C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Smith, Wilbur - Dravec.pdb

PDB Name: Smith, Wilbur - 01 Dravec.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.6.2005
Modification Date: 21.6.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DRAVEC

Tato kniha patří Danielle Antoinettě.
Po třicet let mi byla tvá láska štítem a tvá odvaha a síla mečem.

Poznámka autora Ačkoliv je tento příběh situován do poloviny sedmnáctého století, galeony a karavely, ve kterých se mé postavy nalézají, jsou obvykle spojovány se stoletím šestnáctým. Lodi typické pro sedmnácté století často silně připomínají své předchůdce ze století šestnáctého, ale jejich názvy jsou pro běžného čtenáře málo známé. Proto jsem pro lepší zprostředkování představy o jejich vzhledu použil známější, i když anachronické termíny. Podobně jsem kvůli jasnosti zjednodušil terminologii střelných zbraní a jako obecně známý výraz jsem příležitostně užil slova "kanón".

Dvacet metrů nad palubou při vrcholu hlavního stěžně se krčil chlapec. Když loď narazila přídí na vítr a stěžeň se prudce naklonil, křečovitě sevřel okraj plátěného koše. Lady Edwina, tak se karavela jmenovala, nesla jméno jeho matky, na kterou se už jen stěží upamatoval. Hluboko dole v předjitřním šeru slyšel nárazy hlavní velkých bronzových děl v zajišťovacích blocích a tlumené pleskání napínaných úvazů. Trup při otáčení lodi rezonoval pod náporem větru a vody. Navzdory skasaným plachtám a metru vody v podpalubí loď jako by ožila. S jihovýchodním větrem v zádech vyrazila lehce a svižně zpátky k západu. To všechno Hal Courteney důvěrně znal. Z vrcholu hlavního stěžně už takto pozdravil pětašedesát jiter. Jeho mladý zrak, nejostřejší ze všech na lodi, pátral v červáncích nového dne po záblesku vzdálené plachty. Dokonce i noční chlad měl už punc důvěrnosti. Vítr mu sice profukoval koženou kazajku, ale Hal byl otužilý a dávno přivykl takovému drobnému nepohodlí. Stáhl si jen tlustou vlněnou čepici přes uši a tím jeho reakce na chlad skončila. Upřeně pátral v šeru rodícího se rána. "Dnes se snad Holanďan konečně objeví," vyslovil nahlas přání a cítil, jak se mu vzrušením rozbušilo srdce.
Vysoko nad ním začala blednout hvězdná nádhera a nebeská klenba se plnila perlovým příslibem nového dne. Nyní už dokázal rozeznat i postavy členů posádky dole na palubě.
Poznal kormidelníka Neda Tylera; stál sehnutý nad pákou kormidla a snažil se držet loď v přímém směru. Otec vedle něj se skláněl nad kompasnicí a kontroloval kurz. Lodní lampa vykreslovala temné rysy jeho obličeje a dlouhé lokny tmavých vlasů vlajících ve větru. S pocitem viny se znovu zahleděl do šera dálek; v tak důležitých chvílích by neměl bloumat očima po palubě. Z odcházející noci se mohl každým okamžikem vynořit nepřítel. Světla už přibylo natolik, že dohlédl na hladinu vody klouzající kolem trupu. Měla tvrdý světélkující svit čerstvě narubaného uhlí. Jižní moře dobře znal. Přivykl té široké dálnici modrého, teplého a životem kypícího oceánu, který od věků omýval východní pobřeží Afriky. Pod dohledem otce ho poznal tak dokonale, že dokázal číst z jeho barvy, vůně i chuti. Rozuměl jeho pohybům i proudům a víry s vlnami mu připadaly normální a známé. Jednoho dne se bude těšit slávě a titulu Námořní rytíř Řádu svatého Jiří a svatého grálu.
Stane se lodivodem Řádu stejně jako jeho otec. K tomu cíli oba směřovali se stejnou rozhodností a pro Hala to v sedmnácti letech už dávno nebyl pouhý sen. Vody v dohledu od tajemného pobřeží Afriky zahaleného temnotou noci představovaly trasu, kterou musí proplout Holanďané cestou na západ. Touto branou musel projít každý, kdo chtěl objet divoký mys dělící Indický oceán od jižního Atlantiku. Kapitán Lady Edwiny, sir Francis Courteney, usoudil, že poloha na třicátém pátém stupni a dvaceti pěti minutách jižní šířky je místo pro čekání nejvhodnější, a tak čekali. Už nekonečných šedesát pět dní monotónně křižovali sem a tam v marné naději. Ale dnes, dnes by Holanďan konečně

mohl připlout, napadlo Hala, když s pootevřenými rty upřeně zíral zelenýma očima do rodícího se rána. Ve vzdálenosti možná dvou set metrů na pravoboku zahlédl ve výšce záblesky křídel. Hejno terejů, ptáků se sněhobílými náprsenkami a černožlutými hlavami, letící od pobřeží, zachytilo první paprsky slunce. Vůdce letky vybočil z řady, spustil se níž a, vykrucuje hlavu, pátral po temné hladině.
Náhle složil křídla a střemhlav padal dolů. Zřejmě zahlédl pod hladinou nějaký pohyb, možná lesk šupin a vření vody, když hejno ryb vyplulo za světlem na hladinu. Ostatní po něm manévr opakovali jako podle příručky; začínali svůj střemhlavý pád přesně ve stejném bodě. Jejich dopady na tmavou vodu vyznačovaly fontánky bílé pěny. Ve chvilce hladina zbělela, čeřená potápějícími se ptáky a zoufalou snahou sardinek uniknout hladovým zobákům. Hal po chvilce odtrhl zrak od vzrušující podívané a přejel pohledem otvírající se horizont.
Srdce mu poskočilo, když na východě zahlédl lodní plachtu. Ve vzdálenosti několika námořních mil plula velká loď s příčnými ráhnovými plachtami. Zhluboka se nadechl otevřenými ústy, ale ještě než stačil zprávu zavolat na palubu zadní nástavby, poznal plavidlo, které ho tak vylekalo. Loď nepatřila k flotile holandské Východoindické společnosti. Byla to anglická fregata a plula daleko od místa, kde se měla právě nalézat.
Buzzard, kapitán Racka, druhé ze dvou lodí, které číhaly na lodi společnosti, hlídkoval v oblasti za východním obzorem. Hal se nahnul přes okraj vraního hnízda a pohlédl na otce, který k němu vzhlížel z paluby s pěstmi opřenými v bok. "Trup Racka proti větru!" zakřičel. Otec se rázně otočil k východu.
Jakmile našel tmavý obrys Buzzardovy lodi, zvedl k oku štíhlou mosaznou trubku dalekohledu. Po chvíli přístroj složil rozhodným plácnutím dlaně. Z pohození černé hřívy vlasů a postavení ramen Hal vyčetl otcovu zlobu. Věděl, co bude následovat. Dřív než den skončí, dojde ke slovní výměně mezi veliteli obou lodí. Hal se usmál; byl rád, že otcova špatná nálada tentokrát míří jinam a nevybije se na něm jako obvykle.
Svou železnou vůlí, ostrým jazykem, ale hlavně pěstmi a mečem dokázal nahnat hrůzu objektům své zloby. Dokonce i jeho bratři, rytíři Řádu, z něj měli strach. Hal rychlým pohledem přeběhl obzor za Rackem. S pokračujícím svítáním se rychle rozšiřoval. Jeho oči nepotřebovaly dalekohled - na palubě lodi byly stejně pouze dva tyto vzácné přístroje. Bez potíží našel plachty ostatních lodí. Drobné bílé skvrnky na tmavém pozadí se nalézaly přesně tam, kde měly být. Dvě pinasy, pomocné lodice, udržovaly svou formaci korálků v náhrdelníku. Byly vzdálené patnáct mil od boků Lady Edwiny a tvořily součást doširoka rozhozené sítě, ve které měli Holanďané uvíznout. V pinasách, oplachtěných člunech s plochou zádí, se plavil tucet po zuby ozbrojených mužů. Pokud asistence člunů nebyla potřebná, daly se rozložit a uskladnit v nákladním prostoru karavely. Sir Francis pravidelně střídal jejich posádky, protože nikdo z mužů západní země, ani Welšané, ba dokonce ani ti nejtvrdší z bývalých otroků, nedokázal dlouho snášet těžké podmínky na tomto malém plavidle a přitom zůstat dostatečně fit pro případný boj. Konečně sluneční kotouč vyskočil z vod východního oceánu a den se zbarvil do ocelového lesku. Hal mhouřil oči do ohnivé cesty, kterou slunce rozhodilo po vodě, a cítil, jak se v něm dušička chvěje. Kam až dohlédl, viděl jen prázdný oceán bez nejmenšího náznaku cizí plachty. Stejně jako po všechna předcházející rána nebyla v dohledu žádná holandská loď. Pohlédl na masu země, která se krvila na severním horizontu. Mys Agulhas, nejjižnější výběžek Afriky, měl tvar temné kamenné sfingy. "Afrika!" Při samotném vyslovení toho tajemného jména mu naskočila husí kůže na předloktí a v zátylku se mu zježily černé chlupy. "Afrika!"
Nezmapovaná země draků a jiných hrůzostrašných tvorů živících se lidským masem. Domov divochů s černou kůží, kteří nejenže lidské maso jedí, ale dokonce se zdobí lidskými kostmi.
"Afrika!" Země zlata a slonoviny, otroků a jiných pokladů, které jen čekají na muže dostatečně smělé, aby je dokázali najít, nebo při jejich hledání zahynout. Zvuk toho jména ho současně děsil i fascinoval. Sliby, hrozby a výzvy se spojovaly v jednu vzrušující směsici emocí. Když se měl v otcově kajutě učit nazpaměť tabulky pohybu nebeských těles nebo časování latinských sloves, celé dlouhé hodiny prohlížel mapy na otcově stole. Donekonečna studoval nedozírný prostor vnitrozemí zaplněný obrázky slonů, lvů a monster. Prstem objížděl hranice Měsíčních hor, jezer a mohutných řek.
Fascinovala ho exotická jména území jako "Khoikhoi" a "Candeboo" či "Sofala" nebo "Království Prestera Johna". Od otce věděl, že žádný civilizovaný člověk zatím nevkročil do těch tajemných a hrůzných končin. Pokaždé si představoval, jak by se asi cítil člověk, který by tam stanul první. Zvláště postava Prestera Johna ho velice přitahovala. Jméno tohoto legendárního vládce rozlehlé a mocné křesťanské říše v hloubi afrického kontinentu figurovalo v evropské mytologii již stovky let. Byl to mimořádný zjev, nebo následník celé dynastie vládců toho jména? Takové myšlenky se honily Halovi hlavou, kdykoliv si na něj vzpomněl. Strohé příkazy, které donesl vítr ze záďové nástavby, přetrhly nit Halova snění.
Vzápětí ucítil, jak loď mění směr. Když pohlédl na moře, zjistil, že se otec rozhodl dostihnout Racka. Obě lodi mířily na západ k mysu Dobré naděje, k té pomyslné čáře oddělující Indický oceán od Atlantiku. Se skasanými plachtami s výjimkou plachet košových pluly pomalu - dlouhý pobyt v teplých jižních vodách způsobil, že dřevěné trupy zamořili červi toredo. V těchto končinách nevydržela dlouho na moři žádná loď. Obávaní červi, silní na prst a dorůstající délky lidské paže, se zavrtávali do prken trupů tak těsně vedle sebe, že je doslova měnili v medové plástve. I z výšky své vzdušné pozorovatelny Hal slyšel zvuk pump vytrvale čerpajících vodu z útrob karavely. Ten zvuk, který nikdy neutichal a připomínal tepání srdce udržujícího loď při životě, byl další důvod, proč tak nedočkavě vyhlížel Holanďana - potřebovali vyměnit loď. Lady Edwinu jim červi rozežírali pod nohama. Když se k sobě plavidla přiblížila na doslech, lanoví i roubení obou lodí se začalo hemžit námořníky, kteří se navzájem častovali kletbami a šťavnatými nadávkami.
Hala překvapovaly počty mužů na palubách lodí, kdykoliv je viděl pohromadě. Lady Edwina měla zátěž sto sedmdesáti tun a při celkové délce něco málo přes dvacet metrů čítala její posádka sto třicet námořníků včetně těch, kteří právě pluli na obou pinasách. Racek nebyl o mnoho větší, ale na palubě nesl o polovinu mužstva víc. Pokud však chtěli zaskočit některou z velkých galeon Holanďanů a zmocnit se jí, byla potřebná každá ruka. Sir Francis shromáždil zprávy

od rytířů Řádu ze všech koutů jižního oceánu a věděl, že nejmíň pět holandských lodí je stále ještě na cestě. V této sezóně zde zatím proplulo jedenadvacet galeon Východoindické společnosti. Dřív než se obrátily na sever a zamířily k Amsterodamu, zastavily všechny v malé zásobovací stanici pod Tafelbergem, jak Holanďané nazývali Stolovou horu na jižní výspě kontinentu. Zbývajících pět pomalejších lodí, které dál zdolávaly záludnosti Indického oceánu, muselo obeplout mys dřív, než ustanou jihovýchodní pasáty a vítr začne zlomyslně foukat z opačného směru. Ten čas už klepal na dveře. Pokud se Racek právě nezabýval guere de course, což byl eufemismus pro pirátskou výpravu, Angus Cochran, hrabě z Cumbrae, si s jeho pomocí nacpával měšec obchodem s otroky. Jakmile jednou otroky nahnali do těsného podpalubí a přikovali ke kruhům, zůstali tam, dokud loď nezakotvila na konci cesty v některém z přístavů Orientu. Nešťastníci, kteří podlehli útrapám plavby děsivými proudy Indického oceánu, byli ponecháni v přítomnosti živých. Zápach rozkládajících se mrtvol spolu s pachem výkalů dodával lodi výrazný odér, který jste mohli po větru ucítit na míle daleko. Ani opakované drhnutí a použití nejsilnějších louhů nedokázalo loď zbavit charakteristického zápachu.

Kdykoliv Racek křižoval v protivětru, ozvalo se v řadách námořníků Lady Edwiny znechucené vytí. "Při bohu, ta loď smrdí jako hromada hnoje."

"Copak si neutíráte prdele, vy bando syfilitická? Až tady cítíme váš smrad," zaječel kdosi směrem k pohledné fregatě. Slova odpovědi z Racka přiměla Hala k rozpačitému úsměvu. Přestože ještě neznal všechny termíny, lidské útroby už pro něj nebyly žádným tajemstvím. Sám sice nikdy neviděl ty části ženského těla, ke kterým se muži vzájemně přirovnávali až s překvapující grafickou přesností, a i účel, k němuž slouží, mu byl povšechně cizí, ale podobné výrazy u něj přesto vzbuzovaly vzrušené představy. Pomyšlení na otce a zlost, jakou asi má, když to všechno musí poslouchat, mu vrátilo zdravou veselost. Sir Francis byl zbožný člověk, který věřil, že bohabojné chování posádky může příznivě ovlivnit válečné štěstí. Proto nejen zakazoval hazard, rouhačství a pití silných lihových nápojů, ale navíc dvakrát denně nutil mužstvo k modlitbám, které osobně vedl.

Kdykoliv se muži chystali vyjít do přístavu, nabádal je k mírnému vystupování a čestnému jednání. Hal však dobře věděl, jak málo námořníci dbali jeho rad. A sir Francis se také velice zle mračil při jadrných slovních výměnách svých mužů s posádkou Buzzardovy lodi. Protože však nemohl nechat zmrskat polovinu posádky, držel jazyk za zuby, dokud se nepřiblížili tak blízko, aby se s kapitánem fregaty bez potíží domluvil sám. Mezitím poslal sluhu do své kajuty pro plášť. To, co chtěl Buzzardovi říct, mělo oficiální charakter, a taková věc se neobešla bez odznaku moci. Když si přehodil přes ramena velkolepý sametový plášť, zvedl hlásnou troubu ke rtům a zahlaholil: "Dobré ráno, můj lorde!"

Buzzard přistoupil k hrazení. V jasném ranním slunci se zaleskl kov krunýře, který mu chránil horní půlku těla. Byl prostovlasý a jeho ryšavé kadeře spolu s plnovousem stejné barvy připomínaly kupu rezavého sena. Rudé prstýnky tančící ve větru vyvolávaly dojem, že má hlavu v jednom ohni. "Nechť tě Ježíš miluje, Franky!" zahučel zpátky a jeho dunivý hlas hravě přemohl vítr.

"Tvá poloha je na východním křídle!" Vítr a zlost donutily sira Francise k nadechnutí. "Proč jsi ji opustil?" Buzzard rozhodil ruce v omluvném gestu. "Mám málo vody a s trpělivostí už jsem také u konce. Pětašedesát dnů je dost pro mě i moje statečné muže. U břehů Sofaly se válí otroci a zlato, stačí jen natáhnout ruku." Jeho hlas se mohl směle měřit se skotskou bouří. "Tvé poslání ti nedovoluje napadat portugalské lodě."

"Holandské, portugalské nebo španělské," bránil se Buzzard.

"Jejich zlato se leskne stejně krásně. Sám víš, že za čarou neexistuje žádný mír."

"Máš příhodné jméno, Buzzarde," křičel frustrovaný sir Francis, "a máš s tím mrchožravým krkavcem i stejné chutě!"

Buzzardova slova byla bohužel pravdivá - za čarou nebylo míru. Před nějakými stopadesáti lety, 25. září roku 1493, papežská bula Inter Caetera proťala Atlantik čarou vedenou od severu k jihu. Papež Alexandr VI. tak rozdělil svět mezi Portugalsko a Španělsko. Jakou však měla tato pomyslná hranice naději, že ji ostatní, vyloučené křesťanské země budou ctít? Vzápětí se také spontánně zrodila jiná doktrína: "Žádný mír za čarou." Stala se okamžitě heslem všech pirátů a korzárů. V jejich interpretaci se platnost tohoto sloganu rozšířila na všechny dosud neprozkoumané oblasti oceánů. V severních vodách se akt pirátství, loupeže a vraždy těžce stíhal. Jeho aktéry nahánějí spojené námořní síly celé křesťanské Evropy a po dopadení byli bez milosti věšeni na ráhna vlastních lodí. Ale stejné činy páchané za čarou byly nejen schvalovány, ale dokonce i oslavovány. Každý monarcha chtivý zisku vydával pověření k jímání lodí, která rázem udělala z obchodníků piráty a z obchodních lodí lodi válečné. Posílali je pak bez otálení na loupežné výpravy do nově objevených oceánů rychle expandujícího světa. Pověřovací listinu sira Francise Courteneye podepsal v zastoupení Jeho Výsosti krále Charlese II. Edward Hyde, první hrabě z Clarendonu a vrchní kancléř Anglie. Opravňovala sira Francise k přepadání lodí Holandské republiky, se kterou Anglie vedla válku. "Jestliže opustíš svůj post, ztratíš právo na podíl z kořisti," varoval sir Francis Buzzarda přes úzký pruh vody. Ale Buzzard už dával příkazy svému kormidelníkovi. Pak pokynul dudákovi, který stál připravený poblíž. "Zahraj Frankymu na rozloučenou, ať na nás vzpomíná v dobrém." Přes vodu se nesla k Lady Edwině tklivá melodie "Farewell to the Isles" -Sbohem ostrovy.

Buzzardovi muži šplhali s hbitostí opic do lanoví a uvolňovali kasací pásy. Vzdutou košovou plachtu následovala hlavní plachta, která se naplnila větrem s plesknutím připomínajícím výstřel z kanónu, loď dychtivě vyrazila k jihovýchodu a přídí rozčísla nejbližší modrou vlnu. Jak se Racek vzdaloval, Buzzard přešel k hrazení zadní paluby a jeho hlas přerušil zvuk dud i hvízdání větru v lanoví. "Mír s tebou, ctěný bratře rytíři. Ať tě chrání láska našeho Pána Ježíše Krista." Z Buzzardových úst zněla ta slova jako rouhání. Sir Francis za ním hleděl a cípy jeho pláště rozděleného symbolem Řádu - karmínovým croix patté - na čtvrtiny mu vlály ze širokých ramen. Výsměch a ironické poznámky mužů z Racka pomalu utichaly v dálce. Jakmile si posádka uvědomila, že se jejich beztak už chabé síly rázem zmenšily na polovinu, palubu opanovala chmurná nálada. Zůstali sami a čekalo je střetnutí s Holanďany, kteří se mohli objevit v nesrovnatelně větší síle. Námořníci na palubě i v plachtoví Lady Edwiny zaraženě mlčeli a vyhýbali se pohledům z očí do očí. Sir Francis vzdorně pohodil hlavou. "Nevadí, zbude víc na nás!" zakřičel. Muži se rozesmáli s ním a cestou ke

kajutě pod palubou záďové nástavby ho vyprovázeli jásotem. Hal zůstal ještě hodinu v hlídkovém koši. Uvažoval, jak dlouho asi mužstvu vydrží vzletná nálada. Denní příděl vody se ztenčil na pouhé dva hrnky, a třebaže pevnina se svými sladkovodními řekami nebyla dál než půl dne plavby, sir Francis neriskoval a neposlal pro vodu ani jednu z pinas. Holanďané se mohli objevit každou hodinu, a kdyby se tak stalo, scházela by každá ruka. Konečně vylezl nahoru stěžně jiný námořník a vystřídal Hala na hlídce. "Co je tu k vidění, chlapče?" zeptal se, když zapadl do vraního hnízda vedle Hala. "Vzácně málo," připustil Hal a ukázal na drobné plachty pinas na vzdáleném horizontu.
"Nedávají žádný signál," poznamenal a dodal: "Hlídej hlavně červenou vlajku. Ta znamená, že je kořist v dohledu."
"Příště mě můžeš také učit prdět," zavrčel námořník, ale přátelsky se na Hala usmál; chlapec byl na lodi oblíben. Hal mu úsměv vrátil. "Svatá pravda, mistře Simone. Ale tobě není v tomto směru třeba žádného učení. Slyšel jsem tě nedávno na kbelíku v záchodě. Mnoho nechybělo a popraskal kdejaký kousek prkna v trupu. Raději bych čelil holandské kanonádě." Simon se rozřehtal a plácl Hala po zádech. "Už ať jsi dole, mladíku, nebo tě naučím létat, že ti bude albatros závidět." Hal začal slézat po úponách. Zpočátku se pohyboval trochu toporně, protože mu svaly ztuhly dlouhou nečinností, ale brzy se zahřál a slézal pružně a plynule. Muži na palubě na chvíli přerušili práci u pump či při opravách větrem potrhaných plachet a pozorovali ho. Urostlý, s dlouhými údy a širokými rameny, se zdál být nejmíň o tři roky starší. Vzrůstem již dohnal svého otce, ale stále mu zůstávala mladá hladká tvář. Bez jediné vrásky si zachovávala chlapecky čistý, jakoby prosluněný výraz. Černé vlasy svázané vzadu řemínkem mu drze vylézaly zpod čepice a v ranním slunci se modře leskly. Přes svůj věk si podržel krásu téměř dívčí a některým mužům, náchylným k představám podobného druhu, se v očích objevila chtivost. Za čtyři měsíce na moři, kdy nespatřili ženu, se ani nebylo čemu divit.
V úrovni dolní vratiplachty Hal opustil bezpečí stěžně a ve výšce deseti metrů nad zčeřenou kšticí příďové vlny přeběhl ráhno s lehkostí akrobata. Nyní už na něho hleděli všichni; tohle byl kousek, jaký si jen málo z nich dovolilo napodobit.
"Na tohle musíš být mladý a blbý," poznamenal Ned Tyler a uznale zakroutil hlavou, když sehnutý nad pákou kormidla vzhlédl vzhůru. "Ještě že toho mladého blázna při tom vyvádění nevidí jeho táta." Hal doběhl na konec ráhna a bez zaváhání sjel po laně dolů. Ve třech metrech nad palubou se pustil a lehce přistál ztvrdlými bosými chodidly na vydrhnutá prkna paluby. Okamžitě vyskočil, otočil se k zádi - a ztuhl zaskočený nelidským výkřikem. Divoký řev zněl jako hrozivá výzva dravé předpotopní šelmy. Zaváhal však jen na okamžik, a když se na něj vyřítila vysoká postava, instinktivně uskočil stranou. Svištivý zvuk čepele zaslechl dřív, než ji uviděl, a bleskově se sehnul pod ránu. Stříbřitá ocel mu přeletěla nad hlavou a útočník znovu vykřikl. Na zlomek vteřiny zahlédl jeho tvář. Byla černá a lesklá, s jeskyní úst plnou velkých, neuvěřitelně bílých zubů. Růžový jazyk, který se v nich při výkřiku objevil, měl špičku ohnutou vzhůru, jako mívá leopard.
Hal uskakoval a uhýbal před lesklou čepelí, ale když ucítil tah na rukávu a špička zbraně mu prořízla kůži vesty, chvatně ustoupil. "Nede, zbraň!" zaječel na kormidelníka za sebou, nepřestávaje sledovat oči útočníka. Černé panenky obklopené krvavým bělmem vypadaly jako z obsidiánu a duhovky mu zmatněly vztekem. Uskočil stranou před dalším prudkým výpadem a závan vzduchu zvířeného letící čepelí mu pohladil tvář. Zaslechl, jak za ním kormidelník tasí šavli. Bleskově zvedl zbraň klouzající po palubě. Její rukojeť mu sedla do dlaně naprosto přirozeně. Vstříc hrozícímu ostří Halovy zbraně černoch zastavil další útok, a když pak Hal levačkou vytáhl od pasu dýku se čtvrtmetrovou čepelí, šílené světlo v jeho očích pohaslo. Nahradil ho výraz uznání. Kroužili kolem sebe u hlavního stěžně, oťukávali se lehce čepelemi a zkoušeli najít mezeru v soupeřově krytu. Muži na palubě do jednoho zapomněli na své úkoly. Opustili dokonce i pumpy, přiběhli a v kruhu obstoupili bojující pár, jako diváci na kohoutím zápase. Tváře jim hořely v očekávání krvavého divadla. Každý výpad i odražení odměňovali pochvalným mručením a povzbuzovali své oblíbence.
"UŠmikni mu ty jeho černé koule, Hale!"
"Vytrhej peří z ocasu toho drzého kohoutka, Aboli!" Aboli měřil o dobrých deset centimetrů víc než Hal a na jeho pružném těle byste nenašli kousíček tuku. Pocházel z východního pobřeží Afriky z kmene válečníků a pastevců, jehož příslušníci byli mezi otrokáři velmi ceněni. Lebka pečlivě zbavená posledního vlásku se mu leskla, jako by byla z černého leštěného mramoru, a spirály vystouplých jizev rituálního tetování dodávaly jeho tváři děsivý vzhled. Pohyboval se na dlouhých svalnatých nohou se zvláštní grácií a vlnil se v pase jako obrovská černá kobra. Kromě sukénky z roztřepeného plátna byl nahý a svaly jeho těla zdánlivě ožily vlastním životem. Svíjely se pod naolejovanou kůží jako klubka propletených hadů. Příští výpad Hal odrazil se zoufalým úsilím. Aboli takřka ve stejném okamžiku ránu reverzoval a znovu mířil na hlavu. Síla, s jakou byly údery vedeny, vnukla Halovi pochyby, jestli samotná šavle stačí zadržet letící ocel. Zvedl proto obě zbraně, zkřížil jejich čepele a zachytil negrovu ránu vysoko nad hlavou. Ocel skřípavě zazvonila a dav zahučel obdivem nad elegancí a precizním provedením obranného manévru. Ale zuřivost výpadu donutila Hala znovu ustoupit. Pod tlakem Aboliho paže couval stále rychleji. Aboli mu nedopřál odpočinku a neustále ho tlačil ke stěžni, využívaje své výšky a nesporně větší síly, která byla nad chlapcovy možnosti. Z Halovy tváře čišelo zoufalství. Ustupoval již nepokrytě a jeho pohyby ztrácely koordinaci. Únava a strach mu otupily reakce. Krutí diváci se postavili proti němu a při povzbuzování neúprosného protivníka volali po krvi. "Poznač mu tu jeho tvářičku, Aboli!"
"Dopřej nám pohledu na jeho střeva!" Hal narazil zády na stěžeň. Tvář zkřivenou úsilím mu zalil pot a do očí se mu tlačily slzy. Se rty rozechvělými hrůzou a vyčerpáním vypadal mnohem mladší.
Přestal už s protiútoky a soustředil se jen na obranu. Bojoval o život. Aboli neúnavně útočil a střídavě měnil úhel úderů v pokusu zasáhnout chlapcovy nohy. Hal byl na pokraji sil a jen s potížemi dokázat odrážet jednotlivé rány. Aboli znovu změnil taktiku. Oklamal Hala předstíraným útokem na jeho levou kyčel, rychle přenesl váhu na druhou nohu a pravá paže mu vystřelila kupředu. Lesklé ostří hladce projelo Halovým krytem a diváci kolem vykřikli. Konečně se dočkali vytoužené krve. Hal odskočil od stěžně a ztěžka dýchaje stál na slunci oslepený vlastním potem. Na vestu mu pomalu skapávala krev. Ale bylo to jen drobné škrábnutí provedené s chirurgickou přesností. "Pokaždé když budeš

bojovat jako žena, přibude ti další jizva," vysmíval se mu Aboli. S děsem v očích zvedl Hal levou ruku svírající dýku a hřbetem pěsti si setřel krev z brady. Nepřiměřené množství krve z mírně naříznutého ušního boltce zveličovalo vážnost poranění. Výsměch a zlomyslné poznámky posádky pokračovaly. "Při satanových zubech!" smál se jeden z námořníků. "Ten krasaveček má víc krve než odvahy!" Po tomto výroku se s Halem udála nečekaná změna. Přestal se starat o krvácející ucho, spustil ruku s dýkou a její hrot namířil na oponenta. Tvář měl nehybnou jako socha a zaťaté rty mu zbělely. Tlumeně zavrčel a skočil po negrovi. Vystřelil z nehybnosti tak nečekaně, že překvapený Aboli ucouvl. Když se vzápětí čepele jejich zbraní zase střetly, ucítil v chlapcově ruce novou sílu a přimhouřil oči.
Hal po něm vyjel jako poraněná divoká kočka vysvobozená z pasti. Bolest a vztek dodaly jeho nohám křídla. Nelítostné oči a zaťaté zuby změnily jeho tvář v masku, která ničím nepřipomínala jinošství. Vztek ho však nezbavil rozumu. Talent a zkušenosti nasbírané během nesčetných hodin výcviku na palubě se vzácně spojily. Diváky zarazila úžasná proměna, která se udála před jejich očima. Jako zázrakem se z chlapce v jediném okamžiku stal muž. A také se zdálo, že vyrostl, protože nyní stál tváří v tvář proti svému černému protivníkovi a hleděl mu přímo do očí. To nemůže dlouho vydržet, napadlo Aboliho, když odrážel první výpad, síly mu nevystačí. Ale i tak viděl, že proti němu stojí někdo úplně jiný. Pak náhle zjistil, že ustupuje. Nevadí, za chvilku se unaví. Ale dvojí čepele se mu dál étericky míhaly před očima a tančily jako obávaní duchové černých lesů, které kdysi bývaly jeho domovem. Hleděl do bledé tváře a planoucích očí a nemohl je poznat. Cítil, jak mu pravici zpomaluje pověrčivá hrůza. To je snad sám démon, démon s nadpozemskou silou. Cítil, že se ocitl v nebezpečí života. Příští Halův výpad směřoval na hruď a pronikl Aboliho krytem jako sluneční paprsek. Aboli ještě stačil vytočit vršek těla stranou, ale hrot zbraně mu zajel pod zdviženou levou paži. Necítil bolest, jen slyšel, jak ostří drhne po žebrech a jak mu horká krev zaplavuje bok. V té chvíli zapomněl na zbraň v Halově levé pěsti a Hal vládl oběma rukama stejně obratně. Koutkem oka stačil zahlédnout kratší ostří letící k jeho srdci. Uskočil zpátky, aby mu unikl, ale patami zakopl o konec ráhnového lana stočeného na palubě.
Upadl a pravým loktem narazil na hrazení paluby. Předloktí mu rázem znecitlivělo až po konečky prstů a šavle mu vypadla z ruky. Aboli ležel bezmocně na zádech a v neúprosných zelených očích nad sebou viděl smrt. Tohle nebyla tvář stejného chlapce, o něhož se staral posledních deset let, chlapce, kterého opatroval, trénoval a miloval. Stal se z něj muž a chystal se ho zabít. Ostrý hrot šavle hnaný silou pružného mladého těla započal svou osudovou dráhu k Aboliho hrdlu.
"Henry!" Strohý autoritativní hlas přelétl palubu a přerušil povyk diváků toužících po krvi. Hal se zarazil a hrot zbraně zůstal stát pod Aboliho bradou. Přes tvář mu přeběhl udivený výraz, jaký mívá spáč probuzený ze sna. Vzhlédl k otci stojícímu na palubě záďové nástavby. "Nech toho bláznovství a okamžitě přijď za mnou do kajuty." Hal se rozhlédl po palubě a tvářích zrudlých vzrušením. Nechápavě zakroutil hlavou a pohlédl na šavli v ruce. Z povolených prstů mu vypadla na palubu a nohy se mu podlomily. Sevřel Aboliho, jako když děcko objímá otce. "Aboli!" šeptal. "Zranil jsem tě? Tolik krve!
Proboha, málem bych tě zabil," dodal jazykem černých lesů, kterému ho naučil sám Aboli. Tajemství domorodého dialektu znali jen oni dva; nikdo jiný z mužů ho neovládal.
Aboli se tiše zasmál a odpověděl stejným nářečím. "Bylo už načase. Konečně jsi objevil zdroj válečnické krve. Už jsem myslel, že ho nikdy nenajdeš. Musel jsem tě k tomu tvrdě dotlačit." Posadil se, odstrčil Hala stranou a pohlédl do očí svítících novým světlem. Hleděl na chlapce, který už přestal být chlapcem. "Teď poslechni otce a jdi." Hal se postavil na roztřesené nohy a pohledem přejel kruh tváří. Našel v nich výraz, který neznal; byl to respekt zahuštěný nemalou dávkou strachu. "Na co tak čumíte?" zařval Ned Tyler. "Představení skončilo. Nevidíte, že pumpy stojí a bramové čnělky se stáčí po větru? Najdu místo na vrcholku stěžně pro každý pár lenivých rukou." Muži se rozprchli za svými povinnostmi a paluba ožila dusotem jejich bosých chodidel. Hal sebral šavli a podal ji bocmanovi jílcem napřed. "Díky, Nede. Moc mi pomohla."
"Tys jí také neudělal ostudu. Podruhé jsem toho pohana viděl v úzkých. Před tebou to dokázal jen tvůj otec."
Hal odtrhl z roztřepeného okraje svých kalhot hrst vláken, přiložil je na zraněné ucho a zamířil ke kajutě na zádi. Sir Francis vzhlédl od lodní knihy a odložil husí brk. "Jen se tolik nenaparuj, štěně," zavrčel na Hala. "Aboli si s tebou jen hrál jako vždy. Než se ti závěrem podařil ten šťastný výpad, mohl tě propíchnout nejmíň desetkrát." Sir Francis vstal a malá kajuta jim začala být těsná. Její stěny až po strop okupovaly knihy a jiné ležely na podlaze kolem. Svazky v kožených vazbách zabíraly také kóji, která sloužila otci za lůžko. Hal nechápal, jak v té záplavě knih vůbec najde místo na spaní. Sir Francis spustil latinsky. Kdykoliv byli sami, trval na tom, aby hovořili jazykem vzdělaných a kulturních lidí. "Pokud nenajdeš v srdci stejnou ocel jako v ruce, zemřeš dřív, než se z tebe stane šermíř. Nějaký holandský hulvát ti při prvním souboji rozpůlí lebku až k zubům," vysmíval se Haloví. "Odříkej zákon meče," vyzval ho nakonec. "Jedním okem jeho oči," zamumlal Hal latinsky. "Mluv nahlas, chlapče!"
Sluch sira Francise otupěl hlukem časté dělostřelby - nesčetnými salvami, které za ta léta slyšel z bezprostřední blízkostí. Na konci boje z uší námořníků u děl začínala téct krev a důstojníkům, kteří se zdržovali na záďové nástavbě, ještě několik následujících dnů zvonilo v hlavě. "Jedním okem jeho oči," opakoval hlasitěji a otec přikývl. "Ano, oči jsou oknem do jeho myšlení. Nauč se z nich vyčíst záměr, dřív než se k němu odhodlá. Uvidíš v nich ránu spíš, než přijde. Co dál?"
"Druhým okem jeho nohy," recitoval Hal. "Dobře." Sir Francis znovu pokývl hlavou. "Jeho nohy se dají do pohybu dřív než jeho ruce. Dál!"
"Drž hrot vzhůru."
"Kardinální pravidlo.
Nikdy nenech hrot klesnout. Drž ho stále namířený na jeho oči." Sir Francis učil Hala katechizmu boje, jak už to dělal mnohokrát. Nakonec prohlásil: "Ještě jedna zásada speciálně pro tebe. Bojuj od první rány, a ne až dostaneš vztek, nebo tě oponent poraní. Jinak bys také nemusel první zranění přežít."

Pohlédl na přesýpací hodiny zavěšené u stropu nad hlavou. "Do modlitby zbývá ještě dost času. Přečteme si něco." Mluvil stále latinsky. "Vezmi si svou knihu a začni překládat od začátku stránky dvacet šest." Asi hodinu Hal předčítal nahlas historii ltíma v originále a průběžně překládal každý verš do angličtiny. Konečně mu sir Francis knihu zaklapl. "Zlepšil ses. A nyní časuj sloveso durare." Sám fakt, že otec vybral toto sloveso, signalizoval jeho spokojenost. Hal je časoval jedním dechem a teprve před budoucím časem zaváhal. "Durabo.
Vytrvám." To slovo tvořilo motto Courtneyova erbu, a když ho Hal vyslovil, sir Francis se chladně usmál. "Nechť ti Pán dá tu milost, abys vytrval." Vstal. "Teď můžeš jít, ale neopozdi se k modlitbě." Z radosti, že je zase volný, Hal vyběhl z kajuty a seběhl lodní schůdky, jako by mu hořelo za patami.
Aboliho našel dřepět v závětří velkého bronzového děla nedaleko přídě. Hal k němu přiklekl. "Zranil jsem tě." Aboli ho odbyl výmluvným gestem. "Kuře hrabající v prachu ublíží zemi mnohem hůř." Hal stáhl Abolimu z ramen plátěný přehoz, zvedl mu loket svalnaté levačky a pohlédl na hlubokou ránu napříč žeber. "Vidím, že ti to malé kuře uštědřilo pořádný klofanec," konstatoval suše a zasmál se, když v Aboliho ruce uviděl jehlu na opravu plachet s navlečenou nití. Sáhl po ní, ale Aboli ho zastavil. "Nejdřív mi ránu vyčisti, jak jsem tě to učil."
"S tím svým černým hroznýšem si tam dosáhneš sám," namítl Hal a Aboli se rozesmál měkkým dunivým smíchem podobným vzdálenému hučení hromu. "To sotva. Musí to zvládnout tvůj malý bílý červ." Hal vstal, rozvázal šňůrku kalhot a nechal je spadnout na kolena. Pravou rukou stáhl předkožku. "Křtím tě, Aboli, na pána kuřat!" Věrně napodobil otcův hlas při modlitbě a nasměroval proud žluté moče na otevřený řez. Hal dobře věděl, jak to pálí, protože Aboli už mu takto posloužil mnohokrát, ale černochův výraz se nezměnil. Zavlažil ránu do poslední kapky a natáhl si kalhoty. O účinnosti tohoto domorodého léčebného zákroku nepochyboval. Když se s ním setkal poprvé, odpuzoval ho, ale za celá léta neviděl, že by se takto ošetřená rána někdy zanítila. Hal vzal jehlu s nití, a zatímco Aboli přidržoval okraje kůže u sebe, sešíval je drobnými stehy. Jakmile byl hotov, sáhl po misce s rozehřátou smůlou, nanesl na ránu silnou vrstvu a spokojeně pokývl hlavou. Aboli vstal a zvedl sukénku. "Tak a teď se podíváme na tvoje ucho," řekl a vytáhl svůj úd. Vyčníval mu z dlaně větší polovinou délky. Hal se rychle stáhl. "To je jen takové škrábnutí," protestoval. Ale Aboli bez milosti sevřel kštici Halových vlasů a vytočil mu tvář vzhůru.

Hlas zvonu sezval posádku doprostřed lodi. Muži včetně několika černochů stáli na slunci prostovlasí a připravení k modlitbě. Ukřižovaný se tak nechtěně musel dělit o vroucí slova díků se svými kolegy, kteří obývali hluboké temné lesy afrického vnitrozemí. Sir Francis zvedl tlustou bibli v kožené vazbě a zvučně zanotoval: "Modlíme se k tobě, všemohoucí Bože.
Vydej do našich rukou Kristovy nepřátele, by nemohli zvítězit..." Jako jediný obrátil oči k nebesům; ostatní pohlédli k východu, kde se měl objevit jejich nepřítel bohatě naložený stříbrem a kořením. V polovině dlouhé modlitby se z východu přihnal déšť. Valící se temné mraky zasypaly palubu stříbrnými šípy kapek, ale živly nedokázaly odvést sira Francise od rozhovoru s Všemohoucím. Ostatní se krčili v plátěných vestách pocákaných smůlou a pod čapkami ze stejného materiálu a voda z nich crčela jako z mrožů, kteří právě vylezli na pláž. Sir Francis však nevynechal ze svého kázání jediné slovo. "Pane bouře a větru," modlil se dál, "ochraňuj nás. Pane bitevního šiku, bud naším štítem a krunýřem..." Déšť se rychle přehnal a znovu vysvitlo slunce. Ozářilo modré vlny a v obláčcích páry pilo vodu z promáčené paluby. Sir Francis si narazil na hlavu kavalírský klobouk se širokou střechou a zmáčená bílá pera za jeho obrubou jednotně přikývla. "Mistře Nede, vyjedte s děly." Haloví svitlo, oč otci jde. Déšť namočil doutnáky a střelný prach by zvlhl. Místo zdlouhavého vytahování koulí a nového nabíjení dopřeje posádce malé cvičení. "A když vás to potěší, můžete vyhlásit i poplach."
Údery bubnu duněly trupem a námořníci se s křikem a smíchem rozběhli na svá stanoviště. Hal strčil konec doutnáku do bronzové nádoby s dřevěným uhlím, která stála u paty hlavního stěžně. Jakmile chytil, sevřel ho do zubů a začal šplhat na své bojové místo na vrcholu stěžně. Čtyři muži vynesli z podpalubí prázdný sud na vodu a táhli ho k boku lodi. Na příkaz ze zadní nástavby ho svrhli přes hrazení. Za chviličku se už houpal v olejovité brázdě za lodní zádí.
Mezitím osádky u děl uvolnily zajišťovací klíny a pomocí kladek vystrčily hlavně děl z otvorů v trupu. Každá z osmi hlavní po obou stranách dělové paluby obsahovala vědro prachu a železnou kouli. Horní paluba měla deset děl seřazených po pěti z každé strany a jejich kratší hlavně byly nabity kartáči. Po dvouleté plavbě se Lady Edwině nedostávalo železa a některá děla museli nabít oblázky, které nasbíraly posádky člunů v ústí řek při výpravách za čerstvou vodou. Fregata se váhavě otočila a zamířila proti větru. Sud, který už plaval ve vzdálenosti dvou set metrů, se rychle přibližoval. Mistři dělostřelci procházeli kolem děl, otáčeli šrouby výškového nastavení a opravovali zaměření. Tuto vysoce specializovanou činnost ovládalo jen pět mužů na palubě. Nikdo jiný neměl dost zkušeností s nabíjením a zaměřováním děl. Hal ve vraním hnízdě otočil dlouhou hlaveň falkonetu - lehkého děla umístěného na otočném stojanu - a zamířil ji na sud driftující v proudu. Pak špičkou dýky seškrábl z pánvičky spečený prach a pečlivě ho nahradil čerstvým prachem z láhve, kterou nosil při boku. Po deseti letech přísného otcova výcviku se zkušenostmi téměř vyrovnal Nedu Tylerovi, mistru lodního dělostřelectva.
Normálně míval své stanoviště na dělové palubě a také otce prosil, aby ho tam poslal, ale dostalo se mu strohé odpovědi.
"Půjdeš tam, kam tě pošlu já." Proto nyní trčel zde, vysoko nad palubou plnou shonu, kterého se jeho mladé srdce toužilo zúčastnit. Výstřel prvního z děl ho vyrušil z příprav. Dlouhý černý chvost dýmu se vyvalil z hlavně a loď se mírně naklonila. O chviličku později se padesát metrů napravo a dvacet za plovoucím cílem zvedl z hladiny vysoký sloup vodní tříště. Při dané vzdálenosti to byl slušný výsledek, ale paluba přesto zahučela výsměchem. Ned Tyler spěchal k druhému dělu a spěšně zkontroloval zamíření. Pokynul mužům, aby opravili náměr, přistoupil blíž a přidržel doutnák u zapalovacího otvoru. Vyrazil z něj syčící chvost dýmu a z hlavně ohňostroj jisker napůl spáleného prachu a kusy vlhké ucpávky. Koule dopadla do vody sotva v polovině své dráhy k cíli a posádka výsměšně zavyla. Další dvě

děla selhala totálně. S kletbami nařídil Ned obsluze vytáhnout koule i prachovou náplň. "Velké plýtvání prachem a koulemi!" ocitoval Hal slova velkého Francise Drakeho, po němž byl otec pokřtěn.
Měl je pronést na konci prvního dne epické bitvy proti armádě španělského krále Filipa II, vedené vévodou Medinou Sidoniem.
Za celý dlouhý den na sebe obě velké flotily vypálily spousty bočních salv bez toho, že by děla dostala ke dnu jedinou loď.
"Postraš je kanóny," radil Halovi otec, "ale jejich paluby musíš stejně zamést šavlí." Tak hodnotil hřmotné, ale málo účinné námořní dělostřelectvo. Poslat kouli z pohybující se paluby přesně na požadované místo v trupu jiné lodi bylo zhola nemožné. Přesnost byla spíš záležitostí Všemohoucího než umění mistra dělostřelce. Pro ilustraci situace dlužno uvést, že když Ned vypálil ze všech děl na palubě, šestkrát zklamala úplně a nejpřesnější střela skončila dvacet metrů od sudu. Hal smutně pokyvoval hlavou, když si uvědomil, že každý z výstřelů byl pečlivě zaměřen v klidu. Jak by asi dopadl výsledek ve zmatku bitvy s obzorem zamlženým dýmem a při chvatně založeném prachu do nestejně zahřátých hlavní? Konečně sir Francis vzhlédl nahoru. "Vrchol stěžně!" zařval. Hal se už bál, že na něj otec zapomněl. Rychle rozfoukal čadící konec doutnáku, až žhnul jasným světlem. Otec k němu vzhlížel přísnýma očima s hrozivým výrazem ve tváři. Nikdy mu nedával najevo svou lásku; musel zůstat tvrdý a kritický. Pro chlapcovo dobro, nebo spíše pro jeho přežití, ho musel neustále hnát do učení a vystavovat strádání, aby nakonec obstál a vydržel běžet o krok vpředu před ostatními. Samozřejmě že ho i moudře vedl a pomáhal mu k dosažení cíle a naplnění osudu, ale vždy tak, aby to nebylo zjevné. Proto také otálel s rozkazem do chvíle, kdy sud proplouval nedaleko lodního trupu. Pokud se Halovi podaří zasáhnout cíl lehkou zbraní poté, co Ned neuspěl s celým arzenálem, Halova reputace u posádky vzroste. Jednoho dne sám povede tuto bandu lumpů a bouřliváků, prostých negramotných mužů, nebo aspoň jim podobných. Dnes se mu podařil jeden mílový krok k tomuto cíli, když porazil Aboliho před zraky všech. Naskýtala se další příležitost postavení upevnit. "Bože války, veď mu ruku i dráhu jeho střely!" prosil sir Francis tiše, když posádka zaklonila hlavy a pozorovala chlapce vysoko na stěžni. Hal, vědomý si upřených zraků, se plně soustředil na úkol a tiše si broukal. Nedocházela mu ještě důležitost tohoto jediného výstřelu a neměl ani potuchy o otcově modlitbě. Pro něj to byla jen hra, další příležitost excelovat. Hal miloval vítězství a pokaždé, když se mu zadařilo, jeho láska k triumfu gradovala. Mladý orel se začínal těšit ze síly svých křídel. Sevřel dlouhou bronzovou pažbu, zamířil přes metr dlouhou hlaveň dolů a srovnal zářez nad pánvičkou s muškou při ústí.
Věděl dobře, že je marné mířit přesně na cíl, protože od přiložení doutnáku k pánvičce uplyne do výstřelu pár vteřin. Mezitím se loď a sud budou pohybovat v opačném směru, a také střela poletí nějaký okamžik vzduchem, než dopadne. Nezbylo než odhadnout, kde se bude cíl nalézat ve chvíli, kdy ho střela zastihne, zamířit tam a teprve pak zapálit prach. Zamířil proto nedaleko za sud a přiložil doutnák k pánvičce.
Neuhnul před výronem hořícího prachu ani nepodlehl napětí při čekání na výstřel a pomalinku táhl hlavní ve směru, který zvolil. Výstřel bolestivě zasáhl Halovy ušní bubínky. Lehké dělo sebou škublo a mrak šedého kouře zakryl výhled. Dychtivě vystrkoval hlavu hned na jednu a hned na druhou stranu ve snaze dohlédnout přes kouřovou clonu. Jásot z paluby přehlušil zvonění v uších a srdce mu poskočilo radostí. Jakmile vítr rozptýlil dým, zahlédl trosky rozbitého sudu točící se ve víru brázdy za lodí. Zaječel radostí a zamával čepicí rozesmátým tvářím dole na palubě. Aboli, bocman a velitel první hlídky, stál na svém místě na přídi a mával šavlí na pozdrav. Vracel Halovi široký úsměv a pěstí volné ruky se bil v prsa. Buben ukončil cvičení a svolal posádku z bojových pozic. Než se Hal spustil dolů, znovu nabil zbraň a kolem pánvičky pečlivě obtočil pruh plátna namočeného ve směsi, který měl ochránit prach před vlhkostí. Seskočil na palubu a vzhlédl k zadní nástavbě v naději, že v otcových očích najde radost a uznání, ale sir Francis byl právě zabrán do vážného hovoru s jedním ze svých důstojníků. Uběhla chvilka, než chladně pohlédl na Hala.
"Co tu okouníš, chlapče? Je třeba znovu nabít děla." Odvrátil se a Hala jeho odměřenost zamrzela. Ale chlapské poplácávání po zádech a gratulace mužů při cestě dolů na dělovou palubu mu nahradily zklamání a vrátily úsměv na rty. Když ho Ned Tyler viděl přicházet, seskočil z děla a předal mu nabiják. "Každý ťulpas z něj dovede vystřelit, ale k nabití je třeba šikovných rukou," zabručel a odstoupil, aby mohl sledovat, jak Hal do koženého vědra odměřuje dávku střelného prachu. "Jaké množství založíš?" zeptal se a Hal odpověděl stejně jako už stokrát předtím. "Stejně jako pro kouli." Pokud černý střelný prach nemá formu hrubých zrn, dochází po nějakém čase vlivem otřesů a kolébání při plavbě lodi k separaci tří základních složek - síry, dřevěného uhlí a ledku -, a tím k jeho znehodnocení. Aby k tomu nedocházelo, upravuje se směs procesem zvaným "změní".
Jemný surový prach je nejdřív navlhčen močí nebo alkoholem a vzniklý koláč se po usušení drtí v kulových mlýnech na potřebnou velikost zrn. Ale zpracování nebývá dokonalé a jakost prachu je třeba neustále hlídat. Kromě odmísení ho může znehodnotit i vlhkost nebo stáří. Hal proto vyzkoušel jeho kvalitu mezi prsty a žďibec dokonce ochutnal. Ned Tyler ho naučil tímto způsobem rozeznávat jemnější rozdíly mezi dobrým a špatným prachem. Pak vysypal vědro do hlavně a nálož ucpal koudelí. Dlouhým nabijákem s dřevěnou rukojetí ho upěchoval.
Pěchování patřilo k dalším kritickým úkonům: příliš udusaný prach bránil ohni pronikat náloží, což nevyhnutelně vedlo k selhání. Na druhé straně volná prachová nálož hořela bez potřebné razance a nevypudila střelu řádně. Správné provedení této operace vyžadovalo delší praxi, ale Ned ocenil Halovo počínání spokojeným přikývnutím. Než se Hal znovu vrátil na horní palubu, uběhlo hodně času. Konečně byla všechna děla znovu nabita a zajištěna ve svých postaveních. Namáhavá práce v horku a stísněném prostoru dělové paluby způsobila, že Halovu hruď i záda zaléval pot. Zastavil se proto na chvíli u zábradlí, aby setřel čelo a trochu narovnal bolavá záda, ale otec mu nedopřál odpočinku. "Poloha lodi vás nezajímá, mistře Henry?" zeptal se ironicky. Hal překvapeně vzhlédl k slunci.
Stálo vysoko na obloze a poledne se kvapem blížilo. Seběhl po lodních schůdcích, vrazil do otcovy kajuty a ze skříňky na stěně vytáhl Davisův kvadrant. S těžkým přístrojem na měření výšky slunce vyběhl na palubu horní nástavby. "Dej bože, ať není pozdě," zašeptal tiše a zašilhal po slunci. Postavil se k němu zády mimo stín vržený hlavní plachtou tak,

aby měl volný výhled na horizont. Pozornost soustředil na kvadrant přístroje, který musel udržet v klidu bez ohledu na pohyby lodi, a přitom sledovat úhel, pod kterým na něj dopadaly sluneční paprsky. Ten udával sluneční inklinaci k horizontu. Byl to přímo eskamotérský výkon, který navíc vyžadoval sílu a zkušenost. Konečně zaznamenal polední průchod a odečetl úhel slunce nad horizontem přesně v okamžiku, kdy stálo v zenitu. Paže a ramena ho bolely, když přístroj odložil. Spěšně zapsal výsledek na břidlicovou tabulku. Seběhl zpět do otcovy kajuty, ale tabulku nebeských úhlů na polici nenašel. Ke svému zděšení zjistil, že za ním stojí otec a se zájmem ho pozoruje. Nepadlo sice jediné slovo, ale Hal věděl, že čeká, až si tabulkovou hodnotu dosadí z paměti. Hal se posadil na otcovu truhlici sloužící zároveň jako pracovní stůl, zavřel oči a v duchu listoval v tabulkách.
Vzpomínal na včerejší čísla a snažil se z nich odvodit dnešní hodnoty. Masíroval si přitom poraněný ušní boltec a neslyšně pohyboval rty. Po chvilce se mu tvář rozjasnila, otevřel oči a připsal na tabulku další číslo. Minutu ještě přepočítával naměřený úhel na stupně zemské šířky a konečně triumfálně vzhlédl. "Třicet čtyři stupně a čtyřicet dvě minuty jižní šířky." Otec mu vzal tabulku z rukou, zkontroloval čísla a vrátil mu jí zpátky se souhlasným pokývnutím hlavy. "Dost blízko, pokud jsi ovšem správně odečetl výšku slunce. A co naše zeměpisná délka?" Stanovení přesné zeměpisné délky na lodi.byl problém, který doposud nedokázal spolehlivě vyřešit žádný člověk. Neexistovalo časoměrné zařízení, přesýpací nebo jakékoliv jiné hodiny, které by na palubě lodi dokázaly dostatečně přesně sledovat majestátní otáčení Matičky země.
Pouze kruhová traverzovací deska postavená vedle kompasnice mohla vést Halovy kalkulace. Začal proto studovat postavení kolíků, které kormidelník zastrčil do dírek kolem růžice světových stran pokaždé, když během služby změnil směr plavby.
Sčítal údaje, zprůměroval je a zakreslil do mapy v otcově kabině. Vyšla z toho jen hrubá aproximace zemské délky a podle očekávání měl otec námitky. "Posadil bych ji o kousek víc k východu," opravoval polohu stanovenou Halem. "Řasy na dně a voda v podpalubí loď stahují víc po větru. Ale do knihy poznač svůj výsledek." Hal překvapeně vzhlédl. Dnešek byl vskutku vzácný den. Žádná jiná než otcova ruka nikdy nenapsala do lodního deníku v kožené vazbě ani písmeno. Kniha ležela vedle bible na víku otcovy truhlice. Pod dohledem ji otevřel a minutku hleděl na stránky zaplněné plynulým elegantním rukopisem s nádhernými obrázky lidí, přístavů a lodí po okrajích. Otec byl bezesporu nadaný kreslíř. Hal nesměle namočil brk do zlatého kalamáře, který kdysi patřil kapitánovi Heerlycke Nacht - Nádherné noci, jedné z ukořistěných galeon Holandské východoindické společnosti. Setřel přebytečný inkoust ze špičky pera, sevřel jazyk mezi zuby a s nekonečnou pečlivostí napsal: "Při prvním zvonu odpolední hlídky, třetího dne měsíce září v roce našeho Pána Ježíše Krista 1667. Poloha
34 stupňů, 42 minut jižně, 20 stupňů, 5 minut východně.
Africká pevnina v dohledu z vrcholu stěžně směrem na sever."
Neodvažuje se dodat něco víc, ulehčeně vydechl a odložil pero stranou. S patřičnou pýchou pak posypal úhledný zápis pískem.
Věděl, že je v pořádku, i když musel uznat, že otcovo písmo vypadá líp. Sir Francis vzal odložené pero, a nahýbaje se přes Halova záda, připsal: "Dnešní dopoledne byl plavčík Henry Courteney těžce zraněn v ošklivé rvačce." K zápisu pak rychle přimaloval výstižnou karikaturu Hala s napuchlým odstávajícím uchem a uzlem na konci niti podobným uzlu, jaký nosívají děvčata na mašli ve vlasech. Hal se dusil potlačovaným smíchem, a když vzhlédl, uviděl, jak otci cuká víčko. Sir Francis položil dlaň na chlapcova záda a přitáhl si ho k sobě, ale obětí to nebylo. "Ned Tyler už na tebe čeká. Bude tě učit pracovat s takeláží a seřizovat plachty. Nenech ho čekat," řekl a vystrčil Hala z kajuty.

Když se Hal vracel přes horní palubu k přídi, bylo už pozdě.
Světlo sice ještě stačilo, aby našel cestu mezi těly spících námořníků, ale noční nebe už začínaly plnit hvězdy. Za jiných podmínek by to zářivé defilé muselo zaujmout každého seveřana, ale Hal dnes neměl pro hvězdy oči. Byl tak vyčerpaný, že sotva stál na nohou. Aboli mu držel místo na přídi v závětří prvního děla, kam na ně vítr nemohl. Hal se s povděkem svalil na rohož z trávy položenou na palubě. Posádka neměla na lodi kajuty a muži spali tam, kde se jim zrovna podařilo najít místo. V teplých jižních nocích dávali přednost spánku na otevřené palubě pod širým nebem před zatuchlým podpalubím. Lehávali v řadách zády k sobě a Hal už přivykl blízkostí páchnoucích lidských těl. O zdravý spánek ho nedokázalo připravit ani chrápání a mručení spolunocležníků. Spával tak každou noc po celých deset let. Přitiskl se k Abolimu; mít vedle sebe právě jeho znamenalo příjemný komfort. "Tvůj otec je velký náčelník," mumlal Aboli, "je opravdovým válečníkem a zná tajemství moře i nebe. Hvězdy jsou jeho děti."
"Máš pravdu, vím to," odpověděl Hal stejným jazykem. "To on mě vyzval, abych na tebe dnes tasil zbraň," svěřoval se Aboli. Hal se zvedl na loket a hleděl na černou postavu ležící vedle něj. "Otec že chtěl, abys mě napadl?" divil se. "Ty nejsi jako ostatní chlapci. Jestli máš už teď těžký život, bude ještě těžší. Jsi vyvolený a jednoho dne sejmeš z otcových ramen plášť s rudým křížem. Musíš ho být hoden." Hal klesl zpátky na rohož a zahleděl se na hvězdy. "Co když o tu věc nestojím?" zeptal se. "Je tvůj, nemáš jiné volby. Každý námořní rytíř si svého nástupce vybírá sám. Tak už to chodí téměř čtyři století. Jedině smrt tě může zbavit tohoto údělu." Hal dlouho mlčel. Aboli už myslel, že ho přemohl spánek, když zašeptal: "Jak znáš všechny ty věci?"
"Od tvého otce."
"Jsi také rytířem našeho řádu?" Aboli se tiše zasmál. "Moje kůže je příliš tmavá a moji bohové cizí. Nebudu nikdy mezi vyvolenými."
"Aboli, já mám strach."
"Všichni muži se bojí. Ale ti s válečnickou krví musí strach potlačit."
"Aboli, že mě nikdy neopustíš?"
"Zůstanu po tvém boku, dokud mě budeš potřebovat."

"Pak se tolik nebojím." O několik hodin později Aboli probudil Hala z hlubokého bezesného spánku.
"Osmé zvonění v prostřední hlídce, Gundwane." Oslovil ho přezdívkou z dětství. V jazyce lesů označovalo slovo gundwane lesní krysu, ale nebylo to myšleno nijak pejorativně. Aboli ho tak překřtil, když mu čtyřletého Hala svěřili do péče. Do rozbřesku scházela hodina. Hal se ztěžka postavil, protřel si oči a odklopýtal na záchod. Páchnoucí kbelík ho probudil s konečnou platností. Kuchař už rozdělal oheň v peci vyzděné z cihel a podal mu cínový hrnek polévky a pár tvrdých sucharů.
Vyhladovělý Hal spolykal horkou tekutinu, nedbaje spáleného jazyka. Když v ústech drtil suchary, cítil, jak mu mezi zuby praskají zapečení obilní moli. Cestou k hlavnímu stěžni zahlédl ve stínu záďové nástavby světlo otcovy dýmky a současně ucítil závan vůně tabáku. Byla štiplavě sladká. Když pak šplhal lanovím vzhůru, všiml si nového postavení plachet.
Něco se muselo během jeho spánku změnit. Na vrcholu stěžně vystřídal hlídku, uvelebil se v koši a civěl do tmy. Měsíc nesvítil a temné moře osvětlovaly jen hvězdy. Znal je takřka všechny jménem, od zářícího Syria až k drobné Mintace v pásu Orionu. Pro navigátora představovaly hvězdy šifry a ukazatele směru. Názvům nebeských směrníků se učil zároveň s abecedou.
Oči mu samovolně sklouzly k Regulovi v souhvězdí Lva. Nebyl to zdaleka nejjasnější objekt na jižním nebi, ale Hal ho považoval za svoji hvězdu, a kdykoliv si pomyslel, že svítí jen pro něj, pocítil zvláštní tichou radost. Poslední noční hodina v hlídkovém koši bývala pro Hala nejšťastnější částí celého dlouhého dne. Jedinou chvílí, kdy mohl být úplně sám a pustit myšlenky na toulky po hvězdách. Chvílí, kdy jeho fantazii narůstala křídla. Cítil, jak mu smysly zcitlivěly. Přes skřípot ráhnoví a ševelení větru slyšel otcova tichá slova při rozhovoru s kormidelníkem hluboko dole na palubě. Rozeznával alespoň tón otcova hlasu, pokud už ne samotná slova, a pokaždé, když potáhl z dýmky, v záři hořícího tabáku zahlédl jeho skobovitý nos a výrazné obočí. Jako už mnohokrát Haloví vrtalo hlavou, kdy vlastně otec spí.
Vnímal čerstvou vůni chaluh, soli a jódu. Jeho nos pročištěný měsíci pobytu na čerstvém mořském vzduchu byl tak citlivý, že dokonce zachytil i slabý odér země. Teplý pach Afriky připomínal vůni sucharu čerstvě vytaženého z pece. Pak se ve vzduchu objevilo další aroma. Bylo nesmírně slaboučké.
Nejdříve ho napadlo, že podlehl šálení smyslů, ale o minutu později znovu zachytil ve větru nepatrnou stopu medově sladké vůně. Nepoznával ji. Otáčel hlavu a dychtivě nasával vzduch, pátraje po dalším náznaku toho kouzelného parfému. Objevil se překvapivou náhlostí. Opojně voněl a Halovi se zatočila hlava jako opilci, který zavětří pach brandy. Musel se přemáhat, aby hlasitě nevykřikl. S námahou držel pusu zavřenou a s hlavou plnou té vůně vylezl z vraního hnízda. Kroky bosých chodidel nebylo na palubě slyšet a otec se polekal, když ho zatahal za ruku. "Proč jsi opustil své místo?" snažil se úlek zamaskovat výtkou. "Nemohl jsem ze stěžně zavolat, jsou moc blízko. Mohli by mě zaslechnout."
"Co to blábolíš, chlapče?" Otec zlostně vstal. "Mluv jasně."
"Ty to necítíš?" Naléhavě zatahal otce za rukáv.
"A co?" Sir Francis vyndal troubel dýmky z úst. "Co to má být?"
"Koření," vydechl Hal. "Vzduch je plný vůně koření."

Ned Tyler s Abolim a Halem pobíhali po palubě a budili spící posádku. Jak s muži třásli, nabádali je k tichosti a ihned je posílali na bojová stanoviště.
Vzrušení se šířilo jako nákaza; dlouhé čekání skončilo.
Holanďan byl kdesi blízko v temnotě proti větru a vůni jeho bájného nákladu už cítil každý. Sir Francis zhasl světlo u kompasnice a rozdal bocmanům klíče od truhlic se zbraněmi.
Pokud nebyla kořist v dohledu, zůstávaly zbraně zamčené, protože obavu ze vzpoury si žádný kapitán nedovolil hodit za hlavu. Jen důstojníkům bylo dovoleno nosit šavle. Zbraně ze spěšně otevřených truhlic putovaly z ruky do ruky. Byly to především šavle s prostými dřevěnými držadly a ochrannými košíky, ale jejich čepele vykované z dobré sheffieldské oceli z nich dělaly spolehlivé nástroje. V oblibě byla také kopí s dlouhými násadami z anglického dubu a těžkými šestihrannými hlavicemi. Ti co neuměli zacházet se šavlemi, si brali robustní oštěpy nebo palubní sekery, které dokázaly jediným máchnutím srazit člověku hlavu z ramen. Ze skladu střelného prachu vynesli také muškety a Hal je pomáhal nabíjet. Na hrst prachu dával hrst olověných broků. Značně nepřesné zbraně byly účinné do vzdálenosti pouhých dvaceti či třiceti kroků. Po uvolnění spouště přiskočil zapálený doutnák k pánvičce s prachem a mušketa v oblaku kouře vystřelila. Procedura s opětným nabitím zabrala dvě nebo tři minuty životně důležitého času, během nichž byl střelec vydán na milost nepříteli. Hal dával přednost luku. Slavnému anglickému luku s dlouhým obloukem, který zdecimoval francouzské rytíře u Agincourtu. Za dobu potřebnou k nabití muškety stačil vypálit tucet šípů a s dostatečnou přesností zasáhnout cíl na padesát kroků. V té vzdálenosti měl šíp ještě dostatečnou rychlost, aby pronikl hrudí nepřítele až k páteři. Ani prsní štít ho nedokázal zadržet. Sir Francis a někteří z poddůstojníků si připjali krunýře chránící horní polovinu těla, nebo si nasadili lehké jízdní kyrysy a ocelové helmice. Slaná voda se na nich už silně podepsala. Na mnoha místech je prokousala rez a následkem předcházejících bojů byly značně zdeformované. V krátkém čase byla loď připravená k akci a posádka vyzbrojena a ustrojena k boji. Většina mužů se soustředila kolem svých velitelů, Neda a ostatních bocmanů, a zbytek zalehl na palubu do krytu za roubení lodi. Doutnáky nezapalovali; pach kouře by mohl Holanďany varovat. V krytých pánvích u každého stěžně však žhnulo dřevěné uhlí. Klíny zajišťující děla vytloukli dřevěnými palicemi obalenými hadry, aby se zvuk úderů nedonesl k nepříteli. Aboli si razil cestu k hlavnímu stěžni, kde se zdržoval Hal. Čelo holé lebky si ovázal pruhem šarlatově červené látky, jejíž konec mu visel na záda, a za šerpou kolem pasu měl zastrčenou šavli. "Tohle ti posílá otec." Strčil Haloví do rukou roli barevného hedvábí. "Ty prý už víš, co s tím." Zatahal Hala za ohon svázaných vlasů. "Otec ti vzkazuje, že máš zůstat na vrcholu stěžně, ať se děje cokoliv. Slyšels dobře?"

Otočil se a pospíchal na příď. Hal ho vyprovodil vzpurnou grimasou, ale poslušně vylezl do lanoví. Na vrcholu stěžně se rychle rozhlédl. Byla ještě tma a nic neviděl, dokonce i vůně koření zmizela. Začal mít obavy, že se mu to vše jen zdálo.
"Kořist odplula z větru," utěšoval se hlasitě. "Nyní bude asi na naší úrovni." Připevnil zástavu k signálnímu lanu a připravil se ji na otcův příkaz vytáhnout. Pak odstranil obal z pánvičky falkonetu, a než pověsil luk na stěnu koše ke svazku dlouhých šípů, zkontroloval napnutí tětivy. Tím příprava skončila a zbývalo jen čekat. Loď pod ním byla nezvykle tichá. Mlčel i zvon oznamující běh hodin a zůstala jen píseň větru v plachtách a lanoví. Den přišel s náhlostí obvyklou v končinách afrických moří a z umírající noci vyplula vysoká bílá věž zářící jako ledem pokryté štíty hor. Velká loď pod masou zářících plachet měla stěžně tak vysoké, až se zdálo, že strhnou z nebeské klenby poslední bledé hvězdy.
"Plachta!" zavolal hlasem, který se spolehlivě donesl na palubu. Cizí loď byla ještě nejmíň tři míle daleko, takže se nemusel obávat, že ho její posádka uslyší. "Vlevo od přídě!"
Otcův hlas letěl zpátky. "Stěžně! Rozviňte barvy" Hal vytáhl signální lano a hedvábná vlajka vyletěla na špičku hlavního stěžně. V jihovýchodním větru zavlály barvy Holandské republiky: oranžová, bílá a modrá. Na přední a křížový stěžeň vzápětí vylétly zástavy ve tvaru dlouhých plamenců. Jedna z nich nesla zkratku VOC - die Verenigde Oostindische Compagnie - Spojené východoindické společnosti. Všechny autentické zástavy ukořistili před čtyřmi měsíci s lodí Nádherná noc.
Dokonce i standarta rady Sedmnácti byla původní. Kapitánovi holandské galeony se sotva naskytla příležitost, aby se doslechl o zajetí sesterské lodi, a tak neměl důvod pochybovat o příslušnosti cizí karavely. Obě lodi pluly na shodném kurzu.
Sir Francis dokázal i v temnotě odhadnout směr stíhání, a tak nyní nemusel náhlou změnou kurzu znepokojovat holandského kapitána. Po několika minutách sir Francis zjistil, že Lady Edwina je navzdory děravému trupu a vodě v podpalubí rychlejší než galeona. Bezpochyby by druhé plavidlo brzy předhonila, a tomu bylo třeba za každou cenu zabránit. Prohlédl si galeonu dalekohledem a hned mu bylo jasné, proč se tak plouží. Její hlavní stěžeň nesl náhradní plachty a našel i dost dalších známek poškození. Galeona se musela dostat ve východních mořích do prudké bouře, což také vysvětlovalo její pozdní příjezd k mysu Agulhas. Sir Francis věděl, že si nemůže dovolit měnit plachty, pokud nechce kapitána galeony varovat.
Protože se však musel k cizí lodi přiblížit zezadu, byl na podobnou situaci připravený. Pokynul lodnímu tesaři u hrazení na zádi, který s pomocníkem zvedl těžkou plachtu a hodil ji do vody. Podobně jako uzda zpomalí pádícího hřebce, plachta ponořená ve vodě zbrzdila Lady Edwinu. Sir Francis znovu posoudil rozdíly v rychlosti obou lodí a spokojeně pokývl hlavou. Pak zkontroloval palubu. Většina mužů ležela za roubením, kde je nemohla spatřit ani hlídka z hlavního stěžně galeany. Na palubě nebyla k vidění ani žádná výzbroj; všechna děla kryly uzavřené poklopy střílen. Když sir Francis ukořistil tuto karavelu, sloužila Holanďanům jako otrokářská loď operující na západním pobřeží Afriky. Při přestavbě na pirátskou loď zachoval její nevinné prozaické linie. Na palubě a v lanoví se pohybovalo sotva tucet mužů, což byl pro pomalou obchodní loď běžný počet. Holandská galeona mezitím rovněž vytáhla na stěžně zástavy republiky a Východoindické společnosti. Na pozdrav karavely odpověděla jen s malým zpožděním. "Mají nás za své," zahučel Ned a držel Lady Edwinu na kurzu. "Líbí se jim naše vlajkosláva."
"Možná," odpověděl sir Francis. "Ale pro jistotu spouští další plachty." Bramové čnělky galeony se plnily větrem.
"Podívej!" vykřikl po chvíli, "mění směr a odklání se od nás. Ten Holanďan je po čertech opatrný chlapík."
"Satanovy zuby, taková vůně!" šeptal Ned spíše pro sebe, když závan větru přinesl svůdný dech koření.
"Sladká jako panna a dvakrát lákavější."
"Tohle je nejcennější aroma, jaké ti kdy prošlo nosem," odpověděl sir Francis dostatečně hlasitě, aby to slyšeli i muži dole na hlavní palubě. "Leží tam padesát liber odměny na hlavu, pokud ovšem máte zájem si je vybojovat." Padesát liber představovalo desetiletou mzdu anglického dělníka a muži v odpovědi zavyli jako smečka chrtů na vodítku.
Sir Francis přistoupil k hrazení zadní nástavby a zvedl hlavu k mužům v ráhnoví. "Nezapomeňte, že ty sýrové hlavy támhle jsou vaši bratři. Pozdravte je vesele a srdečně, jak se na bratry patří," volal tiše. Muži nahoře radostně ječeli a mávali čapkami, když Lady Edwina zamířila k zádi galeony.

Katinka van de Velde seděla na posteli a mračila se. "Proč mě budíš tak brzy?" zeptala se podrážděně své staré služebné Zeldy a odhodila z tváře trs zlatých kadeří. I přes časné probuzení byla růžová a andělsky krásná. Její oči měly neskutečně fialkovou barvu připomínající průsvitná křídla tropického motýla. "Vedle nás pluje jiná loď Společnosti. První, která je k vidění po těch strašných týdnech bouří. Už jsem začínala ztrácet víru, že v celém světě ještě zbyla nějaká křesťanská duše," odpověděla Zelda. "Stále si jen stěžuješ na nudu. Teď ji můžeš na chvíli zahnat." Zelda byla bledá a vypadala unaveně. Její líce, kdysi vypasené a hladké, nyní poklesly a sádelnaté břicho bylo pryč. Záhyby volné kůže jí visely málem až na kolena. Katinka je zahlédla pod průsvitnou látkou noční košile. Vyzvracela všechno sádlo a polovinu svých svalů, pomyslela si s pocitem znechucení. Zeldu zničily cyklony, které napadly galeonu Standvastigheid a nemilosrdně ji provázely od chvíle, kdy opustila pobřeží Trincomalee. Katinka odhodila saténovou pokrývku a spustila dlouhé nohy přes okraj zlaceného lodního lůžka. Kajutu měla speciálně vybavenou, aby odpovídala nárokům dcery jednoho ze všemocných Zeventien, sedmnáctky ředitelů Společnosti. Zlacení a samet doplňovaly hedvábné podušky a stříbrné nádoby. Stěnu kajuty naproti lůžku zdobil svatební dar milujícího otce, velký Katinčin portrét od módního amsterodamského malíře Pietra de Hooga. Umělec na něm zachytil vyzývavé natočení hlavy. Bezpochyby musel sáhnout hluboko do zásob svých barev, než namíchal odstín věrně vystihující tu zázračnou barvu jejích očí a jejich výraz, který byl stejnou měrou nevinný jako zkažený. "Nebuď mého manžela," napomínala stařenu, když na sebe hodila brokátový župan a převazovala ho páskem posázeným šperky. Štíhlost jejího pasu se dala

srovnat s hrdlem přesýpacích hodin. Zelda přimhouřila oko v konspirativním souhlase. Na Katinčino naléhání spal její manžel v menší a méně honosné kajutě za dveřmi, které se zavíraly z její strany. Namluvila mu, že strašně chrápe a že je z toho mal-de-wer úplně konsternovaná. Po pravdě se nudila.
V přímém rozporu se svým naturelem trávila celé týdny zavřená v honosných klecích lodních kajut a to jí na spokojenosti nepřidalo. Překypovala energií mládí a hořela tužbami, které její postarší tlustý muž nemohl nikdy naplnit. Vzala Zeldu za ruku a vyšla s ní na úzký záďový ochoz. Soukromý balkón zdobený řezbami andělů a cherubínů byl skrytý před vulgárními zraky posádky a nabízel romantický pohled na brázdu za lodí.
Ráno zalité magickým slunečním svitem vonělo mořem. Katinka se nadechla vzduchu se slanou příchutí a cítila, jak jí nápor života rozechvívá každičký nerv v těle. Vítr trhající z vrcholků dlouhých modrých vln krémové peří pěny jí cuchal zlaté vlasy a s jemností prstů milence čeřil hedvábí županu na prsou a břiše. Smyslně se prohnula a jako štíhlá zlatá kočka si protáhla záda. Pak zahlédla druhou loď. Měla nápadně ladné linie a byla mnohem menší než galeona. Pohledné vlajky a zástavy, které vlály z jejich stěžňů, kontrastovaly s bělostí plachet. Byla natolik blízko, že Katinka rozeznávala postavy námořníků v ráhnoví. Vesměs mladí muži oblečení pouze v krátkých sukénkách mávali a zdravili ji. Nahnula se přes hrazení a dychtivě je pozorovala. Posádka galeony musela na manželův příkaz dodržovat přísný pořádek v oblékání, a nebylo proto divu, že ji cizí loď tak fascinovala. Rukama složenýma na hrudi stlačila prsy k sobě a cítila, jak se jí bradavky nalévají a tvrdnou. Potřebovala muže, přímo hořela touhou po muži. Jakémkoliv muži, jen když bude mladý a pevný a bude do ní blázen. Muže, jakého znala v Amsterodamu, dokud otec neobjevil její vášeň pro silné hry a neposlal ji v bezpečné náruči starého manžela do Indie. Petrus Jacobus van de Velde měl významné postavení u Společnosti a ještě lepší vyhlídky, a tak nebylo divu, že volba Katinčina otce padla právě na něj. Van de Velde, nyní Katinčin manžel, byl ujištěn, že se při nejbližší příležitosti, jen co se uvolní místo, stane členem Zeventien-panteonu mocných. Zelda ji zatahala za rukáv.
"Pojď dovnitř, lieveling. Ti hulváti támhle tě očumují." Byla to pravda, ale Katinka setřásla Zeldinu ruku. Jakmile v ní muži poznali mladou krásnou ženu, začali vyvádět jako pominutí. Jejich vzrušení bylo i na tu vzdálenost takřka hmatatelné. Jeden z nich, urostlý námořník, nabral do dlaní obsah svého rozkroku a kyčlemi naznačil obscénní pohyby.
"To je hnusné a pobuřující. Pojď okamžitě dovnitř!" trvala na svém Zelda. "Co by řekl guvernér, kdyby viděl, co to zvíře dělá?"
"Asi by se vztekal, že to nedokáže tak svižně," odpověděla Katinka andělsky tichým hlasem a pevně stiskla stehna k sobě.
Musela potlačit horkou vlhkost, která se jí tlačila do klína.
Karavela se přiblížila a Katinka poznala, že na to, co jí námořník nabízí, dvě jeho dlaně nestačí. Špičkou jazyka přejela našpulené rty. "Prosím, paní," škemrala Zelda. "Za chvilku," odbyla ji Katinka. "Měla jsi pravdu, Zeldo. Tohle mě opravdu potěší." Zvedla bílou ručku a zamávala vstříc cizí lodi. Muži okamžitě zdvojnásobili úsilí přilákat její pozornost.
"Je to nechutné!"
"Ale zábavné. Být stále ctnostná je tak nezáživné a kromě toho už tahle stvoření nikdy neuvidím." Nahnula se přes zábradlí ještě víc a rozevřela předek županu. V té chvíli se z její kajuty ozvalo hlasité bouchání na dveře. Bez dalšího naléhání seběhla z ochozu, vrhla se na lůžko a přitáhla si saténovou přikrývku až k bradě. Teprve pak pokynula Zeldě, aby zvedla závoru. Jakmile se van de Velde objevil na prahu, Zelda se pokusila o jakési pukrle, ale guvernér si jí nevšímal, a zavazuje si pás kolem objemného břicha, zamířil ke Katinčině loži. Na hlavě bez paruky se mu ježilo řídké strnisko šedivých štětin. "Můžete vstát, má drahá`? Je vám už natolik dobře? Kapitán vzkazuje, abychom se připravili. Na moři se prý objevila cizí loď a chová se podezřele." Katinka potlačila úsměv při vzpomínce na podezřelé chování cizích námořníků a nasadila žalostný výraz.
"Hlava se mi může rozskočit, a žaludek..."
"Ubohý miláčku."
Petrus van de Velde, nově zvolený guvernér kolonie na mysu Dobré naděje, se nad ni sklonil. I v chladném ránu měl tváře zpocené a páchl po včerejší večeři - jávské rybě na kari, česneku a trpkém rumu. Tentokrát se Katince opravdu zvedl žaludek, ale poslušně nastavila tvář. "Snad seberu dost síly a vstanu, když si to kapitán přeje." Zelda přispěchala a pomohla jí na nohy. S rukou kolem pasu ji odvedla k malému čínskému paravánu v rohu kajuty. Manžel, sedící naproti, natahoval krk, aby líp viděl, ale přes průsvitné hedvábné panely rozeznával jen neostré záblesky bílé kůže.
"Kdy už bude konec této děsivé plavby?" naříkala Katinka. "Kapitán mě ujistil, že při tomto větru můžeme do deseti dnů zakotvit ve Stolové zátoce."
"Snad mi dá Bůh sílu, abych vydržela."
"Škoda že jste tak indisponovaná," pokračoval guvernér. "Kapitán nás dnes pozval na večeři a přizval i své důstojníky. Budeme muset odmítnout."
"Nic takového neuděláte!" utrhla se na něho Katinka a vyklonila se z paravánu. Hladká bílá prsa se jí chvěla rozhořčením. Mezi důstojníky ji nemálo zajímal jistý plukovník jménem Cornelius Schreuder. Byl podobně jako její manžel en route na mys Dobré naděje. Měl se tam stát vojenským velitelem kolonie, jejíž správu se chystal převzít nový guvernér Petrus van de Velde. Plukovník měl dobře rostlé nohy, nosil špičatý knír a módní van Dyckovu bradku. Kdykoliv Katinka vyšla na palubu, přehnaně se uklánělal a v jeho tmavých očích zasvítila jiskra orlího pohledu. Pokaždé, když na ni pohlédl, naskočila jí husí kůže. Vyčetla z těch očí víc než pouhý respekt ke svému postavení a on vděčně vítal její rafinované ocenění, které mu posílala zpod dlouhých řas. Na mysu bude podřízen jejímu manželovi a tím i jí. Nepochybovala, že v něm našla člověka schopného zpestřit monotónní exilový život v zapomenuté díře na konci světa, která se měla stát jejím domovem na příští tři roky.
"Myslím," změnila rychle tón, "že by nebylo slušné odmítat kapitánovu pohostinnost."
"Ale vaše zdraví je přednější," namítl. "Zkusím najít sílu." Zelda jí navlékala jednu spodničku za druhou. Bylo jich

celkem pět a všechny plné nadýchaných krajek. Katinka opustila paraván, zvedla paže a komorná přes spodničky přetáhla modré hedvábné šaty. Pak poklekla a pečlivě sukni přikasala. Nejnovější móda vyžadovala, aby bylo vidět lemy spodniček včetně štíhlých kotníků v bílých hedvábných punčochách. Guvernér ji pozoroval jako v tranzu. Kéž by i ostatní části tvého těla byly tak velké a čilé jako oční bulvy, pomyslela si Katinka výsměšně a vytočila před vysokým zrcadlem drobnou piruetu. Vzápětí děsivě zaječela. Na palubě přímo nad její hlavou zahřměl výstřel.
Guvernér rovněž vykřikl a spadl z lavice na orientální koberec pokrývající podlahu kajuty.

Standvastigheidl přečetl sir Franci dalekohledem jméno galeony na vysoké + pozlacené zádi. "Resolution," přeložil si do angličtiny název znamenající rozhodnost a spustil dalekohled.
"Brzy uvidíme, jak to s její rozhodností vypadá doopravdy."
Při jeho posledních slovech vyrazil z horní paluby galeony chvost dýmu a o vteřinku později přinesl vítr i zvuk výstřelu.
Sto metrů před přídí Lady Edwiny vyskočila na hladině vysoká fontána vody. Na galeoně divoce zaduněly bubny, střílny v trupu se téměř současně otevřely a z otvorů vyjížděly dlouhé hlavně. "Divím se, že otáleli s varovným výstřelem tak dlouho," zavrčel sir Francis, složil dalekohled a pohlédl na plachty. "Nasaď si helmici, mistře Nede, a naveď nás za její záď." Falešné barvy jim umožnily dostat se včas z dosahu ničivé boční salvy galeony. Sir Francis pohlédl na lodního tesaře, který stál připravený u zábradlí na zádi se sekerou v ruce. "Pusť ji!" nařídil. Ostří sekery přeťalo provaz od vlečné plachty a Lady Edwina zbavená brzdy poskočila kupředu a prudce se nahnula, když Ned přehodil kormidlo. Přiběhl Oliver, osobní sluha sira Francise, a podal mu plášť zdobený rudým křížem a kavalírský klobouk s peřím. Sir Francis se ve spěchu přioděl a zakřičel na vrcholy stěžňů: "Dolů s vlajkami republiky. Ukažte jim pravé anglické barvy!" Posádka uvítala Union Jack divokým jásotem. Muži se vyrojili z dolní paluby jako mravenci z rozrušeného hnízda, obstoupili ochozy a svorně řvali směrem k mohutné lodi, jejíž paluby a ráhnoví ožily frenetickou aktivitou. Hlavně ve střílnách galeony se chvatně natáčely, ale jen málo z nich dokázali namířit na karavelu, protože jim v tom bránila oblina vlastního trupu a vysoká záď.
V úzké mezeře mezi plavidly zahřměla dělová salva, ale většina koulí skončila stranou karavely a ostatní s hvízdáním přeletěly vysoko nad palubou. Vzdušný vír za prolétající střelou serval Halovi čapku a poslal ji po větru. Pohozením hlavy odhodil dlouhé vlasy z čela a pohlédl nahoru. Dva metry nad jeho hlavou zela v plachtě hrubá díra. Hrstka holandských důstojníků zmateně pobíhala po dělové palubě. Většinou byli jen v košilích a jeden si dokonce cpal do kalhot noční úbor.
Halovu pozornost upoutal statný důstojník v ocelové přilbici, který na přední palubě organizoval skupinu střelců s hrubými mušketami. Zlatem vyšívaná plukovnická šerpa a způsob, jakým vydával rozkazy mužům, kteří je bezodkladně plnili, dával tušit nebezpečného protivníka. Toho muže nebylo radno pouštět z očí. Námořníci se zbraněmi v rukou vyběhli na jeho pokyn k zádi. Těžké muškety, či spíše malá ruční děla, se používala speciálně na odražení nepřítele deroucího se na palubu. V zadním hrazení galeony byly ponechány mezery, do kterých zapadaly železné trny umožňující natáčení smrtelně nebezpečných hlavní a jejich zamíření na loď plující v těsném závěsu. Při dobývání paluby Nádherné noci zažil Hal ukázku jejich účinnosti na krátkou vzdálenost. V daném okamžiku představovaly daleko větší nebezpečí než celý zbytek děl na galeoně.
Aby se holandští mušketýři dostali na záď, museli vylézt z obytné paluby po žebříku na záďovou nástavbu. Hal proto otočil falkonet a zamířil ho na vrchol žebříku. V dlaních rozfoukával doutnák. Obě lodi se k sobě rychle blížily. Holandský plukovník byl na žebříku první, v ruce svíral meč a přilba se mu statečně blýskala na slunci. Hal ho nechal přeběhnout horní palubu a počkal na muže, kteří se hrnuli za ním. První z nich pod žebříkem zakopl a zůstal ležet na palubě jak široký tak dlouhý. Ostatní se tlačili za ním a čekali, až se vzpamatuje a vstane. Hal namířil hrubou mušku falkonetu na hlouček stojících mušketýrů, přiložil hořící doutnák k pánvičce s prachem a bez zaváhání držel náměr. Burácející falkonet poskočil, a když se dým rozptýlil, na palubě leželo pět mužů; tři z nich roztrhaní na kusy. Ostatní ječeli a vybělená prkna paluby se barvila jejich krví. Když si Hal uvědomil masakr, který způsobil, zatajil se mu dech. Ještě nikdy nezabil člověka a nyní ho přepadla náhlá nevolnost. Tady už nešlo o rozbitý sud. Chvíli myslel, že začne zvracet. Holandský plukovník ho zahlédl a namířil na něj hrot svého meče. Něco křičel, ale jeho slova zanikla ve větru a hluku střelby. Hal však dobře věděl, že v něm získal nesmiřitelného nepřítele. To vědomí ho vzpamatovalo. Na opětné nabití falkonetu nezbýval čas, ale ten už svoji práci vykonal. Jediným výstřelem zachránil životy mnoha Halových druhů. Dostal holandské mušketýry dřív, než mohli zbraně usadit a skosit první vlnu útočníků. Hal mohl být na svůj výkon pyšný, ale radost zatlačily do pozadí obavy z holandského důstojníka. Sáhl po luku a postavil se, aby ho mohl natáhnout. Zamířil na plukovníkova široká záda. Holanďan se už o něj přestal zajímat a obrácen zády k fregatě formoval zbytek svého rozprášeného houfu. Hal natáhl tětivu naplno. Chvíli ji držel a čekal, až se loď trochu ustálí a zeslábne vítr. Pak šíp uvolnil a sledoval, jak se stáčí po větru. Už myslel, že najde svůj cíl, ale vítr mínil jinak. Šíp minul plukovníkův hřbet na šířku dlaně, zabodl se do trámu hrazení vedle a chvíli se tam chvěl.
Holanďan vzhlédl přes rameno a ironický úsměšek mu zvedl špičky kníru. Pak se otočil zpátky ke svým mužům, jako by se nic nestalo. Hal hrábl nervózně po dalším šípu v okamžiku, kdy se obě lodi střetly. Náraz ho málem katapultoval přes okraj vraního hnízda. Ozvalo se praskání drceného dřeva a z několika oken na zádi galeony vypadly tabulky. Aboli na přídi roztočil nad hlavou provaz s uvázanou kotvící. Když ho pustil, vlnil se za ním po palubě jako had. Železný hák se smýkal po palubě záďové nástavby a Aboli musel provazem škubnout zpátky, aby se zasekl za hrazení. V okamžiku, kdy jeden z holandských námořníků přiskočil s úmyslem přeseknout provaz sekerou, Hal přitáhl peří druhého šípu k bradě. Tentokrát odhadl vliv větru dobře, protože střela našla svůj cíl. Muž pustil sekeru a oběma rukama křečovitě sevřel dřík šípu trčícího z jeho hrudi.
Po několika potácivých krocích upadl. Aboli mezitím hodil přes hrazení galeony druhý hák a vzápětí ho následovaly

další. Ve chvilce obě plavidla poutala pavučina manilových lan. Bylo jich mnohem víc, než stačili obránci přesekávat. Lady Edwina doposud nevystřelila z jediného děla. Sir Francis šetřil možnost boční salvy na chvíli, kdy ji bude nejvíc zapotřebí.
Dělové koule nemohly vážně ohrozit silný trup galeony, a navíc nebylo žádoucí, aby kořist utrpěla vážné újmy. V okamžiku, kdy se obě lodi spojily, nastala pravá chvíle. "Děla!" Sir Francis zvedl meč nad hlavou. Obsluhy děl stály na svých místech s rozfoukanými doutnáky v rukou a sledovaly ho. "Pal!" zařval a máchnul rukou dolů. Řada hlavní téměř opřených o záď galeony zahřměla v pekelném chóru a pozlacené řezby záďového ochozu zmizely ve sprše třísek a skla z výplní oken. Námořníci z Lady Edwiny začali šplhat na palubu galeony. Výstřely z děl zároveň posloužily jako signál k útoku. V hluku a řevu by stejně zanikl jakýkoliv rozkaz nebo zvukový signál a kouř, který zahalil obě lodi znemožňoval použití gest. Vtrhli na záď jako smečka fretek do králičí nory. Chránění před holandskými střelci clonou dýmu přelézali hrazení a jiní přebíhali ráhna karavely a s hbitostí opic z nich seskakovali přímo na palubu galeony.
"Franky a svatý Jiří!" nesly se jejich výkřiky k Halovi na vrchol stěžně. Zahlédl tři či čtyři ležící druhy, které holandští mušketýři zastřelili dřív, než je útočící horda vytlačila z paluby zadní nástavby. Další za nimi už vylezli na loď bez odporu. Poznal mezi útočníky otce. Hnal se do boje s rychlostí a elánem, za který by se nemusel stydět ani mnohem mladší muž. Aboli mu pomohl na palubu a dál běželi bok po boku; urostlý negr se šarlatovou čelenkou a kavalír v klobouku s peřím a pláštěm poletujícím kolem pomačkaného kyrysu.
"Franky a svatý Jiří!" křičeli muži znovu, když spatřili svého kapitána v klubku nejdivočejší řeže. Zvonivými údery ocele čistili palubu nástavby od posledních obránců, kteří nestačili ustoupit. Holandský plukovník se pokoušel zformovat zbytek svých mužů, ale byl nemilosrdně zatlačen k žebříku vedoucímu na hlavní palubu. Aboli a sir Francis ho sehnali dolů a muži se za ním hnali jako smečka chrtů, kteří zavětří lišku. Na ubytovací palubě je čekal nejtvrdší odpor. Kapitán galeony shromáždil své muže kolem hlavního stěžně, odkud pálili salvy z mušket do řad útočníků. Brzy však přišla řada na holou ocel.
Hal mezitím stačil znovu nabít falkonet, ale nenašel žádný vhodný cíl. V mase bojujících mužů se nepřítel smísil s vlastními a Halovi nezbylo než bezmocně přihlížet, jak se boj na palubě napadené lodi přesouvá tam a zpátky. Během několika minut vyšlo najevo, že obránci mají početní převahu, ale žádná záloha neexistovala - sir Francis vsadil na překvapení a do prvního divokého útoku poslal kromě Hala všechny muže z karavely. V pinasách sice zůstalo ještě čtyřiadvacet námořníků, ale ti byli daleko na moři a nedalo se s nimi počítat. Hal viděl, jak se drobné čluny těžce probíjejí proti vysokým vlnám, a pochopil, že boj bude zřejmě rozhodnut dřív, než k nim doplují. Znovu pohlédl na záď galeony a s hrůzou sledoval, jak se situace obrací v neprospěch Angličanů. Otce i Aboliho zatlačili obránci zpátky k zadnímu hrazení. Holandský plukovník, který protiútok vedl, bez ustání hnal své muže býčím řevem a inspiroval je vlastním příkladem. Od zadních řad útočníků se odpoutala malá skupinka mužů, kteří se až doposud drželi v závětří boje. Vedl je drobný muž podobný lasičce.
Jmenoval se Sam Bowles a měl přezdívku "advokát". Jeho největší zbraní byl hbitý jazyk a zkušenost při dělení kořisti. Dovedl však i mistrně zasévat svár a neshody mezi členy posádky. Sam Bowles seskočil z galeony na palubu Lady Edwiny a čtyři jeho komplici ho následovali. Spojené lodě se pomalu stáčely po větru a hákovací lana, která je držela pohromadě, byla napnutá jako struny. Pět dezertérů se na ně vrhlo se šavlemi a sekerami. Praskání přeťatých provazů podobné výstřelům se neslo k Halovi na vrchol stěžně.
"Přestaňte!" volal na ně dolů, ale ani jeden z nich nezvedl hlavu od díla zrady. "Otče!" křičel na palubu galeony. "Vraťte se! Zpátky, jinak vás odříznou." Jeho hlas zanikl v hluku boje. Otec soustředil všechnu pozornost na tři Holanďany, kterým musel sám čelit. Hal viděl výpad jednoho z nich a otcovo odražení. Vzápětí protivník odklopýtal zpět a držel si paži. Rukáv košile mu rudl krví. V tu chvíli povolilo i poslední lano a volná příď Lady Edwiny se v okamžení odklonila. Plachty nabraly vítr a karavela se rychle vzdalovala od galeony, která s plachtami přilepenými ke stěžňům váhavě couvala. Hal sjel lanovím dolů tak rychle, až si popálil dlaně. Tvrdě dopadl na palubu, překulil se, ale v mžiku byl zase na nohou a zoufale se kolem sebe rozhlížel.
Galeona už byla dvě stě metrů daleko a hluk boje pomalu slábl ve větru. Pak uviděl Sama Bowlese běžícího ke kormidlu. V odpadní díře uviděl námořníka zastřeleného holandskou kulkou.
Vedle něj ležela nabitá mušketa s čoudícím doutnákem v zámku.
Hal ji zvedl a běžel Samu Bowlesovi vstříc. Doběhl ke kormidlu pár kroků před ním a vrazil mu ústí hlavně do břicha.
"Zpátky, ty svině zrádná! Nebo ti prostřelím to tvoje zbabělé panděro."
Sam se zarazil a ostatní jeho komplici začali ustrašeně couvat. "Nesmíte opustit své kamarády. Jedeme zpátky!" křičel na ně Hal a zelené oči mu plály hněvem. S prstem na kohoutku muškety ukázal na vzdalující se galeonu. Kolem hlavy mu zavířily spirály kouře z doutnáku a divoký výraz jeho očí nevěstil nic dobrého. Zběhové ustupovali dál. Hal přitáhl páku kormidla a paluba se při prudkém obratu lodi zachvěla. Když však pohlédl na galeonu, strnul. Viděl, že vzdálenost mezi oběma plavidly dál narůstá. Pochopil, že se mu při stávajícím nastavení plachet nepodaří dostat Lady Edwinu zpátky proti větru. V tu chvíli si to uvědomil i Sam Bowles a jeho kumpáni.
"Nikdo se nebude vracet a ty s tím, chlapečku, sám nic nesvedeš," naparoval se Sam triumfálně. "Musel bys přestavit plachty, abys dokázal zvítězit nad větrem a dostal se ke svému tatíčkovi. Ale z nás ti nikdo nepomůže. Tak je to, hošánku, máme tě v hrsti!" Hal se bezmocně rozhlížel kolem a náhle rozhodně zaťal zuby. Sam, který si všiml změněného výrazu jeho tváře, otočil hlavu a sledoval směr Halova pohledu. Ve vzdálenosti pouhé půl míle spatřil jednu z pinas plnou po zuby ozbrojených námořníků. "Na něj, kamarádi!" pobídl své společníky. "Má jen jeden výstřel a pak je náš!"
"Jeden výstřel a meč!" odpověděl Hal rozhodně a položil ruku na jílec zbraně u boku. "Při zubech satanových, polovina z vás půjde se mnou, a to s celou parádou."
"Všichni společně!" ječel Sam.

"Nestačí vytasit šavli z pochvy."
"Jo!" křičel Hal. "Tak jen do toho. Pojďte prosím. Už se nemůžu dočkat pohledu na vaše zbabělé vnitřnosti." Všichni už viděli tuhle divokou kočku v akci. Sledovali Halův boj s Abolim a nikdo z nich netoužil jít proti němu první. Jen vrčeli a nervózně přešlapovali, zraky odvrácené stranou. "Tak pojď, Same Bowlesi!" vyzýval Hal. "Z paluby Holanďana jsi pospíchal docela svižně. Uvidíme, jak budeš rychlý v boji." Sam sebral odvahu a rozhodně vykročil kupředu, ale když Hal pozvedl mušketu a namířil ji na jeho břicho, rychle se stáhl zpátky a snažil se před sebe postavit jednoho ze svých nohsledů. "Na něj, chlapče!" krákal. Muž nevydržel pohled do ústí muškety, vytrhl se ze Samova sevření a hledal úkryt za zády svého souseda. Pinasa se už přiblížila natolik, že slyšeli výkřiky mužů na její palubě, a Sam nevydržel. Podlehl beznaději a dal se na panický útěk. Jako vyplašený králík sjel po žebříku do podpalubí a ostatní ho okamžitě následovali. Hal odhodil mušketu a oběma rukama uchopil kormidlo. Hledě kupředu před ponořenou příď, pozorně odhadoval správný okamžik a pak se plnou silou opřel do páky.
Loď poslechla okamžitě. Hal zahlédl na přídi pinasy Daniela Fischera, jednoho z nejlepších bocmanů Lady Edwiny. Velký Daniel bez váhání využil příležitosti, přirazil s malým člunem k boku karavely a muži zachytili lana odřezaná Samem a jeho komplici. Ve chvilce po nich vyšplhali na palubu. "Danieli!" vítal ho Hal od kormidla. "Musíme otočit loď a vrátit se do boje. Přestavte plachty!" Velký Daniel v širokém úsměvu odhalil prořídlý polámaný chrup připomínající zuby žraloka a v čele svých námořníků vylezl do ráhnoví. "Dvanáct čerstvých mužů chtivých boje, to je terno," jásal Hal a připravil se na riskantní obrat. Pokud by ho neodhadl správně, mohla loď přijít o stěžně, ale když se mu podaří dostat příď rychle k větru, ušetří několik kritických minut, o které se dostane ke galeoně dřív. Tvrdě přestavil kormidlo k závětrné straně a cítil, jak se loď chvěje pod náporem větru. Ale Daniel povolil ráhnová lana a zmírnil jeho tlak. Vzápětí se plachty s hromovým plesknutím naplnily a loď vyrazila ostře proti větru zpátky k holandské galeoně. Daniel radostně zaječel a zvedl čapku. Ostatní se k němu přidali a mohutným jásotem pozdravili Hala za odvážný, precizně provedený manévr. Ale Hal na ně sotva pohlédl a soustředil se na vedení Lady Edwiny zpátky k driftujícímu Holanďanovi. Na palubě galeony ještě stále zuřil boj. Slyšeli slabé výkřiky a občasný výstřel z muškety. Pak se nedaleko na závětrné straně zableskla plachta druhé pinasy.
Její posádka se divokým máváním snažila upoutat pozornost.
Dalších dvanáct mužů, pomyslel si Hal, ale stojí tucet ostrých šavlí navíc za ztrátu času s jejich naloděním? Po krátkém váhání však odklonil Lady Edwinu a zamířil přímo k drobné lodici.
Daniel už měl připravená lana a během několika vteřin se posádka pinasy nacházela na palubě karavely a sám člun v jejím vleku. "Danieli!" křičel Hal. "Utiš muže! Netřeba upozorňovat sýrové hlavy, že se vracíme."
"Správně, mistře Hale. Dopřejeme jim malé překvapení."
"Zatlučte prkny poklopy průlezů na dolní palubu," volal na muže Hal. "Skrývá se na ní pár zbabělých zrádců. Podržíme je tam, dokud s nimi nezúčtuje sám sir Francis." Lady Edwina se zkrácenými plachtami se tiše přikradla k boku galeony. Holanďané byli zřejmě příliš zaneprázdněni bojem, protože jediná hlava se nenaklonila z paluby, když se oba trupy setkaly. Daniel s posádkou pinas okamžitě galeonu zahákovali a bez váhání šplhali na její palubu. Halovi trvalo jen okamžik, než přehodil kormidlo a následoval Velkého Daniela. U hrazení paluby se krátce zastavil. Nohama pevně opřeným o trup, pustil jednou rukou lano a vytáhl šavli. Sevřel její čepel v zubech a o vteřinku později se přehoupl přes zábradlí. Záhy už stál v přední řadě dotírajícího výsadku. Přišli na poslední chvíli. Boj byl téměř u konce a otcovi muži rozprášeni do malých hloučků zoufale bojovali o život. Polovina z nich ležela na palubě a několika už očividně nebylo pomoci. Z odtokového kanálu zíraly na Hala kalné oči hlavy zbavené těla. Kývala se sem a tam v kaluži vlastní krve. Otřásl se hrůzou, když poznal hlavu kuchaře z Lady Edwiny. Zranění sténali a v bolestných křečích se svíjeli na prknech paluby kluzkých od krve. Někteří z nich seděli vyčerpaní beze zbraní a bez ducha, hlavy v dlaních. Jen hrstka ještě bojovala. Sira Francise s Abolim obklíčila u hlavního stěžně horda vyjících Holanďanů. Otec díky ocelovému kyrysu zatím unikal vážnějšímu zranění a kromě rány na levé paži se zdálo, že je v pořádku. Bil se dál s typickým zápalem. Mohutný a nezničitelný Aboli vedle něj zahlédl Hala a přivítal ho válečným pokřikem svého kmene. Hal bez rozmýšlení vyrazil otci na pomoc. "Za Frankyho a svatého Jiřího," vykřikl z plných plic. Velký Daniel, běžící po jeho boku, se přidal, a za ním se valil zbytek mužů z pinas. Řvali jako tlupa šílenců uprchlých z blázince. Posádka holandské lodi už také mlela z posledního. Nemálo Holanďanů padlo a mezi těmi, kteří ještě bojovali, byla řada zraněných. Vyděšeně pozorovali přes ramena smečku krvežíznivých Angličanů, kteří se na ně nezadržitelně řítili, a z jejich unavených tváří zalitých potem hleděly šokované oči plné děsu. Překvapení se zdařilo dokonale.
Většinou pak odhazovali zbraně a po vzoru všech poražených posádek hledali útočiště v podpalubí. Jen málo statečnějších se obrátilo a čelilo změněné situaci. Patřili k nim hlavně muži, kterým velel statný holandský plukovník. Bojovný křik útočníků vedených Halem dodal sil zraněným a vyčerpaným druhům. Vzpamatovali se a přidali se k útočící smečce. Osud obklíčených Holanďanů byl zpečetěn. Ve zmatku a vřavě panující na palubě Schreuder poznal Hala a okamžitě ho napadl. Brunátný plukovník se zježeným knírem vedl první ránu přes ruku a čepel jeho šavle jen zasvištěla nad Halovou hlavou. Jako zázrakem zůstal Schreuder nezraněn a zdálo se, že je stejně silný a čerstvý jako muži, které proti němu Hal přivedl. Halovi se podařilo švihem zápěstí odrazit druhou ránu a chystal se na protiúder. Při obraně před Halovým výpadem se plukovník otočil zády k Abolimu, což byl vskutku pošetilý čin. Stačil ještě zadržet Halovu ránu a připravil nohy k odvetnému útoku, když ho Aboli zezadu napadl. Hal čekal, že plukovníka bodne do páteře, ale spletl se. Aboli znal dobře plukovníkovu cenu; mrtvý by se proměnil jen v horu bezcenného masa určeného pro žraloky, ale živý může přinést kopu zlatých guilderů výkupného. Otočil zbraň a jílcem šavle udeřil důstojníka do týlu hlavy. Plukovníkovi zapadly oči a nohy se pod ním podlomily. Upadl tváří na palubu. Plukovníkovo vyřazení z boje rychle zlomilo i poslední odpor zbytku holandské posádky.
Odhazovali zbraně a muži z posádky Lady Edwiny, kteří se již vzdali, zapomněli na svá zranění i únavu, zvedli je a namířili je proti poraženým a zbědovaným protivníkům. Jednoho za druhým donutili sednout na palubu s rukama

sepjatýma za hlavou. Aboli sevřel Hala v medvědím objetí. "Když jste se Samem Bowlesem odplouvali, myslel jsem, že tě vidím naposled," řekl mezi lačnými nádechy.
Sir Francis zamířil rázným krokem kordonem jásajících námořníků k Halovi. "Jak to, žes opustil svůj post na vrcholu stěžně!" obořil se na něj. Dokončil ovazování rány na rameni a uzel dotáhl pomocí zubů. "Otče," koktal Hal, "myslel jsem..."
"A pro jednou dobře!" Z tváře sira Francise zmizel přísný výraz a v zelených očích mu zajiskřilo. "Pokud nezapomeneš držet hrot zbraně při odvetě pěkně vzhůru, ještě z tebe udělám válečníka. Tahle velká sýrová hlava," špičkou boty strčil do plukovníka, "se tě právě chystala propíchnout, když mu Aboli naťukl kokos." Sir Francis zastrčil meč do pochvy. "Ještě nejsme páni celé lodi. Dolní paluby a nákladní prostor se určitě hemží Holanďany. Vyženeme je ven. Drž se blízko Aboliho a mě!"
"Vždyť ty jsi zraněný, otče!"
"Byl bych na tom mnohem hůř, kdyby ses objevil jen o minutu později."
"Dovol, podívám se ti na ránu."
"Znám ty triky, co tě naučil Aboli. Chystáš se pochcat vlastního tátu, co?" S úsměvem poplácal Hala po rameni. "Snad ti dopřeju té radosti o chviličku později."
Otočil se a zařval: "Mistře Danieli, vezmi své muže a poohlédněte se po sýrových hlavách tam dole. Mistře Johne, ty postav stráže ke vstupům do nákladního prostoru a dohlédni, aby nezačalo rabování. Spravedlivý díl pro všechny. A ty, Nede, uchop kormidlo a otoč loď, než nám vítr nadělá z plachet cucky." Pak hlasitě oslovil zbytek své posádky. "Jsem na vás pyšný, pacholci! Odvedli jste dobrou práci. Každý z vás se vrátí domů bohatší o padesátku liber ve zlatě, ale i tak pochybuji, jestli vás budou plymouthské děvky milovat víc než já!" Odpovědí mu byl hysterický řev. Zoufalá akce skončila úspěchem a s ní skončily i obavy z porážky a smrti. "Jdeme!"
Sir Francis pokynul Abolimu a zamířil ke schodům vedoucím ke kajutám na zádi. Hal se k němu rychle přidal a Aboli ho zezadu varoval. "Jen pomalu! Měj se na pozoru. Dole čeká dost těch, kteří ti rádi vrazí dýku do žeber." Hal věděl, kam otec spěchá. Znal dobře objekt jeho prvotního zájmu. Potřeboval kapitánovy mapy, záznamy a lodní deník. Ty věci měly pro něj mnohem větší cenu než voňavé koření či drahé kovy a šperky, které galeona zřejmě vezla. S nimi získá klíč ke všem holandským přístavům a pevnostem v Indii. Plavební příkazy a výčty nákladu holandských lodí převážejících koření měly pro něj cenu desíti tisíc liber ve zlatě. Sir Francis seběhl po žebříku a pokoušel se otevřít první dveře, které objevil. Byly zajištěny zevnitř. Ustoupil proto kousek zpátky a znovu zaútočil. Pod jeho řízným kopancem nevydržely a rozlétly se dokořán. Kapitán galeony zděšeně vzhlédl od stolu. Hlavu s krátce zastřiženým ježkem měl bez paruky a oděv úplně propocený. Na hedvábnou košili s širokými módními rukávy zdobenými zeleným prolamováním kapala krev z drobné řezné rány na krku. Při pohledu na sira Francise mu zmrzla ruka s lodním deníkem, který spolu s jinými doklady ukládal do objemného plátěného pytle. Náhle se vzpamatoval, uchopil pytel a přiskočil k záďovému oknu. Střelba děl z Lady Edwiny je zbavila skleněných výplní a prázdné rámy slepě zely nad vzdouvající se mořskou hladinou. Holandský kapitán už zvedal pytel a chystal se ho vyhodit, ale sir Francis ho chytil za ruku a strhnul zpátky. Pytle se okamžitě ujal Aboli a sir Francis vysekl zděšenému kapitánovi drobnou zdvořilou poklonu.
"Hovoříte anglicky, pane?" zeptal se. "No English," zavrčel kapitán a sir Francis přešel plynule do holandštiny. Jako námořní rytíř Řádu ovládal jazyky všech významnějších přímořských států. Kromě holandštiny se domluvil i francouzsky, španělsky a portugalsky. "Pane, jste mým zajatcem. Jak se jmenujete?"
"Limberger, kapitán první třídy ve službách VOC. A vy, pane, jste korzár, že ano?" odvětil kapitán. "Mýlíte se, pane! Plavím se z pověření Jeho Výsosti, krále Charlese II. Vaše loď se právě stala válečnou kořistí."
"Plul jste pod falešnými barvami," vyčetl mu Holanďan. Sir Francis se usmál. "Legitimní válečná lest," mávl ledabyle rukou a pokračoval. "Jste statečný muž, pane, ale už je po boji. Pokud se mi zavážete čestným slovem, jsem ochotný považovat vás za váženého hosta a v okamžiku, kdy zaplatíte výkupné, budete volný."
Kapitán si hedvábným rukávcem setřel pot z tváře. S tupým výrazem rezignace vstal a podal siru Francisovi meč jílcem napřed. "Máte mé slovo. Nepokusím se o útěk."
"Ani nebudete podněcovat své muže k odporu" pobídl ho sir Francis. Kapitán odevzdaně přikývl. "Souhlasím."
"Budu potřebovat vaši kajutu, pane, ale najdu vám pohodlnou náhradu jinde." Sir Francis dychtivě obrátil pozornost k pytli s ukořistěnými doklady a vysypal je na stůl. Hal věděl, že otec stráví následující hodiny četbou dokumentů, a pohlédl na Aboliho strážícího vchod do kajuty. Černoch přikývl a Hal tiše vyklouzl ze dveří. Otec zahloubaný v papírech si jeho odchodu ani nevšiml. S šavlí v ruce se opatrně plížil úzkou chodbou. V podpalubí slyšel dupání a křik námořníků z Lady Edwiny, kteří vyháněli Holanďany z jejich skrýší na otevřenou palubu. ale chodba byla tichá. Vyzkoušel první dveře; byly zamčené. Chvíli váhal a pak následoval otcova příkladu. První nápor vydržely. ale při druhém pokusu povolily tak prudce, že setrvačností přeletěl červený orientální koberec na podlaze a skončil na posteli zabírající polovinu rozlohy kajuty. Posadil se a s očima dokořán hltal nádheru kolem sebe. Okamžitě zaregistroval omamnou vůni, daleko intenzívnější a naléhavější než vůně jakéhokoliv koření, které měl možnost poznat. Prostor překypoval výraznou směsí parfémů rozmařilé ženy. Vůni vzácných olejů a květin konkuroval daleko jemnější odér mladého ženského těla. Ten vjem byl mimořádně silny a Hal pocítil divnou slabost. Vstal, znovu dychtivě nasál atmosféru kajuty a chřípí se mu zachvělo. Se zbraní v ruce se rozhlížel po místnosti. Vzácných tapisérií a stříbrných nádob plných cukroví, sušeného ovoce a jiných dobrot si sotva všiml, zato toaletní stolek u stěny kajuty, plný flakónků z brouseného skla se zátkami z masivního rytého stříbra, neušel jeho pozornosti. Přistoupil blíž. Vedle lahviček a kelímků s kosmetickými přípravky ležela sada hřebenů z želvoviny. Jejich rukojeti a hřbety byly stříbrné. Mezi zuby jednoho z nich vězel zlatý vlas. Byl dlouhý jako Halova paže a jemností se vyrovnal hedvábnému vláknu. Pozvedl hřeben ke rtům, jako by to byla nějaká posvátná relikvie, a znovu nasál tu kouzelnou ženskou vůni. Pak uvolnil vlas, obtočil ho kolem prstu a se zbožnou úctou ho zastrčil do kapsy své umazané košile páchnoucí potem. V té chvíli se z

opačného konce kajuty za zdobným čínským paravánem ozval tichý vzlyk. "Kdo je tam?" vykřikl Hal a namířil hrot meče proti zástěně. "Vylezte okamžitě ven, nebo poznáte ostří mé zbraně." Odpovědí mu byl další srdceryvný vzlyk, tentokrát mnohem hlasitější. "Při všech svatých, myslím to vážně!" zdůraznil hrozbu a popošel k paravánu. Rázným švihem rozpáral jednu z malovaných výplní.
Ale rána byla příliš prudká a celá konstrukce se skácela k zemi. Pronikavý výkřik zastavil Hala v půli kroku. Jako zkamenělý hleděl na překrásné stvoření klečící v rohu kajuty.
Žena skrývala tvář v dlaních a na podlahu přes zvlněné sukně modré jako vlaštovčí křídla stékal zlatý vodopád jejích vlasů.
Zářily jako čerstvě vyražené escudos. "Madam!" zašeptal Hal.
"Nechci vám ublížit, nekřičte." Zjevně nerozuměla, protože se jeho slova minula účinkem. Z náhlého popudu začal mluvit latinsky. "Nemusíte se bát. Jste v bezpečí, neublížím vám."
Žena konečně porozuměla a zlatá záplava se začala zvedat.
Pohled na její tvář zapůsobil stejně, jako by ho doprostřed hrudi zasáhl dělový kartáč. Bolest byla tak výrazná, že hlasitě zasténal. O kráse, kterou spatřil, se mu nikdy ani nezdálo. "Milost!" zašeptala žena latinsky. "Prosím, neubližujte mi." V očích se jí zaleskly slzy a jejich třpyt ještě víc zdůraznil intenzívní fialkovou barvu zřítelnic.
Tváře měla bílé, průsvitné jako alabastr, a lesklé slzy na nich připomínaly drobné zárodky perel. "Jste krásná," pokračoval Hal bezdechým hlasem, který zněl jako agonický sten. Mučily ho emoce, o kterých doposud neměl nejmenší potuchy. Okamžitě pocítil touhu chránit tuto ženu. Toužil ji zbožňovat a milovat. Všechna dvorná slova, která kdy vyčetl a kterým ani valně nerozuměl, se mu s náhlou neodolatelností tlačila na rty, ale žádné se nedostalo ven. Jen stál a mlčky zíral. Z tranzu ho vyrušil tichý zvuk za zády. Prudce se otočil s mečem připraveným k ráně. Zpod postele těžkopádně vylézala mohutná prasečí postava. Sádlo na zádech a břichu muže se při každém pohybu zatřáslo jako rosol. Záhyby tuku vzadu na krku končily otylou čelistí.
"Vzdejte se!" vykřikl Hal a hrotem zbraně se dotkl tlouštíkových zad. Muž děsivě zaječel a plazil se po podlaze jako štěně. "Prosím, nezabíjejte mě. Jsem bohatý člověk," vykoktal mezi jednotlivými vzlyky latinská slůvka.
"Zaplatím jakékoliv výkupné."
"Vstaňte!" pobídl ho Hal hrotem zbraně, ale Petrusovi van de Velde zbylo jen tolik síly a kuráže, aby se zvedl na kolena. Klečel před Halem a něco blekotal. "Kdo jste?"
"Jsem guvernérem na mysu Dobré naděje a tato žena je má manželka." To prohlášení patřilo k nejhorším, jaké kdy Hal slyšel. Rozsudek smrti by ho tolik neranil.
Hleděl na muže s otevřenými ústy. Ta nádherná žena, kterou si již stačil zamilovat celou svou duší, byla provdána - a za tuhle groteskní karikaturu muže, který mu klečí u nohou. "Můj tchán je ředitelem Společnosti. Je jedním z nejmocnějších a nejbohatších mužů v Amsterodamu. On zaplatí - zaplatí jakoukoliv cenu. Jen nás, prosím, nezabíjejte." Halovi ta slova nedávala valného smyslu. Srdce mu pukalo. V kratičkém okamžiku spadl z oblaku euforie do hlubin nejčernějšího zoufalství. Ze vzletných výšin lásky do čiré beznaděje. Ale guvernérova slova znamenala hodně pro sira Francise, který se s Abolim za zády objevil ve dveřích. "Uklidněte se prosím, guvernére. Vy i vaše žena jste v bezpečí. S největším spěchem připravím žádost o výkupné." Sňal svůj kavalírský klobouk a poklekl před Katinkou. Ani on nebyl s to vymanit se úplně z vlivu její krásy. "Dovolte mi představit se, madam. Jsem kapitán Francis Courteney, k vašim službám. Prosím, odpočiňte si chvíli a vzpamatujte se. Při čtvrtém zvonění - to je za hodinu - bych se s vámi rád sešel na obytné palubě. Nechám nastoupit celou posádku lodi."

Malá karavela plula jen s košovými a předvětrnými plachtami, zatímco velká galeona nesla celé hlavní oplachtění. Pluly v těsné blízkosti pryč od mysu Dobré naděje, k východním břehům afrického kontinentu. Sir Francis otcovsky shlížel dolů na svou posádku nastoupenou uprostřed paluby galeony. "Slíbil jsem každému z vás odměnu padesát guineí," přehlušil jásavé pozdravy mužů. Někteří stáli pokřivení následkem zranění a pět z nich leželo na rohožích u zábradlí. Ztráta krve je příliš oslabila, aby mohli stát, ale nechtěli přijít o kapitánova slova. Mrtví už leželi na přídi zašití v plátěných rubáších, každý s holandskou dělovou koulí v nohách. Šestnáct Angličanů a čtyřicet dva Holanďanů odpočívalo v míru smrti, ale pozornost živých mířila jinam. Sir Francis zvedl ruku.
Zavládlo ticho a muži pokročili kupředu, aby jim neušlo jediné slovo. "Lhal jsem vám," pokračoval kapitán. V očích mužů se objevilo překvapení. Nemohli uvěřit tomu, co slyší, a temný šum reptání se donesl k siru Francisovi. "Není mezi vámi muže..." pro větší efekt se odmlčel "...který by nebyl po dnešní celodenní práci bohatší o dvě stě liber." Po chvíli napjatého ticha se nevěřící pohledy změnily v oheň šílené radosti. Muži na palubě začali poskakovat, objímali se a křepčili dokola v záchvatu bláznivého veselí. Dokonce i zranění se posadili a přidali své chraptivé hlasy k oslavám. Sir Francis se spokojeně usmíval a nechal mužům chvíli na zažití radosti. Pak zamával několika stránkami rukopisu nad hlavou a znovu si zjednal pozornost. "Tohle je výtah, který jsem pořídil ze soupisu lodního nákladu!"
"Přečti ho!" prosili. Přednes trval téměř půl hodiny, protože jásot shromážděných námořníků po každé položce nebral konce. Sir Francis hlasitě překládal názvy zboží z holandštiny. "Košenila a pepř, vanilka, šafrán, hřebíček a kardamon v celkové váze čtyřiceti dvou tun." Posádka dobře znala cenu koření a věděla, že se vyrovná stříbru - libra koření za libru stříbrných prutů. Když muži ochraptělí křikem nemínili přestat, sir Francis zvedl opět ruce nad hlavu.
"Mám vás dál unavovat tímto nekonečným výčtem? Nebylo toho už dost?"
"Ne," ozvaly se výkřiky nesouhlasu, "čti dál!"
"Dobrá tedy. V podpalubí je pár kousků dřeva: balu, teak a jiné vzácné cizí dřeviny, které nejsou k vidění nikde na sever od rovníku. Je ho víc než tři sta tun." S planoucími zraky viseli na jeho rtech. "To zdaleka není všechno, ale vidím, že vás to začíná nudit. Určitě už toho máte dost."
"Jen čti dál," křičeli. "Nejjemnější modrá a bílá čínská keramika a také hedvábí pro potěchu dam!" Při zmínce o ženách

muži ryčeli jako stádo sloních samců v říji. Se dvěma stovkami liber v kapse si v nejbližším přístavu můžou dovolit žen, kolik se jim zachce, a to v kvalitě a sličnosti omezené jen vlastní představivostí.
"Potom tu máme zlato a stříbro, ale to leží na dně nákladního prostoru pod tunami dřeva. Dokud v přístavu nevyložíme hlavní náklad, naše ruce se s ním nepomazlí."
"Kolik zlata?" dožadovala se posádka. "A kolik stříbra?"
"Stříbrné mince v celkové hodnotě padesáti tisíc holandských zlatých. To je přes deset tisíc dobrých anglických liber. K tomu tři sta zlatých cihel z Kollurských zlatých dolů od řeky Krishna v Kandy. Jen sám dobrotivý Bůh ví, kolik vynese, až je v Londýně prodáme."
Hal vylezl do lanoví hlavního stěžně, odkud dobře viděl otce stojícího na ubytovací palubě. Jeho slova mu mnoho neříkala.
Nedokázal se soustředit a jen matně si uvědomoval, že tohle bude asi jedna z největších kořistí, jakou kdy Angličané dobyli za celý čas tažení proti Holanďanům. Zažíval oslnivou závrať z jiného úchvatného pokladu. Toho, který si vydobyl vlastním mečem a který nyní cudně seděl v doprovodu své komorné za otcovými zády. V záchvatu kavalírství nechal sir Francis pro guvernérovu ženu vynést z kapitánovy kajuty měkce polstrované křeslo. Petrus van de Velde, opentlený a v paruce, stál za ní. Široké nohavice módních suknicových kalhot z jemné španělské kůže mu sahaly do půli stehen a hedvábná šerpa s odznaky úřadu se marně snažila dostat pod kontrolu jeho korpulentní tělesnou schránku. K velkému překvapení Hal zjistil, že toho muže trpce nenávidí. V duchu si vyčítal, že ho nezapíchl hned v okamžiku, kdy vylézal zpod postele. Z andělského stvoření, jeho ženy, mohla dnes být tragická vdova.
Představoval si pak život zasvěcený službě paní svého srdce něco na způsob rytíře Lancelota u dvora královny Ginevry.
Viděl se již, jak oddaně a pokorně plní každičký její rozmar a je připravený na důkaz své čisté lásky s nadšením vykonat i ty nejnemožnější chrabré činy. Na její přání by dokonce neváhal vyrazit na rytířskou výpravu. Pro ni by našel svatý grál a položil tu nejsvětější relikvii do jejích bělostných ruček.
Při té myšlence se zachvěl radostným očekáváním a dál očima toužebně hltal objekt svého zbožňování. Zatímco Hal v ráhnoví snil, ceremoniál na palubě spěl k závěru. Za guvernérem stál zástup zajatých lodních důstojníků seřazených podle hodnosti v čele s holandským plukovníkem. Cornelius Schreuder jako jediný z důstojníků neměl klobouk obvaz na jeho hlavě výmluvně svědčil proč. Ale rána uštědřená Abolim ho nijak nedeprimovala a oči mu plály zadržovanou zlobou, když musel poslouchat potupný výčet kořisti. "To ještě není všechno, chlapci!" ujišťoval posádku sir Francis. "Máme to štěstí, že je s námi na palubě jako čestný host nový guvernér holandské kolonie na mysu Dobré naděje." S ironickou úklonou se obrátil k van de Veldemu, který mu ji oplatil milým úsměvem. Nyní, když únosci dobře znali jeho cenu, cítil se mnohem bezpečněji. Angličané ho pozdravili jásotem, ale jejich oči bez výjimky spočinuly na Katince.
Zájem námořníků siru Francisovi připomněl, že by ji měl představit také. "Jsme dokonce poctěni i přítomností půvabné guvernérovy ženy..." Odmlčel se, aby dal posádce možnost hlasitě ocenit její krásu. "Venkovský dobytek! Hrubiáni!" vrčel van de Velde a položil ruku na Katinčino rameno, jako by ji chtěl před posádkou ochránit. Katinka však na ně mile pohlédla velkýma fialkovýma očima, jejichž krása a nevinnost je úplně odzbrojila. Rozpačitě zmlkli.
"Mevrou van de Velde je jedinou dcerou Burghera Hendrika Coetzee, starosty města Amsterodamu a předsedy správní rady Holandské východoindické společnosti."
Předchozí živočišný zájem posádky se změnil až v nábožnou úctu. Jen málo z mužů sice dokázalo pochopit důležitost tak vysoce postavené osoby, jakou byl její otec, ale hluboce je dojal způsob, jakým sir Francis přednesl všechny jeho honosné tituly. "Guvernér i jeho žena zůstanou našimi hosty, dokud nedostaneme výkupné. Pošlu některého ze zajatých holandských důstojníků na mys Dobré naděje, odkud ho nejbližší loď Společnosti dopraví do Amsterodamu s žádostí o peníze."
Posádka dál mlčky civěla na vzácný pár, než se Velký Daniel zmohl na otázku. "Kolik, sire Francisi? Jak vysoké výkupné budete žádat?" vykřikl. "Za guvernéra jsem stanovil cenu dvě stě tisíc holandských zlatých." Posádku údaj zarazil; taková suma přesahovala hranice jejich chápání. Velký Daniel se nechal slyšet znovu. "Pozdravíme kapitána, hoši!" Muži provolávali slávu siru Francisovi až do úplného ochraptění.
Vy?- Sir Francis pomalu procházel kolem řady zajatých holandských námořníků. Z celkového počtu čtyřiceti sedmi zajatců bylo osmnáct zraněných. Zkoumal tváře mužů a s lítostí zjišťoval, že má před sebou sbírku hrubých obličejů s výrazy, ve kterých marně hledal stopy nějaké inteligence. Bylo nad slunce jasné, že pro účely výkupného nemají žádnou cenu. Právě naopak, bude je muset živit a hlídat. Možnost, že se jim vrátí kuráž a s ní i chuť na vzpouru, nebylo radno podceňovat. "Čím dřív se jich zbavím, tím líp," mumlal si pro sebe a pak je hlasitě oslovil v jejich mateřštině.
"Plnili jste své povinnosti dobře a budete propuštěni na svobodu. Seberete si svých špinavých pět švestek a poplujete na mys Dobré naděje.
Osobně dohlédnu, aby vám byla ještě před odjezdem vyplacena dlužná mzda." Námořníkům se při těch slovech rozjasnily tváře; něco takového sotva kdo čekal. Ale sir Francis věděl své.
Tohle je udrží v klidu a krotké, pomyslel si, když zamířil ke své nové kajutě. Tam už na něj čekali vzácnější zajatci.
"Pánové," pozdravil je ve dveřích a posadil se za stůl z mahagonu, "dáte si doušek kanárského vína?" Guvernér van de Velde dychtivě přikývl. Vyschlo mu v krku, a třebaže jedl před půl hodinou, v žaludku mu kručelo jako hladovému psovi.
Oliver, sluha sira Francise, naplnil sklenky na dlouhé stopce zlatým mokem a začal servírovat ovoce naložené v cukru, které objevil ve spíži. Kapitán jen protáhl obličej, když poznal své vlastní zásoby, ale mlčel a raději si pořádně přihnul vína.
Sir Francis prohrábl hromádku rukopisů před sebou. Našel je na kapitánově stole a jejich okraje opatřil vlastními poznámkami.

Vybral dopis význačného bankovního domu z Holandska a pohlédl přísně na kapitána. "Překvapuje mě, že důstojník vaší hodnosti s mnoha lety služby pro VOC se věnuje obchodu k vlastnímu prospěchu. Oba dobře víme, že něco takového rada Sedmnáctky přísně zakazuje." Kapitán se chystal protestovat, ale když sir Francis významně poklepal prsty na dopis, uklidnil se a provinile pohlédl na guvernéra po své pravici. "Jak se zdá, mijnheer, jste bohatý muž," pokračoval sir Francis. "Určitě si můžete dovolit zaplatit částku dvaceti tisíc zlatých." Kapitán zasténal a něco zabručel, ale sir Francis nedbal jeho rozpaků.
"Pokud se chopíte pera a napíšete dopis svým bankéřům, můžeme záležitost vyřídit, jak je mezi džentlmeny zvykem. Jakmile obdržím zmíněnou sumu ve zlatě, jste volný." Kapitán naznačil souhlas odevzdaným přikývnutím. "A nyní k lodním důstojníkům," změnil téma sir Francis. "Prohlédl jsem si jejich nájemní smlouvy." Přitáhl si tlustou knihu a otevřel ji. "Jak se zdá, jsou to vesměs muži bez vlivných známých a významnějšího finančního zázemí. Je tomu tak, kapitáne?"
"Je to pravda, mijnheer."
"Pošlu je na mys spolu s řadovými námořníky. Zbývá ještě rozhodnout, kdo radě Společnosti doručí žádost o výkupné a samozřejmě váš dopis bankéřům." Sir Francis pohlédl na guvernéra; van de Velde si právě cpal do úst kus kandovaného ovoce. "Pošlete Schreudera," odpověděl koutkem úst.
"Schreuder?" Sir Francis chvíli listoval v knize, než našel plukovníkův záznam. "Plukovník Cornelius Schreuder, nově jmenovaný vojenský velitel pevnosti na mysu Dobré naděje?"
"Ja, to je on." Van de Velde sáhl pro další sladké sousto.
"Jeho postavení mu dodá patřičné důležitosti, až bude předkládat žádost o výkupné," odůvodnil svoji volbu. Sir Francis chvíli studoval tvář žvýkajícího guvernéra. Rád by věděl, proč se chce zbavit muže tak rázného a duchapřítomného.
Určitě by mu nemělo být na škodu držet si ho po ruce. Ale zmínka van de Veldeho o plukovníkově postavení měla svou logiku a sir Francis navíc vycítil, že delší přítomnost ďábelského plukovníka na palubě galeony může vyústit jen v nové nepříjemnosti. Mnohem víc potíží než užitku, napadlo ho a hlasitě prohlásil: "Výborně, pošlu Schreudera."
Guvernér spokojeně našpulil rty vlepené cukrem. Zájem jeho ženy o švihácského plukovníka pro něj nebyl ničím novým. Přestože si ji vzal teprve před pár lety, s jistotou věděl, že za tu dobu stihla vystřídat nejmíň osmnáct milenců. Někteří jí vystačili na jediný večer nebo na pouhou hodinku. Platil její komorné za donášení informací o milostných pletkách své ženy a Zelda mu se zlomyslným potěšením vždy vylíčila každou pikantní podrobnost. Když se poprvé dozvěděl o nezřízených erotických choutkách manželky, hluboce ho to urazilo. Jeho počáteční divoké výtky se však naprosto minuly účinkem a tak mu rychle došlo, že tuto ženu neovládne. I když ho vytrvale obelhávala, nemohl ani příliš protestovat, ani ji odvrhnout. Její otec byl příliš bohatý a mocný člověk a celá Petrusova budoucnost plně závisela na ní. Jediným dostupným protiopatřením se nakonec ukázala snaha držet ji stranou pokušení a nedopřát jí příležitost. Během plavby se mu relativně dařilo uvěznit ji v přepychu kajuty, ale nedělal si nejmenší iluze o tom, že nebýt vlastního přičinění, už dávno by otestovala kvality plukovníkovy mužné výbavy, kterou tak ostentativně vystavoval na obdiv. Jakmile Schreuder zmizí z lodi, bude mít žena podstatně omezenější výběr rozptýlení. Po delším půstu mohl dokonce doufat, že začne být přístupná jeho vlastním sladkým nabídkám. "Dobrá," souhlasil sir Francis, "plukovník Schreuder bude vaším emisarem." Obrátil stránku kalendáře na stole před sebou. "S dobrým větrem a přízní Všemohoucího by plavba z mysu Dobré naděje do Holandska a zpět neměla trvat déle než osm měsíců. Doufejme, že do Vánoc jste volný a ujmete se svých povinností na mysu."
"Kde nás se ženou podržíte do doby, než dostanete výkupné? Manželka je dáma velmi jemné povahy."
"Na bezpečném místě a v pohodlí. Tím vás můžu ujistit, pane."
"A kde se setkáme s lodí, která přiveze peníze?"
"Na třiatřicátém stupni jižní šířky a dvaceti čtyřech stupních třiceti minutách východní délky."
"Kde to, prosím pěkně, má být?"
"Nač ty starosti, guvernére? Ale budiž, řeknu vám to. Přesně na stejném místě oceánu, kde se nalézáme právě v této chvíli."
Sir Francis nemínil tak levně prozradit polohu své základny. Za mlhavého rozbřesku galeona spustila kotvu v mírnějších vodách za skalnatým výběžkem africké pevniny. Konec léta se kvapem blížil a den podzimní rovnodennosti klepal na dveře.
Lady Edwina připlula vzápětí a rychle zakotvila vedle větší lodi. Z trupu jí trčely kusy lněné cupaniny a pumpy bez ustání čerpaly vodu z jejího podpalubí. Práce s překládáním nákladu začaly okamžitě. Na ráhna holandské lodi upevnili kladkostroje, s jejichž pomocí nejprve přestěhovali děla.
Třicet námořníků zápolilo s lany, než se první těžká bronzová hlaveň dostala z Lady Edwiny na palubu galeony. Po usazení děl získá galeona palebnou sílu válečné lodi schopné napadnout kterékoliv plavidlo Společnosti za podmínek víc než vyrovnaných. Při sledování mužů tahajících děla ambice sira Francise rostly. Už se cítil být dostatečně silný, aby přepadl a dobyl libovolný holandský obchodní přístav v Indii. Ano, ukořistění této galeony je pouhý začátek. Ode dneška se stane postrachem Holanďanů v Indickém oceánu, stejně jako se stal v minulém století metlou Španělů sir Francis Drake. Jakmile byla děla přemístěna, přišly na řadu soudky se střelným prachem. Po dlouhé plavbě a těžkých bojích jich zůstalo jen málo plných. Naštěstí galeona vezla téměř dvě tuny prachu vynikající kvality; množství, které by samo vystačilo na tucet bitev na moři, nebo k dobytí bohatého holandského přístavu na pobřeží Trinkomalee či na Jávě. Po nábytku a truhlících se zbraněmi putovaly na palubu galeony zásoby. Sudy s pitnou vodou, moukou a nasoleným masem následovaly pytle chleba.
Nakonec zvedli nahoru i pinasy. Lodní tesaři je rozebrali a uložili na hromady vzácného dřeva v podpalubí. Galeona byla tak nacpaná, že poklopy skladištních vlezů musely zůstat otevřeny. Lady Edwina, vyrabovaná na holá prkna, se

houpala vysoko nad čarou ponoru. Než se plukovník Schreuder nalodil na prázdnou karavelu za zbytkem holandských námořníků, sir Francis ho zavolal na ubytovací palubu a předal mu meč spolu s dopisem adresovaným správní radě Východoindické společnosti v Amsterodamu.
Plukovník Schreuder pevně sevřel pod paží roličku pergamenu zašitou v plátěném obalu převázaném stužkou s voskovou pečetí. "Doufám, že se ještě setkáme, mijnheer," loučil se plukovník hlasem plným neskrývané hrozby.
"Za osm měsíců vás budu čekat," ujišťoval ho sir Francis. "Nesmírně rád vás zase uvidím, pokud mi ovšem přivezete dvě stě tisíc zlatých."
"Špatně jste mi rozuměl," varoval ho nasupený Schreuder.
"Ujišťuji vás, že opak je pravdou," odpověděl sir Francis tiše. Plukovník pohlédl k zadní nástavbě, kde stál Petrus van de Velde s Katinkou po boku. Hluboká úklona a dlouhý toužebný pohled sotva patřil samotnému guvernérovi.
"Vrátím se co nejdřív a ukončím vaše útrapy," řekl. "Bůh vás provázej," odpověděl guvernér. "Náš osud leží ve vašich rukou."
"Můžete si být jist mou nezměrnou vděčností, které se vám po návratu dostane, můj drahý plukovníku," zašeptala Katinka bezdechým dívčím hláskem. Plukovník se zachvěl, jako by mu někdo vychrstl na záda vědro ledové vody, ale vzpřímil se do plné výšky, řízně zasalutoval a rázným krokem zamířil k okraji paluby. Když míjel Hala stojícího s Abolim a Velkým Danielem na levoboku, zastavil se, přimhouřil oči a nakroutil si knír. Stužky na kabátci se mu třepetaly ve větru. Pak plácl dlaní po meči u boku tak razantně, až se mu plukovnická šerpa zatřásla. "Přerušili nás, mládenče," řekl tiše dobrou angličtinou bez cizího přízvuku. "Však ještě bude čas na dokončení lekce."
"Doufejme, že ano!" odpověděl Hal vyzývavě.
S Abolim po boku se cítil velice silný. "Dovedu být vděčný za každé poučení." Chvíli si upřeně hleděli do očí, ale pak plukovník sklopil zrak a zmizel za hrazením galeony. Jakmile byl na palubě karavely, hodili jim lana a Holanďané rozvinuli plachty. Lehounká Lady Edwina vyhodila pod tlakem větru záď jako skotačivé hříbě a zařízla se přídí do vln. Po mírné změně směru zamířila pryč od pobřeží. "Nevyplujeme také? Co vy na to, mistře Nede?" zeptal se sir Francis. "Vytáhněte kotvu!"
Galeona se vzdalovala od africké pevniny. Z vrcholu stěžně viděl Hal Lady Edwinu jako na dlani. Zmenšující se fregata směřovala na širé moře. Až se dostane z labyrintu zrádných pobřežních mělčin, změní kurz a popluje po větru k holandské základně pod velkou horou, jejíž plochý vrchol připomínající desku stolu strážil jihozápadní výběžek afrického kontinentu.
Drobná silueta lodi náhle drasticky změnila postavení plachet.
Hal se nahnul z koše a zavolal na palubu: "Lady Edwina mění kurz."
"Kam míří?" křičel zpátky sir Francis. "Po větru," odpověděl Hal. "Zdá se, že na západ." Dělala přesně to, co od ní čekal. S čerstvým jihovýchodním větrem prakticky v zádech plula přímo k mysu Dobré naděje. "Nespouštěj z ní oči."
Karavela se pomalu zmenšovala, až její bílé plachty splynuly s horizontem zpěněné hřívy bílých koní hnaných větrem.
"Je pryč!" křičel Hal. "Už ji nevidím." Sir Francis netrpělivě čekal na tento okamžik; konečně mohl nasadit žádoucí kurz. Vydal příkaz a kormidelník otočil těžkopádnou galeonu k východu. Pluli téměř souběžně s pobřežím. "Jak se zdá, tohle je momentálně její nejlepší výkon," poznamenal sir Francis k Halovi, který po vystřídání na hlídce slezl na palubu.
"Dokonce i s provizorním oplachtěním pluje docela rychle. Musíme se seznámit s vrtochy naší nové paní. Vyhoď log, prosím." S přesýpacími hodinami v ruce hodil Hal na přídi do vody kus dřeva a sledoval jeho dráhu kolem trupu k zádi. Po chvilce počítání na břidlicové tabulce pohlédl na otce. "Šest uzlů."
"S novým hlavním stěžněm udělá deset. Vztyčíme ho hned, jakmile zakotvíme. Ned Tyler objevil v podpalubí pěkný kmen norské borovice." Sir Francis byl spokojený; Bůh se na ně usmíval. "Nech nastoupit posádku. Poprosíme Boha o požehnání a překřtíme loď." Námořníci stáli s obnaženými hlavami ve větru, čapky přitisklé na prsou. Protože na sebe nechtěli přivolat nelibost sira Francise, měli ve tvářích nejzbožnější výrazy, jaké jen dokázali vykouzlit. "Děkujeme ti, všemohoucí Bože, za vítězství, kterého jsi nám dopřál nad kacíři a odpadlíky, zpozdilými stoupenci ďáblova syna, Martina Luthera."
"Amen!" vykřikli muži hlasitě. Kromě černých Afričanů byli všichni dobří anglikánci, ale negři také vykřikli své "Amen!" společně s ostatními. Znali to slovo od prvního dne, kdy se ocitli na palubě lodi sira Francise. "Děkujeme ti také za včasný a milosrdný zásah uprostřed boje, který nás zachránil před jistou porážkou." Hal při těch slovech jen přešlápl z nohy na nohu, ale na otce ani nepohlédl. Jistý díl zásluh na včasné intervenci přece patřil jemu a mrzelo ho, že se o tom otec nezmínil. "Děkujeme ti a chválíme tvé svaté jméno za to, že jsi nám vložil do rukou tuto krásnou loď. Svatosvatě přísaháme, že ji využijeme k pokoření a ztrestání tvých nepřátel, a proto žádáme pro ni tvé požehnání. Prosíme tě, pohlížej na ni laskavě a posvěť její nové jméno, které jí nyní dáváme. Od této chvíle se bude jmenovat Resolution -
Rozhodnost." Sir Francis prostě přeložil do angličtiny původní holandský název lodi a Hal zalitoval, že nebude nosit jméno jeho matky. Rád by věděl, jestli vzpomínka na ni definitivně vybledla v otcově paměti, nebo ho k tomu vedl jiný důvod.
Věděl však, že nikdy nenajde dost odvahy, aby se otce zeptal, a tak nezbývalo než se s jeho rozhodnutím smířit.
"Prosíme tě o stálou pomoc v našem nekonečném boji s bezbožnými. Pokorně ti děkujeme za dary, kterými nás tak velkomyslně zahrnuješ, a věříme, že pokud dokážeme být hodni tvé lásky, dopřeješ nám i další její důkazy." Tohle byla dokonale srozumitelná slova, se kterými musel souhlasit každý muž na palubě, ať už křesťan, nebo pohan. Každý člověk, který zasvětí svůj pozemský čas práci pro Boha, má nárok na jeho odměnu, a to nejen v životě, který teprve přijde. Poklady v útrobách Rozhodnosti byly samy o sobě potvrzením a hmatatelným důkazem boží přízně a schválením jejich činů. "A nyní provolejme slávu naší Rozhodnosti a všem, kdo se na ní plaví." Jásali až do ochraptění a sir Francis je musel tišit. Posadil si na hlavu klobouk se širokou střechou a vybídl ostatní, aby ho následovali. "Čeká nás ještě

jeden úkol," řekl a s hrozivě přísným výrazem pohlédl na Velkého Daniela. "Přiveď vězně, mistře Danieli." Pětice postav v čele se Samem Bowlesem vylezla z podpalubí. Daniel odvedl muže mhouřící oči před slunečním svitem na záď a přikázal jim kleknout tváří ke shromážděné posádce. Sir Francis četl ze svitku pergamenu jejich jména. "Samuel Bowles. Edward Broom. Peter Law. Peter Miller a John Tatee. Klečíte před svými druhy obviněni ze zanedbání svých povinností, ze zbabělosti a dezerce před tváří nepřítele." Námořníci na ně hleděli s pohrdáním a zlobně vrčeli. "Slyšeli jste obžalobu. Co k ní řeknete? Uznáváte, že jste zbabělci a zrádci?"
"Milost, Vaše Ctihodnosti. Byla to jen chvilková pomatenost. Opravdu toho litujeme. Odpusťte nám.
Prosíme vás ve jménu našich žen a dětí, které jsme doma zanechali," žebral Sam Bowles, který se ujal role mluvčího.
"Jedinými ženami, které jsi kdy měl, byly děvky z bordelů na Dock Street," vysmál se mu Velký Daniel. "Pověsme je na ráhno!" ozvalo se z davu. "Ať si trochu zatančí s ďáblem."
"Styďte se!" okřikl je sir Francis. "Copak neznáte anglické právo? Každý muž bez ohledu na postavení má nárok na spravedlivý soud." Horké hlavy vystřízlivěly a sir Francis pokračoval. "Budeme s nimi jednat podle práva. Kdo se ujme role žalobce?"
"My všichni!" vykřikli námořníci sborem. "Kdo budou vaši svědkové?"
"My!" zaznělo jednotně. "Dosvědčujete skutky zbabělosti a zrady Viděli jste tato bídná stvoření, jak utíkají z boje a zanechávají své druhy jejich osudu?"
"Ano, dosvědčujeme." Sir Francis se obrátil k delikventům.
"Vyslechli jste svědectví proti vám. Co můžete říct na svou obhajobu?"
"Milost!" zakňučel Sam Bowles. Ostatní zarytě mlčeli. Sir Francis se obrátil zpět k posádce. "Jaký je váš výrok?"
"Vinní!"
"Vinní jako samo peklo!" dodal Velký Daniel "Bez nejmenších pochyb."
"A váš rozsudek?" zeptal se sir Francis. "Pověsit!` zabouřilo shromáždění. "Oprátka je příliš mírný trest pro ty svině. Protáhněme je pod kýlem."
"Ne! Ne!
Vykuchejme je a rozčtvrťme. Nechme jim sežrat vlastní koule!"
"Usmažme to vepřové! Upalme je, bastardy, u kůlu!" Sir Francis je musel znovu mírnit. "Vidím, že se vaše názory různí." Pokynul Velkému Danielovi. "Zamkni je zpátky do podpalubí a nech je den nebo dva podusit ve vlastní smradlavé šťávě. V přístavu s nimi naložíme podle práva. Nyní nás čekají důležitější věci."

Poprvé za život na lodi měl Hal svoji vlastní kajutu. Už nemusel spánek a probouzení sdílet s hordou ostatních námořníků. V porovnání s malou karavelou byla galeona prostorná loď a otec pro Hala našel příbytek v blízkostí své velkolepé kajuty. Ta místnost, či spíše holubník, sloužila dřív sluhovi holandského kapitána za příruční spížku.
"Potřebuješ místo se světlem, abys mohl pokračovat ve svých studiích," zdůvodňoval sir Francis svou nezvyklou velkomyslnost. "Strávíš spoustu hodin zbytečným spánkem, zatímco bys mohl pracovat." Nařídil lodnímu tesaři, aby Halovi sbil palandu a také polici, na kterou by si mohl odkládat knihy a papíry. Lampa nad Halovou hlavou černila nízký strop kajuty sazemi, ale její světlo postačovalo ke čtení a psaní úkolů, které mu otec pravidelně zadával. Hal namáčel brk do kalamáře a potlačoval zívání. Z neustálého hledění na list pergamenu ho pálily oči. Opisoval nezáživné záznamy z osobního deníku holandského kapitána, kam si jako každý navigátor značil směry plavby a podrobnosti o mořích a oceánech. Kromě toho obsahoval také nákresy noční oblohy měnící se v závislosti na zeměpisné šířce a poznámky o proudech a pobřežích, o přístavech a podivných odchylkách kompasu při plavbě v neznámých vodách. Podobné informace, ať už získané na základě vlastního pozorování, nebo ze zkušeností a vyprávění jiných, shromažďovali kapitáni po celý život. Otec čekal, že Hal dokončí opisování ještě před nástupem služby ve strážním koši, která mu začínala ve čtyři ráno. Slabé zvuky za pažením sousední místnosti ho vyrušily z úvah. S brkem v ruce vzhlédl a poslouchal. Měkké, téměř neslyšné našlapování bosých nohou k němu doléhalo z luxusní kabiny guvernérovy ženy. Strnul a bedlivě naslouchal, každičké svalové vlákno napnuté touhou zachytit sebemenší šelest. Srdce mu napovědělo, že slyší kroky půvabné Katinky, ale nebyl si jistý. Mohla to být také její šeredná služka, nebo dokonce sám groteskní manžel. Při té myšlence se cítil odstrčený a podvedený. Ale přesvědčil sám sebe, že je to Katinka, a i když je dělila přehrada z prken, její potenciální blízkost ho vzrušovala. Toužil po ní tak zoufale, že se nedokázal soustředit na úkol, a dokonce ani nevydržel sedět. Vstal a nízký strop mu okamžitě připomněl, že musí zůstat sehnutý. Tiše došel k přepážce a přitiskl k ní ucho. Zaslechl skřípavý zvuk, jako by někdo něco táhl po podlaze. Šustění látky následovaly další zvuky, které nedokázal určit, dokud se neozvalo zurčení čůrku tekoucího do nádoby. S uchem přilepeným na přepážce si v mysli vybavil obraz toho, co se asi v sousední kajutě děje. Oči mu sklouzly dolů, kde prasklinou ve výplni stěny vnikal uzounký proužek světla a dopadal na podlahu houpající se lodi.
Aniž by si uvědomil následky svého konání, poklekl a přiložil oko ke škvíře. Mnoho přes ni neviděl, protože mezera byla příliš úzká a světlo svíčky se mu vpalovalo přímo do oka. Pak ale zdroj světla zastínil vír krajek a hedvábí a v něm se mihl perlový svit čisté mladé kůže. Bezděčně zasténal. Byl to pouhý prchavý moment, ve kterém sotva stačil zachytit křivku nahých zad, v měkkém osvětlení téměř průsvitných. Přitiskl tvář k panelu, dychtivý zachytit další záblesk té krásy. Zdálo se mu, že se běžné sténání dřeva plující lodi mění v tichý dech lehčí šepotu tropického vánku. Cítil, jak ho v plicích pálí zadržovaný dech a hlava se mu zatočila závratí. V tu chvíli svíčka zhasla; paprsek světla zabodávající se do rozbolavělého oka byl pryč. Slyšel ještě vzdalující se dopady bosých chodidel a za přepážkou zavládlo ticho a tma. Klečel dál nehybně v pokoře kajícníka modlícího se před svatyní. Konečně pomalu vstal, posadil se za stůl a pokoušel se přinutit pobláznění mozek k práci. Ale myšlenky mu stále odbíhaly jako nezvládnutelné hříbě z ohlávky drezéra. Písmo před ním se rozpouštělo v obrazu alabastrové kůže a zlatých vlasů. Měl dojem, že znovu zažívá tu mučivou vůni, kterou ucítil, když poprvé vstoupil do její kajuty. Dlaní na očích zaháněl vize, které se mu neodbytně rodily v rozpálené

hlavě. Ale bylo to nad jeho síly. Sáhl proto po bibli ležící na polici a otevřel koženou vazbu. Mezi stránkami našel filigránský šperk-zlatý vlas, který vzal z Katinčina hřebenu. Přitiskl ho ke rtům a tiše zasténal. Namlouval si, že stále cítí stopy jejího parfému, a pevně zavřel oči. O chvíli později si uvědomil kradmý pohyb pravé ruky. Jako zloděj se vplížila pod lem volné sukénky, která v tomto horkém a zatuchlém kamrlíku tvořila jeho jedinou garderobu. V okamžiku, kdy si plně uvědomil, co dělá, už bylo příliš pozdě. Nemohl přestat. Rezignovaně podlehl vůli vlastních prstů a horký pot, který vyrážel z každičkého póru kůže, zaléval jeho mladé svaly. Tyč ztvrdlá na kost naléhavě tepala v jeho dlani vlastním nezávislým životem.
Pach té ženy mu zatemnil hlavu a ruka pumpující v šíleném rytmu nestačila frekvenci srdečního tepu. Věděl, že dělá hloupost a dopouští se hříchu, otec ho varoval před podobným počínáním, ale zastavit nedokázal. Kroutil se na stoličce a cítil, jak vysoký příboj oceánu lásky k té ženě v něm nezadržitelně boří vlnolam sebeovládání. Tiše vykřikl a příboj protrhl hráz. Horká záplava stékala po křečovitě sevřených stehnech na podlahu a těžký pižmový pach mu vyháněl z chřípí posvátnou vůni jejích vlasů. Seděl bez hnutí, potil se a lačně nasával vzduch. Vlny viny a znechucení se mu přelévaly přes hlavu. Zradil otcovu důvěru a slib, který mu dal, a co víc, svým sprostým chtíčem pošpinil čistotu a krásu obrazu světice.
Už nemohl vydržet v kajutě ani okamžik. Hodil na sebe plátěný kabátec a vyběhl na palubu. Chvíli stál u hrazení, zhluboka dýchal a cítil, jak ho čerstvý slaný vzduch pomalu zbavuje znechucení. Rozhlédl se. Vítr, proti němuž loď křižovala, právě foukal z pravoboku. Vrcholy lodních stěžňů opisovaly proti baldachýnu hvězdnatého nebe drobné kruhy a na návětrné straně nízko na obzoru se krčila tmavá kontura pobřeží. Velká medvědice, visící na šířku prstu nad temnou siluetou země, Halovi nostalgicky připomněla rodnou zem a dětství, které tam zanechal. Nad pravým ramenem mu zářily symboly nového světa za čarou: souhvězdí Kentaura a úžasný Jižní kříž, který jako by nyní hořel přímo v jeho srdci. Halův zrak zabloudil ke kormidlu a z přístřešku v rohu ubytovací paluby k němu dolétlo světlo otcovy dýmky. Netoužil se s ním setkat, protože si byl jistý, že má ve tváři vrytu vinu tak zřetelně, že by ji otec musel poznat i ve tmě. Přesto věděl, že sir Francis zaregistroval jeho přítomnost na palubě a určitě by pokládal za divné, kdyby mu nevěnoval pozornost. Spěšně k němu vykročil. "Odpusť, otče. Vyšel jsem ven trochu si provětrat hlavu," mumlal neschopen pohlédnout mu do očí. "Nezahálej tu dlouho," napomenul ho otec. "Chci, abys dokončil svou práci před nástupem na hlídku." Hal pospíchal zpátky do své kajuty.
Paluba, na jejíž rozlehlost si ještě nestačil zvyknout, byla plná materiálu z karavely, který se už nevlezl do přeplněných útrob lodi. Proplétal se mezi uvázanými sudy, truhlicemi a hlavněmi bronzových děl a měl dojem, že se v šeru krok za ním plíží pocity viny a lítosti.

Neustále slyšel jejich tichý konspirativní šepot. Bdělost se mu vrátila teprve v okamžiku, když pohlédl k přídi. Ve stínu nákladu uloženého pod přední nástavbou se krčilo pár postav.
Jejich kradmé pohyby signalizovaly, že něco není v pořádku. Sam Bowles a jeho kumpáni se po procesu na palubě ocitli dole v malém kumbálu, který kdysi sloužil lodnímu tesaři jako skládek. Dovnitř se dostávalo jen málo vzduchu a žádné světlo.
Otřesná směs ostré vůně pepře a zápachu odpadků ještě zmenšovala omezený prostor, ve kterém se nemohli všichni současně ani natáhnout na podlahu. Uhnízdili se v té pekelné díře, jak nejlíp mohli, a upadli do zoufalého mlčení. "Kde to vlastně jsme? Myslíte, že pod úrovní vody?" začal Ed Broom žalostným hlasem. "Nikdo z nás tuhle proklatou holandskou kocábku nezná," zabručel Sam Bowles. "Myslíš, že nás zamordují?" ozval se Peter Law. "Můžeš si být jistý, že nás nebudou objímat a líbat," odbyl ho Sam. "Protažení pod kýlem," zašeptal Ed. "Jednou jsem to viděl. Než toho bídného parchanta vytáhli na druhé straně lodi, byl utopený stejně spolehlivě jako krysa, která spadne do sudu s pivem. Na jeho těle nezbylo mnoho masa - zůstalo na trupu porostlém korýši. Kosti mu trčely z těla celé bílé." Chvíli uvažovali o jeho slovech a pak Peter Law prohlásil: "V padesátém pátém jsem byl v Tyburnu svědkem, jak věšeli a kuchali královrahy - ty, co zabili krále Charlieho, otce Blackd Boye. Rozpárali jim břicha, nabodli je na železný hák a tahali z nich střeva jako provazy. Nakonec jim uřízli ocasy i s koulema..."
"Zavři klapačku!" zavrčel Sam. Tmu znovu ovládlo skličující ticho. O hodinku později se zase ozval Ed Broom. "Někde tady vniká vzduch, cítím ho na krku." Po chvíli se připojil i Peter Law. "Má pravdu. Také ho cítím. Co je za tímhle pažením?"
"Kdo to má vědět? Možná úložný prostor." Ozval se tichý šramot. "Co to ksakru děláte?" vyštěkl Sam. "Tady je mezi prkny škvíra. Přes ni sem proudí vzduch."
"Ukaž, podívám se." Sam se odplazil. "Máš pravdu.
Prostrčím tou mezerou prsty," souhlasil po chvilce. "Kdyby se nám ji podařilo zvětšit...?"
"Jestli tě u ní přistihne Velký Daniel, jsi v pěkné bryndě."
"Nu a co? Pověsí nás a rozčtvrtí?
Už tak se to chystá udělat." Sam chvíli zápolil s přepážkou a pak prohlásil: "Kdybych měl čím zapáčit, možná prkna povolí."
"Sedím na nějakém kuse dřeva."
"Podej ho sem!" Po chvilce se jim podařilo společným úsilím dostat ulomený konec dřevěného trámku do mezery v pažení. Pověsili se na opačný konec provizorního sochoru a prkna s praskotem povolila. Sam prostrčil otvorem paži. "Za stěnou je volný prostor. Dostaneme se ven." Všichni se nahrnuli k otvoru, uchopili okraje prken a pokoušeli se je odtrhnout. Lámali si nehty a do dlaní se jim zabodávaly třísky, jak ve spěchu zvětšovali díru. "Zpátky!
Všichni zpátky!" odstrčil je Sam a protáhl se otvorem. Jakmile ostatní slyšeli, že se plazí na opačné straně přepážky, jeden po druhém ho následovali. Sam vrávoral kupředu a v hrdle ho pálila ostrá vůně pepře. Škvírami kolem nedovřených krytů vnikalo do podpalubí trochu světla. Sudy s kořením stály v řadách za sebou, a protože od stropu

zbývalo málo volného prostoru, museli se prodírat mezi nimi. Cesta to byla velice riskantní. Uvolněné sudy se při houpání lodi pohybovaly v úvazech a stačilo se ocitnout mezi nimi v nevhodný okamžik, aby člověka rozpulily jako švába. Sama Bowlese, který šel první, zastavil zoufalý výkřik za zády. "Ticho, blbče!" zasykl zlostně. "Ještě na nás všechny poštveš."
"Moje ruka!" ječel Peter Law. "Pomozte mi ji vytáhnout." Jeden z mohutných těžkých sudů se při náklonu lodi nadzvedl a po dosednutí mu přitiskl ruku k podlaze. Jak sud poskakoval, drcené kosti mužova předloktí praskaly jako žitná zrna mezi mlýnskými kameny. Postižený hystericky řval; nesnesitelná bolest ho zbavovala rozumu. Sam se k němu doplížil. "Zavři hubu!" Chytil muže za rameno a pokoušel se ho vyprostit, ale ruka vězela v osudné pasti pevně a Peter začal křičet ještě hlasitěji. "Nemá to smysl," zavrčel Sam a odvázal od pasu provaz, který používal místo opasku. Hodil kamarádovi smyčku kolem krku, opřel se kolenem do jeho zad a zatáhl. Peterovy divoké výkřiky skončily v tichém chroptění. Sam ještě chvíli držel smyčku utaženou, ale když ustaly poslední známky odporu, povolil ji a uvázal si provaz zpátky kolem pasu. "Musel jsem to udělat," omlouval se šeptem ostatním. "Líp když chcípne jeden než všichni." Mlčky se plížili dál a sudy za nimi drtily uvězněné tělo mrtvého druha. "Pomozte mi nahoru," přikázal Sam a ochotné ruce ho vyzvedly na sud stojící pod výlezem. "Od paluby nás dělí jen kus sprosté plachtoviny," zašeptal triumfálně a sáhl na napnutou látku provizorního krytu.
"Pojďme, ať už jsme venku," spěchal Ed Broom a chystal se uvolnit provaz, kterým byla plachta přivázaná. "Blázníš? Venku je ještě den," zadržel mu ruku Sam. "Počkáme do tmy, přijde každou chvíli." Světlo při okrajích průlezu postupně slábloo, až se vytratilo úplně. Zaslechli zvon. "Konec poslední denní hlídky," poznamenal Ed. "Jdeme!"
"Ještě chvíli vydrž," zastavil ho Sam. "Za hodinku. Zatím uvolníme plachtu."
"Co podnikneme venku?" Jakmile se přiblížil okamžik útěku, dostali strach. "Snad se nemíníš zmocnit lodi?"
"Jistěže ne, osle. Už mám plné zuby starého Frankyho. Pokud jde o mě, najdu cokoliv, co plave, a padám přes palubu. Země nemůže být daleko."
"A žraloci?"
"Kapitán Franky kouše hůř než nějaký zasraný žralok, kterého tu můžeš potkat." Nikdo se nezmohl na námitky. Když uvolnili roh plachty kryjící otvor do podpalubí, Sam ho nadzvedl a rozhlédl se po palubě. "Vzduch je čistý. U předního stěžně se povaluje pár prázdných sudů na vodu. Poslouží nám jako plováky." Vysoukal se zpod plachty a přeběhl palubu.

Jeden po druhém následovali jeho příkladu. V několika vteřinách odvázali dva sudy. Společně jeden odtáhli k roubení a hodili do vody, ale když se vrátili pro druhý, vyrušil je hlas z bezprostřední blízkostí. "Hej, vy tam! Co to děláte?" Poznali Hala a zvedli k němu bezkrevné tváře. "To je Frankyho štěně!" vykřikl Ed Broom. Pustil sud, rozběhl se zpátky k hrazení a po hlavě skočil do vody. Peter Miller a John Tatee ho bez váhání následovali. Když si Hal uvědomil, co se děje, rozběhl se za Samem, který byl hlavou celého gangu a nesl největší díl viny. Dostihl ho nedaleko bočního hrazení. "Otče!" volal k zádi. "Pomoz mi!" Bojovali spolu. Hal se pokusil nasadit zámek, ale Sam zaklonil hlavu a bleskově s ní udeřil kupředu ve snaze rozbít soupeřův nos. Ale Hal byl připravený; Velký Daniel ho naučil dobře zápasit. Stačil stáhnout bradu na hruď a vzájemný náraz čel oba muže částečně omráčil, takže uvolnili sevření. Sam se okamžitě vrhnul k hrazení, avšak Hal, třebaže ještě na kolenou, ho chytil za nohy. "Otče!" volal znovu o pomoc. Sam se pokoušel kopáním nohy uvolnit, ale marně. Pak zahlédl sira Francise sbíhajícího z ubytovací paluby; čepel jeho taseného meče se zaleskla ve svitu hvězd. "Už běžím. Drž ho pevně!" křičel. Samovi nezbýval čas odvázat provaz od pasu a hodit smyčku Haloví přes hlavu, a tak mu jen sevřel hrdlo. I když nevynikal velikostí, práce na lodi zpevnila jeho prsty tak, že byly tvrdé jako lanové trny.
Nahmatal Halovu dýchací trubici a nemilosrdně stiskl. Dusivá bolest donutila Hala uvolnit sevření. Hrábl po Samově zápěstí v zoufalé snaze zmírnit smrtelný stisk. Sam ho okamžitě odkopl. Stačil se ještě sehnout pod mečem sira Francise a skočil do vody.
"Ta zrádná verbež nám utíká!" řval sir Francis. "Bocmane!
Všechny muže na palubu! Přestavte plachty, vrátíme se a vylovíme je." Sam Bowles se ocitl hluboko pod hladinou. Náraz na vodu a náhlý chlad mu vyrazily dech. Cítil, že se topí, a z posledních sil si probojovával cestu k povrchu. Konečně měl hlavu nad hladinou a spolu s prvními doušky čerstvého vzduchu ho opustila závrať. Do údů se mu začala vracet síla. Vzhlédl k trupu, který ho majestátně míjel, a ve chvilce se ocitl v brázdě za lodí. Voda kolem se temně leskla. Pochopil, že má stopu, která ho dovede zpět k sudu, pokud ji stačí sledovat dřív, než vlny rozruší poslední směrník k záchraně. Byl bos a roztrhaná bavlněná košile s plátěnou sukénkou mu nebránily v pohybu. Na rozdíl od většiny ostatních druhů na lodi uměl výborně plavat a rychlými kraulovými tempy prchal od lodi. Po nějakém tuctu temp zaslechl nedaleko ze tmy volání. "Same, pomoz mi!" Po hlase poznal Eda Brooma. "Podej mi ruku, kamaráde, už nevydržím," prosil. Sam zastavil a šlapal vodu.
Nedaleko za místem, kde Ed bojoval o život, se proti obloze vyhoupl na. vlně temný kulatý předmět. "Sud!" Sam k němu zamířil. Mezi ním a tmavým příslibem života se však nalézal Ed a Sam věděl, že se musí držet od kamaráda v bezpečné vzdálenosti. Věděl, jak je nebezpečné přiblížit se k člověku, který se topí. Obvykle vás takový nešťastník sevře ve smrtelném objetí a nepustí dřív, dokud vás nestáhne do hlubin.
"Prosím, Same! Nenechávej mě tu," slyšel za sebou slábnoucí Edův hlas. Doplaval k sudu a zachytil se kohoutku. Z krátkého odpočinku ho vyrušila hlava houpající se na hladině vedle.
"Kdo je to?" vyjekl. "To jsem já, John Tatee," vykoktal plavec. Kašlal vodu a pokoušel se najít na sudu něco, čeho by se chytil. Mezitím Sam odvázal provaz od pasu, obtočil ho kolem kohoutku a vzniklou smyčkou protáhl ruku. John Tatee se jí pohotově přichytil. Sam ho začal odstrkovat. "Pust! Je můj!" Po minutě marných pokusů zbavit se Johna rezignoval.

Nemohl riskovat zápas s mnohem větším a silnějším protivníkem.
Viseli na společném provaze ve vynuceném příměří. "Co je s Peterem Millerem?" zeptal se po chvilce John Tatee. "Ser na Millera!" utrhl se na něj nervózní Sam. Děsila ho představa, co může číhat v temné studené hlubině pod jejich nohama. V těchto šířkách doprovázelo každou loď hejno monstrózních žraloků tygrovitých. Přiživovali se na odpadcích a obsahu latrínových věder vyprazdňovaných do vody. Samovi před očima nechtěně vytanul obraz jednoho takového děsivého stvoření; mělo délku pinasy z Lady Edwiny. Třásl se zimou a hrůznou představou čelistí s řadami rozeklaných zubů, které se právě chystají překousnout jeho tělo jako zralé jablko. "Podívej !"
Další slova Johna Tateeho zadusila vlna, která mu vnikla do otevřených úst. Když Sam zvedl hlavu, zahlédl nedaleko temný obrys lodi. "Ten zatracený Franky se pro nás vrací," procedil skrz drkotající zuby. Zděšeně sledovali, jak na ně galeona najíždí a každou vteřinou roste. Už zastiňovala hvězdy na půlce nebe. Z paluby se k nim doneslo volání.
"Mistře Danieli, vidíš něco?" Poznali hlas sira Francise. "Nic, kapitáne," zahučela z přídě hlasitá Danielova odpověď.
Zahlédnout v temné vodě tmavý sud se dvěma hlavami vedle něj nebylo zřejmě v lidských silách. Uprchlíky odhodila příďová vlna míjející galeony a po chvilce se již točili a poskakovali ve zvířené vodě za ní. Ještě dvakrát zahlédli siluetu lodi, ale pokaždé je minula ve velké vzdálenosti. O několik hodin později, když svítání dostatečně pokročilo, nebyla už Rozhodnost v dohledu.
Zřejmě je považovali za utopené, a tak vzdali pátrání a pokračovali v plavbě původním směrem. Vyčerpaní a prochladlí uprchlíci viseli na nejistém úchytu. "Támhle je země," zašeptal Sam, když je vlna vynesla nad okolní hladinu. V jitřním šeru se na obzoru rýsovalo temné pobřeží Afriky. "Je docela blízko, můžeš k ní lehce doplavat."
John Také neodpověděl a jen tupě zíral nateklýma zarudlýma očima. "Máš šanci. Mladý chlápek jako ty to zvládne bez problémů. O mě se nemusíš starat." Z prosoleného hrdla zněl Samův hlas drsně. "Tak snadno se mě nezbavíš," zavrčel John a Sam zmlkl. Nemělo smysl se dál o něco pokoušet, protože chlad ho připravil o poslední zbytek sil. Slunce konečně vylezlo výš a v teple jeho paprsků se jim vrátila naděje a s ní i síla.
Brzy jim odlesky sluneční záře od vodní hladiny olizovaly tváře jako plameny ohnivé pece. Slunce stoupalo výš, ale země se nepřibližovala. Nemilosrdný proud je unášel podél skalnatého pobřeží s bílými plážemi. V jednu chvíli Sam zahlédl pod hladinou shluk stínů. Nejdříve je minuly, ale po minutě byly zase zpátky. Zvedl oči k obloze; blankytně modrou klenbu nerušil jediný mráček, který by mohl vrhnout na vodu stín. Když je nová vlna opět zvedla nad úroveň okolní hladiny, Sam se soustředil na stíny v moři. "Dobrý Ježíši!" zakrákal a rty rozleptané solí se mu zachvěly. Ve vodě průzračné jako gin v láhvi uviděl pod hladinou dlouhý stín s příčnými pruhy.
Blížil se k nim a Sam vykřikl hrůzou. John Tatee zvedl hlavu.
"Co se děje`? Máš úpal?" Pohlédl na Samovy oči rozšířené hrůzou a pak pomalu otočil hlavu a sledoval směr jeho pohledu.
Dlouhé tělo s mohutným vidlicovitým ocasem mířilo vzhůru a špička hřbetní ploutve prořízla hladinu. Trčela z vody na šířku dlaně. "Žralok!" vyjekl John Tatee. "Tygr!" Zběsilým kopáním nohou se snažil otočit sud a dostat ho i se Samem mezi sebe a mořskou stvůru. "Nehýbej se!" zasykl Sam. "Je jako kočka. Jen se pohneš, máš ho na sobě." Už viděli i jeho oči.
Dva body, nepřiměřeně malé k velikostí trupu, je nemilosrdně sledovaly. Žralok kroužil kolem ve stále menších kruzích.
"Ten parchant po nás jede jako kolčava po koroptvi."
"Zavři hubu a nehýbej se," zasyčel Sam znovu, ale sám už se strachu nedokázal ubránit. Nekontrolovaně otevřený řitní svěrač mu na stehna vypustil horký příval obsahu vlastních střev. Jakmile bestie ucítila pach výkalů, okamžitě ožila. Její hřbetní ploutev, dlouhá a zahnutá jako kosa žence, vyjela nad hladinu v plné výtce. Pak žralok zaútočil a narazil čenichem do sudu.
Voda kolem jeho ocasu vyvřela do bílé pěny a Sam, jako v hrůzném snu, sledoval děsivou transformaci původně hladkých tvarů dravčí hlavy. Obluda ohrnula horní pysk a čelistmi s řadami zakřivených zubů chňapla po dřevě sudu.
Nyní už zpanikařili oba muži. Řvali strachem a bezmyšlenkovitě se sápali na sud a jeden na druhého v zoufalém pokusu dostat z vody dolní části svých těl. Žralok couvl a začal znovu kroužit. Pod uhrančivýma očima, které se nyní zajímaly výhradně o kopající nohy mužů, zela rozšklebená zubatá tlama.
Když se pak nad hladinu vynořil široký pruhovaný hřbet, z otevřených úst Johna Tateeho náhle zmizel hlas. Sam ještě zahlédl růžovou hlubinu jeho mlčícího jícnu, ze kterého vycházel jediný zvuk - tiché syčení vypuzovaného vzduchu. Pak Johnova hlava zmizela pod vodou, i když jeho ruka dál visela ve smyčce provazu. Jak žralok stahoval Johnovo tělo do hlubin, sud bláznivě poskakoval na vodě jako korkový splávek. "Táhni pryč!" ječel Sam. Provaz se mu hluboce zařízl do zápěstí.
Náhle sud vyskočil a z mraku růžově zakalené vody vyskočila ruka a po ní i bezkrevná, ledově šedá tvář. John Tatee podivně chrčel a jeho sliny smíšené s krví prskaly Samovi do očí.
Žralok se vrátil, a jak porcoval dolní část Johnova těla, sud na chvíli zase zmizel pod vodou. Když se opět vynořil, Sam se nadechl a zkusil vyprostit Johnovo zápěstí z provazu. "Táhněte oba!" křičel opakovaně na svého druha i na žraloka. Silou šílence vytrhl ruku ze smyčky a odkopl zbytek Johnova těla dál od sebe. John Tatee už neodporoval. Oči měl dokořán stejně jako ústa, ale přes chvějící se rty nepřešel jediný zvuk. Od pasu dolů mu chybělo všechno a voda dokola zrudla jeho krví.
Žralok po něm znovu chňapl a táhl ho pryč. Poškozený sud nabíral vodu a téměř polovinou svého objemu plaval pod hladinou. Ale voda uvnitř mu dodala stabilitu, kterou dříve postrádal, a Sam se konečně vyškrábal nahoru. Obkročmo se posadil na sud a oběma rukama ho objal. V ošidné poloze se neodvažoval ani pohnout ze strachu, aby se opět neocitl ve vodě. Po nějaké chvíli zahlédl znovu hřbetní ploutev žraloka; vracel se zpátky k sudu. Sam už ani nesledoval zmenšující se kruhy, jen pevně zavřel oči a pokoušel se nemyslet na přítomnost dravce. Znenadání se sud pod jeho tělem otřásl a Samův klid byl ten tam. Otevřel oči a vykřikl. Ale žralok jen nakousl dřevo a odplaval. Ještě dvakrát

narazil pitvorným nosem do sudu, ale jeho pokusům již viditelně chyběla rozhodnost. Zřejmě už se dostatečně nasytil a dubové třísky mu nechutnaly. Konečně Sam viděl, že definitivně odplouvá pryč proti směru příbřežního proudu. Jeho široká ploutev se pomalu kývala ze strany na stranu. Sam dál bez hnutí objímal vratké plavidlo a slaný oceán se pod ním zvedal a klesal jako břicho unavené milenky. Když přišla noc, nedokázal se pohnout, i kdyby chtěl. Vyčerpaný upadl do deliria a ztrácel vědomí. Zdálo se mu, že je zase ráno a že kolem sebe slyší lidské hlasy. Když konečně otevřel oči a uviděl velkou loď, která se pokojně houpala nedaleko na vodě, byl si jistý, že má halucinace. Věděl dobře, že v těchto odlehlých pustých vodách propluly za poslední dva měsíce sotva dva tucty lodí. Od trupu však odrazil člun a mířil k němu. Ale teprve až cítil, jak ho zvedají silné paže, uvěřil, že to není sen.

Rozhodnost se blížila k pobřeží s kouskem rozvinuté plachty a posádkou připravenou okamžitě ji na příkaz skasat. Pohled sira Francise přeskakoval z plachty na blížící se břeh a zpátky.
Pozorně naslouchal hlasu měřiče hloubky spouštějícího na přídi olovnici. "Hloubka dvacet!" oznámil naposled. "Za hodinu příliv vrcholí." Hal zvedl zrak od tabulky. "A za tři dny bude úplněk. To teprve hladina vyskočí."
"Díky, lodivode," odpověděl sir Francis s dávkou sarkasmu v hlase. Hal plnil jen svou povinnost, ale nebyl jediný na palubě, kdo strávil hodiny nahlížením do tabulek a námořního almanachu. Pak otec nasadil laskavější tón. "Vylez na stěžeň a měj oči otevřené," přikázal. Chvíli pozoroval, jak leze lanovím, ale pak se otočil ke kormidlu. "Stupeň k severu, mistře Nede," prohlásil tiše. "Ano, stupeň k severu, kapitáne," odpověděl Ned a zuby přesunul troubel prázdné hliněné dýmky do opačného koutku úst.
Také už zahlédl bílou čáru příboje kolem útesů na vstupu do laguny. Země byla tak blízko, že už rozeznávali jednotlivé větve stromů na vysokých skalních útesech střežících vjezd z obou stran. "A nyní rovně," dodal sir Francis a sledoval, jak loď pomalu vplouvá mezi příkré skalní stěny. Tuto zátoku nenašel na žádných námořních mapách, ať už vlastních, nebo ukořistěných. To rozervané pobřeží bylo označováno za divoké, pusté a nebezpečné. Na tisíci kilometrech břehu od Stolové zátoky na mysu Dobré naděje byste našli jen pár bezpečných kotvišť. Jak Rozhodnost pronikala hlouběji do kanálu, zátoka se rozšiřovala. Její břehy se dokola zvedaly k vysokým, hustě zalesněným kopcům. "Sloní laguna!" zakřičel k vrcholu stěžně.
Tento tajný přístav opustili před více než dvěma měsíci. Na potvrzení jména, které zátoce dal sir Francis, pozdravilo je z pláže pod lesem ryčné troubení. Hal se spokojeně usmál, když objevil čtyři obrovitá šedá těla. Sloni stáli vedle sebe v pevné řadě a s ušima široce roztaženýma pozorovali připlouvající loď. Zdviženými choboty hledali ve vzduchu pach blížícího se předmětu. Sloní samec zvedl zažloutlé kly a zatřásl hlavou, až mu uši pleskaly jako šedivé plachty ve větru. Znovu zatroubil. Aboli z přídě mu pozdrav vrátil a s rukama nad hlavou zavolal v jazyce, kterému na palubě rozuměl jen Hal. "Vidím tě, starý moudrý brachu. Odejdi v míru, protože já jsem tvůj totem a nepřicházím ti ublížit." Při zvuku jeho hlasu sloni nejdřív odstoupili od vody, ale potom se všichni naráz otočili a pomalým klusem zamířili k lesu. Hal se zasmál Aboliho slovům a sledoval, jak šedí obři mizí v zeleni. Pak obrátil pozornost zpátky k hladině a písčitým mělčinám, které pod ní vybíhaly k břehům. Rozhodnost sledovala meandr kanálu, až vyplula na široké zelené zrcadlo laguny.
Námořníci skasali poslední zbytky plachet, kotva s hlasitým šplouchnutím zmizela pod vodou a galeona se líně pohupovala na kotevním laně sotva padesát metrů od břehu. Před pohledem z vjezdu do laguny ji kryl malý ostrůvek a neobjevila by ji ani náhodná zběžná prohlídka. V těchto místech stejně připlouvaly lodi k pobřeží jen vzácně. Sir Francis začal okamžitě udílet příkazy.
"Tesaři, složte pinasy a spusťte je na vodu." Před polednem už do jedné z nich sestupovali první námořníci s ošoupanými, ušmudlanými lodními pytli. Velký Daniel si vzal na povel veslaře, člun odrazil od lodi a zamířil ke skalnatému výběhu.
Sir Francis sledoval dalekohledem, jak muži stoupají po sloní stezce vzhůru svahem. Z vrcholu kopce, odkud byla dobrá vyhlídka na vjezd do zátoky a moře před ním, mohli včas objevit přibližující se plachtu a varovat ostatní. "Ráno přestěhujeme na skály nad vjezdem děla a postavíme kolem nich kamenné hráze. Postarají se o případného nezvaného hosta," poznamenal k Haloví. "A nyní bychom mohli oslavit příjezd kouskem nějakého čerstvého jídla. Vezmi do druhé pinasy Aboliho se čtyřmi muži. Na pláži vyhrabete pár krabů a zpátky se vrátíte s nákladem ryb pro lodní kuchyni."
Pinasa vyplula na lagunu a Hal na přídi zíral do vody průzračné tak, že pohodlně dohlédl na písečné dno. Laguna se hemžila rybami a jejich početná hejna bez ustání prchala před lodicí. Kusy velké jako Halova ruka nebyly žádnou zvláštností a na některé by dokonce nestačilo ani rozpětí obou jeho paží. Ryby se zdržovaly hlavně v hlubších partiích laguny. Hal vyhodil šňůru s háčkem, na který napíchl kraba vykopaného z písku na pláži.
Ještě než návnada klesla ke dnu, ryba ji uchopila a táhla takovou hrubou silou, že šňůra spálila Haloví prsty dřív, než se mu ji podařilo zastavit. Po chvilce zápolení vytáhl v záklonu lesklý mrskající se válec ryzího stříbra. Než stihl uvolnit háček z gumových pysků ryby, Aboli radostně vykřikl.
Ještě nedostal svůj úlovek do člunu, když i ostatní muži začali jančit a jeden po druhém tahali do lodice zmítající se ryby. Netrvalo ani hodinu a dno pinasy bylo zaplněno mrtvými rybami do výše kolen. Muži celí od slizu a šupin si vzájemně ukazovali dlaně popálené od šňůr. Ani ruce námořníků ztvrdlé každodenní prací na palubě nevydržely a udržovat obrácený vodopád živého stříbra natékající do člunu přestalo být zábavné. Počáteční sport se změnil v namáhavou dřinu. Těsně před západem slunce Hal ukončil lov a veslaři zamířili zpátky k lodi. Byli od ní vzdáleni ještě dobrých sto metrů, když Hala napadlo shodit páchnoucí oděv. Vyskočil na sedačku nahý jako nemluvně a volal na Aboliho: "Jeďte dál k lodi a vyložte úlovek. Já si trochu zaplavu." Od času, kdy kotvili v laguně, se nekoupal celé dva měsíce, a tak nebylo divu, že znovu zatoužil po osvěžujícím chladu čisté vody. Napřímil se a skočil po hlavě přes okraj člunu. Námořníci, kteří ho z paluby galeony pozorovali, vykřikovali bujaré poznámky, a dokonce i sir Francis přerušil práci a zachmuřeně sledoval synovo počínání. "Nech ho, kapitáne. Je to ještě kluk," bránil Hala Ned. "To jen proto, že

je tak urostlý, na to občas zapomínáme." Ned se už plavil se sirem Francisem dost dlouho, aby si mohl dovolit tak důvěrnou řeč. "Na guerre de course není místa pro bezstarostnost. Je to chlapská práce a vyžaduje chladné hlavy i na těch nejmladších ramenech, pokud nemají skončit v holandských oprátkách," odpověděl Nedoví, ale Hala nenapomínal. Se skrytou zálibou dál pozoroval pružné mladé tělo klouzající vodou s ladností delfína.

Katinka zaslechla povyk na horní palubě a zvedla zrak od knihy, ve které právě listovala. Rabelaisovy příběhy Gargantuy a Pantagruela, vytištěné v jakési soukromé tiskárně ve Francii, zdobily detailní, ručně malované erotické ilustrace, které vypadaly jako živé. Ten výtisk jí poslal jistý mladík z Amsterodamu, kterého poznala ještě před svými uspěchanými vdavkami a který sám vyzkoušel její zvláštní apetýt. Vyhlédla znuděně oknem kajuty a její zájem okamžitě vzrostl. Odložila knihu a přistoupila k oknu. "Tvůj manžel, lieveling," varovala ji Zelda.
"Čert vem manžela," odbyla ji krátce, vyběhla na záďovou galerii a dlaní si zastínila oči proti paprskům nízkého slunce. Na zádi člunu, plujícího nedaleko po klidné vodě laguny, stál mladý Angličan, který ji zajal. Jak ho pozorovala, svlékl své ušpiněné potrhané oblečení a úplně nahý beze studu balancoval na roubení lodice. Jednou, ještě jako malé děvčátko, doprovázela otce na cestě do Itálie, kde uplatila Zeldu, aby ji vzala podívat se na sbírku Michelangelových soch. Zatímco otec seděl na obchodním jednání se svými partnery, malá Katinka strávila téměř hodinu parného odpoledne před sochou Davida. Davidova krása v ní probudila celou bouři emocí. Byl prvním ztvárněním mužské nahoty, které kdy viděla, a ta hodinka změnila její další život. Nyní pozorovala jinou Davidovu sochu, ale ta již nebyla ze studeného mramoru. Od jejich prvního setkání v kajutě vídala toho chlapce často. Hlídal její kroky jako oddané milující štěně. Kdykoliv vyšla z kajuty, objevil se na palubě také a někde z povzdálí na ni zbožně civěl. Jeho očividné zbožňovaní jí však přinášelo jen nepatrné potěšení. Zájmu mužů od čtrnácti do osmdesáti let věku už dávno přivykla a pohledný chlapec v plandavých roztrhaných hadrech si sotva zasloužil víc než letmý pohrdavý pohled. Když tehdy při prvním divokém setkání opustil její kajutu, zůstal po něm tak pronikavý pach, že přikázala Zeldě celou kajutu pokropit voňavkou. Teprve později zjistila, že všichni námořníci tak smrdí, protože na lodi nebývá často ani dost vody na pití. Jakmile však hoch odložil své odpuzující oblečení, proměnil se v objekt překvapivé krásy. Paže a tvář měl opálené, ale zbytek byl vymodelován z čisté, neposkvrněné běli. Nízké slunce pozlatilo obliny jeho těla a temný vodopád vlasů spadajících až na záda.
V osmahlé tváři mu svítily nezvykle bílé zuby a jeho smích, sršící nábojem zdravé radosti, zněl tak nakažlivě, že přivolal úsměv i na Katinčiny pohrdavé rty. Když pak sklouzla očima níž, bezděky otevřela ústa a její zúžené fialkové oči začaly kalkulovat. Líbivé chlapecké rysy byly zavádějící; tohle už vůbec nebyl chlapec. Mladé ploché břicho hrálo hladkými svaly jako vlnky písku na duně tvarované větrem a z jeho závěru krytého hustým tmavým keřem křehkých kudrlinek visely růžové genitálie, jejichž kvalit Michelangelův David postrádal. Pod hladinou průzračné vody, do které po hlavě skočil, viděla dobře každý jeho pohyb. Když se pak vynořil a pohozením hlavy odhodil z tváře zmáčené prameny vlasů, sprška kapek orámovala jeho obličej andělskou svatozáří. Hal mířil rozhodnými tempy k zádi lodi. Jeho ladné pohyby se vyznačovaly zvláštní elegancí, které si dřív, dokud měl na sobě roztrhané hadry, nikdy nevšimla. Proplaval přímo pod ní, ale ani nevzhlédl; vůbec si neuvědomil její pátravý pohled. Viděla zřetelně obratle páteře lemované pletenci svalů končících v hlubokém zářezu pevného zadku, jehož půlky se při každém kopnutí nohou smyslně zavlnily, jako by se s vodou miloval. Nahnula se přes zábradlí, aby ho mohla sledovat dál, ale zmizel jí z dohledu za křivkou trupu. Otráveně našpulila rty a vrátila se ke své knize. Ale ilustrace v ní ztratily svou dřívější přitažlivost.
Bledly v kontrastu pohledu na reálné tělo a lesklou mladou kůži. Jak tak seděla s knihou v klíně, představovala si to mladé hladké tělo na sobě a pevný zadek, který se vzpíná a mění tvar pod tlakem jejích nehtů. Instinktivně poznala, že je ještě panic. Přímo cítila medově sladkou vůni Halovy nevinnosti, která ji lákala stále víc, stejně jako vosu přitahuje zralé ovoce. Erotické snění živené dlouhotrvající sexuální abstinencí vyvolávalo další obrazy kořenící Halovu přirozenou krásu. S tajemným snivým úsměvem se zvrátila do křesla, pevně stiskla stehna a začala se lehce houpat tam a zpátky.

Příští tři noci strávil Hal na pláži u pobřežních útesů. Otec mu dal na starost děla, která měl dopravit na břeh, a na skalách hlídajících vstup do laguny pro ně vybudovat kamenná opevnění. Sir Francis přirozeně zkontroloval místa, která Hal pro pevnůstky vybral, ale ani jeho přísné oči na nich nenašly nejmenší vady. Děla spolehlivě kryla vjezd do laguny a jejich palba byla s to zničit každou nepřátelskou loď, která by se pokusila tudy proplout.
Čtvrtý den, jakmile práci dokončil, vesloval Hal zpátky přes lagunu a už z dáli poznal, že práce na opravách galeony výrazně pokročily. Kolem zádi stálo lešení, z něhož tesař se svými pomocníky vyměňoval k velké nelibosti pasažérů části záďové nástavby poškozené dělostřelbou. Provizorní stěžeň, který vztyčil holandský kapitán místo zlomeného hlavního stěžně, byl už dole a galeona bez něho úplně ztratila svou dřívější podobu. Působila dojmem nezvyklé zchátralosti. Když pak vylezl na palubu, našel Neda Tylera, jak se svou četou tahá z podpalubí nejtěžší náklad - mohutné kmeny exotických orientálních stromů. Shazovali je do laguny a plavili na pláž.
Kmen borovice pro nový stěžeň byl uložen na samém dně nákladního prostoru, kde se také nalézal zapečetěný sklad se stříbrem a zlatými cihlami. Bez vyložení celého nákladu by se k němu nedostali. "Posílá mě k tobě otec. Máš za ním přijít na záď," pozdravil ho Aboli. "Ztratil jsi na břehu tři dny studia," vyčetl mu otec bez jakéhokoliv úvodu. "Ano, otče," souhlasil Hal. Nemělo smyslu namítat, že nezanedbal učení schválně. Ale alespoň se nebudu za to omlouvat, rozhodl se v duchu a bez nejmenšího zaváhání snesl otcův zpytavý pohled.
"Dnes večer po jídle tě vyzkouším z katechizmu Řádu. Přijď za mnou do kajuty po osmém zvonění na druhé večerní hlídce."
Katechizmus Řádu svatého Jiří a svatého grálu nebyl nikdy sepsán a po téměř čtyři staletí od vzniku Řádu přecházely dvě stovky zasvěcených otázek a odpovědí v přísném rituálu ústního podání z mistra na novice. Hal seděl mlčky vedle

Aboliho, hltal teplé suchary smažené v tuku a přikusoval k ním pečenou rybu. S dostatkem dříví po ruce mohla být lodní strava pestřejší a vydatnější. Nebylo mu do řeči a v duchu si stále opakoval katechizmus; věděl, že otec, bude přísně posuzovat jeho znalosti. Krátce po zaznění lodního zvonce, jakmile umlkly poslední hovory na palubě, Hal zaklepal na dveře otcovy kajuty. Sir Francis seděl za stolem s řádovým pláštěm přes ramena. Na jeho prsou se třpytila velkolepá zlatá pečeť Námořního rytíře, titulu, který znamenal vrchol všech stupňů Řádu. Zobrazovala vzepjatého anglického lva, který zvedá croix patté ke hvězdám a měsíčnímu srpku Matky boží. V očích lva svítily rubíny a hvězdný třpyt obstaraly diamanty. Druhý prst pravé ruky sira Francise zdobil úzký zlatý prsten s vyrytými symboly navigátora - kompasem a kvadrantem - nad nimiž se vzpínal korunovaný lev. Drobný a decentní prsten kontrastoval s okázalostí pečetě. Hal poklekl na holá prkna paluby a otec spustil latinsky. Použití tohoto jazyka zaručovalo, že členem Řádu se může stát jen člověk vzdělaný. "Kdo jsi?" zněla první otázka. "Henry Courteney, syn Francise a Edwiny."
"Co děláš zde?"
"Přišel jsem se představit jako novic Řádu svatého Jiří a svatého grálu."
"Odkud přicházíš?"
"Přicházím z moře a oceánu, protože ty jsou mým počátkem a na konci mé cesty se stanou mým rubášem." Tato odpověď měla Halovi připomínat námořní kořeny Řádu. Příštích padesát otázek ověřovalo novicovu znalost historie Řádu. "Kdo šel před tebou?"
"Chudí rytíři Krista a chrámu Šalomounova." Rytíři Řádu chrámu svatého Jiří a svatého grálu byli pokračovatelé vyhynulého rytířského řádu templářů. Sir Francis nechal Hala odříkat stručnou historii Řádu. V roce 1312 francouzský král Philippe Le Bel s tichým souhlasem loutkového papeže, Klementa V. z Bordeaux, templáře napadl a zničil. Obrovské jmění řádu ve zlatě a pozemcích bylo zkonfiskováno korunou a sami rytíři mučeni a upalováni. Avšak námořním rytířům, které spojenci včas varovali, se podařilo vyklouznout z francouzských přístavů v kanálu a vyplout na moře. Zamířili pak k anglickým břehům a našli ochranu u krále Edwarda II. Později založili v Anglii a Skotsku nová sídla, přejmenovali se, ale původní řádové zásady převzali beze změny. Po lekci z historie musel Hal zopakovat způsob podání rukou a tajná hesla, kterými se rytíři navzájem identifikovali.
"ln Arcadia habito. Žil jsem v Arkádii," řekl sir Francis, sklonil se k Halovi a uchopil mu pravou ruku v dvojitém sevření. "Flumen sacrum bene cognosco! Znám dobře posvátnou řeku!" odpověděl Hal uctivě a zaklesl ukazováček s ukazováčkem otcovým. "Vysvětli význam těch slov," vybídl ho otec. "Je to náš závazek Bohu a sobě navzájem. Chrám je Arkádia a my jsme řeka." Lodní zvonec dvakrát oznámil běh hodin, než bylo položeno a zodpovězeno všech dvě stě otázek a Hal mohl vstát a narovnat ztuhlá a otlačená kolena. Když se dovlekl do své kajuty, byl tak unavený, že ani nezapálil lampu. Padl oblečený na lodní kavalec a zavřel oči. V unaveném otupělém mozku mu donekonečna zněly otázky a odpovědí z katechizmu. S jejich smyslem se pomalu vytrácela i realita okolí. Pak ale zaslechl za přepážkou nějaký pohyb a únava jako zázrakem zmizela.
Posadil se a soustředil na dění v sousední kajutě. Opatrně vstal z lůžka a po špičkách se připlížil k pažení. Přiklekl a pomalu přejížděl prsty spoj prken, dokud nenahmatal drobný kolík, tiše ho uvolnil a shýbl se k dírce. Sir Francis povolil Katince denní vycházky na pláž, kde se pod dohledem Aboliho hodinu procházela v doprovodu své komorné. Odpoledne, když byly obě ženy na procházce, našel si Hal volnou chvilku a zmizel ve své kajutě. Hrotem tesáku zvětšil škvíru v přepážce a vzniklý otvor ucpal dřevěným kolíkem přiřezaným na míru.
Přepadl ho pocit viny, ale nemohl odolat a přiložil oko ke špehýrce. Ve vysokém benátském zrcadle visícím na protější stěně mohl pohodlně sledovat i část kajuty, která by jinak zůstala jeho pohledu skryta. Halův kumbál byl zřejmě jen přístavkem mnohem větší sousední kajuty, která, jak se zdálo, sloužila guvernérově ženě k odpočinku a zároveň místem, kde se mohla vykoupat a vykonat intimní potřebu. Koupel, velká keramická sedací vana orientálního stylu, zdobená obrazy horských krajin s bambusovým lesem, stála uprostřed místnosti.
Katinka seděla na nízké stoličce u protilehlé stěny a komorná jí rozčesávala vlasy hřebenem se stříbrným hřbetem. Splývaly jí až k pasu a při každém pohybu se zatřpytily. Halovi se zdálo, že září víc než vlákna brokátového županu s těžkou zlatou výšivkou, který měla na sobě. Zíral na ni jako očarován a snažil se uchovat v paměti každičké gesto jejích bílých paží a sebemenší delikátní pohyb rozkošné hlavy. Katinčin hlas a její tichý smích působily na Halovu unavenou duši jako balzám.
Když komorná dokončila dílo a odešla, Katinka vstala, vzala lampu a zamířila k dělicí přepážce. V Halovi se zachvěla dušinka. Pohybovala se sice mimo přímý výhled. ale mohl ji dobře vidět v zrcadle. Nyní už je dělila jen tenká dřevěná výplň. Hal se obával, že zaslechne jeho zrychlený dech, ale sledovat ji nepřestal. Katinka zvedla víko nízkého nočního stolku připevněného na druhé straně výplně, ke které se tiskl, a dřív než si vůbec uvědomil, co zamýšlí, zvedla župan nad pás a dosedla na desku stolku jako pták na bidélko. Dál se smála a štěbetala s komornou, zatímco do nočníku pod ní crčel drobný zvonivý vodopád. Když vstávala, naskytl se mu znovu kratinký pohled na její dlouhá bílá stehna. Pak je skryl brokát županu a Katinka elegantně vyplula z kajuty. Hal ležel ve tmě na tvrdém kavalci s rukama sepnutýma na hrudi. Snažil se usnout, ale obrazy té ženy ho mučily dál. Celé tělo mu hořelo.
Neklidně se převaloval z jednoho boku na druhý a pokoušel se vypudit z mysli vidiny, které na něj útočily jako roj divokých včel. "Musím být silný!" opakoval šeptem do tmy a zatínal pěsti, až mu kotníky prstů praskaly. Ale v hlavě mu dál zvonil Katinčin smích doprovázený zvukem čůrku tekoucího do nočníku.
Přestal se ovládat. S provinilým zasténáním kapituloval a oběma rukama sevřel svůj naběhlý tepající úd. Jakmile námořníci zbavili nákladní prostor dřeva, mohli zahájit výměnu stěžně. Ta práce zaměstnala půlku posádky. Mohutný kmen, dlouhý jako sama galeona, bylo třeba nejdřív opatrně dostat z útrob lodi, přeplavit vodou ke břehu a vytáhnout na pláž. Na mýtině pod zelenou klenbou lesa postavili tesaři kozy a začali upravovat jeho tvar.
Když byl hlavní úložný prostor prázdný, sir Francis svolal celou posádku k prohlídce skladu nejcennějšího nákladu, který prozíraví holandští úředníci nechali založit kmeny stromů.

Byla to běžná praktika VOC, jak zajistit cennější zboží.
Několik tun dřeva nad dveřmi pokladnice dokázalo odradit i ty nejsmělejší zloděje. Námořníci obstoupili vlez do podpalubí a sir Francis v doprovodu lodních důstojníků sestoupil dolů.
Poklekl a ve světle lampy zkontroloval pečeť, kterou holandský guvernér v Trincomalee zajistil poklop trezoru. "Pečetě jsou netknuté!" ujistil přihlížející a muži odpověděli drsným jásotem. Vytrhni závěsy," rozkázal Velkému Danielovi a bocman bez otálení uposlechl. Dřevo zapraskalo a mosazné šrouby se skřípěním opustily své pozice. Vnitřek sejfu byl vyložen mědí, ale plech nepředstavoval vážnou překážku pro Danielovo železné páčidlo. Projelo jím hladce a shromáždění jen spokojeně zahučelo, když se objevil obsah pokladnice. Daniel postupně vytáhl patnáct pytlů z těžké plachtoviny, ve kterých byly zašity stříbrné mince, a naložil je do transportní sítě. Za nimi putovaly nahoru cihly ryzího zlata uložené po desíti v očíslovaných bedýnkách z hrubých nehoblovaných prken. Každá nesla označení váhy vypálené žhavým železem. Sir Francis vylezl nahoru a přikázal odnést do své kajuty všechno zlato a stříbro kromě dvou pytlů s mincemi. "Zatím vám rozdělím jen tyto dva pytle," oznámil. "Zbytek svého podílu dostanete, až se vrátíme do naší drahé Anglie." Dýkou rozpáral švy, a když se na prkna paluby vylil proud lesklého stříbra, muži zavyli jako smečka vlků. "Netřeba je ani počítat; sýrové hlavy to udělaly za nás," řekl sir Francis a ukázal čísla na obalu.
"Přistoupí každý, koho zavolám," dodal. Se smíchem a rozpustilým pošťuchováním se muži stavěli do řady, aby po vyvolání jména vystoupili a do čepice dostali svůj příděl stříbrňáků. Jediný Hal neviděl z podílu ani minci. Přestože měl jako každý jiný plavčík nárok na dvoustý díl z částky připadající posádce, což představovalo téměř dvě stě holandských zlatých, otec rozhodl, že se o Halovy peníze postará sám. "Není většího hlupáka nad chlapce se stříbrem v kapse," zdůvodnil Halovi své rozhodnutí. "Jednoho dne mi poděkuješ, že jsem ti peníze ušetřil." Pak se obrátil s předstíranou přísností k posádce. "To že jste nyní bohatí, neznamená, že nebudete nic dělat. Zbytek nákladu musí na břeh a za ním i loď. Nakloníme ji a očistíme zanesené dno. Také potřebujeme vztyčit nový stěžeň a usadit zpátky děla. Ta práce nám zabere měsíc, možná i dva."

Na lodi sira Francise nikdo dlouho nezahálel. Nuda byla pro posádku největší nepřítel, jakému kdy musel čelit. Jakmile pověřil hlídky vynášením nákladu na břeh, zaměstnal okamžitě i muže mimo službu. Nesměli zapomenout, že jsou na válečné lodi a že musí být kdykoliv připraveni vzdorovat nepřáteli. Z otevřených poklopů putovaly nahoru sudy koření a na palubě nezbylo dost místa na výcvik se zbraní. Velký Daniel proto vyvedl muže na břeh. V řadě rameno na rameni trénovali cvičnou řadu úderů šavlí: ránu vlevo, výpad a návrat, pak seknutí doprava, znovu výpad a zpátky. Po chvíli drilu námořníky zaléval pot a sotva chytali dech. "Pro dnešek dost!" konečně zavelel Velký Daniel, ale rozchod ještě nepovolil. "Dáme si kolo nebo dvě zápasu; jen tak na rozproudění krve," oznámil halasně. Kráčel mezi námořníky a nevybíravým způsobem dával dohromady rovnocenné dvojice. Uchopil prostě dva muže za límec a přistrčil je k sobě jako opeřence při kohoutích zápasech.
Brzy byla pláž plná zápasících párů. Muži, do pasu nazí, kroužili kolem sebe a váleli se v bílém písku. Katinka s komornou se zájmem sledovaly boje z okraje lesa. Aboli v roli dozorce se pár kroků od nich opíral o mohutný kmen stromu. Hal dostal soupeře o dvacet let staršího. Byl stejně vysoký, ale nejmíň o pět kilogramů těžší. Drželi se vzájemně za krk a rameno, točili se v kruhu. Čekali na příležitost zbavit protivníka rovnováhy a zkoušeli jeden druhému podrazit patou nohu.
Katinka se zaměřila na Hala. "Kyčel! Přehoď ho přes bok!" šeptala. Byla tak unesená vzrušující podívanou, že se při fandění bezděky tloukla pěstmi do stehen. Tváře rozpálené vzrušením měla červenější než růž na rtech. Katinka milovala pohled na boj, ať už šlo o muže, nebo zvířata. Při každé příležitosti nutila manžela, aby ji doprovázel na koridu, a s oblibou navštěvovala i kohoutí zápasy. Nepohrdla ani bojem krys s teriéry. "Kde teče červené víno, tam je můj malý drahoušek šťastný," chlubil se van de Velde Katinčinou nezvyklou zálibou v krvavých sportech. Nikdy si nenechala ujít turnaj v šermu a nalezla zálibu i v anglickém sportu - boji holých pěstí. Největší rozptýlení však nacházela v zápase a znala kdejaký zápasnický chvat. Elegance mladíkových pohybů ji dojímala a jeho technika boje vzbuzovala obdiv. Musela přiznat, že je dobře trénovaný. Třebaže měl proti sobě těžšího oponenta, byl rychlejší a silnější. Využíval soupeřovy váhy v jeho neprospěch, a kdykoliv se mu ho podařilo vyvést z rovnováhy, starší muž jen s největší námahou odvracel pád. Při odvetném výpadu Hal nekladl odpor, ale naopak couvl, a drže dál soupeře, stáhl ho na sebe. V pádu tlumeném kotoulem opřel paty do soupeřova břicha a katapultoval ho přes hlavu. Než se vzpamatoval, Hal ho otočil tváří k zemi a skočil mu obkročmo na záda. Chytil ho za vlasy a tlačil mu obličej do písku pláže. Teprve až plácáním dlaně o zem signalizoval, že se vzdává, Hal ho pustil a s kočičí hbitostí vyskočil na nohy.
Námořník se mezitím zvedl na kolena, těžce dýchal a plival písek. Pak se ale nečekaně vymrštil a skočil po Halovi právě v okamžiku, kdy se otáčel k odchodu. Hal koutkem oka zahlédl letící pěst a uhnul před ní. Bohužel ne dost rychle a z nosní dírky mu vytryskla krev. Reagoval bleskově. Zachytil ruku v krajním bodě její dráhy a zkroutil mu ji za záda. Muž zasténal a bolest ho donutila vystoupit na špičky. "Sladké je Mariino mléko, mistře Johne. Ale ty zřejmě dáváš přednost písku." Hal se opřel bosou nohou do mužova zadku a poslal ho zpět na zem hlavou napřed. "Tys nám nějak vyrostl a zmoudřel, Hale." Velký Daniel k nim kráčel s podmračenou tváří a drsným hlasem se snažil zakrýt radost z výkonu svého žáka. "Příště ti vyberu tvrdšího protivníka. A nepřej si, aby se tvé rouhání doneslo ke kapitánovi. Potom sám ochutnáš něco horšího než čistý plážový písek." Hal, potěšený špatně skrývaným oceněním Daniela a pochvalným hulákáním ostatních, pyšně odešel k okraji laguny smýt krev. "Ježíš s Marií mi dosvědčí, jak rád vítězíš," smál se Daniel za jeho zády. "Ať zkouší kapitán Franky, jak chce, tenhleten stromek nezlomí. Starý pes zplodil štěně vlastní krve."
"Kolik myslíš, že mu je?" zeptala se zamyšleně Katinka své komorné. "Jak to mám vědět?" odvětila Zelda nakvašeně.
"Je to ještě děcko." Katinka zavrtěla hlavou a s úsměvem si vybavila moment, kdy stál nahý na zádi pinasy.
"Zeptej se našeho černého hafana." Zelda se poslušně otočila k Abolimu a oslovila ho anglicky: "Jak starý je ten

chlapec?"
"Dost starý na to, co po něm chce," zabručel Aboli svým nářečím a omluvně se zamračil, předstíraje, že nerozuměl. Několik posledních dnů, kdy měl za úkol Katinku hlídat, přemýšlel o této ženě s vlasy jako slunce. V hloubce jejích cudných fialkových očí objevil dravčí lesk. Ano, byla dravec a muže sledovala pohledem, jakým sleduje hladový mungo tučné kuře. Afektovanou nevinnost, kterou tak výmluvně dávala najevo držením hlavy, zřetelně popíraly lascivní pohyby hýždí zahalených vrstvami lesklého hedvábí a pavučinových krajek.
"Kurva zůstane kurvou bez ohledu na barvu vlasů, ať žije v doškové chýši, nebo v guvernérském paláci," dodal. V hlubokém tónu jeho rytmického hlasu zřetelně znělo klikavé staccato kmenového dialektu. Zelda se odvrátila a s úšklebkem komentovala jeho slova. "Je to hloupé hovado. Ničemu nerozumí." Hal od vody zamířil pro košili, kterou si odložil na větev nedalekého stromu. Vlasy měl zpocené a jeho nahý hrudník a ramena byla plná rudých skvrn, následků nedávného zápasu. Přes líc se mu táhla krvavá šmouha. Když sahal po košili, jeho oči se setkaly s pohledem očí plných fialkového kouzla. Až do této chvíle si vůbec nevšiml Katinčiny přítomnosti. Jeho arogantní, pyšné vystupování bylo v mžiku to tam. Nejistě couvl, jako by dostal nečekaný políček, a tvář mu zalil temný ruměnec, který odsoudil stopy soupeřových chvatů do role statistů. Katinka chladně pohlédla na jeho nahý hrudník a Hal v náhlém záchvatu studu zkřížil ruce přes prsa. "Měla jsi pravdu, Zeldo," prohlásila a odmítavě mávla rukou. "Je to velké špinavé děcko," dodala latinsky a dostatečně hlasitě, aby slyšel. Sklíčený Hal jen bezmocně hleděl, jak pozvedá sukně a v doprovodu služky a Aboliho pluje krokem královny k čekající pinase. Tu noc, když ležel na hrubé rohoži úzkého kavalce, opět zaslechl z vedlejší kajuty smích a tiché hlasy. Zvedl se na lokty, ale pak si vybavil urážku, kterou mu tak opovržlivě vmetla do tváře. "Už nikdy na ni nebudu myslet," sliboval a klesl zpátky na lůžko.
Dlaněmi si zakryl uši a v zoufalé snaze zbavit se myšlenek na tu ženu tiše opakoval: "ln Arcadia habito. " Ale trvalo ještě dlouho, než ho únava přemohla a dopřála mu hluboký bezesný spánek. Na konci laguny, téměř tři kilometry od místa, kde kotvila Rozhodnost, vytékal z úzké rokle proud čisté sladké vody a míchal se s mořskou vodou zátoky. Jak se dva čluny prodíraly ústím rokle, z mělčin kolem se zvedla do vzduchu hejna vodního ptactva. Možná dvacet různých druhů kachen a hus, v barvách a tvarech nevídaných na severu, naplnilo nebe kvákotem a kejháním. Ostatní druhy ptáků s podivnými zobáky a nezvykle dlouhými brodivými nohami, kolihy a volavky, se rovněž lišily barvou i velikostí od svých anglických protějšků. Obloha potemněla jejich množstvím. Muži na chvíli přestali veslovat a s úžasem sledovali to přírodní divadlo.
"Je to země divů," bručel sir Francis, pozoruje divoký mumraj ve vzduchu. "Zatím jsme viděli jen nepatrný kousek této země.
Jaké další překvapení asi skrývá vnitrozemí za prahem, který ještě žádný člověk nepřekročil?" Otcova slova probudila Halovu představivost. V jeho mysli znovu vyvstaly malůvky draků a monster na mapách, které prostudoval. "Jedeme dál!" nařídil otec a opřel se do vesel. V předním člunu seděli s Halem sami a rázné záběry sira Francise neúnavně držely Halovo tempo. Na dně veslice mezi nimi stály prázdné soudky na vodu, jejichž naplnění mělo být hlavním účelem výpravy směřující nahoru přítokem laguny. Skutečný důvod však ležel na prknech u nohou sira Francise. Během noci Aboli a Velký Daniel vynesli z kapitánovy kajuty plátěné pytle stříbrných mincí a truhlice se zlatými cihlami a ukryli je pod plachtu na dno člunu. Na příď ještě uložili pět soudků prachu a zbraně ukořistěné z galeony: šavle, pistole, muškety a pár kožených pytlíků s olovem.
Aboli, Ned Tyler a Velký Daniel, kterým sir Francis z celé posádky důvěřoval nej víc, je následovali ve druhém člunu naloženém jen prázdnými sudy. V jednu chvíli, když už byli dostatečně daleko nad ústím říčky, přestal sir Francis veslovat, nahnul se přes okraj lodice a ochutnal vodu.
Spokojeně pokývl hlavou. "Čistá a sladká," prohlásil a zavolal na Neda Tylera. "Začněte plnit sudy zde, my s Halem pojedeme ještě kousek výš." Jakmile člun odbočil, rozlehl se strží divoký štěkot. Všichni překvapeně vzhlédli. Vysoko na břehu uviděli řadu drobných postav. "Co je to za tvory?" divil se Ned hlasem plným obav. "Jsou to lidské bytosti? Nějaký druh chlupatých trpaslíků?"
"Opice," odpověděl klidně sir Francis.
"Podobné těm na Barbarském pobřeží." Aboli, který se jen usmíval obavám přítele, náhle zaklonil hlavu a věrně napodobil volání paviáního samce, který tlupu vedl. Většina mladších zvířat při tom zvuku vyskočila a začala nervózně pobíhat po břehu. Statný opičák přijal výzvu. Stál na všech čtyřech při okraji srázu a hrozivě cenil tesáky. Pár mladších členů tlupy se vrátilo a osmělení příkladem starého samce začali na lodice házet drobné kameny a kusy dřeva. Muži sotva stačili uhýbat dešti střel. "Pozdravte je výstřelem," nařídil sir Francis.
Daniel sundal ze zad mušketu, rozfoukal konec doutnajícího knotu a zapřel ji do ramene. Roklí zaburácel výstřel a muži se mohli uchechtat při pohledu na zmatek, který mezi paviány nastal. Střela odštípla kousek kamene pod místem, kde stál jeden z opičích výrostků. V náhlém šoku předvedl perfektní salto dozadu. Matky s mláďaty zavěšenými pod břichem v panice prchaly nahoru příkrým srázem, a dokonce i statečný vůdce zapomněl na svou důstojnost a pádil do bezpečí. V několika vteřinách byl skalnatý břeh prázdný a hluk zděšeného úprku doznívál ve skalách. Aboli vyskočil z člunu a po pás ve vodě ho dotáhl ke břehu, kde společně s Nedem a Danielem odzátkovali sudy a začali je plnit. Hal se sirem Francisem veslovali dál proti proudu. Asi po půl kilometru se rokle prudce zúžila a útesy po obou březích spadaly téměř kolmo do řeky. Sir Francis se chvíli rozhlížel a pak zamířil pod skalní stěnu. Uvázal člun ke zbytku suchého stromu, který kdysi vyrostl ve skalní puklině, a vyskočil na úzkou skalní římsu pod stěnou. Začal šplhat vzhůru a Hal ho sledoval s upřímným obdivem. Ve stěně nevedla žádná zřetelná stezka, ale sir Francis se přesto pohyboval naprosto jistě. V Halových očích už byl otec starý - dávno překročil úctyhodný věk čtyřiceti let -, ale po skále lezl s neobvyklou hbitostí. Ve výšce asi dvaceti metrů nad řekou se ocitl na římse viditelné i zdola.
Po několika krocích stranou poklekl a zkontroloval otvor založený kamením. Když zjistil, že místo zůstalo ve stavu, v jakém ho před necelým rokem zanechal, na rtech se mu usadil spokojený úsměv. Opatrně uvolňoval kameny a ukládal

je stranou, dokud nerozšířil otvor natolik, aby jím mohl prolézt.
Jeskyně se utápěla v temnotě, ale sir Francis po paměti našmátral ve výklenku nad vchodem křemen s ocílkou. Zkušeně vykřesal oheň a zapálil svíčku. Všech pět truhlic s kořistí z lodi Nádherné noci zůstalo netknuto. Obsahovaly stříbrné desky a sto tisíc holandských zlatých, původně určených pro kasárna Holanďanů v Batávii. Sir Francis se bez otálení pustil do stavby zvedacího zařízení, které odpočívalo rozložené nedaleko vchodu. Za půl hodiny už trčel ze vstupu silný dřevěný trámek s kladkou a provazem na konci. "Nejdříve vytáhneme truhlice," zavolal na Hala, když spouštěl provaz do člunu. Hal pevně uvázal první bednu se zlatem a přes pískající kladku ji vytáhl nahoru. Truhlice zmizela v otvoru a po několika minutách se volný konec provazu znovu houpal nad Halovou hlavou. Trvalo jim hodně přes hodinu, než dopravili všechno zlato a pytle s mincemi do bezpečí jeskyně. Potom nahoru putovaly soudky se střelným prachem a svazek zbraní. Do poslední, nejmenší a nejlehčí z beden, sir Francis zabalil kompas spolu s kvadrantem a svazkem map, dále pak křesadlo, sadu chirurgických nástrojů zabalených v plátně a pár dalších věcí potřebných k přežití na divokém pustém pobřeží. "Pojď nahoru, Hale," zavolal na syna. Hal vyšplhal po skále s rychlostí, kterou by mu i pavián musel závidět. Otce našel pohodlně usazeného na římse. Nohy mu volně klimbaly nad srázem a z váčku u pasu pokladně nacpával tabákem svou hliněnou dýmku.
"Pomoz mi, chlapče." Ukázal troubelí na otvor ve skále.
"Musíme ho znovu uzavřít." Hal další půlhodinu rovnal kameny, než vchod vypadal zase nenápadně. Existovala sice jen malá pravděpodobnost, že by někdo mohl v této pusté roklině úkryt objevit, ale sir Francis nepochyboval, že časem přijdou paviáni, a ti dokázali být stejně zvědaví a zlomyslní jako lidé. Hal se už chystal k sestupu, když ho otcova ruka zastavila. "Netřeba spěchat. Ti tam dole určitě ještě nestihli naplnit všechny sudy." Seděli mlčky a sir Francis spokojeně bafal z dýmky s dlouhou troubelí. Po chvíli se z oblaku modrého kouře ozval jeho hlas. "Víš, co jsme tu dělali?"
"Ukrývali jsme náš díl kořisti."
"Nejen můj a tvůj, ale i podíl koruny a všech mužů na palubě," opravil ho sir Francis.
"Ale proč jsme to dělali?"
"Zlato a stříbro je pokušením i pro čestného člověka," zopakoval Hal zásadu, kterou mu otec už odmalička vštěpoval.
"Proč nemůžu důvěřovat své vlastní posádce?" ptal se sir Francis dál. "Když nikomu nevěříš, nikdo tě nezklame," pokračoval Hal v naučené lekci. "Věříš tomu?"
Sir Francis se otočil, aby viděl synovi do tváře, a Hal zaváhal. "Věříš Abolimu?"
"Ano, věřím," připustil Hal neochotně, jako by se přiznával ke hříchu.
"Aboli je dobrý muž, asi nejlepší z nich. Ale všiml sis, že jsem ho až sem nevzal?" Odmlčel se a pokračoval. "Věříš mně, chlapče?"

"Jistě."
"Proč? Jsem přece člověk jako každý jiný a učím tě nevěřit žádnému člověku."
"Protože jsi můj otec a mám tě rád." Oči sira Francise zvlhly a rukou udělal pohyb, jako by chtěl pohladit syna po tváři. Pak vzdychl, ruka mu klesla a oči zabloudily k řece pod nimi. Hal čekal, že otec opraví jeho odpověď, ale nestalo se tak. Po nějaké chvíli se sir Francis znovu otázal. "A co další věci, které jsem tu ukryl? Mapy, zbraně a prach? Proč jsme je přinesli sem?"
"Kvůli nejisté budoucnosti," odpověděl Hal sebevědomě slyšel tu odpověď nejmíň stokrát. "Moudrá liška má z nory několik východů."
"My všichni, kteří se plavíme na guerre de course, podstupujeme neustálé riziko. Jednoho dne mohou ty věci mít cenu našich životů.` Otec se znovu odmlčel, dokouřil dýmku a tiše pokračoval. "Jestli milostivý Bůh dopustí, válka proti Holanďanům jednoho dne skončí. A myslím, že už to nebude dlouho trvat. Pak se vrátíme a odvezeme naši kořist do Plymouthu. Už dávno sním o koupi panství Gainesbury nedaleko od High Wealdu..." Ztichl, jako by se bál pokoušet osud takovými představami. "Pokud by se mi něco zlého přihodilo, musíš znát místo, kde jsem ukryl naše poklady. Bude to tvé dědictví."
"Tobě se nikdy nic zlého nestane!" Hal ta slova téměř vykřikl, ale vyjadřovala víc přání než skutečné přesvědčení. Nedokázal si představit svůj život bez gravitace, kterou pro něj představovala otcova přítomnost. "Nikdo není nesmrtelný," odpověděl sir Francis tiše a tentokrát jeho ruka krátce spočinula na Halově rameni. "Půjdeme, chlapče. Do setmění musíme naplnit sudy v našem člunu."

Po cestě dolů k laguně Aboli vystřídal u vesla sira Francise, který usedl na záď, a před večerním chladem se zachumlal do vlněného pláště. Ve tváři měl podivně smutný, ustaraný výraz.
Hal, obrácený zády k přídi, ho tajně pozoroval; rozhovor před jeskyní v něm vzbudil obavy z budoucnosti. Napadlo ho, jestli si otec po zakotvení v laguně nesestavil horoskop. Nedávno zahlédl na stole v jeho kajutě mapu zvěrokruhu s tajemnými značkami. To by vysvětlovalo jeho zasmušilost a samotářské nálady. Jak prohlásil Aboli, hvězdy byly jeho děti a on znal jejich tajemství. Znenadání zvedl sir Francis hlavu, nasál čerstvý večerní vzduch a pohlédl k okraji lesa. Výraz jeho tváře se změnil. Žádné temné myšlenky ho nedokázaly natolik ovládnout, aby si přestal všímat, co se děje kolem. "Aboli, buď tak laskav a dovez nás ke břehu." Zamířili k úzké pláži a druhá lodice je následovala. Když lodě uvázali, sir Francis šeptem přikázal: "Vezměte si zbraně a pojďte za mnou. Ale tiše!" Vedl je lesním porostem až na čerstvě vyšlapanou pěšinu. Tam se ohlédl, jestli ho ostatní následují, a spěchal dál. Zpočátku Hala otcovo záhadné chování mátlo, ale pak ucítil ve vzduchu náznak kouře a všiml si namodralého oparu, který se zvedal nad hustým lesem. Tak tohle asi otce znepokojilo. Sir Francis se svým doprovodem zastavil na okraji malé světliny. Čtyři muži jejich příchod vůbec nezaregistrovali. Jeden ze dvou výtečníků, kteří bezvládně leželi na zemi jako mrtvoly na bitevním poli,

ještě svíral v bezvládné ruce baňatou hnědou láhev z foukaného skla. Chrápal a z koutku úst mu viselo vlákno slin. Druhý pár seděl stranou na zemi plně zaujatý hrou a sloupky stříbrňáků. Menší z obou právě posbíral kostky, zahrkal jimi v dlaních u ucha a rozhodil je na plácek holé udupané země. "Ach, matko prasečí!" zaklel. "Tohle nebude můj šťastný den."

"Neměl bys mluvit neuctivě o dámě, která ti dala život," řekl sir Francis. "Ale zbytek tvých slov je pravdivý. Tohle není tvůj šťastný den."

Oba naráz vzhlédli a vyjeveně zírali na svého kapitána. Daniel s Abolim je zvedli ze země a spoutali je k sobě provazem uvázaným kolem krku, jak bývalo zvykem u otroků. Sir Francis odešel na opačný konec mýtiny, kde stál primitivní destilační přístroj. Z poklice černého litinového hrnce nad ohřívačem s dřevěným uhlím trčela spirála měděné trubky, pocházející z lodního skladu. V hrnci se právě vařil kvas ze starých sucharů a bramborových slupek. Jediným kopancem hrnec převrátil a nad ohřívačem vzplál modravý plamen hořícího lihu. Pod nedalekým stromem stála řada láhví s hrdly ucpanými smotky listů. Jedna po druhé skončila na hrubé kůře kmene. Čpící výpary drsného nápoje mu vehnaly do očí slzy. Pak se vrátil k Abolimu a Velkému Danielovi, kteří mezitím kopanci přivedli k životu ležící opilce a přivázali je k prvním dvěma delikventům.

"Mistře Nede, nech je den prospat a zítra shromáždíš posádku, aby všichni viděli jejich trest. Danieli," pohlédl k druhému bocmanovi, "doufám, žes ještě nezapomněl, jak umí hvízdat tvá devítiocasá kočka."

"Smilujte se, kapitáne. Nechtěli jsme udělat nic špatného, jen jsme si dopřáli trochu legrace."

Pokoušeli se po čtyřech doplížit k siru Francisovi, ale Aboli je stáhl zpět jako psy na vodítku. "Nebudu vám kazit vaši legraci," odpověděl sir Francis, "pokud vy nebudete kazit moji."

Na ubytovací palubě postavil lodní tesař řadu čtyř trojnožek, ke kterým provinilce přivázali za ruce a kotníky. Jakmile jim Velký Daniel stáhl košile k pasu, viseli bezmocně v poutech s holými zády jako poražená prasata na trhu.

"Každý muž na palubě ví, že nemíním tolerovat opilství ani hazardní hry. Obojí je v očích Pána urážkou a protivenstvím," oslovil shromážděné námořníky sir Francis. "Každý muž na palubě také zná trest-padesát polibků kočky." Přejel pohledem jejich tváře. Padesát ran bičem z kožených řemínků s uzly dokázalo člověka doživotně zmrzačit a sto ran znamenalo jistou a strašlivou smrt. "Zaslouží si plný trest, ale s ohledem na to, že všichni čtyři bojovali statečně, a jelikož nás čekají další boje, nechci z nich mít neužitečné mrzáky." Udělal pauzu a znovu přehlédl tváře nastoupených mužů. Z očí jim hleděla hrůza z karabáče smíšená s radostí, že sami nejsou přivázáni ke stojanům. Na rozdíl od jiných pirátských kapitánů, a dokonce i samotných rytířů Řádu, siru Francisovi trestání posádky nedělalo žádnou radost, ale před nezbytností couvnout nemohl. Velel lodi plné drsných a nelítostných chlapů, které si kvůli jejich divokým povahám sám vybral a kteří neuznávali žádný projev slabostí nebo milosrdenství. "Jsem laskavý člověk," pokračoval sir Francis a někdo ze zadních řad se uchechtl. Kapitán se odmlčel, očima našel provinilce, a teprve až muž sklonil hlavu a začal nervózně přešlapovat, pokračoval dál. "Ale tihle darebáci pokoušeli moji laskavost přespříliš."

Otočil se k Velkému Danielovi stojícímu u první trojnožky; byl také do půl pasu nahý. Na pažích a zádech mu hrály pletence svalů a dlouhé prošedivělé vlasy měl vzadu svázané pruhem látky. Proužky uzlované kůže, které zlověstně visely z jeho zjizvené pěsti na prkna paluby, připomínaly hady plazící se z hlavy Medúzy. "Každému patnáct, mistře Danieli," nařídil sir Francis. "Ale před každou ránou kočku řádně rozpleteš." Pokud by Daniel po jednotlivých ranách řemínky od sebe neoddělil, zasychající krev by z nich vytvořila těžký bič, schopný seříznout maso s lidských zad až na holá žebra, podobně jako šavle. Patnáct ran spletenou kočkou stavilo trestanému obnažit páteř. "Ano, patnáct, kapitáne," zopakoval Daniel příkaz.

Potřásáním uvolnil spletené prameny a přistoupil k první oběti. Muž s obličejem bledým jako stěna ho pozoroval přes rameno. Daniel zvedl ruku, až mu uzlíky karabáče pohladily záda, a pak s ní máchl dolů se zvláštní elegancí naprosto překvapivou u tak silného muže. "Jedna!" sborově odpočítala posádka a přivázaný muž sebou škubl. Z hrdla nebožáka se vydralo bolestné zakvílení a na zádech mu naskočila groteskní kresba, podobná stopám po dotyku jedovatých vláken portugalského válečníka. Rudé linie přerušovaly jasnější rubínové hvězdičky tam, kde uzly biče prosekly kůži. Daniel rozpletl prameny a prsty levé ruky mu zčervenaly čerstvou krví. "Dvě!" zaznělo sborem. Muž znovu zaječel a svíjel se v poutech. Prsty nohou vydupával na prknech paluby křečovitý rytmus. "Zadrž," zvolal sir Francis, když zahlédl, že se u schůdků od kajut na zádi něco děje. Danielova ruka s bičem poslušně klesla. Nad výlezem se objevilo peří guvernérova klobouku a za ním i jeho upocená tvář. Stál na slunci, hvízdavě dýchal a utíral si tvář hedvábným kapesníkem.

Okamžitě zpozorněl, jakmile zahlédl muže visící na trojnožkách. "Ja! Goed! Vidím, že nejdeme příliš pozdě," řekl s uspokojením. Chviličku po něm se objevila i Katinka. Držela si sukně tak, aby právě odhalovaly bílé saténové střevíčky s našitými perlami, a lehkým dychtivým krokem cupitala po palubě. "Dobré ráno, mijnheer," pozdravil guvernéra sir Francis a přidal ledabylou úklonu. "Právě vykonáváme trest, a to není zrovna vhodná podívaná pro jemnou dámu."

"Máte pravdu, kapitáne," vmísila se do řeči Katinka a lehce se usmála. "Ale nejsem už dítě a nebesa vědí, že na téhle lodi není rozptýlení nazbyt. Přijdete o výkupné, jestli umřu nudou." Lehce se dotkla vějířem kapitánova ramene. Sir Francis odstoupil a znovu oslovil Katinčina manžela. "Mijnheer, doufám, že doprovodíte vaši ženu do její kajuty."

Katinka se mezi ně postavila, jako by nic neslyšela, a pokynula Zeldě, která se mezitím také dostavila na palubu. "Postav mi stoličku támhle do stínu." Rozprostřela sukně, pohodlně se usadila a našpulila koketně rty na sira Francise. "Budu zticha jako myška, ani o mně nebudete vědět." Sir Francis pohlédl na guvernéra, ale ten jen bezmocně rozhodil otylé ruce v teatrálním omluvném gestu.

"Víte, jak to chodí, mijnheer, když si krásná žena něco umane." Postavil se za Katinku a jako na ochranu jí položil buclatou ruku na rameno. "Pak mě ale nesmíte vinit z citové újmy, kterou jí ta podívaná může způsobit," varoval sir Francis a zachmuřil se. Byl velice rád, že muži nerozuměli holandsky. Netoužil, aby posádka věděla, že uhýbá nátlaku

svých zajatců. "Myslím, že se obáváte zbytečně, kapitáne. Moje žena má dobrý žaludek," odbyl jeho námitku guvernér. Během jejich pobytu v Kandě a Trincomalee Katinka nikdy nevynechala jedinou z poprav, které se pravidelně konaly na nádvoří pevností. Způsob exekuce se řídil povahou provinění a odsouzený měl šanci skončit upálením u kůlu, žhavým železem, zaškrcením nebo stětím hlavy. Dokonce i ve dnech, kdy Katinka trpěla horečkou dengue a lékař jí přikazoval pobyt na lůžku, stával její kočár na obvyklém místě, odkud byl dobrý výhled na katovo lešení. Od podívané ji neodradila ani menší zlomenina, kterou na cestách utrpěla. "Je to na vaši zodpovědnost, mijnheer," souhlasil sir Francis stroze a obrátil se k Danielovi. "Pokračuj, mistře Danieli." Daniel zatáhl důtky daleko za záda a velký biceps se mu přitom zavlnil jako živý.
"Tři!" vykřikla posádka a bič s plesknutím dopadl. Katinka ztuhla a nahnula se kupředu. "Čtyři!" Trhla sebou při dopadu řemínků a následném skučivém nářku. Z obličeje jí pomalu mizela barva. "Pět!" Tencí krvaví hádci se začali plazit muži po zádech a barvili mu košili a pás plátěné sukénky doruda.
Katinka napůl sklopila zlaté řasy; nechtěla, aby někdo viděl vášnivý lesk jejích fialkových očí. "šest!" Ucítila, jak ji zasáhla krůpěj tekutiny; byla horká jako kapka tropického deště. Spustila oči a pohlédla na své úhledné prstíky. Kapička krve, která odlétla z biče, jí přistála na ruce. Zářila na bělostné kůži pravého ukazováku jako rubín vzácného prstenu.
Přikryla ji dlaní, složila ruce do klína a rozhlédla se po tvářích kolem. Oči všech ale zajímalo hrůzné divadlo a nikdo si jí nevšímal. Jako v bezděčném úleku pozvedla ruku k plným rtům a špičkou jazyka slízla krev z prstu. Vychutnávala tu kovově slanou chuť, která jí připomněla sperma milence, a cítila, jak jí stehna vlhnou horkou záplavou. Když je pak přitiskla k sobě, byly slizké jako úhoři v době tření.

Po čas oprav, kdy musela být loď vytažena na pláž, nahnuta a její dno zbaveno nánosu a loďních červů, bylo třeba zajistit ubytování na břehu. Hal pověřený vybudováním přístřešků pro rukojmí věnoval mimořádnou péči chatě určené guvernérově ženě.
Nechal jí postavit prostornou a pohodlnou na místě chráněném před divokou zvěří a přitom stranou, aby poskytovala Katince dostatek soukromí. Nakonec přikázal kolem celého areálu postavit ohradu z trnitých větví. Když na konci prvního dne tma ukončila práci, odešel Hal k laguně a ponořil se do teplé slané vody. Hrstmi mokrého písku si drhnul tělo, až ho kůže začala pálit, ale špatnou náladu, kterou v něm zanechalo ranní bičování, se mu smýt nepodařilo. Teprve až se k němu přes vodu donesla z lodní kuchyně vůně teplých sucharů, trochu pookřál.
Rychle natáhl kalhoty a doběhl k pinase, která se právě chystala odrazit od břehu. Za jeho nepřítomnosti na lodi mu otec napsal na tabulku řadu příkladů z navigace. Hal vsunul tabulku pod paži a s džbánken lehkého piva v jedné a miskou rybí polévky v druhé ruce pospíchal do své kajuty, jediného místa, kde se mohl bez vyrušování soustředit na úkol. Horký suchar už musel držet v zubech. Znenadání zaslechl ze sousední kajuty šplouchání nalévané vody. Všiml si před kuchyní řady věder s čerstvou sladkou vodou a s úsměvem vyslechl kuchaře, který si stěžoval, že musí ohřívat vodu na koupání. Nyní věděl bezpečně, pro koho ta vědra horké vody připravoval. Za přepážkou se ozval hrdelní hlas Zeldy. Otcův sluha Oliver, jemuž byly výčitky určeny, se s odpovědí také nemazlil.
"Nerozumím ti ani slovo, ty stará šeredná běhno. A jestli se ti to nelíbí, naplň si tu zatracenou vanu sama." Hal se usmál napůl pobavený a napůl očekáváním. Zhasl lampu, přiklekl k otvoru a opatrně vytáhl kolík ze špehýrky. Bohužel celá kajuta tonula v páře, která se navíc vysrážela na zrcadle, takže mnoho neviděl. Když si oko poněkud zvyklo na změněné světelné podmínky, viděl, jak Zelda vystrkuje Olivera z kajuty.
"Dobrá, dobrá, ty stará čarodějnice!" vracel jí stařík výtky a táhl prázdná vědra ke dveřím. "Nemáš nic, proč bych se tu měl zdržet o minutu déle." Jakmile byl Oliver venku, Zelda odešla do vedlejší místnosti a po minutě nezřetelného hovoru přivedla svou paní. Katinka se zastavila u vany, prsty lehce smočila v lázni, ale okamžitě vyjekla a ucukla. Zelda rychle přiskočila a s omluvnými slovy přilila studené vody z vědra stojícího opodál. Katinka znovu vyzkoušela teplotu lázně a tentokrát spokojeně přikývla. Usedla na stoličku, Zelda se postavila za ni, oběma rukama nabrala lesklý splav jejích nádherných vlasů a stočila je do drdolu na vrchol hlavy. Protkané sponkami, svítily zlatem jako snop zralého žita. Katinka se přitom nahnula k zrcadlu, konečky prstů očistila v jeho zamlženém povrchu malé okénko a vyplázla jazyk. Kontrolovala, jestli na něm nemá bílý povlak. Ale když zjistila, že je růžový jako okvětní lístek poupěte, zavřela pusu a otevřela dokořán oči.
Prohlédla si je a špičkami prstů přejela kůži pod dolními víčky. "Pohleď na ty děsné vrásky!" lamentovala. "Nevidím ani jedinou!" vehementně ji ujišťovala Zelda. "Nikdy bych nechtěla zestárnout a zošklivět," povzdych-la si Katinka s tragickým výrazem ve tváři. "Pak uděláš nejlíp, když zavčas zemřeš. To je jediný spolehlivý způsob, jak tomu zabránit."
"Co to říkáš za ohavná slova? To si dovoluješ být ke mně tak krutá?" kárala jí Katinka. Hal rozuměl pramálo z toho, co si ženy povídaly, ale tón Katinčina hlasu pronikal celým jeho bytím. "Vždyť ty víš, že jsi krásná," chlácholila ji Zelda.
"Opravdu, Zeldo?
Skutečně si to myslíš?"
"Ano, a ty si to myslíš také." Zelda jí pomohla ze stoličky. "Ale když se hned nevykoupeš, začneš neméně krásně páchnout." Rozepjala své paní župan, postavila se za ni a zvedla jí ho z ramen. Katinka zůstala stát před zrcadlem nahá a Halův nechtěný vzdech za přepážkou pohltilo tiché skřípění trupu pohupující se lodi. Od štíhlého krku až po útlé kotníky měla tělo tvarované do čisté krásy, která Halovi brala dech. Její hýždě přecházely ve dva perfektně symetrické oblouky tvarem připomínající pštrosí vejce, která Hal viděl na trhu v Zanzibaru, a v podkolenních jamkách se jí dělaly dva mělké dětské dolíčky. Nejasný obraz těla v oroseném zrcadle nedokázal nadlouho udržet Katinčin zájem. Odvrátila se a zůstala stát čelem k Halovi. Zrak mu bezděky sklouzl na její prsa. V kontrastu úzkých ramen působily dojmem nezvyklé velikostí. Měl dojem, že by se každé sotva vešlo do jeho spojených dlaní. Hal na ně upřeně zíral, až ho slzící oko donutilo zamrkat. Pak mu ale pohled nezadržitelně klesal níž přes mírnou vypouklinu břicha k mlhavému mráčku

jemného chmýří mezi stehny. Ve světle lampy se třpytilo jako z ryzího zlata. Stála tak dlouho, mnohém déle, než se vůbec odvážil doufat, a sledovala Zeldu, jak lije do lázně vonný olej z křišťálové fiály a vkleče vodu rukou míchá. Náhle přenesla váhu na jednu nohu a pánev se jí přitom prohnula do úchvatného oblouku. S drobným lstivým úsměvem na rtech pak pomalu pohladila bradavku levého prsu a sevřela ji mezi palcem a ukazováčkem. V tu chvíli měl Hal dojem, že se dívá přímo na něj, a provinile se odtáhl od špehýrky. Pak ale poznal, že se mu to jen zdálo, protože sklopila zrak a pohlédla na drobnou růžovou bobuli mezi prsty. Jak bradavku dál mnula, k Halovu překvapení začala měnit barvu i tvar.
Zvětšila se, ztvrdla a potemněla. Nejenže nic takového nikdy neviděl, ale ani si to neuměl představit. Ten drobný zázrak hodný zbožňování však způsobil pravý opak. Drápy chtíče mu sevřely klín. Zelda vzhlédla od lázně, a když viděla, co její paní dělá, vyčítavě jí domlouvala. Katinka se jen zasmála a vyplázla na ni jazyk. Prs však pustila a vlezla do vany. S poživačným vzdechem se nořila do horké navoněné vody, až nad okraj vany vyčníval jen objemný snop zlatých kadeří. V příštích minutách se mohla Zelda samou péčí přetrhnout.
Mydlila svou paní flanelovou žínkou, umývala ji a utírala, špitala lichotky a kdákavým smíchem odměňovala Katinčiny odpovědi. Pak se zhoupla na patách a Katinka na pokyn vstala; po těle jí stékaly prameny mydlinek. Stála k Halovi obrácená zády a obliny jejího zadku zářily zrůžovělé horkou koupelí.
Poslušně reagovala na Zeldin příkaz a rozkročila se tak, aby jí stařena mohla namydlit obě stehna. Nakonec Zelda namáhavě vstala a odšourala se z místnosti. Jen co byla pryč, Katinka z lázně pohlédla přes rameno a Hal znovu zažíval pocit, že se mu dívá přímo do oka. Ale to trvalo jen chviličku, protože se lascivně pomalu předklonila, položila ruce na změněný tvar svého zadku a prsty mírně roztáhla růžové polokoule. Jakmile se hluboká brázda otevřela Halovu horečnatému pohledu, nedokázal zadržet tichý výkřik. Do kajuty však vešla Zelda s náručím ručníků a Katinka se rychle napřímila. Intimní zářez definitivně zavřel Halovu oku pohled na tajemství ženského těla. Když vylezla z vany, komorná jí přehodila přes ramena osušku sahající až ke kotníkům, uvolnila uzel jejích vlasů, pročesala je a spletla do silného zlatého copu. Poté jí přidržela župan, aby si ho mohla natáhnout, ale Katinka zavrtěla hlavou a kategorickým příkazem ji poslala ven. Zelda chvilku protestovala, ale Katinka trvala na svém, a tak odložila župan na stůl a nakvašená opustila kajutu. Jen co zmizela za dveřmi, nechala Katinka ručník spadnout na podlahu, odešla ke dveřím a zastrčila závoru. Pak se otočila a zmizela Halovi z dohledu. Viděl sice v zamlženém zrcadle nějaký pohyb, ale nedokázal určit, co se za přepážkou děje, dokud pár centimetrů před špehýrkou náhle nezasyčely Katinčiny rty.
"Ty malý hnusný piráte!" šeptala vztekle latinsky. Hal ucukl od díry, jako by mu do oka vychrstla hrnek vřelé vody. V šoku bez rozmýšlení odpověděl: "Nejsem žádný pirát. Můj otec má pověřovací listinu."
"Neodvažuj se mi odporovat!" V rozrušení přešla z latiny na směs holandštiny a angličtiny. Ale tón jejích slov byl břitký a pálil jako ušťknutí biče. Po chvilce strnulosti Hal vykoktal: "Já... Nechtěl jsem vás urazit..."
"Jestli můj ctěný manžel zjistí, žes mě špehoval, zařídí, aby tě tvůj otec nechal pověsit na trojnožku a zbičovat jako ty čtyři dneska ráno."
"Já vás nešpehoval..."
"Lháři!" nenechala ho domluvit. "Ty prolhaný špinavý piráte!" Na moment zmlkla bez dechu zlostí. "Chtěl jsem jen..." Ta slova ještě zvýšila její zuřivost. "Vím, cos chtěl. Chtěl si vidět moji katie..." Hal znal holandský výraz pro kočičku, "... a pak sis chtěl hrát se svým ocasem..."
"Ne!" téměř vykřikl Hal. Cítil, jak mu dřevění nohy. Udělalo se mu nevolno. Jak jen mohla odhalit jeho hanebné tajemství? "Tiše!
Nebo tě uslyší Zelda," zasykla. "Jestli tě tu přistihne, biči neujdeš."
"Prosím!" škemral Hal. "Nechtěl jsem vám ublížit.
Odpusťte mi. Nemyslel jsem to tak."
"Pak mi ho ukaž. Dokaž svou nevinu a ukaž mi úd."
"Nemůžu!" Hlas se mu chvěl hanbou.
"Postav se a přistrč ho tady k díře. Podívám se, jestli nelžeš."
"Ne. Prosím, nenuťte mě to dělat."
"Rychle, nebo zavolám manžela." Váhavě vstal. Otvor byl téměř v úrovni jeho zmučeného klína. "Tak ukaž! zvedni suknici," slyšel její bodavá slova. Spalován hanbou a ponížením pomalu zvedal plátěnou sukénku, ale dřív než byla nahoře, vyskočil z ní penis jako pružná větev mladého stromu. Myslel, že se jí ta podívaná hnusí, protože na dlouhou chvíli zmlkla. Po minutě tísnivého ticha, které se zdálo nejdelší, jaké kdy zažil, začal sukénku spouštět. Okamžitě ho zastavila hlasem tak rozechvělým, že sotva rozuměl její zkomolené angličtině. "Ne!
Nepokoušej se zakrýt svou hanbu. Ta tvoje věc tě usvědčila.
Ještě předstíráš, že nejsi vinen?"
"Ne," připustil zkroušeně.
"Pak musíš být potrestán," pokračovala jistějším hlasem.
"Musím to říct tvému otci."
"Prosím, nedělejte to," žebral, "zabil by mě vlastníma rukama."
"Dobrá, ale pak tě musím potrestat sama. Pojď s ním blíž." Poslušně vystrčil hýždě kupředu. "Blíž! Abych si mohla sáhnout. Ještě blíž!" Cítil, jak se konec ztopořeného penisu otřel o dřevo a pak chladivý dotyk jemných prstů. Pokusil se stáhnout, ale stisk zesílil a tichý ostrý hlas za přepážkou přikazoval: "Stůj klidně!"
Katinka u stěny poklekla a pomohla Halově mužské pýše na světlo lampy. Přívalem nové krve už tak zesílila, že otvor začal být těsný. "Neodtahuj se pryč," varovala přísným hlasem a pevněji sevřela ruku. Poslušně se poddal tahu, až se úd objevil za přepážkou v plné délce. Hleděla na něj jako v tranzu neschopná uvěřit svým očím. Jako mnichovi kapuci stáhla předkožku z naběhlého, leskle fialového žaludu a shrnula ji co nejdál. Cítila, jak jí v ruce tepe a zvětšuje se k

prasknutí.
Pomalu zopakovala pohyb dopředu a zpátky. Za přepážkou se ozvaly tiché steny. Připadaly jí nějak nepatřičné, protože na chlapce téměř zapomněla. Plně ji zaměstnával manekýn žijící v její dlani divokým a nezkrotným životem. "Tohle bude tvůj trest, ty malý nestoudný ničemo." Zrychlila pohyby. Ruka jí kmitala s hbitostí ruky tkalce prohazujícího člunek osnovou stavu a z druhé strany slyšela škrábání nehtů po dřevě. K vyvrcholení došlo dřív, než čekala. Horká lepkavá tekutina zasáhla její citlivá prsa s nečekanou silou. Po chvíli tísnivého mlčení prohlásila: "Nemysli si, že jsem ti odpustila. Tvé pokání teprve začalo, rozumíš?"
"Ano," zachroptěl. "Uděláš v dělící stěně otvor." Poklepala tiše kotníky prstů na pažení. "Uvolníš prkna tak, abys mohl za mnou a já tě mohla ztrestat přísněji. Rozuměl jsi dobře?"
"Ano."
"Musíš ho dobře zamaskovat. Nikdo jiný o něm nesmí vědět."

Podle mých zkušeností," poučoval sir Francis Hala, "se mají nemoc se špínou ve zvláštní oblibě. Nevím proč, ale je tomu tak." Odpovídal na synův opatrný dotaz, proč je tak nutné podstupovat páchnoucí proceduru s vykuřováním lodi. Když byl všechen náklad i většina posádky na břehu, sir Francis rozhodl, že zbaví loď veškerého hmyzu a dalších nezvaných pasažérů. Zdálo se, že není jediné škvíry ve dřevě, kde by nebyly vši, a podpalubí se přímo hemžilo krysami. Kdejakou chodbu pokrývaly černé kuličky jejich navštívenek a Ned Tyler našel dokonce i pár sudů s vodou, ve kterých se rozkládala těla hlodavců. Od prvního dne pobytu v laguně pálili muži na pobřeží dříví, aby z popela získali dostatek louhu. Sir Francis navíc poslal Aboliho do lesa hledat rostliny, s jejichž pomocí lidé jeho kmene drželi obtížný hmyz v dostatečném odstupu od chýší. "Chci, abyste vydrhli každou spáru v trupu. Ale buďte opatrní," upozorňoval partu námořníků s vědry louhového roztoku. "Žíravá lázeň vám může popálit kůži na rukou a..." náhle se odmlčel. Všichni otočili hlavy ke vzdáleným útesům na pobřeží. I námořníci na břehu přerušili práci a napjatě poslouchali. Ve skalách zaburácel tlumený výstřel a nesl se ozvěnou přes klidné vody zátoky. "To je varovný signál od hlídky na pobřežní skále u vjezdu, kapitáne," volal Ned Tyler a ukazoval na obláček bílého dýmu nad skalní soutěskou, strážící vstup do laguny. Jak ho pozorovali, vylétla na vlajkový stožár na hřebeni západního obzoru drobná tmavá koule, která se vzápětí rozvinula v červenou zástavu. Poplašný signál mohl znamenat pouze jediné: v dohledu se objevila cizí plachta. "Bijte na poplach, mistře Danieli!" nařídil sir Francis rázně. "Otevřete truhly se zbraněmi a uveďte posádku do pohotovosti. Jedu se tam podívat.
Čtyři veslaři do člunu a zbytek na břeh, obsadit bojová postavení." Tvář sira Francise zůstala klidná, ale vnitřně zuřil, že se nechal překvapit bez nového stěžně a s děly na břehu. Obrátil se k Nedu Tylerovi. "Odvedeš vězně někam dál na břeh a zajistíš jejich důkladné střežení. Kdyby zjistili, že se blíží cizí loď, mohli by se snažit přivolat pozornost."
Zatímco sir Francis udílel poslední rozkazy, přiběhl sluha s pláštěm a přehodil mu ho přes ramena. Kapitán zamířil k žebříku a Hal se rychle postavil tak, aby ho nemohl přehlédnout obával se, že na něj otec zapomene. "Dobrá," bručel sir Francis. "Nastup si, pojedeš s námi. Tvé bystré oči se můžou hodit." Hal bleskově sjel po laně a byl ve člunu ve stejném okamžiku, kdy se otcova noha dotkla jeho dna.
"Zaberte, až vám budou pupky praskat!" houkl na muže u vesel a lodice vyrazila přes lagunu. Ještě než přirazili ke skalnímu výběhu, přeskočil okraj a brodil se na břeh. Voda mu tekla vrchem do vysokých bot. Na sloní stezce musel Hal klusat, aby mu stačil. Vystoupili na vrchol skalnatého návrší, které se zvedalo do výše sta metrů nad hladinu a nabízelo dobrý výhled na moře. Přestože čerstvý vítr, jehož síla byla na vrcholu dobře patrná, zvedal hladinu do zpěněných vln, Hal rychle našel v mlhavé běli bílých čupřin světlejší skvrnky. Upozornil na ně spíš, než to stihla udělat hlídka. Sir Francis zvedl k oku dalekohled. "Co tam vidíš?" zeptal se. "Dvě lodi," odpověděl Hal. "Vidím jen jednu - ne, počkej ! Máš pravdu. Je tam ještě další, trochu dál na východ. Je to fregata?"
"Tři stěžně." Hal si zastínil oči. "S plnými plachtami. Ano, řekl bych, že je to fregata. Ale ta druhá je příliš daleko; nedokážu rozeznat, co je zač." Hala mrzelo, že musí přiznat nedokonalost svého zraku, a dál se snažil zjistit nějaký rozhodující detail. "Ale obě směřují přímo k nám."
"Jestli míní plout na mys Dobré naděje, musí každou chvíli změnit kurz," uvažoval sir Francis nahlas a nespouštěl dalekohled z oka. "Může to být pár lodí Holandské východoindické společnosti na běžné obchodní trase," zkusil hádat Hal s nadějí v hlase. "Tak proč se tolik tlačí k závětrnému břehu?" namítl sir Francis. "Ne, vypadá to tak, že plují přímo do zátoky." Rázně složil dalekohled. "Jdeme!" Seběhli klusem po stezce dolů k čekajícímu člunu. "Mistře Danieli, jeď na druhou stranu kanálu a převezmi tam velení nad baterií. Ale nezačínej palbu dřív než já." Sledovali, jak se člun vzdaluje, dokud nezmizel v malé zátočině u opačného břehu. Sir Francis pak obešel pevnůstky a vydal pár strohých příkazů mužům čekajícím vedle děl se zapálenými doutnáky v rukou. "Na můj příkaz zahájíte palbu na vedoucí loď. Jednu salvu koulemi a miřte na čáru ponoru. Pak nabijete kartáče a sundáte jim plachty."
Vyskočil na parapet kamenného valu a pozoroval moře úzkou mezerou mezi skalami vjezdu. Ale blížící se plachetnice nebylo vidět.
Konečně se za okrajem západní skály vynořila loď s plným oplachtěním. Necelé dvě míle od pobřeží změnila nastavení plachet a zamířila přímo do vjezdu. "Čekají boj, protože mají děla venku," řekl sir Francis zasmušile a seskočil z koruny opevnění. "Tak jim ho nabídneme."
"Ne," vykřikl Hal, "poznávám tu loď."
"Kdo..." Dřív než stačil sir Francis dokončit otázku, přišel s odpovědí sám. Z hlavního stěžně lodi zavlála dlouhá zástava s vlaštovčím ocasem a na sněhobílém podkladu se třepetal šarlatový kříž. "Croix patté!" vykřikl. "Ano, je to Racek. Lord Cumbrae!"
"Při Bohu, je to tak. Ale jak se jen ten ryšavý řezník dozvěděl, že jsme tady?" Za zádí Racka se vyhoupla cizí loď. Otočila ráhna, změnila kurz a zamířila za Buzzarda ke vjezdu do laguny. "Tu druhou loď znám také," křičel Hal. "Vidíš tu

figuru na přídi. To je Goddess - Bohyně.
Neznám jinou loď, která by měla na čelenu nahou Venuši."
"Kapitán Richard Lister," přitakal sir Francis. "Hned se cítím líp, když je tu také. Je to dobrý člověk - ačkoliv, Bůh ví, že nedůvěřuji ani jednomu z nich." Když Buzzard proplouval kanálem, zahlédl na skále pokryté lišejníkem plášť sira Francise a na pozdrav spustil zástavu. Sir Francis v odpovědi zvedl klobouk. ale přes zaťaté zuby procedil: "Raději bych tě pozdravil kyticí kartáčů, ty skotský bastarde. Cítíš kořist, že? Přišel jsi žebrat, nebo krást, je to tak? Ale jak si nás jen našel?"
"Otče!" zvolal Hal. "Podívej! Poznáváš toho darebáka, co se na nás šklebí z bramových úponů Tak proto nás našli. Dovedl je sem." Sir Francis otočil dalekohled. "Sam Bowles. Zřejmě ani žraloci nemají žaludek na tuhle mršinu. Měl jsem nechat na posádce, aby si to s ním vyřídila." Racek je pomalu míjel. Jakmile vplul hlouběji do laguny, podstatně zredukoval plachtoví. V opatrné vzdálenosti za ním se nesla Bohyně. Z jejího hlavního stěžně vlál croix patté spolu s křížem svatého Jiří a vlajkou Unie; Richard Lister patřil také k rytířům Řádu. Muž drobnější postavy kráčel k hrazení ubytovací paluby a něco volal směrem ke břehu, ale jeho slova odnášel vítr. "Našel sis divnou společnost, Richarde," křičel sir Francis, třebaže ho Welšan nemohl slyšet. Na pozdrav zamával kloboukem. S Listerem zajali Nádhernou loď a přátelsky se o kořist podělili, takže ho dál pokládal za přítele. Lister se měl také zúčastnit únavné blokády u mysu Agulhas, ale nestihl včas rande v Port Luis na ostrově Mauricius. Sir Francis tehdy na Buzzardovo naléhání vyplul bez něj. "Uděláme líp, když nasadíme srdečné tváře a půjdeme přivítat naše nezvané hosty," poznamenal sir Francis a sešel na pláž. Velký Daniel už k nim vesloval od protějšího břehu. Obě lodí vyhodily kotvy uprostřed laguny. Racek zakotvil třicet metrů za zádí Rozhodnosti, ale sir Francis přikázal Danielovi, aby zamířil k Bohyni. Richard Lister ho čekal u výlezu na palubu.
"Plameny pekelné, Franky! Zaslechl jsem, žes ukořistil Holanďanům velkou loď přecpanou zbožím, a nyní ji vidím kotvit tady." Richard napřáhl ruku, a třebaže se ani zdaleka nevyrovnal výškou siru Francisovi, její stisk byl stejně silný. Nabral vzduch širokým chřípím velkého červeného nosu a pokračoval svou zpěvnou keltskou angličtinou. "Není to snad koření, jehož vůně je plný vzduch? Nepřestávám se proklínat, že jsem vás v Port Louis nezastihl."
"Kde ses toulal, Richarde? Dvaatřicet dní jsem čekal na tvůj příjezd."
"Jižně od Mauricia jsem vjel rovnou doprostřed hurikánu. Očesal mi stěžně a zahnal až k pobřeží ostrova Saint Lawrence."
"To musela být stejná bouře, která zlomila stěžeň Holanďanům." Sir Francis pokynul přes kanál ke galeoně. "Když jsme ji zajali, plula s náhradním stěžněm. Ale kde jsi trefil na Buzzarda?"
"Vydal jsem se za vámi k mysu Agulhas okamžitě, jak byla loď schopná plavby, v naději, že vás tam ještě zastihnu. Po cestě jsem na něj narazil a dovedl mě sem."
"Je pěkné vidět zas starého přítele. Ale pověz, co nového doma?" Sir Francis se dychtivě nahnul blíž. Tahle otázka patřila vždy k prvním, které si muži pří setkání za čarou pokládali. I kdyby pluli po vodách nejzapadlejších končin neznámých moří, srdcem zůstávali doma. A sir Francis neslyšel o Anglii už téměř celý rok. Richard Lister se zachmuřil.
"Pět dní po vyplutí z Port Louis jsem potkal Dech větru, jednu z fregat Jeho Veličenstva. Vyplula z Plymouthu a byla už padesát šest dni na cestě k pobřeží Coromandel."
"Nu tak, pokračuj!
Jaké noviny vezla?" přerušil ho sir Francis netrpělivě. "Nic dobrého, jako že je Bůh nade mnou. Tvrdili, že celou Anglii postihl mor. Muži, ženy i děti umírají po tisících a desetitisících. Nestačí je prý ani dost rychle pohřbívat, takže se těla rozkládají na ulicích."
"Mor!" Sir Francis se ustrašeně přežehnal. "Hněv boží."
"Pak zničil Londýn obrovský požár. Plameny údajně nenechaly stát jediný dům." Sir Francis měl děs v očích. "Londýn že shořel? To nemůže být pravda! A co král - je v bezpečí? Byla to holandská ruka, která přiložila pochodeň? Povídej, člověče. Pověz mi víc!"
"Ano, Black Boy je v pořádku. Ale tentokrát nemůžeme vinit Holanďany. Oheň se rozšířil od pekařské pece v Pudding Lane a tři dny řádil bez kontroly. Svatopavelská katedrála vyhořela do základů a také Guildhall, Royal Exchange, stovka farních kostelů a sám Bůh ví, co všechno ještě. Tvrdí se, že škoda přesahuje částku desíti miliónů liber."
"Deset miliónů?" Sir Francis zíral s ústy dokořán. "Ani ten nejbohatší monarcha nedá dohromady takovou sumu. Roční příjem koruny obnáší sotva jeden milión!
Tohle ožebračí krále i národ." Richard Lister zavrtěl hlavou a chmurně se usmál. "To ještě není konec zlým zprávám. Holanďané na nás těžce tlačí. Ten ďábel, de Ruyter, vplul rovnou do Medway a Temže. V boji s ním jsme ztratili šestnáct lodí. Na kotvišti v Greenwichských docích ukořistil dokonce i Royal Charles a odtáhl ji do Amsterodamu."
"Vlajkovou loď, výkvět a chloubu naší flotily? Může vůbec Anglie přežít takovou porážku po morové epidemii a ohni?" Lister znovu zakroutil hlavou.
"Povídá se, že král prosí o mír. V tomto okamžiku už může být po válce. Z toho, co všechno víme, mohla už skončit před několika měsíci."
"Modleme se, aby tomu tak nebylo." Sir Francis pohlédl na Rozhodnost. "Je tomu teprve tři týdny, co jsem ji ukořistil. Jestli válka skončila, pověření koruny neplatí a můj čin může být považován za pirátství."
"Válečné štěstí, Franky. Nemohl jsi vědět, že je mír, a nikdo kromě Holanďanů ti to nebude mít za zlé." Richard Lister vystrčil červenou trumpetu nosu směrem k Rackovi. "Lord Cumbrae se cítí odstrčený. Podívej, chystá se za námi."
Buzzard právě sestoupil do člunu a jeho veslaři zamířili k Bohyni. Jakmile člun přirazil k boku lodi, bez meškání vyšplhal po provazovém žebříku na palubu. "Franky!" pozdravil sira Francise. "Od chvíle, kdy jsme se rozloučili, neminul jediný den, abych se za tebe nemodlil." Kráčel přes palubu s rukama rozpřaženýma a plášť za ním vlál ve větru. "A mé modlitby byly vyslyšeny. Zde kotví ta roztomilá malá galeona, která je, jak jsem slyšel, až po roubení plná koření a

stříbra."
"Měl jsi den nebo dva počkat s dezercí a mohl jsi mít svůj díl." Buzzard překvapeně rozhodil ruce. "Drahý Franky, co mi to tu povídáš? Já že své místo opustil? Jen jsem trochu odbočil k východu, abych se ujistil, že Holanďané neproklouznou dále od pobřeží. Spěchal jsem pak za tebou, jak nejrychleji to šlo, ale tys už byl pryč."
"Dovol mi připomenout tvá vlastní slova, sire. Ztratil jsem už všechnu trpělivost. šedesát pět dní čekání je dost pro mě i mé statečné muže!"
"To že jsou moje slova, Franky?"
Buzzard kroutil hlavou. "Uši tě musely oklamat. Já nic takového neřekl. Vítr si s tebou zahrál nějakou poťouchlou hru a zřejmě jsi neslyšel dobře." Sir Francis se shovívavě usmál.
"Marníš svůj talent největšího lháře Skotska. Nás neošálíš.
Richard i já tě dobře známe."
"Franky, doufám, že se nechystáš upřít mi spravedlivý podíl?" Předstíral zklamání a neschopnost uvěřit. "Připouštím, že jsem se vlastního přepadu nezúčastnil, a také nečekám plnou polovinu. Dej mi třetinu a budu zticha."
"Zhluboka se nadechni, sire Buzzarde." Ruka sira Francise bezděčně sjela k jílci meče. "Ta vůně koření je všechno, co ode mě dostaneš."
Kapitán Buzzard se bouřlivě rozesmál, jako by ho slova sira Francise bůhvíjak potěšila. "Franky, můj starý dobrý druhu ve zbrani. Zvu tě dnes na palubu své lodi. Při večeři prodiskutujeme nad sklenkou dobré skotské z vysočiny přijetí tvého chlapce do Řádu."
"Takže zasvěcení Hala tě ke mně přivádí? Ne stříbro ani koření?"
"Vím co pro tebe chlapec znamená, Franky - pro nás všechny. Hal je tvoje pýcha a čest.
Všichni si přejeme, aby se stal rytířem Řádu. Často jsi o tom mluvil, nemám pravdu?" Sir Francis pohlédl na svého syna a sotva postřehnutelně přikývl. "Podívej, taková příležitost se nemusí naskytnout po řadu let. Zde jsme tři rytíři pohromadě.
To je minimální počet nutný pro uvedení novice do prvního stupně Řádu. Kde jinde najdeš za čarou tři rytíře potřebné k vytvoření lóže?"
"To jsou rozumná slova, sire. A samozřejmě nemají nic společného s podílem na kořisti, který jsi ještě před chvílí požadoval." Hlas sira Francise přetékal ironií.
"Už o tom nemluvme. Jsi čestný muž, Franky. Tvrdý, ale fér chlap. Ty bys přece nikdy nepodvedl bratra rytíře, nemám pravdu?" s večeře u lorda Cumbraeho se sir Francis vrátil hodinu před půlnoční hlídkou. Sotva vešel do své kajuty, poslal pro Hala. "Příští neděli, to je za tři dny, v lese," řekl synovi. "Už je to zařízeno. Po východu měsíce ustavíme lóži."
"Ale co Buzzard?," namítl Hal. "Nemáš ho rád a nevěříš mu. Podvede nás a..."
"Ale v jednom má pravdu. Dokud se nevrátíme do Anglie, sotva kdy seženeme dva rytíře pohromadě.
Musím využít příležitosti a zasvětit tě Řádu. Bůh ví, že se podobná možnost nemusí víckrát naskytnout."
"Na břehu mu budeme vydáni plně na milost," varoval Hal. "Může to být léčka." Sir Francís zavrtěl hlavou. "Nikdy se nevydáme na milost Buzzardovi, toho se neboj." Vstal a přistoupil k truhlici. "Přichystal jsem se na den tvého zasvěcení." Zvedl víko, vybral náruč šatstva a položil ho na kavalec. "Tady máš uniformu. Obleč si ji, vyzkoušíme, jak ti padne." Zvýšil hlas.
"Olivere!" Sluha přiběhl okamžitě se soupravu na šití. Hal svlékl ošoupanou režnou vestu se suknicí a s Oliverovou pomocí začal oblékat obřadní uniformu Řádu. Nikdy ani nesnil o tak nádherném oblečení. Natáhl si nejprve punčochy z bílého hedvábí a oblékl suknicové kalhoty ze saténu v barvě půlnoční modře. Kabátec, ušitý ze stejného materiálu, měl rukávce prošité zlatem. Boty s masivními stříbrnými sponami byly z leštěné černé kůže, stejně jako pás přes prsa.
Nakonec Oliver ještě rozčesal Halovy zcuchané vlasy a posadil mu na hlavu kavalírský klobouk ozdobený pštrosími pery, koupenými na trhu v Zanzibaru. Oliver dokončil oblékání a s hlavou na stranu obešel Hala. "Těsný v ramenou, sire Francisi. Mistr Hal nám mohutní každým dnem. Ale to se spraví dřív, než mrknete okem."
Sir Francis přikývl a znovu hrábl do truhlice. Halovi poskočilo srdce radostí, když zahlédl v otcových rukou složený plášť. To byl ten pravý symbol rytířství. Pro něj tak tvrdě pracoval a studoval. Sir Francis mu ho přehodil přes ramena a zapnul sponu u krku. Na bílém podkladě se mu přes záda klenul šarlatový kříž a záhyby bílé látky mu spadaly až pod kolena.
Sir Francis odstoupil a kriticky si Hala prohlížel. "Chybí poslední drobnost," zabručel, vrátil se k truhlici a vytáhl meč. Hal ho dobře znal. Ta neobyčejná zbraň přecházela jako rodinné dědictví z generace na generaci. Ale i tak její velkolepost budila posvátnou úctu. Sir Francis odrecitoval historii meče. "Ta čepel patřila Charlesi Courteneyi, tvému pradědovi. Před osmdesáti lety mu ji věnoval sám sír Francis Drake odměnou za účast na dobytí španělského přístavu Rancheria. Drakemu meč při kapitulaci odevzdal španělský guvernér, Don Francisco Manso."
Podržel Halovi před očima pochvu z čistého zlata a stříbra.
Zdobili ji delfíni a mořské víly obklopující heroickou postavu Neptuna na trůně. Sir Francis podal Halovi zbraň jílcem napřed. Na hrušce rukojeti se skvěla safírová hvězda. Když pak Hal meč vytáhl, okamžitě poznal, že se nejedná o pouhou ozdobu španělského kavalíra. Čepel z nejjemnější toledské oceli, vykládaná zlatem, se mu ohýbala v prstech, jako by se sama radovala z vlastní pružnosti a pevnosti. "Opatrně," varoval ho otec. "Jeho ostřím by ses mohl holit."
Hal zasunul meč zpátky do pochvy a otec mu ho připevnil k držáku na pásu. Potom znova odstoupil a ještě jednou si Hala zálibně prohlédl. "Tak co tomu říkáš, Olivere?" zeptal se. "Jen ta ramena." Oliver přejel dlaní samet kabátce. "Samé zápasení a šerm mu úplně změnily postavu. Budu muset uvolnit švy."
"Tak běž s Halem do jeho kajuty a postarej se o to." Sir Francis je oba propustil, posadil se za stůl a otevřel lodní deník. Hal se zastavil mezi dveřmi. "Díky, otče. Ten meč..." Pohladil jílec vykládaný safíry, ale další slova se mu vytratila. Sir

Francis jen něco zabručel, namočil brk a nadepsal novou stránku pergamenu, ale Hal dál postával u dveří. Teprve až podrážděně vzhlédl od deníku, otočil se a tiše zavřel dveře otcovy kajuty. Když vešel do chodby, ze dveří naproti vyšla guvernérova žena v šustivé záplavě hedvábí. Vykročila tak prudce a nečekaně, že se málem srazili. Hal uskočil stranou a smekl klobouk s peřím.
"Odpusťte, madam." Katinka se zastavila a pomalu přejela chladnýma očima Halovu výstroj od lesklých stříbrných spon nových bot nahoru. Pohled skončil v Halových očích. "Hm, pirátské štěně v šatech velkého granda?" řekla tiše, ale pak se k němu znenadání nahnula, až se tvářemi téměř dotýkali.
"Zkontrolovala jsem přepážku," zašeptala. "Není v ní žádný otvor. Nesplnil jsi úkol, který jsem ti uložila."
"Zdržely mě povinnosti na břehu. Neměl jsem možnost," vykoktal latinsky.
"Postaráš se o to ještě tuto noc," přikázala a protáhla se kolem. Zbyla po ní jen vlečka parfému. Hala polila horkost a kabátec mu byl z ničeho nic mnohem těsnější. Cítil, jak mu na prsou vyráží pot. Hořel nedočkavostí a měl dojem, že oprava kabátce nikdy neskončí. Oliver dvakrát rozpáral švy na zádech a znovu je přešil, než byl s výsledkem spokojený. Když ho Hal konečně vystrčil z kajuty se svou čerstvě nabytou nádherou v náručí, zastrčil za ním petlici a poklekl u boční stěny.
Zjistil, že dřevěnou výplň drží v dubovém rámu dřevěné kolíky.
Postupně je uvolnil hrotem dýky a vykroutil z děr. Byla to pomalá práce, protože si nemohl dovolit žádný hluk. Každý úder nebo zaskřípění se zvučně neslo trupem lodi. Už se téměř rozednívalo, když vytáhl poslední čep a zastrčil tesák do mezery mezi výplň a rám. Panel povolil náhle a sten protestujícího dřeva zazněl lodním trupem nezvykle hlasitě.
Hal měl dojem, že zvučné skřípění muselo probudit otce i guvernéra. Se zatajeným dechem čekal, kdy zaslechne spílání a nadávky, ale minuty se vlekly a kromě bláznivého bušení vlastního srdce neslyšel nic. Konečně mohl zase normálně dýchat. Pozorně naslouchal tichu sousední kajuty. Když k němu z paluby dolehl slabý zvuk zvonce, s hrůzou si uvědomil, že je téměř ráno a za půl hodiny musí na hlídku. Stáhl hlavu z mezery a vrátil panel do původní polohy. Dřevěné kolíky zasunul jen lehce, aby je mohl během několika vteřin kdykoliv vytáhnout.

"Otče, ty dovolíš Buzzardovým mužům vyjít na břeh?" zpovídal Hal opatrně sira Francise. "Promiň, ale můžeš mu tak dalece důvěřovat?"
"Jak ho mám zastavit bez toho, abych nevyprovokoval boj?" odpověděl sir Francis otázkou. "Tvrdí, že potřebuje čerstvou vodu a dříví na topení. Laguna ani zem tady není naše. Jak mu to mám zakázat?" Hal se chystal protestovat dál, ale sir Francis ho zastavil podmračeným pohledem a odešel pozdravit lorda Cumbraeho. Kýl jeho člunu právě najel na pláž. Jak Buzzard vyskakoval na břeh, plášť odhalil nohy pokryté dlouhými rezavými chlupy.
Připomínaly medvědí srst. "Nechť ti bohové žehnají v tomto rozkošném ránu, Franky," vykřikoval Buzzard cestou k nim. Jeho bleděmodré oči neklidně těkaly pod rusými houštinami převislého obočí jako střevle v kaluži. "Všechno si prohlíží," mumlal Hal. "Vyšel na břeh jen proto, aby zjistil, kde jsme uložili koření."
"Koření nemůžeme ukrýt, je ho celá hora," odpověděl sir Francis. "Ale můžeme mu přístup k němu pořádně ztížit."
Pozdravil lorda Cumbraeho trpkým úsměvem. "Doufám, že se těšíš dobrému zdraví a že ti včerejší whisky nezkazila spánek."
"Whisky je elixír mého života, Franky. Přímo krev v mých žilách." Krví podlité oči mu zabloudily k ohradě na okraji lesa. "Potřebuji naplnit sudy čerstvou vodou. Někde tu musí být zdroj sladké vody."
"Pár kilometrů nahoru lagunou. Z kopců tam přitéká říčka."
"A hemží se rybami." Buzzard pohodil hlavou k sušákům na mýtině, kde nad doutnajícími ohni vysychaly půlené ryby. "Musím poslat své chlapce, ať také pár nachytají. A co jiné maso? Žije tu v lesích nějaká lovná zvěř?
Jeleni, nebo tak něco?"
"Najdeš tu slony a také stáda buvolů.
Ale to jsou příliš divoká zvířata a ani střela z muškety do žeber je neskolí. Ale jakmile budeme hotovi s opravou lodi, zamýšlím poslat do vnitrozemí pár mužů, aby se poohlédli po nějakém snadnějším úlovku." Bylo zřejmé, že Cumbrae klade otázky jen proto, aby získal čas; odpovědi ho nijak zvlášť nezajímaly. Když mu zablýsklo v očích, Hal zachytil směr jeho pohledu. Buzzard objevil mezi stromy přístřešky kryté došky z trávy. Pod nimi, vyrovnány v řadách, stály sudy s kořením.
"Tak ty se chystáš vytáhnout galeonu na břeh a očistit její trup?" Cumbrae odvrátil zrak od skladu koření a pokývl hlavou k laguně, kde kotvila Rozhodnost. "Moudré rozhodnutí. Kdybys potřeboval pomoc;, mám tři prvotřídní tesaře."
"Jak přátelské gesto!" odpověděl sir Francis. "Možná tě o ně jednou požádám."
"Pro dobro bratra rytíře všechno. Vím, že bys totéž udělal pro mě." Buzzard vřele poplácal sira Francise po zádech. "Zatímco moji muži pojedou pro vodu, můžeme se poohlédnout po vhodném místě na ustavení lóže. Musíme tady Halovi dodat hrdosti, bude to pro něj významný den." Sir Francis pohlédl na Hala a pokynul hlavou k laguně. "Aboli na tebe čeká." Urostlý černoch stál trpělivě na pláži. Hal ještě chvíli sledoval, jak otec s Cumbraem mizí v lese, a pak seběhl k Abolímu. "Konečně jsem volný, půjdeme?" Aboli okamžitě vyrazil ke skalám na vjezdu do zátoky a Hal se k němu v běhu připojil. "Nemáš žádné kyje?"
"Usekneme si je v lese." Aboli pohladil dlouhou násadu sekery na rameni. Vedl Hala dál do vnitrozemí, až došli k houštině.
"Už dřív jsem si tu všiml stromů, které potřebujeme. Můj kmen je nazýval kweti. Z nich jsme vyráběli nejlepší vrhací kyje."
Sotva vešli do houštiny, ozval se praskot lámaných větví a zasypal je déšť padajícího listí. Těsně před nimi vystartovalo velké zvíře, vyrušené ze spánku. Zahlédli jen kousky strupovité černé kůže a velké zahnuté rohy. "Nyati!" poznamenal Aboli. "Divoký buvol."

"Neměli bychom ho ulovit?"
Hal strhl z ramene mušketu a dychtivě hledal v koženém váčku křesadlo. "Taková hora masa nasytí celou posádku."
Aboli s úsměvem zakroutil hlavou. "Spíš by on ulovil tebe. V celém lese nenajdeš divočejší zvíře. Ani lev se mu zuřivostí nevyrovná. Ještě se zasměje tvé drobné střele a pak ti rozpáře břicho hroty svých mocných rohů." Sundal sekeru z ramene.
"Nech ho běžet. Pro posádku najdeme jiné maso." Aboli začal sekat kolem mladého stromu kweti a tuctem úderů obnažil jeho silný hrbolatý kořen. Po několika dalších zaseknutích vytáhl ze země kmínek i s kořenem. "Takovému kyji jsme říkali iwisa," vysvětloval při práci, "a já ti dnes ukážu, jak se s ním zachází." Zkušeně odsekl dolní část kořene a začal sloupávat kůru z kmínku. Pak přisekal kořen do tvaru koule. Byla tvrdá jako hlava železné palice. Když vyzkoušel, jak kyj sedí v ruce a jak je vyvážený, odložil ho stranou a hledal další vhodný stromek. "Potřebujeme každý dva." Hal dřepl a pozoroval třísky létající od ostří Aboliho sekery. "Kolik ti bylo let, když tě chytili otrokáři?" zeptal se. Zručné černé ruce udělaly pauzu a přes tmavé oči přeběhl stín smutku.
Než odpověděl, dal se znovu do práce. "Nevím. Pamatuji si jen, že jsem byl velmi mladý."
"Pamatuješ se na to, Aboli?"
"Něco ano. Vzpomínám, že přišli v noci. Muži s dlouhými mušketami odění v bílých šatech. Už je to strašně dávno, ale pamatuji si na plameny ve tmě."
"Kde žil tvůj kmen?"
"Daleko na severu na březích velké řeky. Můj otec byl náčelník. Vytáhli ho z chýše a zabili jako zvíře. Zabili i všechny naše bojovníky a ušetřili pouze ženy s dětmi. Nasadili nám kolem krku řetězy, svázali nás k sobě a donutili pochodovat mnoho dní na pobřeží k vycházejícímu slunci." Aboli zprudka vstal a zvedl hotové kyje. "Místo abychom lovili, klevetíme tu jako stařeny."
Vraceli se zpátky stejnou cestou. Když došli k laguně, Aboli se ohlédl na Hala. "Mušketu a prach nech tady. Ve vodě ti nebudou k ničemu." Jakmile Hal ukryl zbraň v houštině, Aboli vybral pár lehčích a rovnějších kyjů a podal mu je. "Sleduj mě a dělej to, co já." Svlečený se brodil houštím rákosí k mělčinám. Nahý Hal ho následoval. Když voda sahala Abolimu k pasu, zastavil, upletl si ze stonků rákosu jakýsi kryt na hlavu a ponořil se. Hal si pořídil podobnou čepici a zaujal místo nedaleko. Z vody trčel jen pár podivných zelených hnízd.
Donesly se k ním vzdálené hlasy námořníků z Racka, kteří se vydali pro vodu k přítoku laguny. "Gundwane, připrav se! Zvednou nám ptáky z vody." Sotva to dořekl, ozval se pleskot křídel a do vzduchu vzlétla záplava vodního ptactva. Letka kačen s výrazně žlutými zobáky zamířila nízkým letem k místu, kde se ukrývali. "Už letí," šeptal Aboli. Hal pozoroval starého kačera, který ostrými údery krátkých křídel krájel vzduch v čele. "Teď!" vykřikl a prudce se napřímil. Vypuštěný kyj zavířil vzduchem a srazil vedoucího kačera. Padal v podivné vývrtce a jeho dráhu k zemi značila stopa ztraceného peří. Dřív než se formace ptáků rozpadla, Aboli vyhodil i druhý svůj kyj a mladý kačer zasažený do krku dopadl nedaleko těla první oběti. Hal rychle vyhodil své dva kyje, ale oba zdaleka minuly vyhlédnuté cíle. Neuspořádané hejno ptáků zapadlo kamsi do rákosí. "Brzy se to naučíš," utěšoval Hala Aboli. "Oba tvé hody minuly jen těsně," dodal a brodil vodou pro úlovek. Posadil mrtvé ptáky na plochu otevřené vody a sebral klacky. V několika minutách plovoucí těla přilákala další hejno kačen. Když se sneslo níž nad vrcholky rákosu, Aboli hodil a Hal ho okamžitě napodobil. "Dobrý hod, Gundwane!" smál se Aboli a sebral další dvě mrtvé kachny. "Co nevidět taky nějakou dostaneš." Přes Aboliho ujišťování zaznamenal Hal úspěch teprve v půlce dopoledne, kdy srazil prvního ptáka. I tak mu jen přerazil křídlo a musel za ním plavat přes půl Laguny, než ho dostihl a zakroutil mu krkem. V poledne ptáci přestali vzlétat a zůstali sedět na hlubší vodě, kam za nimi nemohli. "To stačí!" ukončil Aboli lov. Na břehu sloupl ze stromu proužky kůry a kroucením z nich vyrobil provázky, kterými kořist svázali. Zatímco Aboli sotva nesl náklad, Hal si lehce vykračoval pod váhou svého bídného úlovku. Když došli na místo, odkud byl dobrý výhled na zátoku, Aboli shodil náklad mrtvých ptáků do písku. "Tady si chvilku odpočineme." Seděli mlčky, dokud Aboli znovu nepromluvil.
"Proč sem vlastně Buzzard připlul a co na to říká tvůj otec?" zeptal se. "Buzzard tvrdí, že proto, aby mohli ustavit lóži, která mě uvede do Řádu." Aboli přikývl. "U našeho kmene musel každý mladý válečník projít rituálem obřízky, než se stal mužem." Hal se nechtěně zachvěl a ruka mu bezděčně sjela do klína, jako by se chtěl ujistit, že má všechno na svém místě.
"Na rozdíl od tebe se to u mě obejde bez nože."
"To nebude ten pravý důvod Buzzardovy návštěvy. Sleduje tvého otce jako hyena lva. Páchne zradou na dálku."
"Otec ji taky cítí," ujišťoval ho Hal tiše. "Ale jsme mu vydáni na milost, protože Rozhodnost se bez děl a bez hlavního stěžně nemůže bránit." Oba pozorovali Racka. "Ale co má Buzzard za lubem právě teď?" zeptal se Hal vzrušeně.
Od trupu fregaty odrazil člun a mířil k místu, kde kotevní lano mizelo pod hladinou. Člun zastavil a posádka pár minut něco s lanem prováděla. "Před pohledem ze břehu je kryje trup lodi, takže nikdo nevidí, co dělají," přemýšlel Hal nahlas. "Vůbec se mi to nelíbí. Podívej, jak spěchají." Muži v člunu mezitím dokončili úkol a veslovali zpátky k boku lodi. Najednou jim ze zádi hodili lano. Hal vyskočil. "Uvazují ke kotvě druhé lano!" vykřikl. "Druhé lano?" Aboli na něj nechápavě hleděl. "Proč by to dělali?"
"Aby mohli několika otáčkami kotevního vratidla natočit loď do libovolného směru."
Aboli za ním zvážněl a vstal také. "Takže nyní může kdykoliv namířit děla na naši bezbrannou loď, nebo salvou kartáčů smést naše děla na pláži. Musíme varovat kapitána."
"Nespěchej, Aboli! Nesmíme Buzzarda upozornit, že jsme prohlédli jeho trik."

Sir Francis si při Halově zprávě zamyšleně třel bradu. Pak volným krokem odešel k hrazení paluby a jakoby mimoděk přiložil dalekohled k oku. Pomalu přejel pohledem hladinu laguny a sotva zřetelně zpomalil, když se v zorném poli

objevil Racek. Jakmile složil dalekohled, vrátil se k Halovi a s uznalým výrazem ve tváři řekl: "Dobrá práce, chlapče. Máš pravdu. Je to starý Buzzardův trik. Byl jsem zrovna na břehu a nemohl jsem vidět, co provádějí. Sotva bych si toho sám všiml."
"Požádáš ho, aby odstranil druhé lano?" Sir Francis se usmál a zavrtěl hlavou. "Bude líp nechat ho v domnění, že jsme nic neviděli."
"Ale co budeme dělat?"
"Už jsem nechal děla na pláži zamířit na jeho loď. Daniel s Nedem instruovali své muže..."
"Musí přece existovat nějaká lest, kterou bychom mu oplatili chystané překvapení." V mladickém zápalu se Hal osmělil přerušit otcova slova. Sir Francis se zamračil.
"Nepochybně má mistr Henry nějaký návrh," odpověděl stroze.
Formální oslovení signalizovalo otcovu vzrůstající zlobu a Hal okamžitě zkrotl. "Promiň mi moji ukvapenost, otče. Nechtěl jsem být drzý."
"To rád slyším." Sir Francis se prkenně napřímil a měl se k odchodu. "Můj praděd, sir Charles Courteney, se zúčastnil bitvy u Gravelines?" zastavil ho Hal.
"Zajisté." Sir Francis se otočil. "Ale to ty přece dobře víš, tak proč se ptáš?"
"Možná že právě on navrhl Drakeovi použít zápalné vory proti španělské flotile kotvící v Calais Roads. Nemám pravdu?" Sir Francis pomalu otočil hlavu a pohlédl na syna. V koutcích úst mu začalo cukat a nakonec se hlučně rozesmál. "Pane na nebi, krev Courteneyů proudí ve správných žilách! Jdeme do mé kajuty. Tam mi vysvětlíš, co máš na mysli." Nahlížel za Halovými zády, jak kreslí na tabulku svůj návrh. "Nemusí být nijak robustní, protože poplavou jen krátce, a se vzdutým mořem také nemusíme počítat," nesměle vysvětloval Hal. "Ano, ale musí unést slušný náklad a po vypuštění přesně držet směr," namítl sir Francis, vzal kamínek z Halových prstů a rychle přidal pár čar. "Můžeme svázat dva vory k sobě. To zvýší jejich stabilitu a zabrání, aby se převrátily dřív, než budou u cíle."
"Od chvíle, kdy kotvíme v zátoce, vane vytrvale jihovýchodní vítr," uvažoval Hal. "A nic nenasvědčuje tomu, že by měl přestat. Musíme je ukrýt někde proti větru. Když je vypustíme z ostrůvku v kanálu, pak je udrží ve směru sám vítr."
"Výborně!" přikývl sir Francis.
Všiml si, jakou radost Halovi dělá, když se s ním radí. "Kolik jich bude třeba?" zeptal se. "Drake jich poslal proti Španělům osm, ale my budeme mít sotva čas postavit takový počet. Možná pět?" vzhlédl k siru Francisovi a ten znovu přikývl. "Ano, pět postačí. Kolik budeš potřebovat mužů? Daniel musí zůstat na břehu u děl, protože Buzzard může spustit past dřív, než budeme připraveni. Ale Ned Tyler a tesař ti je pomohou postavit - a samozřejmě Aboli." Hal překvapeně pohlédl otci do očí. "Ty mi dáš jejich stavbu na starost?" zeptal se.
"Je to tvůj plán, tak musíš nést i zodpovědnost za případný neúspěch," odpověděl otec s náznakem úsměvu na rtech. "Vezmi si lidi a okamžitě začněte. Ale buďte opatrní a neusnadňujte zbytečně Buzzardovi práci." Halovi sekerníci vyčistili plácek na straně ostrůvku odvrácené od Racka a nepozorovaně odnesli materiál na stavbu vorů okolo laguny. První den pracovali až do půlnoci při světle smolných pochodní. Naléhavost úkolu jim nedopřávala odpočinku. Když už byli příliš vyčerpaní, ulehli pod stromy a spali do rozednění. Druhého dne k poledni bylo pět plavidel připravených k transportu na opačnou stranu ostrůvku. Za odlivu sir Francis přebrodil mělčinu, aby zkontroloval práci.
Obcházel jeden z vorů a nedůvěřivě pokyvoval hlavou. "Upřímně doufám, že bude schopný plavby," poznamenal kriticky. "To poznáme teprve, až je vypustíme," reagoval Hal trochu podrážděně. Byl už příliš unavený a měl mizernou náladu. "Rád bych tě potěšil a předvedl ti jeho plavební vlastnosti, ale lord Cochran by se asi také rád podíval." Sir Francis si Hala přeměřil zvídavým pohledem a snažil se nedat najevo překvapení. Štěně vyrostlo v mladého psa a naučilo se vrčet, pomyslel si ne úplně bez rodičovské pýchy. Hal vyžadoval respekt, a po pravdě řečeno si ho také zasloužil. "Na to, jak málo času bylo k dispozici, jsi odvedl dobrou práci," ukonejšil vzrůstající Halovo znepokojení. "Pošlu ti čerstvé muže na pomoc při transportu přes lesík."

Hal byl tak vyčerpaný, že sotva vylezl po provazovém žebříku na palubu Rozhodnosti, ale ani po úmorné práci mu otec nedovolil odejít do kajuty. "Kotvíme přímo za Rackem," pokynul rukou k druhé lodi osvětlené měsícem. "Uvažoval si, co by se stalo, kdyby jeden z těch ďábelských vorů minul cíl a připlul k nám? Bez stěžně nemůžeme s lodí manévrovat."
"Aboli nařezal v lese dlouhé bambusové tyče," řekl k smrti unavený Hal. "S nimi hořící vor spolehlivě odstrčíme."
Pohlédl k pláži, kde mezi stromy probleskovaly ohně prozatímní osady. "Překvapený Buzzard si sotva stihne nějaké opatřit." Konečně byl otec spokojený. "Jdi a odpočiň si. Zítra v noci ustavíme lóži.
Budeš muset odpovídat na otázky katechizmu." Hal se malátně probíral z těžkého spánku, do něhož upadl prakticky okamžitě, jakmile vešel do kajuty. Zpočátku ani nedokázal určit, co ho vzbudilo. Jakmile se však šramot za přepážkou ozval znovu, okamžitě se probral úplně a únava z něj jako zázrakem spadla.
Poklekl k přepážce, zaťukal a šmátral ve tmě po kolíku, kterým špehýrku uzavřel. Jakmile ho vytáhl, žluté světlo lampy zastínily Katinčiny rty. "Kde jsi byl minulou noc?" šeptala.
"Měl jsem povinnosti na břehu," odpověděl rovněž šeptem.
"Nevěřím ti. Schválně se pokoušíš vyhnout trestu. Odmítáš mi poslušnost."
"Ne, to ne..."
"Okamžitě odstraň příčku."
Našmátral dýku visící na opasku v nohách kavalce a vytáhl zajišťovací kolíky. Panel se poddal s tichým zaskřípěním a otvorem vpadlo dovnitř měkké světlo. "Pojď dál!" přikázala.
Hal vlezl do mezery. Byla trochu těsná, ale po chvilce námahy se ocitl na kolenou v sousední kajutě. Chtěl vstát, ale Katinka ho zadržela. "Zůstaň dole." Vzhlédl na ženu stojící nad ním. Kaskáda volných vlasů jí padala přes splývavou noční košili z jemného hedvábí až k pasu a záhyby průsvitné látky prosvítaly teplé tóny kůže. "Ty se nestydíš za mnou

přijít nahý?" peskovala ho. "Nemáš ke mně žádnou úctu."
"Promiňte!" vydechl. V dychtivosti být co nejdřív u ní docela zapomněl na svou nahotu. Rychle si rukama zakryl klín. "Nechtěl jsem vás urazit."
"Ne! Nezakrývej svou hanbu." Roztáhla mu ruce. Oba se dívali dolů na úd, který začal sílit. Jak stoupal, předkožka se samovolně stahovala. "Copak ničím nezastavím tvoje ohavné chování? To už jsi natolik propadl satanovi?" Uchopila ho za vlasy a táhla za sebou do přepychové kajuty, kde nedávno poprvé spatřil její krásu. Klesla na prošívanou pokrývku postele. Vyhrnutá noční košile odhalila dlouhá štíhlá stehna.
Znovu ho vzala za vlasy, vykroutila mu hlavu a drsným bezdechým hlasem šeptala: "Budeš mě poslouchat na slovo, ty děcko z temné díry." Roztáhla stehna, stlačila mu hlavu dolů a tvrdě přitiskla obličejem do hedvábného houští zlatých prstýnků. Ucítil moře - vůni slané vody a chaluh, pach mořských tvorů, teplý dech ostrovů a slaný příboj, který se rozbíjí o pláž rozpálenou sluncem. Dychtivě nasál rozšířeným chřípím to čarovné aroma a rty hladově pátral po jeho zdroji.
S nohama doširoka roztaženýma se zavrtěla a prohnutou pánví hledala jeho ústa. Znovu mu sevřela vlasy a vedla hlavu níž k měkké růžové intimitě svého klína. Když ji konečně objevil špičkou jazyka, zasténala a vzepjala se proti jeho tváři, jako by to byl hřbet cválajícího hřebce. Mezi steny vykřikovala tiše a sotva srozumitelně: "Ach, přestaň! Prosím, přestaň... !
Ne, nepřestávej, nikdy! Dál! Dál! Donekonečna!" Pak náhle uvolnila sevření stehen, zvrátila se na postel a stáhla ho na sebe. Objaly ho dlouhé štíhlé nohy a cítil ještě. jak se mu její tvrdé paty boří do zadku a nože nehtů zařezávají do svalnatých zad. Bolest však pohltil příboj vlhkého kluzkého horka a Halovy steny utlumila zlatá záplava Katinčiných vlasů.

Tři rytíři ustavili lóži na svahu kopce u malého vodopádu, stékajícího do jezírka tmavé chem a liánami. V kamenném kruhu stál kamenný oltář a před ním hořel oheň. Potřebná přítomnost všech odvěkých přírodních prvků byla zajištěna a scénu doplňoval měsíc v první čtvrti symbol znovuzrození a vzkříšení. Zatímco rytíři připravovali ceremoniál Halova zasvěcení do prvního stupně Řádu, Hal čekal sám nedaleko v lese. Po delší chvíli pro něj přišel otec a s obnaženým mečem ho odvedl za zbývajícími dvěma rytíři, kteří seděli v posvátném kruhu u ohně. Měli rovněž tasené zbraně a zář plamenů se blýskala v jejich čepelích. Tvar Neptunova meče se rýsoval na oltáři pod sametovou rouškou. Před kamenným kruhem sir Francis poprosil o povolení vstupu. "Ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého!"
"Kdo žádá vstoupit do lóže chrámu Řádu svatého Jiří a svatého grálu!" hlas lorda Cumbrae hřměl lesem a ozvěna ho vracela z kopců. V chlupaté ryšavé pěsti svíral dvojsečný meč. "Novic, který se přichází zasvětit do mysteria chrámu," odpověděl Hal. "Vstupuješ s rizikem ztráty věčného života," varoval ho Cumbrae. Hal vstoupil do kruhu a měl dojem, že se náhle ochladilo. Celý se chvěl, i když poklekl tváří k sálajícímu ohni. "Kdo tě doporučuje?" pokračoval Buzzard.
"Já." Sir Francis vstoupil do kruhu a Cumbrae se obrátil zpět k Haloví. "Kdo jsi?"
"Henry Courteney, syn Francise a Edwiny," začal dlouhý recitál řádového katechismu. Hvězdná klenba se jim pomalu otáčela nad hlavami a oheň již dohoříval, než sir Francis konečně zvedl sametovou roušku z Neptunova meče.
Safíry na jeho rukojeti bledě svítily v měsíčním světle, když ho Haloví vkládal do rukou. ~"Na tuto zbraň potýrá zásady své víry."
"Věřím v zásady Řádu," začal Hal, "a budu je hájit celý svůj život. Věřím v trojjediného Boha, věčného Otce, věčného Syna a Ducha svatého."
"Amen," dodali sborem zbývající tři.
"Věřím v přijímání těla Páně, v anglikánskou církev a božské právo jejího zástupce na zemi, Charlese, krále Anglie, Skotska a Walesu." Jakmile Hal odrecitoval naučené pasáže své víry, vyzval ho Cumbrae k rytířské přísaze. "Budu ctít anglikánskou církev a bojovat s nepřáteli svého pána a vládce Charlese."
Haloví se hlas chvěl upřímností a přesvědčením. "Budu odmítat satana a jeho dílo. Vystřihám se všech falešných doktrín, odpadlictví a bludů. Odvrátím tvář ode všech jiných bohů a jejich proroků. Budu ochraňovat slabé a bránit bezbranné. Stanu se obhájcem všech potřebných práv.
Zvednu meč proti tyranům a utlačovatelům. Budu bránit posvátná místa, hledat a chránit vzácné ostatky Ježíše Krista a svatých. Nikdy nepolevím v hledání svatého grálu, který obsahuje jeho svatou krev." Námořní rytíři se pokřižovali při slovech Halova posledního slibu. Hledání svatého grálu představovalo těžiště víry; byl to žulový sloup podpírající střechu jejich chrámu. "Zapřísahám se k přísnému dodržování zásad svého rytířství. Vyvaruji se všeho prostopášnictví a smilstva." Při posledních slovech se Hal zakoktal, ale rychle nabral dech a pokračoval: "a budu ctít své bratry rytíře. Nadevše budu držet v tajnosti všechny obřady naší lóže."
"Nechť se Pán smiluje nad tvou duší!" jednotně prohlásili tři rytíři a utvořili kolem klečícího novice kruh. Každý položil jednu ruku na skloněnou Halovu hlavu a druhou na jílec jeho meče. "Henry Courteneyi, vítáme tě do společenství grálu a přijímáme tě za bratra rytíře chrámu svatého Jiří a svatého grálu." Pak zazněla zvučná velšská angličtina Richarda Listera. Své požehnání prakticky odzpíval. "Vítám tě do chrámu. Nechť se ti vždy daří přísně dodržovat zásady Řádu!"
Přišla řada na Cumbraeho. "Buď vítán do chrámu. Ať se vody oceánů otevřou před přídí tvé lodi a vítr ať ti nikdy nezmizí z plachet!" Nakonec sir Francis Courteney prohlásil s rukou na Halově čele. "Vítám tě do chrámu. Ať vždy zůstaneš věrný své přísaze, svému Bohu a sobě samému!" Pak rytíři zvedli Hala a jeden po druhém ho objali. Tuhé vousy lorda Cumbraeho píchaly jako trnová koruna ze zrádného keře.
Mám na lodi koření, které jsme spolu ukořistili z Nádherné noci. Vystačí mi na koupi hradu a pěti tisíc akrů nejlepší velšské země," řekl Richard Lister při tajném pozdravu námořních rytířů. Druhou rukou poplácal sira Francise po rameni. "Také mám mladou ženu a dva zdravé syny, které jsem nespatřil už celé tři roky. Trochu si odpočinu v zeleni

domova a společnosti milovaných, než, jak dobře vím, zase zavolá vítr. Možná nás vzdálené vody ještě svedou dohromady, Francisi."
"Využij přílivu svého srdce, Richarde. Díky za přátelství a za to, cos udělal pro mého syna." Sir Francis mu vrátil stisk. "Doufám, že jednoho dne uvítáme pod střechou chrámu oba tvé syny." Richard Lister se obrátil a měl se k odchodu, ale pak zaváhal. Znovu položil ruku na rameno sira Francise a s vážnou tváří řek(: "Víš, Cumbrae mi navrhl jistý plán týkající se tvé osoby, ale mně se vůbec nelíbil a řekl jsem mu to rovnou do očí. Hlídej si záda, Franky. Dokud je někde nablízku, spi s jedním okem otevřeným."
"Jsi dobrý přítel, Richarde," zamumlal sir Francis a pohledem vyprovázel Listem sestupujícího do člunu. Jakmile vylezl na palubu své lodi, muži zvedli kotvu a vítr naplnil plachty. Loď se soškou nahé Venuše na čelenu pomalu vyplula na klidnou vodu laguny. Ještě než zmizela za skalní stěnou úzkého vjezdu, spustila zástavu na rozloučenou. "Tak už nám bude dělat společnost jen Buzzard." Hal pohlédl přes vodu na Racka stojícího nedaleko. Námořníci ze člunů kolem vykládali soudky s vodou, otepi dříví a sušené ryby. "Co takhle začít s přípravami na vytažení lodi na břeh, sire Courteneyi?" odpověděl sir Francis a Hal se napřímil. Nezvykl si ještě na nové oslovení a nepřipadalo mu normální, že s ním otec jedná jako s rytířem a důstojníkem a ne jako s obyčejným plavčíkem.
Spolu s novým titulem si musel zvykat i na nové oblečení. Otec mu věnoval jemnou bílou košili z madrasské bavlny a nové moleskinové kalhoty, jejichž měkká kůže hladila na těle jako hedvábí. Po režných hadrech, které nosil ještě včera, to byl nečekaně příjemný pocit.
Ještě více ho však překvapilo, že s ním otec konzultuje své rozkazy. "Budeme si hledět své práce, jako bychom neměli tušení o připravované zradě. A pokud dojde k boji, bude Rozhodnost na břehu ve větším bezpečí."
"Rozumím, sire." Hal zvedl hlavu a z polohy slunce odhadl čas. "Při druhém zvonění zítřejší ranní hlídky nám příliv usnadní práci. Budeme připraveni." Po celý zbytek dopoledne se muži na Rackovi chovali jako každá jiná posádka, která se chystá na vyplutí.
Daniel sice hlídal se svými muži za nabitými děly zakopanými v písku každý pohyb na Buzzardově lodi, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by chystali nějakou zradu. Krátce před polednem lord Cumbrae vystoupil na břeh a zašel za sirem Francisem, který stál nad kotlíkem bublající smůly připravené na utěsnění spár v trupu Rozhodnosti. "Přišel čas rozloučení." Objal sira Francise mocnými chapadly rezavých paží. "Richard měl pravdu.
Sedět v písku na pláži a škrábat se v zadku, není nejlepší způsob, jak přijít k nějaké kořisti."
"Jsi připraven zvednout kotvu?" Sir Francis nedal najevo překvapení a udržel klidný tón. "S ranním přílivem budu pryč. Ale ani nevíš, jak nerad tě opouštím, Franky. Nedal by sis se mnou ještě poslední skleničku na palubě Racka? Nezaškodilo by naposled prodiskutovat můj podíl na kořisti z Rozhodnosti."
"Žádný podíl nemáš, můj milý. Tím naše diskuze končí a přeji ti dobrý vítr." Cumbrae se hlasitě rozchechtal. "Vždycky jsem obdivoval tvůj smysl pro humor, Franky. Vím, že to děláš pro mé dobro.
Nechceš, abych se musel tahat s těžkými sudy." Otočil se a ryšavou bradou pokynul ke skládce pod stromy. "Takže to budu muset nechat na tobě. Zatím máš moji důvěru. Věřím, že se budeš řádně starat o můj díl, abys mi ho mohl předat, až se zase příště setkáme - a samozřejmě i s příslušným úrokem."
"Důvěřuji ti neméně vřele, můj lorde." Sir Francis zvedl klobouk a uklonil se tak hluboce, až peřím zametl písek u svých nohou. Cumbrae mu poklonu vrátil, a nepřestávaje se chechtat, odešel ke člunu, který ho odvezl na loď. Během dopoledne odvedli zajaté holandské rukojmí na břeh a ubytovali je v chatách postavených Halem a jeho pracovní družinou. Stály vzadu, dostatečně vzdálené od laguny a tábora, kde žila posádka Rozhodnosti. Nyní, když byla loď úplně prázdná, nic nebránilo jejímu vytažení. Jakmile se příliv protlačil úžinou vjezdu, posádka pod vedením Hala a Neda Tylera začala s prací.
K nejsilnějším stromům připevnili kladky a na příď a záď Rozhodnosti přivázali těžká vlečná lana. Po velkém úsilí se padesátce mužů u každého lana podařilo loď otočit souběžně s pláží a přitáhnout ke břehu. Jakmile její dno spočinulo na bílém písku, zajistili trup, a za odlivu ji nahnuli pomocí kladkostrojů a lan uvázaných k přednímu a křížovému stěžni. Loď se naklonila, až stěžni pohladila vršky stromů. Celý trup na pravoboku až po kýl se ocitl nad vodou. Sir Francis s Halem se brodili kolem a kontrolovali stav dna. Našli jen drobné stopy poškození od lodních červů. Bylo třeba vyměnit jen malé části trupu a oprava začala okamžitě. S příchodem tmy zapálili pochodně a pokračovali v práci při jejich světle, až je vracející se příliv donutil skončit. Jakmile se tak stalo, sir Francis odešel povečeřet do svého nového příbytku na břehu, ale Hal ještě dohlédl na zajištění lodi. Konečně mohli uhasit pochodně a Ned odvedl unavenou posádku k opožděné večeři. Hal k večeři nepospíchal; jeho hlad měl jinou povahu. Ale trvalo ještě dlouhou hodinu, než ho dokázal nasytit. Zatím ležel sám na pláži a pozoroval zakotveného Racka. Na první pohled nepřipadal nijak podezřelý. Loď klidně odpočívala připravená k přenocování. Čluny sice zůstaly na vodě, ale jejich zdvižení na palubu a uklizení do skladového prostoru byla otázka chvilky. Nemaje nic na práci, vstal a zamířil mezi stromy.
Prošel kolem písečných valů s děly a krátce pohovořil s jejich obsluhou. Zkontroloval, že skutečně míří na temný stín Racka, který se rýsoval na hladině laguny světélkující odraženým svitem hvězd. Na chvíli přisedl k Velkému Danielovi.
"Nestarej se, sire Henry." Z úst Daniela zněla nová uctivá forma oslovení docela přirozeně. "Pečlivě pohlídáme toho ryšavého bastarda. Můžeš klidně na večeři."
"Kdy jsi naposled spal, Danieli?" zeptal se Hal. "O mě se neboj. Za chvíli se hlídky střídají. Předám ji Timothymu."
Před Halovou chatkou seděl u ohně Aboli. Podal mu misku s porcí pečené kachny, kus chleba a džbánek slabého piva.
"Nemám hlad," odmítl Hal. "Jen jez." Vrazil mu misku do rukou. "Na úkol, který tě v noci čeká, budeš potřebovat hodně sil." Hal vzal misku a snažil se z Aboliho výrazu vyčíst, co tím myslel.
Odlesky ohně tančily po enigmatické tváři černého pohanského idolu a osvětlovaly tetování, ale Aboliho oči zůstaly nevyzpytatelné. Hal rozdělil dýkou porci pečínky a půlku mu nabídl. "Co to má být za úkol, který na mě ještě čeká?" zeptal se opatrně. Aboli odtrhl kachní křídlo a pokrčil ramena.

"Dávej dobrý pozor, aby sis nepodřel jemnější partie těla, až polezeš za svým dílem dírou v trnité ohradě." Halovi zhořklo sousto v ústech. Přestal žvýkat. Aboli musel objevit tajný průchod v plotě za Katinčinou chatkou, třebaže ho tak pečlivě zamaskoval. "Jak dlouho o tom víš?" zeptal se s plnými ústy.
"Čekáš snad, že o tom nebudu vědět?" odpověděl Aboli. "Tvé oči svítí jako měsíc v úplňku, kdykoliv pohlédneš jistým směrem, a řev říčného buvola, který se o půlnoci ozývá ze zádi, je slyšet po celé lodi." Hal strnul. Byl přece tak opatrný a pečlivý. "Myslíš, že o tom ví otec?" zeptal se s úzkostí v hlase. "Žiješ, ne? Asi by tomu bylo jinak, kdyby věděl."
"Neřekneš to nikomu?"
"Zvlášť ne jemu," ujistil ho Aboli. "Ale dej si dobrý pozor, aby sis rýčem, co máš mezi stehny, nevykopal vlastní hrob."
"Miluju ji, Aboli," zašeptal Hal.
"Myšlenky na ni mi nedají spát."
"Slyšel jsem, jak nespíš. Ta tvoje nespavost dokáže probudit celou posádku."
"Neposmívej se mi, Aboli. Touhou po ní umírám."
"Pak ti musím zachránit život a zavést tě k ní." Hala nabídka šokovala. "Ty bys šel se mnou?"
"Počkám na tebe u díry v plotě. Budu hlídat. Moje pomoc ti může přijít vhod, kdyby manžel tam, kde chce být sám, našel tebe."
"To hnusné tlusté prase!" Halovo mladé srdce hořelo nenávistí. "Tlustý? Možná. Lstivý téměř jistě, ale bezpochyby mocný. Nepodceňuj ho, Gundwane!" Aboli vstal. "Půjdu první a zjistím, jestli je cesta volná." Zmizeli tiše ve tmě a zastavili se před ohradou. "Nemusíš na mě čekat, Aboli," šeptal Hal. "Asi se trochu zdržím."
"Zklamal bys mě, kdyby ne," odpověděl Aboli v rodném jazyce. "Tuhle radu si zapamatuj dobře, Gundwane, protože tě udrží v dobré pohodě po všechny dny tvého života. Mužská touha je jako oheň ve vysoké suché trávě - žhavý a divoký, ale rychle dohoří. Ženská vášeň je čarodějný kotlík, který musí dlouho vřít nad žhavým uhlím, než vydá své kouzlo. Buď rychlý ve všem, co děláš, kromě milování." Hal si povzdychl. "Proč musí být ženy tak rozdílné od nás, Aboli?"
"Poděkuj všem svým bohům a mým také, že takové jsou." Ze tmy zasvítily Aboliho zuby. Postrčil Hala k otvoru v ohradě. "Zůstanu tady. Kdybys potřeboval, zavolej." Lampa v Katinčině chatě svítila a štěrbinami mezi došky vystřelovaly šípy nažloutlého světla. Hal pozorně naslouchal u stěny, ale když nezaslechl nic podezřelého, přikradl se ke dveřím.
Povolily s tichým vrznutím. Bez hnutí hleděl na přepychovou postel s nebesy, kterou jí manžel nechal přenést z Rozhodnosti. Závěsy byly zatažené, zřejmě kvůli komárům, a Hal váhal. Nebyl si jistý, jestli za nimi najde jen jednu osobu.
Nehlučně se plížil k posteli, ale sotva se dotkl závěsů, z hedvábí se vynořila drobná bílá ruka a vtáhla ho dovnitř.
"Tiše!" zasyčela Katinka. "Ani slovo!" Prsty jí hbitě sjížděly po knoflících Halovy košile, a když ji rozepjala až k pasu, zaťala nehty do jeho prsou, až ho to zabolelo. Ve stejný okamžik mu polibkem zavřela ústa. Nikdy dříve ho nelíbala a měkká horkost jejích rtů ho zaskočila. Pokoušel se jí sevřít prsa, ale uchopila mu zápěstí a odtáhla ruce stranou. Jazykem přitom dál dychtivě pátrala v jeho ústech. Cítil, jak mu jako kluzký úhoř ovíjí vlastní jazyk. Halova žádostivost pomalu stoupala do výšek dříve nepoznaných. Aniž by mu ruce pustila, strhla ho prudce na sebe a pak svižnými prsty rozepjala Halovy moleskinové kalhoty. Ve vlnách hedvábí a krajek nabídla otevřený klín a bez asistence rukou si našla pánví jeho úd a vtáhla ho do svého rozpáleného nitra.
Mnohem později Hal upadl do hlubokého spánku podobného smrti.
Vzbudil ho rozhodný stisk ruky na nahém rameni. Vyděšeně se posadil. "Co se..." začal, ale ruka mu zakryla ústa a zadusila jeho další slova. "Tiše, Gundwane! Obleč si šaty a pojď se mnou. Ale rychle" Hal opatrně hledal pohozené svršky, aby nevzbudil ženu spící na posteli vedle něj. Nepromluvili slova, dokud neprolezli dírou v trní. Za ohradou zůstali chvíli stát.
Podle polohy Jižního kříže nad obzorem Hal odhadl, že do svítání schází asi hodina. Čarovná hodina, kdy zdroje všech lidských aktivit prochází nejnižším odlivem. "Proč jsi mě odvedl, Aboli?"
"Poslouchej!" Aboli mu položil ruku na rameno a Hal zpozorněl. "Nic neslyším."
"Čekej!" Stisk Aboliho ruky ho přinutil ke klidu. Konečně i Hal zaslechl tiché výkřiky.
Tlumené clonou stromů nesly se k nim zvuky nevázaného veselí.
"Odkud...?" ptal se udiveně Hal. "Z pláže."
"Pro rány boží!" vykoktal Hal. "Co je to? Ďábelské šálení?" Rozběhl se k laguně s Abolim v patách. Klopýtali přes kořeny a větve stromů je šlehaly do tváří. Když doběhli k prvním stavením tábora, hluk zesílil. Poznali nezřetelné úryvky opilého zpěvu a nepříčetný smích. "Děla?" vydechl. V umírajících plamenech strážního ohně zahlédl postavu.
"Kdo je to?" zastavil ho otcův hlas. "To jsem já, otče, Hal."
"Co se tu děje?" Sir Francis se zřejmě právě vzbudil, protože byl jen v košili a hlas měl ještě zastřený spánkem, ale v ruce pevně svíral meč. "Nevím," odpověděl Hal.
Ze tmy zazněl nový výbuch stupidního smíchu. "Přichází někde z pláže. Posádky u děl." Bez dalších slov všichni tři seběhli k prvnímu okopu. Z okraje lesa uviděli muže visícího bezvládně přes hlaveň děla. Sir Francis ho rázným kopancem dostal dolů, ale muž se jen tiše svezl do písku. Dole při okraji výkopu Hal zahlédl malý soudek. Další člen osádky děla chlemtal poslední kapky tekutiny vytékající z pípy. Vkleče na rukou připomínal žíznivého psa. Vůbec si nevšiml jejich příchodu. Noční vzduch naplňovalo sladké těžké aroma podobné omamné vůni jedovaté květiny. Hal seskočil do výkopu a popadl muže za vlasy. "Kde jste sebrali ten rum?" zavrčel. Muž na něho tupě zíral a Hal ho udeřil pěstí do obličeje. "Buď proklet, ochlasto! Kde jsi to vzal?" Přitlačil mu špičku dýky na krk. "Mluv, nebo ti podříznu hrdlo." Bolest a hrozba přivedly muže částečně k rozumu. "Dar na rozloučenou od Jeho lordstva," vykoktal.

"Pijeme na jeho zdraví a šťastnou plavbu." Odhodil opilce a vyskočil z jámy. "Co ostatní? Poslal Buzzard dárky také jim?"
Běželi kolem řady okopů a v každém našli dubový soudek a kolem něj bezvládná těla. Jen pár mužů se ještě drželo na nohou, ale i ti se potáceli a klopýtali ve stavu silné opilosti. Svůdné esenci cukrové třtiny dokázalo odolat jen málo námořníků.
Podlehl i Timothy Reilly, jeden ze spolehlivých bocmanů sira F,ancise. Jak se snažil odpovědět na kapitánovy výtky, málem upadl. Sir Francis mu uštědřil ránu jílcem meče do spánku a nešťastník se skácel k zemi. Z tábora přiběhl Velký Daniel.
"Kapitáne, slyšel jsem nějaký křik. Co se stalo?"
"Buzzard napájel osádky děl kořalkou. Jsou všichni zpití do němoty."
Hlas se mu chvěl vztekem. "To může znamenat jen jediné.
Nesmíme ztrácet ani vteřinu. Vzbuď tábor a rozdej mužům zbraně - ale tiše!" Jakmile Daniel odběhl, z klidné laguny se ozvalo klapání západky. Ten zvuk Halovi vyslal páteří vzhůru žhavé jiskry. "Vratidlo!" vyjekl. "Racek se natáčí na kotvě." Temná silueta lodi pomalu měnila tvar. Vlečné lano spuštěné ke kotvě ze zádi se napnulo a loď se natáčela bokem k pláži.
"Mají děla venku! Při satanově dechu, chystají se na nás střílet! Všichni k zemi!" vykřikl sir Francis. Skočil do výkopu a zalehl na jeho písčité dno. Noc prořízl záblesk prudkého světla jako při bouři a o zlomek vteřiny později už jim hrom výstřelů rval ušní bubínky. Koruny stromů kolem pročísl uragán střel. Racek vypálil zničující boční salvu na tábor. Listí spolu s kusy větví servané kartáči jim padalo na hlavy a vzduchem poletovaly smrtelné šípy třísek z roztříštěných kmenů. Chatrné stavby nemohly poskytnout spícím mužům žádnou ochranu. Provizorní konstrukce z tyčí a větví se rozpadly, jako by je smetla vysoká příbojová vlna. Nocí se nesly ustrašené výkřiky probuzených mužů a nářek obětí zasažených krupobitím střel a trosek. Racek zmizel ve cloně dýmu. Sir Francis vytrhl z rukou opilého dělostřelce zapálený doutnák a přiskočil k dělu. Jediným pohledem se přesvědčil, že ještě stále míří do oblaku kouře kryjícího zrádnou loď, a přiložil doutnající konec k zápalnému otvoru. Z hlavně vyrazil stříbrný chvost dýmu a hřmící exploze odhodila dělo zpět do bloků. Nedokázal posoudit výsledek svého zoufalého pokusu, ale řval na muže u dalších děl, kteří zůstali natolik střízliví, aby dokázali reagovat. "Palte! Zahajte palbu a střílejte, jak nejrychleji stihnete!" Ozvala se neuspořádaná salva, ale pak muži začali vylézat z děr a opile klopýtali k lesu. Hal vyskočil na korunu ochranného valu a zavolal Aboliho s Danielem. "Vezměte doutnáky a pojďte za mnou. Musíme se dostat na ostrov!" Daniel pomáhal siru Francisovi znovu nabít první dělo; právě zbavoval hlaveň hořících jisker. "Nech to ostatním a pospěš! Potřebuji tvou pomoc." Jak běželi po břehu, vítr odvál kouřovou clonu a Racek vystřelil druhou boční salvu.
Následovala necelé dvě minuty po prvním výstřelu. To svědčilo o dobrém výcviku střelců a jejich bojovém nadšení; moment překvapení stál na jejich straně. Smrtící bouře žhavých střel zametla pláž a les za ní. Hal stačil zahlédnout, jak jedno z vlastních děl dostalo přímý zásah. Zlomená konstrukce rámu způsobila, že ústí hlavně groteskně mířilo kamsi ke hvězdám.
Křik zraněných a umírajících nabýval zoufalých rozměrů. Muži houfně opouštěli svá postavení a hledali záchranu v lese.
Odvetná palba zeslábla na ojedinělé výstřely. Jakmile Buzzard umlčel děla, soustředil palbu na zbývající stavení a ostrůvky křovin, ve kterých našly úkryt zbytky posádky z Rozhodnosti. K Halovi se donesl divoký řev z paluby Racka. Námořníci nabíjeli a stříleli jako šílení. "Za Racka a Cumbraeho!" křičeli. Už se ani nesnažili střílet v salvách a každé dělo vypálilo okamžitě po nabití, takže hřmění prakticky neustalo ani na okamžik.
Záblehy ohně z hlavní probleskovaly bílým příkrovem dýmu z hořící síry jako pekelné plameny. Z dáli se k Halovi doneslo volání sira Francise, který zkoušel zformovat zbytky své demoralizované posádky. Hal s Abolim běželi vpředu a Velký Daniel za oběma mladými běžci viditelně zaostával. "Na vypuštění vorů nás nebude dost," volal na ně mezi sípavými nádechy. "Jsou příliš těžké."
"Teď už sotva seženeš pomoc.
Jsou všichni zpití jako prasata, a právě si útěkem zachraňují životy," vrčel Hal, ale ještě to ani nedořekl a viděl, jak z lesa vybíhá Ned Tyler s pěti muži, kteří vypadali docela střízliví. "Zlatý Ned!" vykřikl Hal. "Ale musíme si pospíšit, Buzzard vysadí své muže na břeh v tu chvíli, kdy zmlkne poslední naše dělo." Vběhli společně na mělčiny, které je dělily od ostrova. Byl odliv a nohy se jim bořily do lepkavého bahna. Když konečně dosáhli hlubší vody, střídavě se brodili a plavali poháněni neutuchající dělostřelbou z Racka. "Fouká jen slabý vánek," bědoval Daniel mezi nádechy. "Moc nám nepomůže."
Hal neodpověděl. Ulomil suchou větev, doutnákem ji zapálil a s pochodní v ruce hledal průchod křovím. Po několika minutách přeběhli les a dostali se na opačnou stranu ostrova, odkud byl výhled na lagunu a zakotveného Racka. Blednoucí noc prchala před novým dnem. Tma zešedla stříbrem rozbřesku a laguna se leskla jako vyleštěný cínový talíř. Buzzard s pomocí kotevních lan natáčel loď sem a tam a likvidoval poslední ostrůvky odporu na břehu.
"Vidíš ty svině? Mají za to, že boj už skončil," vrčel Ned Tyler. "Nemůžou se dočkal plenění a kořisti."
Hal váhal. Poslední dva vory ještě ležely při okraji lesa, ale nezbývalo času na jejich přivlečení. "Donutíme je změnit názor," prohlásil rozhodně, uchopil do zubů zapálený doutnák a brodil se k prvnímu z vorů. Když strkal žhnoucí knot do kupy dříví, voda mu sahala až k pažím. Doutnák chvíli prskal, ale pak vyskočil plamínek a postupně sílil. Jakmile chytla polena nasáklá smůlou, bylo vyhráno. Lenivý vánek uchytil první kotouče dýmu a zvolna je nesl nad vodou k zakotvené lodi.
Hal popadl lano uvázané k přídi voru a táhl ho hlouběji do kanálu. Po několika krocích mu však dno zmizelo pod nohama, a tak doplaval k zádi a usilovným kopáním tlačil vor před sebou.
Aboli nemeškal, po hlavě skočil do vody a rozhodnými tempy Hala dostihl. Se dvěma plavci za zádí se vor pohyboval

mnohem rychleji.
S jednou rukou na voru Hal zvedl hlavu, aby se zorientoval. Viděl, že první skupina člunů z Racka už směřuje k pláži. Byly plné námořníků, kteří bez ustání ječeli a mávali zbraněmi. Buzzard si byl tak jistý vítězstvím, že na palubě fregaty nechal na stráži jen zlomek posádky.
Hal se ohlédl a zjistil, že Daniel s Nedem následují jeho příkladu. Za zádí každého ze dvou zbývajících vorů visel hrozen plavců a z hromad dříví politého smůlou se zvedaly kotouče dýmu. Spokojeně zapadl zpátky po bok Abolimu a s novou silou tlačil vor směrem k Rackovi.
Konečně cítili, jak je zvedá sílící příliv a žene rychleji kupředu.
Příd1 voru se v proudu otočila a Hálovi se naskytl lepší výhled na pláž. Poznal rusou hlavu Buzzarda v čelním člunu. Vedl útok na tábor a i ve všeobecné vřavě se přes vodu nesly výbuchy jeho ďábelského smíchu.
Po chvilce začal Hala zaměstnávat jiný problém. Oheň, doposud nesmělý, rychle zachvacoval celý náklad voru. Praskající plameny šlehaly do výše a počáteční spirály kouře zesílily v mohutné sloupy černého dýmu.
"Musíme dál," povzbuzoval Aboliho, "a uhneme o kousek doleva."
Závan žhavého vzduchu mu olízl tvář, až měl dojem, že se zalkne. Rychle ponořil hlavu pod hladinu a začal dýchat do vody, ale dál kopal nohama, co mu síly stačily. Racek ležel přímo před nimi ve vzdálenosti sotva sto metrů a Daniel s Nedem je následovali v krátkém odstupu. Oba jejich vory věnčily oranžové plameny a černý dým. Vzduch nad nimi se vlnil a chvěl jako horký přízrak v poušti.
"Vydržíme!" mumlal Hal, ale povzbuzoval víc sebe než Aboliho. Lano splývající z přídě se mu zapletlo mezi nohy. Unavené nezvyklým pohybem začínaly nesnesitelně bolet. Zoufale ho odkopl - na odvázání nebyl čas.
Vor se znovu natočil a Hal sledoval, jak první člun přiráží ke břehu a Cumbrae vyskakuje do písku s mečem nad hlavou. Na pláži zaklonil hlavu. Jeho keltský válečný pokřik přímo mrazil krev v žilách. U kraje lesa se ohlédl a zůstal stát jako solný sloup. Ruka s mečem mu zkameněla nad hlavou, když spatřil drobnou flotilu tří planoucích vorů neodvratně směřujících k lodi.
"Už tam budeme!" vydechl Hal a měl dojem, že mu žár plamenů vysmaží oči z důlků. Znovu ponořil hlavu do vody, a když ji ochlazenou zase zvedl, viděl, že k cíli schází pouhých padesát metrů. Přes praskání plamenů slyšel Buzzardův zděšený křik:
"Zpátky! Zpět k lodi. Ti bastardi k ní plaví zapálené vory." Fregata byla plná kořisti získané během dlouhé strastiplné plavby. Buzzardovi muži jen zahučeli znechucením, když viděli, že jejich podíly jsou ohroženy, a vraceli se k člunům podstatně rychleji než před chvílí vyběhli do útoku.
Buzzard stojící na přídi člunu gestikuloval tak vehementně, že málem ztratil rovnováhu a spadl do vody. "Pusťte mě na ty svině poďobané od neštovic. Vlastnoručně jim vyrvu jejich smradlavé... V té chvíli rozpoznal za zádí předního voru Halovu hlavu osvětlenou plameny a hlas mu přeskočil o celou oktávu.
"To je Frankyho spratek. Ale já ho dostanu! Opeču mu játra na jeho vlastním ohni," ječel bez sebe zlostí. Tvář mu zbrunátněla vztekem a křik přešel do neartikulovaného řevu.
Zuřivým sekáním meče do vzduchu hnal své veslaře k většímu tempu. Když Hal zjistil, že jim schází k boku lodi jen pár metrů, pocítil ve vyčerpaných nohách novou sílu. Neúnavný Aboli mocnými žabími záběry vytrvale vířil temnou vodu a neúnavně postrkoval vor k trupu Racka. V okamžiku, kdy vor narazil na záď fregaty, už byl Buzzardův člun blízko. Tlak přílivu ho pevně přitlačil k trupu a plameny živené sílící ranní brízou začaly olizovat bok fregaty. "Přiražte k voru!" řval Buzzard. "Uvažte ho na lano a odtáhněte pryč od lodi."
Veslaři zamířili k plovoucí ohnivé pochodni, ale v žáru jejich odhodlání rychle vyprchalo. Když pak plameny ožehly Buzzardovi vousy, zaváhal i on, zakryl si tvář rukama a změnil názor.
"Zpátky" řval na veslaře. "Nebo se tu usmažíme." Otočil se k bocmanovi za sebou. "Podej mi kotvu! Zaháknu to svinstvo a odtáhneme ho na laně." Hal už se chystal potopit a pod vodou uniknout z dosahu žáru, když zaslechl Cumbraeho příkaz.
Nahmatal provaz, který se mu pletl mezi nohy, ponořil se a podplaval vor. Vyplaval v úzké mezeře při zádi fregaty. Peň kormidla Racka se v pravidelných intervalech vyhoupl nad hladinu a z jeho zaústění crčela voda. Hal cítil, jak mu žár buší do hlavy, a měl dojem, že mu na tváři naskakují puchýře, než se mu konečně podařilo přehodit smyčku úvazného lana kolem čepu. S nevýslovnou úlevou se zase potopil. Vynořil se vedle Aboliho a zhluboka se nadechl. "K pláži," vyštěkl, "než se oheň dostane ke skladu střelného prachu." Proplavali kolem Buzzardova člunu tak blízko, že by se ho mohli dotknout, ale Buzzard o ně nejevil zájem. Roztáčel nad hlavou malou kotvu.
"Opřete se do vesel, bando!" řval na posádku, když se mu podařilo vor zachytit. "A zaberte!" Veslaři poslechli okam-žitě, ale lano se jen napnulo a jejich vesla marně vířila vodu. Lodice stála na místě a plaňky jejího trupu začínaly zlověstně doutnat. Oheň na palubě byl postrachem každého námořníka. Pro loď postavenou ze dřeva a plnou hořlavého materiálu - smůly, dřeva, plachet a střelného prachu - znamenal jistou zkázu, a tak nebylo divu, že obličeje posádky člunu zkřivil děs. I sám Buzzard hleděl zdivočelýma očima na další dvě hořící plavidla, která se k němu nemilosrdně blížila. "Zastavte je!" řval a ukazoval mečem na nové nebezpečí. "Odežente je od lodi!" Pak ale obrátil pozornost zpátky k fregatě a hořícímu voru uvázanému k jejímu kormidlu.
V té chvíli už Hal s Abolim plavali o padesát metrů dál. Hal se obrátil na záda, aby mohl sledovat, co se děje. Okamžitě poznal, že Buzzardův pokus odtáhnout jeho vor selhal. Proto také Buzzard zamířil s člunem k přídi a spěchal na palubu. Zbytek posádky s veslaři ho ve zmatku následovali. "Vědra!" řval na ně. "Udělejte řetěz! Deset mužů k pumpám, kropit plameny!" Ochotně poslechli, ale oheň se přesto nezadržitelně šířil dál. Zachvátil už záď a plameny začínaly vyskakovat kolem hrazení a hladově olizovaly plachty svinuté na příčných ráhnech. Posádka jednoho z člunů zahákovala Nedův vor a zuřivými záběry ho táhla pryč od lodi. Jiný člun se zase pokoušel upevnit tažné lano na Danielovu plovoucí pochodeň, ale žár ho držel v dostatečném odstupu. Pokaždé, když se mužům v člunu podařilo vor

zachytit, Daniel ho podplaval a nožem lano odřízl. Ti z posádky, kteří měli pistole a muškety, stříleli po jeho hlavě, kdykoliv se vynořila, ale Daniela jako zázrakem nezasáhli. Hal se otočil a plaval za Abolim. Na písčitý břeh vylezli společně a rozběhli se k lesu poničenému dělostřelbou.
Sira Francise našli v jámě u prvního děla, kde ho nedávno opustili. Stačil už shromáždit zbytky rozprchlé posádky z Rozhodnosti a právě nabíjel, když k nim Hal doběhl. "Co mám udělat nyní?" volal na otce. "Jděte s Abolim a najděte další lidí. Nabijte ostatní hlavně a začněte ostřelovat Racka," odpověděl sir Francis nezvedaje oči od práce. Hal se rozběhl ke zničenému táboru. Spolu s Abolim vyhnali kopanci z děr a křovin půl tuctu nezraněných mužů a donutili je vrátit se ke ztichlé baterii. Během několika minut, než sehnali zbytek posádky, se situace na laguně zcela změnila. Daniel dovedl svůj zápalný vor k cíli a přivázal ho. Jeho zásluhou zmatek na palubě fregaty přerostl v čirou paniku. Sám Daniel právě plaval k pláži a vlekl své dva druhy, kteří se jen s krajními potížemi drželi nad hladinou. Když se posádce z člunu podařilo zajistit Nedův vor a odvléct ho od lodi, Nedovi a jeho třem společníkům nezbylo než zmizet. Zoufale se snažili doplavat ke břehu, ale po chvilce jeden z mužů zmizel pod hladinou a už se nevynořil. Pohled na topící se druhy vystupňoval Halovu zlost.
Nasypal hrst prachu do zápalného otvoru děla a Aboli lanovým trnem otočil hlaveň na nový cíl. Zazněla ohlušující detonace a Halovi muži zavyli nadšením, když viděli, jak smršť olova zasáhla člun táhnoucí Nedův opuštěný vor a rozmetala ho i s jeho posádkou. Nešťastníci, kteří se náhle ocitli v laguně, volali o pomoc a zoufale se snažili udržet nad vodou. Někteří se sápali na palubu druhého člunu a veslaři už beztak přetíženého plavidla údery vesel odháněli postižené druhy.
Přesto se pár z nich udrželo a v nastalém boji o místo se člun povážlivě nakláněl, až se převrhl. Hladina kolem hořícího voru byla poseta troskami a hlavami topících se námořníků. Hal přestal sledovat, co se děje na laguně, a pospíchal s nabíjením. Když pak po čase znovu vzhlédl, viděl, že se většině mužů z obou lodic podařilo doplavat k fregatě a vylézají po provazových žebřících na palubu. Buzzard konečně uvedl do chodu pumpy. Dvacet mužů se kývalo na vahadlech nahoru a dolů jako mniši při modlitbách a proudy vody z plátěných hadic zalévaly plameny pohlcující záď Racka. Příští zásah Halova děla roztříštil dřevěné hrazení příďové nástavby a smetl obsluhu pumpy na přídi. Neviditelné drápy střel roztrhaly čtyři z mužů u vahadel a proud z hadice viditelně zeslábl. "Další muži sem!" nesl se přes lagunu Buzzardův hlas.
Nové síly přivedly zkomírající proud vody zpátky k životu, ale i tak se zdálo, že nemá výraznější účinek na rozvášněné plameny. Daniel dosáhl břehu a vytáhl z vody své dva napůl utopené druhy. "Vezmi si na povel další dělo a nabíjej kartáči," křičel na něho zdálky Hal. "Zabraň Buzzardovi v hašení." Daniel odhalil v úsměvu začernalé zuby a poklepal si na čelo. "Neboj, zahrajeme Jeho lordstvu do tance pěknou melodii," sliboval. Se změnou válečného štěstí získala posádka Rozhodnosti novou kuráž, a když palba pobřežní baterie ožila, tu a tam se někdo další vynořil z lesa a připojili se k osádkám děl. Brzy z pláže hřměla soustavná palba a palubu fregaty zasypávalo nepřetržité krupobití střel. Oheň mezitím přeskočil na spodní ráhno záďového stěžně a začal konzumovat plachty. Hal zahlédl Buzzarda v záři požáru. Se sekerou v ruce proběhl kouřovou clonou ke kotevnímu lanu a jediným mocným máchnutím ho přesekl. Uvolněná loď začala plout s větrem. Na Buzzardův rozkaz vyšplhali námořníci do lanoví a spouštěli plachty. Hlavní plachtu naplnila ranní bríza a loď zareagovala okamžitě. Vítr obrátil plameny stranou a muži s hadicemi mohli blíž k ohnisku požáru.
Racek ještě s sebou chvíli vlekl hořící vory, ale když úvazy prohořely odpoutaly se, a zamířil volný k výjezdu z la-guny. Děla z pláže po něm střílela dál, ale už bez valného efektu, protože se vzdálil z účinného dostřelu. Po nějaké chvíli umlkla také. S vlečkou dýmu a oranžových plamenů Racek pospíchal na otevřené moře. Když se ale přiblížil k vjezdu, přivítala ho děla na skalách při ústí kanálu. Vrcholky útesů ověnčil dým a dělové koule dál pustošily zbědovanou loď, dokud se konečně nedostala i z dostřelu pobřežních baterií. "Sire Courteneyi!" volal sir Francis na Hala dokonce i v zápalu boje použil formálního oslovení. "Vezmi člun a jeďte na skály při ústí kanálu. Nesmíme spustit Buzzarda z očí."
Než Hal s Abolim dosáhli břehu pod skalní bránou a vystoupili na vrchol útesu, Racek už byl dobrou míli od pobřeží. Plul napříč větrem s plachtami rozvinutými na dvou předních stěžních. Za zádí táhl kouřovou vlečku a zčernalé plachty na nejnižším ráhně křížového stěžně a vratiplachta ještě doutnaly. Paluba se hemžila postavami. Muži hasili poslední zbytky požáru a snažili se dostat poškozenou plachetnici pod kontrolu. "Jeho lordstvo si bude dnešní lekci dlouho pamatovat," jásal Hal.
"Nějaký čas dá pokoj."
"Poraněný lev je nejvíc nebezpečný," bručel Aboli. "Otupili jsme jeho zuby, ale drápy mu zůstaly."

Když se Hal vrátil na pláž pod táborem, zjistil, že otec už zorganizoval práce na opravách baterie. Muži obnovovali písečné valy před děly a dvě hlavně, které dostaly přímé zásahy, usazovali zpátky do bloků. Střely Buzzardových děl se nevyhnuly ani Rozhodnosti na břehu. Trup byl poset děrami.
Naštěstí drobné kusy olova kartáčových střel nedokázaly prorazit její tlusté plaňky. Lodní tesař a jeho pomocníci už také pilně pracovali. Vyřezávali poničené části trupu, kontrolovali kostru lodi pod nimi a přiřezávali nová prkna potřebná pro výměnu. V kozlících nad uhlím bublala roztavená smůla a táborem se nesly skřípavé zvuky pil. Otce našel hlouběji mezi stromy, kde pod provizorními přístřešky z celtoviny leželi ranění. Napočítal jich sedmnáct. Nejméně u tří mohl na první pohled říct, že se nedočkají rána; už se nad nimi vznášel stín smrti. Ned Tyler příležitostně zastával funkci lodního chirurga naučil se té profesi v tvrdé experimentální škole na palubě. Vládl svými "chirurgickými" nástroji se stejnou rázností jako tesař sekerou při opravách děravého trupu. Právě prováděl amputaci. Jednomu z jeho nejlepších mužů zasáhl kartáč nohu těsně pod kolenem a nešťastníkovi zbyly jen cáry potrhané kůže a svalů. Z bílé změti šlach trčely ostré štěpiny holenní kosti. Dva Nedovi pomocníci se snažili udržet pacienta v klidu. Mezi zuby mu vrazili dvakrát přeložený kožený opasek, do něhož se zakousl tak silně, až mu šlachy na krku naběhly jako konopné provazy. Z rudé tváře hleděly šílené oči a křečovitě stažené rty odhalovaly řídký začernalý chrup. Pod tlakem čelistí zrovna jeden

ze zkažených zubů praskl. Hal odvrátil zrak a ohlásil siru Francisovi výsledek svého pozorování. "Když jsem viděl fregatu naposled, mířila k západu. Zdálo se, že Buzzard má již oheň pod kontrolou, i když se za lodí stále táhl mrak kouře..." Přerušil ho bolestný výkřik. Ned odložil nůž a vzal do ruky pilu, aby zarovnal roztříštěnou kost. Pak ale křik náhle utichl a muž v rukou Nedových asistentů znehybněl. Ned odstoupil a zavrtěl hlavou. "Ten ubohý bastard už se chystá odrazit od břehu. Přineste jiného." Rukama od krve si setřel pot z obličeje a na líci mu zůstala krvavá šmouha. Halovi se zvedl žaludek, ale nedal na sobě nic znát a klidným hlasem pokračoval v raportu. "Cumbrae spustil všechny plachty, které spustit mohl." Pevně se rozhodl, že před otcem a námořníky neprojeví žádnou slabost, ale hlas mu selhal, když viděl, jak Ned tahá ze zad dalšího muže velkou třísku. Marně se snažil odtrhnout zrak od děsivé podívané. Svalnatí Nedovi pomocníci položili zraněného na bok a obkročmo se na něj posadili. Ned pak zachytil vyčnívající úlomek dřeva do velkých kovářských kleští, opřel jednu nohu o pacientova záda a zavěsil se na kleště celou vahou těla. Tříska silná jako palec s ostny připomínajícími hlavici šípu opouštěla živou tkáň jen s krajní neochotou a nářek postiženého se rozléhal po lese. V tu chvíli se mezi stromy objevil guvernér van de Velde. Doslova vlekl plačící Katinku a zdálo se, že ji drží z posledních sil. Za nimi poskakovala Zelda a snažila se paní strčit pod nos lahvičku s voňavou solí. "Kapitáne Courteneyi!" spustil van de Velde udýchaným hlasem. "Musím co nejrozhodněji protestovat. Vystavil jste nás hroznému nebezpečí. Dělová koule proletěla střechou mého příbytku. Mohla mě zabít." Nákrčníkem si otíral zpocenou čelist. Ubožák v Nedově péči pronikavě vykřikl, když mu jeden z asistentů nalil do hluboké rány na zádech horkou smůlu.
"Nemůžete těm vašim hovadům poručit, aby ztichla?" Van de Velde pohrdlivě kývl rukou k těžce zraněnému námořníkovi. "To jeho bohapusté ječení obtěžuje mou ženu." Pacient s tichým stenem vydechl naposled - nevydržel Nedovu laskavou péči.
Zachmuřený sir Francis neochotně smekl klobouk. "Mevrou, o naší ohleduplnosti k vašim citům nemůže být pochyb. Jak vidíte, tito tvrdí chlapci raději zemřou, než by vás obtěžovali svým křikem." S tvrdým výrazem ve tváři pokračoval. "Místo fňukání a čichání voňavých par uděláte nejlíp, když pomůžete tady mistru Nedovi při ošetřování raněných."
Van de Velde se vytáhl do plné výšky a rozhořčeně protestoval.
"Mijnheer, urážíte mou ženu. Jak se ji opovažujete vybízet, aby sloužila těmto hrubcům?"
"Omlouvám se vaší paní, ale jestli tu nepřišla za jiným účelem než zkrášlit krajinu, navrhuji vám, abyste ji odvedl do chaty a držel ji tam. Obávám se, že zde uvidí další nepříjemné věci a uslyší zvuky, které budou bezpochyby těžce zkoušet její křehké city." Sir Francis pokynul Halovi a obrátil se ke guvernérovi zády. Se synem po boku odkráčel k pláži, kde plachtař zašíval mrtvé do rubášů z celtoviny. Vedle už jim skupina námořníků kopala hroby; v horku panujícím na pobřeží je museli pohřbít ještě týž den.
Hal počítal řadu smutných balíků. "Jen dvanáct z nich je našich," poznamenal otec. "Zbývající jsou mládenci z Racka. Voda je vyplavila na břeh. Také máme osm zajatců. Právě se chystám s nimi zúčtovat." Vězni seděli v řadě na pláži s rukama sepnutýma v týlu. Když přišli blíž, sir Francis oslovil Hala dostatečně hlasitě, aby ho všichni slyšeli. "Sire Courteneyi, nařiďte svým mužům, ať pověsí na tento strom osm oprátek." Ukázal na rozložité větve divokého fíkovníku.
"Zavěsíme na ně nové plody," dodal s morbidním úsměškem, až se Hal zachvěl. Osm zajatců sborem protestovalo.
"Nemůžete nás pověsit. My jen poslouchali rozkazy Jeho lordstva. Dělali jsme jen to, co nám přikázal." Sir Francis si jich nevšímal.
"Nezapomeňte na ty provazy, sire Courteneyi." Hal chvíli váhal. Děsila ho vyhlídka na chladnokrevnou popravu, ale když viděl výraz otcových očí, spěchal splnit rozkaz. Netrvalo dlouho a námořníci z Rozhodnosti přehodili přes silnou větev osm provazů ze smyčkami na koncích. Čekali pod nimi připravení vytáhnout odsouzence nahoru. Jednoho za druhým odvedli zajatce ke stromu, kde jim svázali ruce za záda a navlekli oprátky na krk. Když Hal na otcův příkaz obešel řadu odsouzenců a upravil jim uzly smyček, obrátil se k otci s bledou tváří a divným pocitem v žaludku.
"Všechno je připraveno, sire," řekl a otřel si čelo. Sir Francis se odvrátil od zajatců a koutkem úst zašeptal: "Oroduj za jejich životy."
"Sire?" Hal na něj hleděl nechápavě. "Zatraceně," syčel sir Francis. "Žádej pro ně milost!" Hal se vzpamatoval. "Prosím za prominutí, ale nemohl byste ušetřit životy těchto mužů?" deklamoval hlasitě. "Ti lotři si nezaslouží nic jiného než oprátky," zavrčel sir Francis. "Chci vidět, jak zatančí ďáblovi gigu."
"Plnili pouze příkazy svého kapitána, sire," vžil se Hal pohotově do role obhájce. "Nedáte jim ještě šanci?" Hlavy v oprátkách se otáčely tam a zpátky, jak se nešťastníci snažili sledovat tváře a argumenty obou aktérů. V odevzdaných očích jim kmitla jiskřička naděje. Sir Francis si mnul bradu. "Nevím," odpověděl stále nasupený, "co s nimi budeme dělat? Pustíme je do divočiny, aby se stali pokrmem divokých šelem a kanibalů?
Myslím, že oprátka pro ně bude milosrdnější."
"Mohl byste je zařadit na místa našich padlých," navrhl Hal. Sir Francis se stále tvářil pochybovačně. "Nebudou mi přece přísahat věrnost, nebo ano?" Pohlédl úkosem na odsouzence, kteří by nejraději padli na kolena, kdyby jim v tom nebránily oprátky. "Budeme vám sloužit věrně, sire. Ten mladý džentlmen má pravdu, nenajdete lepší a poslušnější muže, než jsme my."
"Přineste mi z chaty bibli," zavrčel sir Francis. Osm námořníků s oprátkami na krku složilo přísahu věrnosti a oddanosti. Sir Francis je pozoroval s uspokojením. "Osm nových sil náhradou za naše ztráty," mumlal si pro sebe. "Jestli chceme opravit Rozhodnost do konce měsíce, bude zapotřebí každé ruky." Přejel pohledem lagunu a skončil u skal na jejím vstupu. "Jen dobrotivý Bůh ví, kdo nás příště navštíví, pokud se tu zdržíme déle." Obrátil se zpět k Halovi. "Co uděláme s opilci, kterým se tak zalíbil Buzzardův rum? Neuvažuješ o dalším bičování?"
"Je na to vhodný čas? Kočka nám udělá z půlky posádky mrzáky neschopné práce. Kdyby se Buzzard vrátil dřív, než se nám podaří vyplout, sotva budou bojovat líp s kůží sedřenou z půlky zad."

"Chceš říct, že jim to mám jen tak prominout?" zeptal se sir Francis chladně a zblízka pohlédl Halovi do očí. "Proč jim nezabavit jejich podíl na kořisti z Rozhodnosti a nerozdělit ho mezi ostatní, kteří bojovali střízliví?" Sir Francis Hala chvíli pozoroval a pak mu na rtech zahrál úsměšek. "Verdikt hodný šalamouna! Prázdné kapsy je budou bolet víc než zmrskaná záda a nám to k podílům přidá pár zlaťáků navíc."

Angus Cochran, hrabě z Cumbrae, vystoupil do sedla horského průsmyku ve výši tří set metrů nad pobřežím, u kterého přistál s fregatou Racek. Doprovázel ho bocman se dvěma námořníky.
Všichni byli vyzbrojeni mušketami a šavlemi a jeden z mužů nesl na rameni malý soudek s pitnou vodou. Africké slunce dokázalo rychle zbavit lidské tělo tekutin. Trmáceli se půlku dopoledne po stezkách zvěře příkrými srázy a po úzkých římsách, než došli k tomuto vyhlídkovému bodu. Cumbrae ho dobře znal. Poprvé ho sem dovedl jakýsi Hotentot, kterého chytili na pláži. Znaven výstupem, usadil se pohodlně na kameni, který tvarem připomínal trůn. U nohou se mu bělaly kosti hotentotského průvodce a jeho lebka svítila opodál z trávy jako perla- za tři roky, co tam ležela, ji mravenci obrali dokonale. Cumbrae nebyl takový blázen, aby nechal divocha roznášet zvěsti o ryšavém cizinci a jeho příjezdu do holandské kolonie na mysu Dobré naděje. Z kamenného trůnu měl Cumbrae panoramatický výhled na dva oceány a scenérii rozervaných skal kolem. Když pohlédl zpátky, odkud přišel, viděl Racka kotvícího nedaleko půlkruhu úzké pláže přilepené k patě vysokých skalních stěn, spadajících strmě k moři. Z koruny skal vybíhalo dvanáct výrazných vrcholů. Ukořistěná holandská mapa je uváděla jako Dvanáct apoštolů. Při pohledu dalekohledem poskytl Racek jen málo důkazů škod po ohni.
Posádka už stihla vyměnit ráhna záďového stěžně a vybavit je novými plachtami. Posazený na zelené hladině, v náruči zátoky apoštolů, vypadal na dálku a při pohledu z výšky hezky jako vždy. Člun, který Cumbraeho dovezl ke břehu, ležel stále vytažený na pláži, připravený k rychlému odjezdu v případě, že by se na pobřeží dostali do potíží. Cochran však žádné potíže nečekal. V houštinách kolem mohl narazit akorát na pár Hotentotů a ti byli neškodní. Polonahé pastevce s vystouplými lícními kostmi a šikmýma asiatskýma očima mohl lehce odehnat jediným výstřelem z muškety. Daleko větší nebezpečí představovala divoká zvěř, skutečný pán této drsné, nezkrocené země. Předcházející noc zaslechli z paluby zakotvené fregaty děsivý řev, který střídavě mohutněl a slábl, až skončil postupně utichající sérií vrčení a stenů. Znělo to jako ďábelský chór ze samotného pekla. "Lvi!" šeptali si starší námořníci, kteří už pobřeží znali, a celá posádka naslouchala s tichou bázní. Za rozbřesku dokonce zahlédli jednu ze žlutých koček procházet se s královskou nevšímavostí po pláži. Měla velikost poníka a její hlavu zdobila černá hříva přecházející do pruhu černé srsti na hřbetě.
Později musel Cumbrae veslařům pohrozit bičem, aby je donutil odvézt ho i s doprovodem na břeh. Sáhl do koženého vaku, který měl zavěšený vpředu na skotském plédu, a vytáhl cínovou flašku. Obrátil ji dnem k nebi, dvakrát polkl. vzdychl blahem a vrátil zátku do hrdla.
Bocman i oba námořníci lačně sledovali jeho počínání, ale Cumbrae se jen zasmál a zavrtěl hlavou. "Whisky by vám neudělala dobře," domlouval jim. "Zapamatujte si má slova.
Jsou to horké ďáblovy chcanky, které vám nikdy nesmí projít hrdlem, pokud nemáte s ďáblem smlouvu jako já." Zastrčil nádobu zpět do vaku a znovu pozvedl k oku dalekohled.
Po levé ruce se zvedala hora s vrcholem ve tvaru sfingy; první námořníci ji také nazvali Lví hlava. Napravo končily strmé útesy plochým vrcholem majestátní Stolové hory, která dominovala obzoru a dala jméno zátoce rozložené pod jejím úbočím. Daleko dole od místa, kde seděl, objímala rozkošná plocha Tabulové zátoky malý ostrov. Holanďané mu říkali Robben Island, podle tisícihlavých stád lachtanů, kteří ho obývali.
Za Tabulovou zátokou ležely nekonečné rozlohy jižního Atlantiku čeřeného větrem. Když po pečlivé prohlídce nenašel ani náznak lodní plachty, obrátil pozornost k holandské osadě na mysu Dobré naděje. Nebylo snadné ji najít. Ze skalnaté divočiny kolem vykukovalo jen pár střech krytých došky, které splývaly s okolím. Jedině jasná zeleň zahrad společnosti VOC, kde pěstovali plodiny potřebné pro zásobování vlastních lodi plujících do Orientu, svědčila zřetelně, o zásahu člověka do krajiny. Zelené čtverce osázené rostlinami střídaly čokoládově hnědé plochy čerstvě zoraných polí. Holandská pevnost se zvedala přímo nad pláží. I na tu dálku bylo vidět, že je nedokončená. Jak se doslechl od jiných kapitánů, Holanďané se po vypuknutí války s Anglií snažili stavbu maximálně urychlit, ale ve vnějších ochranných valech stále čněly mezery jako chybějící zuby neúplného chrupu. Cumbrae se zajímal o zpola dokončenou pevnost jen proto, že mohla v dostřelu svých děl poskytnout ochranu lodím v zátoce. Soustředil pozornost na tři velká plavidla, která tam právě kotvila. Trojstěžník s černým trupem a bíle orámovanými střílnami připomínal válečnou fregatu. Vlajka na hlavním stěžni nesla barvy republiky: oranžovou, bílou a modrou. Na přivrácené straně Cumbrae napočítal šestnáct děl. Dost na to, aby při eventuálním měření sil měl nad Rackem převahu ve výzbroji. Nebyl to zrovna cíl, jaký hledal. Potřeboval slabšího protivníka, a to znamenalo vybrat některou ze zbývajících dvou plachetnic. Obě byly obchodní lodě a obě pluly pod vlajkami Společnosti. "Která bude lepší?" uvažoval, když si je pozorněji prohlížel. Jedna mu připadala známá. Seděla vysoko na vodě a to znamenalo, že veze jen balast a míří na východ pro cenný náklad. "Ne! Při bohu, ten tvar příďové kosatky je mi povědomý," vykřikl hlasitě. "To je přece Frankyho stará Lady Edwina. Vždyť mi sám říkal, že ji poslal zpět do zátoky s požadavkem na výkupné."
Prohlížel ji ještě chvíli. "Ale je úplně holá. Dokonce i děla jsou pryč." Protože nepřicházela v úvahu jako kořist, Cumbrae se zaměřil na poslední z lodí. Byla o poznání menší než Lady Edwina, ale náklad, který vezla, ji tlačil do vody tak hluboko, že nejnižší střílny se málem namáčely. Očividně se vracela z výpravy přecpaná poklady Orientu. Kotvila poněkud dál od břehu než ostatní lodě, a to ji dělalo ještě přitažlivější. Odhadl její vzdálenost od zdí pevnosti na čtyři sta metrů. "Příliš daleko na účinnou palbu pevnostních děl," uvažoval nahlas. "Nádherný pohled." Buzzard se usmál. "Až se člověku sbíhají sliny, když ji vidí." Ještě půl hodiny si prohlížel zátoku. Pruhy a víry pěny na hladině mu napověděly směr proudů kolem pobřeží a také směr větru. Začal plánovat vjezd do zátoky. Věděl, že Holanďané drží na svahu Lví hlavy stálou hlídku, která výstřelem z děla varuje osadu, kdykoliv spatří na obzoru cizí plachtu. Při stávající

fázi měsíce by mohli spatřit svit jeho plachet daleko na moři třebas i o půlnoci. Bude muset obeplout mys velkým obloukem až za horizont á přiblížit se od západu. Masa ostrova Robben Island ho skryje před pohledem i té nejpozornější hlídky. Posádku měl vycvičenou v umění krást kořist zpod nosu pobřežních baterií.
Ten starý anglický trik miloval Hawkins i Francis Drake a Cumbrae ho ještě vylepšil. Považoval se za mistra korzárů, včetně těch slavných alžbětinských. Radosti, kterou zažíval, když se mu podařilo vyfouknout kořist nepříteli přímo pod nosem, si cenil víc než samotného lupu. "Pomilovat hezkou ženu vedle chrápajícího manžela - oč větší slast, než jí zvednout sukně v bezpečí, když je muž daleko na moři." Zasmál se a ještě jednou dalekohledem prohlédl pobřeží zátoky. Potřeboval jistotu, že se od jeho poslední návštěvy nic nezměnilo a že nikde na břehu nečíhá nebezpečí v podobě nově umístěných děl.
Slunce už stálo za zenitem a před nimi byla dlouhá cesta k čekajícímu člunu, ale přesto ještě chvíli prohlížel plachtoví zamýšlené kořisti. Jakmile se jí zmocní, musí jeho muži rychle zvládnout obsluhu plachet a bez zbytečného zdržení odplout nocí na širé moře. bylo již hodně po půlnoci, když Buzzard s pomocí temné masy Stolové hory zastiňující půlku noční oblohy přivedl Racka do zátoky. Věřil, že ho ani v jasné měsíční nocí hlídky na Lví hlavě nezpozorují. Tmavý obrys ostrova Robben Island, připomínající tvarem velrybu, se před nimi vyhoupl ze tmy s překvapující náhlostí. Buzzard věděl, že ten skalnatý kus země není obydlen, takže si dovolil připlout těsně do závětří ostrova a spustil kotvu do sedmi sáhů klidné vody.
Jakmile kotva dopadla na mírně zvlněnou hladinu, bez otálení spustili na vodu připravený člun. Buzzard ještě naposled zkontroloval přepadový oddíl. Mužům vyzbrojeným šavlemi, pistolemi a dubovými klacky svítily ze začerněných tváří jen zuby a oči. Oblečeni do kabátců záměrně umazaných sazemi z lamp vypadali jako tlupa divochů. Dva z nich nesli sekery na přetnutí kotevního lana. Buzzárd slezl poslední, a sotva se jeho noha dotkla dna člunu, odrazili. Pohybovali se téměř neslyšně. Hadry, kterými obalili vidlice vesel, tlumily jejich vrzání a tiché zvuky ponořujících se listů pohltilo šplouchání vln a ševelení větru. Jakmile vyjeli z ochranného stínu ostrova, spatřili světla na pevnině: dva či tři světelné body hlídkových ohňů na hradbách pevnosti a lucerny zavěšené na vnějších stěnách budov kolem pobřeží. Tři lodě kotvily na svých místech tam, kde je poprvé spatřil z horského sedla.
Jejich rozsvícená poziční světla, jedna lampa na hlavním a druhá na záďovém stěžni, blikaly do tmy a Cumbrae si spokojeně bručel do vousů: "Nesmírně laskavé od sýrových hlav, že nás takto vítají. Jako by ani nevěděli, že kolem zuří válka." Na tu dálku ještě nedokázal rozlišit jednu loď od druhé, ale posádka s chřípím plným vůně kořisti vytrvale dřela u vesel.
Po půl hodině, hluboko v klínu zátoky, Cumbrae konečně rozeznal Lady Edwinu. Pustil ji ze zřetele a soustředil se plně na druhou loď, ležící na kotvě dál od pevnostní baterie.
"Veslujte k lodi na levoboku," nařídil bocmanovi. Člun mírně změnil směr a záběry vesel znovu nabraly svůj pravidelný rytmus. První ze zakotvených lodí měli brzy za sebou. Cumbrae se ohlížel po temném stínu, který připomínal honícího psa za patami, a spokojeně mručel. Nezahlédl nic, co by nasvědčovalo, že je z lodi zahlédli. Nikde žádný odraz měsíčního světla od čepele nebo hlavně pistole ani světýlko doutnáku přiloženého k otepi rákosu, která by světlem varovala ostatní. Jak tiše klouzali blíž ke svému cíli, přečetl si Cumbrae jméno na zádi lodi. De Swael - Vlaštovka. Snažil se zjistit přítomnost hlídky u kotvy. Loď kotvila u závětrného pobřeží a jihovýchodní vítr se stáčel mezi horami naprosto nevypočitatelně. Ale holandský kapitán byl bud nedbalý, nebo hlídka spala, protože paluba temné lodi nejevila nejmenší známky života. Přes lub dunu visely rohože utkané z koudele, které měly spolehlivě utlumit případný náraz na trup lodi, ale pro jistotu ještě na přídi stáli dva námořníci připravení člun odstrčit při dotyku s lodi. Zvuk přímého nárazu by rezonoval trupem podobně jako tělem houslí a spolehlivě by na palubě lodi probudil i toho největšího spáče. Přirazili s lehkostí polibku panny a jeden z členů posádky hbitě vylezl po trupu nahoru. Uvázat k oku na krytu dělové střílny provaz a hodit ho dolů do člunu bylo už dílem okamžiku. Cumbrae se zdržel jen chvilku potřebnou k otevření uzávěru bouřkové lampy, od jejíhož plamene zažehl doutnák. Bez bot začal šplhat nahoru.
Bosá posádka člunu ho následovala. S bocmanem po boku a železným trnem v ruce spěchal na příď. Muž na hlídce u kotvy spal v závětří, schoulený na palubě jako pes před krbem.
Buzzard se nad ním sklonil a jediným krátkým úderem do hlavy prohloubil jeho spánek. Muž stačil jen vzdychnout a rozhodit ruce. Buzzardovi námořníci mezitím obsadili výlezy z nižší paluby, a než Cumbrae doběhl na záď, byly už oba poklopy dole a zajištěné. Holandská posádka se tak ocitla uvězněná v útrobách vlastní lodi. Na lodi bude sotva víc než dvacet námořníků, odhadoval Cumbrae. Budou to samí holobrádci nebo obtoustlí staří cvoci na poslední plavbě, protože Ruyter určitě nahnal prvotřídní námořníky na válečná plavidla.
Pochybuji, že s nimi budou větší potíže. Pozoroval temné siluety svých mužů šplhajících v lanoví a tančících na ráhnech. Jakmile byly plachty dole, zaslechl z přídě úder sekery přetínající kotevní lano. Vlaštovka ožila a vyplula po větru. Bocman právě tak stačil přiskočit ke kormidlu. "Veď ji rovnou k západu, ven ze zátoky!" vyštěkl Cumbrae a muž u kormidla postavil příď k větru tak ostře, jak se jen odvážil.
Okamžitě poznal, že Vlaštovka je i na přetíženou loď překvapivě poslušná a že s ní na daném kurzu bez potíží obepluje Robben Island po návětrné straně. Deset ozbrojených mužů už na něj čekalo. Nesli dvě přistíněné lucerny a zapálené doutnáky pro pistole. Cumbrae sebral jednu z lamp a rozběhl se k příbytkům důstojníků na zádi. Zkusil otevřít dveře kajuty umožňující přístup na záďový ochoz a našel je odemčené. Rychle a tiše se jimi protáhl. Ve světle lampy zahlédl muže v noční čepičce se střapcem, jak váhavě vstává z lůžka. "Wie is dit?" přivítal je ospale. Cumbrae mu přehodil přikrývku přes hlavu a zadusil jeho další slova. Nechal kapitána spoutat, vyběhl na chodbu a vrazil do sousední kajuty. Další holandský důstojník byl již vzhůru. Obtloustlý muž ve středních setech s šedivými vlasy přes oči se ospale potácel k nohám postele, kde měl zavěšenou šavli, a šmátral po její rukojeti. Cumbrae posvítil muži do očí a špičku meče mu přiložil na hrdlo. "Angus Cumbrae, k vašim službám," představil se. "Vzdejte se, nebo z vás nadělám krmení pro racky." Holanďan sotva rozuměl Buzzardow skotskému akcentu, ale význam slov pochopil okamžitě a s pusou dokořán

zvedl ruce nad hlavu. Buzzardovi muži se kolem něj okam-žitě shlukli, přetáhli mu přes hlavu přikrývku a vyvedli ho na palubu. Cumbrae běžel ke třetí a poslední z kajut, ale jen co položil ruku na dveře, rozlétly se samy s takovou silou, že ho odmrštily na protější stěnu chodby. S řevem, který mrazil krev v žilách, se z kajuty vyřítila mohutná postava s mečem nad hlavou. Ale úder vedený na Cumbraeho hlavu zastavilo horní břevno dveřního rámu. Cumbrae tak získal čas vzpamatovat se z překvapení. Neznámý řval dál a zaútočil znovu. Tentokrát Buzzard ránu odrazil, čepel mu proletěla nad ramenem a skončila v dřevěné přepážce za jeho hlavou. Oba statní aktéři se pustili do zuřivého boje hruď proti hrudi. Holanďan chrlil směs anglických a holandských nadávek a Buzzard mu oplácel plnokrevnými skotskými kletbami:
"Ty zajebaný prznitelí jeptišek se sýrovou hlavou! Nacpu ti tvé držky do uší." Buzzardovi muži poskakovali kolem a s dubovými klacky v rukou čekali na příležitost srazit holandského důstojníka, ale Cumbrae je varoval: "Jen mi ho nezabijte! Ten frajer nám přinese slušné výkupné!" Cumbrae však brzy rozpoznal kvality svého oponenta. Nečekaně probuzený důstojník si nestačil na vyholenou hlavu nasadit paruku, ale parádní knír se zdviženými konci naznačoval, že jde o muže dbajícího módy. Vyšívaná noční košile z hedvábí a mistrovská zručnost, s jakou ovládal zbraň, ho bezpochyby řadily mezi džentlmeny. Delší čepel oboustranného meče představovala ve stísněném prostoru nevýhodu, a tak byl lord Cumbrae nucen používat více hrotu než dvojitého ostří. Holanďanovy výpady směřující níž tak hladce pronikaly jeho obranou. Když protivníkova ocel proklouzla pod jeho zdviženou paží, Cumbrae jen zasyčel zlostí. Rána minula jeho hruď na šířku prstu a z panelu za ním vylétla sprška třísek. Než se Holanďan stačil vzpamatovat, Buzzard mu medvědím stiskem sevřel krk. Protože v těsném objetí nemohl ani jeden z nich použít zbraň, odhodili je a začali spolu zápasit. Vrčeli na sebe a štěkali jako dva psi ve rvačce a přetlačovali se z jednoho konce chodby na druhý. Ječivé urážky, kterými se navzájem častovali, přerušovaly občasné bolestné steny, když se jednomu nebo druhému podařilo zasáhnout pěstí protivníkovu hlavu, nebo mu zapíchnout loket do břicha. "Rozbijte mu tu holou lebku!" křičel Cumbrae na své muže. "Strhněte ze mě tu bestii!" Nebyl zvyklý na přímé měření sil a jeho protějšek byl víc než vyrovnaný soupeř. Jakmile zdvižené protivníkovo koleno našlo Cumbraeho rozkrok, zaječel znovu:
"Pomozte mi, vy bando líná! Sražte toho parchanta!" Podařilo se mu volnou rukou obejmout soupeřův pas. S tváří rudou námahou ho nadzvedl a otočil zády k námořníkovi čekajícímu s klackem v ruce. Zkušená rána našla vyholené temeno Holanďanovy hlavy. Měla dostatečnou sílu, aby ho zbavila vědomí, ale přitom mu neprorazila lebku. Muž v Cumbraeho rukou zvadl a nohy se pod ním podlomily. Těžce dýchající Buzzard ho položil a čtyři námořníci se na něj vrhli jako psi na skoleného kance.
Posadili se na něj obkročmo a přišpendlili mu ruce k podlaze.
"Svažte toho hulváta," sípal Buzzard. "Jinak se probere a zmlátí nás všechny."
"Další hnusný anglický pirát!" ozvalo se tiše z Holanďanových úst. Muž třásl hlavou, aby se zbavil mrákot, a snažil se setřást i své přemožitele. "Vaše urážky mě nevyvedou z míry," odpověděl Cumbrae klidně. Pohladil si rezavou bradu a sehnul se pro meč. "Pro mě za mě, nadávejte mi do pirátů, ale nejsem žádný Angličan a budu vám vděčný, když si to zapamatujete."
"Jste pirát! Všichni jste piráti a lumpové!"
"A kdo jste vy, že mi spíláte do lumpů, a přitom na mě vystrkujete svou chlupatou prdel?" Při šarvátce se Holanďanovi vyhrnula noční košile až k pasu a obnažila jeho zadnici. "Nebudu se přece dohadovat s člověkem oděným tak bídně. Oblečte se, jak se sluší, a pak můžeme diskutovat dál.` Cumbrae vyběhl na palubu a zjistil, že už jsou daleko na moři. Poklopy výlezů zatlučené prkny duněly vzteklým bouchá-ním.
Zdola zněl tlumený křik, ale palubu nahoře už spolehlivě ovládli Buzzardovi muži. "Chytře jste to provedli, vy bando mazaných mořských krys. Levněji vydělaných padesát guineí už vaše kapsy sotva kdy uvidí. Jásejte a ukažte ďáblovi dlouhý nos," křičel Cumbrae, aby ho dobře slyšeli i muži na ráhnech.
Robben Island už byl jen pár mil před nimi, a jakmile se zátoka otevřela, uviděli Racka. Klidně se pohupoval na hladině ozářené měsícem. "Vytáhněte lampu na hlavní stěžeň," nařídil Cumbrae. "Než si v pevnosti protřou ospalé oči, musí nás od nich dělit kousek moře." Jakmile lucerna vylétla na stěžeň, Racek odpověděl stejným signálem. Pak zvedl kotvu a zamířil za ukořistěnou lodí na volné moře. "V kuchyni určitě najdete něco dobrého k snídani," volal na své muže Cumbrae. "Holanďané vědí, jak pečovat o svá panděra. Když je máme pěkně spoutané v jejich vlastních řetězech, mohli bychom se podívat na náklad.
Kormidelníku, drž ji stále na stejném kurzu, já se jdu poohlédnout po lodních záznamech. Musím zjistit, co jsme vlastně ulovili." Holandští důstojníci leželi se svázanýma rukama i nohama na podlaze kapitánovy kajuty. Každého z nich hlídal jeden ozbrojený námořník. Cumbrae jim po řadě svítil do tváří. Statný bojovný důstojník zvedl hlavu a zařval na Cumbraeho: "Modlím se k Bohu, aby mi dopřál to štěstí vidět vás pověšeného na ráhně spolu s ostatními zplozenci pekla, anglickými piráty, kteří zamořují oceány." Bylo zřejmé, že se už úplně vzpamatoval z otřesu po úderu do hlavy.
"Musím vás pochválit za dokonalé zvládnutí angličtiny," odpověděl Cumbrae. "Váš slovník je vskutku poetický. Jak se jmenujete, pane?"
"Jsem plukovník Cornelius Schreuder a sloužím Holandské východoindické společnosti."
"Těší mě, pane. Já jsem Angus Cochran, hrabě z Cumbrae."
"Vy, pane, nejste nic jiného než odporný pirát."
"Plukovníku, vaše opakované nařčení začíná být trochu nudné. Zapřísahám vás, nekažte tímto způsobem tak slibně započatou vzájemnou známost. Koneckonců máte být mým hostem, dokud nebude zaplaceno výkupné. Jsem kapitán korzárské lodi plavící se z pověření Jeho Veličenstva, krále Charlese II, a vy, pánové, jste válečnými zajatci."
"Není žádná válka!" vmetl mu do tváře plukovník Schreuder. "Angličané dostali pořádný výprask a válka skončila. Před dvěma měsíci byl podepsán mír." Jeho výsměšná slova způsobila, že Cochran na něj hodnou chvíli překvapeně zíral, než se mu vrátil hlas. "Nevěřím vám, pane," reagoval nezvykle zaraženě. Popřel plukovníkovo tvrzení bez

přesvědčení a jen proto, aby získal čas k uvažovaní. Zvěsti o porážce u Medway a o bitvě na Temži slyšel od Richarda Listera před nějakým měsícem a už tenkrát Lister tvrdil, že král vyjednává s Holandskou republikou o míru. Od té doby se mohlo stát cokoliv. "Přikažte těm svým lumpům, aby mě rozvázali, a já vás přesvědčím, že mám pravdu."
Plukovníkem Schreuderem ještě stále lomcoval vztek, a tak Cumbrae chvíli váhal, než pokynul svým mužům. "Zvedněte ho a rozvažte," ukázal na plukovníka. Plukovník Schreuder vyskočil, uhladil si knír a spěšným krokem zamířil do své kajuty. Z čela lůžka sebral hedvábný oděv a oblékl se. Potom, utahuje si opasek, zamířil k psacímu stolku a ze zásuvky vytáhl svazek listin. S mrazivou důstojností je přinesl Cumbraemu. Buzzard zběžně prohlédl oficiální holandská prohlášení psaná v holandštině i angličtině. V jedné z listin poznal anglický informační věstník. Váhavě ho rozevřel a podržel před sebou na délku paží. Nesl datum srpen 1667 a výrazné písmo vysoké pět centimetrů oznamovalo: MÍR S HOLANDSKOU REPUBLIKOU PODEPSÁN!
Přejížděl očima stránku a snažil se přizpůsobit uvažování radikálně změněným podmínkám. Věděl, že podepsáním míru ztratila všechna pověření vydaná oběma stranami svoji platnost. Nebylo pochyb. Třetí odstavec to výslovně uváděl. Všem korzárům, kteří se plaví z pověření krále, se přikazuje s okamžitou platností zastavit válečné výpravy a operace, vrátit se do mateřských přístavů a podrobit se přezkoumání admirality. Buzzard dál upřeně hleděl na list, aniž by četl. Zvažoval další možné varianty postupu. Vlaštovka byla bohatá kořist a jen bůh věděl jak. Škrábal se ve vousech a pohrával si s myšlenkou neposlechnout příkazu admirality a podržet si ji za každou cenu. Jeho dědeček byl vyhlášený buřič. S velkou dávkou mazanosti postavil hraběte z Moray a jiné skotské šlechtice proti královně Mary. Po bitvě u Carberry Hill ji donutil k abdikaci a na uvolněný trůn dosadil jejího nezletilého syna Jamese. Za zásluhy v této etapě povstání také první Angus Cochran obdržel hraběcí titul. Většina Cochranů před ním byli jen obyčejní zloději ovcí a příhraniční nájezdníci, kteří své majetky získali vražděním a olupováními jak Angličanů, tak i příslušníků jiných skotských klanů. V žilách Cochranů kolovala správná krev, a proto také Buzzardovy úvahy neměly ani v nejmenším etický charakter. Jen suše zvažoval možnosti, jak utéct s kořistí a vyhnout se odvetě.
Cumbrae byl pyšný na svůj původ, ale dobře věděl, že jeho předkové získali pověst a reputaci tím, jak šikovně se dokázali vyhnout šibenici a péči kata. Také si byl dobře vědom, že během posledního století veškeré námořní státy světa spojily své síly na vymýcení pirátů, kteří už od časů faraonů plundrovali námořní obchod. "Daleko se s ní nedostaneš, chlapče," povzdychl si tiše a lítostivě zavrtěl hlavou.
Podržel věstník před očima svých námořníků, i když věděl, že nikdo z nich neumí číst. "Jak se zdá, k naší velké lítosti válka skončila. Budeme muset tyto džentlmeny pustit."
"Znamená to, kapitáne, že jsme přišli o svůj podíl na kořisti?" zeptal se bocman vyčítavě. "Pokud nechcete viset na šibenici v greenwichských docích, pak určitě ano." Obrátil se k Schreuderovi a hluboce se uklonil. "Sire, zdá se, že vám dlužím omluvu." Lichotivě se usmál. "Z mé strany to byl omyl z nevědomosti, který, jak doufám, mi můžete prominout. V posledních několika měsících jsem neměl nej-menší zprávy o tom, co se ve světě děje." Plukovník mu kompliment oplatil prkennou poklonou a Cumbrae pokračoval: "S potěšením vám vracím váš meč. Bojoval jste jako pravý válečník a džentlmen."
Plukovník se uklonil o něco ochotněji. "Okamžitě vydám příkazy, aby moji lidé propustili vaši posádku. Vy jste samozřejmě volný a můžete se vrátit do Stolové zátoky a odtud pokračovat v zamýšlené plavbě. Mimochodem, kam máte namířeno, sire?" zeptal se Cumbrae zdvořile.
"Před vaší intervencí jsme se právě chystali vyplout do Amsterodamu. Vezu pro radu VOC žádost o výkupné za designovaného guvernéra mysu Dobré naděje, kterého spolu s jeho krásnou ženou zajal jiný anglický pirát. Nebo raději jiný anglický korzár," opravil se rychle plukovník. Cochran ho upřeně pozoroval. "Nejmenuje se váš budoucí guvernér Petrus van de Velde a nezajal ho na palubě galeony Rozhodnost anglický kapitán, sir Francis Courteney?"
Plukovníka Schreudera dotaz očividně zaskočil. "Zajisté, pane. Ale jak znáte tyto podrobnosti?"
"Plukovníku, zodpovím vaši otázku ihned, jakmile se ujistím, že Rozhodnost byla zajata už po podepsání mírové smlouvy mezi našimi národy."
"Můj milý lorde.
Já byl na palubě Rozhodnosti v době jejího přepadení.
Samozřejmě že jsem si naprosto jistý nelegálností celé akce."
"Ještě poslední otázku, plukovníku. Dovedete si představit, jak by stoupla vaše pověst, kdybyste toho piráta Courteneye zajal, silou zbraní si vynutil propuštění guvernéra van de Velde a jeho ženy a vrátil Holandské východoindické společnosti veškerý náklad a poklady, které Rozhodnost vezla?"
Plukovník oněměl. Představa fialkových očí a zlatých vlasů soupeřících s jasem slunce, která ani na okamžik úplně neopustila jeho mysl od chvíle, kdy se rozloučili, mu nyní vyrostla před očima v živých detailech. Vidina těch sladce rudých rtů převážila dokonce i hodnotu koření a zlatých cihel, které byly v sázce. Jak mu asi bude Katinka vděčná a její otec, prezident správní rady VOC? Tohle by mohlo být největší životní štěstí, jaké mu kdy zkřížilo cestu. Byl tak dojat tou úžasnou představou, že sotva dokázal přikývnout na Buzzardův návrh. "Pak, sire, věřím, že máme důvod k projednání věci, která by nám oběma mohla přinést výhody," řekl Buzzard a zeširoka se usmál.
Příštího rána Racek i Vlaštovka svorně vpluly do Stolové zátoky. Jakmile obě lodi spustily kotvy pod hlavněmi pevnostních děl, plukovník i Cochran se společně vydali na břeh. Když projeli příbojem, vrhla se k jejich člunu skupina vězňů a po pás ve vodě je vytáhli na pláž dřív, než ho příští vlna stačila spláchnout zpátky nebo převrátit. Podivně nesourodý pár vystoupil na břeh suchou nohou a zamířil k branám pevnosti. Schreuder kráčel v parádní uniformě se šerpou a stužkami a jihovýchodní pasát mu čechral peří na klobouku, zatímco za ryšavým Buzzardem vlál zářivý přehoz v barvě rudé, žluté a černé. Obyvatelé zastrčené výspy měli zřídka možnost vidět člověka oděného v takové nádheře a před branou pevnosti vzniklo úplné pozdvižení. Lidé se k nim okamžitě začali sbíhat ze všech koutů osady. Cumbraeho pozornost zaujaly hlavně malé otrokyně z Jávy, které působily dojmem loutek. Nebylo divu; dlouhý pobyt na moři ho

obral o potěšení z ženské společnosti.
Z tváří barvy vyleštěné slonoviny na něj hleděly unylé oči dívek oděných podle evropského stylu a pod jejich krajkovými živůtky se lákavě rýsovaly drobné křehké prsy. Cumbrae s potěšením vnímal jejich obdivné pohledy a jako král při procesí zvedal svoji opentlenou čapku před nejmladšími a nejkrásnějšími z nich. Smělý pohled jeho modrých očí nad ohnivým keřem licousů kouzlil na tváře dívek stydlivé úsměvy a temné ruměnce. Když vcházeli branou na nádvoří, stráže Schreudera zdravily jako dobře známou osobu. Cumbrae se rychle rozhlížel kolem a zkušeným okem hodnotil sílu pevnosti. Zatím sice panoval mír, ale kdo mohl vědět, co se uděje za pár let?
Jednoho dne může klidně vést obléhání těchto valů. Viděl, že opevnění bylo postaveno ve tvaru pěticípé hvězdy. Očividně si jeho budovatelé vzali vzor z nových pevností v Antverpách, které se mohly jako první pochlubit inovovaným půdorysem.
Každý cíp končil malou baštou a ostrý úhel hradeb umožňoval obráncům v nich krýt palbou prostor těsně před vnějšími valy, který se při obléhání klasických opevnění stával prostorem nikoho a jeho obrana byla nemožná. Až jednou masívní valy dostaví, hudou prakticky nedobytné a případným obléhatelům bude trvat celé měsíce, než je dokáží podkopat nebo podminovat. Jejich dokončení však nebylo v dohledu. I když na výstavbě hradeb a kopání ochranného příkopu pracovaly usilovně stovky zajatců a otroků, řada děl zatím musela odpočívat na nádvoří, protože je nebylo kam umístit. Ztracená příležitost! litoval v duchu Cumbrae. Mít tuhle informaci dřív, mohla přinést nemalý užitek. S pomocí několika námořních rytířů ji mohl dobýt a vyplenit. Spojeným úsilím nás tří, mě, Richarda Listera - a Frankyho Courteneye, než jsme se rozešli ve zlém - mohla být moje, posteskl si. Pohodlně usazený v pevnosti už mohl kontrolovat celý jižní Atlantik a dostat každou holandskou loď, která by se pokusila k mysu přiblížit. Zběžným pohledem zjistil, že část opevnění slouží za věznici. Zástup vězňů s řetězy a koulemi na nohou právě vyváděli z podzemních kobek pod severní hradbou. Nad nimi stála kasárna pro vojáky. Třebaže nádvoří bylo plné lešení a hromad stavebního materiálu, skupina mušketýrů oděných v zelenozlatých uniformách VOC cvičila na volné ploše před zbrojnicí. Branou bez ustání projížděly káry tažené voly s nákladem dříví a kamenů a před vchodem do jižního křídla budovy stál ve vznešené osamělosti kočár. Srst koní jednotné šedé barvy se leskla na slunci a kočí s lokajem, oba v livrejích barvy společnosti, zelené a zlaté, čekali vedle kočáru. "Jeho Excelence je už od rána v úřadě? Obvykle ho před polednem není vidět," divil se Schreuder. "Zpráva o našem příjezdu zřejmě pronikla do jeho rezidence." Vystoupili po schodišti jižního křídla a prošli teakovými dveřmi s vyřezávaným emblémem Společnosti. Ve vstupní hale s leskou podlahou ze žlutého dřeva jim pobočník odebral meče a klobouky a odvedl je do předkanceláře. "Oznámím Jeho Excelenci váš příchod," omluvil se a vycouval z místnosti. Vrátil se za několik minut. "Jeho Excelence vás hned přijme."
Úzké průzory oken guvernérova přijímacího pokoje nabízely výhled na zátoku.
Místnost byla vybavena směsí těžkého holandského nábytku a uměleckých předmětů z Orientu. Naleštěnou podlahu kryly jemné čínské koberce a prosklené skříně vystavovaly na obdiv křehkou keramiku s barevnými glazurami dynastie Ming. Guvernér Kleinhans, vysoký, nevrlý muž na konci středního věku, měl pleť zažloutlou dlouhým pobytem v tropech a rysy jeho tváře poznamenaly vrásky starostí o úřad. Kostnatost postavy zdůrazňoval nezvykle výrazný ohryzek, který silně deformoval jeho krk. Plná paruka naopak působila v kontrastu strhaného obličeje až příliš mladě.
"Plukovníku Schreudere," pozdravil škrobeně důstojníka, ale oči zapadlé ve váčcích vrásčité kůže nespustil z Buzzarda. "Když jsem se ráno probudil a viděl, že vaše loď je pryč, myslel jsem, že jste odplul domů bez mého svolení."
"Prosím za prominutí, pane. Všechno vám vysvětlím, ale dovolte mi nejdřív představit anglického šlechtice, hraběte z Islay."
"Skotského, ne anglického," zavrčel Buzzard.
Ale guvernéra Kleinhanse dojal sám titul a okamžitě přešel do gramaticky správné angličtiny mírně poznamenané hrdelním akcentem. "Ach, buďte vítán na mysu Dobré naděje, můj lorde.
Prosím, posaďte se. Mohu vám nabídnout malé občerstvení - snad skleničku Madeiry?" Usazený v kruhu křesel s vysokými opěradly a se sklenkou na dlouhé stopce naplněnou jantarovým vínem v ruce, se plukovník nahnul ke guvernérovi a zašeptal: "Pane, to co vám chci nyní sdělit, je velmi delikátní záležitost."
Kleinhans zatleskal a sluhové s pobočníkem opustili pokoj.
"Nuže, plukovníku, jaké tajemství pro mě máte?" Dychtivě pohlédl na Schreudera. Jak Schreuder mluvil, původně zasmušilá guvernérova tvář se začala pomalu rozjasňovat a v očích mu zasvítila chtivost spojená s očekáváním. Když však plukovník skončil, vystřídal je skeptický výraz. "Jak zjistíme, že ten pirát, Courteney, stále kotví na místě, kde jste ho naposled viděl?" zeptal se Buzzarda. "Není tomu ani dvanáct dní, co byla uloupená galeona Rozhodnost vytažena na břeh kvůli čištění a opravám. Neměla vztyčený hlavní stěžeň a veškerý náklad vyložili na břeh. Věřte slovu námořníka, pane. Můžu vás ujistit, že ji Courteney nedokáže spustit na vodu dřív než za měsíc. To znamená, že nám ještě stále zbývají nejmíň dva týdny na přípravu útoku," vysvětloval Buzzard. Kleinhans přikývl.
"Kam se ten darebák ukryl? Kde leží to tajné kotviště?"
Guvernér vyslovil ty otázky jakoby náhodně, ale zažloutlé oči mu horečnatě zasvítily. Buzzard odbyl dotaz suchým smíchem.
"Mohu vás jen ujistit, že je ukryt velmi dobře, a vaši muži nemají šanci ho bez mé pomoci najít."
"Chápu." Guvernér se kostnatým ukazováčkem pošťáral v nose a prohlížel si suchý lupínek, který z něj vydoloval. Aniž by vzhlédl, pokračoval dál nevzrušeným tónem. "Přirozeně nebudete požadovat odměnu za čin, který je konečně vaším úkolem a morální povinností."
"Nemíním žádat odměnu, pokud mi poskytnete skrovnou náhradu za mé výdaje a ztracený čas," souhlasil Cumbrae.
"Jednu setinu z toho, co se nám podaří zachránit z nákladu galeony," navrhl Kleinhans. "Ne zas tak příliš skrovnou," ohradil se Cumbrae. "Měl j sem na mysli polovinu."
"Polovinu?" Guvernér Kleinhans se zprudka napřímil a jeho pleť dostala barvu starého pergamenu. "Zajisté žertujete,

pane."
"Ujišťuji vás, že pokud jde o peníze, žertuji jen zřídka. Zvážil jste, jak vám bude generální ředitel vaší společnosti zavázán, když mu vrátíte dceru zdravou a bez nutností platit výkupné? To samo o sobě bude dostatečný argument pro zvýšení vaší penze, nemluvě už o záchraně nákladu koření a zlata." Guvernér mlčky zvažoval Cumbraeho slova a přitom prozkoumal druhou nosní dírku.
Cochran pokračoval v přesvědčování. "Jakmile bude van de Velde volný, vrátí se na mys a vy mu předáte svůj úřad. Budete se pak moci vrátit do Holandska, kde na vás jistě čeká odměna za vaše dlouholeté věrné služby." Plukovník Schreuder už se zmínil před Buzzardem, jak se guvernér těší na penzi po třiceti letech práce pro Společnost. Kleinhanse ty nadějné vyhlídky viditelně rozrušily, ale odpověděl rozhodným hlasem.
"Desetinu hodnoty zajištěného zboží, ovšem bez podílu z prodeje zajatých pirátů do otroctví. Desátý díl je moje konečná nabídka." Cumbrae se zatvářil zoufale. "Budu se muset o odměnu rozdělit s posádkou své lodi. Nemůžu uvažovat o ničem menším než čtvrtině."
"Pětinu," procedil mezi zuby Kleinhans.
"Dobrá," souhlasil nadmíru spokojený Buzzard. "A samozřejmě pomoc té krásné válečné fregaty, která kotví v zátoce, a k tomu tři kumpanie vašich mušketýrů pod vedením plukovníka Schreudera. Kromě toho moje loď musí doplnit zásoby prachu a střeliva, včetně vody a potravin." o velkém úsilí dal plukovník Schreuder příští den pozdě odpoledne dohromady tři pěší oddíly, každý v počtu devadesáti mužů. Stáli seřazeni na přehlídkové ploše před hradbami pevnosti připravení se nalodit. Všichni důstojníci a poddůstojníci byli Holanďané, zatímco mušketýry reprezentovala národnostní směsice. Hotentoti z kmenů okolo mysu spolu se Sinhálci a Tamily z kolonií Společnosti na Cejlonu a Malakánci z Malajsie se hrbili pod tíhou výzbroje a těžkých ranců. Bez výjimky byli bosí. Když je Curnbrae sledoval, jak v placatých čapkách, zelených uniformách s příčnými pásy přes prsa a mušketami v ponosu pochodují branou, poznamenal: "Doufám jen, že umí bojovat stejně dobře jako mašírovat. Ale i tak si myslím, že zažijí nemilé překvapení, až potkají Frankyho mořské krysy." Na Racka s potížemi naložil jeden oddíl vojáků s veškerou bagáží. I tak byla paluba přeplněná a za špatnéhg počasí by se určitě stala nesnesitelným místem. Zbývající dvě kumpanie pěchoty se nalodily na válečnou fregatu. Tím se také trochu vyrovnaly možnosti lodí. Buřňák byla rychlá prostorná fregata ukořistěná z flotily Oliwera Cromwella v bitvě u Kentsh Knock. Ještě před několika měsíci se zúčastnila s loďstvem holandského admirála de Ruytera nájezdu na Temži. V lesklém hávu černého nátěru s bílým lemováním vypadala štíhlá a elegantní. Její plachty, obnovené před odplutím z Holandska, svítily novotou a veškeré lanoví bylo zbrusu nové. Posádku tvořili prvotřídní námořníci - veteráni zocelení bojem ve dvou předcházejících válkách s Anglií. Velitel lodi, kapitán Ryker, zkušený námořník široký v ramenou a velký statečností, se ani nesnažil skrýt nelibost nad faktem, že má být podřízen člověku, který byl až doposud jeho nepřítelem a kterého stále považoval za piráta. Podle toho také s Buzzardem jednal chladně a nepřátelsky se stěží skrývaným pohrdáním. Na palubě Buřňáka se konala válečná porada, jejíž průběh by jen stěží snesl označení hladký. Cumbrae vytrvale odmítal prozradit cíl výpravy a Ryker ze zásady oponoval všechny jeho návrhy. Hádal se o sebemenší detaily. Jedině arbitrážní úsilí plukovníka Schreudera zabránilo nezvratnému zhroucení akce ještě před vyplutím ze Stolové zátoky. S opravdovým ulehčením Buzzard sledoval, jak fregata zvedá kotvu a následuje drobnějšího Racka k výjezdu ze zátoky. Necelé dvě stovky mušketýrů se tísnilo u hrazení fregaty a mávalo na rozloučenou zástupu pestře oděných žen a polonahých Hotentotek na pláži.
Také paluba Racka byla plná mávajících infanteristů. Vzrušeně debatovali, ukazovali si navzájem význačné body na pobřeží a překáželi posádce v práci. Jakmile loď obeplula výběžek pod Lví hlavou a pocítila majestátní dech jižního Atlantiku, na hlučné pasažéry padlo podivné ticho. Když později zamířila na východ na otevřené moře, první z mušketýrů odběhl k zábradlí a větru na pozdrav vyhodil obsah svého žaludku. Ale vítr mu žluté zbytky posledního jídla vrátil zpět do bledé strhané tváře a posádka se mohla utlouct smíchy. Do hodiny většina vojáků následovala jeho příkladu a paluba se následkem obětí přinášených Neptunovi stala nebezpečně kluzká. Buzzard ji musel nechat včetně pasažérů opláchnout vodou z pump. "Čeká nás zřejmě pár zajímavých dnů," svěřoval Buzzard své dojmy Schreuderovi. "Doufám jen, že těm krasavcům zbude dost sil, aby po svých vyšli na břeh, až budeme na místě." Ještě dřív, než překonali polovinu vzdálenosti, začalo být zřejmé, že to, co řekl v žertu, se stávalo smutnou skutečností. Většina vojáků s prázdnými žaludky ležela na palubě jako mrtvoly, apatičtí ke všemu, co se kolem děje. Kapitán Ryker signalizoval, že stav vojáků na jeho lodi není o nic lepší.
"Jestliže je vyženeme z paluby přímo do boje, Frankyho krysy je spolknou a nemusí ani vyplivovat kosti. Musíme změnit naše plány," domlouval Buzzard Schreuderovi. Plukovník uznal Buzzardovy obavy a signalizoval zprávu přes vodu na Buřňáka.
Skasali plachty, kapitán Ryker přirazil s člunem k Rackovi a s očividnou nechutí vystoupil na palubu prodiskutovat nový plán útoku. Cumbrae nakreslil mapku zátoky spolu s pobřežím po obou stranách skalní soutěsky a tři důstojníci nad ní dumali v těsné kajutě. Rykerovu náladu poněkud zlepšilo konečné odhalení místa, kde se mají vylodit, a vyhlídka na podíl z kořisti. Své sehrála také whisky, kterou do něho Cumbrae vytrvale naléval. Pro jednou se dokonce uvolil souhlasit s Cumbraeho plánem. "U pobřeží se dá pohodlně zakotvit v tomto místě." Buzzardův ukazováček porostlý rezavými chlupy se zabodl do mapy. "Bohužel leží třicet kilometrů na západ od laguny. Při stávajícím větru bude voda dostatečně klidná, aby mohly čluny vysadit na břeh oddíly plukovníka Schreudera.
Odtud může zahájit přibližovací pochod. Pobyt na pevné zemi a fyzická námaha poskytne mužům příležitost, aby se zotavili a vzpamatovali z letargie. V čase, kdy dorazí do Courteneyova doupěte, budou zase schopní boje."
"Blokují piráti vstup do laguny?" chtěl vědět Ryker. "Zde a zde mají baterie děl. Kryjí vstupní kanál." Cumbrae zakreslil do mapky řadu křížků. "Jsou velmi dobře umístěna a jejich poloha je chrání před odvetnou palbou z lodí plujících do laguny." Odmlčel se, když si připomněl pozdravy na rozloučenou, kterých se mu dostalo při útěku z laguny po nezdařeném útoku na tábor. Kapitán Ryker rychle vystřízlivěl při myšlence, že by měl vystavit svou loď salvám

opevněných pobřežních děl. "Západní baterii jsem schopen vyřídit z pobřeží," sliboval Schreuder. "Vyšlu malý oddíl vojáků, kteří vyšplhají na útes. Osádky děl nebudou očekávat, že by je někdo mohl napadnout zezadu. Bohužel nedokážeme překročit kanál, abychom totéž provedli s děly na východním břehu."
"Na východní pobřeží vysadím své muže já.
Vyřadí děla ze hry," vložil se do hovoru Ryker. "Pokud ovšem vyvineme spolehlivý systém signalizace, abychom mohli útoky koordinovat." Další hodinu vymýšleli vlajkové a kouřové signály pro spojení lodí s pobřežím. V tom čase už byli oba Holanďané správně nažhavení a soupeřili spolu o příležitost vysloužit si v boji co největší zásluhy. Proč bych měl riskovat životy svých lidí, když se tito hrdinové předhánějí, kdo z nich tu práci udělá za mě? uvažoval spokojený Buzzard.
Nahlas však řekl: "Blahopřeji vám, pánové, připravili jste vynikající plán. Jestli dobře rozumím, počkáme s útokem na dělové baterie, až plukovník Schreuder dorazí s hlavními oddíly pěchoty a připraví překvapivý úder do zad Courteneyovým pirátům v táboře."
"Ano, přesně tak," dychtivě souhlasil Schreuder. "Ale jakmile budou baterie na vstupu vyřazeny, musí vaše lodě okamžitě vniknout do laguny a bombardovat pirátský tábor palbou svých děl. To bude pro mě signálem k zahájení pozemního útoku."
"Poskytneme vám plnou podporu," souhlasil Cumbrae a v duchu si myslel: jak je chtivý slávy. Potlačil nutkání poklepat mu blahosklonně na rameno.
Ten idiot ještě dostane svůj příděl dělových koulí, jen co položím ruku na kořist. Pak vypočítavě pohlédl na kapitána Rykera. Zbývalo ještě zajistit, aby Buřňák vjel do laguny první a přitáhl hlavní pozornost Frankyho děl na pláži. Vážné poškození Rykerovy lodi ještě před Frankyho kapitulací by Buzzardovi přineslo nemalé výhody. Kdyby totiž na konci bitvy velel jediné lodi, která zůstane schopná plavby, mohl při dělení válečné kořisti diktovat vlastní podmínky.
"Kapitáne Rykere," začal arogantním hlasem. "Vyhrazuji si čest zahájit útok z moře se svou malou lodí. Moji chlapci by mi neodpustili, kdybych vás nechal jet před námi." Ryker pevně sevřel rty. "Pane!" odpověděl stroze. "Buřňák je mnohem lépe vyzbrojen a je také schopen nepoměrně líp odolat nepřátelské palbě. Musím trvat na tom, abyste mi dovolil vjet do laguny první." A máme vystaráno, pomyslel si Buzzard, když zdráhavě sklonil hlavu na souhlas. O tři dny později vysadili plukovníka Schreudera a jeho tři kumpanie mušketýrů zdecimovaných mořskou nemocí na pustou pláž a pozorovali, jak dlouhý zástup vojáků mizí v divočině.

Africká noc byla klidná, ale zdaleka ne tichá. Hal se na úzkém chodníku zastavil, a když otcovy kroky dozněly někde vpředu, poslouchal tiché zvuky lesního života kolem. Šramot hlodavců a jiných drobných savců v suchém listí oživovaly chvějivé akordy volání nočních ptáků.
Byly úchvatnější a krásnější, než by kterýkoliv virtuos dokázal vykouzlit ze strun hudebního nástroje. Party neviditelného chrámového chóru boha Pana doplňovalo ševelení větru v korunách stromů a bzučení nočního hmyzu. Pohodu noci narušoval jen občasný řev kočkovitých šelem na lovu. Drobné světlo otcovy lodní lampy mezitím zmizelo daleko v lese a Hal ho začal rychlým krokem stíhat. Když opouštěli tábor, otec nechal otázku na cíl jejich cesty bez odpovědi. Nyní, když vycházel z lesa na úpatí kopců, poznal, kam jdou. Kameny vyznačující lóži, kde skládal přísahu, stále ležely v kruhu matně osvětleném ubývajícím měsícem. Než do kruhu vstoupili, sir Francis poklekl na jedno koleno, sklonil hlavu a začal se modlit. Hal ho napodobil. "Dobrý Bože, dej abych byl hoden tvého úkolu," odříkaval Hal slova modlitby. "Dej mi sílu dodržet přísahu, kterou jsem zde složil ve tvém jménu."
Konečně otec zvedl hlavu, vstal a podal Halovi ruku. Pak spolu vešli do kruhu a přistoupili ke kamennému oltáři. "In Arcadia habito!" pronesl sir Francis hlubokým rytmickým hlasem a Hal odpověděl: "Flumen sacrum bene cognosco!" Sir Francis postavil lampu na jeden z kamenů a v jejím žlutém světle znovu poklekl.
Dlouhou dobu se tiše modlil, než pohlédl k obloze. "Hvězdy jsou Boží šifry. Svítí nám při našem příchodu i odchodu a vedou nás neznámými oceány. Ve svých drahách drží náš osud a odměřují počet našich dnů." Halovy oči zabloudily ke hvězdě, kterou považoval za svou. Nadčasový a neměnný Regulus jiskřil v souhvězdí Lva. "Minulou noc jsem sestavil tvůj horoskop," pokračoval sir Francis. "Nedokáži mnoho říci, ale jedno ti povím. Hvězdy pro tebe určily výjimečný osud. Bohužel nejsem schopen stanovit jeho povahu." V otcově hlase zazněla trpkost a Hal na něj pohlédl. Měl ztrhané rysy a pod očima se mu usadily hluboké temné stíny. "Jestli jsou nám hvězdy tak příznivě nakloněny, co tě potom tolik trápí, otče?"
"Byl jsem na tebe příliš přísný. Hnal jsem tě tvrdě kupředu." Hal zavrtěl hlavou. "Otče..." Ale sir Francis mu položil ruku na rameno a zastavil jeho námitky. "Musíš mít stále na paměti, proč jsem to všechno dělal. Kdybych tě miloval míň, byl bych k tobě laskavější." Stiskl Halovo rameno silněji, když zaslechl, jak se nadechuje k odpovědi. "Snažil jsem se tě připravit dobře, dát ti vědomosti a sílu, aby ses dokázal vyrovnat se zvláštním údělem, který ti hvězdy přisoudily. Dokážeš to pochopit?"
"Ano. Vím o tom už dlouho, Aboli mi to vysvětlil."
"Aboli je moudrý. Zůstane s tebou, až já odejdu."
"Ne, otče. Nemluv tak."
"Synu, pohlédni znovu na hvězdy," vybídl ho sir Francis a Hal zaváhal. Nebyl si jistý, kam otec míří. "Ty přece znáš moji hvězdu, ukazoval jsem ti ji nejméň stokrát. Najdeš ji v souhvězdí Panny." Hal zvedl zrak k obloze a zabloudil pohledem k východu, kde svítil jasný a čistý Regulus. Když mu pak oči pokračovaly dál k nedalekému souhvězdí Panny, dech mu uvázl v hlubokém vzdechu pověrčivé hrůzy. Otcovo znamení přetínala z jednoho konce na druhý šavlovitá šmouha plamene. Ohnivé pero rudé jako krev.
"Meteor," zašeptal. "Kometa," opravil ho otec. "Bůh mi posílá varování. Dny mého pobytu na tomto světě jsou sečteny. Dokonce už Řekové a Římané věděli, že nebeský oheň je znamením pohromy, války, hladu a moru a také smrti

králů."
"Kdy?" zeptal se Hal hlasem poznamenaným hrůzou. "Brzy," odpověděl sir Francis. "Musí k tomu dojít brzy. Určitě dřív, než kometa projde mým znamením. Toto je možná poslední chvíle, kdy můžeme být takto sami."
"Copak se nedá neštěstí nijak odvrátit?
Nemůžeme před ním utéct?"
"Nevíme, odkud přichází," řekl sir Francis vážně. "Nemůžeme uniknout tomu, co bylo určeno. Když začneme utíkat, určitě vběhneme rovnou do jeho chřtánu.`` "Pak zůstaňme a postavme se mu. Bojujme s ním," prohlásil Hal rozhodně.
"Ano, budeme bojovat," souhlasil otec, "i když výsledek je předurčen. Ale kvůli tomu jsem tě tady nevedl.
Chtěl bych ti této noci předat svůj odkaz, dědictví hmotné i duševní povahy, které ti náleží jako mému jedinému synovi."
Vzal Halovu tvář do dlaní, obrátil ji k sobě a pohlédl mu zblízka do očí. "Po mé smrti na tebe přejde titul baroneta, který udělila dobrá královna Bess tvému pradědečkovi po zničení španělské armády. Staneš se sirem Henry Courteneyem, rozumíš?"
"Ano, otče."
"Tvůj původ je zaregistrován v Anglii u heraldického úřadu." Zmlkl, když se údolím rozlehl řev leoparda lovícího kdesi pod skalním hřebenem. Jakmile úděsné vrčení doznělo, sir Francis tiše pokračoval. "Přál bych si, abys dál vystupoval po stupních Řádu, dokud se z tebe nestane námořní rytíř."
"Půjdu vytrvale k tomuto cíli, otče." Sir Francis zvedl ruku. Ve světle lampy se zaleskl zlatý kroužek na jeho prsteníku. Sňal ho a podržel tak, aby zachytil měsíční světlo. "Tento prsten patří k odznakům titulu." Vzal Halovu pravou ruku a zkoušel, jak sedne na jeho prsteník. Byl však příliš volný, a tak mu ho nasadil na ukazováček. Pak rozepjal vysoký límec svého pláště a odhalil velkou zlatou pečeť, která mu visela na hrudi. V chabém světle lampy zajiskřily rubíny v očích vztyčeného lva a diamanty hvězd nad ním. Přetáhl zlatý řetěz přes hlavu, podržel ho chvíli nad Halovou hlavou a pak mu ho pomalu vložil na ramena. "Tato pečeť je dalším odznakem mé funkce. Bude tvým klíčem k chrámu."
"Tvá důvěra mě těší, ale i zahanbuje."
"Ještě jednu část svého duchovního odkazu ti zanechám," pokračoval sir Francis a sáhl do záhybů pláště. "Je to památka na tvou matku." Otevřel ruku. Na dlani mu ležel medailon s miniaturním portrétem lady Edwiny Courteneyové. Nedostatek světla nedovolil Halovi rozeznat detaily portrétu, ale matčinu tvář si dobře pamatoval; vryla se mu do paměti i do srdce. Beze slov medailon zastrčil do náprsní kapsy. "Měli bychom se spolu pomodlit za klid její duše," navrhl sir Francis a oba sklonili hlavy. Po mnoha minutách ticha otec konečně zvedl hlavu. "Nyní zbývají už jen pozemské statky.
Nejdřív je to High Weald, naše rodinné sídlo v Devonu. Víš, že po čas mé nepřítomnosti ho spravuje spolu s pozemky tvůj strýc Thomas. Závěť je uložena u mého právníka v Plymouthu..." Sir Francis ještě hodnou chvíli vypočítával majetek v Anglii a vysvětloval podrobnosti jeho skladby. "Všechno jsem to sepsal ve svém deníku, ale kniha se může ztratit nebo zničit dřív, než ji stačíš projíst. Proto si zapamatuj všechno, co jsem ti právě řekl."
"Nic z toho nezapomenu," ujišťoval Hal. "Pak jsou zde ještě věci získané na této výpravě. Spolu jsme ukrývali kořist jak z Nádherné noci, tak i z Rozhodnosti. Až se s ní vrátíš do Anglie, nezapomeň vyplatit každému muži z posádky, co mu patří."
"Udělám to, spolehni se."
"Zaplať také do poslední pence královským celníkům podíl, který náleží koruně. Jedině darebák by se pokoušel podvést svého panovníka."
"Nezapomenu na povinnosti ke svému králi."
"Nemohl bych odpočívat v míru a pokoji, kdybych věděl, že bohatství, které jsem nashromáždil pro tebe a svého krále, přišlo vniveč. Chtěl bych, abys přísahal na čest krále a Řádu. Musíš odpřisáhnout, že nikomu neprozradíš, kde je poklad ukryt. V těžkých dnech, které nás čekají, když rudá kometa vládne mému znamení a diktuje osud našich věcí, se objeví nepřátelé, kteří tě budou nutit, abys porušil svou přísahu. Měj proto stále na mysli motto našeho rodu. Uurrabo! Vytrvám!"
"Na svou čest a vejménu Boha, já vytrvám," sliboval Hal. To ještě nevěděl, a ani vědět nemohl, že slova, která mu tak lehce sklouzla z jazyka, se k němu vrátí a budou stonásobně těžší a dost silná na to, aby mu zlomila srdce.

Během celé vojenské kariéry vedl plukovník Cornelius Schreuder domorodé jednotky raději než vojáky své vlastní národnosti nebo rasy vůbec. Dával domorodcům přednost pro jejich schopnost snášet těžkostí spojené s vedrem a sluncem stejně jako deštěm a chladem. Byli odolní i proti horečce a moru, nemocem, které v tropech ničily bílé muže. Dokázali také líp přežít při nedostatku potravy. Zatímco Evropané onemocněli a umírali, pokud byli donuceni podstoupit podobné zkoušky, oni dokázali vyžít z toho, co tato divoká a krutá země nabízela, a bojovat dál. Priorita domorodců však měla ještě jiný důvod.
Jestliže životy křesťanů byly považovány za cenné, životy pohanů šlo obětovat bez podobných úvah. Stejně jako dobytčata, ceněná níž než lidé, mohl je posílat na jatka bez výčitek svědomí. Samozřejmě že měli také své stinné stránky. Kromě toho, že byli povětšině nenapravitelní zloději, nebylo radno je nechávat bez dozoru v blízkostí žen nebo alkoholu. Pokud se ukázala nutnost spoléhat na jejich vlastní iniciativu, chovali se jako malé děti, ale pod dobrým velením holandských důstojníků převážila všechny nectnosti jejich odvaha a bojový duch. Schreuder stál na návrší a sledoval dlouhý zástup vojáků za sebou. Pozoruhodně rychle se zotavili z následků mořské nemoci, která ještě včera mnohým z nich nedovolila stát na nohou. Noční odpočinek na pevné zemi, pár hrstí sušených ryb a placek z čirokové mouky pečených nad žhavým uhlím stačilo, aby byli ráno stejně čilí a veselí jako při nalodění. Šlapali za ním bosí, brebentili a zdánlivě bez námahy nesli své náklady.

Konečně se Schreuderovi vrátil optimizmus, který od vyplutí ze Stolové zátoky postrádal. Sundal klobouk a utřel si čelo.
Přestože slunce právě vykouklo nad koruny stromů, bylo už horko jako u pekařské pece. Pohlédl kupředu k lesům a kopcům, které na ně čekaly. Mapa nakreslená ryšavým Skotem byla jen hrubá skica tvaru pobřeží, nic neříkající o záludnostech divokého terénu, se kterými se hlouběji ve vnitrozemí setkávali. Zpočátku pochodovali podél mořského břehu, ale to se ukázalo být velmi obtížné. Mužům s těžkými ranci na zádech se při každém kroku bořily nohy hluboko do písku a pláže často přerušovaly útesy a skalnaté výběhy, jejichž překonávání je neustále zdržovalo. A tak Schreuder zamířil do vnitrozemí a vyslal dopředu zvědy, kteří měli za úkol hledat nejschůdnější cestu. Z úvah ho vytrhl křik. Po stezce k němu přibíhal jeden z průzkumníků. Udýchaný Hotentot se postavil do pozoru, zasalutoval a oznámil:
"Plukovníku, před námi je široká řeka."
Jako většina vojáků uměl dobře holandsky. "Čert aby to spral!" zaklel Schreuder. "Zase zdržení. A do plánovaného setkání nám zbývají pouhé dva dny. Ukaž mi cestu." Zvěd ho zavedl na hřeben kopce. Pod nohama se jim otevřelo široké, hustě zalesněné údolí hluboké nejmíň osmdesát metrů. Na jeho dně se doširoka rozlévalo ústí hnědé bahnité řeky. Schreuder vytáhl z koženého pouzdra dalekohled a pečlivě prozkoumal údolí hluboko zařezané do vnitrozemských kopců. "Nezdá se, že by jinde bylo místo umožňující snadnější sestup. Nemůžu dovolit hledat déle." Pohlédl dolů na sráz. "Přivažte ke stromům provazy, ať se mají muži čeho přidržet." V půli dopoledne se dostaly dvě stovky mužů na dno údolí. V jednom okamžiku se pod vahou padesáti vojáků utrhlo lano, ale incident si kupodivu nevybral žádnou větší daň. Vojáci se skutáleli na břeh řeky s odřeninami a škrábanci a jen jeden z nich utrpěl vážnější zranění. Mladému sínghálskému mušketýrovi se při pádu zachytila noha mezi kořeny a z holeni mu trčely třísky přelámané kosti. "Jsme dole a ztratili jsme jediného muže," spokojeně komentoval událost plukovník Schreuder před holandským poručíkem. "Mohlo nás to stát mnohem víc. Mohli jsme ztratit celý den hledáním vhodnější cesty."
"Nechám pro zraněného zhotovit nosítka," navrhl poručík Maatzuyker. "Zbláznil jste se?" utrhl se na něj Schreuder. "Jen by zdržoval pochod. Nechte toho nešiku tady a dejte mu nabitou pistoli. Až se na něj přijdou podívat hyeny, bude mít možnost zvolit, koho zastřelí. Jestli jednu z nich, nebo sebe. A dost řečí! Musíme se dostat přes řeku."
Schreuder z břehu odhadoval vodní tok široký zhruba sto metrů. Hladinu poznačily prohlubně vírů, jak odliv hnal bahnitou vodu na cestě k moři. "Budeme muset postavit vory..." odvážil se dalšího návrhu poručík Maatzuyker, ale Schreuder jen zavrčel.
"Nemůžeme si dovolit marnit čas. Natáhněte přes řeku lano.
Zjistíme, jestli se nedá přebrodit."
"Proud je příliš silný," taktně poznamenal Maatzuyker. "To pozná každý blbec, Maatzuykere. Možná v tom tkví kořeny vašeho mimořádného postřehu," odpověděl Schreuder sarkasticky. "Vyberte nejlepšího plavce!" Maatzuyker zasalutoval a rychle prošel kolem nastoupených jednotek. Muži se zřejmě dovtípili, oč jde, a kdekdo hledal něco zajímavého na obloze nebo v lese, jen aby se vyhnul poručíkovým očím. "Ahmed!" zařval na jednoho z vojáků a vytáhl ho za rameno ze zadní řady, kde se snažil udělat nenápadným. Ahmed rezignovaně podal mušketu nejbližšímu vojákovi a začal se svlékat. Jeho nahé tělo bez chlupů překypovalo tvrdými svaly. Maatzuyker mu uvázal pod paže lano a postrčil ho k vodě. Muž postupoval napříč proudem a voda mu sahala sotva do pasu. Schreuderova naděje na snadný přechod řeky viditelně ožila. Ahmedovi druzi ve zbrani popouštěli lano a povzbuzovali ho výkřiky. V necelé polovině vzdálenosti hlavního řečiště se Ahmed náhle zapotácel a hlava mu zmizela pod hladinou. "Vytáhněte ho zpátky!" nařídil Schreuder. Ahmed se objevil na mělčině, vykašlával vodu a snažil se postavit na nohy. "Táhněte! Dostaňte ho z vody!" zařval Schreuder nečekaně naléhavým hlasem. Padesát metrů proti proudu zahlédl na hladině kalné vody pohyb. K desátníkovi, který se plácal v mělké vodě, rychle směřovala brázda vlnek ve tvaru písmena V Muži u lana ji zpozorovali také a s výkřiky zděšení táhli Ahmeda ke břehu tak vehementně, že znovu upadl. Zatímco hledal oporu bláznivým kopáním a zoufalými pohyby rukou, tvor pod vodou se k němu neúprosně blížil. Několik metrů před ním se z vody vynořil netvorný čenich podobný černému sukovitému špalku a vodu za ním prořízl zubatý ještěří ocas. Ohavné monstrum rozevřelo čelisti s řadami nerovných žlutých zubů. Ahmed je spatřil okamžik předtím, než sevřely dolní polovinu jeho těla jako padající mříž. Stačil ještě vykřiknout a pak oba, muž i krokodýl, zmizeli pod hladinou ve vírech béžové pěny. Muži u lana ztratili půdu pod nohama a v klubku nohou a rukou sjížděli dolů po břehu. Schreuder bez váhání přiskočil, obtočil si volný konec provazu kolem zápěstí a tahal ze všech sil. V proudu hnědé vody vybuchl další gejzír následovaný vírem pěny, v níž se závratnou rychlostí otáčelo obrovské krokodýlí tělo. Mužům u lana se podařilo dostat na nohy a boj začal nanovo. Pak se hnědá voda kolem zbarvila doruda.
Krokodýl Ahmeda přepůlil stejně lehce, jako když hltavec utrhne stehno pečeného krocana. Odpor náhle pominul a muži u lana se znovu ocitli na zemi.
Když konečně vytáhli z vody torzo Ahmedova těla, paže se mu ještě trhaně chvěly a ústa křečovitě otevírala a zavírala podobně jako rybě vyhozené na břeh. O kus dál se na hladině objevil krokodýl s Ahmedovými nohami napříč v tlamě. Zvedl hlavu k nebi a pokoušel se sousto spolknout. Jak sjíždělo jícnem k žaludku, jeho bledé šupinaté hrdlo se vydulo a deformace pomalu klesala níž. Schreuder řval vztekem. "Ta hnusná bestie nás tu zdrží celé dny, jestli to připustíme." Otočil se na mušketýry otřesené pohledem na žalostné Ahmedovy pozůstatky. "Přineste mi ten kus masa!" Muži poslechli. S děsem viděli, že se plukovník svléká. Za chvíli stál před nimi nahý. Hleděli na jeho statné, svalnaté tělo s plochým břichem, u jehož základny trčel z houští perných chlupů tlustý penis.
Na Schreuderův netrpělivý příkaz mu uvázali kolem hrudi lano a podali nabitou mušketu se zapáleným doutnákem v zámku.
Schreuder si ji hodil přes rameno a druhou rukou uchopil Ahmedovu studenou paži. Mezi vojáky to poděšeně zašumělo, když vstoupil do řeky, vleče krvavé zbytky za sebou. "Tak pojď, ty hnusná bestie," volal, když mu voda dosáhla ke kolenům. "Máš pořád hlad? Dobře, něco tu pro tebe mám." Když byl Schreuder ve vodě téměř po pás,

přihlížející vojáci oněmělí hrůzou.
Nedaleko proti proudu nad místem, kde stál, zavířila hladina znovu. Krokodýl plaval dolů k němu a na hnědé hladině za ním zůstávala šípovitá stopa. Schreuder zastavil a obloukem hodil zohavené torzo před sebe do dráhy dravcova nájezdu. "Sežer si to!" zařval, strhnul zbraň z ramene a zamířil na lidskou návnadu, která plavala na hladině ve vzdálenosti dvojnásobku rozpětí paží. Z vody se zvedla monstrózní hlava s čelistmi připravenými zhltnout to, co zbylo z Ahmedova těla. Přes hledí muškety sledoval zející propast otevřené tlamy, rozeklané řady zubů a máslově zbarvený závěr jícnu. Když krokodýl otevře čelisti, okamžitě se mu v krku zvedne tuhá blána, která uzavře hrdlo a zabrání vodě vniknout do plic. Schreuder zamířil doprostřed bledého terče a uvolnil zámek. Hořící doutnák dopadl na pánvičku s prachem a po kratinkém zpožděním ho zapálil. Schreuder neochvějně držel cíl na mušce, až z hlavně vyšlehl oheň a stříbřitě modrý dým vletěl rovnou do krokodýlí tlamy. Sto gramů broků z olova tvrzeného antimonem pronikly blánou, roztrhly krční tepnu i s dýchací trubicí a přes svaly jícnu skončily ve studeném srdci bestie. Tělo obrovského ještěra dlouhé pět metrů se vymrštilo nad hladinu a prohnulo, až se jeho neforemná hlava setkala s hřebenem ocasu. Pak dopadlo zpět do vody, převrátilo se, potopilo a znovu vynořilo zmítáno poslední křečí. Schreudera už smrtelný zápas netvora nezajímal. Odhodil mušketu a vrhnul se po hlavě do proudu.
Spoléhal, že šílenství smrtelně zraněného krokodýla odvede pozornost dalších ještěrů, pokud by se objevili, a mocnými kraulovými tempy zamířil k protějšímu břehu. "Popusťte mu lano," hulákal poručík Maatzuyker na muže zkoprnělé hrůzou.
Rychle se vzpamatovali a nadzvedli provaz, aby ležel ve vodě co nejmíň. "Pozor!" vykřikl Maatzuyker. Oči všech na břehu se upřely na rohovité výstupky dvou párů očí, které sledovaly křeče umírajícího druha. Mnohem méně hlasité šplouchání Schreuderových paží přitáhlo jejich pozornost teprve tehdy, když plukovníkovi scházelo ke břehu pouhý tucet temp.
"Rychleji!" řval Maatzuyker. "Je za vámi!" Schreuder zrychlil, ale i tak se jeho nohy dotkly dna v okamžiku, kdy krokodýl zaostával jen o délku těla. Mocné čelisti cvakly naprázdno několik centimetrů Schreuderovi za patami. Tím však ještě nebezpečí neskončilo. Plukovník za sebou vlekl těžké lano a ještěr se rozhodl stíhat ho i na břehu. Na svých krátkých křivých nohou se pohyboval neuvěřitelně rychle. Schreuder doběhl k prvnímu stromu sotva půl metru před ním a s posledním zbytkem sil se vytáhl do jeho koruny. Krokodýl se však nemínil vzdát tak lehce a ještě chvíli rozhořčeně pobíhal kolem kmene, než se obrátil zpátky k řece. Dlouhý hřebenatý ocas držel vysoko nad zemí. Dříve než zmizel pod hladinou, Schreuder křičel přes řeku: "Přivažte konec lana ke stromu!" Jakmile sám obtočil provazem kmen stromu, na kterém seděl, znovu ječel přes řeku. "Maatzuykere! Postavte vor a s pomocí lana na něm přeplavte přes řeku."
Po uvolnění lan se trup Rozhodnosti zbavený ,i nánosu korýšů a mořských řas zvolna napřimoval a začínající příliv loď pomalu narovnal úplně. Konečně přišel čas postavit nový stěžeň.
Doprava dlouhého těžkého kmene borovice si vyžádala každé zdravé ruce. Když zvedli silnější konec stěžně přes hrazení na palubu, sir Francis osobně dohlížel na jeho usazení do kýlu lodi. Ke koncům předního a křížového stěžně uvázali kladky a s jejich pomocí uskutečnili delikátní operaci vztyčení. Padesáti mužům trvala téměř celý den. "Dobrá práce, hoši," pochválil je sir Francis, jakmile pata stěžně zapadla pár posledních centimetrů do vybrání v kýlu. "Povolte lana!" Dvacet metrů vysoký stěžeň konečně stál sám bez jakékoliv opory. "Za deset dní vyplujeme, pamatujte si má slova," volal Velký Daniel, stoje po pás ve vodě. Sir Francis mu z paluby odpověděl.
"Ještě zbývají ráhna, plachty a lana. A ty se samy nepověsí, pokud tam budeš civět a mlet jazykem." Už se chystal odejít, když pohlédl k lesu a zachmuřil se. Guvernérova žena v doprovodu komorné scházela k vodě. Pestře zbarveným parapletem točila v prstech bílé ručky a všichni muži z posádky na ni mohli oči nechat. I Hal, který dohlížel na práci na přední palubě, zapomněl na povinnosti a hleděl jako tele. Dnes na sobě měla přiléhavé šaty s hlubokým výstřihem, který odhaloval prsa až málem po bradavky. "Sire Courteneyi," zavolal na něj sir Francis dostatečně hlasitě, aby si toho všiml každý na palubě. "Hleďte si své práce. Kde jsou klíny na zajištění stěžně?" Hal se vzpamatoval a opálené tváře mu potemněly.
Došel k zábradlí pro těžkou palici a utrhl se na své muže. "Co tu čumíte. Neslyšeli jste kapitána?"
"Ta děvka se tu promenáduje jako Eva v ráji," syčel sir Francis přes rameno k Abolimu. "Už jsem si víckrát všiml, jak po ní Hal kouká. A dobré nebe, ona na něj hledí vyzývavě jako stará kurva a vystavuje na obdiv ty svoje cecky. Vždyť je to ještě chlapec."
"Hledíte na něj otcovskýma očima," odpověděl Aboli a zakroutil hlavou. "Už není žádný chlapec, je to muž. Kdysi jste mi vyprávěl o vaší svaté knize. Stálo v ní, že orel patří na oblohu a had na skálu, ale také, že k muži patří žena."

Třebaže Halovi zbývalo jen málo času při všech povinnostech, které měl, reagoval na Katinčino volání stejně jako losos, který se v čase tření vrací k pramenům své rodné řeky. Jakmile zavolala, nedokázalo ho nic zastavit. Běžel pěšinou vzhůru a srdce mu předbíhalo rychlé nohy. Ještě neuplynul ani den od chvíle, kdy u ní byl naposled, ale zdálo se mu to jako celá věčnost. Občas se mu dařilo vyklouznout z tábora a sejít se s ní dvakrát i třikrát za jediný den. Často jejich schůzky trvaly pouze několik chvatných minut, ale i tak stihli udělat, co chtěli. Ti dva nemařili drahocenný čas jalovými debatami či zbytečnou obřadností. Museli si také najít jiné místo pro schůzky, protože jedna noční návštěva v chatě u lesa skončila pro Hala málem katastrofou. Guvernér van de Velde zřejmě nespal tak tvrdě, jak jeho chrápání nasvědčovalo. Probuzen nezadržovanými výkřiky své ženy a Halovou hlasitou odezvou, plížil se do její chaty. Aboli byl naštěstí bdělý a varoval Hala dostatečně včas, aby stačil posbírat svršky a zmizet dírou v ohradě. Protáhl se jí v okamžiku, kdy guvernér vrazil do ložnice s lucernou v jedné a kordem ve druhé ruce. Ráno si pak hořce stěžoval siru Francisovi. "Jeden z vašich zlodějských námořníků se pokusil okrást moji ženu."
"Ztratilo se v její chatě něco cenného?" zeptal se sir Francis, a když guvernér zavrtěl hlavou, pokračoval: "Možná by

vaše žena nemusela tak vystavovat na obdiv své poklady, vzbuzují pak zlé myšlenky. Napříště uděláte líp, když si budete stejně pozorně hledět všech svých statků." Sir Francis pak vyzpovídal muže, kteří právě neměli hlídku, ale když guvernérova žena nedokázala blíže vetřelce popsat právě tvrdě usnula - na celou záležitost se rychle zapomnělo. Poslední Halův noční výlet do ohrady tak skončil bez následků.

Pro lásku si však pohotově našel jiné hnízdo. Nebylo daleko od tábora a dobře skryto v lese, poskytovalo relativně bezpečné místo dosažitelné v několika minutách. Právě se, udýchaný během a vzrušením, na chvíli zastavil na úzké římse před jeskyní. Našli ji s Abolim při jedné lovecké výpravě do kopců.

Ani to po pravdě nebyla skutečná jeskyně, spíše hluboký převis, který vznikl erozí měkčího červeného pískovce ve vrstvách tvrdší horniny. Určitě nebyli první lidé, kteří se zde zatoulali, protože zadní stěna byla zakouřená a v jakémsi primitivním kamenném krbu našli starý popel. Na zemi se povalovaly vybělené kosti ryb a drobných savců a ohniště už dlouho nebylo používané. To však nebyly zdaleka všechny důkazy lidské přítomnosti. Stěny až ke stropu pokrývaly divné malby.

Na hladkém skalním podkladě běželo stádo rohatých gazel hnané lukostřelci drobných postav hůlkovitých tvarů, s obrovskými zadky a přehnaně zdůrazněnými genitáliemi. Barevné obrázky vypadaly jako dětské kresby a poměr velikostí zvířat navzájem i k lovcům působil fantasticky. Například letícího orla zpodobnil primitivní malíř dvojnásobně většího než celé stádo buvolů. nad kterým se vznášel. Hala kresby přímo fascinovaly.

Často v intervalech mezi záchvaty divokého milování pozoroval ty drobné lovce a válečníky, jak loví a bojují mezi sebou o kořist. V těch chvílích nepochopitelně toužil znát víc o dávných lidech, kteří je tu zanechali, i těch, které zobrazovaly. Když se na ně zeptal Aboliho, pohrdavě zvedl ramena. "To jsou San. Žádní skuteční lidé, jen takové malé žluté opice. Kdybys byl jednou dost nešťastný a někoho z nich potkal, pak ať tě tví bohové ochrání, abys ses nemusel dozvědět víc o jejich otrávených šípech a nádobách s barvami."

Dnes ho prohlížení kreseb zdrželo jen chviličku, protože lůžko z trávy u stěny bylo prázdné. Nebyl příliš překvapený, protože přišel na dostaveníčko dřív, než bylo domluveno. Byl spíš zvědavý, jestli Katinka přijde, nebo ho pozvala jen tak z rozmaru. Pak ale dole zapraskala větvička a Hal se rychle ohlédl po nějakém úkrytu. Mezi tmavě zelenými listy po stranách vchodu do jeskyně probleskovaly jasně žluté květy divokého vína. Jejich jemná sladká vůně plnila jeskyni. Hal zapadl do zeleného hávu a opřel se zády o skálu. O chvíli později nahlédla Katinka zvědavě dovnitř, a když zjistila, že je hnízdo prázdné, zlost jí zkřivila tvář. Vyřkla jediné holandské slovo, které Hal už dobře znal, protože ho opakovala často. Bylo obscénní a Halovi naskočila vzrušením husí kůže.

Tiše vystoupil z úkrytu a přiblížil se k ní zezadu. Jednou rukou jí zakryl oči, druhou uchopil v pase a odnesl k loži z trávy. Mnohem později, když ležel a těžce oddechoval s nahou hrudí zalitou potem, Katinka si hrála s jeho bradavkou. Chvíli ho do ní lehce štípala, jako by byla z gumy, ale pak si začala pohrávat se zlatým medailonem zavěšeným na krku. "Je nádherný," předla. "Líbí se mi ty rubíny v očích lva. Co je to?" Nerozuměl všem slovům její mateřštiny, a tak jen pokrčil rameny. Zopakovala otázku pomalu a zřetelně. "Dal mi ho otec a má pro mě velkou cenu," odpověděl vyhýbavě. "Chci tu věc. Dáš mi ji?" Lenivě se usmál. "To nepůjde."

"Miluješ mě, ne?" našpulila rty. "Jsi přece do mě blázen."

"Ano, šíleně tě miluji," připustil a hřbetem předloktí si setřel pot z čela.

"Pak mi dej tu hračku." Beze slova zakroutil hlavou a pak, aby předešel hrozící roztržce, se zeptal: "A ty mě miluješ tak jako já tebe?" Pobaveně se rozesmála. "Nebuď hlupák. To víš, že nemiluji tebe. Jediné co mám na tobě ráda, je tvůj mistr Kyklop. Ale i jeho přestanu mít ráda, pokud bude takhle malý a měkký." Chvíli se s ním mazlila a potom se znovu rozesmála.

Tentokrát už drsněji. "Vidíš, takhle ho mám raději. Opravdu!

Stále víc. tím je větší, tím víc ho miluji." Siížděla špičkou jazyka po Halově břiše níž, ale nenadálý zvuk ji zastavil. Zahučel lagunou pod nimi a kopce ho vracely stonásobnou ozvěnou. "Bouřka!" vykřikla Katinka a posadila se. "Nenávidím bouřku. Už od dětství."

"Žádná bouřka!" odpověděl Hal a odstrčil ji tak zprudka, že znovu vykřikla. "Au, ty nevychovanče. To bolí!" Ale Hal nedbal na její protesty, zprudka vyskočil a nahý vyběhl před jeskyni. Vchod byl dostatečně vysoko, aby dohlédl přes vršky stromů na část laguny. Do modré polední oblohy plné polekaných ptáků trčely holé stěžně Rozhodnosti. Bílá křídla racků svítila na slunci, jako by byla z ledu a křišťálu. Nad lagunou líně rostl mlžný příkrov a halil skalní útesy u vjezdu. Z té divné mlhy zablikala ještě divnější světýlka, mrak rostl a po chvíli se k Halovi donesl zvuk výstřelů. Z oblaku, který se jako olej roztékal po hladině, se vynořily stěžně a plachty dvou velkých lodí, které majestátně vplouvaly do laguny. Hal na ně zíral jako na zjevení. Z boku vedoucí plachetnice vyšlehly ohně nové salvy. Hal poznal okamžitě, že jde o fregatu. Okna černého trupu nesla bílé lemování a vysoko na stěžni vlála trikolora Holandské republiky. Racek se pečlivě držel v zákrytu za ní. Na jeho stěžních se třepetaly vlajky se svatojiřským a svatoondřejským křížem a nad nimi velký rudý kříž vZádu. "Milostivý bože!" vykřikl Hal. "Proč naše baterie u vjezdu mlčí?" Pak i bez dalekohledu rozpoznal hemžení drobounkých postav v divných zelených uniformách mezi pevnůstkami s děly. Mordovali osádky děl a jejich těla házeli přes ochranné valy do moře. "Překvapili naše lidi v pevnůstkách. To Buzzard na nás přivedl Holanďany a ukázal jim, kde máme děla." Hlas se mu chvěl vztekem. "Za to zaplatíš vlastní krví, to přísahám." Katinka vyskočila z lůžka a přiběhla za Halem k východu z jeskyně. "Podívej! To je holandská loď. Přijela nás vysvobodit ze zajetí tvého pirátského otce. Díkybohu, konečně budu pryč z tohoto špinavého hnízda a v bezpečí na mysu Dobré naděje." Křepčila nadšením. "Až vás budou s otcem věšet na dvoře pevnosti, pošlu ti poslední polibek na rozloučenou," vysmívala se. Hal si jí nevšímal. Odběhl zpátky do jeskyně, spěšně natáhl svršky a připjal si Neptunův meč. "Začne bitva a budeš ve velkém nebezpečí. Raději bys měla zůstat zde, dokud boj neskončí."

"Nemůžeš mě tu nechat samotnou," ječela za ním. "Okamžitě se vrať, nařizuji ti to." Ale Hal už nedbal jejích nářků a

běžel po stezce dolů lesem. "Neměl jsem se nechat zlákat a opustit otce," tiše si vyčítal. "Varoval mě před nebezpečím rudé komety. Zasloužím si krutý trest, který mi osud připravil."
Byl tak zoufalý, že málem vběhl rovnou do rukou vojáků, postupujících obezřetně lesem. Na poslední chvíli ucítil závan kouře z doutnáků a zahlédl zelené uniformy s bílým řemením přes prsa. Okamžitě zalehl a odkulil se pod převislé větve divokého fíkovníku. S pocitem úzkosti sledoval, jak se domorodí vojáci se šavlemi a mušketami od něho vzdalují směrem k táboru. Šli spořádaně pod velením bílého důstojníka.
Zaslechl jeho tiché pokyny. Mluvil holandsky. "Udržujte rozestupy, neshlukujte se tolik!" Nebylo pochyb, na čí vojáky narazil. Hal horečnatě uvažoval. Musel rychle do tábora varovat otce a na oběhnutí nezbýval čas. "Musím si probojovat cestu," rozhodl se, tasil meč a chystal se vstát, když si s plnou naléhavostí uvědomil realitu. Měli přesilu na zemi i na vodě a neexistovaly žádné zápalné vory, kterými by lodi odehnal. Bitva nemusí skončit dobře. Hrotem meče vyhrabal v měkké jílovité půdě pod fíkovníkem jamku, sňal prsten a vložil ho do ni. Přidal k němu medailonek s portrétem matky a nakonec i pečeť námořního rytíře. Všechno zahrnul vyhrabanou prstí a dlaní místo urovnal. Celá operace mu trvala sotva minutu, ale holandský důstojník mezitím zmizel někde vpředu. Plížil se dál a nechal se vést hlukem, který v lese dělaly desítky bosých nohou. Bez svého velitele budou sotva bojovat tak dobře, napadlo ho. Kdyby se mi podařilo dostat ho jako prvního, jejich bojový zápal podstatně zchladne. Zpomalil a zamířil za důstojníkem. Po zádech keprové uniformy Hoanďana se táhly tmavé skvrny potu. Podle výložek poznal, že má před sebou poručíka Východoindické společnosti. Byl poměrně mladý, štíhlý a šlachovitý. Týl vychrtlého krku měl plný drobných zarudlých pupínků. Šel s obnaženým mečem, a protože se zřejmě řadu dní nedostal k vodě, páchl jako divoký kanec. "Do střehu, mijnheer!" vyzval ho Hal holandsky; nedokázal ho bodnout zezadu. Poručík se bleskově otočil, zbraň připravenu k boji.
Bleděmodré oči rozšířené úlekem s překvapením civěly na útočníka. Nebyl o mnoho starší než Hal a z tváře zsinalé hrůzou mu trčela brada posetá šarlatovým akné.
Hal vyrazil. První ránu sice Holanďan odrazil lehce, ale už z několika dalších pohybů Hal poznal kvalitu svého protivníka.
Byl pomalý a švih jeho zápěstí postrádal razance zkušeného šermíře. "Bojuj od první rány. Nečekej, až se tě zmocní zlost," zvonila mu v uších otcova slova. Otevřel srdce studené vražedné rozhodnosti. Zavrčel a zamířil vysoko na Holanďanovo oko. Čekal odražení, ale nepřítel byl vskutku pomalý a Hal pochopil, že si může dovolit riziko letmého útoku. Rychlý konec - tak ho učil bojovat proti podobným soupeřům Daniel.
Halovo zápěstí zocelené hodinami výcviku s Abolim na palubě zadrželo Holanďanovu čepel a odchýlilo její hrot ze směru. Aby mohl využít otevřený soupeřův kryt pro letmý útok, musel zároveň otevřít kryt svůj a vystavit se plně nebezpečí nevyhnutelné Holanďanovy odvety. Tváří v tvář zkušenému soupeři by to byla čirá sebevražda. Rozhodl se však, přenesl váhu na pravou nohu a bodnutím prorazil obranu. Odražení přišlo pozdě a propocená látka Holanďanova kabátce nezadržela hrot meče, který sklouzl po žebru a našel si cestu do mužovy hrudi. Přes všechny ty dny strávené s mečem v ruce Hal poprvé zabil člověka chladnou ocelí a nebyl připraven na pocit, jaký vyvolává čepel pronikající živým lidským tělem. Ten divný tupý odpor ztlumil rychlost Halovy zbraně, ale i tak její hrot zastavila až páteř poručíka Maatzuykera. Stačil jen zasténat, pustil vlastní zbraň a holýma rukama sevřel čepel Halova meče.
Ostrá jako břitva zajela do dlaní a rozřízla mu šlachy až na kost. Křečovitě rozevřel prsty plné jasné krve, klesl na kolena a lítostivě hleděl vodově modrýma očima na Hala, jako se měl každou chvíli rozplakat. Hal tahal za safírový jílec Neptunova meče, ale toledská ocel vězela pevně v poručíkově hrudi. Maatzuyker v agonii zasténal a v prosebném gestu zvedl k němu své zmrzačené ruce. "Je mi to líto," zašeptal vyděšený Hal a znovu se pověsil na jílec svého meče. Tentokrát se Maatzuykerova ústa otevřela v žalostném šklebu a z bledých rtů vyrazil proud krve z probodnuté plíce. Stékal mu po prsou uniformy Halovi na boty. "Můj bože!" zamumlal Hal, když se poručík zvrátil dozadu s mečem stále v hrudi. Stál nehybně a pozoroval, jak se dusí vlastní krví, dokud ho nevzpamatoval divoký výkřik. Okamžik později, než zahlédl vojáka v zeleném kabátci, zahřměl výstřel z muškety a olovo zachrastilo ve větvích nad Halovou hlavou. Hal zkameněl. Věděl, co musí udělat, ale až doposud se k tomu nemohl donutit. Konečně se dokázal pevně opřít botou o poručíkův hrudník, který se zvedal v křečích chroptivých nádechů, a plnou silou potáhl. Čepel povolovala zprvu neochotně, ale pak sevření pominulo naráz, až se zapotácel. Okamžitě však našel rovnováhu a přeskočil ležící tělo právě ve chvíli, kdy mu střela z jiné muškety zasvištěla kolem hlavy. Bez rozmýšlení napadl vojáka, který zápasil s prachovnicí v nervózním pokusu znovu zbraň nabít. Střelec však neváhal, odhodil prázdnou mušketu a obrátil se na útěk.
Tentokrát Hal jen sekl muži po krku. Ostří narazilo na kost a po straně vojákovy šíje těsně pod uchem vyhřezla v pitvorném šklebu široká rudá ústa. Muž bez hlesu upadl tváří k zemi.
Křoviny kolem ožily zelenými uniformami a Hal pochopil: na tábor neútočila drobná přepadová skupina, ale celá malá armáda. Všude kolem slyšel poplašné výkřiky doprovázené souvislou střelbou z mušket. I když většinou šlo o divokou, sporadicky mířenou palbu, kolem prchajícího Hala vyskakovaly sprškyhlíny. Ve všeobecné vřavě zaslechl silný autoritativní hlas. Zdál se mu povědomý. "Chytněte toho muže!" řval ten člověk holandsky. "Nesmí nám utéct! Chci ho živého." Hal zašilhal koutkem oka ve směru, odkud křik přicházel, a málem zakopl překvapením. Cornelius Schreuder se mu snažil zkřížit cestu. Ztratil při běhu klobouk i paruku, ale odznaky hodnosti - šerpa a zlaté stužky - nepřipouštěly pochyby. Nad hrozivě rozevlátým knírem svítila jeho vyholená lebka. Na statného muže se pohyboval nečekaně hbitě, ale Halovy nohy poháněné strachem běžely rychleji. "Dostanu tě!" ječel za ním Schreuder. "Tentokrát mi neutečeš." Hal ještě zrychlil.
Konečně zahlédl mezi stromy ohradu tábora. Zdál se být prázdný a Hal si uvědomil, že všichni budou asi pod lesem u děl, kam je odlákal útok dvou nepřátelských lodí. "Do zbraně!" křičel Hal v běhu. Plukovníka Schreudera měl deset kroků za zády. "Pomozte mi. Jsou mi v patách." V táboře si s velkou úlevou všiml, že Velký Daniel s tuctem dalších námořníků reagoval na jeho výzvu a běží mu od pláže vstříc. Obrátil se proti Holanďanovi. "Tak pojď," vykřikl a

postavil se do střehu. Ale Schreuder změnil názor. Jakmile spatřil přibíhající námořníky, uvědomil si, že předstihl vlastní jednotky a nechal je bez velení. Sám by musel čelit přesile dvanácti mužů. "Zase máš kliku, ty štěně," zavrčel na Hala. "Ale ještě před západem slunce si spolu promluvíme znovu." Ve vzdálenosti třiceti kroků Velký Daniel zastavil, zvedl mušketu a zamířil na Schreudera. Než však doutnák dopadl na pánvičku, plukovník stačil uskočit stranou a rozběhl se zpátky. Volal na pomoc své mušketýry, kteří již vybíhali z lesa. "Mistře Danieli," lapal Hal po dechu, "Holanďan přitáhl velké síly. Les je plný jeho mužů."
"Kolik?"
"Stovka, možná i víc. Vidíš`?" Ukázal na první vojáky. Zastavovali v běhu, stříleli.a znovu nabíjeli muškety. "Co horšího, v laguně jsou dvě nepřátelské lodi. Jedna je Racek a druhá holandská fregata," zvěstoval Daniel. "Já vím, viděl jsem je z kopců,"
Hal zklidňoval dech. "Mají velkou přesilu zepředu i zezadu.
Ale tady nemůžeme zůstat, za minutu je máme za krkem. Musíme zpátky na pláž." Za valy dělových pevnůstek Hal zahlédl v kouři a prachu hlavy námořníků obsluhujících děla a po laguně se majestátně nesla fregata ověnčená dýmem vlastních výstřelů.
Jak ji v běhu sledoval, přehodila kormidlo a podél celé délky druhého boku vyšlehly plameny. O zlomek vteřiny později zahřměla salva a smršť koulí a kartáčů jim prosvištěla nad hlavami. Halem zalomcoval proud zvířeného vzduchu a v uších mu zalehlo. Všude kolem pršelo listí a úlomky větví strhaných z korun stromů. Jedna koule přímo zasáhla dělo před ním a vytrhla ho z bloků. Těla dvou námořníků letěla vysoko vzduchem. "Otče!" pokoušel se Hal překřičet hluk boje.
"Zůstaňte u děl, hoši, a miřte na holandské střílny." Konečně zaslechl hlas sira Francise. "Pošleme těm sýrovým hlavám dobrý anglický pozdrav." Seskočil za ním do jámy, chytil ho za paži a naléhavě s ní zatřásl. "Kde jsi byl?" obořil se na něj sir Francis, ale jakmile uviděl krev na jeho šatech, nečekal na vysvětlení a jen zavrčel: "Převezmi velení děl na levém křídle. Miř na..." Hal ho přerušil bezdechým hlasem.
"Nepřátelské lodi jsou pouhá lest, otče. Skutečné nebezpečí máme v zádech. Les je plný holandských vojáků. Jsou jich tam stovky." Ukázal špičkou zakrváceného meče za sebe. "Za minutu je máme tady." Sir Francis neváhal. "Běž podél děl a nech každé druhé obrátit k lesu. A nabijte kartáče. Ostatní děla budou pokračovat v ostřelování lodí. Budeš střílet tak dlouho, dokud se útok pěchoty nezlomí. Příkaz k palbě vydám sám. A teď jdi!" Hal vylezl z díry a sir Francis se obrátil k Velkému Danielovi. "Vezmi svoje muže a každého povaleče, kterého kolem najdeš. Pozdržíte útok z lesa." Hal se zastavoval u každé jámy a vydával příkazy. Ohlušující hřmění děl z lodí a odvetná palba vlastních děl zvětšovala všeobecný zmatek. Jak obíhal baterii, málem vběhl do další boční salvy černé fregaty.
Ďábelský vítr střel se mu přehnal nad hlavou, rozryl zem za ním a očesal větve z dalších stromů. Přelezl spadlý kmen a potřásal hlavou, aby se mu v ní rozjasnilo. Muži u děl již začali podle jeho pokynů otáčet hlavně a střelba doprovázená výkřiky přicházející od lesa zesílila. Danielova drobná smečka narazila na útočící přesilu. Konečně se Hal dostal i k poslednímu z děl a seskočil do jámy za Abolim, který jeho osádce velel. Právě přikládal doutnák k zapalovacímu otvoru. Dělo zahřmělo a poskočilo. V rozplývajícím se dýmu hleděly na Hala zarudlé oči z tváře dodatečně zčernalé sazemi.
"Aha! Už jsem myslel, že ani nestačíš včas vytáhnout kořen z pole sladkého zapomnění a nestihneš boj. Měl jsem strach, že musím za tebou do jeskyně a zvednout tě páčidlem."
"Až ti kule z muškety skončí v ocasních perech, to se teprve budeš křenit," odpověděl Hal chmurně. "Jsme obklíčeni. Les za námi se hemží Holanďany. Daniel je chvíli zdrží, ale na dlouho to nebude. Otoč tu rouru a nabij kartáče." Při nabíjení udílel Hal další instrukce. "Zbude nám čas jen na jeden výstřel. Pak vyrazíme z kouře a napadneme je," oznámil ostatním. Jakmile upěchoval prach, jeden z námořníků zvedl těžký celtový pytlík naplněný olověnými broky a nacpal ho do ústí hlavně. Hal ho nabijákem potlačil níž, až dosedl na prachovou nálož. Pak si stoupli po stranách hlavně tak, aby je nezasáhl zpětný ráz, a přes korunu ochranného valu nahlíželi do lesa, odkud se ozýval křik podmalovaný zvoněním oceli. Danielovi muži ustupovali pod tlakem zelených kabátů. Mezi stromy tu a tam zahlédli námořníky z Rozhodnosti. Daniel, který je všechny převyšoval, nesl na rameně zraněného druha a s šavlí v druhé ruce si razil cestu houfem Holanďanů, kteří na něj tvrdě doráželi.
"Připravte se!" sykl Hal na své muže skrčené za valem s píkami a šavlemi v rukou. "Aboli, čekej s výstřelem, dokud nebude Daniel v bezpečí." Daniel náhle složil břemeno na zem, vtrhl do klubka nepřátel a mocnými údery své čepele je rozprášil.
Pak odběhl zpět, naložil si raněného zpátky na rameno a běžel k Aboliho dělu. Hal ještě pohlédl na řadu dělových okopů a s uspokojením zaregistroval, že každá druhá hlaveň míří k lesu, připravena uvítat blížící se pěchotu. "Na tak krátkou vzdálenost se broky nestačí rozptýlit a oni dodržují rozestupy," poznamenal Aboli. "Schreuder u svých lidí drží disciplínu." Hal smutně pokyvoval hlavou. "Jedinou salvou jich mnoho nesrazíme."
"Schreuder!" Aboliho oči se zúžily.
"Nezmínil ses, že je vede on."
"Támhle je!" Hal ukázal na statnou postavu s holou lebkou a zlatou šerpou. Postupoval blíž a knír se mu ježil, jak vehementně pohánět své mušketýry kupředu. "Je to ďábel," zavrčel Aboli. "Kde se objeví, tam jsou jen samé trable." Vrazil železnou tyč pod hlaveň a pokoušel se ji natočit tak, aby mířila na plukovníka. "Postůj chvilku," domlouval mu na dálku. "Jen co stihnu vystřelit."
Ale Schreuder bez ustání pendloval mezi útočícími muži a nutil je k rychlejšímu postupu. Byl už natolik blízko, že Hal slyšel, jak na ně řve: "Držte linii! Rychle kupředu. Zastavit!
Pal!" Důkazem, jak je ovládá, byl vytrvalý postup řady bez zakolísání, přestože si určitě museli být vědomi namířených děl. A co víc, neplýtvali střelami. Už se přiblížili natolik, že Hal rozeznával jednotlivé tváře. Slyšel, že společnost často odvádí do svých vojsk muže z východních kolonií, a rysy postupujících vojáků to dokazovaly. Měli většinou šikmé

tmavé oči a jantarově zbarvenou pleť. Znenadání si Hal uvědomil, že děla válečných lodí mlčí. Krátce se ohlédl. Obě plavidla však dál kotvila nějakých sto padesát metrů od pláže. Schreuder si zřejmě smluvil s Cumbraem a kapitánem fregaty signál, jestliže palba z lodí ustala dřív, než hrozilo nebezpečí, že by zasáhla vlastní řady. Máme aspoň chviličku na vydechnutí, pomyslel si a začal znovu sledovat situaci před sebou. Viděl, jak je Danielova parta zdecimovaná. Zůstala z nich sotva polovina a ti, kteří přežili, byli prudkým výpadem a neustálými šarvátkami k smrti vyčerpaní. Jejich ústup byl neuspořádaný a někteří se sotva drželi na nohou. S košilemi promočenými potem a krví z četných zranění jeden za druhým doslova padali přes valy dělových hnízd a zůstávali ležet na jejich dně. Jedině Daniel byl neúnavný. Jakmile podal svého zraněného dělostřelcům, okamžitě se chystal zpátky do boje a teprve Halova slova ho zastavila. "Zůstaň tady, osle starý a Počkej, až trochu změknou po našem uvítání. Pak si to vynahradíš."
Aboli nepřestával v pokusech udržet na mušce Schreuderovu postavu. "Vydá za padesát jiných," mumlal si ve svém jazyce.
Hal si ho přestal všímat a úzkostlivě vyhlížel otce v okopu na opačném křídle. "Při bohu všemohoucím, nechává je dojít příliš blízko!" Delší dráha střel by umožnila jejich spolehlivý rozptyl. Přesto se rozhodl počkat na otcův povel. Pak znovu zaslechl Schreuderův hlas: "Čelní řada! Připravit k palbě!"
Padesát vojáků přímo před valem poslušně kleklo na jedno koleno s pažbami mušket opřenými o zem. "Připravte se!"
Hal tiše zasykl na muže kolem sebe. Už mu došlo, proč otec otálel se salvou děl do posledního okamžiku.

188 189

Čekal, až útočníci vyprázdní své muškety. Protiútok je překvapí při pokusu znovu je nabít. "Teď pozor! Počkáme na jejich salvu!"
"K líci zbraň!" rozřízl Schreuderův hlas náhlé ticho. "Zamířit!" Padesát hlavní se zvedlo. Kolem hlav mužů stoupaly spirálky kouře z hořících doutnáků v zámcích mušket a muži přivírali oči, když přes ně museli mířit. "Hlavy dolů!" vykřikl Hal. Námořníci sklonili hlavy právě v okamžiku, když Schreuder nekompromisně zařval: "Pal!" Rachotivá série výstřelů zněla podél dlouhé řady klečících střelců. Hal se zvedl a pohlédl na vzdálený konec dělových okopů. Otec už stál na hliněném náspu a mával mečem. Jeho rozkaz sotva zaslechl, ale gesto bylo dostatečně výmluvné. "Pal!" vykřikl Hal z plných plic a řada děl vybuchla v erupci kouře a plamenů.
Olověný déšť proděravěl tenkou linii zelených kabátů holandské pěchoty. Voják před Halem dostal přímý zásah. Jeho tělo se proměnilo ve změť zelených hadrů, svalů a kostí. Hlava mu odskočila vysoko do vzduchu a po dopadu na zem se kutálela jako dětský míč. Pak celou scénu zahalila clona hustého dýmu, ze kterého zaznívaly nářek zraněných.
"Všichni za mnou!" zvolal Hal, když se kouř poněkud rozptýlil. "Teď je nakrmíme ocelí, chlapci." Po ohlušující salvě zněly výkřiky mužů vylézajících z okopů podivně tence a tlumeně. "Za Frankyho a krále Charlese!" volali a vpadli do prořídlé fronty zelených uniforem. S Danielem po pravém a Abolim po levém boku vedl Hal své námořníky do řeže.
Nevyslovená dohoda obou urostlých mužů, jednoho bílého a jednoho černého, je zavazovala Hala chránit, ale museli se moc snažit, aby s ním udrželi krok. Hal poznal, že jeho obavy byly plně oprávněné, protože salva nezpůsobila Holanďanům zdaleka takové ztráty, v jaké by mohli doufat při normální vzdálenosti. Na tak krátkou vzdálenost proletělo pět set drobných olověných kuliček jako jediná koule. Ty, které zasáhla, byli sice jednoznačně vyřazeni, ale na každého takto zabitého nepřítele připadlo pět jiných, kteří neutrpěli ani škrábnutí. Ti sice zůstali otupení a z oslepených očí jim hleděla prázdnota, ale pomalu se probírali ze šoku. "Na ně, dokud se nevzpamatují!" vřeštěl Hal a námořníci za ním zajásali o něco živěji. Tváří v tvář útoku se začali mušketýři zvedat. Zahazovali bezcenné muškety a chápali se šavlí. Jeden či dva poddůstojníci si vzpomněli na pistole, které měli za pasem. Vytáhli je a vypálili téměř bez míření. Pár pěšáků hledalo záchranu v lese, ale Schreuder je nenechal zmizet.
"Zpátky, vy čubčí syni! Chovejte se jako muži!" Zastavil je a znovu poslal do boje. Každý z posádky Rozhodnosti, kdo ještě dokázal stát na nohou, šel do výpadu - dokonce i zranění kulhali za svými šťastnějšími druhy a řvali stejně hlasitě. Obě řady na sebe narazily a okamžitě nastal hrozný zmatek.
Původně jednolitá řada útočníků se rozpadla do bojujících hloučků. Zamíchali se mezi zelené kabáty Holanďanů a všichni dohromady ječeli kletby a sekali do sebe.
Hal se ocitl uprostřed kruhu vzteklých tváří a zvonění ocelových čepelí, jejichž ostří už otupěla čerstvými zásekami. Jeden z pěšáků v zeleném kabátci se pokoušel zasáhnout Halovu tvář dlouhým kopím, ale Hal stačil levačkou uchopit jeho násadu těsně za hlavicí. Jak muž tahal kopí zpět, Hal neodporoval, ale využil jeho tahu k vlastnímu protiútoku. Hrot Neptunova meče hladce projel žlutým hrdlem nad vysokým zeleným límcem, a když protivník padal dozadu, váha jeho těla sama zajistila uvolnění čepele. Hal se pohotově vrátil do střehu a rychle hledal kolem dalšího vyzývatele, ale útok námořníků už prakticky zlikvidoval celou frontu mušketýrů. Jakmile viděl, že se jich drží na nohou už jen pár a i ti jsou obklíčeni, cítil, jak mu duch vzlétá k výšinám. Poprvé od chvíle, kdy na laguně spatřil dvě nepřátelské plachetnice, cítil, že mají naději dovést boj do vítězného konce. V několika posledních minutách se jim přece podařilo rozbít hlavní útok a zbývalo se jen vypořádat s námořníky na obou lodích, až se pokusí dostat na břeh.
"Výborná práce, hoši. Můžeme to dokázat! Můžeme je rozdrtit," křičel triumfálně a námořníci, kteří ho slyšeli, znovu propukli v jásot. Aboli od radosti zapěl svou pohanskou válečnou hymnu a jeho čistý hlas se nesl přes bitevní pole. Nebylo snad jediného námořníka, kterého by svou písní nepovzbudil. Opilí bláznivou radostí z vítězství mu provolávali slávu a sobě taky. Daniel vedle, pokrytý krví svých protivníků, cenil svůj zkažený chrup.
"Kde je Schreuder?" křičel na něj Hal a Daniel okamžitě vystřízlivěl. Úsměv mu odumřel a ústa sklapla naprázdno, když marně pátral po ztichlém bojišti.
Otázku zodpověděl sám plukovník.
"Druhá vlna! Vpřed!" zvolal energicky. Stál na pokraji lesa sotva sto kroků daleko. Hal, Daniel i Aboli okamžitě vyrazili

k němu, ale po několika krocích se z lesa za ním vyhrnula masa zelených kabátců.
"Můj ty bože!" zašeptal Hal zoufale. "O druhé polovině jsem neměl ani potuchy. Ten parchant si podržel hlavní síly v záloze."
"Těch sviní jsou nejmíň dvě stovky!" nevěřícně kroutil hlavou Daniel.
"V trojřad nastoupit!" zavelel Schreuder a postupující pěchota změnila formaci. Perfektně odění mušketýři za ním utvořili tři řady s přesně udržovanými rozestupy. Poklusem vyběhli kupředu a padesát kroků před vyjevenými námořníky je Schreuder zastavil zdviženou šavlí. "První řada! K palbě připravit!" Muži prvního sledu klesli na koleno, zatímco zbývající dvě řady stály nehnutě za nimi.
"K líci zbraň!" Oněmělí Angličané hleději do řady hlavní.
"Pal!" zařval Schreuder.
Ze vzdálenosti padesáti kroků jen málo střel nenašlo svůj cíl. Linie Angličanů zakolísala a couvla. Muži padali a potáceli se a sborově křičeli bolestí, vztekem a strachem.
"Do útoku!" burcoval je Hal. "Nenecháme se jen tak postřílet." Zvedl Neptunův meč vysoko nad hlavu. "Jdeme, chlapci! Na ně!"
Po stranách vyrazili Aboli s Danielem, ale ostatní zůstali vzadu. Bylo jim jasné, že boj je ztracený, a mnozí se začali ohlížet po zdánlivém bezpečí dělových valů. To se ukázalo nebezpečným signálem, protože jakmile jednou pohlédli přes rameno, osud útoku byl zpečetěn.
"Druhá řada!" burácel Schreuderův hlas. "Připravit k palbě." Dalších padesát vojáků vykročilo. Jednotným krokem prošli mezerami mezi těmi, kteří už své rány vypálili, a poklekli dva kroky před nimi.
"K líci zbraň!" Při pohledu do hlavní padesáti nabitých mušket zakolísal Hal i jeho dva udatní ochránci. Ještě nikdy nemuseli čelit tak disciplinovaným jednotkám.
"Pal!" Schreuder máchl šavlí a další salva zředila už i tak řídké pole ustupujících námořníků. Hal jen ucukl hlavou, když cítil vír po střele, která mu proletěla těsně kolem ucha a hodila do očí kadeř vlasů.
Daniel vedle zaúpěl. "Dostal jsem ji!" vykřikl, zatočil se jako loutka a těžce dosedl na zem. Poslední salva srazila ještě tucet dalších a zranila mnohem více. Hal zastavil, aby Danielovi pomohl, ale bocman zavrčel: "Nestarej se o mě, blázne. Utíkej! Už tak jsme poraženi a chystají ještě jedno kolo."
Jako na stvrzení jeho slov zazněl zblízka nový Schreuderův rozkaz. "Třetí řada, k líci zbraň!"
Všichni muži z Rozhodnosti, kteří ještě stáli na nohou, se rozprchli. Kdo mohl, běžel a ostatní se potáceli nebo plazili ke spásným okopům, ale jen hrstka z nich se k nim dostala.
"Aboli, pomoz mi," prosil Hal. Uchopili Daniela za ruce, zvedli ho na nohy a vlekli zpátky k pláži.
"Pal!" Bez jediného slova se Hal i Aboli současně vrhli k zemi a strhli s sebou i Daniela. Jen co se nad nimi přehnal vichr střel, okamžitě vyskočili a táhli ho dál.
"Zasáhli tě?" zeptal se Aboli. Hal jen mlčky zavrtěl hlavou -šetřil dech. S nesmírnou úlevou spustili Daniela do jámy a skočili za ním doprovázeni oslavným řevem zeleně oděných mušketýrů.
Ani nebylo třeba se ptát na vážnost Danielova zranění, protože celý bok měl od krve. Aboli strhl látku z hlavy, zmuchlal ji a spěšně nacpal Danielovi pod košili.
"Drž si to na ráně a přitlač, jak nejlíp umíš," řekl a postavil se vedle Hala.
"Svatá Panno!" šeptal Hal. Zpocená tvář mu zbledla děsem a vztekem, když sledoval, co se děje za ochranným valem. "Pohled na ty krvavé řezníky!"
Postupující zelenokabátníci se zastavovali jen proto, aby dobili zraněné námořníky, kteří jim leželi v cestě. Některé z obětí se snažily převrátit na záda a holýma rukama zadržet osudné rány, jiní prosili o milost a pokoušeli se odplížit, ale hulákající mušketýři je neúprosně doráželi jako dobytčata.
Za neustálého pobízení plukovníka Schreudera, byli s dílem rychle hotovi. V tom žalostném okamžiku se nad valem objevil sir Francis a seskočil za synem do díry. "Jsme poraženi, otče!" konstatoval Hal rezignovaně. Oba se rozhlédli po mrtvých a raněných. "Už jsme ztratili větší polovinu mužů."
"Hal má pravdu," přidal se Aboli. "Boj skončil. Musíme pryč."
"A kam?" zeptal se sir Francis se zatrpklým úsměvem. "Tam?" ukázal k laguně, kde z obou lodí, Racka i fregaty, spouštěli čluny. První z nich, plné námořníků dychtivých přidat se k boji, právě přirážely ke břehu. Ozbrojení muži vyskakovali na pláž a s řevem vybíhali k frontě děl, jejichž prázdné hlavně trčely z okopů. Sir Francis otočil hlavu. "A tihle nám také nabídnou ubytování. Podívej, co ti pohani krvežízniví dělají s těmi, kteří se pokusili vzdát." Mečem ukázal na zbytky těl pobitých mužů před děly. "Naposled provoláme slávu králi Charlesi a jdeme do boje!" Výkřiky skupinky zeslábly vyčerpáním, když naposled přelézali val, aby se utkali se dvěmi stovkami čerstvých mušketýrů. Aboli, který byl deset kroků vpředu, se vrhnul na nejbližšího zelenokabátníka.

Protivník šel k zemi pod první mocnou ranou, ale Aboliho šavle při ní praskla u jílce. Odhodil nepotřebný pahýl a vytrhl z ruky kopí padlému námořníkovi. Hal a sir Francis za jeho zády viděli, jak bodl do břicha dalšího mušketýra. Hlavice kopí projela muži pod žebry a mezi lopatkami trčela ven. Nabodnutý muž se kroutil jako ryba na harpuně, až dlouhá dubová násada praskla. Zbytkem dříku Aboli praštil po hlavě třetího protivníka, který se na něj vrhnul. Šklebil se jako šílená obluda a zdivočelýma očima hledal další oběť. Sira Francise zaměstnával bílý holandský seržant. Ocel v rukou jim zvonila v rytmu střídavě odrážených sečných a bodných ran. Hal právě zabil blonďatého desátníka čistou ranou do hrdla, když zaslechl Aboliho. "Muži z člunů nám každou chvíli vpadnou do zad." Námořníci z lodí na laguně zaplavili dělové okopy a rychle vyřídili pár mužů, kteří se v nich ukrývali. Už slyšeli jejich vítězný ryk a nemuseli se ani ohlížet - věděli, že je po všem. "Sbohem, příteli," vydechl Aboli. "Byly to dobré časy. Jen mohly trvat déle." Halovi nezbyl čas na odpověď.

Drsný hlas ho oslovil anglicky. "Tady jsi, ty malé drzé štěně!
Tvé štěstí tě právě opustilo." Cornelius Schreuder odstrčil stranou své muže a vykročil směrem k Haloví. "Jen ty a já!" dodal ještě a udělal pár rychlých kroků a přísunů doprovázených sérií výpadů hodných šermířského mistra. Halovi nezbylo než ustupovat. Síla, s jakou byly údery vedeny, ho šokovala. Musel použít veškeré své umění, aby je dokázal odrazit. Toledská ocel v jeho ruce zvonila příšerně jako umíráček a Hal pochopil, že nemá naději obstát proti takové autoritativní převaze. Schreuderovy nemilosrdně studené modré oči jako by předvídaly každý Halův pohyb, a když se Hal jednou pokusil přejít do protiútoku, zastavila ho neproniknutelná stěna blýskavé oceli, která nekompromisně zadržela čepel jeho meče. Sira Francise plně zaměstnal vlastní duel a neregistroval smrtelné nebezpečí, ve kterém se ocitl syn.
Jediný Aboli si všiml Halových potíží, ale měl v ruce jen kousek klacku, což byla zbraň málo platná proti muži Schreuderova formátu. Viděl také, že Halovy nezralé síly vyčerpané námahou předcházejícího boje viditelně umdlévají. Nebyl už déle schopný vzdorovat zarážející energii, s jakou byl útok veden. Podle Schreuderova výrazu Aboli poznal, že zvažuje moment posledního, smrtelného výpadu. Blesk, který se chystal udeřit, nemohl Hal v žádném případě odvrátit. Aboli vyrazil jako černá kobra a dřív, než mohl Schreuder svůj záměr uskutečnit, přiskočil k Halovi a zezadu ho udeřil pahýlem násady do hlavy. Když Schreuder viděl, jak se jeho soupeř v bezvědomí hroutí k zemi v okamžiku, kdy se rozhodl pro finální výpad, chvíli zaváhal, zaskočený nenadálým zvratem. Aboli odhodil zbytek zlomené násady a sklonil se nad nehybným tělem, aby Hala ochránil vlastním tělem. "Nemůžete zabít padlého muže, plukovníku. Ne se ctí holandského důstojníka."
"Ty černý satane!" řval Schreuder znechuceně. "Když nemůže zabít to štěně, zabije aspoň tebe." Aboli zvedl své prázdné ruce a podržel růžové dlaně Schreuderovi před očima. "Nejsem ozbrojen," řekl tiše. "Ušetřil bych bezbranného křesťana," vrčel Schreuder. "Ale ty jsi jen bezbožné zvíře." Namířil hrot meče doprostřed Aboliho svalnatých prsou. V té chvíli se mu postavil do cesty sir Francis. "O mně nemůžete pochybovat, že jsem křesťan," řekl klidně. "Já i moji muži se vám vydáváme na milost." Otočil svůj meč a podával ho Schreuderovi jílcem napřed. Schreuder na něj hleděl a vztek spojený s frustrací ho na chvíli zbavil řeči. Nepřijal meč sira Francise, ale přiložil mu špičku své zbraně na hrdlo a jemně potlačil.
"Odstupte, nebo, při bohu, probodnu vás, ať jste křesťan, nebo pohan!" Kotníky pěsti svírající rukojeť zbraně mu zbělaly úsilím, jak bojoval s pokušením hrozbu uskutečnit. Jeho dilema vyřešil klidný hlas. "Poslyšte, plukovníku, nerad se vměšuji do záležitostí cti, ale když zabijete bratra mé víry, kdo vás zavede k pokladům z vaší krásné galeony Rozhodnosti?"
Schreuder zašilhal po Buzzardovi, který se k nim blížil s velkým oboustranným mečem potřísněným krví. "Myslíte náklad?" odbyl ho Schreuder. "Dobyli jsme toto pirátské hnízdo. Všechno zboží bude určitě zde."
"Jen si tím nebuďte tak jistý."
Buzzard si zamyšleně mnul ryšavé vousy. "Jestli znám dobře drahého bratra v Kristu, Frankyho Courteneye, tak už nejlepší část nákladu dávno někam ulil." Oči mu zpod čepice chtivě zasvítily. "Ne, plukovníku, budete ho muset nechat naživu.
Alespoň do chvíle. než se nám dvěma dostane kompenzace za námahu při výkonu tohoto božího díla. Náhrady v podobě hrstky stříbrných tolarů."

Když se Hal probral z bezvědomí, uviděl nad sebou otce. "Co se stalo?" zašeptal. "Zvítězili jsme?" Sir Francis zavrtěl hlavou, a aniž pohlédl synovi do očí, začal mu s přehnanou péčí utírat cípem vlastní košile pot a saze z tváře. "Ne, Hale. Nezvítězili jsme." Hal pohlédl na ubohý zbytek posádky z Rozhodnosti. Jen žalostně málo jich zůstalo naživu. Seděli v hloučku kolem něj pod dohledem zelenokabátníků s nabitými mušketami. Ostatní leželi tam, kde padli - na valech a zemi před nimi. Našel očima Aboliho. Klečel u Daniela a červeným šátkem mu obvazoval ránu na prsou. Daniel se zřejmě trochu sebral, protože seděl klidně, ale očividně ztratil spoustu krve. Tváře pod vrstvou špíny měl sivé jako popel z táboráku vyhaslého od minulé noci. Otočil hlavu a uviděl lorda Cochrana v živé rozmluvě s plukovníkem Schreuderem. Buzzard přestal domlouvat svému společníkovi a zakřičel na jednoho ze svých mužů: "Georgie, přines z Racka otrocké řetězy! Nemůžeme si dovolit, aby nás kapitán Courteney znovu opustil." Námořník spěchal na pláž a plukovník s Buzzardem odešli ke skupince zajatců. "Kapitáne Courteneyi," výhrůžně oslovil Schreuder sira Francise. "Jste zatčen i se svou posádkou pro akt pirátství na širém moři. Dopravím vás na mys Dobré naděje, kde se z tohoto obvinění budete zodpovídat před soudem."
"Musím protestovat, pane!" Sir Francis důstojně vstal. "Žádám, abyste s mými muži jednal jako s válečnými zajatci."
"Není žádná válka, kapitáne," odpověděl Schreuder ledovým tónem.
"Nepřátelství mezi Holandskou republikou a Velkou Británií skončilo před několika měsíci podepsáním mírové smlouvy." Sir Francis na něj tupě zíral, neschopen překonat otřes, který ta slova způsobila. "Jednal jsem v dobré víře. Nevěděl jsem o uzavření míru," řekl konečně. "Ale v každém případě jsem se plavil z pověření Jeho Veličenstva, anglického krále."
"Ano, mluvil jste o pověřovací listině už při našem minulém setkání.
Vadilo by vám, kdybych trval na požadavku vidět ten dokument?" zeptal se Schreuder.
"Je v mé chatě, uložený v truhlici." Sir Francis ukázal k ohradě, kde po kanonádě zbyly z většiny srubů jen trosky.
"Pokud mi dovolíte, přinesu vám ho."
"Neobtěžuj se, Franky."
Buzzard mu poklepal na rameno. "Přinesu ho místo tebe, příteli." Odkráčel k táboru a zmizel v nízkých dveřích chatrče, na kterou sir Francis ukázal. "Kde držíte vaše rukojmí, pane? Kde je guvernér van de Velde a jeho ubohá žena?" zeptal se plukovník Schreuder. "Ještě jsem je neviděl."

Hal nejistě vstal; držel si na spánku obklad. "Guvernérova žena se před bitvou ukryla nahoře v jeskyni."
"Jak to víš?" zeptal se Schreuder zhurta. "Odvedl jsem ji tam v zájmu jejího bezpečí," odpověděl Hal směle, ale vyhnul se pohledu přísných očí sira Francise. "Právě jsem se vracel, když jsem na vás v lese narazil." Schreuder pohlédl ke kopcům viditelně rozpolcený. Rozhodoval se mezi povinností velitele a touhou okamžitě vyrazit té ženě na pomoc; pro něj byla hlavním cílem výpravy do laguny. V té chvíli se ale objevil Buzzard a nesl svitek pergamenu převázaný rudou stužkou s královskou pečetí z červeného vosku. Sir Francis se spokojeně usmál. "Tady ho máte, plukovníku. Žádám, abyste se mnou a s mou posádkou jednal jako s vězni zajatými v čestném boji." Buzzard zastavil několik kroků před nimi, rozvinul dokument a podržel ho tak, aby všichni mohli vidět zdobné písmo úředníka admirality napsané černým indickým inkoustem. Pak si přitáhl blíž jednoho ze svých námořníků a vzal mu z ruky nabitou pistoli. Když rozfoukal doutnák v jejím zámku, zašklebil se na sira Francise a podržel ho u dolního okraje pergamenu. Sir Francis zděšeně sledoval, jak se bledě žlutý plamen plazí nahoru a nechává za sebou černý zkroucený pergamen. "Při bohu, Buzzarde, ty zrádný bastarde!" Vykročil kupředu, ale Schreuder ho zastavil.
"Udělalo by mi velkou radost probodnout vás, pane. Ve vlastním zájmu, neprovokujte dál moji trpělivost."
"Ta svině pálí mé pověření..."
"Já nic nevidím," odpověděl Schreuder otočený záměrně k Buzzardovi zády, "jen notorického piráta, který stojí přede mnou s rukama potřísněnýma čerstvou krví nevinných mužů." Cumbrae se zálibným úsměvem v ryšavém vousu sledoval praskající pergamen. Když mu plamen olízl konečky prstů, přechytl zbytek do druhé ruky a obrátil ho tak, aby dohořel do posledního kousíčku. "Slyšel jsem, že se pyšníte svojí ctí, pane," utrhl se sir Francis na Schreudera. "Jak se zdá, jde o velmi iluzorní zboží."
"Čest`?" usmál se Schreuder chladně.
"Slyším dobře? Pirát mně káže o cti? Ne, to nemůže být pravda.
Uši mě dozajista klamou." Ještě jednou Cumbrae dovolil, aby mu plamen pohladil prsty, než upustil zčernalý popel na zem a rozšlápl na prach. Pak popošel ke Schreuderovi. "Myslím, že si z nás Franky zase utahuje. Nenašel jsem žádný pověřovací dopis od krále."
"Čekal jsem to." Schreuder zastrčil meč do pochvy.
"Cumbrae, svěřuji vězně do vaší péče. Musím se postarat o rukojmí." Pohlédl na Hala. "Dovedeš mě okamžitě na místo, kde jsi nechal guvernérovu ženu." Obrátil se na holandského seržanta stojícího v pozoru za jeho zády. "Spoutej mu ruce za záda a kolem krku mu uvaž provaz. Povedeš to prašivé štěně na vodítku, jak si zaslouží." Plukovník Schreuder však ještě pozdržel záchrannou expedici, dokud se nenašla jeho ztracená paruka. Ješitnost mu nedovolila objevit se před Katinkou neustrojený. Našli ji v lese v místech, kde pronásledoval Hala. Byla plná hlíny a listí, ale Schreuder ji několika náznými údery o stehno vyprášil, a než si ji nasadil, pečlivě urovnal lokny. Spokojen s obnovenou krásou a důstojností, kývl na Hala: "Ukaž nám cestu!" V době, kdy vystupovali na terasu před jeskyní, byl na Hala bědný pohled. Obličej měl začernalý od kouře a propocený, roztrhaný a špinavý oděv plný krvavých skvrn. A k tomu ho seržant vedl na provaze jako nějaké zvíře.
Přes beznaděj a vyčerpání však Hala neopustila starost o Katinku, a jakmile vešli do jeskyně, srdce se mu rozbušilo obavami. Jeskyně byla prázdná a po Katince ani stopy. Jestli se jí něco přihodilo, nepřežiju to, blesklo mu hlavou, ale nahlas řekl: "Tady jsem mevrouw van de Velde opustil. Nic zlého se jí nemohlo stát."
"Modli se, ať máš pravdu, jinak..."
Hrozba byla o to děsivější, že byla pronesena téměř šeptem.
Pak ale Schreuder přidal na hlase a zavolal: "Mevrouw van de Velde! To jsem já, plukovník Schreuder. Přišel jsem vás zachránit. Jste v bezpečí, madam."
Závěsy divokého vína u vstupu do jeskyně se tiše zavlnily a Katinka pomalu vyšla ven. Velké fialkové oči měla zalité slzami a její bledá tvář plná tragiky působila neobyčejně dojemně. "Ach!" dusila se dojetím a teatrálně vztáhla ruce k plukovníkovi. "Vy jste přišel! Dodržel jste svůj slib!" Vrhla se k němu a štíhlé bílé ruky mu hodila kolem krku. "Já věděla, že přijdete. Věděla jsem, že mě nenecháte ponižovat a urážet těmi hroznými zločinci." Zaražený Schreuder chviličku ustupoval před její náklonností, ale pak ji vzal do náruče a začal utěšovat. "Jestli jste utrpěla sebemenší újmu, přísahám, že ji stonásobně pomstím," sliboval Katince štkající do stužek a zlaté šerpy na jeho hrudi. "Zacházeli se mnou tak, že to ani nelze vypovědět." vzlykala. "Tenhleten?" Schreuder zašilhal po Haloví. "Byl to on, kdo vám ubližoval?" Katinka s tváří na Schreuderově hrudi pohlédla stranou na Hala. Přivřela oči a svůdné rty jí pokřivil drobný sadistický úsměšek. "Ten byl nejhorší ze všech," polkla slzy. "Ani se neodvažuji vám opakovat hnusné věci, které mně řekl. A jak mě obtěžoval a trýznil..." Hlas se jí znovu zlomil. "Děkuji bohu, že mě dal sílu odolat dotěrnosti tohoto člověka." Zdálo se, že Schreuder každou chvíli vybuchne přetlakem hněvu. Jemně Katinku posadil na kámen, obrátil se k Haloví a pěstí ho tvrdě udeřil do spánku. Překvapený Hal se zapotácel, ale Schreuder byl skokem u něho a druhou ránu schytal Halův žaludek. Hal zbavený dechu se zlomil v pase. "Jak ses odvážil urážet vysoce urozenou dámu?" Schreuder vztekem bez sebe se přestal ovládat. Jak Hal v předklonu hekal a snažil se popadnout dech, jeho čelo se téměř dotýkalo plukovníkových kolen. Mocný Schreuderův kopanec letěl vstříc jeho tváři, ale Hal zaregistroval letící botu včas a zvedl hlavu. Bota minula svůj cíl a plukovník částečně ztratil rovnováhu. Vřel zlostí. "Nejsi hoden lízat podrážky jejích střevíců, ničemo!" Chystal další kopanec, ale Hal byl rychlejší. Napřímil se a kopl Schreudera do rozkroku.
Plukovníka útok víc překvapil, než by mu ublížil, protože svázané ruce Haloví nedovolily vložit do rány dost síly. "Při bohu, zašels příliš daleko, ty čubčí synu!" Podrazil Haloví nohy a začal zuřivě kopat do těla schouleného na zemi. Sténající Hal se marně snažil odkulit stranou z dosahu Schreuderových bot. "Ano! Ano!" hořela vzrušením Katinka. "Potrestejte ho za všechno, co mně udělal," povzbuzovala Schreudera a hnala jeho násilnické extempore k samé hranici.

"Ať trpí stejně, jako jsem musela trpět já." Hal přes bolest omlouval Katinčino chování. Srdce mu říkalo, že se ho před tímto mužem musí zříct, a dopředu jí to odpouštět. Jen se víc schoulil a kryl si choulostivější části těla. Většinu kopanců tak schytala záda a nohy, ale jeden z nich si přesto našel cestu Halovým krytem. Z rozbitých úst mu začala téct krev. Katinka při pohledu na krev vyjekla a zatleskala. "Nenávidím ho. Ano! Do něj! Rozbijte mu ten pohledný drzý ksicht!" Schreuderovi naopak pohled na krev vrátil soudnost. Se zjevným úsilím potlačil vztek, přestal kopat a odstoupil dva kroky zpátky. Těžce dýchal a stále se třásl. "To je jen malá ukázka toho, co ho čeká, madam. Ujišťuji vás, že se mu na mysu Dobré naděje dostane všeho, co si zaslouží." Obrátil se ke Katince a vysekl jí poklonu. "Nyní mně, prosím, dovolte, abych vás odvedl zpátky do bezpečí na loď čekající v zátoce." Katinka pateticky vykřikla a dlaní si přikryla měkké růžové rty. "Ach, plukovníku, mně je nevolno." Zapotácela se, a když jí Schreuder přiskočil na pomoc, přivinula se k němu. "Obávám se, že mě nohy neunesou." Vzal ji do náruče a s domýšlivou lehkostí ji vynesl z jeskyně. "Jdeme, šibeničníku!" Trhnutím za provaz zvedl seržant Hala na nohy a táhl ho za nimi. "Byl bys na tom líp, kdyby tě plukovník vyřídil tady. V pevnosti mají proslaveného kata. Je to skutečný umělec, to mi věř."
Zatáhl hrubě za provaz. "Ten si s tebou pěkně pohraje, za to ti ručím." masa s řetězy přirazila ke břehu v místě, kde k na žhavém slunci čekati pod dozorem ti z posádky Rozhodnosti, kteří přežili. "Rád vás zase vidím, kapitáne." Námořník se železy v rukou se zastavil nad sirem Francisem. "Od chvíle, kdy jsme se viděli naposled, na vás myslím každý den."
"Já si naopak na tebe ani nevzpomněl, Bowlesi," odpověděl výsměšným tónem sir Francis a sotva na něj pohlédl.
"Když už, tak bocmane Same Bowlesi. Jeho lordstvo mě povýšilo," pokračoval Sam a drze se usmíval.
"Pak přeji Buzzardovi, aby si svého nového bocmana užil. Ten svazek snad zařídilo samo peklo."
"Nastavte ruce, kapitáne. Uvidíme, jak budete silný se železnými náramky." Sam Bowles přímo zářil. "Kristepane, ani nevíte, jakou radost mně to působí." Nasadil okovy na zápěstí sira Francise a klíčem je utáhl tak silně, až se mu zařízly do kůže.
"Doufám, že vám padnou stejně dobře jako ten váš směšný plášť." Znenadání ustoupil, plivl siru Francisovi do obličeje a rozchechtal se. "Slavnostně slibuji, že v den, kdy vám na mysu Dobré naděje skasají košovou plachtu, budu na nádvoří, abych vám popřál dobrou plavbu. Rád bych věděl, kterým směrem vás pošlou. Myslíte, že to bude hranice, nebo šibenice?" Sam se ušklíbl a odešel k Halovi. "Dobrý den, mladý pane Henry.
Váš pokorný sluha, bocman Sam Bowles, přichází k vašim službám."
"Nikde jsem v boji nezahlédl tvoji žlutou kůži," odpověděl Hal tiše. "Kam ses zašil tentokrát?" Sam se začervenal a hodil hrst těžkého řetězu Halovi na hlavu. Hal se zapotácel, ale dál mu chladně hleděl do očí. Druhá rána už nedopadla, protože silná černá ruka sevřela Samovo zápěstí. Sam pohlédl do Aboliho zahnědlých očí, ale nevydržel jeho vražedný pohled, sklopil zrak a spěšně nasadil Halovi pouta. Přistoupil k Abolimu, který ho nepřestal měřit upřeným pohledem, beze slova ho spoutal a přešel k ležícímu Danielovi. Velký Daniel se bolestně zkroutil, když mu Sam zprudka potáhl ruce, ale nevydal jediný sten. Rána po kulce už přestala krvácet, ale následkem nešetrného pohybu se znovu otevřela a zpod rudého šátku, kterým ji Aboli ovázal, začala vytékat vodnatá krev.
Stékala mu po hrudi a vpíjela se do písku. Jakmile byli všichni připoutáni ke společnému řetězu, přikázali jim vstát, a když je pak stráže odváděly k velkému stromu, Hal s Abolim museli Daniela napůl nést. U stromu je donutili sednout, konec řetězu omotali kolem kmene a uzamkli dvěma těžkými visacími zámky. Z celé posádky Rozhodnosti přežilo pouze dvacet šest mužů a každý utrpěl alespoň lehčí poranění. Čtyři z nich včetně Daniela byli zraněni vážně a jejich životy visely na vlásku. Ned Tyler měl na stehně hlubokou ránu od šavle. Přes omezení, které jim působila pouta, se Halovi s Abolim podařilo ovázat mu nohu kusem látky utrženým z košile padlého. Leželo jich kolem na zemi jako mořské pěny na pláži šlehané větrem.
Pod vedením holandského seržanta začali mušketýři v zelených kabátcích sbírat mrtvoly. Tahali je za nohy na mýtinu v lese, kde je svlékali a hledali mince či jiné cenné věci, pocházející většinou z podílu na kořisti z holandské galeony. Dva poddůstojníci pracně párali švy odloženého šatstva a odtrhávali podrážky bot a další tři muži s vyhrnutými rukávy a prsty namočenými v tuku prohledávali tradiční skrýše - řitní otvory. Nalezené cennosti házeli do prázdného sudu od vody, nad kterým stál na stráži bílý seržant s nabitou pistolí.
Jakmile trio dokončilo svou morbidní práci, členové jiného týmu těla odtáhli a hodili na vysokou pohřební hranici. Plameny živené suchým dřevem šlehaly do výše korun okolních stromů a pláž zamořil odporně nasládlý pach hořícího masa.
Připomínal spálené vepřové sádlo. Za asistence kapitána Limbergera přebírali Schreuder a Cumbrae sklad koření. Vzali tu práci stejně důkladně jako výběrčí daní. Podle oficiálních seznamů ověřovali obsah a váhu každého sudu a zkontrolovaný sud označili křídou. Jakmile skončili, skupina námořníků sudy válela dolů k laguně a nakládala je do velké pinasy, která je pak odvážela zpět na galeonu, kotvící s novým stěžněm a novými plachtami nedaleko břehu. Práce probíhaly celou noc při světle lamp a plamenů kremačních hranic. Během noci dostal Daniel horečku. Kůži měl jako v ohni a co chvíli blouznil. Obvaz sice zastavil krvácení a pod ním se začal tvořit křehký strup, ale okraje rány naběhly a zarudly.
"Kulka je uvnitř," šeptal Hal Abolimu. "Na zádech nemá žádný otvor, kterým by vyšla ven."
"Když se ji pokusíme dostat ven, zabijeme ho. Podle úhlu, jakým vnikla do těla, musí být blízko srdce," namítl Aboli.
"Mám strach, že dostane otravu," staral se Hal.
Aboli pokrčil rameny. "Je silný jako býk. Možná dost silný, aby přemohl i démony." Aboli věřil, že příčinou všech nemocí jsou démoni, kteří napadnou krev. Byla to samozřejmě pověra bez jakéhokoliv podkladu, ale Hal mu jeho víru nevymlouval.
"Každé zranění můžeme vypálit horkou smůlou." Horká smůla byla námořnickým všelékem a Hal požádal holandsky jednoho ze strážců, aby donesl z tesařské dílny kotlík se smůlou. Ale Hotentot si ho nevšímal. Když znovu spatřili Schreudera, bylo už po půlnoci. Vynořil se ze tmy a šel rovnou k siru Francisovi ležícímu v řetězech o kousek dál. Sir

Francis byl k smrti unavený jako všichni ostatní jeho muži, ale ruch kolem a steny raněných mu dovolily jen krátké okamžiky spánku.
"Sire Courteneyi." Schreuder se nad ním sklonil a zatřásl s ním. "Můžu vás připravit o chvilku času?" Z tónu jeho slov se dalo soudit, že má lepší náladu. Sir Francis se posadil.
"Plukovníku, nejdříve bych já požádal vás o trochu slitování.
Nikdo z mých mužů neměl od poledne v ústech ani kapku vody.
Jak sám vidíte, někteří jsou vážně zranění." Schreuder se zamračil a sir Francis si to vyložil tak, že zřejmě nedal příkaz, aby s vězni úmyslně zacházeli špatně. Pravděpodobně nebyl člověk s brutálními či sadistickými sklony a jeho divoké chování bylo možno připsat vznětlivé povaze a únavě z boje. A nemýlil se. Schreuder vydal hlídkám rozkaz, aby přinesli zajatcům vodu a jídlo a poslal seržanta do chaty sira Francise pro skříňku s medikamenty. Zatímco čekali, až vojáci splní rozkazy, Schreuder přecházel sem a tam s bradou na prsou a rukama složenýma za zády. Hal se vsedě napřímil.
"Aboli," zašeptal, "podívej, meč!" Aboli jen zavrčel, když poznal u pasu plukovníka Schreudera odznak Halova rytířství-Neptunův vykládaný meč. Položil Halovi ruku na rameno, aby ho uklidnil a zabránil mu v nějakém nepředloženém činu. "Válečná kořist, Gundwane." řekl tiše.
"Pro tebe je sice ztracený, ale nosí ho aspoň opravdový válečník." Hal si uvědomil krutou logiku přítelovy rady a rezignoval. Konečně se Schreuder znovu obrátil na sira Francise. "Prověřili jsem s kapitánem Limbergerem náklad koření a dřeva z galeony a našli jsme většinu položek v pořádku a nedotčených. Drobné ztráty je možno připsat na vrub poškození mořskou vodou při přepadení lodi. Informovali mě, že jedna z vašich dělových koulí pronikla do hlavního nákladního prostoru v podpalubí a část zboží byla zaplavena."
"Těší mě," řekl sir Francis s náznakem ironie, "že můžete společnosti vrátit všechen její majetek."
"Bohužel, jak sám dobře víte, není tomu tak. Ještě schází nemalá část nákladu." Zmlkl, když se vrátil seržant, a přikázal mu:
"Sejmi okovy tomu negrovi a chlapci. Ať dají napít ostatním."
Seržantovi muži postavili ke stromu soudek s vodou a Hal s Abolim bez otálení napájeli raněné. Pili hltavě se zavřenýma očima a ohryzky jim bláznivě poskakovaly při polykání vzácné tekutiny.
"Našel jsem chirurgické nástroje," hlásil seržant plukovníkovi a vyložil je na plachtovinu. "Ale jsou mezi nimi ostré nože, mynheer. Mohly by sloužit jako zbraně a také obsah kotlíku by mohli použít proti mým mužům." Schreuder pohlédl na sira Francise. "Mám vaše slovo džentlmena, že tyto nástroje nebudou použity proti mým lidem?"
"To vám můžu slíbit na svou čest," přitakal sir Francis.
Schreuder pokynul seržantovi. "Dej to všechno siru Francisovi." Seržant předal truhličku s lékařskými potřebami, kotlík smůly a štůček čisté látky použitelné na obvazy.
"Ano, kapitáne," vrátil se Schreuder k původnímu tématu, "zachránili jsme uloupené koření a dříví, ale stále chybí větší díl peněz a všechno zlato, které Rozhodnost vezla."
"Kořist jsem rozdělil mezi posádku." Sir Francis se suše zasmál. "Nevím, co udělali se svými podíly, a většina z nich už nám nic neprozradí."
"Podle mého odhadu jsme dostali zpět větší část podílu rozděleného vaší posádce." Schreuder ukázal na sud s cennostmi posbíranými tak otřesným způsobem. Právě ho parta námořníků pod dohledem holandského důstojníka odnášela k čekajícímu člunu. "Moji důstojníci prohledali chatrče vašich mužů v táboře. Nic nenašli."
"Strašně rád bych vám pomohl, ale nejsem schopen vysvětlit, kde je chybějící část," odpověděl sir Francis tiše. Hal, který slyšel jeho slova, vzhlédl, ale otec se jeho směrem ani nepodíval.
"Lord Cumbrae tvrdí, že jste zbytek pokladu ukryl," poznamenal Schreuder suše. "A já mu věřím."
"Lord Cumbrae je proslulý lhář a podvodník a vaše víra je mylná," hájil se sir Francis.
"Lord Cumbrae je toho názoru, že kdyby měl možnost vás vyslýchat osobně, dostal by z vás informaci o místě, kde je chybějící poklad. Přímo dychtí přesvědčit vás, že o něm víte.
Jen s velkou námahou jsem mu v tom zatím dokázal zabránit."
Sir Francis pokrčil rameny. "Musíte udělat to, co považujete za správné. I když nejsem soudce, vím, že mučení zajatců je něco, co voják vašeho formátu nemůže připustit. Jsem vám vděčný za laskavost, kterou jste prokázal mým raněným."
Schreuderovu odpověď zastavil výkřik Neda Tylera; Aboli mu naběračkou roztavené smůly dezinfikoval ránu na stehně. Nedův křik utichal ve vzlycích a Schreuder nevzrušeně pokračoval.
"Tribunálu v pevnosti na mysu Dobré naděje, před kterým stanete pro pirátství, bude předsedat nový guvernér, a vážně pochybuji, že Petrus Jacobus van de Velde bude stejně ohleduplný jako já." Schreuder udělal pomlku a pokračoval.
"Mimochodem, sire Francisi, slyšel jsem, že kat, kterého na mysu zaměstnává Společnost, se chlubí svou dovedností."
"Dám guvernérovi i katovi stejnou odpověď jako vám, plukovníku." Schreuder si dřepl na paty a snížil hlas do konspirativního, téměř přátelského tónu. "Sire Francisi, za naši krátkou známost jsem si o vás udělal vysoké mínění. Jste výborný válečník, prvotřídní námořník a džentlmen. Když před soudem dosvědčím, že váš pověřovací dopis existoval a že jste tudíž byl legitimní korzár, výsledný verdikt může znít podstatně jinak."
"Máte zřejmě ke guvernérovi van de Veidemu důvěru, kterou já bohužel postrádám," odvětil sir Francis. "Rád bych podpořil vaši kariéru a pomohl vám najít chybějící zlato, ale nejde to, pane. Nemám tušení, kde by mohlo být."
Schreuder nasupeně vstal. "Snažil jsem se vám pomoci a je mi líto, že odmítáte mou nabídku. V jednom máte pravdu, sire. Nemám žaludek na to, abych vás nechal mučit. Navíc jsem se rozhodl nedovolit lordu Cumbraemu, aby se toho úkolu ujal sám. Jednoduše splním svou povinnost a dopravím vás před soud na mys Dobré naděje.
Prosím, sire, zvažte to ještě." Sir Francis zavrtěl hlavou.

"Lituji, pane, ale nemůžu vám pomoci." Schreuder vzdychl. "Nu dobrá. Zítra ráno nechám vás a vaše muže dopravit na Racka.
Fregata Bouřňák vypluje zároveň s lodí kapitána Buzzarda, ale má své povinnosti v Indii, a tak se jejich cesty rozdělí. Rozhodnost zůstane zde a pod velením pravého velitele, kapitána Limbergera, naloží zbývající koření a dříví a bude pokračovat v přerušené cestě do Amsterodamu." Plukovník Schreuder udělal čelem vzad a odkráčel do temnoty směrem ke skladu koření. Když je věznitelé ráno budili, čtyři ze zraněných, mezi nimi Ned Tyler a Daniel, nebyli schopní chůze a kamarádi je museli nést. Otrocké řetězy nenabízely velkou volnost pohybu, a tak se nemotorný zástup potácel pláží k čekající pinase. Řinčící okovy omezovaly každý krok a nedovolily vězňům ani nastoupit do lodice. Doprovodné stráže jim musely pomáhat. Pinasa posléze přistála u provazového žebříku spuštěného z boku Racka. Výstup nahoru v okovech byl pro muže přetěžký a nebezpečný úkol. Jeden ze strážců zavolal na Sama Bowlese, který sledoval člun z paluby. "Bocmane, nemohli bychom vězňům sejmout řetězy?"
"Proč to chcete udělat?" zeptal se Sam.
"Zranění si s výstupem sami neporadí a ostatní je nedokáží vynést. V žádném případě se v řetězech nahoru nedostanou."
"To je jejich věc. Jestli to nesvedou, nezbude než je litovat," odpověděl Sam. "Musí zůstat v okovech. Příkaz Jeho lordstva." Výstup vedl sir Francis. Každý jeho pohyb ztěžoval růženec mužů za ním a čtyři ranění, sténající v deliriu, představovali dodatečnou zátěž, kterou bylo třeba zvládnout silou. Snažil se nemyslet na to, co může následovat, když se neudrží a spadne. Strhne s sebou i ostatní na žebříku a pinasa takový nápor sotva vydrží. Po nevyhnutelném převržení by je váha řetězů nemilosrdně stáhla na dno laguny. Bez Aboliho býčí síly by se sotva kdy dostali na palubu Racka.
Ale i on byl vyčerpaný do krajnosti, než vytáhl bezvládné Danielovo tělo přes hrazení. Zůstal ležet vedle něj na vydrhnutých prknech paluby. Nakonec tam leželi všichni jako mrtvoly. Probraly je teprve výbuchy smíchu. Hal s námahou zvedl hlavu. Na ubytovací palubě pod plátěnou stříškou stál stůl prostřený ke snídani. Paprsky nízkého ranního slunce jiskřily v křišťálových sklenkách a odrážely se od vyleštěného stříbrného nádobí. Ucítil opojnou vůni slaniny, smažených vajíček a teplých sucharů. Buzzard, který seděl v čele stolu, pozvedl sklenku k hromadě ležících těl. "Buďte vítáni na palubě mé lodi, pánové. Na vaše zdraví!"
Vypil naráz sklenici whisky a damaškovým ubrouskem si utřel rezavé vousy. "Přichystal jsem vám prvotřídní kajuty a přeji vám příjemnou plavbu." Katinka jeho přípitek odměnila zvonivým smíchem. Seděla po Buzzardově levici, zlaté kadeře měla vyčesané vysoko vzhůru a její fialkové oči v bezchybném oválu napudrované tváře by mohly sloužit za symbol nevinnosti. V koutku pečlivě namalovaných rtů se vyjímalo neméně pečlivě namalované znaménko krásy. Guvernér seděl naproti své ženy.
Jeho ruka se stříbrnou vidličkou a plátkem křupavé slaniny se zastavila v půli cesty k ústům, ale žvýkat nepřestal. "Nepodléhejte zoufalství, sire Francisi." Výsměšná slova doprovázela kapka vaječného žloutku, která mu z převislého rtu skápla na bradu. "Vzpomeňte si na rodinné motto. Jsem si jistý, že vytrváte." Nacpal sousto do úst a mluvil dál. "Máme výbornou snídani. Všechno je čerstvé z mysu Dobré naděje. Jaká škoda, že se k nám nemůžete připojit."
"Jak prozíravé. Vaše lordstvo, že jste nám připravil toto rozptýlení. Nemohli by nám tito trubadúři něco zahrát, nebo nás pobavit akrobatickými kousky?" zeptala se Katinka holandsky, koketně přivřela oči a dotkla se malovaným čínským vějířem Cumbraeho paže. V tom okamžiku Velký Daniel vykřikl z deliria a převrátil hlavu ze strany na stranu, až paluba zaduněla. Buzzard se rozchechtal. "Jak sama vidíte, snaží se, madam. Ale jejich repertoár sotva vyhoví každé chuti." Pokynul Samu Bowlesovi. "Odveď je do jejich kajut, mistře Samueli. A dohlédni, aby o ně bylo dobře postaráno." Sam Bowles zvedl zajatce tak, že je švihal koncem provazu přes nohy. Sebrali své raněné a odbelhali se ke schodům do podpalubí. Hluboko v útrobách lodi pod hlavním úložným prostorem se nalézala paluba pro otroky. Když Sam Bowles zvedl vstupní příklop, vyvalil se z otvoru takový zápach, že musel odvrátit hlavu. Esence utrpení stovek ztracených duší, které zde musely kdysi prodlévat, byla nesnesitelná. Strop díry sahal sotva do pasu vzrostlého muže, takže se museli plazit a táhnout raněné za sebou. K silnému dubovému trámu běžícímu po celé délce trupu byla instalována řada železných kruhů. Sam se čtyřmi pomocníky vlezli za nimi a připevnili řetěz k okům. Vězni spoutaní na rukou i nohou leželi jeden vedle druhého namačkáni jako slanečci v sudu. Řetězy jim sice dovolily sedět, ale ne už otočit se nebo pohnout končetinami o víc než několik centimetrů. Hal ležel mezi otcem a nehybným tělem Danielovým.
Vedle Daniela sdílel místo Aboli a za ním pak Ned Tyler.
Jakmile zajistili posledního z vězňů, Sam se odplazil k výlezu a z otvoru se na ně zašklebil. "Při tomto větru jsme na mysu za deset dní. Hrnek vody a deset deka sucharů denně pro každého; pokud je ovšem nezapomenu poslat. Srát a chcát můžete tam, kde ležíte. Uvidíme se na mysu Dobré naděje, milánkové."
Poklop s bouchnutím zapadl a ozvaly se rány palice narážející zajišťovací kolíky do děr. Bušení vystřídalo děsivé ticho. Zpočátku byla kolem naprostá tma, ale po čase, když ovi přivykly, mohli rozeznat tmavé obrysy nejbližších spoluvězňů. Hal pátral po zdroji bídného světla a našel malý zamřížovaný otvor v palubě přímo nad sebou. I bez mříže by se otvorem neprotáhla hlava dospělého člověka. Na první pohled nemohl sloužit k útěku, ale přiváděl dolů alespoň trochu čerstvého vzduchu. Zápach byl nesnesitelný a dýchat v té dusivé atmosféře se dařilo jen s krajní námahou. Medvědí brloh by byl určitě přijatelnější. Zasténání Velkého Daniela rozvázalo vězňům jazyky. Začali mluvit všichni najednou.
"Pro lásku boží, tady dole to smrdí jako v hajzlu při sklizni meruněk."
"Kapitáne, myslíte, že je naděje dostat se odtud?"
"Jistěže, ty bulíku," odpověděl za sira Francise jiný námořník. "Na mysu Dobré naděje."
"Dal bych půlku svého podílu z největší kořisti, jaká se kdy plavila po sedmi mořích, za možnost být pět minut o samotě se Samem Bowlesem,".přidal se kdosi.
"A já celý svůj podíl za dalších pět minut s tím zasraným Buzzardem."

"Nebo s tou sýrovou hlavou, Schreuderem." Daniel náhle zamumlal: "Ach, matko, vidím tvou krásnou tvář. Přijď a polib svého malého Dannyho." Žalostné bědování zastavilo proud slov a temnou otrockou palubu znovu ovládlo zoufalé mlčení.
Postupně se propadali do hlubin beznaděje přerušené tu a tam bolestným zasténáním či zařinčením okovů, když se někdo pokoušel najít snesitelnější polohu. Běh času pomalu ztrácel důležitost a nikdo si nebyl jistý, jestli je ještě den, nebo už nastala noc. Z letargie je vytrhl zvuk kotevního vrátku rezonující trupem lodi a slabé hlasy bocmanů z horní paluby.
Udíleli rozkazy k vyplutí. Hal se chvíli snažil ze změn setrvanosti a náklonu trupu rozpoznat směr plavby, ale brzy ztratil přehled. Teprve když se Racek náhle propadl a začal mírně houpat na vlnách otevřeného moře, poznal, že propluli ústím laguny. Hodinu za hodinou se Racek probíjel proti jihovýchodnímu větru dál na otevřené moře. Zmítáni pohyby lodi sjížděli muži po prknech paluby, pokud je nezadržely okovy, a pak zase zpátky opačným směrem. Všem se hodně ulevilo, když loď vyplula na klidnější moře.
"Konečně o chlup líp," komentoval zklidnění plavby sir Francis. "Buzzard se vzdálil od pobřeží a teď plujeme pěkně s větrem v zádech na západ k mysu." Jak ubíhal čas, Hal zkoušel registrovat běh dní podle intenzity světla pronikajícího mřížkou v palubě nad jeho hlavou. Za nekonečné noci na něj padala drtivá černá tma podobná tmě na dně hluboké uhelné šachty, ale při rozbřesku se otvor pomalu rozjasňoval, až po čase zase dokázal rozez-nat temný obrys Aboliho kulaté hlavy za bledším obličejem Velkého Daniela. Avšak i přes poledne tonuly vzdálenější kouty otrocké paluby v temnotě produkující vzdechy, steny a občasný šepot. Dubové stěny trupu vracely zvuky strašidelnou ozvěnou. Pak světlo opět sláblo a ztratilo se v temnotě oznamující konec dalšího dne. Třetí den se od muže k muži šířila šeptaná zpráva. "Timothy O'Reilly je mrtvý." Patřil ke čtyřce těžce raněných; zelenokabátníkův meč mu otevřel plíci.
"Byl to dobrý člověk," pronesl epitaf sir Francis. "Rád bych mu dopřál křesťanský pohřeb. Snad Bůh neodepře odpočinek jeho duši." Pátého dne Timothyho tělo přispělo k celkovému zamoření pachem hniloby a rozkladu, který produkovalo dřevo otrocké paluby. Z apatického zoufalství Hala občas probrala krysa veliká jako králík. Kdykoliv mu přeběhla po těle, její ostré drápky zanechaly na holé kůži bolestné škrábance. Zpočátku se je snažil setřást nebo zbavit kopáním, ale časem rezignoval i na tento druh nepohody. Teprve když jedna z nich vyzkoušela svými zahnutými zuby tvrdost hřbetu Halovy ruky, zareagoval.
Vykřikl, chytil pištícího hlodavce za krk a uškrtil ho.
Pokaždé, když vedle něj Daniel vykřikl bolestí, uvědomil si, že ho krysa našla také a že není s to bránit se její dotěrnosti. Pak se s Abolim střídali v pokusech zbavit bezvládného muže hladových bestií. Pouta jim nedovolila dřepnout nad úzký žlábek, který sloužil pro odvod fekálií. Co chvíli si některý z mužů ulevil tam, kde ležel, a odporný pach čerstvých výkalů zahustil už beztak nedýchatelnou atmosféru stísněného prostoru. Kdykoliv Daniel vyprázdnil svůj měchýř, teplá tekutina zaplavila prkna paluby pod Halem a promočila mu košili i kalhoty. Ale jediné, co mohl udělat, bylo zvednout hlavu z podlahy. V době, kterou Hal odhadoval na poledne, se obvykle ozvaly hromové rány palice vyrážející kolíky poklopu.
Chabé světlo, které pak vpadlo otevřeným průlezem, je napůl oslepilo a museli si chránit oči rukama zatíženýma řetězy.
"Dnes mám pro vás, pánové, speciální pochoutku," zazvonil hlas Sama Bowlese. "Hrnek vody z našeho nejstaršího sudu.
Obsahuje pestrý výběr drobných živočichů a dovolím si ji ochutit svým drobným plivancem." Než podal dolů první plecháč, slyšeli, jak hlasitě chrchlá. Každý hrnek musel putovat z jedněch nejistých rukou do druhých, a pokud ho někdo neudržel a obsah skončil na podlaze, žádné repete se nekonalo.
"Pro každého z našich vážených hostů pouze jeden. To máme dvacet šest hrnků a nic víc," komentoval událost vesele Sam.
Velký Daniel už byl daleko za možností napít se sám. Aboli mu přizvedl hlavu a Hal po kapkách naléval vodu mezi Danielovy rty. Ostatní ranění museli být obslouženi podobně a při té zdlouhavé operaci přišlo hodně vody nazmar.
Samovi Bowlesovi došla trpělivost dřív, než se napila polovina vězňů. "Už nikdo nechce? Dobrá, končíme." Zaklapl poklop a natloukl kolíky.
Marně se většina zajatců dožadovala rozpukanými rty svého dílu. Sam byl neoblomný a nezbylo než čekat na příští den. Po této zkušenosti Aboli naplnil vodou vlastní ústa a vnutil ji do bezvládných úst Danielových. Totéž udělali s ostatními raněnými a způsob se ukázal dostatečně účinný a rychlý, aby uspokojil i Sama Bowlese.
"Pro dobro samotného boha, bocmane, tady je mrtvý muž,`` zoufale volal soused nešťastného Timothyho. "Smrdí až do nebe.
Copak to necítíš?" Ale Sam Bowles se jen zasmál. "Jsem rád, že mi to říkáš," odpověděl. "To znamená, že nepotřebuje vodu.
Zítra vám naservíruju jen dvacet pět dávek."

Daniel umíral. Přestal sténat a ležel jako mrtvola. Jen občas vykřikl z deliria. I jeho měchýř vyschl a už se nepotřeboval spontánně vyprazdňovat na čpící podlahu. Hal mu držel hlavu a snažil se ho přemluvit, aby zůstal na živu. "Teď to přece nemůžeš vzdát," domlouval mu. "Vydrž ještě chvíli. Na mysu budeme dřív, než se naděješ. Dostaneš čerstvé vody, kolik jen vypiješ, a budou o tebe pečovat hezké mladé otrokyně. Jen si to představ, Danny!" V poledne, podle odhadu šestý den na moři, Hal zavolal na Aboliho: "Podej mi ruku, něco ti ukážu."
Vzal Aboliho prsty a vedl je přes Danielova žebra. Kůži měl tak horkou, že téměř pálila, a žebra mu trčela jako obruče na sudu. Hal převrátil Daniela, pokud to řetězy dovolily, a vedl Aboliho ruku k Danielově lopatce. "Tady. Cítíš ten hrbol?"
"Cítím, ale nemůžu se podívat." Řetězy mu nedovolily nahnout se přes Danielův objemný trup.
"Nemám jistotu, ale myslím, že vím, oč jde." Hal se sklonil a namáhal oči w šeru. "Je to vypouklina velikostí ořechu a je

tmavá jako modřina." Jemně na ni potlačil, ale i nepatrný tlak způsobil, že Daniel zasténal a začal se svíjet.
"Musí to hodně bolet." Sir Francis se zvedl a nahnul se co nejblíž. "Nevidím dobře, kde to je?"
"Mezi lopatkami," odpověděl Hal. "Věřím, že to je kulka z muškety. Prošla hrudníkem a zůstala pod kůží."
"Tak ta ho zabíjí," konstatoval sir Francis. "To je zdroj otravy, která ho stravuje."
"Kdybychom měli nějaký nůž," uvažoval Hal nahlas, "mohli bychom se pokusit ji vytáhnout. Ale Sam Bowles skříňku s lékařskými potřebami odnesl."
"Ale teprve až jsem jeden z nožů schoval," řekl Aboli. Chvíli hledal v pásu své sukénky a vytáhl drobnou čepel. Ostří se v chabém světle měkce zalesklo. "Čekal jsem na příležitost podříznout Samovi hrdlo."
"Musíme to risknout," vložil se do hovoru sir Francis.
"Jestli mu kulka zůstane v těle, zabije ho spolehlivěji než skalpel."
"Já na něj odtud nedosáhnu," řekl Aboli. "Budete to muset udělat vy, sire." Ozvalo se chrastění. "Mám příliš krátký řetěz," zabručel sir Francis. "Nedostanu se k němu." Chvíli ticha přerušil znovu sir Francis. "Hale."
"Otče," protestoval Hal, "já nemám potřebné vědomosti ani zkušenosti."
"Pak ale Daniel zemře," řekl Aboli suše. "Vděčíš mu za život, Gundwane. Tady je nůž." Hala ten drobný předmět v ruce tížil jako olověná tyč. V ústech mu vyschlo. Bříškem palce zkusil ostří.
"Je tupý," nevzdával se.
"Aboli má pravdu, synku." Sir Francis položil dlaň Haloví na rameno a řekl. "Jsi Danielova poslední naděje." Prsty Halovy levačky pomalu nahmataly hrbolek na horké kůži. Cítil, jak uhýbá, až ho zastavila kost lopatky.

212 213

Bolest Daniela probudila z letargie. Začal se vzpínat v okovech a křičel: "Pomoz mi, Ježíši. Hřešil jsem proti Bohu i lidem. Přichází pro mě ďábel. Je temný. Všechno mizí v temnotě."
"Aboli," zašeptal Hal. "Podrž ho v klidu." Aboliho ruce ovinuly Daniela jako závity velkého černého hroznýše. "Dělej," řekl. "Dělej rychle!" Hal se sehnul k Danielovi tak blízko, jak mu to řetězy dovolily. Na šířku dlaně od Danielových zad konečně viděl trochu líp. Zhluboka se nadechl a přiložil hrot na vrchol výstupku. Počítal do tří a pak rázně zatlačil, jako by v ruce držel meč. Nůž zajel do Danielových zad a narazil na tvrdý předmět. Daniel vykřikl a zvadl. Z řezu vyrazila směs černé krve a žlutého hnisu. Horká lepkavá pasta podobná truhlářskému klihu zasáhla Halova ústa a bradu. Omračující zápach, silnější než všechny smrady otrocké paluby dohromady, zvedl Haloví žaludek. Polkl však vlastní zvratky a hřbetem ruky si setřel hnis z tváře. Teprve pak byl schopen podívat se znovu na ránu. Ještě stále z ní vytékal tmavý hnis, ale v otevřeném řezu zahlédl cizí těleso. Podebral ho špičkou skalpelu a uvolnil smotek tmavé vláknité hmoty, ve kterém se úlomky kosti z roztříštěné lopatky mísily se sraženou krví a hnisem.
"To je kus Dannyho kabátce," vyjekl. "Střela ho musela vtáhnout do rány."
"Našel jsi kulku`?" zeptal se sir Francis.
"Ne, musí být někde uvnitř." Zalovil hlouběji v ráně. "Ano, je tam."
"Dá se vytáhnout?" Pár minut Hal pracoval tiše, vděčný za to, že Daniel ztratil vědomí a nemusí trpět. Výtok hnisu nahradila jasná čerstvá krev.
"Nemůžu ji nožem podebrat. Uhýbá," šeptal. Odložil nůž a strčil do horkého Danielova těla ukazováček. Chraptivě dýchal a tlačil prst hloub, až špičkou podebral kousek olova.
"Tady je!" Kulka vyskočila z rány a s ťuknutím dopadla na prkna paluby. Povrch střely zdeformované nárazem na kost pokrýval matně lesklý povlak. Hal na ni hleděl s nesmírnou úlevou. Když vytáhl prst z rány, následoval slabý výtok hnisu se zbytky cizí látky. "To je ucpávka z muškety. Myslím, že už je venku všechno." Pohlédl na své zmazané ruce. Pach z nich ho udeřil do tváře jako políček a znovu pocítil nutkání zvracet.
Nějakou chvíli všichni mlčeli. Pak sir Francis zašeptal:
"Dobrá práce, Hale!"
"Není mrtvý?" reagoval Hal tichým přiškrceným hlasem.
"Vůbec se nehýbá." Aboli uvolnil sevření a sklonil se k Danielově hrudi. "Ne, žije. Slyším, jak mu bije srdce. A teď mu, Gundwane, musíš vymýt ránu." Posunuli Danielovo bezvládné tělo co nejblíž k Halovi. Hal nad něj napůl poklekl, rozepnul poklopec a s námahou vyždímal z těla dehydrovaného omezeným příjmem vody trochu moče. Ale stačilo to na odplavení zbytků ucpávky a tkáně napadené otravou. Posledními kapkami vlastní tekutiny zbavil ruce části špíny a klesl vyčerpáním.
"Zachoval ses jako opravdový muž, Gundwane," chválil ho Aboli a podal mu červenou látku. Byla celá začernalá a ztvrdlá zaschlou krví. "Přilož mu to na ránu. Nic jiného nemáme." Při ovazování Daniel nejevil známky života. Nezasténal ani se nepohnul. O tři dny později, když se nad ním skláněl, aby mu dal napít, Daniel náhle vztáhl ruce. Odstrčil Hala, sebral mu hrnek z rukou a třemi dlouhými doušky ho vyprázdnil. Pak si hromově odříhl a řekl slabě, ale zřetelně: "Při bohu, to byla dobrota. Dal bych si ještě kapku." Hal měl takovou radost, že mu bez váhání přenechal svůj příděl a sledoval, jak pije.
Příštího dne se Daniel už dokázal posadit.
"Tvůj chirurgický zákrok by zabil tucet obyčejných smrtelníků," kroutil hlavou sir Francis, když viděl, jak se Daniel zotavuje. "Ale Danielu Fisherovi se po něm daří výborně."

Devátý den jejich pouti otevřel Sam Bowles příklop a radostně oznamoval: "Dobrá zpráva, džentlmeni. Posledních dvacet mil si s námi vítr hraje na schovávanou. Jeho Lordstvo počítá, že se nám cesta na mys o nějakých pět dní protáhne. Takže vaše příjemná plavba ještě chvíli potrvá." Ne mnoha vězňům zbývalo dost sil, aby se o tu novinu

zajímali, nebo si jí vůbec všimli, ale po plecháči s vodou vztáhl ruce každý. Když napájení skončilo, Sam Bowles změnil denní rutinu. Místo aby poklop přirazil, strčil do něj hlavu a zavolal:
"Kapitáne Courteneyi! Jeho lordstvo se nechává poroučet, že by s vámi rádo povečeřelo, pokud ovšem nejste už zadán." Vlezl se dvěma pomocníky dovnitř a sundal siru Francisovi okovy. Sir Francis byl sice volný, ale tak slabý, že nemohl stát. Všichni tři mu pomáhali nahoru. Potácel se jako opilý. "Prosím za prominutí, kapitáne," smál se mu Sam do tváře, "ale vskutku nejste záhon růží. Prasečí chlívek nebo žumpa voní sladce ve srovnání s vámi, to mi věřte." Vyvlekli ho na palubu a stáhli z jeho vyhublého těla špinavé hadry. Pak se čtyři muži pověsili na vahadla pumpy a Sam na něj namířil plátěnou hadici. Racek se právě nalézal na chvostu studeného Benguelského proudu, který omývá západní pobřeží Afriky, a proud ledové vody málem srazil sira Francise na palubu. Musel se přidržet úponů. Třásl se chladem a dusil vodou, kterou mu Sam záměrně stříkal do obličeje, ale přesto se dokázal zbavit větší špíny. Katinky van de Velde, která se nahýbala přes zábradlí a bezostyšně. ho pozorovala, si vůbec nevšímal. Proud vody ustal a sira Francise nechali stát na studeném větru, aby oschl. Zmodral a zuby mu drkotaly zimou, ale přesto měl pocit svěžesti. Aby se aspoň trochu zahřál, složil ruce na prsa a rozhlédl se kolem. Poznal skály na pobřeží u vjezdu do Falešné zátoky. Leželo nějakých třicet mil na sever. Zbývalo už jen obeplout nejjižnější výběžek kontinentu a mohli vjet do Stolové zátoky na opačné straně mysu Dobré naděje. Slabý vítr chvílemi ustal úplně a na olejovité hladině se zvedaly a klesaly dlouhé vlny. Jejich klidný rytmus připomínal dech spícího monstra. Sam Bowles nelhal. Pokud se vítr nezvedne, potrvá ještě mnoho dní, než obeplují mys a zakotví pod Stolovou horou. Napadlo ho, kolik jeho mužů asi bude následovat příkladu Timothiho, než je pustí z tísnivého zajetí otrocké paluby. Sam Bowles mu hodil k nohám pár opotřebených, ale čistých svršků. "Jeho lordstvo vás očekává. Nenechte ho čekat dlouho."
"Franky!" Cumbrae vstal a pozdravil sira Francise na prahu záďové kajuty. "Velice mě těší, když vidím, že tě pobyt v podpalubí nijak nepoznamenal. Vypadáš dobře." Než tomu sir Francis mohl zabránit, ocitl se v medvědím objetí.
"Musím se ti omluvit za to, jak s tebou zacházeli, ale jsem pod tlakem holandského guvernéra a jeho ženy. Já sám bych nikdy se svým bratrem rytířem nejednal takovým bídným způsobem." Zatímco Buzzard mluvil, jeho ruce rychle sjížděly po těle sira Francise. Hledal skrytý nůž nebo jinou zbraň, a když nic nenašel, posadil ho do největšího a nejpohodlnějšího křesla v kajutě.
"Dáš si sklenku vína, drahý příteli?" Sám mu nalil a sluha na Buzzardův příkaz postavil před sira Francise mísu guláše. Vůně teplého jídla, kterého naposled okusil před dvěma týdny, vehnala siru Francisovi sliny do úst. Přesto zůstal sedět nehybně a sklenky ani lžíce se nedotkl. Cumbrae si všiml jeho odmítnutí, ale jen pozvedl ryšavé obočí a nepobízel ho. Sám nabral lžíci guláše z vlastní mísy a při žvýkání mlaskal, aby dokumentoval chutnost krmě. Sousto spláchl pořádným hltem vína. Když si hřbetem ruky utřel rezavé vousy, pokračoval:
"Ne, Franky, pokud bych mohl volit já, nikdy bych tě nevystavil takovému zacházení. Vím, že jsme měli v minulosti jisté rozepře, ale to všechno se odehrálo ve sportovním duchu džentlmenského soupeření, nemám pravdu?"
"Máš na mysli takový sport, jakým je střelba z děl na můj tábor?" zeptal se sir Francis.
"Nemařme čas neplodným osočováním." Buzzard odbyl dotaz mávnutím ruky. "Nemuselo k tomu dojít, kdybys byl ochotný rozdělit se o kořist z galeony. Přece si rozumíme. V srdci jsme bratři."
"Myslím, že ti rozumím," souhlasil sir Francis.
"Pak také budeš vědět, že to, co působí bolest tobě, bolí mě mnohem víc. Trpěl jsem s tebou každou minutu tvého věznění.`` "Netěší mě, když kvůli mně trpíš, ale proč potom mě a moji posádku posádku nepustíš?"
"Ujišťuji tě, že je to mé nejvroucnější přání. Avšak je tu jedna drobnost, která mi v tom brání. Potřebuji od tebe signál, že mé vroucí city jsou opětovány. Hluboko se mě dotýká, když mi ty, starý přítel, odmítáš dát to, co mi podle naší smlouvy náleží."
"Jsem si jist, že už ti Holanďané dali to, po čem tolik voláš. Viděl jsem nakládat sudy s kořením na palubu právě této lodi a v množství, které se mi zdálo víc než štědrý díl. Jsem zvědavý, co lord admirál řekne takové spolupráci s nepřítelem.
"Pár sudů koření - to nestojí za zmínku." Cumbrae mávl rukou.
"Stříbro a zlato mnohem víc vzrušují mé bratrské city. Poslyš, Franky, už jsme ztratili dost času na lichotky. My přece oba dobře víme, žes většinu zlatých cihel z galeony ukryl někde v Zátoce slonů. Pokud budu hledat dostatečně dlouho, určitě je najdu, ale ty v tom čase už budeš dávno na cestě, kterou ti určí kat." Sir Francis se usmál a zavrtěl hlavou. "Neukryl jsem žádný poklad. Hledej, jestli chceš, stejně nic nenajdeš."

"Uvažuj, Franky. Víš, co Holanďané udělali s anglickými kupci, které chytili na ostrově Bali? Ukřižovali je a sirnými plameny jim pálili ruce a chodidla. Chci tě uchránit takového osudu."
"Pokud nemáš nic dalšího k diskuzi, vrátím se ke své posádce." Sir Francis vstal. Cítil, že se mu do nohou vrátila síla.
"Seď!" zasyčel Buzzard. "Pověz mi, kde jsi to zlato schoval, a já tě i s posádkou bez dalších průtahů vysadím na pobřeží.
To ti přísahám na svou čest." Cumbrae mluvil a přesvědčoval ještě další hodinu. Konečně vzdychl. "Neděláš dobře, Franky.
Víš, co pro tebe udělám? Pro nikoho jiného bych to neudělal, ale mám tě rád jako vlastního bratra. Když mě dovedeš k pokladu, rozdělím se s tebou přesně na polovic. Víc fér už nemůžu být." Sir Francis vyslechl i tuto nabídku s klidným úsměvem a Cumbrae nedokázal déle zadržet zlost. Bouchl pěstí do stolu tak prudce, až převrhl skleničky a víno vyšplíchlo na podlahu.
"Odveď toho arogantního parchanta a nasad mu znovu řetězy," zařval na Sama Bowlese. Když sir Francis opouštěl kabinu, Buzzard za ním křičel: "Já to místo najdu. Vím mnohem víc, než si myslíš. Jen co se podívám, jak tě na nádvoří pevnosti pověsí, popluju zpátky do laguny a neodejdu dřív, dokud zlato neobjevím."

Než zakotvili v Tabulové zátoce, zemřel ještě jeden muž z posádky sira Francise á zbývající tak zeslábli, že nedokázali ani jít a museli se na horní palubu plazit po čtyřech jako nějaká zvířata. Krčili se tam ve špinavých roztrhaných hadrech a rukama si chránili oči před oslňující záplavou světla. Hal se ještě nikdy tak blízko k mysu Dobré naděje nedostal. Když vyjeli na výpravu na počátku války, vyhnuli se mu širokým obloukem a pobřeží viděl jen z velké dálky. Z krátkého pohledu si nedokázal představit krásu tohoto koutu země, kde královskou modř Atlantiku lemovala pěna příboje na plážích bílých tak, až bolely oči. Proslulá hora s plochým vrcholem zdánlivě vyplňovala půlku afrického nebe a její rozlehlá úbočí pokrýval hustý les. Temeno hory tvořila přímo geometrická rovina s proporcemi tak úměrnými, jako by horu navrhl nějaký nebeský architekt. Nad zemí podobnou desce stolu se rozlévala stojatá vlna bílého mračna zpěněného jako mléko, které vyvřelo přes okraj hrnce. Stříbrné kaskády však nikdy nestekly k dolním partiím hory. V polovině cesty se s magickou náhlostí vypařily a zbytek svahu nechaly v nádheře zeleného hávu lesa.
Krása okolní přírody zdánlivě zmenšovala budovy, které se jako svědivá vyrážka rozlézaly podél břehu nad sněhobílou pláží, od níž vyrazily čluny uvítat Racka okamžitě, jakmile vyhodil kotvu. Guvernér van de Velde odmítl slézt dolů po žebříku a museli ho spustit na provaze. Seděl na bocmanské stoličce a vykřikoval nervózní instrukce k námořníkům.
"Opatrně, vy bando nešikovná. Jestli spadnu, nechám vám sedřít kůži ze zad."
Konečně spočinul v člunu při boku lodi, kde už na něj čekala Katinka. Její sestup probíhal za asistence plukovníka Cornelia Schreudera mnohem svižněji, o eleganci nemluvě. U břehu mělo pět statných otroků co dělat, aby guvernéra přenesli pruhem zpěněné vody. Jakmile se jeho noha dotkla písku, zazněl na pozdrav první ze čtrnácti dělových výstřelů. Dlouhý chvost stříbrného dýmu vyrazil z jižního křídla pevnosti a hromová ozvěna tak překvapila nového představitele Společnosti, že vyskočil patnáct centimetrů do vzduchu a málem ztratil svůj klobouk zdobený peřím.
Guvernéra Kleinhanse nesmírně potěšilo, že jeho nástupce konečně přijel, a osobně se obtěžoval na pláž ho uvítat. Velitel kasáren, který se rovněž nemohl dočkat, kdy už předá velení plukovníku Schreuderovi, přešlapoval na koruně valu, setřásal z bot nános prachu a ostřil dalekohled na přijíždějící hodnostáře.
Oficiální kočár se třemi páry šedých koní čekal nad pláží obklopený čestnou stráží. Vystoupil z něj guvernér Kleinhans a zdaleka mával kloboukem ve větru. Kolem břehu se shromáždily stovky diváků. Kdo měl nohy a mohl chodit, přišel uvítat nového vládce, těžce kráčejícího bořivým pískem. Když se konečně dostal na pevnější zem, nabral dech a důstojně přijal pozdravy svého předchůdce. Za jásotu a provolávání slávy si potřásli rukama. Velitel vojenské eskorty zavelel k poctě zbraň a kapela spustila hymnu Společnosti. Po závěrečném třesku činelů a virblu bubnů se oba guvernéři srdečně objali.
Kleinhans už se těšil na cestu do Amsterodamu a van de Velde neskrýval radost, že přežil bouře i piráty a že má pod nohama zase pevnou zem. A ke všemu ještě holandskou. Sam Bowles a jeho společníci mezitím vytáhli z okovů dvě mrtvá těla. Svrhli je do moře. Hal dřepěl na palubě uprostřed klubka vězňů a z dálky sledoval, jak Katinka nasedá do kočáru, podpírána guvernérem Kleinhansen z jedné a plukovníkem Schreuderem z druhé strany. Se srdcem přetékajícím láskou šeptal Abolimu a Danielovi:
"Není to nejkrásnější žena na světě"? Určitě využije svého vlivu na nového guvernéra, aby s námi zacházel slušně."
Odpovědi se nedočkal. Oba muži si jen vyměnili pohledy. Daniel pak v úsměvu ukázal své zkažené zuby a Aboli protočil panenky očí. Jakmile Katinka spočinula na sedadle potaženém kůží, vystrkali nahoru jejího manžela. Kočár se zhoupl pod jeho vahou, když ztěžka dosedl vedle své ženy. Kapela spustila řízný marš a eskorta zelených uniforem s bílým řemením a mušketami na ramenou odpochodovala k pevnosti. Dav se rozběhl za kočárem.
"Sbohem, džentlmeni. Bylo mi potěšením mít vás na palubě."
Buzzard se dotkl okraje klobouku a ironicky zasalutoval siru Francisovi, který se v čele svých lidí vlekl v řetězech k okraji lodi. Když s potížemi slezli po žebříku do člunu, málem se s nimi potopil. Scházelo jen pár centimetrů a přetížený člun začal nabírat vodu. Veslaři bojovali, seč mohli, aby dostali lodici zčeřeným příbojem ke břehu, ale nečekaně velká vlna člun uchopila a převrhla. Posádka i pasažéři se ocitli ve po pás ve vodě a převržený člun spláchl příboj zpět do moře.
Vězni, napůl utopení, kašlali vodu a navzájem se tahali na břeh. Vyčerpaní a slabí muži neutonuli snad jen zázrakem. Z bědných postav pokrytých bílým pískem crčela voda, když je stráže mušketami a kletbami hnaly k pevnosti. Jakmile kočár projel bránou, dav se vrátil k pláži trochu si zažertovat se zbídačelými zajatci. Hleděli na ně stejně jako na dobytek vedený na trh. Výsměch a drsné poznámky nebraly konce.
"Vypadají spíš na Cikány než anglické piráty."
"Myslím, že ušetřím pár zlaťáků, až je postaví na pódium."
"Piráty přece neprodávají. Piráty upalují."
"Nevypadají moc slavně, ale aspoň zažijeme trochu legrace. Už jsem neviděl slušnou popravu od povstání otroků."
"Támhle je John Stadige. Jde je omrknout. Ten už jim udělí lekci." Hal otočil hlavu za rukou mluvčího. Uviděl vysokého muže v tmavém oděvu a vysokém puritánském klobouku. Muž, který o celou hlavu převyšoval okolní dav, pohlédl na Hala bledě žlutýma očima bez výrazu.
"Co říkáš na ty krasavce, Johne Stadige? Necháš nám je zazpívat pěknou písničku?" Hal vycítil, že lidé toho člověka obdivují a zároveň se ho štítí. Udržovali si od něj odstup a hleděli na něho takovým divným způsobem, že bez vysvětlování poznal kata, před kterým je varovali. Když pak pohlédl do jeho bledých očí, cítil, jak mu naskakuje husí kůže.
"Proč mu říkají Pomalý John?" zeptal se Aboliho koutkem úst, když ho míjeli.
"Modli se, abychom to nemuseli nikdy poznat," odpověděl Aboli. Kolem zajatců na řetězu poskakovali malí chlapci, bílí i černí. Házeli po nich oblázky a různý neřád z otevřené stoky odnášející odpadky z kolonie do moře. Toulaví psi povzbuzení jejich příkladem chňapali vězňům po patách. Dospělí, oblečení pro slavnostní událost do svých nejlepších

šatů, se smáli dovádění děcek a ženy s hlavami odvrácenými si přidržovaly u nosů sáčky s vonnými bylinami, jakmile ucítily zápach, který kolem sebe vězňové šířili.
"Jaká to strašná stvoření!"
"Pohleďte na ty divoké, kruté obličeje."
"Slyšela jsem, že ty své negry krmí lidským masem." Aboli se pitvořil a koulel očima. Hrdě vystavoval na obdiv své tetované tváře a hrozivě cenil zuby, až ženy vykřikovaly hrůzou a malé dcerky se schovávaly za sukně svých matek.
Na konci pokřikujícího davu šel zbytek přihlížejících, který se nezúčastnil kruté hry. Podle jejich skromného chování Hal usoudil, že patří k místním otrokům. Byly mezi nimi tváře různých barev, od antracitově černých Afričanů, až po jantarově zlaté odstíny pleti lidí z Orientu. Většina byla oděná v odložených šatech svých majitelů, i když i mezi nimi se našly dívky oblečené do překvapivé nádhery. Zřejmě sloužily svým pánům pro potěchu.
Ti lidé sledovali muže v okovech mlčky a Hal vycítil za jejich netečnými výrazy určitou míru sympatií. Protože byli sami nevolníci, neštěstí jiných jim nepůsobilo radost. Když docházeli k bráně, Hal si všiml jedné dívky, která vylezla na kupu stavebního kamene, aby líp viděla. Ale tím nepřitáhla Halovu pozornost.
Byla to její krása, která mu učarovala. Květina mezi ostatními měla lesklé havraní vlasy a oči, které se zdály neúměrně velké na její drobný, jemný obličej. V jeden okamžik se jejich pohledy střetly a Hal měl dojem, jako by mu chtěla něco naznačit. Ve chvíli, kdy vešli na nádvoří pevnosti, zmizela z dohledu.
Její obraz se mu pak často zjevoval před očima v následujících děsivých dnech a postupně zatlačoval do pozadí vzpomínky na Katinku. V noci mumyšlenky na tu dívkudodávaly potřebnou sílu vydržet. Cítil, že dokud žije za kamennými valy pevnosti jediná krásná osoba litující jeho bídného stavu, pak stojí za to bojovat.

Na nádvoří jim vojenský kovář sundal okovy a parta pod vedením Sama Bowlese odnesla řetězy zpět na loď. "Budete mi scházet kamarádi," loučil se s nimi Sam. "Dolní paluba bude prázdná bez vašich veselých tváří a bujarého smíchu. Doufám jen, že se o vás tady postarají stejně dobře, jak to dělal váš dobrý přítel Sam Bowles.
Ale nebojte se, nenechám si ujít vaše poslední vystoupení." Ještě jim z brány zamával a zmizel za ostatními.
Hal se rozhlédl po nádvoří a žasl, jak je pevnost rozlehlá. Součástí otcova školení byla i nauka o metodách pozemního opevňování, takže klasický obranný styl kamenných valů a pevnůstek mu nebyl cizí. Uvědomil si, že jakmile zde jednou práce skončí, bude mít celá armáda vybavená obléhacími mechanizmy co dělat, aby pevnost dobyla.
Ale zatím práce nepokročily ani z poloviny. Na straně odvrácené od moře, kterou věznitelé nazývali het kasteel, teprve položili základy hradeb. Zřejmě poslední dvě války s Anglií stavbu zdržely a budovatelé se nyní snažili dohonit ztracený čas. Oliwer Cromwell stejně jako Lord Protektor Anglie, Skotska a Walesu během mezivládí a později král Charles, syn starého panovníka, přispěli každý svým dílem ke chvatu, který panoval všude kolem. Zpola dokončené zdi se hemžily stovkami dělníků a nádvoří, kde právě stáli, bylo doslova zavaleno horami stavebního materiálu. Všude se povalovaly klády a přisekané kamenné kvádry vylámané ze skály za pevností.
Jako nebezpečné zločince je uvěznili stranou ostatních vězňů. U jižní části hradeb je zavedli po točitém schodišti dolů do podzemí.
Kamenné bloky na podlaze, stěnách a klenbě nesoucí váhu celého venkovního valu se leskly vlhkostí. I ve slunném podzimním dnu chlad způsobil, že se roztřásli.
Na odpočivadle schodů vzal žalářník sira Francise a zavřel ho do malé místnosti, kde se právě tak vešla jedna osoba. Stála v řadě půl tuctu podobných cel s dveřmi z pevných dřevěných kuláčů pobitých železnými hřeby. Dveře byly opatřeny malým výřezem, který sloužil jako nahlížecí otvor. Kryt na něm však bránil, aby na sebe uvěznění viděli.
"Speciální příbytek pro vás, sire Piráte," vysmíval se zarostlý chlupatý seržant, když za sirem Francisem zavíral dveře. Klíčem z objemného svazku na kruhu u pasu je zamkl. "Užijte si Skellumovy nory. Tady zavíráme sobě rovné: loupežníky, rebely a vrahy. Určitě se tu budete cítit jako doma."
Ostatní vězně nahnal dozorce dolů do nižšího poschodí, odemkl dveře v mříži na konci tunelu a nacpal je do dlouhé úzké kobky. Nebylo v ní ani dost místa, aby se mohli všichni natáhnout na tenkou vrstvu vlhké plesnivé trávy, poházené na kočičích hlavách. V rohu stál jediný kbelík pro vykonání potřeby. Zato velká cisterna s vodou, která se stála poblíž mříže, vyvolala chabý jásot. Znamenala konec přídělového systému z lodi. Čtyři malá okénka nahoře zdi upoutala Halovu pozornost. Aboli ho zvedl na ramena, až dosáhl k úzkému zamřížovanému otvoru. Když zkusil mříž, která ho vyplňovala, zjistil, že je pevně zasazena do kamene. Holýma rukama s ní nešlo pohnout, a tak Hal vypustil okno z úvah jako možnou cestu k útěku. Když se pak vytáhl nahoru, poznal, že se nalézá sotva půl metru nad terénem vnitřního dvora. Viděl bránu a velké vstupní portály zámku, zřejmě správní budovy Společnosti a guvernérovy kanceláře. Mezerou v nedokončeném valu uviděl část svahů Stolové hory a nebe nad ní. V bezmračné modři plachtilo hejno bílých racků. Hal sklouzl dolů a protáhl se mezi zbědovanými druhy. Od vstupní mříže byl výhled na schodiště, ale ke dveřím otcovy cely nedohlédl.
"Otče!" volal nejdřív tiše, protože čekal reakci žalářníka. Když bylo ticho, zvýšil hlas.
"Slyším tě Hale," odpověděl sir Francis.
"Máš pro mě nějaké příkazy?"
"Čekám, že nám dají den nebo dva pokoj, alespoň dokud neustaví tribunál. Musíme čekat. Vyřiď mužům, ať neklesají na mysli."
V tu chvíli se ozval čísi hlas. Neznámý mluvil anglicky se silným cizím přízvukem. "To jste vy, ti angličtí piráti, o kterých jsem toho tolik slyšel?"
"Jsme počestní námořníci neprávem obvinění z pirátství," ohradil se sir Francis. " A vy jste kdo?"
"Jsem váš soused ve Skellumově noře o dvě cely stranou a jsem stejně jako vy odsouzen k smrti."
"My ještě nejsme odsouzeni," protestoval sir Francis.

"To je jen otázka času. Slyšel jsem od jednoho žalářníka, že soud proběhne brzy."
"Jak se jmenujete?" přidal se ke konverzaci Hal. Ne že by se zajímal o cizince, ale hovor pomáhal překonat čas a dával možnost zapomenout na vlastní mizerný úděl."A jaký zločin máte na svědomí?"
"Jsem Althuda a provinil jsem se tím, že jsem toužil po svobodě, a také k ní pomáhal jiným."
"Pak jsme bratři, Althudo. Ty, já i ostatní muži tady.
Všichni toužíme po svobodě." Jakmile utichl spontánní souhlasný chór, Althuda pokračoval: "Vedl jsem vzpouru otroků Společnosti a některé z nás znovu chytili. Ty John Stadige upálil zaživa. Většině se však podařilo zmizet v horách.
Posílali za námi opakovaně vojáky, ale my bojovali a dokázali jsme je zahnat." Neznámý měl živý mladý hlas, pyšný a silný, a Halovi byl od počátku sympatický.
"Když jsi utekl, co potom pohledáváš zde, ve Skellumově noře?" vyzvídal jeden z námořníků. Příběh, který následoval, poslouchali všichni. Dojal i ty nejtvrdší z nich.
"Vrátil jsem se pro někoho, pro otroka, který tu zůstal," vysvětloval Althuda. "V kolonii mě poznali a zradili." Nějaký čas bylo ticho.
"Žena?" zeptal se jiný hlas. "Vrátil ses pro ženu?"
"Ano," přisvědčil Althuda, "pro ženu."
"Vždycky je to Eva, kdo nás, hlupáky, svede v rajské zahradě," komentoval Althudova slova někdo třetí a všichni se rozesmáli.
"Byla tvou milenkou?" padla další otázka.
"Ne," odpověděl Althuda. "Vrátil jsem se pro svou malou sestřičku."

Banketu, který pořádal guvernér Kleinhans na počest příjezdu svého nástupce, se zúčastnilo na třicet hostí. Kolem dlouhého stolu seděli všichni důležitější muži ze správy kolonie a jejich ženy. Na čestném místě trůnil Petrus van de Velde. Plný radostného očekávání vyhlížel přes dlouhou desku stolu z růžového dřeva. Voňavé svíčky, hořící v masivním svícnu nad stolem, osvětlovaly halu jako za dne a jejich plamínky tančily na stříbrném nádobí a jiskřily v křišťálových číších. Od vyplutí z pobřeží Trincomalee se musel spokojit s břečkami uvařenými v lodní kuchyni a později s hrubou krmí, kterou mu dopřáli piráti. Nyní se mu oči leskly a ústa přetékala slinami, když přehlížel kulinářskou extravaganci na stole před sebou. Usrkl vzácného šampaňského a drobounké bublinky lechtající patro nasadily ostruhy jeho bezbřehému apetýtu.
Van de Velde si považoval nového místa, za které mohl děkovat své manželce a jejím konexím v radě Sedmnáctky. Zde, na špičce Afriky, proplouvalo oběma směry procesí lodí přivážejících do Tabulové zátoky spousty luxusních věcí z Evropy i Asie. Nic mu tu nebude chybět.
Tiše spílal Kleinhasovi za jeho okřídlenou uvítací řeč, ze které ho nezajímalo jediné slovo. Veškerou jeho pozornost uzurpovala řada stříbrných talířů a pochoutky na nich naložené.
Byla zde malá selata s křehkou zlatavou kůrčičkou, svíčková pečené plovoucí v moři vlastní šťávy obložená kouřícími horami pečených brambor, křehká mladá kuřátka, holubi a kachny a tučné husy. Pět různých druhů čerstvých ryb z Atlantiku upečených na pět různých způsobů vonělo po kari a jiných druzích koření z Jávy, Kandy a Dálné Indie. Vysoké pyramidy rudých krevet, jimiž oplýval jižní oceán, doplňovalo nepřeberné množství ovoce a šťavnaté zeleniny ze zahrad Společnosti, spolu se širokým výběrem sýrů dovezených z Holandska, cukrových kuliček a koláčků a jiných drobných sladkých pochoutek, jaké si jen šéf otrocké kuchyně dokázal vymyslet. Defilé končilo sklenicemi nakládaných slanečků ze severních moří, řezy uzeného lososa a uzeným bokem divokého kance.
Na rozdíl od pestré směsice jídel, vykazovaly servisy střízlivou kombinaci modré a bílé barvy. Za každým hostem stál osobní sluha v zelené uniformě Společnosti a jemných bílých rukavičkách, připravený kdykoliv dolít sklenku nebo doplnit talíř.
"Ten chlap snad nepřestane řečnit nikdy," vrčel rozmrzelý van de Velde, ale s blahosklonným úsměvem pokyvoval hlavou nad Kleinhansovými tirádami.
Konečně se odstupující guvernér hluboce uklonil svému nástupci a ještě hlouběji jeho ženě a klesl na židli. Zvědavé oči hostů s očekáváním spočinuly na novém guvernérovi. Van de Velde se rozhlédl po tupých tvářích a pak s povzdechem vstal, aby přednesl svůj projev. Dvě minuty postačí, umínil si a řekl, co se od něj čekalo. Zakončil žoviálním tónem. "Na závěr bych chtěl guvernéru Kleinhansovi popřát bezpečný návrat do staré země a dlouhou šťastnou penzi."
Pak se živě posadil a bez otálení sáhl po lžíci.
Poprvé měli úředníci kolonie příležitost být svědky chování nového guvernéra u stolu. Překvapení a mírně zmatení zírali na hladinu polévky v jeho míse. Klesala jako voda na blátivých rovinách Zui-der Zee při odlivu. Pak si ale uvědomili, že čestný host končí s polévkou a okamžitě si přitahuje talíř s dalším chodem a snažili se s ním udržet krok. Mezi hosty bylo několik statných jedlíků, ale novému guvernérovi nestačil nikdo, zvlášť když zužitkoval výhodu předčasného startu.
Po polévce přišly na řadu talíře s kusy pečených selat. Oba první chody jedli v jakési zaražené tichosti přerušované jen srkáním a mlaskáním.
Během třetího chodu už to Kleinhans nevydržel. Jako hostitel cítil potřebu rozproudit konverzaci. Nahnul se proto k van de Veldemu a pokoušel se odvést jeho pozornost od talíře. "Očekávám, že tu záležitost s anglickými piráty vyřídíte co nejdřív," poznamenal a van de Velde živě přikývl. Na verbální odpověď se nezmohl, protože měl ústa plná humrů.
"Už jste se rozhodl, kdy bude soud a jaký bude rozsudek?" pokračoval Kleinhans ustaraným hlasem.
Van de Velde hlasitě říhl a teprve pak odpověděl. "Samozřejmě že budou popraveni. Ovšem nejdřív musí jejich kapitán,

ten notorický korzár Francis Courteney, prozradit, kam schoval chybějící náklad Společnosti. Nejraději bych ustavil tribunál okamžitě."
Plukovník Schreuder zdvořile zakašlal a van de Velde na něj nevrle pohlédl. "Chcete něco říct? Tak ven s tím."
"Pane, včera jsem měl příležitost provést inspekci stavu prací na opevnění kasteelu. Sám bůh ví, kdy zase vypukne válka s Anglií, ale může k tomu dojít dřív, než se nadějeme. Angličané jsou rození zloději a pirátství je jejich řemeslem. Z těchto důvodů klade Sedmnáctka v Amsterodamu velký důraz na dokončení pevnosti. Ta skutečnost je jasně vyjádřena v mých příkazech a v pověřovacím dopise."
Při zmínce o "svaté" Sedmnáctce všichni u stolu zvážněli a zpozorněli, jako by padlo jméno nějakého božstva.
Schreuder nechal nějakou chvíli působit ticho a pak pokračoval: "Podle názoru Jejich Excelencí je stavba silně opožděná."
Ozval se major Loten, odstupující velitel kasáren. "Je pravda, že se práce poněkud zdržely, ale byly k tomu pádné důvody." Za stavbu nesl odpovědnost především on sám. Guvernér van de Velde zabloudil očima na jeho tvář a nacpal si do úst další vidličku s velkým soustem. Humři byli vskutku lahodní a guvernér funěl potěšením. Uvažoval nad příštími pěti lety a jídlem; určitě bude muset od Kleinhanse koupit šéfa kuchyně.
Jak poslouchal majorovy omluvy, spokojený výraz mu mizel z obličeje. "Neměl jsem dostatek pracovních sil. Mezi otroky vypukla vzpoura a jejich stavy se podstatně zmenšily," mlel Loten dál a van de Velde se začal mračit.
"Přesně k tomuto bodu jsem chtěl dojít," navázal na majora plukovník Schreuder. "Jestliže trpíme takovým nedostatkem lidí, bude moudré popravit čtyřiadvacet statných práce schopných pirátů? Nebylo by vhodnější je zapojit do prací na hradbách?" Oči všech se soustředily na van de Veldeho v očekávání jeho reakce. Nový guvernér polkl a ukazováčkem vydloubl kousek krunýře, který mu uvázl mezi zuby. " Courteney nemůže být ušetřen," řekl konečně. "Ani pro práci na opevnění ne. Podle lorda Cumbraeho, jehož názoru si vážím," vsedě se Buzzardovi ukloni1, "ten Angličan ví, kde se nalézá zbytek nákladu. A krom toho má žena a já," pokývl hlavou ke Katince, která seděla mezi Kleinhansem a Schreuderem, " jsme byli nuceni jeho přičiněním snášet velká příkoří."
"Naprosto s vámi souhlasím," odpověděl Schreuder.
"Musíme ho donutit, aby nám řekl všechno, co ví o chybějícím zlatě. Ale co ostatní? Potřebujeme je na hradbách. Poprava by znamenala neodpustitelné plýtvání, nemyslíte, pane? Koneckonců to jsou jen prostoduchá hovada, která vědí málo o závažnosti své viny, ale mají silné hřbety, aby ji mohly odčinit." Van de Velde vyhýbavě zavrčel. "Rád bych slyšel váš názor, pane Kleinhansi," řekl a vecpal do úst další sousto. Hlava mu klesla mezi ramena a prasečí očka upřel na svého předchůdce.
Mazaně přesunul tíhu odpovědnosti za rozhodnutí na jiného.
Později, kdyby došlo k potížím, může část viny sejmout ze svých beder.
"Samozřejmě," odbyl věc Kleinhans lehkým mávnutím ruky.
"Prvotřídního otroka dnes sotva koupíte za tisíc zlatých.
Takové dodatečné zvýšení nákladů se představeným nebude líbit.
Sedmnáctka je toho názoru, že kolonie si musí na sebe vydělat, a ne zatěžovat její pokladnu." Přítomní, každý po svém, vážili poslední slova, když do panujícího ticha zazvonil Katinčin křišťálový hlas. "Já budu taky potřebovat otroky pro svou domácnost a obstarám si je i za přehnané ceny."
"Podle mezinárodních smluv není přípustné prodávat křesťany do otroctví," poznamenal rychle Schreuder. Viděl, jak se jeho vyhlídky na levnou pracovní sílu rozplývají. "Dokonce i když jde o Angličany."
"Ne všichni zajatí piráti jsou křesťané," oponoval Kleinhans.

"Černých otroků si v kolonii velmi cení. Jsou dobří dělníci a jsou plodní. Co kdybychom černé prodali a Angličany odsoudili na doživotní nucené práce? Tak se stavba uspíší a potěšíme Jejich Excelence v Amsterodamu." Van de Velde zavrčel znovu a odsunul hlasitě prázdný talíř, aby upozornil na skutečnost, že hovězí sotva ochutnal. Zatímco zvažoval protichůdné argumenty, sluha před něj položil jiný, čerstvě naložený talíř.
Existovaly ještě další důvody, které musel zvážit a o nichž neměli ostatní ani zdání. Žlučovitě nenáviděl plukovníka Schreudera a nemínil mu život nikterak ulehčovat. Po pravdě by ho nadmíru potěšilo, kdyby plukovník v nové funkci neuspěl.
Upadl by v nemilost a odveleli by ho domů. Ovšem taková událost by nesměla poznamenat jeho vlastní kariéru. Vážně pozoroval Schreudera a pohrával si s myšlenkou odmítnout.
Velice dobře věděl, co má na mysli, a přenesl pozornost na svou ženu. Katinka jen zářila. Za pár dní pobytu na mysu se úplně zotavila z dlouhé cesty a těžkostí anglického zajetí. Ve svých čtyřiadvaceti letech byla mladá a pružná, ale to samo o sobě nebylo důvodem její veselosti a živosti. Kdykoliv hřmotný Schreuder promluvil, její velké nevinné oči se na něj upřely s nefalšovaným zájmem. Když ho oslovila, což se dělo až urážlivě často, vždy se dotkla jemnou bílou ručkou jeho rukávu a jednou, k naprostému zděšení van de Veldeho, ji dokonce položila na Schreuderovu kostnatou tlapu a nechala ji tam dostatečně dlouho, aby si toho celá společnost u stolu všimla a mohla se mu vysmívat. To neskrývané dvoření mu na chvíli vzalo chuť do dalšího jídla. A viděla to celá kolonie. Dost bylo na tom, že musel v soukromí trpět představami, jak pracky dvorného Schreudera šustí v hedvábí spodniček jeho ženy. Ale takto, před očima všech jeho podřízených? Jak může vyžadovat respekt a servilní poslušnost, když mu žena veřejně nasazuje parohy? Když nedávno poslal plukovníka Schreudera do Amsterodamu s žádostí o výkupné, myslel si bláhově, že ho má z krku, že ho vidí naposled. V budoucnu nesmí váhat zavést silnější opatření. Myšlenky se mu rozbíhaly do všech šestnácti kurzů a v hlavě mu začaly klíčit nejrůznější alternativy. Van de Velde byl tak přecpaný dobrým jídlem, že se jeho krátký přesun z velké haly do zasedací místnosti neobešel bez těžkého zadýchávání a občasných zastavení. Ty oddechové časy maskoval předstíraným zájmem o malby a uměleckou výzdobu stěn. V komoře klesl do polštářů křesla

s vysokým opěradlem, vypil skleničku brandy a zapálil si dýmku.
"Svolám tribunál na příští týden, až od vás oficiálně převezmu úřad, mijnheer Kleinhans," oznámil. "Nebudu mařit čas. Plukovníka Schreudera jmenuji žalobcem a generálním prokurátorem a sám převezmu úlohu soudce." Pohlédl přes stůl na svého hostitele. "Připraví vaši úředníci všechno potřebné, mijnheer Kleinhans?"
"Zajisté, mynheer van de Velde. Uvažoval jste o někom, kdo by hájil obviněné piráty?" Z Veldeho výrazu bylo patrné, že ne, ale mávl ledabyle buclatou rukou a řekl: "Postaráte se o to, ano? Jsem si jist, že některý z vašich úředníků bude mít dostatek znalostí, aby se toho úkolu zhostil odpovídajícím způsobem. Nakonec, co je tu k obhajobě?" Srdečně se zasmál.
"Napadá mě jedno jméno," přikývl Kleinhans. "Umožním mu přístup k vězňům, aby zapsal jejich výpovědi."
"Dobrý bože!" polekal se van de Velde. "K čemu by to dělal?
Nechci, aby ten anglický zbojník Courteney pletl hlavy našich lidí nějakými zcestnými ideami. Shromáždíme fakta a obhájce je před soudem odrecituje."
"Rozumím," souhlasil Kleinhans. "Připravím všechno, abych vám mohl příští týden úřad předat." Pohlédl přes stůl na Katinku.
"Má drahá, vy určitě toužíte co nejdřív vyměnit vaše prozatímní ubytování za guvernérské sídlo. Myslím, že bychom mohli připravit jeho prohlídku na neděli po bohoslužbách. Byl bych poctěn, kdybych vás mohl provést osobně."
"To je od vás laskavé, pane." Katinka se usmála potěšená, že je zase v ohnisku zájmu. Kleinhans se chvíli hřál na výsluní její pochvaly a pak skromně pokračoval: "Jak si jistě dovedete představit, po dobu trvání funkce v kolonii jsem držel nemalou domácnost. Bohužel kuchaři, kteří připravili dnešní skromnou večeři, patří k mým osobním otrokům." Pohlédl na van de Veldeho. "Doufám, že jejich úsilí došlo vašeho uznání?" Když nový guvernér spokojeně přikývl, obrátil se zpátky ke Katince.

"Jak víte, brzy odjedu do staré země na své malé panství a pro mé budoucí potřeby by dvacet otroků bylo víc než dost. Vy jste se, mevrow, zmínila o tom, že máte zájem na koupi kvalitních otroků. Rád bych využil příležitosti a během prohlídky rezidence vám předvedl ta stvoření, která míním prodat. Všechny jsem je vybíral sám. Myslím, že i pro vás bude snadnější a levnější kupovat soukromě než spoléhat na veřejný trh. Potíž nákupu otroků spočívá v tom, že zboží, které na pódiu vypadá kvalitní, může mít vážné skryté vady. Je proto důležité znát důvod, proč je majitel prodává, nemám pravdu?" Hal zavedl u okna cely stálou hlídku. Jeden z mužů stál trvale na ramenou jiného, přidržoval se mříží a pozoroval dvůr správní budovy. Hlídka popisovala, co se na nádvoří děje, a Hal jejich hlášení posílal dál otci. Během několika dní byli schopní stanovit časový rozvrh života v kasárnách. Znali rutinní příchody i odchody úředníků Společnosti a svobodných měšťanů, kteří budovu pravidelně navštěvovali. Hal popsal každou osobu vůdci rebelie otroků ve Skellumově noře a Althuda, který znal důvěrně vzhled a vlastnosti obyvatel kolonie, určoval, o koho se jedná. Po několika dnech Hal znal nejen totožnost, ale i osobní a povahové rysy každého, kdo se na nádvoří objevil. Založil také kalendář. Čárkou na pískovcové desce poctivě zaznamenával strávené dny, k nimž poznačil i nejdůležitější momenty života v pevnosti. Nevěděl, do jaké míry budou záznamy užitečné, ale muži alespoň měli o čem hovořit, a navíc vytvářel iluzi, že má plán, jak je dostat ze zajetí.
"Guvernérův kočár u schodiště!" hlásil muž u okénka a Hal vyskočil od protější zdi.
"Pojď dolů," přikázal. "Podívám se sám." Přes mříže sledoval kočár před širokým schodištěm vedoucím ke kancelářím Společnosti. Kočí, postarší otrok z Jávy, se jmenoval Fredricus a patřil do skupiny otroků guvernéra Kleinhanse. Podle Althudy ho nemohl počítat k přátelům, protože třicet let dělal Kleinhansovi psa a nebylo mu co věřit. Althuda ho dokonce podezíral, že to byl právě on, kdo ohlásil jeho návrat z hor majoru Lotenovi. "Jakmile Kleinhans opustí kolonii, máme ho z krku. Určitě si ho odveze do Holandska," ujišťoval Althuda. Z kasáren vyběhl menší oddíl vojáků a začal se řadit u paty schodiště.
"Kleinhans odjíždí," volal Hal. Z otevřených křídel dveří vyšla na sluneční světlo skupinka lidí a sestupovala po schodišti k čekajícímu kočáru. Vysoká sehnutá postava muže s kyselou, unavenou tváří ostře kontrastovala s krásou mladé ženy, kterou doprovázel. Halovi poskočilo srdce, když poznal Katinku, ale vzrušení, které při pohledu na ni zažíval dřív, už bylo dávno pryč. Přivřel oči, jakmile poznal Neptunův meč houpající se v pochvě vykládané zlatem u boku plukovníka Schreudera, dalšího člena Katinčina doprovodu. Pokaždé, když zahlédl plukovníka s ukořistěnou zbraní, v něm znovu ožila zlost. Fredricus toporně slezl z kozlíku, sklopil schůdky, otevřel dveře kočáru a odstoupil stranou, aby oba džentlmeni mohli pomoci Katince nahoru.
"Co se tam děje'?" volal otec s výčitkou v hlase a Hal si uvědomil, že od chvíle, kdy zahlédl Katinku, nepromluvil jediného slova. Kočár se mezitím dokolébal k bráně, stráže zasalutovaly a Fredricus pobídl koně do klusu. Katinka definitivně zmizela Halovi z očí.

Byl zářivý podzimní den a vytrvalý letní vítr od jihovýchodu ustal. Katinka seděla vedle guvernéra Kleinhanse po směru jízdy a Cornelius Schreuder usedl naproti. Bez manžela, který zůstal v kanceláři nad hlášením pro nejvyšších sedmnáct, cítila ďábla v těle. Pohodila sukní a šustivý vodopád hedvábné krinolíny přikryl plukovníkovy vysoké boty z měkké kůže.
Zatímco přátelsky švitořila s Kleinhansem, vysunula pod krytem hedvábí nožku obutou ve střevíčku a našla Schreuderovu botu.
Koketně zatlačila a cítila, jak Schreuder roste. Zatlačila víc a sledovala jeho nesmělou odezvu. Pak se odvrátila od Kleinhanse a oslovila Schreudera přímo. "Nemyslíte, plukovníku, že by se na příjezdu k rezidenci nádherně vyjímala dubová alej? Dovedu si představit, jak se tu tyčí jejich silné, tvrdé kmeny. To by byla krása." Do široka otevřela fialkové oči, aby dodala své poznámce váhu, a opět mu přišlápla nohu.

"Vskutku, mevrow," odpověděl plukovník přiškrceným hlasem, když mu došla dvojsmyslnost Katinčiných slov. "Naprosto s vámi souhlasím. Máte obdivuhodnou představivost, když už vidíte, jak vám kmen roste přímo před očima." Pohlédla do jeho klína a pobaveně sledovala výsledek svého snažení. On snad pro mne postaví v kalhotách stan! napadlo ji.

Na konci zeleninových zahrad, kilometr od přísných valů pevnosti, stála guvernérova rezidence. Velkolepé sídlo postavené do kříže mělo tmavou doškovou střechu a bílé stěny se stinnými verandami. Štítové zdi všech čtyř ramen zdobily sádrové fresky znázorňující jednotlivá roční období. Pečlivě udržované zahrady svědčily o píli a lásce zahradníků Společnosti. Katince se dům zalíbil už z dálky. Děsila se, že bude bydlet v nějakém ošklivém venkovském stavení, ale toto sídlo daleko překonávalo její nejsmělejší představy. Služebnictvo domu už stálo na široké čelní terase, připravené ji uvítat. Kočár zastavil a dva páry ochotných rukou pomohly Katince na zem. Na smluvený signál všichni sluhové smekli klobouky a zametli před ní zem, zatímco ženy sklonily hlavy v hluboké úkloně. Katinka přijala pozdravy chladným pokývnutím hlavy a Kleinhans jí je začal postupně představovat. Povětšině hnědé a žluté tváře na ni neudělaly žádný větší dojem, a tak hleděla před sebe a snažila se mít ten drobný nezáživný rituál co nejdřív za sebou. Nakonec však jeden sloužící přitáhl její pozornost.

"Toto je vrchní zahradník." Kleinhans lusknutím prstů vyvolal z řady vysokého muže. Zahradník vystoupil a přitiskl na prsa svůj puritánský klobouk s širokým okrajem, zdobený stuhou a stříbrnou sponou. "Pro zdejší komunitu je velmi důležitý," pokračoval Kleinhans. "Nejenže se stará o krásné okolí," objel rukou zelené trávníky a nádherné záhony květin, "a zásobuje každou naši loď kotvící ve Stolové zátoce čerstvým ovocem a zeleninou, ale zastává také funkci úředního kata." Katinka, která již byla o krok vpředu, se zastavila a s pocity mrazení v zátylku pohlédla na muže. Musela zaklonit hlavu, aby dobře viděla do jeho podivně bledých očí, které už musely být svědky tolika děsivých scén. Pak sklopila zrak a podívala se na jeho ruce. Připomínaly ruce farmáře; hřbety širokých mozolnatých dlaní pokrývala houština chlupů. Dokázala si v nich představit rýč, značkovací železo nebo vidle, ale také škrtící smyčku.

"Jmenuješ se Stadige John?" Slyšela to jméno už víckrát a všichni ho vyslovovali s podivnou směsí obdivu a odporu.

"Ja, mevrow," přikývl. "Tak mi říkají."

"Divné jméno. Proč?" Cítila, jak ji upřený pohled jeho očí znepokojuje. Zdálo se jí, že hledí přes ni kamsi do dáli.

"Protože pomalu mluvím a nikdy nespěchám. Protože jsem svědomitý a pečlivý. Protože pod mýma rukama pomalu rostou plodiny a muži pod nimi stejně pomalu a bolestně umírají."

Zvedl ruce, aby si je mohla prohlédnout. Hlas měl zvučný a melodický a Katinka musela polknout. Ten muž ji podivně, až perverzně vzrušoval.

"Brzy budeme mít příležitost vidět tě při práci," řekla přiškrceným hlasem a usmála se. "Podzemí pod hradbami je plné lumpů, kteří se už nemůžou dočkat tvé péče." Náhle jí před očima vyvstal obraz štíhlého Halova těla v širokých katových dlaních. Jak pomalu mění tvar, láme se a bortí. Svaly na stehnech a klín jí při té představě ztuhly. To bude absolutní vzrušení, sledovat, jak mrzačí tu krásnou hračku, která jí omrzela. Ano, ale musí to být pomalé, velmi pomalé.

"Ještě si spolu popovídáme," slibovala. "Určitě znáš spoustu vzrušujících příběhů o zelí a jiných věcech. Stadige John se znovu uklonil, nasadil si klobouk na vyholenou hlavu, couvl zpět do řady a Katinka šla dál.

"Zde je moje hospodyně," oznamoval Kleinhans, ale Katinka, hluboko ponořená do svých představ, vůbec jeho slova nevnímala. Teprve po chvíli věnovala letmý pohled ženě, kterou jí Kleinhans představoval. "Jmenuje se Sukeena." Katince narostly oči, ale nedokázala okamžitě vyhodnotit zvláštní tón v pozadí Kleinhansova hlasu.

"Na tak důležité postavení je příliš mladá, nemyslíte?" namítla, aby získala čas. Cítila, jak jí ta žena přitahuje, i když na rozdíl od kata úplně jiným způsobem. Byla drobná a jemná jako vzácné umělecké dílo a ne tělo z masa a krve.

"Pro její rasu je charakteristické, že na svůj věk vypadá mladě," vysvětloval Kleinhans. "Mají tak dětská těla - všimněte si jejího pasu, rukou a nohou. Všechno jako u panenky." Zmlkl náhle, jako by si uvědomil, že se dopouští společenského prohřešku, když obdivuje tělesné proporce jiné ženy. Katinka si záměrně podržela nevšímavý výraz; nechtěla dát najevo svůj zájem. Ten starý kozel po ní touží, pomyslela si a studovala kvality šperku, na který ji upozornil. Dívka měla hedvábnou blůzku s vysokým límečkem ušitou z látky jemné jako pavučina. Pod ní se rýsovala prsa dokonalého tvaru, ale drobounká jako všechno ostatní. Tkaninou prosvítaly bradavky - dva rubíny zasazené do hedvábí. Oblečení, třebas jednoduché a orientálního stylu, muselo stát nejmíň padesát zlatých. U krku krásná spona vyřezávaná z jantaru a na nohou sandály vyšívané zlatem? Trochu drahé doplňky pro otrokyni. Ta dívka musí být Kleinhansovou favoritkou, dokončila úvahy Katinka. Katinčino první tělesné ukojení přišlo na prahu puberty ve věku třinácti let. Chůva ji v bezpečí jejího pokoje zasvětila do tajemství zakázané rozkoše. Příležitostně, když jí fantazie diktovala a možnost dovolila, vydala se na cestu do kouzelných krajin ostrova Lesbos a většinou tam našla potěšení, které jí zatím žádný muž nedokázal poskytnout. Katinka dokončila prohlídku rozkošného těla, a když se její oči setkaly s tmavýma očima dívky, cítila, jak jí otřesy v podbřišku zmítaném touhou roztávají v klíně. Sukeeniny oči svítily jako láva z vulkánu na rodném ostrově Bali. To nebyly oči poddajného dítěte, ale oči hrdé, vzdorné ženy. Katinčina touha pokořit je rostla.

Byla to přímo výzva. Musela ji mít a zlomit. Srdce se jí bláznivě rozběhlo a dech zkrátil, když si představila, co bude následovat.

"Pojď se mnou, Sukeeno," nařídila. "Chci, abys mi ukázala dům."

"Ano, má paní." Sukeena sepjala ruce a v hluboké úkloně se konečky prstů dotkla rtů, ale její temné nezkrotné oči dál sledovaly Katinku. Je to nenávist? ptala se Katinka v duchu a ta myšlenka ještě zvýšila její vzrušení. Sukeena ji zaujala, jak se ostatně dalo čekat. Určitě ji ode mě koupí a já se konečně té ještěrky zbavím, pomyslel si Kleinhans, sledující tajené drama emocí a vášně mezi oběma ženami. Nikdy si příliš nedělal naděje, že porozumí orientálnímu myšlení té dívky, i když ji vlastnil pět let a měl dost příležitostí seznámit se s vrtochy její povahy. Děsil se sice okamžiku rozloučení. ale věděl, že to musí udělat - pro klid duše a zachování zdravého rozumu. Ničila ho. Už si ani nepamatoval,

kdy měl naposled klidnou mysl, kdy ho nemučily vášně nenaplněné touhy a potřeba uniknout z dosahu kouzla té malé čarodějky. To kvůli ní ztratil zdraví, kvůli ní ho pálila žluč pesimizmu a kvůli ní se po pět dlouhých let klidně nevyspal. Před časem se zbavil jejího bratra, který ho trápil podobným způsobem, a nyní se konečně zbaví také jí. Nebude už déle snášet tu morovou nákazu. Musí jít! Sukeena vystoupila z řady a poslušně vykročila za trojicí: za svým hnusným pánem, hřmotným vojákem a krásnou krutou paní se zlatými vlasy, která, jak vytušila, bude ve svých bílých rukou držet nitky jejího osudu. Vytrhnu jí je, zapřísahala se Sukeena. Ten starý vilný kozel mě nedostal, třebaže už pět let nesní o ničem jiném, a nedostane mě ani tato zlatovlasá tygřice. To přísahám při otcově památce. Procházeli vysokými vzdušnými pokoji sídla. Přes zeleně natřené žaluzie vrhalo měkké sluneční světlo na dlaždice podlah ostré zebří stíny a Katinka se cítila závratně lehce a bezstarostně. Dychtila po novém dobrodružství, po nezměrném vzrušení, které tu na ni čeká. Neustále cítila jemné vzrušivé aroma a nebyla to jen vůně květin. Tu zvláštní auru přítomnosti jiného člověka mohl sotva vyzařovat povadlý a nemocný muž po jejím boku. Katinka se nemusela ani ohlédnout, aby věděla, že to zvláštní kouzlo vyzařuje dívka za ní - jasmínový květ v havraních vlasech a sladké pižmo její kůže.
Do šelestu jejího šatu a šoupavých zvuků zlatých sandálů znělo nezvykle rušivě ostré staccato plukovníkových podpatků a cinkání pouzdra jeho meče. V obludném kontrastu vnímala také plukovníkův pach; byl nepoměrně silnější ostrý, koženě zvířecí pach hřebce, jehož zpocený hřbet se zmítá mezi jejími stehny.
Ve stavu emocionální erupce v ní rezonovalo každičké nervové vlákno. Konečně je guvernér Kleinhans vyvedl z domu. Po trávníku přešli k malé prosklené besídce skryté uprostřed lesíka statných dubů. Čekalo tam na ně malé občerstvení. Sukeena pohledem a nenápadnými gesty řídila podávání jídla.
Katince neušlo, že dívka mlčky, jako motýl v rozkvetlém sadě, uždibuje z každého chodu a usrkává z každé nové láhve, kterou jim přinesli. Její mlčení ji však vůbec nestavělo do pozadí, spíše naopak. Všichni tři u stolu si intenzívně uvědomovali její přítomnost. Cornelius Schreuder seděl blízko u Katinky, a kdykoliv se k ní při řeči naklonil, jeho noha zavadila o její.
Shlíželi dolů na zátoku, kde poblíž Racka kotvila Rozhodnost.
Galeona připlula v noci s nákladem zachráněného dříví a koření a měla Kleinhanse odvézt na sever. Musel proto pospíšit s vyřizováním svých záležitostí na mysu. Katinka, vědomá si své výhody při uzavírání obchodu, se na něj kouzelně usmála přes okraj skleničky "Chtěl bych prodat patnáct otroků," nakousl záležitost Kleinhans. "Připravil jsem jejich seznam. Jsou v něm uvedeny všechny osobní detaily - dovednost, zkušenosti a výcvik, ale také věk a zdravotní stav. Pět z žen je těhotných, takže kupující má zajištěno zúročení svých investic." Katinka zběžně prohlédla list, který jí předal, a položila ho na stůl.
"Povězte mi něco o Sukeeně. Mýlím se, když v ní poznávám kapku severské krve? Nebyl její otec Holanďan?" Přestože Sukeena stála vedle, Katinka o ní hovořila jako o krásném šperku nebo obrazu, jako o předmětu bez citu, který neslyší a nevnímá.
"Máte vzácný pozorovací talent, mevrow," souhlasil Kleinhans, "ale v jednom se mýlíte. Její otec nebyl Holanďan. Byl to anglický kupec a matka pocházela z Bali, i když z vysoce urozeného rodu. Když jsem ji viděl poprvé, byla už ve středním věku, ale v mládí musela být velice krásná. Žila s Angličanem jen jako jeho konkubína, ale zacházel s ní stejně jako s manželkou." Všichni tři si Sukeenu bezostyšně prohlíželi. "Ano, jsou tu jasně patrné stopy evropské krve. V tónu její pleti a tvaru očí," uzavřela Katinka pozorování. Sukeena jen sklopila oči, ale nedala v nejmenším znát žádné rozpaky a klidně dál plnila své povinnosti.
"Co říkáte na její vzhled, plukovníku?" Katinka se obrátila ke Schreuderovi a kolenem mu přitlačila na stehno. "Zajímá mě, co muže přitahuje na ženách. Není to rozkošné malé stvoření?"
Schreuder se mírně začervenal a posunul si židli tak, aby se nemusel na Sukeenu dívat.
"Mevrow, já nikdy nenašel zálibu v domorodých dívkách, dokonce ani v míšenkách ne." Sukeenina tvář zůstala neměnná, třebaže stála pár kroků od něj a musela zřetelně slyšet jeho ponižující slova. "Mé chutě jednoznačně směřují ke kráse holandských dívek. Nikdy bych nevyměnil škváru za ryzí zlato."

"Jste tak galantní, plukovníku. Závidím té holandské dívce z ryzího zlata, která získá vaši pozornost." Usmála se na něj a on jí úsměv oplatil pohledem výmluvnějším než slova, která mu uvázla na jazyku. Katinka se obrátila zpět na Kleinhanse.
"Když byl její otec Angličan, nemluví sama tímto jazykem? To by bylo výborné, nemyslíte?"
"Ano, mluví anglicky docela plynně, ale to není zdaleka všechno. Umí zacházet s penězi a domácnost vede velmi účinně a ekonomicky. Ostatní otroci ji uznávají a poslouchají. Má úžasné znalosti orientální medicíny, umí léčit choroby..."
Katinka přerušila Kleinhansovu pochvalnou tirádu, aniž by odvrátila oči od dívčiny tváře: "Tvrdil jste, že je zdravá?"
"Mladá a zdravá. Nestonala jediný den."
"Je těhotná?" ptala se dál a lehce přejela dlaní Sukeeně po břiše. Bylo ploché a pevné.
"Ne! Ne!" vykřikl Kleinhans. "Ona je panna."
"Na to nemůžete spoléhat. Ďábel dobude i ty nejvíce chráněné pevnosti." Katinka se rozesmála. "Ale já vás beru za slovo.
Chtěla bych vidět její zuby. Otevři pusu." Na okamžik se zdálo, že Sukeena odmítne, ale pak pomalu rozevřela rty a na slunci se zatřpytily perličky zářivých zubů. Byly rovné a bělostí připomínaly čerstvě řezanou slonovinu. Katinka položila špičku ukazováčku na dívčin dolní ret; měkký a hebký připomínal plátek růžového poupěte. Prodlužovala dotyk a s ním i radost z dívčina pokoření. Pak pomalu zastrčila prst mezi dívčiny rty a dál do úst. To gesto, parodie na mužské dobývání ženského těla, bylo nabito vilností. Kleinhans, který všechno viděl, se neovladatelně zachvěl a pár kapek sladkého vína Constantia vyšplíchlo přes okraj sklenky v jeho ruce.

Cornelius Schreuder zasténal, nervózně se zavrtěl na židli a přeložil nohu přes nohu. Obě ženy na sebe upřeně hleděly. Katinka prst pomalu vytáhla a znova ho zastrčila, zkoumajíc měkkou vlhkou dutinu Sukeeniných úst. "Její otec, ten Angličan, co se s ním stalo?" zeptala se Kleinhanse. "Jestliže svou družku miloval, jak tvrdíte, proč potom dovolil prodat její děti do otroctví?"
"Patřil ke skupině anglických banditů a byl popraven.
Zastával jsem tehdy v Batávii funkci guvernéra. Jsem si jist, že jste o celém incidentu něco slyšela. Nebo se mýlím?"
"Ano, vzpomínám si. Kat Společnosti se z nich snažil mučením dostat rozsah jejich provinění," odpověděla Katinka tiše a nepřestala hledět Sukeeně do očí. Utrpení, které v nich viděla, ji vzrušovalo. "Netušila jsem, že jste byl v tom čase guvernérem. Jejího otce popravili na váš příkaz?" zeptala se.
Dívčiny rozechvělé rty jemně sevřely Katinčin štíhlý prst.
"Slyšela jsem, že byli ukřižováni," zašeptala Katinka chraptivě a sledovala, jak se v očích Sukeeny rodí slzy. "Prý jim pálili chodidla sirnými plameny." Jak se dívka pokoušela polknout svůj žal, jazykem pohladila Katinčin prst. "A pak jim hořící síru drželi pod pažemi." Drobné zuby stiskly. Nešlo o kousnutí; na Katinčině kůži nezůstaly žádné stopy, ale z očí dívky hleděla nenávist a hrozba.
"Je mi líto, že k tomu muselo dojít, ale vzpupnost těch banditů byla nevídaná." Kleinhans zavrtěl hlavou. "Myslím, že to patří k národnímu rysu Angličanů. Při podepisování ortelu jsem nařídil, že odsouzencova konkubína a její dvě děti musejí být svědkem popravy. Tehdy jsem pochopitelně nevěděl, že jde o Sukeenu a jejího bratra. Z mé strany to nebyla krutost, jen důsledná realizace politiky Společnosti. Ti lidé si totiž vůbec nevážili laskavého zacházení; považovali ho za slabost."
Kleinhans lítostivě vzdychl. Po tvářích dívky tiše stékaly slzy a Kleinhans pokračoval.
"Jakmile plně doznali vinu, nechal jsem je upálit. Když pod jejich nohami zapálili hranice dříví a celá banda zmizela v plamenech, všichni si oddechli." Katinka se mírně zachvěla a vytáhla prst z roztřesených rtů dívky. S něžností ukojeného milence pohladila její sametovou tvář a vlhký prst zanechal na jantarové pleti lesklou šmouhu.
"Co se stalo se ženou, Angličanovou konkubínou`? Byla také prodána do otroctví jako její děti?" vyzvídala Katinka a nepřestávala hledět Sukeeně do očí.
"Ne," odpověděl Kleinhans. "To je vůbec nejpodivnější část celého příběhu. Ashreth se vrhla do plamenů a zemřela se svým druhem na stejné hranici. Víte, orientální myšlení je většinou těžko pochopitelné." V nastalém tichu zakryl slunce mrak a den náhle potemněl. Nepříjemně se ochladilo.
"Vezmu si ji," řekla Katinka tak tiše, že Kleinhans se omluvil s rukou na uchu.
"Promiňte, mevrouw, ale nerozuměl jsem, co říkáte."
"Vezmu si ji," opakovala Katinka. "Tu dívku, Sukeenu. Koupím ji od vás."
"Ještě jsme se nedohodli na ceně." Kleinhanse zarazila snadnost, s jakou dosáhl cíle.
"Vaše cena bude jistě přijatelná - pokud mi ovšem chcete prodat i zbytek svých otroků."
"Jste žena velkého srdce." Kleinhans obdivně zakroutil hlavou. "Vidím, že vás její příběh dojal a že se o ni chcete postarat. Vím, že k ní budete laskavá, a děkuji vám za to."

Hal visel na mříži okna a všechno, co viděl, sděloval Abolimu, na jehož ramenou stál.
"Guvernérův kočár se vrací. Jsou v něm všichni tři: guvernérova žena. Schreuder i Kleinhans. Právě vystupují po schodišti..." Zarazil se a tiše vykřikl. "Počkat! Z kočáru vystoupil ještě někdo. Tu ženu neznám." Daniel u mříže předával zprávu dál do samotek v meziposchodí.
"Popiš ji," volal sir Francis zpátky. V té chvíli se žena otočila ke kočímu a Hal poznal dívku - otrokyni, kterou zahlédl před branou pevnosti.
"Je drobné postavy a mladá. Vypadá jako dítě. Podle vzhledu asi z Bali, nebo Malacánka." Zaváhal. "Myslím, že je to míšenka a určitě služka nebo otrokyně." Danielova slova doplnil Althuda. "Je hezká, velmi hezká. V dlouhých černých vlasech vyčesaných do drdolu má květinu a na krku zelenou sponu z jantaru."
"Ano, to všechno souhlasí, až na to, že není hezká," odpověděl Hal. "Je krásná, že to ani nelze vypovědět. Ty ji znáš? Kdo je to?"
"Jmenuje se Sukeena a já se z hor vrátil pro ni. Je to moje malá sestřička." Sukeena stoupala po schodech lehce jako podzimní list ve větru. Při pohledu na dívku ustoupily Halovy myšlenky na Katinku do pozadí. Když mu později zmizela z dohledu, cela jako by ztemněla a kamenné stěny byly vlhčí a chladnější než dřív. Zpočátku je mátl způsob, jakým s nimi v podzemí zacházeli. Měli dovoleno denně vynášet kbelík s výkaly a muži vášnivě losovali o privilegium opustit na chvíli kobku.
Na konci prvního týdne věznění přijel z polí otrok a na káře tažené voly přivezl čerstvou trávu. Starou shnilou podestýlku zamořenou hmyzem vyměnili za novou. Do cisterny trvale přitékala měděnou trubkou čerstvá voda z hor a žízeň se stala neznámým pojmem. Každý večer dostávali pecen hrubozrnného chleba velký jako kolo od kočáru a objemnou nádobu vývaru z kuchyňských odřezků a lachtaního masa. Jídlo bylo vydatnější a většinou i chutnější, než jaké si mohli dovolit na palubě lodi. Althuda se jen smál, když slyšel, jak si pochvalují.
"Své voly také krmí dobře. Sytá a silná hovada pracují líp."
"Ale my nemusíme nic dělat," namítl Daniel a spokojeně si hladil břicho. Vysloužil si další Althudův smích. "Jen se podívej z okna," vybízel. "Je třeba stavět opevnění. Dlouho si tu neposedíš, na to vem jed."
"Poslyš, Althudo," divil se Daniel, "tvá sestra není Angličanka, takže ty také nebudeš Angličan. Jak to, že mluvíš naším jazykem?"
"Můj otec se narodil v Plymouthu. Nikdy jsem se tam nedostal.
Znáš to místo?" Ozval se výbuch smíchu a zatleskání. Hal odpověděl za všechny. "Při bohu, kromě Aboliho a pár

dalších Afričanů jsme všichni lidé z Devonu. A ty jsi náš člověk, Althudo!"
"Zatím mě nikdo z vás neviděl. Musím upozornit, že vypadám úplně jinak než vy," varoval Althuda.
"Pokud se aspoň trochu podobáš své sestře, pak je to víc než v pořádku." Halovu odpověď doprovázela další bouře smíchu.
Během prvního týdne věznění v pevnosti viděli žalářníka, jen když jim přinášel jídlo nebo měnil v cele podestýlku. Osmého dne ráno se však situace radikálně změnila. Ve dveřích do podzemí se objevil Manseer a řval: "Po dvojicích vás odvedu.
Půjdete se umýt, protože soudce by se zalkl smradem dřív, než by vás stačil předat Pomalému Johnovi. Tak první dva. A hněte sebou." Pod bdělým okem tuctu stráží je vyváděli v párech na nádvoří, kde se museli svléct do naha, umýt pod ruční pumpou a vyprat si šaty. Příští ráno je vyvedli hned za svítání, ale tentokrát na ně čekal místní zbrojmistr a přikoval je na řetěz. Nebyl to už dlouhý společný řetěz; spoutali je po párech. Ve dveřích pobitých železnými hřeby se objevil sir Francis. Vlasy měl zplihlé a prošedivělý vous mu padal až na prsa. Hal se k němu protlačil; chtěl, aby je spoutali spolu.
"Jak se ti daří, otče?" ptal se ustaraně. V tak bědném stavu ho ještě neviděl. Než sir Francis stačil odpovědět, přepadl ho záchvat kašle. Když pominul, řekl chraptivým hlasem: "Dal bych přednost bouři na moři před vzduchem tady dole, ale jinak jsem v pořádku, abych stihl udělat to, co je třeba."
"Máme s Abolim plán, jak odtud uprchnout," šeptal Hal.
"Podařilo se nám zvednout jednu z kamenných dlaždic kryjících podlahu v kobce a chystáme se vykopat pod hradbami tunel."
"Holýma rukama?" usmál se sir Francis.
"Musíme si opatřit nějaký nástroj," připustil Hal. "Až ho najdeme..." Sir Francis cítil, jak mu srdce pookřálo pýchou a láskou. Naučil jsem ho bojovat, i když je bitva předem ztracena. Dobrý Bože, dej, ať ho Holandané ušetří osudu, který chystají mně! Později je odvedli do hlavního sálu správní budovy proměněného na soudní síň a posadili do čtyř řad lavic.
Sir Francis s Halem usedli doprostřed první řady. U stěny za lavicemi je hlídaly stráže s tasenými šavlemi. Naproti vězňům stálo nízké pódium s těžkým stolem a soudcův trůn - vysoké křeslo z teakového dřeva. Na stoličce po straně stolu soudní písař něco pilně zapisoval do knihy před sebou. Pod stupněm za menším stolem seděl muž, kterého Hal několikrát zahlédl z okna kobky. Mladší úředník správy Společnosti, který se podle Althudy jmenoval Jacobus Hop, jednou plaše pohlédl na vězně a dál nervózně listoval v dokumentech před sebou. Přestal vždy jen na čas potřebný k utření zpoceného čela. Plukovník Cornelius Schreuder u druhého stolu natahoval překřížené nohy obuté v přiléhavých vysokých botách a houpal se na židli.
Lokny čerstvě vyprané paruky mu sahaly do půli zad a široká šerpa přes prsa se blyštěla metály a hvězdami. Celkově působil dojmem šarmantního vojáka romantického stylu. Na desce stolu mezi ledabyle pohozenými knihami a dokumenty ležel jeho klobouk s pérím a Neptunův meč. Jak se tak nedbale pohupoval, nespouštěl oči z Hala. Hal se mu zpočátku snažil pohled oplácet, ale nevydržel a po chvíli sklopil zrak. Ticho v soudní síni přerušil hluk davu, který vtrhl dovnitř rozevřenými křídly hlavních dveří, a začal soupeřit o výhodnější místa na lavicích podél bočních stěn. Jakmile diváci obsadili poslední místo, vojáci přebytečné zvědavce vytlačili ven a dveře násilím zavřeli. Ti šťastnější, na které se dostalo, okukovali vězně a hlasitě vtipkovali na jejich účet. V části ohrazeného prostoru u boční stěny vlevo stála řada bohatě polstrovaných židlí hlídaných dvěma zelenokabátníky s obnaženými šavlemi. Hluk v sále zesílil, když se ve dveřích objevila skupinka hodnostářů. Diváci se přestali zajímat o vězně a oči všech se upřely na guvernéra Kleinhanse s Katinkou van de Velde. Za nimi vešli do soudní síně lord Cumbrae a kapitán Limberger. Nevšímali si vzrušeného davu a občas mezi sebou prohodili slovo.
Hal upřeně pozoroval Katinku sedící na židli uprostřed, a čekal, kdy se podívá jeho směrem a naznačí zájem. Stále si namlouval, že na něho nezapomněla a že se u manžela určitě přimluvila. Ale Katinku zabranou do hovoru s guvernérem Kleinhansem ani nenapadlo, aby na zajaté anglické námořníky vůbec pohlédla. Nechce před ostatními projevit náklonnost a zájem. Až přijde čas, aby podala svědectví, jistě se nás zastane, utěšoval se Hal. Když Cornelius Schreuder vstal, v ženské části publika to zašumělo obdivnými vzdechy a tlumenými výkřiky. S hlubokým pohrdáním přejel pohledem shromáždění.
"Tento tribunál se schází na základě moci udělené Holandské východoindické společnosti výsadní listinou, kterou vydala vláda Holandské republiky a Nizozemí. Prosím o klid a povstaňte, přichází předseda soudu, Jeho Excelence, guvernér Petrus van de Velde." Hluk přešel v tlumený šepot, diváci vstali a pohlédli na dveře za stupněm. Někteří z vězňů se je snažili napodobit, ale když viděli, že sir Francis s Halem sedí nehnutě dál, posadili se zpátky. Ze dveří se vykolébal předseda soudu. Těžkopádně vystoupil na stupeň a zrak mu padl na sedící zajatce. "Zvedněte tu bandu ničemů!" zařval a dav se zachvěl při pohledu na jeho vražedný výraz. V nastalém tichu prohlásil sir Francis čistou holandštinou:
"Já a nikdo z mých mužů neuznáváme oprávněnost tohoto soudu ani právo samozvaného předsedy vyslýchat a soudit svobodně narozené Angličany, kteří jsou poslušni jen vůle Jeho Výsosti, krále Charlese Druhého." Van de Velde se nafoukl jako obrovská ropucha. Tváře mu potemněly. "Jste pirát a vrah," zaječel. "Z moci Republiky a charty Společnosti mám morální i mezinárodní právo vést tento proces." odmlčel se, aby nabral dech, a pak pokračoval ještě hlasitěji. "Shledávám vás vinným z hrubého znevažování tohoto soudu a odsuzuji vás k trestu deseti ran holí." Pohlédl na velitele stráží. "Vyveďte vězně na dvůr a vykonejte trest ihned." Od zadní stěny odskočili čtyři vojáci, uchopili sira Francise a zvedli ho z lavice. Připoutaného Hala táhli s ním. Lidé vyskočili na lavice a tlačili se u oken, nebo se nahrnuli do chodby, aby viděli, jak je vedou po schodišti na nádvoří. Sir Francis šel tiše, s hrdě vztyčenou hlavou. Dovedli je k hrubému zábradlí před zbrojnicí, které sloužilo k uvazovaní koní. Holandský seržant, velitel trestného komanda, vykřikl

rozkazy, vojáci postavili vězně na obě strany zábradlí tvářemi proti sobě a jejich spoutané ruce přivázali k železným kruhům. Hal jen bezmocně přihlížel, jak seržant trhá otcovu košili až k pasu. Pak o dva kroky ustoupil a šviháním do vzduchu testoval lehkou vycházkovou hůl.
"Přísahal jsi na své rytířství. Dostojíš přísaze?" zašeptal sir Francis k synovi.
"Ano, otče." Hůl zasvištěla a s plesknutím dopadla na holá záda. Sir Francis se zachvěl, ale šeptal dál: "Tohle bití nic není. Pouhá dětská hra v porovnání s tím, co musí následovat, rozumíš?"
"Rozumím dobře." Seržant sázel rány na stejné místo, aby znásobil bolest.
"Ať řekneš, nebo uděláš cokoliv, nic a nikdo nezmění let rudé komety. Hvězdy mi připravily osud, který nemůžeš nijak ovlivnit." Tělo sira Francise po dopadu seržantovy špacírky ztuhlo, ale hned se zase uvolnilo.
"Když budeš silný a neochvějný, vydržíš. To bude má odměna."
Při další ráně sir Francis zasténal.
"Jsi mé tělo a má krev. Jestli vydržíš ty, vydržím také."
Nové rány pršely na záda sira Francise.
"Slib mi to ještě jednou a naposled. Zopakuj svoji přísahu.
Přísahej, že neprozradíš nic v marném pokusu mě zachránit."
"To ti přísahám, otče," zašeptal Hal s tváří bílou jako stěna.
"Všechnu víru skládám v tebe," pokračoval sir Francis, když ho odvázali a zvedli na nohy. Při výstupu po schodech se lehce opíral o Halovo rameno, ale do soudní síně vstoupil zase vzpřímený a s hlavou vzhůru. Guvernér van de Velde seděl za stolem na pódiu, před sebou podnos s porcelánovou miskou plnou kořeněných delikatesů. Usilovně žvýkal a z cínové konvice upíjel piva. Mezi sousty hovořil s plukovníkem Schreuderem sedícím dole před stupněm. Jakmile sira Francise s Halem posadili na lavici, guvernérův přátelský výraz doznal dramatické změny. Zvedl hlas a na sál padlo napjaté ticho. "Věřím, že jsem dal jasně najevo, že nestrpím jakékoliv znevažování tohoto procesu." Přísně pohlédl na sira Francise a pak na celé shromáždění. "To platí pro každého v této síni. Kdokoli se pokusí zlehčit vážnost tohoto soudu, dostane stejný trest jako tento pirát." Jeho zrak sklouzl dolů na Schreudera. "Kdo zastupuje žalobu'?"
Schreuder vstal. "Plukovník Cornelius Schreuder, k vašim službám, Excelence."
"Kdo se ujme obhajoby?" Pohled van de Veldeho padl na Jacobuse Hopa.
"Já, Vaše Excelence."
"Vaše jméno, člověče," zařval na něj van de Velde a Hop se přikrčil jako pokárané štěně.
"Jacobus Hop, úředník a písař ctěné Holandské východoindické společnosti," vykoktal.
"Příště mluvte rychleji a zřetelně," napomenul ho van de Velde a obrátil se zpět na Schreudera. "Předneste žalobu, plukovníku."
"Vaše Excelence, jedná se o akt pirátství na širém moři spojený s vraždou a únosem. Celkem je obžalováno dvacet čtyři osob. S vaším dovolením uvedu jejich jména. Každý obviněný, jehož jméno přečtu, vstane, aby ho soud mohl poznat."
Z rukávu tuniky vytáhl svitek pergamenu a držel ho na délku paží.
"Předně obviňuji Francise Courteneye, kapitána pirátské lodi Lady Edwina. Vaše Excelence, je vůdcem a iniciátorem všech zločinných skutků spáchaných touto smečkou mořských vlků." Van de Velde uznale přikývl na souhlas a Schreuder pokračoval:
"Henry Courteney, lodní důstojník a společník. Ned Tyler, bocman. Daniel Fisher, bocman..." Recitoval jména a hodnosti všech mužů na lavicích a každý jmenovaný krátce povstal.
Někteří přitom pohodili hlavou a mile se na van de Veldeho usmáli. Na posledních čtyřech místech figurovali černí námořníci.
"Matesi, černý otrok."
"liri, černý otrok."
"Kimatti, černý otrok."
"Aboli, černý otrok."
"Je prokázáno, že čtvrtý den září léta Páně šestnáct set šedesát sedm Francis Courteney, velitel karavely Lady Edwina, napadl galeonu Rozhodnost plavící se pod velením kapitána Limbergera..." Schreuder mluvil bez přípravy z poznámek na papírech a Hal nechtě obdivoval přesnost a jasnost jeho projevu.
"A nyní, Vaše Excelence, když dovolíte, předvolám prvního svědka." Van de Velde přikývl a Schreuder se otočil stranou.
"Prosím kapitána Limbergera." Limberger opustil svou pohodlnou židli v ohrazeném prostoru, vystoupil na pódium a posadil se na křeslo pro svědky, které stálo vedle soudcova stolu.
"Uvědomujete si závažnost celé záležitosti a přísaháte ve jménu všemohoucího Boha, že budete před tímto soudem mluvit pravdu?" zeptal se van de Velde.
"Ano, Vaše Excelence."
"Dobrá. Plukovníku, vyslechněte svého svědka." Schreuder rychle přešel údaje o jméně, hodnosti a postavení ve Společnosti. Pak požádal o popis galeony Rozhodnost, jejích pasažérů a nákladu. Kapitán Limberger přečetl připravenou odpověď, a když skončil, položil Schreuder další otázku.
"Kapitáne Limbergere, kdo byl majitelem lodi a jejího nákladu?"
"Počestná Holandská východoindická společnost."
"Nuže, kapitáne, povězte nám, kde se nacházela vaše loď onoho čtvrtého září tohoto roku."
"Plula asi na třicátém pátém stupni jižní šířky a dvaceti stupních východní délky - to je přibližně padesát mil jižně od mysu Agulhas."
"V té době již skončilo nepřátelství mezi Holandskem a Anglií?"

"Ano, tak jest." Schreuder zvedl ze stolu před sebou knihu vázanou v kůži a podal ji Limbergerovi. "Je to lodní deník, který jste vedl na palubě vaší lodi během zmíněné plavby?"
Limberger si knihu zběžně prohlédl. "Ano, plukovníku, je to můj lodní deník." Schreuder vzhlédl k van de Veldemu.
"Vaše Excelence, myslím, že bych měl připomenout, že tento deník byl nalezen v majetku piráta Courteneye po jeho zatčení jednotkami Společnosti." Van de Velde přikývl a Schreuder znovu oslovil Limbergera. "Přečtete nám laskavě poslední zápis z vašeho deníku." Limberger nalistoval stránku a začal hlasitě číst.
"Čtvrtého září 1667. Druhé zvonění na ranní hlídce. Hrubý odhad polohy:
Dvacet stupňů, dvacet tři minut východní délky, třicet čtyři stupňů, čtyřicet pět minut jižní šířky. V dohledu neznámá plachta směřující na jihojihovýchod. Pluje pod přátelskými barvami." Limberger zavřel deník a vzhlédl: "Tady záznam končí," dodal.
"Patřila ta neznámá plachta, o které se zmiňujete ve svém deníku, karavele Lady Edwina a plula pod barvami Holandské republiky a Společnosti?"
"Na obě otázky odpovídám ano."
"Můžete nám prosím vylíčit události, jak se udály po spatření Lady Edwiny?" Limberger popsal zajetí své lodi a Schreuder ho přiměl zdůraznit trik sira Francise s použití falešných barev, který mu umožnil přiblížit se překvapivě blízko. Po Limbergerově popisu přepadení a boje na palubě galeony se Schreuder zeptal na přesný počet zraněných a zabitých holandských námořníků a Limberger mu předal psaný výčet ztrát.

"Díky, kapitáne. A nyní nám sdělte, co se dělo s vámi, vašimi pasažéry a posádkou, jakmile piráti převzali kontrolu nad vaší lodí?" Limberger vylíčil plavbu na východ v doprovodu Lady Edwiny, přeložení nákladu z karavely na galeonu, vyslání Schreudera s žádostí o výkupné na mys a pokračoval popisem cesty ukořistěné galeony do Sloní laguny. Pochopitelně nevynechal detaily svého věznění a věznění významných pasažérů do chvíle, kdy je osvobodily expediční síly z mysu vedené lordem Cochranem a plukovníkem Schreuderem. Když Schreuder skončil výslech, van de Velde pohlédl na Hopa. "Máte na svědka nějaké otázky, mynheer?" Hop viditelně zrudnul. Váhavě vstal s rukama plnýma papírů, zhluboka se nadechl a začal nesrozumitelně koktat. Všichni v síni se zájmem pozorovali jeho řečnickou agonii, dokud nezakročil van de Velde. "Kapitán Limberger se chystá za čtrnáct dní odplout do Holandska. Myslíte, že se ho do té doby dokážete na něco zeptat, Hope'?"
Hop zavrtěl hlavou. "Nemám žádné otázky," vybreptal a ztěžka se posadil.
"Kdo je vaším dalším svědkem, plukovníku?" zeptal se předseda soudu okamžitě, jakmile Limberger vstal ze svědeckého křesla.
"Rád bych povolal guvernérovu ženu, mevrouw Katinku van de Velde, pokud jí ovšem svědectví nebude na obtíž." Mužská část přihlížejících obdivně zahučela, když Katinka usazovala krajky a šustivé hedvábí svých sukní do křesla pro svědky. Sir Francis cítil, jak Hal vedle něj tuhne, ale odolal pokušení pohlédnout mu do tváře. Jen pár dní před zajetím, když Hal začal zanedbávat své povinnosti a vytrácel se z tábora, si uvědomil, že syn padl do osidel té zlatovlasé kurvy. Tehdy už bylo příliš pozdě zasahovat a sir Francis se navíc upamatoval, co to znamená být mladý a zamilovaný, třebas do zjevně nevhodné ženy. Pochopil naprostou marnost zabránit něčemu, co už se stejně stalo, a rozhodl se čekat na správnou chvíli a vhodné prostředky, kterými by milostný vztah ukončil. Ale mezitím Schreuder s Buzzar-dem napadli tábor v laguně. S velkou ohleduplností se Schreuder Katinky vyptal na jméno a postavení a pak ji požádal o popis cesty na palubě Rozhodnosti včetně chvíle, kdy byla zajata. Odpověděla milým, čistým hlasem plným emocí a Schreuder pokračoval: "Prosím, madam, řekněte nám, jak s vámi vaši únosci zacházeli." Katinka tiše zavzlykala. "Snažím se zapomenout, protože vzpomínky na ty chvíle jsou příliš bolestné, ale dnes už vím, že toho nikdy nebudu schopna. Jednali se mnou jako se zvířetem v kleci, zamykali mě do chatrče, nadávali mi a plivali na mě." Sám van de Velde se zdál zmaten její výpovědí, ale rychle mu došlo, jak dojemně budou její slova působit ve zprávě pro Amsterodam.
Až si ji přečte Katinčin otec a s ním ostatní členové Sedmnáctky, nebudou mít jinou možnost než potvrdit nejtvrdší rozsudky. Sir Francis věděl, jaký citový zmatek vyvolávají v Halově mysli lži pronášené ženou, které tolik důvěřoval. Cítil, jak se na lavici přímo fyzicky hroutí.
"Hlavu vzhůru, chlapče," zašeptal koutkem úst a Hal se znovu napřímil.
"My víme, jak hrozný úděl vám připravila tato nelidská monstra." Schreuder už se sám třásl zlostí. "Domníváte se, že by těmto lidským bestiím mělo být dopřáno milosrdenství, nebo mají pocítit plnou sílu majestátu práva`?" Katinka si krajkovým kapesníčkem delikátně osušila oči.
"Sám dobrý Bůh ví, že jsem jen slabá žena se srdcem plným lásky pro každého božího tvora...," hlas se jí zlomil, "ale vím, že jeden každý v tomto shromáždění bude se mnou souhlasit, když prohlásím, že prosté pověšení by bylo příliš mírným trestem pro ničemy, jako jsou tito piráti." Souhlasné reptání z diváckých lavic přerostlo v temné mručení. Dav se dožadoval krve jako medvědi v kleci před krmením.
"Upalte je!" vykřikla jakási žena. "Nejsou hodni nazývat se lidmi." Katinka zvedla hlavu a poprvé od chvíle, kdy vstoupila do sálu, pohlédla na Hala. Přes slzy mu hleděla přímo do očí.
Hal zvedl hlavu a pohled jí vrátil. Cítil, že jeho láska a obdiv k té ženě uvadá jako výhonek vinné révy napadený snětí. Sir Francis viděl v jeho očích chlad a dýchl na něj žár plamenů spalujících synovo srdce.
"Nikdy tě nebyla hodna," domlouval mu tiše. "Nyní, když ses jí zřekl, jsi o velký krok blíž ke skutečnému mužství." Copak otec opravdu všechno chápe? Ví snad, co se stalo, a zná mé pocity? Hal byl v rozpacích. Jestli ano, proč mě nezapudí?
Otočil se a pohlédl otci do očí s obavou, že v nich najde výsměch a pohrdání. Ale našel laskavý výraz a porozumění. Pochopil, že otec ví všechno a že to zřejmě ví dost dlouho, ale místo odmítnutí mu nabízí sílu a vykoupení.

"Dopustil jsem se cizoložství a poskvrnil své rytířství," zašeptal Hal. "Už nejsem hoden, abys mě nazýval svým synem."
Okovy zacinkaly a ruka sira Francise spočinula na Halově koleni. "To ta běhna tě svedla z cesty. Ty nemusíš cítit vinu. Nikdy nepřestaneš být mým synem a já na tebe nepřestanu být hrdý." Van de Velde se zamračil. "Ticho! Žádné šeptání! Nebo si oba vykoledujete další pozornost hole." Otočil se ke zpět ke své ženě. "Mevrouw, byla jste velmi statečná. Jsem si jist, že vás mijnheer Hop neníní obtěžovat dalšími otázkami."
Přenesl pohled na nešťastného úředníka, který roztřeseně vstal.
"Mevrouw!" To slovo zaznělo čistě a jasně jako výstřel z pistole a překvapilo Hopa stejně jako všechny v sále.
"Děkujeme vám za svědectví a nemáme další otázky." Tentokrát se Hop zadrhl jen při slově "svědectví" a triumfálně dosedl na židli.
"Dobře řečeno, Hope." Van de Velde se na něj shovívavě usmál a pak poslal zamilovaný úsměv své ženě. "Můžete se vrátit na své místo, mevrouw." V následujícím tichu nabitém smyslností oči všech mužů sledovaly Katinku, jak při elegantním sestupu z pódia s cudně přizdviženými sukněmi předvádí dokonalost svých drobných kotníků zahalených bílým hedvábím. Jakmile se posadila, Schreuder vyzval Buzzarda. "Mohl bych nyní obtěžovat vás, Vaše lordstvo?"
Buzzard stanul v plném lesku na stupni a během přísahy držel jednu ruku na kouřově žlutém kameni zdobícím rukojeť jeho dýky. Když Schreuder zjistil, kdo a čím je, zeptal se ho:
"Znáte pirátského kapitána Courteneye?"
"Jako bratra." Cochran se usmál na sira Francise. "Kdysi jsme si byli velmi blízcí."
"Už tomu tak není?" pokračoval Schreuder přísně.
"Bohužel. Navzdory bolesti, kterou mi to působí, se naše cesty rozešly, jakmile se můj starý přítel změnil. I když stále k němu cítím jistou náklonnost."
"Jak se změnil?"
"Franky byl vždycky statečný člověk. Propluli jsme společně bouřlivými i klidnými dny a nebylo člověka, kterého bych miloval víc. Byl čestný a přímý, chrabrý a ke svým přátelům velkomyslný..." Cumbrae zmlkl a hluboký zármutek mu svraštil obočí.
"Stále mluvíte v minulém čase, můj lorde. Co se změnilo?"
"Francis se změnil. Z počátku to byly drobnosti - začal být krutý k zajatcům a tvrdý na svou posádku. Nechával je bezdůvodně bičovat a uvazovat na stěžeň. Pak doznal změny i jeho vztah k přátelům. Lhal, podváděl a upíral jim právo na podíl z kořisti. Stal se z něj bezcitný, zahořklý muž."
"Musím vám poděkovat za vaši otevřenost," řekl Schreuder.
"Vidím, že vás příliš netěší odhalovat tyto skutečnosti."
"Vůbec netěší," potvrdil Cumbrae smutně. "Velice mě mrzí, když vidím starého přítele v řetězech. Ale Všemohoucí dobře ví, že si za své skutky proti holandským námořníkům a nevinné ženě nezaslouží soucit."
"Kdy jste se naposled plavil ve společnosti Francise Courteneye?"
"Nedávno. V dubnu tohoto roku. Obě naše lodi společně hlídkovaly u mysu Agulhas. Čekali jsme na galeony Společnosti, které obeplouvaly mys a zastavovaly se zde, v Tabulové zátoce." Ta slova vyvolala mezi diváky zlostné patriotické reptání, ale van de Velde si ho nevšímal.
"Vy jste byl také pirát?" Schreuder pohlédl na Buzzarda očima inkvizitora. "Vy jste přepadával holandské lodě'?"
"Ne, plukovníku, já nebyl pirát v pravém slova smyslu. Během nedávné války mezi našimi národy mě jen naše vláda pověřila jímáním vašich plavidel."
"Mohl byste nám, můj lorde, vysvětlit, jaký je v tom rozdíl?"

"Jednoduchý. Plavil jsem se z rozkazu vydaného králem na dobu války, takže podle práva jsem byl legální válečník. Pirát je loupežník a zločinec, který své skutky provádí bez jakéhokoliv pověření, pokud ovšem nebereme v potaz ponuky samotného vládce temnot, satana."
"Ano, chápu. Takže vy jste měl pověřovací listinu, když jste přepadal holandské lodi?"
"Ano, plukovníku, přesně tak."
"Můžete nám ten dokument ukázat?"
"Přirozeně!" Cochran sáhl do rukávu, vylovil svitek pergamenu a podal ho dolů.
"Děkuji." Schreuder rozbalil svitek plný rudých stužek zatížených voskovými pečetěmi a začal číst nahlas. "Vězte, že tímto dokladem se náš drahý a milovaný Angus Cochran, hrabě z Cumbrae..."
"To stačí, plukovníku," přerušil ho nedůtklivě van de Velde.
"Nemusíte nám to číst celé. Podejte to sem, prosím."
Schreuder se uklonil. "Jak si Vaše Excelence přeje." Van de Velde letmo pohlédl na dokument a odložil ho stranou.
"Pokračujte ve výslechu."
"Můj lorde, měl obžalovaný Courteney podobnou pověřovací listinu?"
"Pokud ano, já o ní nevěděl." Buzzard se otevřeně smál siru Francisovi do očí.
"Dá se očekávat, že byste o tom věděl, kdyby takový doklad existoval?"
"Sir Francis a já jsme byli blízcí přátelé. Neměli jsme před sebou tajnosti. Ano, určitě by mi o tom řekl."
"Nikdy se před vámi o listině nezmínil?" Schreuder se zatvářil rozmrzele, jako učitel, jehož žák zapomněl úkol.
"Nikdy?"
"Ach, ano, už si vzpomínám. Při jedné příležitosti jsem se ho zeptal, jestli má královské pověření."
"A jaká byla jeho odpověď?"
"Prohlásil doslova: Stejně je to jen cár papíru. Přece nebudu opatrovat takové smetí!"

"Vy jste věděl, že nemá žádné zmocnění, a přesto jste se s ním plavil?" Cochran pokrčil rameny. "Byla válka a nešlo o moji záležitost."
"Takže vy jste se plavili u mysu Agulhas s obviněným v čase, kdy už byl uzavřen mír, a dál jste přepadali holandské lodě?
Můžete nám to vysvětlit?"
"Je to prosté, plukovníku. Nevěděli jsme, že je mír. Až do chvíle, než jsem narazil na portugalskou karavelu na cestě z Lisabonu do portugalské državy Goa. Pozdravili jsme se a její kapitán mi řekl, že válka skončila."
"Jak se jmenovala ta portugalská loď?"
"Byla to El Dragao."
"Byl obžalovaný Courteney přítomný setkání?"
"Ne, jeho loď hlídkovala výš na severu. V ten čas byla z dohledu za horizontem." Schreuder přikývl. "Kde je ta portugalská loď nyní?"
"Mám zde výtisk londýnského zpravodaje starý pouhé tři měsíce. Přivezla ho před třemi dny loď Společnosti, která ještě kotví v zátoce." Buzzard eskamotérským hmatem vylovil z rukávu list. "El Dragao se na zpáteční cestě ztratila i s celou posádkou za bouře v Biskajském zálivu."
"Jak se zdá, neexistuje žádný důkaz, který by potvrdil vaše setkání u mysu Agulhas?"
"Bude vám muset stačit moje slovo, plukovníku." Buzzard si pohladil rezavou bradu.
"Co jste dělal potom, když jste se dozvěděl o míru mezi Anglií a Holandskem?"
"Jako čestný muž jsem udělal jedinou možnou věc. Nechal jsem hlídkování a vydal se hledat Lady Edwinu."
"Abyste ji upozornil, že válka skončila?"
"Přirozeně. A také abych Frankymu řekl, že moje pověřovací listina ztratila platnost a že se vracím domů."
"Našel jste Courteneye a předal jste mu tu zprávu?"
"Jistěže. Našel jsem ho po několika hodinách plavby. Byl vzdálen asi padesát mil na sever."
"Jak reagoval, když se od vás dozvěděl o konci války?"
"Řekl: Pro tebe možná skončila, ale pro mě ne. Ať prší, nebo svítí slunce, ať fouká vítr, nebo je klid, válka, nebo mír, já budu dál chytat vypasené sýrové hlavy." Ozvalo se řinčení řetězů; Velký Daniel vyskočil z lavice a vytáhl nahoru i mnohem menšího Neda Tylera. "Lžeš, skotský parchante! V tvé řeči není slovíčka pravdivého," zahřímal. Van de Velde vystřelil z křesla a jeho hrozící prst mířil na Daniela.
"Posaď se, ty anglické zvíře! Nebo ti nechám zvalchovat hřbet a nebude to jen rákoskou." Sir Francis se otočil a uchopil Daniela za ruku. "Klid, mistře Danieli," řekl tiše.
"Nedopřávej Buzzardovi radost z našeho utrpení." Velký Daniel cosi zamumlal, ale poslechl svého kapitána a klesl zpátky na lavici.
"Vaše Excelence, jistě vám neušla hrubá a divoká povaha těchto banditů," řekl Schreuder a obrátil se zpět k Buzzardovi.
"Setkal jste se později s Courteneyem?"
"Ano, setkal. Když jsem se doslechl, že přes mé varování přepadl galeonu Společnosti a zmocnil se jí, znovu jsem ho vyhledal, abych mu to rozmluvil. Chtěl jsem ho přimět k vrácení lodi, nákladu i rukojmích."
"Jak reagoval na vaše domluvy?"
"Obrátil proti mně svá děla, zabil mi dvanáct námořníků a zápalnými vory napadl moji loď." Buzzard zakroutil hlavou při vzpomínce na proradné chování starého kamaráda. "Pak jsem teprve odplul do Stolové zátoky, abych informoval guvernéra Kleinhanse o místě, kde se galeona nachází, a nabídl mu, že povedu expedici na vysvobození lodi a jejího nákladu z rukou pirátů."
"Jako voják vás můžu jen pochválit za příkladné jednání, můj lorde. Už nemám další otázky, Vaše Excelence." Schreuder se uklonil.
"Hope, máte nějaké dotazy?" zeptal se van de Velde a chystal se pokračovat. Zmatený Hop pohlédl váhavě na sira Francise.
"Vaše Excelence," vyjekl. "Mohl bych promluvit se sirem Courteneyem? Stačí minuta." Na chvíli se zdálo, že van de Velde odmítne jeho žádost, ale pak unaveně zvedl obočí. "Hope, jestli míníte stále zdržovat jednání, neskončíme ani za týden.
Ale budiž, promluvte si s obžalovaným. A snažte se být stručný." Hop spěšně odešel k siru Francisovi a nahnul se k němu. Jak poslouchal odpověď na svůj dotaz, v bledé tváři mu rostlo zděšení. Přikývl a přikyvoval dál, pokud sir Francis neskončil. Zpátky u stolu zíral rozpačitě do papírů a zhluboka dýchal, jako lovec perel před ponořením do hloubky dvaceti sáhů. Konečně vzhlédl a obořil se na Cumbraeho. "Poprvé jste se dozvěděl o konci války, když jste se pokoušel uloupit Vlaštovku z kotviště v zátoce pod pevností. Tehdy vás o něm informoval plukovník Schreuder." Vychrlil to ze sebe v jednom kuse bez zadrhnutí nebo pauzy. Ale byla to na něj příliš dlouhá řeč. Zcela vyčerpaný klesl na židli a těžce dýchal.
"Přišel jste o rozum, Hope?" hulákal van de Velde. "Vy, takové nic, si dovolíte naříknout šlechtice ze lži?" Hop se ještě jednou zhluboka nadechl, sebral poslední zbytky křehké odvahy a znovu vykřikl na Cumbraeho: "Držel jste pověřovací listinu kapitána Courteneye ve vlastních rukou a mával jste mu s ní před očima, dokud neshořela na prach." Hop tu větu zase vyslovil plynule, ale tím skončil definitivně. Stál a sípavý dech mu hvízdal v hrdle. Van de Velde už byl zase na nohou.
"Jestli hledáte u Společnosti postup, vydal jste se špatnou cestou, Hope. Stojíte tu a házete vážná obvinění na muže ve vysokém postavení. Jak se vůbec opovažujete'? Copak neznáte své místo? Sedněte, než vás dám vyvést a zmrskat."
Hop padl na židli, jako by ho do hlavy zasáhla střela z muškety. Van de Velde se uklonil Buzzardovi.

"Musím se vám omluvit, lorde." Už také těžce dýchal. "Každý v této síni ví, že jste se zásadním způsobem zasloužil o vysvobození rukojmích a záchranu Rozhodnosti z rukou pirátů.
Prosím, nevšímejte si těch urážlivých výroků a vraťte se na své místo. Jsme vám vděční za vaši pomoc při objasňování tohoto případu."
Jak Cumbrae odcházel, van de Velde si všiml, že písař vedle horečnatě píše. "To nezapisuj, hlupáku! To nebyla součást soudního jednání. Ukaž, cos napsal?" Vzal zápis, a jak ho četl, tvář mu zbrunátněla. Nahnul se přes stůl, vytrhl brko z ruky nešťastného písaře a razantními tahy pera přeškrtal ty části textu, které se mu nelíbily. Pak mu knihu vrátil.
"Používej také trochu rozumu. Papír je drahé zboží, nemůžeš s ním plýtvat na takové pitomosti." Přenesl pozornost na své dva přísedící. "Pánové, rád bych tuto kauzu vyřídil ještě dnes.
Nechci mařit čas a zbytečně zvyšovat náklady Společnosti.
Plukovníku Schreudere, myslím, že jste žalobu proti pirátům prezentoval dostatečně přesvědčivým způsobem. Doufám, že netoužíte pozlacovat zlato předváděním dalších svědků, nebo snad ano?"
"Jak si Vaše Excelence přeje. Zamýšlel jsem předvolat ještě dalších deset..."
"Nebesa!" zděsil se van de Velde. "To přece není vůbec zapotřebí." Schreuder se s hlubokou úklonou posadil. Van de Velde sklonil hlavu jako býk před útokem a změřil si obhájce.
"Hope!" zavrčel. "Právě jste měl možnost vidět, jak vstřícně se zachoval plukovník Schreuder. Vemte si příklad z úspornosti jeho slov, která pronesl před tímto tribunálem. Co máte v úmyslu vy?"
"Smím předvolat sira Francise k výpovědi?" mumlal Hop.
"Zásadně nesouhlasím," hrozivě odpověděl van de Velde.
"Určitě vám to nepřinese nic dobrého."
"Chci jen dokázat, že kapitán Courteney nevěděl o konci války a že se plavil z pověření anglického krále," hájil tvrdohlavě svůj záměr Hop a van de Velde. opět zrudnul.
"Zatraceně, Hope! Copak nechápete nic z toho, co jsem vám řekl? Znám dobře tento směr obhajoby a vezmu ho v úvahu při zvažování verdiktu. Nemusíte nám všechny ty jeho lži servírovat znovu."
"Rád bych, aby obviněný dostal možnost vypovídat, kvůli protokolu." Hop neměl daleko k slzám a jeho slova bolestně škobrtala přes neposlušný jazyk.
"Pokoušíte mou trpělivost, Hope. Pokračujte tímto způsobem, a octnete se na palubě nejbližší lodi plující do Amsterodamu.
Nemůžu potřebovat neloajální sluhy, kteří v kolonii zasévají semena rozkolu a vzpoury." Hopa zjevně polekaly termíny, které v souvislosti s ním guvernér použil, a překotně kapituloval.
"Omlouvám se za zdržování procesu a vzdávám se další obhajoby."
"Výborně! Odvedl jste dobrou práci, Hope. Zmíním se o vás pochvalně v příštím hlášení pro Sedmnáctku," van de Veldemu se vrátila do obličeje přirozená barva a s žoviálním úsměvem přehlédl síň. "Přerušuji jednání. Soud bude obědvat a poradí se před vynesením rozsudku. Sejdeme se znovu ve čtyři odpoledne. Odveďte vězně zpět do cel."
Aby žalářník nemusel sundávat pouta, zavřel Hala připoutaného k otci na samotku uprostřed schodiště. Ostatní vězně odvedl dolů, do jejich kobky. Sir Francis usedl s Halem na kamennou lavici sloužící zároveň jako lůžko. Jakmile osaměli, Hal nesměle spustil:
"Chtěl bych ti vysvětlit, jak to bylo s Katinkou - myslím s guvernérovou ženou." Sir Francis s řetězy na rukou ho nemotorně objal. "Také jsem býval kdysi mladý, i když na to nevypadám. Nemluv víc o té děvce, nezaslouží si tvé pozornosti."
"V životě už nebudu milovat jinou ženu," svěřoval se zahořklý Hal.
"To cos k ní cítil, nebyla láska, synku." Sir Francis zavrtěl hlavou. "Tvá láska, to je jako vzácný peníz. Udej ho na trhu, kde tě nepodvedou." Z vedlejší cely se ozvalo klepání na dveře a pak Althudův hlas. "Jak pokračuje soud, kapitáne? Dali vám dostatečně pocítit, jak chutná spravedlnost Společnosti?" Sir Francis odpověděl zvýšeným hlasem. "Je vidět, žes to také zažil. Probíhá přesně podle tvých předpovědí."
"Guvernér je jediný bůh na místním nebi zvaném mys Dobré naděje. Tady je spravedlivé to, co přináší zisk Společnosti a úplatky jejím sluhům. Rozhodl už soudce o vině?"
"Ještě ne. Van de Velde odešel vyslopat své koryto."
"Modlete se, aby mu záleželo víc na dostavění valů než na pomstě. Jedině tak můžete vyklouznout z prstů Pomalého Johna.
Máte před nimi co skrývat, nebo po vás něco chtějí - třeba někoho zradit?" zeptal se Althuda. "Pokud ne, pak možná nepoznáte Johnovu dílnu pod zbrojnicí."
"Nic neskrýváme," řekl sir Francis. "Že, Hale?"
"Nic," přitakal Hal.
"Ale van de Velde věří, že ano," pokračoval sir Francis.
"Pak vám můžu říct jen jedno, příteli. Ať se nad vámi smiluje sám všemohoucí Alláh!" Poslední hodiny v otcově společnosti Halovi uběhly rychle. Strávili je v tichém rozhovoru. Sira Francise však každou chvíli přepadl záchvat kašle. Oči mu plály matným světlem, a když se Hal dotkl jeho ruky, byla horká a vlhká. Sir Francis vzpomínal na High Weald jako člověk, který ví, že svůj domov už nikdy nespatří. Když popisoval řeku a horu za ní, Halovi se mihla myslí nejasná vzpomínka na lososy táhnoucí proti proudu a troubení jelenů v říji. Při vzpomínce na ženu se Hal snažil vybavit si matčinu podobu, ale před očima se mu zjevila jen miniaturní malba z medailonu.
"Poslední léta se mi už také začala vytrácet z paměti," připustil sir Francis, "ale v těchto dnech se ke mně vrací jako živá - mladá, svěží a milá, jako bývala vždycky. Asi proto, že se zase brzy sejdeme. Možná už na mě čeká."
"Určitě čeká, otče,`` ujistil ho Hal, protože cítil, že takové ujištění potřebuje. Sir Francis se smutně usmál a vzhlédl k

drobnému okénku vysoko v kamenné stěně. "Minulou noc jsem vylezl nahoru a podíval se skrz mříže na oblohu. Rudá kometa je stále ve znamení Panny. Zdá se, že je blíž. Její ohnivý chvost úplně zastínil mou hvězdu." Zaslechli kroky těžkých bot na dlažbě a cinkot klíčů. Sir Francis se obrátil k Halovi. "Dovol, abych tě naposled objal, synku." Otcovy rty byly vyschlé a rozpálené horečkou. Jejich dotek trval jen chviličku, než se otevřely dveře cely.
"Ven, vy dva povedení ptáci," řekl Manseer žoviálně.
"Nenecháme přece guvernéra a Pomalého Johna čekat." Mezi diváky v soudní síni vládla nálada podobná atmosféře při kohoutích zápasech těsně před vypuštěním ptáků. Sir Francis s Halem vedli zubožený zástup vězňů. Dřív než si Hal stačil uvědomit, co dělá, krátce pohlédl na místo vyhrazené pro honoraci. Katinka seděla uprostřed první řady a komorná Zelda, sedící za ní, blýskla po Halovi nevraživým okem. Zato na Katinčiných rtech hrál tichý spokojený úsměv a fialkové světlo jejích očí jako by osvětlovalo zšeřelou soudní síň. Hal rychle odvrátil zrak překvapený nečekaným přívalem nenávisti, která vytlačila z jeho srdce nedávné zbožňování. Jak se to mohlo tak rychle změnit? divil se, ale věděl, že mít v ruce meč, neváhal by ani chvilku a vrazil by ho mezi vyzývavé hroty jejích bílých ňader. Na lavici pocítil nutkání podívat se do řad diváků. Tentokrát ho ale zmrazil pohled jediného páru očí.
Bledé a pozorné jako oči leoparda sledovaly otcovu tvář.
Pomalý John seděl v přední řadě. Ve vysokém klobouku se širokou střechou a v černém obleku připomínal kazatele.
"Nedívej se na něj," zasykl sir Francis. Hal si uvědomil, že otec ví o upřeném pohledu těch divných očí. V okamžiku, kdy se Hal uklidnil, vešel zadními dveřmi do soudní síně van de Velde a uvelebil se v křesle. Měl blažené oči a paruku mírně nakřivo. Zřejmě dobře poobědval, protože tiše říhnul a pohlédl dolů na vězně tak laskavě, že v Halovi vzbudil nečekanou vlnu naděje.
"Zvážil jsem důkazy předložené tomuto soudu," začal guvernér bez jakéhokoliv úvodu, "a chtěl bych říct, že mě dojal způsob, jakým se oba advokáti zhostili svého úkolu. Plukovník Schreuder byl přímo vzorem pragmatické stručnosti..." jazyk mu škobrtl o poslední dvě delší slova a znovu si odříhnul. Závan teplého vzduchu donesl po chvíli k Halovi pach kmínu a česneku. Van de Velde upřel otcovský zrak na Jacobuse Hopa.
"Obhájce se obdivuhodně snažil zachránit beznadějný případ a já se o tom zmíním v hlášení pro Společnost." Hop pyšně vztyčil hlavu a začervenal se vděkem.
"Avšak!" Pohlédl na lavice obžalovaných. "I když jsem při zvažování důkazů hodně přemýšlel o námitkách obhajoby, myslím těch vznesených panem Hopem, jmenovitě že piráti konali na základě pověřovací listiny vydané anglickým králem a že napadli galeonu Společnosti Rozhodnost, aniž by věděli o ukončeném nepřátelství mezi bojujícími stranami nedávného konfliktu, byl jsem nucen pod tíhou jiných nezvratných důkazů odmítnout tuto obhajobu v celém rozsahu a uznat vinu všech dvaceti čtyř obžalovaných osob. Jsou vinni zločinem pirátství na širém moři, loupeže, únosu a vraždy." Námořníci na lavici obžalovaných na něj hleděli v němém úžasu.
"Chcete ještě něco dodat, než vynesu ortel?" zeptal se van de Velde a otevřel stříbrnou dózu se šňupavým tabákem.
Zvučný hlas sira Francise se nesl po celé síni. "Jsme váleční zajatci. Nemáte právo nás přikovat na řetěz jako otroky a nemáte ani právo nás vyslýchat a vynášet nad námi soudy." Van de Velde postupně potáhl špetku tabáku nosními dírkami, delikátně kýchl a poprskal písaře vedle sebe. Úředník jen přimhouřil oči, ale jeho brk dál čile šmejdil po papíře.
"Mám zato, že diskuze na toto téma proběhla vyčerpávajícím způsobem již na počátku stání, takže přistoupíme k vynesení rozsudku. Začneme čtveřicí negrů. Ať povstanou následující osoby: Aboli! Matesi! Jiri! Kimatti!" Stráže přinutily oba páry v řetězech vstát. Přišourali se ke stupni pod soudcův stůl a van de Velde si je přeměřil přísným okem. "Vzal jsem v úvahu, že jste jen nevědomí divoši, od kterých se nedá očekávat chování hodné dobrých křesťanů. Vaše zločiny však páchnou až do nebes a volají po trestu. Protože jsem však nakloněn milosrdenství, odsuzuji vás jen k doživotnímu otroctví. Budete prodáni na trhu s otroky a výnos z prodeje připadne pokladně Společnosti. Seržante, odveďte je!" Když je odváděli, Aboli pohlédl na sira Francise a Hala. Jeho tvář za maskou tetování byla netečná, ale oči hovořily jasně. Loučil se s nimi.
"Nyní přijdou na řadu bílí piráti," oznámil van de Velde.
Přistoupí následující vězňové." Začal číst seznam. "Henry Courteney, důstojník a společník. Ned Tyler, bocman. Daniel Fisher, bocman. William Roger, námořník..." Přečetl všechny kromě sira Francise. Když sir Francis vstal spolu se synem, van de Velde ho zastavil. "Vy ne! Jste kapitán a vůdce této bandy lumpů. S vámi mám jiné plány. Ať je zbrojíř oddělí."
Zezadu síně přiběhl muž s koženým pytlíkem nástrojů a zručně odsekl Halova pouta od řetězu. Hal odešel za ostatními a sir Francis na lavici osiřel. Van de Velde studoval tváře odsouzenců. Začal na konci řady a zamyšleným pohledem měřil jednoho po druhém, až skončil u Hala.
"Tohle je nejvybranější smečka hrdlořezů, jaké jsem kdy viděl. Žádný poctivý člověk si nemůže být jistý životem, dokud se kolem pohybují stvůry jako vy. Jste všichni zralí pro šibenici." Při pohledu na Hala dostal nápad. Vyhledal očima Buz-zarda sedícího vedle Katinky. "Drahý lorde!" zvolal. "Mohl bych vás obtěžovat na slovíčko?" Van de Velde zvedl svou objemnou tělesnou schránku a zmizel za dveřmi zadní místnosti.
Buzzard se galantně uklonil Katince a následoval guvernéra.
Když vstoupil do zasedací místnosti, našel van de Veldeho, jak se hrabe v jídle na stříbrném podnose. Oslovil Buzzarda s plnými ústy. "Napadla mě taková věc. I když pošlu Francise Courteneye katovi, aby z něj dostal, kam ukryl chybějící náklad z galeony, nemám záruku, že bude mluvit. Neměl bych katovi poslat i jeho syna? Courteney mu určitě o tom něco řekl, pokud už syn přímo nepomáhal zboží ukrývat. Co si o tom myslíte vy, můj lorde?" Buzzard se zatvářil vážně a potahoval svůj rezavý vous v předstíraných úvahách. Čekal, že to vypasené prase začne uvažovat tímto směrem a dávno si odpověď připravil. Věděl dobře, že bolest sotva přinutí sira Francise prozradit místo úkrytu, i kdyby se o to snažil třeba ten nejvynalézavější mučitel. Byl příliš vzdorný a paličatý.
Existovala však jedna věc, která by ho mohla přinutit ke kapitulaci - kdyby tím zachránil svého jediného syna. "Vaše

Excelence, myslím, že kromě samotného piráta není na světě člověk, který by o pokladu věděl. Starý Franky je příliš opatrný a podezíravý, aby důvěřoval nějaké jiné lidské bytosti." Van de Velde se zatvářil pochybovačně a dopřál si novou porci uzeného lososa. Zatímco žvýkal, Buzzard shromažďoval další argumenty pro případ, že by se van de Velde rozhodl v diskuzi pokračovat. Ani v nejmenším nepochyboval, že Hal Courteney ví, kde je poklad z Rozhodnosti, a co víc, určitě bude také vědět o kořisti z Nádherné noci. Na rozdíl od otce by sotva vydržel výslech Pomalého Johna. A i kdyby se ukázal tvrdší, než Buzzard odhadoval, otec se určitě zlomí, jakmile uvidí syna na mučidlech. Ať tak nebo tak, ti dva by přivedli Holanďany na správnou stopu, a to byla poslední věc na světě, kterou si Buzzard přál. Jeho vážný výraz téměř skončil v úsměvu, když si uvědomil, že zachraňuje Henryho Courteneye z drápů Pomalého Johna. Ale jestli chtěl poklad získat sám, musel zajistit, aby k němu Courteneyové nepřivedli sýrové hlavy spět. Z tohoto hlediska byla šibenice tím nejlepším místem pro sira Francise a kobka v podzemí zase pro Hala. Nedokázal se ubránit úsměvu, když si představil, že v čase, kdy bude Pomalý John kalit železa v krvi sira Francise, poletí Racek s větrem o závod zpátky do Sloní laguny. Už se viděl, jak odněkud z jeskyně nebo skalní průrvy tahá pytle stříbrňáků a zlaté cihly. Obrátil se s úsměvem na van de Veldeho. "Ne, Vaše Excelence. Můžu vás ujistit, že Francis Courteney je jediný člověk, který ví, kde je poklad. Franky sice vypadá tvrdě a mluví statečně, ale jakmile ho Pomalý John vezme do práce, převalí se na záda a roztáhne stehna jako děvka, která zmerčí zlaťák. Radím vám, pošlete Henryho Courteneye pracovat s ostatními na hradby a spolehněte se, že vás ke kořisti přivede jeho otec."
"Ja," konečně přikývl van de Velde, "jsem stejného názoru.
Jen jsem se chtěl s vámi poradit." Strčil do úst poslední kousek lososa. "Půjdeme zpátky a skončíme tu věc." Vězňové stále čekali v řetězech pod pódiem, podobni tažným zvířatům v postraňcích.
"Šibenice by pro vás byla příhodným domovem, ale nejste jí hodni, a proto vás každého odsuzuji k doživotní práci ve prospěch Holandské východoindické společnosti, kterou jste oloupili a jejíž sluhy jste zabili nebo zmrzačili.
Nevykládejte si to jako laskavost nebo slabost z mé strany.
Přijde den, kdy budete prosit Všemohoucího o milosrdenství rychlé smrti, kterou vám dneska odpírám. Odveďte je do práce ihned. Pohled na ně uráží mé oči a oči všech čestných lidí."
Když je vyváděli ze síně, Katinka zasyčela zlostí a rozmrzelým gestem dala najevo svou nespokojenost. Lord Cumbrae se k ní nahnul a zeptal se: "Co vás trápí, madam?"
"Obávám se, že manžel udělal chybu. Měl je poslat všechny na hranici." Odepřel jí vzrušení z podívané na práci Pomalého Johna. Neuvidí svíjející se tělo toho pohledného děcka a neuslyší jeho nářek, i když jí to manžel slíbil. Ano, podvedl ji a okradl o potěšení a bude za to pykat, rozhodla se.
"Ale madam. Pomsta chutná nejlíp, když je prožívána pomalu jako dýmka dobrého viržinského tabáku, a ne spěšně zhltnuta naráz. Kdykoliv se vám příště zachce, stačí pohlédnout z okna a můžete ho vidět pomalu umírat v práci." Hal míjel dlouhou lavici, na níž zůstal sir Francis sám. Vypadal opuštěný a nemocný, vlasy a vousy měl slepené a temné stíny pod očima kontrastovaly s bledostí jeho tváře. Hal nedokázal klidně snést ten pohled a zavolal na něj. Ale když se k němu rozběhl, seržant Manseer mu s holí v ruce pohotově zastoupil cestu, jako by předvídal jeho reakci. Hal couvl zpátky. Otec ani nevzhlédl a Hal pochopil, že považuje rozloučení za skončené a že odchází kamsi daleko, kam za ním může snad jen Pomalý John.
Jakmile se za houfem odsouzenců zavřely dveře, v soudní síni nastalo tíživé ticho a zraky všech se upřely na osamělou postavu v lavici.
"Francisi Courteneyi," přerušil ticho van de Velde, "vstaňte!" Sir Francis pohozením hlavy odstranil z očí vlasy a setřásl ruce strážců, kteří mu chtěli pomoci na nohy. Vstal sám a s hlavou vztyčenou kráčel k pódiu. Cáry roztrhané košile mu visely po bocích a nahá záda pokrývaly tmavé pruhy zaschlé krve.
"Sire Francisi, určitě není náhoda, že máte stejné křestní jméno jako největší pirát všech dob, darebák Francis Drake."
"Mám tu čest nosit jméno po nejslavnějším mořeplavci," odpověděl sir Francis tiše.
"O to větší radost mi dělá, když nad vámi můžu vynést ortel.
Odsuzuji vás na smrt." Van de Velde počkal, jaký dojem vyvolají ta slova u sira Francise, ale ten na něj hleděl, jako by se ho netýkala. "Opakuji. Vaším trestem bude smrt, ale jak zemřete, záleží na vás." Nečekaně se rozchechtal. "Není mnoho ničemů vašeho kalibru, s nimiž by se zacházelo s takovou ohleduplností."
"S vaším dovolením se zdržím jakýchkoliv projevů vděčnosti, dokud neuslyším zbytek vaší nabídky," zabručel sir Francis a van de Velde se přestal smát.
"Ne všechen náklad z Rozhodnosti se vrátil zpátky. A co horšího, chybí jeho nejcennější část. Jsem si jist, že jste ho stačil ukrýt, než vás zajaly jednotky Společnosti. Jestli jste ochoten sdělit našim úředníkům, kam jste ukryl zbytek uloupeného zboží, zemřete čistě a rychle. Bude vám sťata hlava."
"Nemám, co bych řekl," odpověděl sir Francis klidně.
"Pak, bohužel, vám stejnou otázku položí za nesrovnatelně horších podmínek kat." Van de Velde lehce přejel prsty své masité rty, jako by chtěl zdůraznit, jak lahodně mu ta slova chutnala.
"Stále máte možnost volit. Buď na tu otázku odpovíte bez prodlení a katova sekera ukončí vaše utrpení, nebo zůstanete tvrdohlavý a výslech bude pokračovat na mučidlech."
"Jeho Excelence je přímo vzorem milosrdenství," uklonil se sir Francis. "Ale já nemůžu odpovědět na otázku, protože nevím nic o nákladu, o kterém tady stále mluvíte."
"Pak ať Všemohoucí dopřeje milost vaší duši," řekl van de Velde a obrátil se na seržanta. "Odveďte vězně a předejte ho katovi." Hal balancoval vysoko na lešení u rozestavěné zdi jižní bašty pevnosti. Už druhý den práce, která měla trvat do konce jeho života, stačil, aby mu dlaně a ramena do krve rozedřely kamenné bloky a hrubé provazy. Konec jednoho prstu mu napůl rozdrtil kámen a nehet na něm dostal barvu fialových hroznů. Každý z kamenných kvádrů vážil nejmíň tunu a museli ho ručně dopravovat po deskách chatrného lešení z bambusových tyčí. Spolu s ním pracoval ve skupině

také Velký Daniel a Ned Tyler. Jejich zranění se ještě nestačila zahojit úplně, a protože pracovali jen v sukénkách z hrubého plátna, byly rány dobře viditelné. Po kulce z muškety zel v Danielově hrudi temně fialový kráter a na zádech se mu jako stopa po lvím drápu táhla jizva následek Halova chirurgického zásahu. Strupy na obou ranách při zátěži popraskaly a vytékal z nich vodnatý krvavý roztok. Nedovo stehno obtáčela rudá jizva a při chůzi těžce kulhal. Po zajetí a pobytu v podpalubí Racka ztratila jejich těla poslední zbytky tuku. Byli vychrtlí jako honicí psi a pod kůží zrudlou sluncem jim vystupovaly kosti a šlachovité svaly. Přestože na obloze stálo jasné slunce, studený severozápadní vítr jim drásal těla jako brusný papír.
V jednotném rytmu tahali za konec manilového provazu. Při každém potáhnutí zaskřípěly kladky zdvihacího mechanizmu a žlutý balvan postoupil o dalších pár centimetrů na své nebezpečné pouti vzhůru. Předešlého dne se pod váhou kamenů zřítilo lešení na sousední baště a tři z odsouzenců nalezli smrt na kočičích hlavách dvora. Dozorce Hugo Barnard stál nad jejich rozdrcenými těly.
"Tři ptáci jediným kamenem?" divil se nahlas. "Příště z každého neopatrného bastarda, který se zabije, vymlátím duši," dodal a zasmál se svému šibeničnímu humoru. Daniel si přehodil provaz na zdravé rameno a přidržel břemeno, zatímco zbytek týmu se vyklonil a přitáhl houpající se balvan na lešení.
Společnými silami ho pak podle instrukcí holandského kameníka usadili do mezery v kamenné zdi. Jakmile zapadl na své místo, odstoupili a těžce dýchali námahou. Každý sval rozbolavělých těl se jim chvěl únavou, ale na odpočinek nebylo ani pomyšleni. Ze dvora dole už na ně řval Hugo Barnard: "Pošlete závěs dolů a hněte sebou, nebo za vámi vylezu a přesvědčím vás." Na důkaz, že svou nabídku myslí vážně, švihl do vzduchu karabáčem z uzlovaných řemínků.
Daniel pohlédl přes okraj lešení a strnul. "Támhle jde Aboli a ostatní negři," řekl přes rameno Haloví. Hal ho odstrčil stranou a pohlédl dolů. U východu z podzemního vězení se vynořil hlouček postav. Jejich čtyři černé druhy vyvedli v lehkých řetězech na zimní slunce.
"Podívej na ty šťastlivce," zabručel Ned závistivě. Černoši nemuseli pracovat. Právě naopak, den co den je vykrmovali v cele, aby před aukcí trochu ztloustli. Toho rána je Manseer donutil svléct se do naha a do cely přišel lékař Společnosti doktor Saar, aby je prohlédl. Po jeho odchodu se museli natřít olejem a nyní jim těla svítila na slunci jako vyleštěný eben.
I když byli následkem pobytu na Rackovi ještě stále štíhlí, olejový film jim zdůraznil svaly a udělal z nich prvotřídní zboží. Nyní je vedli k hlavní bráně na přehlídkový prostor, kde už se shromažďoval dav. Než prošli branou, Aboli pohlédl na lešení, kde stál Hal. Jejich oči se na chviličku setkaly, ale Aboli hned sklopil hlavu a bez dalšího ohlížení zmizel v bráně. Aukční pódium, provizorní stavba, která sloužila zároveň jako šibenice a pranýř, kde byla pro veřejnost vystavována těla popravených delikventů, stálo uprostřed prostranství. Čtyři černé muže postavili nahoru a doktor Saar oslovil dav. "Prohlédl jsem všechny čtyři otroky, kteří jsou dneska nabízeni," prohlásil a sklonil hlavu, aby přes drátěné obroučky brýlí líp viděl do tváří lidí. "Můžu vás ujistit, že se všichni těší dobrému zdraví. Mají zdravé oči i zuby a jsou silní a ohební."
Dav v oslavné náladě zatleskal úvodu, a když pak doktor nemotorně slezl z pódia a pospíchal zpátky k bráně, vysloužil si ironický smích. Na stupni ho vystřídal Jacobus Hop. Zjednal si klid, začal číst a přítomní s potěšením imitovali jeho škobrtavá slova. "Z příkazu Jeho Excelence, guvernéra této kolonie Holandské východoindické společnosti, jsem oprávněn nabídnout k prodeji za nejvyšší nabídku čtyři černé otroky..."
Přestal číst a smekl uctivě klobouk. Po cestě dolů od rezidence přijížděl otevřený guvernérův kočár tažený šesticí šedáků. Na kožených sedadlech seděl lord Cumbrae s guvernérovou ženou a naproti nim plukovník Schreuder. Dav nechal kočár projet. Fredricus zastavil spřežení u pódia, zatočil kličkou brzdy, ale pasažéři se neměli k vystupování. Katinka točila parapletem a vesele štěbetala se dvěma svými společníky. Hopa na pódiu příjezd honorace zmátl úplně. Celý rudý rozpaky mrkal do slunce a nesrozumitelně koktal, dokud ho netrpělivý plukovník Schreuder nepřerušil. "Tak pohněte s tím, příteli. Nepřijeli jsme tu proto, abychom sledovali, jak stojíte s otevřenou hubou." Hop si nasadil klobouk, uklonil se nejdřív Schreuderovi a pak Katince a pokračoval zvýšeným hlasem: "První je otrok Aboli. Asi třicetiletý, příslušník kmene Qwanda z východního pobřeží Afriky. Jak jistě víte, otroci z tohoto kmene jsou velmi vhodní pro práci na polích a jako pastevci. Mohou být také snadno vycvičeni na vozky pro nákladní povozy i ke kočárům." Odmlčel se, setřel pot z čela a znovu vzkřísil svůj škobrtavý jazyk. "O Abolim je známo, že je zkušený lovec a rybář. Je schopen přinést svému majiteli užitek ve všech uvedených činnostech."
"Mijnheer Hop, něco před námi skrýváte," zvolala Katinka a její poznámka znovu vyvedla Hopa z míry. Začal zadrhávat tak strašně, že z něj nevypadlo jediné slovo.
"Ctěná paní, vysoce vážená paní," bezmocně rozhodil ruce.
"Ujišťuji vás..."
"Nabízel byste býka oblečeného v šatech?" zeptala se Katinka.
"Čekáte, že budeme ochotni kupovat něco, co nemůžeme vidět?"
Hop konečně pochopil, co míní, a obrátil se k Abolimu.
"Vysvléci!" nařídil hlasitě, aby si před urostlým divochem dodal odvahy. Aboli ho chvíli sledoval nehybně, ale pak s pohrdáním odvázal bederní roušku a nechal ji spadnout na prkna pódia. Nahý a úžasný hleděl netečně přes hlavy davu ke Stolové hoře. Shromáždění dole obdivně zašumělo. Jakási žena vykřikla a jiná se zahihňala, ale zrak neodvrátil nikdo.
"Hmm!" Cumbrae porušil napjaté ticho. "Kupec dostane vrchovatou míru. Tuhle krvavou klobásu netřeba dovažovat. Nabízím pět set zlatých!"
"O sto víc!" okamžitě reagovala Katinka. Buzzard na ni úkosem pohlédl a koutkem úst prohodil: "Nečekal jsem, že budete přihazovat, madam."
"Tohoto otroka dostanu za každou cenu, drahý lorde," varovala Katinka milým hlasem. "Líbí se mi."
"Nikdy bych nestál v cestě krásné ženě, madam," Buzzard se uklonil, "jen doufám, že nebudete zvyšovat moje nabídky

u ostatních tří?"
"Na tom se můžeme domluvit, lorde," souhlasila Katinka.
"Tenhleten je můj a vy si nechte ostatní." Když Hop pohlédl na Cumbraeho v očekávání, že zvýší nabídku, Buzzard jen založil ruce a zavrtěl hlavou. "Trochu velká cena na moje gusto," řekl a Hop marně hledal mezi diváky jiného zájemce. Nikdo nebyl na hlavu padlý, aby se postavil proti guvernérově ženě. Nedávno měli u soudu možnost vidět malou ukázku temperamentu Jeho Excelence.
"Otrok Aboli je prodán mevrouw van de Velde za částku šesti set guilderů!" zapípal Hop a uklonil se směrem ke kočáru.
"Chcete mu sundat okovy, madam?" Katinka se zasmála. "A dívat se, jak mizí v horách? Ne, mijnheer, vojáci ho odvedou do příbytku otroků v rezidenci spoutaného." Jediným pohledem přiměla Schreudera, aby přivolal malý oddíl zelenokabátníků, čekajících pod velením desátníka na okraji davu. Prorazili si lokty cestu k pódiu, sebrali Aboliho a odváděli ho zpět k pevnosti.
Katinka ho vyprovodila zálibným pohledem a pak poklepala prstem na Buzzardovo rameno. "Díky, můj lorde."
"Na řadu přichází otrok Jiri," četl Hop ze svých záznamů.
"Jak vidíte, je to další statný exemplář..."
"Pět set zlatých!" přerušil ho Buzzard a rozhlédl se hrozivě kolem, jako by chtěl pohledem zastrašit případného zájemce. Bez Katinčiny konkurence však smělost měšťanů značně vzrostla.
"Sto navíc," ozval se kupec z kolonie.
"Přidám další stovku!" zvolal povozník v mantlu z leopardí kůže. Nabídky rychle vzrostly na patnáct set guilderů a ve hře zůstali jen povozník a Buzzard.
"Čert aby spral toho ťulpasa!" vrčel Cumbrae. Otočil hlavu a očima vyhledal svého bocmana. Samu Bowlesovi zasvítily oči, přikývl a se svými muži v patách se protáhl mezi diváky a stoupl si za vytrvalého povozníka.
"Šestnáct set," zařval Buzzard, "a vem tě čert!" Povozník otevřel ústa připravený jít výš, ale něco ho píchlo do žeber. Když zahlédl nůž v Samově pěsti, zavřel ústa a zbledl jako velrybí kostice.
"Je řada na vás, mijnheer Tromp!" vybízel Hop, ale polekaný zájemce už mířil k osadě. Kimatti i Matesi byli přiklepnuti Buzzardovi, každý za cenu hrubě pod tisíc guilderů. Ostatní potenciální kupci, kteří viděli malé drama mezi povozníkem a Samem, se už neodvážili s Buzzardem soupeřit. Všechny tři otroky odváděla parta Sama Bowlese k pláži. V jednom okamžiku se Matesi pokusil utéct, ale dostal ránu železným trnem do hlavy. Námořníci ho bezvládného vhodili do čekajícího člunu a odveslovali k Rackovi zakotvenému před linií příbřežních mělčin.
"Úspěšná výprava pro nás oba, nemyslíte, lorde?" Katinka se na Buzzarda líbezně usmála. "Oslavíme náš kup, co vy na to?
Doufám, že s námi dnes večer povečeříte v rezidenci."
"Nic by mi neudělalo větší radost, madam. Ale bohužel. Zdržel jsem se jen proto, abych doplnil stav své posádky o pár statných námořníků. Moje loď již čeká v zátoce a odliv s příznivým větrem vybízejí k vyplutí."
"Budete nám scházet, milý lorde. Vaše přítomnost je vždy tak zábavná a rozptylující. Doufám, že se u nás zastavíte a pobudete chvilku déle, až vás příště zase vítr zavane k mysu Dobré naděje."
"Není na světě síly, která by mi v tom zabránila, madam.
Žádná bouře, špatný vítr ani nepřítel na to nemají dost sil," hlaholil Cumbrae a políbil jí ruku. Plukovník Schreuder se zamračil; špatně snášel, když se jiný muž dotkl třeba i prstem ženy, která se stala smyslem jeho existence.

Jakmile se Buzzard podrážkami bot dotkl paluby Racka, zahulákal ke kormidlu: "Gordie, chlapče, připrav se zvednout kotvu. Vyplouváme." Pak zahlédl Sama Bowlese. "Chci mít ty tři negry na palubě, a rychle." Když je před něho seřadili, pozorně si je prohlédl. "Mluví někdo z vás, pohanských krasavců, božím jazykem?" zeptal se. Hleděli na něj tupě a Buzzard smutně zavrtěl hlavou. "Komplikujete mi život."
"Prosím za prominutí," Sam Bowles servilně zatahal Buzzarda za rukáv. "Znám je dobře, všechny tři. Sloužil jsem s nimi na stejné lodi. Jen si hrají na hlupáky. Všichni mluví dobře anglicky." Cumbrae se na ně zazubil, ale z očí mu hleděla smrt. "Nyní patříte mně, moji milí. Od špiček vlněných čapek až po růžové šlapy vašich rozpláclých chodidel. Jestli si chcete udržet kůži na vašich černých prdelích vcelku, tak si se mnou víckrát nehrajte, jasné?" řekl a jediným úderem chlupaté pěsti poslal Jiriho na prkna paluby. "Když se vás na něco zeptám, odpovíte pěkně anglicky. Vracíme se do Zátoky slonů a vy mi v zájmu vašeho zdraví ukážete, kam kapitán Franky ukryl svůj poklad. Slyšíte?" Jiri se mátožně zvedl z podlahy. "Ano, kapitáne, lorde, pane! Slyšíme vás. Jste naším otcem."
"To si raději tupým rýčem odseknu vlastní úd, než bych zplodil něco takového!" Buzzard se rozchechtal. "A ted fofrem na hlavní ráhno spustit plachty," dodal a řízným kopancem do zadku poslal Jiriho ke stěžni.

Katinka seděla s plukovníkem Schreuderem na slunci v rohu terasy a Sukeena u servírovacího stolku nalévala víno. Když pak stavěla vysokou číši se spirálovitou stopkou na jídelní stůl, ozdobený čerstvým ovocem a květinami ze zahrad Pomalého Johna, Katinka jí lehce pohladila ruku.
"Už jsi poslala pro nového otroka?" předla.
"Aboli se koupe a uniformu jsem mu připravila podle vašeho příkazu, paní," odpověděla Sukeena tiše a pohlazení zdánlivě nevěnovala pozornost. Zato Schreuder si ho všiml dobře a pobavil Katinku žárlivým pohledem. Pozvedla k němu sklenku a usmála se přes její okraj. "Připijeme na šťastnou cestu lordu Cumbraemu?"
"Jistě." Zvedl svou číši. "Na krátkou a rychlou cestu na dno oceánu. Jemu i jeho krajanům."
"Jste šprýmař, můj drahý plukovníku," zasmála se. "Ale už dost, támhle přichází má nejnovější hračka." Dva zelenokabátníci přiváděli Aboliho. Měl na sobě přiléhavé černé kalhoty a bílou bavlněnou košili střiženou tak, že ještě zdůrazňovala široký hrudník a mohutná ramena. Katinka spustila anglicky. "Příště se ukloníš, kdykoliv se ocitneš v mé

blízkostí, a budeš mě oslovovat jako svou paní, rozumíš? Když zapomeneš, zavolám Pomalého Johna, aby ti připomněl. Víš, kdo je Pomalý John?"
"Ano, paní," zamumlal Aboli, aniž by na Katinku pohlédl.
"Výborně! Myslela jsem, že budeš zlobit a že tě budu muset nejdřív zkrotit. Takhle to bude snadnější pro nás oba." Usrkla vína a pomalu vzhlédla s hlavou na stranu. "Koupila jsem tě jen tak, z pouhého rozmaru. Ještě nevím, co s tebou. Ale napadá mě, že budu potřebovat nového kočího, když si guvernér Kleinhans odváží toho svého domů." Otočila se na plukovníka Schreudera. "Slyšela jsem, že tihle negři to se zvířaty umí.
Máte podobnou zkušenost, plukovníku?"
"Vskutku, mevrouw. Jsou sami zvířata, a jak se zdá, rozumí si dobře s hovady všeho druhu," Schreuder domluvil a beze spěchu si Aboliho prohlížel. "Fyzicky je na tom vskutku dobře, člověk v nich ovšem nesmí hledat inteligenci. Ale jinak vám musím pogratulovat ke koupi."
"Později k němu připustím Sukeenu," uvažovala Katinka nahlas.
Dívka otrokyně mlčela, ale protože byla ke stolu obrácená zády, neviděli jí do tváře. "Bude zábavné sledovat míšení černé krve se zlatem."
"Velmi zajímavá kombinace," přitakal Schreuder. "Ale nebojíte se, že by mohl uprchnout? Viděl jsem ho bojovat na palubě Rozhodnosti a řeknu vám, je to divoch. Krutý a nebezpečný.
Okovy na nohou by mu slušely nejlíp, alespoň do doby, než zkrotne."
"Nemyslím, že bych musela jít tak daleko," oponovala Katinka.
"Během svého uvěznění jsem měla příležitost ho pozorovat dost dlouho. Je oddán pirátu Courteneyi jako věrný pes a tomu jeho frackovi ještě víc. Nevěřím, že se pokusí o útěk, dokud jeden z nich žije v podzemí pod hradbami. Pochopitelně v noci ho nechám pod zámkem s ostatními otroky, ale přes den se bude pohybovat volně. Musí zvládnout své povinnosti."
"Doufám, že víte, co děláte. Ale já bych takovému stvoření nikdy nevěřil," varoval Schreuder. Katinka se obrátila na Sukeenu. "Zařídila jsem u guvernéra Kleinhanse, aby Fredricus Aboliho zaučil na kočího. Rozhodnost vypluje nejdřív za deset dní. To by mělo stačit. Postarej se o to ihned." Sukeena se hluboce uklonila. "Jak paní nařizuje," řekla a kývla na Aboliho. Kráčel za ní po chodníku ke stájím, kde Fredricus parkoval s kočárem. Stylem chůze a držením těla Abolimu připomněla mladé dívky vlastního kmene. Jako malá děvčata je matky učily nosit vodu v nádobách z tykve na hlavách, a tak jim narostla rovná záda a při chůzi se pohybovala plavně, jako by se vznášela nad zemí. A přesně tak šla dívka před ním.
"Pozdravuje tě bratr Althuda. Vzkazuje, žes pořád jeho tygří orchidea." Sukeena se zarazila tak prudce, že do ní Aboli málem narazil. Připomínala malého medosavce, který se v letu zastaví nad květem. Když za okamžik pokračovala v chůzi, viděl, jak se chvěje.
"Tys viděl mého bratra?" zeptala se, aniž by otočila hlavu.
"Nikdy jsem mu nepohlédl do tváře, ale hovořili jsme spolu přes dveře jeho cely. Říkal, že vaše matka se jmenovala Ashreth a že jantarovou brož, kterou nosíš, jí daroval tvůj otec v den tvého narození. Tvrdil, že když ti tyhle věci povím, poznáš, že jsem přítel."
"Pokud ti věří on, věřím ti také. Budu tvou přítelkyní."
"A já tvým přítelem," dodal Aboli tiše.
"Pověz mi, jak se Althudovi daří? Je v pořádku?" prosila.
"Hodně mu ublížili? Předali ho Pomalému Johnovi?"
"Je zmatený. Už dlouhé měsíce tráví v podzemí, a ještě ho nesoudili ani mu neublížili."
"Díky Alláhovi!" Sukeena se otočila s úsměvem na tváři krásné jako sama tygří orchidea, ke které ji Althuda přirovnal. "Mám určitý vliv na guvernéra Kleinhanse. Podařilo se mi ho přesvědčit, aby odložil soud nad bratrem. Ale když nyní odchází, nevím, co udělá nový guvernér. Můj ubohý bratr, tak mladý a statečný. Jestli ho svěří do péče Pomalého Johna, moje srdce zemře s ním stejně pomalu a bolestně."
"Je tam s ním ještě jeden člověk, kterého miluji stejně jako ty svého bratra."
"Myslím, že vím, o kom mluvíš. Viděla jsem ho v ten den, kdy vás vedli v řetězech z lodi. Je rovný a hrdý jako mladý princ."
"Ano, to byl on. Stejně jako tvůj bratr si zaslouží svobodu."
Sukeeniny nohy znovu na moment zastavily. "Co to říkáš, Aboli?"
"Ty a já je společně můžeme osvobodit."
"Je to možné?" zašeptala.
"Althuda už jednou volný byl. Přetrhl řemínek, který ho držel, a jako sokol směle vzlétl." Aboli zaklonil hlavu a pohlédl do bolavě modrého afrického nebe. "S naší pomocí se mu to podaří znovu a s ním i Gundwanemu." Došli ke stájím. Fredricus na kozlíku vstal, pohlédl dolů na Aboliho a výsměšně se ušklíbl. Zuby měl zahnědlé od žvýkání tabáku. "Jak se může černá opice naučit řídit můj kočár a mých šest miláčků?" zeptal se nebe nad sebou.
"Fredricus je nepřítel, pozor na něj," varovala Aboliho koutkem úst. "Nedůvěřuj nikomu z domácnosti guvernéra, dokud se na tom nedomluvíme."

Stejně jako otroky a většinu nábytku v rezidenci, odkoupila Katinka od Kleinhanse všechny koně i s jezdeckou výbavou.
Zaplatila mu písemným příkazem na bankéře v Amsterodamu.
Jednalo se o značnou sumu, ale Katinka si nedělala starosti.
Věděla, že otec rád uhradí všechny její výdaje. Vybrala si nejkrásnějšího koně z guvernérovy stáje, hnědou klisnu. To

výjimečné zvíře mělo silné elegantní nohy a překrásně tvarovanou hlavu. Katinka byla zkušená jezdkyně, ale neměla cit pro tvory pod sedlem a její bledé, štíhlé ruce s nimi zacházely krutě a nemilosrdně. Jezdila se španělskou uzdou, která bolestivě rozdírala koňskou tlamu, a k použití biče neměla nikdy daleko. Nešetřila kobylu a vůbec. jí nevadilo, že ji ničí. Věděla, že ji může kdykoliv výhodně prodat. Navzdory povahovým chybám jezdila Katinka odvážně a měla elegantní posed. Kobylka pod ní tancovala a pohazovala hlavou od bolesti, kterou jí působila uzda, ale Katinka seděla klidně. Když jí po chvíli pohnala do plného cvalu, letěla do příkrého stoupání jako vítr. Kdykoliv se jí zdálo, že zpomaluje nebo váhá přeskočit kmen padlý přes cestu, domluvila jí bičem. Když projížděla horský průsmyk, kůň byl uštvaný a mokrý, jako by právě přebrodil řeku. Pěna zabarvená krví odlétající od poraněné tlamy stříkala Katince na sukně a jezdecké boty.
Katinka se divoce rozesmála, když viděla, že plukovník Schreuder zaostává nejmíň o padesát délek. Jel potajmu jinou stezkou a teprve nahoře se jejich cesty spojily. Černý valach se prohýbal pod vahou statného plukovníka a ani bič ho nedokázal přinutit k rychlejšímu běhu. Nestačil držet krok s hnědkou. Katinka v horském sedle nezastavila, ale podle svého zvyku hnala bičem a ostruhami kobylku dál dolů odvráceným svahem hory. Cesta byla zrádná a kůň vyčerpaný prudkým výjezdem. Případný pád by skončil určitě katastrofou, ale Katinka nedbala. Cítila silné zvíře pod sebou a vyžívala se ve vzrušení, které jí přinášelo zpocené sedlo vzpínající se proti stehnům a hýždím. Svah končil otevřenou loukou s potůčkem.
Nějakou chvíli sledovala jeho tok, a když dojela k lesíku stromů se stříbřitým listím, na tuctu kroků zadržela kobylku z plného cvalu do zastavení.
Přehodila nohu přes hrušku sedla a ve víru krajek a hedvábí s kočičí lehkostí doskočila na zem. Zatímco se kobylka sotva držela na nohou vyčerpáním a hrudník se jí nadouval jako kovářský měch, Katinka s rukama v bok čekala na Schreudera.
Konečně se objevil na louce a pádil k ní. Když seskočil z koně, měl tvář rudou zlostí. "To bylo šílenství, mevrouw," volal.
"Mohla jste spadnout!"
"Ale nespadla, plukovníku." Smála se mu do tváře. "Pokud mi ovšem k pádu nepomůžete vy sám." Vztáhla k němu znenadání ruce, objala ho kolem krku a jako mihule se přisála na jeho překvapená ústa. Sála tak silně, že se ani nenadál, a vtáhla mu jazyk do svých úst. Když ji ale mocně sevřel, kousla ho do dolního rtu, až začal krvácet. Vykřikl bolestí. S rozkoší otestovala jazykem kovově slanou chuť jeho krve, vytrhla se mu z náruče a s přizvednutými sukněmi odběhla k potůčku.
"Při matce boží, za to mi zaplatíš, ty ďáblice!" Setřel si ret, a když spatřil na dlani krev, rozběhl se za ní.
Posledních pár dnů ho Katinčina hra dohánělа na pokraj šílenství. Slibovala a hned zase odvolávala, škádlila ho a odmítala, chvíli byla žhavá jako tropické slunce za poledne a obratem studená jako severák. Byl z toho už celý zmatený, ale jeho touha byla nakažlivá. Tím jak ho mučila, hnala i sebe a nyní už po něm toužila stejně silně jako on po ní. Chtěla ho cítit hluboko ve svém klíně. Musela ho mít, aby uhasil požár. který jí spaloval tělo. Přišel čas, kdy už se nedokázála zdržet. Dohnal ji a zaskočil u stromu. Opřela se o kmen a hleděla na něj pohledem laně obklíčené smečkou honicích psů. Viděla slepý vztek v jeho zakalených očích, zrudlou tvář naběhlou smyslností a zaťaté zuby za ohrnutými rty. S nefalšovanou hrůzou cítila, že jeho vztek přerůstá v šílenství, které už sama nedokáže zvládnout. Věděla, že je v nebezpečí života, a to poznání trhalo břehy jejího chtíče stejně, jako mohutná řeka trhá hráze při vrcholící povodni. Skočila k němu a oběma rukama se mu snažila rozepnout kalhoty.
"Chceš mě zabít, že?"
"Ty děvko," dusil se a hrábl jí po hrdle. "Ty běhno. Už víc nevydržím. Udělám z tebe..." Vytáhla mu z kalhot naběhlý penis. Byl rudý a žhavý, až měla dojem, že si spálí prsty.
"Tak mě zabij tímhle. Vraz ho do mě tak hluboko, až mi probodneš srdce." Opřela se o hrubou kůru kmene a roztáhla nohy. Zvedl jí sukně co nejvýš a oběma rukama nasměroval úd.
Jak se proti ní vzpínal a bušil do jejího klína. strom se začal otřásat jako zasažený náhlým poryvem větrné smršťě. Stříbrné listy pršely dolů a třpytily se na slunci podobné čerstvě vyraženým mincím. Vyvrcholení Katinka přivítala výkřikem tak hlasitým, že jí ho ozvěna ještě chvíli vracela ze skal vysoko nad nimi. hory dolů Katinka připomínala fúrií letící na křídlech severní bouře, která nečekaně spadne z jasného zimního nebe. Vlasy bez čepce za ní vlály a kobyla letěla, jako by ji štvala smečka lvů. U zadní ohrady vinic jí Katinka navedla na kamennou zeď, přes kterou se přenesla s lehkostí sokola. Když pak cválala dolů zahradami Pomalého Johna ke stájím, od kopyt jí vylétaly kusy hlíny spolu s plodinami, o které se katzahradník staral. Pomalý John jí pozoroval, a když se přehnala kolem, sklonil se a sebral ze země rozdrcený stvol. Zvedl ho k ústům, jemně do něj kousl a chutnal sladkou šťávu. Necítil zášť. Rostliny, které pěstoval, byly určeny k destrukci, stejně jako se lidé rodí proto, aby umřeli. Pro Pomalého Johna smrt nehrála roli, pro něj byl důležitý jen způsob umírání. Hleděl za kobylou a její jezdkyní a cítil stejnou úctu a bázeň, jaká ho vždy přepadla v okamžiku, kdy vypustil malého vrabce z klece smrtelného bytí.
Od první chvíle, kdy pohlédl do očí Katinky van de Velde, naprosto propadl jejímu kouzlu. Věděl, že na tuto ženu čekal celý život. Objevil v ní stejnou mystickou posedlost, která ovládala jeho vlastní existenci, ale ve srovnání s ní se cítil jako tvor plazící se v předpotopním bahně. Byla krutou a nedotknutelnou bohyní a on ji zbožňoval. Ty poničené rostliny mu připadaly jako oběť, kterou položil na její oltář a kterou ona přijala. Dojatý až k slzám zamrkal podivně žlutýma očima.
Konečně jednou odrážely nějaký pocit. "Poroučej," zašeptal.
"Není nic, co bych pro tebe neudělal." Katinka nasadila kobyle ostruhy a v plném cvalu projela branou. Před hlavními dveřmi rezidence ji prudce zarazila a skočila na zem dřív, než se kůň zastavil. Na Aboliho, který pospíchal z terasy, aby koně odvedl do stáje, ani nepohlédla.

Aboli cestou ke stájím kobylku tiše konejšil jazykem lesa.
"Nechala tě krvácet, viď, maličká? Ale neboj, Aboli ti rány vyléčí." Na dvoře stájí shodil sedlo a hadrem vytřel pot z kouřících boků koně a omyl je vodou. Teprve pak odvedl zvíře do stáje.
"Podíváme se, kDe tě poznamenaly její ostruhy a bič. Je to čarodějnice," utěšoval kobylu, když jí hojivou mastí natíral rozedřené kouty tlamy. "Ale teď je u tebe Aboli, aby tě ochránil a potěšil." Katinka procházela pokoje sídla s tváří rozjasněnou reziduálním světlem milování a tichou písní na rtech. V ložnici zavolala Zeldu, ale nečekala, až se stařena objeví. Svlékla se uprostřed pokoje a svršky nechala pohozené na podlaze. Chlad studeného zimního vzduchu pronikajícího žaluziemi napadl kůži jejího nahého těla ještě zvlhlého produkty vášně. Cítila, jak jí bledě růžové bradavky obkličují dvorce husí kůže a zakřičela znovu:
"Zeldo, kde ksakru vězíš?" Když komorná konečně docupitala, Katinka se na ni obořila: "Sladký Ježíši, kde se tlučeš, ty stará babo líná? Zavři ty zatracené okenice! Mám už připravenou koupel`? Nebo zase dřímáš u ohně jako vždy`?" Ale její slova postrádala obvyklou náplň jedu, a když se s rozkoší ponořila do vany přenesené z kajuty na zádi galeony, na rtech jí zahrál měkký tajemný úsměv. Zelda sehnutá nad vanou vytáhla z voňavé pěny pramence zlatých vlasů, sepnula je do drdolu a začala Katince mydlit ramena.
"Co to děláš? Nech toho! Chci být chvíli sama." Imperiálním tónem vykázala komornou ven. Zelda pustila žínku do vody a vycouvala z koupelny. Katinka chvíli spokojeně broukala, střídavě zvedala nohy z pěny a zálibně si prohlížela své jemné kotníky a růžové prsty. Pak její pozornost zaujal stín, který se mihl v zamlženém zrcadle. Zprudka se posadila a nevěřícně hleděla. Pak rychle vstala, ručníkem setřela pramínky pěny, které jí stékaly z ramen, a doplížila se ke dveřím ložnice. V zrcadle uviděla komornou, jak sbírá z podlahy její špinavé šaty. Stařena právě zkoumala skvrny na jejím spodním prádle.
Zvedla ho k obličeji a čenichala jako stará fena, která navětří vstup do králičí nory.
"Líbí se ti pach zralého mužského krému, co?" zeptala se Katinka chladně. Zelda se při zvuku jejího hlasu prudce otočila, skryla prádlo za záda a zbledla jako čerstvě vybílená stěna. Začala nesrozumitelně koktat.
"Tys už dávno vyschla, krávo stará. Kdy sis naposled přičichla k něčemu podobnému?" pokračovala Katinka jízlivým tónem. Pak odhodila ručník a plula napříč pokojem štíhlá a vlnící se jako vztyčená kobra, v očích chlad a jed. Při chůzi zvedla jezdecký bičík, který ležel nedaleko dveří. Zelda před ní začala couvat. "Paní," kňučela, "jen jsem se obávala, jestli vaše krásné věci nejsou poničené..."
"Čmuchalas jako stará svině u plného koryta," zastavila ji Katinka a zvedla ruku s bičem. První rána zasáhla stařenina ústa. Zelda zaječela a padla na postel. Nahá Katinka se nad ní sklonila a jako smyslů zbavená ji švihala přes záda, ruce i nohy. Vrstvy tuku na Zeldiných končetinách se po každém dopadu řemínku sulcovitě roztřásly. "Tuhle radost už jsem si dlouho odpírala," syčela Katinka a její vztek rostl úměrně s nářkem stařeny. "UŽ mě omrzela ta tvoje nenasytná hltavost a zlodějské způsoby. A nyní mi ještě odporuješ a přitom se hrabeš v mém intimním životě, ty hnusná ukňučená stará běhno!"
"Paní, vždyť mě zabijete."
"Také dobře! Ale i když přežiješ, Rozhodnost tě stejně za týden odveze do Holandska. Pošlu tě domů v té nejbídnější kajutě a bez haléře penze. Strávíš zbytek svých dnů v chudobinci." Katinka už sotva popadala dech, ale rány pršely dál.
"Prosím, paní. Nemůžete být tak krutá ke staré Zeldě, která vás odkojila."
"Pouhá myšlenka, že jsem sála mléko z těch tvých tučných cecků, mě nutí zvracet." Katinka ji švihla přes prsa. Zelda zaječela a oběma rukama si chránila hruď. "Ale dřív než odtáhneš, prohledám ti všechna zavazadla a nenechám ti nic z toho, cos mi ukradla. Dohlédnu, abys odešla bez jediného guilderu, ty stará prolhaná babizno."
Poslední hrozba však měla úplně opačný účinek. Z žalostného servilního stvoření se stala žena posedlá odporem. Jak se Katinka chystala znovu udeřit, Zeldina ruka vystřelila a otylá pěst sevřela nečekaně silně Katinčino zápěstí. Zelda hleděla Katince do očí s neskrývanou nenávistí.
"Ne!" řekla rozhodně. "Nevezmeš mi nic z toho, co mám.
Neožebračíš mě. Sloužila jsem ti pětadvacet let a nyní mě jen tak neodkopneš. Popluji na galeoně, to ano, a nic mi neudělá větší radost než poslední pohled na tu tvou jedovatou krásu.
Ale když půjdu, ponesu si všechno, co mám, a navrch v peněžence tisíc zlatých guilderů, které mi dáš jako výslužku."
Katinka šokovaná její reakcí na ni zírala a nemohla uvěřit.
"Blouzníš? Přišla jsi o rozum? Tisíc guilderů? Spíš tisíc ran bičem. Snažila se uvolnit ruku, ale Zelda na ní visela silou šílence.
"Přišla jsem o rozum, říkáš! A co řekneš, až se Jeho Excelence dozví, že se páříš s plukovníkem?" Katinčina zlost při těch slovech zamrzla a ruka s bičem jí pomalu klesla.
Hleděla do očí Zeldy a hlavou jí vířily stovky myšlenek.
Věřila té staré čarodějnici bez výhrad a v nejmenším nepochybovala o její loajalitě. Na něco podobného ani nepomyslela. Nyní pochopila. Její manžel zřejmě dopodrobna znal aféry všech jejích milostných pletek, které měly zůstat utajeny stejně jako jiné temné kouty její povahy. Uvažovala rychle a netečným výrazem maskovala zklamání, které jí Zelda připravila svou zradou. Za těchto podmínek už málo záleželo na tom, jestli se manžel doví o jejím dalším dobrodružství s Corneliem Schreuderem. Bude to jen trochu mrzuté, protože Katinka se plukovníka Schreudera ještě nenasytila. Pro jejího nového milence by však mohly být následky daleko vážnější.
Když pohlédla do minulosti, uvědomila si, jak je Petrus van de Velde mstivý. Všem jejím milencům, o nichž se dozvěděl, se dostalo příležitosti naplno pocítit tento rys jeho povahy. Až doposud si Katinka marně lámala hlavu, jak se to všechno dozvěděl. Musela být hrozně naivní, když jí nenapadlo podezírat Zeldu už dřív. Hřála na svých prsou hada.
"Zachovala jsem se k tobě špatně, Zeldo," pronesla Katinka tiše. "Neměla jsem s tebou zacházet tak hrubě." Sehnula

se a pohladila zlostný záhyb na otylém líci své komorné. "Bylas ke mně laskavá a věrně jsi mi sloužila po celá léta. Je čas, aby sis užila zaslouženého odpočinku. To ze mě mluvila jen zlost.
Nikdy jsem vážně nepomyslela na to, abych ti upírala, co si zasloužíš. Na palubě Rozhodnosti nebudeš mít v peněžence tisíc guilderů, ale dvojnásobek a k tomu tě bude provázet má láska a vděčnost." Zelda si olízla poraněné rty a usmála se. V očích jí blýskl zlomyslný triumf. "Jste na mě tak hodná, má milovaná paní."
"Samozřejmě když se manžel nedoví o mém drobném prohřešku s plukovníkem Schreuderem, ano?"
"Mám vás příliš ráda na to, abych vám třeba v nejmenším ublížila, a moje srdce pukne žalem v den, kdy vás budu muset opustit."

Pomalý John klečel v záhoně květin s prořezávacím nožem v ruce. Jakmile na něj padl stín, zvedl se, smekl klobouk a v úctě ho přitiskl na hruď. "Dobré ráno, má paní," pozdravil zvučným, melodickým hlasem.
"Prosím pokračuj ve svém díle. Líbí se mi sledovat tě při práci." Klesl zpátky na kolena a v ruce se mu zablýskla čepel malého nože. Katinka se posadila na nedalekou lavičku a nějakou chvíli ho mlčky pozorovala.
"Obdivuji tvou zručnost a zkušenost," prohlásila konečně.
Pomalý John ani nemusel zvedat hlavu, aby pochopil, že ta pochvala nepatří jen zručnosti, s jakou zachází se zahradnickým nožem. "Nutně bych potřebovala využít tvých znalostí, Johne. Když pro mě něco uděláš, měšec se stovkou guilderů může být tvůj."
"Mevrouw, neexistuje na světě věc, kterou bych pro vás neudělal." Konečně zvedl hlavu a pohlédl na ni svýma žlutýma očima. "Nebudu váhat položit za vás život, když mě o to požádáte. Žádnou odměnu nepotřebuji. Vědomí, že plním vaše přání, mi bohatě postačí."
Chlad zimní noci zesílil a studený vítr hnal z hor do oken spršky ledového deště. Honil se v komínech doškových střech a vyl jako smečka šakalů. .. Zelda natáhla noční košili na tělo oplácané tukem. Váha, kterou ztratila během plavby z východu, se už zase vrátila a usadila se na břichu a stehnech. Od chvíle, kdy se přestěhovala do rezidence, snažila se v rohu kuchyně doplnit ztracená kila, kdykoliv se naskytla příležitost. Přiživovala se na luxusních zbytcích odnášených ze stolů jídelny a zapíjela je bohatě z nádoby, do které slévali nedopité sklenky. Bílé rýnské, červená Madeira s džinem a likéry tvořily koktejl, kterému jen stěží dokázala odolat. S břichem plným jídla a pití se chystala do postele.
Zkontrolovala ještě okno své komůrky, aby se přesvědčila, že jím netáhne. Škvíry ucpala hadry, zatáhla závěs a pod přikrývku do postele strčila měděnou ohřívací pánev. Držela ji tam tak dlouho, až cítila, že se plátno začíná připalovat. Teprve pak sfoukla svíčku a zalezla pod vlněné deky. Vzdychala a funěla blahem v měkkém teplém pohodlí. Poslední myšlenky patřily váčku zlatých mincí ukrytých pod matrací. Usnula s blaženým úsměvem na rtech. Hodinu po půlnoci, když celý dům tvrdě spal, zastavil u dveří Zeldiny komory Pomalý John.
Hlasité chrápání přehlušovalo jen kvílení větru za oknem, a tak pootevřel neslyšně dveře a vsunul dovnitř ohřívač se žhavým dřevěným uhlím. Ještě minutku poslouchal, a když se rytmus stařenina dechu neměnil, zavřel dveře a tiše prošel chodbou k východu z budovy. Za svítání Sukeena budila Katinku o hodinu dřív než normálně. Když jí pomohla do teplých šatů, zavedla ji do části domu vyhrazené pro služebnictvo. Hlouček mlčících otroků přede dveřmi Zeldina pokojíku se rozestoupil, aby uvolnili Katince cestu. V komoře Sukeena zašeptala: "Vím, co pro vás ta žena znamenala. Mé srdce trpí s vámi, paní."
"Děkuji, Sukeeno," odpověděla Katinka smutně a zběžně se rozhlédla po místnosti. Ohřívač byl pryč; Pomalý John pracoval řádně a spolehlivě.
"Vypadá tak klidně," poznamenala Sukeena vedle postele, "a ve tváři má barvu, jako by byla živá." Katinka se postavila vedle Sukeeny. Jedovaté plyny z ohřívače dodaly růž na Zeldiny tváře. Byla mnohem hezčí ve smrti, než vypadala zaživa. "Prosím, Sukeeno, nech mě s ní chvíli samotnou," požádala Katinka tichým hlasem. "Ráda bych se za ni pomodlila.
Byla mi tak drahá." Sukeena potichu zavřela dveře komory a Katinka klekla vedle postele. Její ruka našmátrala pod matrací váček s penězi. Podle váhy usoudila, že nic nechybí, a vsunula ho do kapsy svého županu. Pak sepjala ruce a zavřela oči tak pevně, až se její dlouhé zlaté řasy navzájem překřížily.
"Táhni do pekel, ty stará běhno," zašeptala vroucně.

Pomalý John konečně přišel. Sir Francis, který na něj čekal mnoho nekonečných dní a mučivých nocí, už začínal pochybovat, jestli vůbec někdy přijde. Večer, když tma přerušila práci na valech, vracela se skupina vězňů do kobky a zvuky jejich pomalých kroků se nesly chodbou. Zima tvrdě dolehla na mys Dobré naděje, a tak se většinou vraceli promočení a zmrzlí až do morku kostí. Každý večer, když míjeli železem pobité dveře otcovy cely, Hal zavolal: "Jak se daří, otče?" Odpověď, pronesená drsným, nemocí zkaleným hlasem, přišla pokaždé stejná. "Dnes líp, Hale. A co ty?"
"Práce je lehká. Všichni máme dobrou náladu." Za sousedními dveřmi se obvykle ozval Althuda. "Horečka ` je horší, sir Francis kašlal celý den." Tento večer ale prohlásil:
"Dnes po ránu přišel doktor. Tvrdí, že sir Francis je natolik v pořádku, aby ho mohl Pomalý John vyslechnout." Jakmile za vězni zapadla mříž kobky, zhltli svůj denní příděl jídla, prsty vytřeli misky a zhroutili se na vrstvu trávy jako mrtvoly. V předjitřním šeru už Manseer zase tlouk? na mříž.
"Vstávat! Vstaňte, vy parchanti líní, než na vás Barnard pošle psy." S bolestí a námahou se zvedli a seřadili venku na dešti a studeném větru, kde už na ně čekal Barnard se dvěma černými loveckými psy. Vzpínali se na vodítkách a vítali vězně vzteklým vrčením. Šťastnějším z námořníků se podařilo najít kousek plachtoviny, kterým si obalili chodidla nebo přikryli hlavu, ale i ty hadry zůstaly z minulého dne vlhké. Většinou však museli vzdorovat nepřízni počasí polonazí a bosí. V půli dne přišel Pomalý John. Muži na lešení ztichli a práce na okamžik ustala. Dokonce i Hugo Barnard ustoupil stranou, když ho kat míjel. Ve svém černém střízlivém obleku a s kloboukem se širokou střechou naraženým do čela

vypadal jako kazatel na cestě do kaple. Pomalý John zastavil před vstupem do podzemí a seržant Manseer přiběhl přes dvůr s kruhem cinkajících klíčů v ruce. Otevřel nízké dveře, nechal Pomalého Johna vstoupit a vešel za ním. Jakmile dveře zapadly, přihlížející ožili, jako by se probudili z hrůzného snu. Dali se do práce, ale dokud Pomalý John zase nevyšel ven, nad valy viselo hrozivé ticho.
Nikdo z mužů ani nezaklel. I Hugo Barnard byl nějak zaražený a každou chvíli otočil hlavu směrem k železným dveřím. Pomalý John sestoupil ve světle Manseerovy lucerny po schodišti a zastavil se před vstupem do cely sira Francise. Seržant mu otevřel špehýrku. Z okénka vysoko ve stěně dopadal dovnitř kužel světla. Sir Francis na kamenné lavici zvedl hlavu a pohlédl do žlutých očí Pomalého Johna. Tvář sira Francise měla barvu lebky vybělené sluncem. Přes bledý obličej, který v šeru vypadal téměř průsvitný, mu padaly dlouhé provazce slepených vlasů a oči rámovaly temné kruhy.
"Čekal jsem vás," řekl, rozkašlal se a vyplivl hleny do trávy na podlaze. Pomalý John neodpověděl a jeho lesklé oči dál upřeně pozorovaly tvář sira Francise. Minuty se vlekly a sir Francis odolával divoké touze vykřiknout:
"Tak už začni.
Dělej, co máš dělat. Jsem připravený." Ale přinutil se ke klidu a vytrvale vzdoroval katovu pohledu. Nakonec Pomalý John odstoupil od špehýrky. Kývl na Manseera, který zaklapl víko otvoru a běžel nahoru otevřít dveře. Pomalý John vyšel na dvůr a důstojně kráčel k bráně, sledován pohledy všech. Když zmizel, muži vydechli a staveniště znovu ožilo povely, tichými kletbami a nadávkami.
"To byl Pomalý John`?" zeptal se Althuda tiše z vedlejší cely.
"Neřekl jediného slova a nic neudělal," zašeptal sir Francis chraptivě.
"Takový je vždycky," pokračoval Althuda tichým hlasem.
"Jsem tu už dost dlouho a viděl jsem ho mnohokrát, jak hraje stejnou hru. Postupně vás úplně vyřídí, až mu nakonec sám řeknete všechno, co chce slyšet, jen se na vás podívá. Proto mu také říkají Pomalý John."
"Kristepane, už tak mi napůl zlomil ducha. Na tebe se nikdy nepřišel podívat, Althudo?"
"Ještě ne."
"Jak je možné, že máš takové štěstí?"
"Nemám potuchy. Vím jen to, že si jednoho dne pro mě přijde také, a vím stejně dobře jako vy, jak chutná čekání." ři dny před odplutím Rozhodnosti Sukeena opustila kuchyně rezidence v kuželovitém slamáku proti slunci a proutěnou taškou přes rameno. Její odchod nebyl pro příslušníky domácnosti ničím neobvyklým, protože běžně vycházela do hor i několikrát v týdnu. Sbírala kořínky a léčivé byliny. Znalost a zkušenosti v použití rostlin při léčení neduhů ji proslavila po celé kolonii. Kleinhans ji pozoroval z verandy sídla a v útrobách mu jako čepel nože hlodala úporná bolest. Cítil, jako by mu uvnitř krvácela otevřená rána a jeho stolice bývala často černá sraženou krví. Ale nebyla to jen sama dyspepsie, která ho ničila. Věděl, že jakmile jednou vypluje na palubě galeony, už nikdy víc Sukeenu nespatří. Nyní, když se termín rozloučení přiblížil, nemohl v noci spát, a dokonce i čistá vařená rýže s mlékem se mu v žaludku měnila na kyselinu. Mevrouw van de Velde se k němu po předání sídla chovala jako laskavá hostitelka. To ona poslala dnes ráno Sukeenu pro zvláštní bylinu, jejíž předestilovaný vývar ho dokázal zbavit bolesti alespoň na pár hodin přerušovaného spánku. Na Katinčin příkaz měla Sukeena opatřit dostatečné množství nápoje, který by dokázal udržet Kleinhanse při životě po dobu dlouhé plavby na sever. Bývalý guvernér věřil, že ho lékaři v Holandsku zbaví sužující choroby. Sukeena se tiše proplétala křovím na svahu hory. Občas se ohlédla, ale když ji nikdo nesledoval, šla bez odpočinku dál. Zastavila se jen jednou, aby odlomila zelenou větvičku z nějakého keře. Za pochodu z ní oloupala kůru a nožem zařízla její konec na krátkou vidlici.
Třebaže vládla zima, kolem všude zářily květy v překvapivém množství a nádheře. Některé z nich byly velké jako hlavy zralých artyčoků a jiné sotva větší než nehet Sukeenina malíčku. Jejich barevná pestrost přesahovala hranice umělecké představivosti i výběru barev na malířské paletě. Sukeena je znala všechny. Šla zdánlivě bezcílně, zahýbala náhodně a vracela se, ale její výsledný postup vytrvale směřoval k hluboké rokli, která se zařezávala do úbočí Tabulové hory. Po několika nenápadných ohlédnutích náhle zmizela La příkrým, hustě zarostlým svahem. Na dně průrvy tekl potok přerušovaný sérií drobných vodopádů a snivých jezírek. Když se blížila k jednomu z nich, zpomalila. Ve skalní puklině při okraji tmavé hladiny zahlédla malou hliněnou misku, kterou tam položila při poslední návštěvě. Byla prázdná. Mléčně bílá tekutina, kterou do ní nalila. byla pryč a na dně zbylo jen pár opalizujících kapek. Opatrně slézala níž do místa, odkud by do pukliny viděla líp, a dech se jí zastavil, když zahlédla měkký lesk šupin hadího těla. Otevřela víko košíku, vzala do ruky prut zakončený vidlicí a plížila se blíž. Had stočený vedle misky nebyl velký; závity těla silného asi jako její ukazováček pokrývaly šupiny sytě bronzové barvy. Když ji zpozoroval, zvedl hlavu s párem černých korálkovitých očí, ale nesnažil se odplazit hlouběji do pukliny, jak to udělal, když ho objevila poprvé. Plaz, líný a ospalý' mléčnou směsí, kterou ho napájela, po chvíli hlavu znovu položil. Zdánlivě usnul, ale Sukeena nepospíchala. Věděla dobře, že jediné škrábnutí hadích zubů by stačilo přivodit člověku smrt v jedné z nejděsivějších a nejbolestivějších forem. Pomalu natahovala ruku s prutem, ale když se vidlice ocitla několik centimetrů nad hadí hlavou, strnula. Had znovu zvedl hlavu, nic vlak nezpozoroval a pomalu ji zase položil. V té chvíli mu ji Sukeena vidlicí přišpendlila ke skále. S tichým syčením se ovinul kolem klacku. Sukeena pohotově sevřela prsty krk hada těsně za lebeční kostí a počkala, až se jí tenké tělo omotá kolem předloktí. Pak druhou rukou uchopila hada za ocas, uvolnila Závity, vhodila ho do košíku a současně zaklapla víko. adstupující guvernér se odebral na palubu \ř galeony již večer před odplutím. Než ho kočár odvezl ke člunu, celá domácnost se přišla rozloučit se svým dřívějším pánem. Obcházel řadu nastoupeného služebnictva a pro každého měl připraveno nějaké slovo na rozloučenou. Když se zastavil u Sukeeny, hluboce se uklonila a špičkami spojených prstů se dotkla rtů.
Kleinhansovi pukalo srdce.
"Aboli dopravil vaše zavazadla na lod a odnesl je do vaší kajuty," oznámila tiše. "Skříňku s léky máte vespod největší

truhlice, ale v příručním cestovním kufříku najdete láhev medicíny, která vám vystačí na několik dní."
"Nikdy na tebe nezapomenu, Sukeeno," řekl přidušeným hlasem.
"Ani já na vás, pane," odpověděla. Na okamžik téměř ztratil kontrolu nad svými emocemi. Už se skláněl, aby svou bývalou otrokyni objal, když ho vzpamatovala nenávist, kterou zahlédl v jejích očích. Rychle se napřímil a pokračoval dál. Galeona vyplula s ranním odlivem. O hodinu později už Fredricus pomohl svému pánovi z kavalce a přes ramena mu přehodil těžký kožešinový plášť. Ve chvíli, kdy Kleinhans vyšel na palubu a zastavil se u hrazení na zádi, galeona mířila na otevřené vodní pláně Atlantiku. Stál u zábradlí dlouho a přes slzy sledoval, jak vrchol ploché hory pomalu klesá za obzor.
Následující čtyři dny ho bolel žaludek jako nikdy předtím.
Uprostřed páté noci ho probudilo pálení v celém zažívacím traktu. Rozžal lampu a v jejím mdlém světce šmátral po láhvi s lékem. Když s ní však zatřepal, byla téměř prázdná. Zkroucený bolestí přešel kajutu, přiklekl k největší truhle a zvedl víko. Na jejím dně, jak Sukeena řekla, našel skříňku s léky.
Odnesl ji ke stolu a položil vedle lucerny. Jakmile zvedl dřevěné víko, zaraženě zíral na list pergamenu.
Přeběhl očima černé písmo a s překvapením si uvědomil, že hledí na starý výtisk novin Společnosti. Nemusel ani dočíst stránku, aby mu došlo, oč běží. Zvedl se mu žaludek. Byl to rozsudek smrti, který sám podepsal; rozkaz k výslechu a popravě Roberta Davida Renshawa, anglického kupce a otce Sukeeny.
"Co je tohle za dábelský kousek?" divil se hlasitě. "To mi sem nastražila ta malá čarodějka, aby mi připomněla dáv-nou záležitost. Copak si nikdy nedá pokoj? Myslel jsem, že ji mám nadosmrti z krku, ale ona mě bude trápit dál." Hrábl do skříňky, rozhodnut dokument roztrhat na kousíčky, ale ještě než se ho dotkl, list zašustil a mírně se zavlnil. Něco ho udeřilo do zápěstí. Stačil ještě zahlédnout lesklé tělo přelézající okraj skříňky na stůl, ale pak spadlo na podlahu.
Kleinhans polekaně odskočil a hledal nečekaného útočníka, ale had již zmizel ve stínech kajuty. S rostoucím zděšením začal vnímat pálení. Zvedl ruku blíž k lampě. Z bledé vrásčité kůže pokryté stařeckými skvrnami vystupovaly na vnitřní straně zápěstí provazce modrých žil. Zkoumal blíž místo pálivého pocitu a uviděl malé krůpěje krve třpytící se ve světle lampy jako dva drobounké drahokamy. Zapotácel se, ztěžka dosedl na kavalec, a svíraje zápěstí, upřeně pozoroval dvě rubínové slzy. Pomalu mu před očima vyvstával dávný obraz dvou sirotků stojících ruku v ruce před doutnající pohřební hranicí.
Bolest, zpočátku nepatrná, rostla jako lavina a zachvacovala Kleinhansovo tělo i mysl. Realita zmizela a zůstala jen bolest. Krutá, nesnesitelná bolest proudící tepnami jako tekutý oheň se zařezávala do kostní dřeně a doslova trhala klouby a šlachy celého těla. Začal křičet a křičel až do konce.

Pomalý John přicházet ke dveřím cely někdy i dvakrát denně, ale nepromluvil nikdy. w Vždy jen tiše stál a pozoroval sira Francise svým hadím pohledem tu pár minut, jindy třebas i ho~:. dinu. Sir Francis se nakonec nedokázal na něj ani podívat, ale i když otočil hlavu a hleděl do kamenné zdi, cítil, jak se mu do zátylku zabodávají jehly jeho žlutých očí.
Jednoho dne, byla právě neděle, přišel pro sira Francise Manseer v doprovodu ctyř vojáků. Neřekli jediného slova, ale z výrazu jejich obličejů bylo zřejmé, kam ho odvádějí. Tvářili se jako pohřební zřízenci a uhýbali před pohledem jeho očí.
Sir Francis vyšel po dlouhém čase na dvůr do studeného větrného dne. Třebaže už přestalo pršet, těžké hrozivé mraky visely nízko nad úpatím hory a jejich barva připomínala svým odstínem starou modřinu. Kočičí hlavy dláždění se leskly zmáčené nedávnou přeháňkou. Roztřásla ho zima. Rád by se na okamžik zastavil, ale nechtěl, aby si doprovod myslel, že se bojí. Do divokých poryvů větru zazvonil z hradeb jasný mladý hlas: "Bůh tě ochrání!" Sir Francis zůstal stát a zvedl hlavu.
Vysoko na lešení stál Hal, vítr mu cuchal vlasy a na nahé hrudi mu svítily kapky posledního deště. I na tu vzdálenost byl zřetelný smutek ve tváři syna. Sir Francis k němu zvedl spoutané ruce a zavolal: "In Arcadia habito~ Pamatuj na přísahu!" Ale to už ho stráže postrčily do nízkých dveří na schodiště vedoucí pod zámeckou zbrojnici. Na konci schodů Manseer opatrně zaklepal na dveře pobité železem, ale nečekal na odpověd, otevřel je a strčil sira Francise dovnitř.
Plamínky tuctu svíček v držácích na stěnách místnosti bláznivě zablikaly v průvanu, který dovnitř vpadl otevřenými dveřmi. U jedné zdi seděl za psacím stolkem Jacobus Hop s brkem v ruce, pergamen a kalamář před sebou. Zlobný červený nežit se mu usadil na líci. Pohlédl na sira Francise ustrašenýma očima, ale hned je zase sklopil. U delší zdi obdélníkové komory stál skřipec. Rám z masivního teaku nesl lože dostatečně dlouhé pro urostlého člověka s nataženými končetinami. Oba konce byly opatřeny hrubými koly s železnými rohatkami a otvory pro zastrčení páky.
Naproti písařovu stolku u protilehlé stěny plné podivných nástrojů žhnul ohřívač a vyzařoval příjemné, uklidňující teplo. Pomalý John stál mlčky v kožené kovářské zástěře vedle skřipce a na stěně za ním visel jeho černý plášt s kloboukem. Stráže dovedly sira Francise doprostřed místnosti, kde se na konci provazu provlečeného kladkou u stropu pomalu kýval hák. Dva muži provlékli hák pouty na zápěstích vězně, Manseer přitáhl konec provazu a uvázal ho k rámu skřipce. Sir Francis zůstal stát s rukama nad hlavou, a třebaže oběma chodidly stál plně na podlaze, byl bezmocný.
Manseer zasalutoval Pomalému Johnovi a sledován svými muži zamířil ke dveřím. V nastalém tichu si Hop hlasitě odkašlal a začal číst opis rozsudku.
Hrozně zadrhával, ale když dočetl a odložil dokument, oslovil sira Francise naprosto plynule. "Jako že je Bůh mým svědkem, kapitáne Courteneyi, byl bych nejraději sto kilometrů od tohoto místa. Tahle práce mě ani v nejmenším netěší, a proto vás prosím o spolupráci." Sir Francis neodpověděl a vytrvale hleděl do žlutých očí Pomalého Johna.
Hop se chopil jiného pergamenu a zajíkavým hlasem pokračoval ve čtení. "První otázka. Ví vězeň o nákladu z lodi Rozhodnost, který podle lodních záznamů schází?"
"Ne," odpověděl sir Francis a nespustil oči z katovy tváře.
"Vězeň neví nic o nákladu, o kterém mluvíte."

"Prosím zvažte ještě svou odpověd," zašeptal Hop plačtivě.
"Mám citlivou náturu a slabý žaludek." -,. užům na lešení vystaveném větru se hodiny vlekly bolestně pomalu. Opakovaně pohlíželi k malým nenápadným dveřím pod schodištěm zbrojnice.
Nic se u nich nepohnulo až do půlky přeprchavého dopoledne, kdy z nich náhle vyběhl Jacobus Hop. Dopotácel se k zábradlí, kam důstojníci uvazovali koně, a zůstal viset na jednom z železných kruhů, jako mu nohy vypověděly poslušnost. Jeho divoký dech připomínal dech člověka, kterého právě vytáhli napůl utopeného z vody. Zdálo se, že nevnímá nic kolem sebe.
Veškerá práce na lešení ustala a vězni spolu s dozorci včetně Hugo Barnarda zírali dolů na drobného úředníka. Před jejich zraky se Hop náhle sklonil přes zábradlí a začal zvracet. Pak si hřbetem ruky otřel ústa a zoufale se rozhlížel, jako by hledal místo, kam utéct. Nakonec poklusem přeběhl nádvoří a vyběhl po schodech správní budovy. Jeden ze strážců před vchodem mu zastoupil cestu, ale Hop ho odstrčil stranou se slovy: "Musím mluvit s Jeho Excelencí."
Vrazil bez ohlášení do guvernérovy kanceláře. Van de Velde právě seděl v čele dlouhého leštěného stolu se čtyřmi kolonisty před sebou. Právě se něčemu hlasitě chechtal, ale smích mu uvadl na rtech, když na prahu uviděl roztřeseného Hopa s tváří smrtelně bledou a slzami v očích. Boty měl pocákané zvratky.
"Jak se opovažujete, Hope?" zahřímal a těžkopádně vstal.
"Jak si dovolujete takto sem vpadnout?"
"Vaše Excelence," skřehotal Hop. "Já to nemůžu dělat. Nemůžu se tam vrátit. Prosím netrvejte na tom. Pošlete tam někoho jiného.` "Okamžitě zpátky!" řval van de Velde. "Varuji vás, Hope. Máte poslední šanci. Buď odvedete své povinnosti, jak se patří, nebo budete sám trpět."
"Vy nechápete," blekotal Hop. "Já, já to nemůžu dělat. Nemáte ani tušení, co se tam děje. Já nemůžu..."
"Jděte! Okamžitě se vratte, nebo skončíte stejně jako ten pirát." Hop pomalu couval z místnosti a van de Velde za ním volal:
"Zavřete za sebou dveře, srágoro." Hop klopýtal přes dvůr krokem slepce; oči mu znovu zaplavily slzy. U dveří pod zbrojnicí se zarazil, ale pak v nich skokem zmizel. Krátce po poledni se dveře znovu otevřely. Na dvůr vyšel Pomalý John v černém plášti a vysokém klobouku. Tvář měl vyrovnanou a krok pomalý a vážný. Prošel branou a zamířil k rezidenci. Minutu za ním se vynořil Hop a zmizel v hlavní budově. Po chvíli se vrátil doprovázen lékařem, který nesl koženou brašnu. Mnohem později lékař vyšel z podzemí a krátce promluvil s Manseerem, který se svými muži už netrpělivě postával u dveří. Seržant zasalutoval a zmizel i se strážemi na schodišti. Když se zase objevili, vedli sira Francise. Ruce i nohy měl ovázané a vrstvami bílého plátna prosakovaly rudé skvrny. Nebyl schopen jít bez pomoci.
"Proboha, oni ho zabili," zašeptal Hal, když viděl, jak ho vlečou přes dvůr se svěšenou hlavou a bezvládnýma rukama.
Sir Francis zvedl hlavu, jako by slyšel jeho slova, a pohlédl na syna. "Hale, pamatuj na svou přísahu!" zvolal silným, jasným hlasem.
"Mám tě rád, otče!" odpověděl Hal, ale další slova mu uvízla v hrdle staženém lítostí.
"Do práce, bastarde," zařval Barnard a jeho bič přistál na Halových zádech. Toho večera, když se galejníci vlekli kolem dveří cely sira Francise, Hal zastavil a tiše zavolal. "Modlím se k Bohu a všem svatým, aby tě ochránili, otče." Slyšel, jak se sir Francis zavrtěl na travnaté podestýlce a po delší chvíli i jeho slova. "Díky, synku. Bůh nám oběma dá sílu vydržet tíhu dní, které nás čekají."
Přes žaluzie ložnice pozorovala Katinka, jak se Pomalý John vrací. Byla netrpělivá; čekala na jeho návrat už půl dne. Když zmizel za kamennou zdí, věděla, že míří do svého doupěte. Ve spěchu si nasadila čepec a zběžně zkontrolovala v zrcadle svůj vzhled. Zjevně nespokojená, uvolnila pramen vlasů, pečlivě ho naaranžovala přes rameno a teprve pak se samolibě usmála a vyšla úzkými dveřmi na zadní verandu. Po dlážděném chodníku pod pergolou s holými černými lodyhami vína, z nichž zimní bouře strhala poslední listy, zamířila k chatrči Pomalého Johna. Jeho obydlí stálo o samotě při okraji lesa. V kolonii se nenašel člověk, který by se odvážil žít s ním v sousedství. Katinka našla dveře chatrče otevřené a bez zaklepání vešla dovnitř. Jediná místnost chatrče byla pustá jako cela poustevníka. Podlahu pokrývala vrstva kravského hnoje a jeho pach se mísil s pachem zatuchliny, kouře a studeného popela z otevřeného ohniště. Nábytek představovala prostá postel a stůl s židlí. Jak tak stála uprostřed místnosti, zaslechla šplouchání vody. Vyšla za zvukem na zadní dvorek. Pomalý John obnažený do půl těla stál nad korytem, vědrem z něj nabíral vodu a lel si ji na hlavu.
Když ji zpozoroval, narovnal se. Z mokrých vlasů mu crčely pramínky vody na ramena a po hrudi dolů. Paže měl svalnaté jako profesionální zápasník, nebo spíš, blesklo jí hlavou, jako římský gladiátor.
"Tebe nepřekvapuje, že jsem za tebou přišla?" zeptala se Katinka. Otázka to byla jen napůl, protože ještě nedořekla a už stačila odpověď vyčíst z jeho očí.
"Čekal jsem vás. Čekal jsem bohyni Kali. Nikdo jiný by sem za mnou nepřišel." Katinka přivřela oči nad nezvyklým titulem, posadila se na kámen vedle pumpy a mlčela. Zeldina smrt je spojila jakýmsi mystickým poutem. "Proč mě tak divně nazýváš?" zeptala se po chvíli.
"V Tricomalee na krásném ostrově Cejlonu stojí za Sloním jezírkem chrám Kali. Když jsem byl na ostrově, chodíval jsem tam každý den. Kali je hinduistická bohyně smrti a destrukce a já ji zbožňuji." Katinčino podezření, že má před sebou šílence, se potvrdilo. Zachvěla se a drobné bezbarvé chloupky na předloktí se jí naježily. Seděla dlouho a mlčky sledovala celou jeho toaletu. Nakonec oběma rukama vyždímal vodu z vlasů, kusem hadru osušil hrudník a dlouhé silné paže. Pak si navlékl nátělník, vzal černý plášť pověšený na zdi, přehodil si ho přes ramena a zapjal až pod bradu. Konecně se na ni podíval. "Přišla jste si poslechnout příběh mého malého vrabečka." Se svým jemným melodickým hlasem mohl kázat nebo zpívat tenora v opeře, napadlo Katinku.
"Ano," odpověděla. "Proto jsem tady." Zdálo se, že čte její myšlenky, protože vždy přesně věděl, co chce. Bez váhání začal vyprávět. Vypověděl, co se toho dne událo v místnosti pod zbrojnicí, a nevynechal nic. Svá slova téměř

vyzpěvoval a děsivý příběh, který vyprávěl, zněl z jeho úst stejně vznešeně a poeticky jako stará řecká tragédie. Jeho přednes ji uchvacoval. Po chvíli si objala paže a začala se kývat dopředu a zpátky v rytmu jeho slov. Když skončil, seděla ještě dlouho s dravčím výrazem v rozkošné tváři. Konečně se probrala z tranzu a řekla: "Můžeš mi říkat Kali, ale jen když budeme sami. Nikdo jiný tě nesmí slyšet vyslovit to jméno."
"Díky, má bohyně." Oči mu žhnuly nábožným zanícením, když se za ní díval, jak odchází. Před brankou ve zdi se zastavila.
"Proč ho nazýváš svým vrabečkem?" zeptala se bez ohlédnutí. Pomalý John pokrčil rameny. "Protože od tohoto dne patří mně.
Všichni patří mně a bohyni Kali. Navždy." Katinka se při těch slovech zachvěla a zamířila zahradou ke svému sídlu.

Před rezidencí už na ni čekala Sukeena. "Poslala jste pro mě, paní?"
"Pojď se mnou Sukeeno." Zavedla dívku do svého pokoje, posadila se na pohovku k oknu a pokynula jí, aby si stoupla před ni.
"Guvernér Kleinhans se často zmiňoval o tvém umění léčit," řekla. "Kdo tě to naučil`?"
"Moje matka. Už od útlého mládí jsem s ní chodila sbírat léčivé byliny. Po její smrti jsem se učila od svého strýce."
"Znáš rostliny v okolí. Jsou stejné jako ty, které rostly ve tvé rodné zemi?"
"Některé ano, ale jiné jsem se musela naučit znát až tady."
Katinka už to všechno věděla od Kleinhanse, ale líbil se jí dívčin příjemný melodický hlas. "Sukeeno, včera moje kobyla zakopla a málem mě shodila. Narazila jsem nohou na hrušku sedla a zůstala mi na ní nepěkná odřenina. Mám citlivou kůži.
Nenajdeš ve své sbírce nějaký lék`?"
"Ano, paní."
"Tady!" Katinka se mírně zvrátila, vyhrnula sukně vysoko nad kolena a smyslně pomalu začala rolovat dolů bílou punčochu.
"Podívej!" přikázala. Sukeena graciézně poklekla na hedvábný koberec a jemně sáhla Katince nad koleno. Katinka vzdychla; měla dojem, že se jí dotýkají motýlí křídla. "Cítím, že dokážeš léčit i rukama." Sukeena neodpověděla a vlna černých vlasů ji zakryla tvář.
"Kolik je ti let, Sukeeno?" Sukeeniny prsty se na moment zastavily, ale pak pokračovaly dál v průzkumu modřiny na vnitřní straně stehna. "Narodila jsem se v roce tygra," odpověděla. "O příštích narozeninách mi bude osmnáct."
"Jsi velice krásná, Sukeeno. Ale to ty víš, nebo ne'?"
"Necítím to tak, má paní. Myslím, že se otrok ani nemůže za krásného považovat."
"Směšný názor." Katinka neskrývala rozmrzelost z takové změny v hovoru. "Pověz mi, je tvůj bratr stejně pohledný jako ty. Sukeeniny prsty se zachvěly. Aha! Tenhle šíp našel svůj cíl, pomyslela si Katinka a pokračovala. "Neslyšelas mou otázku, Sukeeno?"
"Pro mě je Althuda nejkrásnější muž, jaký se narodil na této zemi," odpověděla Sukeena tiše a hned ji zamrzelo, že to řekla. Instinktem poznala, jak nebezpečné je prozrazovat té ženě své nejzranitelnější místo, ale svá slova už zpět vzít nemohla.
"Kdy se narodil Althuda?"
"Je o tři roky starší než já." Sukeena dál klopila oči.
"Musím pro medicínu, paní."
"Počkám, než se vrátíš, ale pospěš si." Katinka ležela na zádech na polštářích, a jak jí myslí procházela slova a před očima ožívaly představy, střídavě se usmívala, nebo mračila.
Cítila se povznesená, ale zároveň neklidná a nespokojená.
Slova Pomalého Johna jí v hlavě zněla jako zvony katedrály.
Znepokojovaly jí a nedopřávaly chvilku klidu. Vstala a obcházela pokoj jako leopard na lovu. "Kde ta dívka vězí'?"
Nevrle pohlédla stranou. Z vysokého rámu zrcadla na ni hleděl vlastní obraz. Otočila se a začala ho studovat.
"Kali" zašeptala a usmála se. "Jak úžasné jména. Tajemné a nádherné." V zrcadle se za ní objevila tvář Sukeeny. Tmavá krása dívky dokonale ladila s její vlastní. Porovnávala obě tváře a cítila, jak jí vzrušení zaplavuje tepny a rozechvívá nervy.
"Donesla jsem mast na vaše poranění." Sukeena s nezměrně hlubokýma očima už stála těsně za ní.
"Děkuji, můj malý vrabečku," zašeptala Katinka. Chci, abys mi patřila navždy, pomyslela si. Chci, abys patřila bohyni Kali.
Usedla zpátky na pohovku a Sukeena před ní poklekla. Dívčiny prsty byly jemné a zkušené a mast, zpočátku chladivá, po chvíli začala rozehřívat kůži na noze.
"Nesnáším pohled na zbytečně ničenou krásu," šeptala Katinka.
"Říkáš, že tvůj bratr je krásný. Miluješ ho moc, Sukeeno?`` Když se nedočkala odpovědi, zvedla dívce bradu a pohlédla jí do očí. Bolest, kterou v nich našla, způsobila, že se jí rozbušilo srdce.
"Můj ubohý malý ptáčku," řekla. Dotkla jsem se samotného dna její duše, jásala v duchu. Pomalu pouštěla Sukeeně hlavu a nechala prsty sklouznout po její tváři.
"Před chvílí jsem se vrátila od Pomalého Johna," řekla.
"Vidělas mě přicházet, ne?"
"Ano, paní."
"Mám ti zopakovat, co mi řekl? Chceš slyšet o jeho zvláštní místnosti pod zámeckou zbrojnicí a o tom, co se tam děje?"
Katinka nevyčkala odpovědi a začala tiše vyprávět. Když se Sukeeniny prsty zastavily, přerušila vyprávění a pobídla ji:

"Nepřestávej, Sukeeno. Tvé doteky jsou magické." Když Katinka domluvila, Sukeena tiše plakala. Pomalé husté slzy stékající po tvářích se leskly na oranžově zlatých lících jako kapky oleje z lisovaných oliv. Po chvíli se Katinka zeptala: "Jak dlouho už je vlastně Althuda ve vězení'? Slyšela jsem, že se pro tebe vrátil z hor před čtyřmi měsíci. Tak dlouho, a bez soudu?" Katinka zmlkla a čekala. Nechala čas odtékat po kapkách stejně pomalu jako dívčiny slzy. "Guvernér Kleinhans asi nedbal svých povinností. Nebo ho někdo přesvědčil? Ale můj manžel je energický a důsledný. Ten nenechá právo čekat.
Žádný zrádce neunikne dlouho spravedlnosti." Sukeena kapitulovala. Odhodila masku klidu a pohlédla na Katinku vyděšenýma očima. "Už brzy pošle tvého bratra Pomalému Johnovi do jeho dílny a bude po kráse. Taková škoda. Co bychom proti tomu mohly dělat?"
"Váš manžel, paní," zašeptala Sukeena. "Je to v jeho moci."
"Můj manžel je ve službách Společnosti. A slouží věrně a neochvějně. Ten neuhne před povinností."
"Paní, jste tak krásná. Žádný muž vám nedokáže odolat.
Nemůžete ho přemluvit`?" Sukeena pomalu sklonila hlavu a položila ji na Katinčino nahé koleno. "Prosím, paní. Celou svou duší a srdcem vás zapřísahám."
"Čím zaplatíš za záchranu bratrova života'?" zeptala se Katinka. „Jakou cenu je ochotný zaplatit můj malý vrabeček?"
"Žádná cena pro mě není příliš vysoká. Přinesu jakoukoliv obét, abych ho zachránila. Udělám cokoliv, oč požádáte, paní."
"Sukeeno, nemůžeme doufat, že bude volný, to snad chápeš," řekla Katinka konejšivým tónem a v duchu dodala: Také by mě nic takového ani nenapadlo. Dokud je tvůj bratr v cele, zůstane můj vrabeček pěkně v mé klícce.
"Na to si ani nedovolím pomyslet, paní." Sukeena zvedla hlavu a Katinka ji vzala za bradu, ale tentokrát oběma rukama. Pomalu se k ní skláněla. "Althuda nezemře. Uchráníme ho péče Pomalého Johna. Ty a já," slibovala a naplno políbila Sukeenu na ústa. Dívčiny rty zmáčené slzami byly horké a chutnaly slaně, téměř jako krev. Sukeena pomalu otevírala rty jako orchidej okvětní plátky před zobáčkem kolibříka chtivého nektaru. Althuda. Obrnila se myšlenkou na bratra. Katinka jí bez přerušení polibku uchopila ruku, vtáhla pod sukni a položila na své hladké, bílé břicho. "Althudo, pro tebe všechno," šeptala Sukeena neslyšně a zavřela oči. Cítila, jak jí prsty sjíždějí níž po sametovém kůži a bojácně se plíží hnízdem jemných zlatých prstýnků Katinčina klína.

Příští den se narodil do bezmračné oblohy. Ráno bylo sice chladné, ale svítilo slunce a vítr utichl. Hal z lešení co chvíli pohlédl směrem k zavřeným dveřím podzemního žaláře a Daniel, aby ho uchránil Barnardova biče, přebral jeho díl práce. Jakmile Pomalý John prošel branou a zamířil vážným odměřeným krokem přes dvůr ke zbrojnici, Hal ho upřeně pozoroval. V okamžiku, kdy procházel pod lešením, sebral velkou kamenickou palicí a chystal se mu ji shodit na hlavu. Těžká ruka mu však sevřela zápěstí. Daniel mu vykroutil nástroj z ruky lehce, jako by bral děcku hračku, a položil ho na zeď z Halova dosahu.
"Proč to děláš?" zlobil se Hal. "Mohl jsem tu svini zabít."
"Nač?" uklidňoval ho Daniel. "Nemůžeš otce zachránit tím, že zabiješ jednoho ze sluhů. Jen zbytečně obětuješ svůj život a ničeho nedocílíš. Pošlou k němu prostě někoho jiného." Manseer vyvedl sira Francise z podzemí. Třebaže nemohl jít sám a napůl ho nesli, hlavu měl hrdě vztyčenou.
"Otče!" křičel zoufalý Hal. "Nemůžu to nechat jen tak, nevydržím to."
Sir Francis k němu vzhlédl a hlasem dostatečně zvučným, aby se donesl nahoru na hradby, zavolal: "Musíš být silný, synku. Vydrž, pro moje dobro." Den se vlekl. Pro Hala to byl nejdelší den, jaký doposud prožil. Severní část dvora se už ztrácela ve večerních stínech, když se Pomalý John znovu objevil před zbrojnicí.
"Tentokrát tu jedovatou zmiji zabiju,`` vrčel Hal, ale Daniel ho znovu zadržel. Krátce nato vyběhl z podzemí Hop a pelášil přes dvůr pro lékaře. Vojáci vynesli sira Francise na nosítkách.
"Otče!" volal Hal dolů, ale nedostal žádnou odpověď. Sir Francis nejevil známky života. .„Už jsem tě několikrát varoval," zařval na něj Barnard a vysázel mu bičem na hřbet půl tuctu ran. Hal se ani nesnažil uhýbat a Barnard odstoupil.
Překvapilo ho, že Hal nereaguje na bolest. "Ještě pár debilních slov a poštvu na tebe psy," dodal výhrůžně. Na dvoře mezitím lékař smutně sledoval, jak vojáci snášejí bezvládné tělo po schodišti k celám. Pak v doprovodu Hopa zamířil ke správní budově. Van de Velde nasupeně vzhlédl od papírů rozházených po stole. "Co se děje, doktore Saare? Jak vidíte, mám spoustu práce. Doufám, že jste nepřišel mařit můj drahocenný cas."
"Jde o vězně, Vaše Excelence," začal lékař napůl rozhodným a napůl omluvným tónem, ale van de Velde ho zastavil a obrátil se na Hopa, který se s kloboukem v hrsti bázlivě krčil za doktorem.
"Tak co, Hope, už pirát kapituloval? Řekl, co chceme slyšet?" zařval a Hop o krok ustoupil. .„Je zatvrzelý. Nikdy bych nevěřil, že lidská bytost ..." věta skončila dlouhou koktavou pasáží.
"Já vám to dal za úkol, Hope. Jste za to zodpovědný." Van de Velde se hrozivě vztyčil za stolem a vykročil. Už se zdálo, že začne nahánět nešťastného písaře po kanceláři, ale zakročil lékař.
"Vaše Excelence, mám obavy o vězňův život. Další výslech nepřežije." Guvernérův hněv se obrátil proti němu. "To je přece hlavní účel celé věci. Courteney je odsouzený k smrti a on zemře, na to vám dávám své slovo," obořil se na doktora, ale vrátil se ke stolu a ztěžka dosedl do křesla. "Nechodte sem víckrát se zprávou. že mu hrozí smrt. Chci od o vás slyšet jen to, zdali ještě vnímá bolest a je schopen mluvit, nebo alespoň dát najevo, že rozumí otázce. Takže, doktore, ano, nebo ne'?"
"Vaše Excelence." Doktor sundal brýle a usilovně cistil skla, hledaje slova pro odpověd. Věděl dobře, co chce van de Velde slyšet, a věděl také, že není moudré mu odporovat. "V tuto chvíli není vězeň compos rnentis." Guvernér se zamračil. "A co vyhlášené katovy zkušenosti? Slyšel jsem, že nikdy neztratil vězně, dokud z něj nedostal přiznání."

"Pane, já se nechci dotknout umění našeho kata. Jsem si jistý, že do zítřka vězeň nabude vědomí."
"Chcete říct, že zítra bude schopen dalšího výslechu?"
"Ano, Vaše Excelence. To je můj názor."
"Dobrá, mijnheer, beru vás za slovo. Jestliže ten pirát zemře před oficiální popravou, budete se mi zodpovídat. Lidé musí vidět, že ctíme právo. Co z toho, když dokoná v míru za zdmi žaláře? Chci ho vidět umírat venku na popravišti před očima všech. Chci z něj udělat odstrašující příklad, chápete'?"
"Ano, Vaše Excelence," přikývl doktor a couval ke dveřím.
"Pro vás to platí také, tupče," zařval na Hopa. "Chci vědět, kam ukryl zboží z galeony, a pak chci vidět správnou vzrušující popravu. Pro svoje vlastní dobro zajistěte obojí."
"Ano, Vaše Excelence."
"Promluvím si s Pomalým Johnem. Pošlete ho ke mně zítra ráno, než začne s výslechem. Chci se ujistit, jestli si plně uvědomuje svoji zodpovědnost."
"Sám vám kata přivedu," sliboval Hop. Hugo Barnard zastavil práci na hradbách za tmy jako obvykle a sehnal vyčerpané vězně z lešení dolů na dvůr. Cestou do podzemní kobky se Hal zastavil u dveří otcovy cely. "Otče, slyšíš mě?" volal zoufalým přiduseným hlasem.
Když se nedočkal odpovědi, zabušil pěstmi na dveře. "Otče, odpověz. Pro samého boha, řekni mi něco." Kupodivu byl tentokrát Manseer shovívavý a nenutil Hala pokračovat v cestě.
Hal prosil dál. "Otče, to jsem já, Hal, tvůj syn. Copak mě nepoznáváš?"
"Hale," za dveřmi se ozval cizí chraptivý šepot. "Jsi to ty, můj hochu?"
"Ach bože!" Hal klesl na kolena a opřel se čelem o dveře.
"Ano, táto, jsem to já."
"Musíš být silný, chlapče. Už to nebude dlouho trvat. Jestli mě máš rád, dodrž přísahu."
"Nemůžu tě nechat tolik trpět. Nevydržím to. "Hale!" Hlas sira Francise náhle zesílil. "Už netrpím. Překročil jsem práh. Už mi nemůžou víc ublížit, leda skrze tebe."
"Mohl bych ti nějak pomoci'? Řekni, co mám udělat'?" prosil Hal.
"Je jen jedna věc, kterou můžeš udělat. Nech mě vzít s sebou do hrobu vědomí o tvé síle a nezlomnosti. Kdybys mě nyní zklamal, všechno by bylo marné a zbytečné." Hal se zahryzl do kloubů zatatých pěstí, aby potlacil vzlyky. Hlas za dveřmi pokračoval: "Danieli, jsi tam'?"
"Ano, kapitáne."
"Pomoz mu. Pomoz mu stát se mužem."
"To vám slibuji, kapitáne." Hal znenadání zvedl hlavu a sebevědomým tónem prohlásil:
"Nepotřebuji ničí pomoc. Věřím ti, otče, a nikdy nezklamu tvou ' důvěru."
"Sbohem, Hale." Hlas slábl, jako by sir Francis padal do nekonečně hluboké studny. "Jsi má krev a příslib věčného života." Příštího rána, když vynášeli tělo sira Francise z podzemí, Hop s doktorem Saarem kráčeli po stranách nosítek. Oba byli vyděšení, protože sir Francis nejevil známky života.
Dokonce ani když Hal, nedbaje Barnardova biče, zavolal z hradeb, sir Francis nezvedl hlavu. Snesli ho dolů do podzemní mučírny, kde už čekal Pomalý John. Po několika minutách se všichni tři, Hop, doktor Saar i kat, objevili venku, tiše mezi sebou hovořili a pak společně zamířili ke guvernérově kanceláři. Van de Velde stál u mozaikového okna a pozoroval lodě zakotvené v zátoce pod pevností. Včera pozdě v noci k nim přibyla další galeona Společnosti a guvernér čekal na jejího kapitána, až mu přijde složit poklonu a předloží požadavky na doplnění zásob. Nevrle se odvrátil od okna a přeměřil si tři muže, kteří vcházeli dovnitř. "Ja, Hope." Vybral si svou oblíbenou oběť. "Pro jedenkrát jste si zapamatoval mé příkazy a přivádíte kata?" Obrátil se k Pomalému Johnovi. "Nuže, řekl vám pirát, kam skryl uloupený poklad? Tak povídejte, člověče." Pomalý John se tvářil stejně netečně jako vždy a tiše prohlásil:
"Pracoval jsem pečlivě, abych nepřivedl obžalovaného do stavu, kdy přestane být užitečný, ale jsem u konce. Už brzy neuslyší můj hlas ani nebude schopen dalšího výslechu."
"Vy jste zklamal? Van de Veldemu se zlostí chvěl hlas.
"Ne, ještě ne," odpověděl Pomalý John. "Je silný. Nikdy bych nevěřil jak. Ale stále ještě zbývá skřipec. Na skřipci nevydrží žádný člověk."
"Ještě jste ho nepoužil?" divil se van de Velde. "Proč?"
"Je to poslední možnost. Jakmile ho jednou natáhnu na skřipec, je konec. Nic nezbude."
"Myslíte, že uspějete?" pochyboval van de Velde. "Co když vydrží?"
"Pak zbývá už jen šibenice," ukončil rozhovor Pomalý John.
Van de Velde se pomalu otočil k lékaři. "Co vy na to, doktore?"
"Pokud trváte na popravě, Vaše Excelence, musí se uskutečnit velice brzy."
"Jak brzy?" otázal se van de Velde podrážděně.
"Dnes před večerem. Po natažení na skřipec nepřežije noc."
Van de Velde se obrátil zpět k Pomalému Johnovi. "Zklamal jste mě." Pomalý John hleděl klidně dál do očí guvernéra, jako by ani výtku neslyšel. "Bohužel musíme dělat, co se dělat dá," pokračoval van de Velde. "Nařídím popravu na třetí hodinu po poledni. Ted se vratte a natáhněte piráta na skřipec."
"Rozumím, Vaše Excelence," odpověděl Pomalý John.
"Už jste jednou zklamal mou důvěru. Varujte se udělat to znovu. Na popraviště musí přijít živý." Van de Velde pohlédl na písaře. "Hope, pošlete do města posly se zprávou. Zbytek dnešního dne prohlašuji za svátek v celé kolonii s výjimkou práce na hradbách. Francis Courteney bude popraven dnes ve tři hodiny odpoledne a dostaví se všichni obyvatelé kolonie. Chci, aby každý viděl, jak jednám s pirátem. A kromě toho zajistěte, aby byla informována mevrou

Van de Velde. Velice by se zlobila, kdyby o tu podívanou přišla."

Ve dvě hodiny odpoledne vynesli sira Francise na nosítkách z cely pod zbrojnicí. Ani se nenamáhali ho přikrýt. Z jižních hradeb Hal přes slzy viděl, jak je otcovo tělo zdeformováno. Znetvořené klouby končetin a pánve měl oteklé a černé krevními výrony. Eskorta zelenokabátníků s mušketami na ramenou nastoupila na nádvoří. Na povel důstojníka s tasenou šavlí vojáci obstoupili nosítka. Dvacet jich pochodovalo před a dvacet za nimi. Ta-tap, ta-tap, udával rytmus buben smrti a procesí zamířilo branou na přehlídkovou pláň. Daniel objal Hala kolem ramen a Hal se ani nesnažil vymanit z jeho objetí. Jen stál s bledou tváří a třásl se v chladném větru. Ti z námořníků, kteří nebyli prostovlasí, strhli z hlav hadry a zamlklí pozorovali žalostný průvod procházející pod lešením.
"Bůh ti žehnej, kapitáne," vykřikl Ned Tyler. "Jsi nejlepší z mužů, jaký kdy rozvinul plachtu!" Ozval se neuspořádaný pozdravný chór. Barnardovy černé bestie začaly kňučet a výt.
Venku na prostranství kolem šibenice čekal dav v napjatém tichu. Zdálo se, že obyvatelé kolonie do jednoho uposlechli výzvy. V rytmu bubnu směřoval průvod pomalým odměřeným krokem k popravišti, kde na pódiu nad jejich hlavami čekal Pomalý John v katovské kápi, s rukama založenýma na hrudi. Štěrbinami černé látky bylo vidět jen jeho oči a ústa. Když slyšel přijíždět guvernérův kočár s trojspřežím šedáků řízených Abolim, ohlédl se a uklonil. Jakmile kočár zastavil před pódiem, oči kata se na okamžik střetly s očima Katinky a Pomalý John se znovu uklonil, tentokrát výhradně jí. Nebylo zapotřebí slov, aby poznala, že chystá oběť pro ni, pro svou bohyni Kali.
"Nemá důvod chovat se tak vznešeně. Ten vrták zmršil, co se dalo," vrčel mrzutý van de Velde. "'Málem toho chlapa zabil, aniž z něj dostal slovo. Nevím, co řekne otec a ostatní z rady Sedmnáctky, až se dozví, že je náklad ztracen. Jako vždy budou samozřejmě vinit mě."
"A já tě budu jako vždy bránit, drahý," řekla Katinka a postavila se v kočáře, aby líp viděla. Eskorta zastavila u popraviště a vojáci zvedli nosítka s nehybným tělem na lešení a postavili je k nohám Pomalého Johna. Zástupy přihlížejících proběhla vlna tlumeného mručení, když kat poklekl vedle nosítek a dal se do svého děsivého díla. O chvíli později se z davu ozval bujarý řev vyvolaný vzrušením, hrůzou a zvrácenou radostí z obscénní podívané. Koně sebou trhli a znervóznění pachem čerstvé lidské krve, začali se vzpínat v postraňcích.
Aboli s netečnou tváří jemnou rukou spřežení uklidnil, pomalu odvrátil hlavu a pohlédl k nedokončeným hradbám. Hala mezi ostatními našel hned. Byl skoro stejně vysoký jako Velký Daniel a i postavou se vyrovnal dospělému muži, ale srdce měl ještě chlapecké a nedokázal sledovat dění na popravišti.
Nakonec žádný syn by neměl přihlížet popravě svého otce.
Dokonce i Abolimu pukalo srdce, třebaže jeho tetované tváře držely masku netečnosti. Teprve když tělo sira Francise začalo pomalu stoupat nahoru a dav znovu zahučel, pohlédl zpátky k pódiu. Pomalý John tahal za provaz pozvolna a opatrně, aby odsouzenci nezlomil vaz a neukončil celou záležitost předčasně. Byla to otázka katovské pýchy a prestiže, aby ve zničeném těle nezadusil poslední jiskru života dřív, než z něj vytáhne vnitřnosti. Aboli znechuceně odvrátil zrak a znovu pohlédl na tragickou postavu Hala Courteneye na hradbách.
"Neměli bychom pro něj truchlit, Gundwane," domlouval mu v duchu. "Byl mužem a žil život muže. Proplul všemi oceány a bojoval, jak se na válečníka patří. Znal cesty hvězd i lidí.
Nikomu neříkal pane a necouvl před žádným nepřítelem. Ne, Gundwane, nebudeme tesknit, ty ani já. Dokud žije v našich srdcích, nezemře."

Čtyři dny zůstalo znetvořené tělo sira Francise vystaveno zrakům veřejnosti. Každý den, když ranní světlo dostatečně zesílilo, zabloudily Halovy oči z hradeb dolů k popravišti. Racci se slétali na bílých křídlech a zuřivě soupeřili o podíl na hostině.
Když se nasytili, posedávali na rameni šibenice a tekutým bílým trusem barvili prkna lešení. Poprvé Hal litoval své bystrozrakosti, když do posledního detailu viděl tu děsivou přeměnu otcova těla. Třetího dne se lebka zbavená měkkých tkání šklebila do zimního dne prázdnými očními důlky.
Obyvatelé kolonie přicházející do zámku v pevnosti obcházeli šibenici z návětrné strany a dámy si přidržovaly u nosu sáčky s voňavými bylinami, kdykoliv se k popravišti musely přiblížit. Když pátého rána Hal pohlédl dolů, našel šibenici prázdnou. Žalostné zbytky otcova těla byly pryč a rackové se vrátili na pláž.
"Díky bohu," zašeptal Ned Tyler Danielovi. "Konečně se Hal uzdraví."
"Ale stejně je s podivem, že odstranili mrtvolu tak brzy," divil se Daniel. "Nečekal bych od van de Veldeho takový soucit."
Sukeena poradila Abolimu, jak uvolnit mříž v jednom z malých oken na ubikaci otroků. Noční strážný v rezidenci za léta služby ztratil ostražitost, a tak se Aboli po tři následující noci bez velkých potíží protáhl oknem ven a opustil sídlo. Sukeena ho varovala, aby se nezapomněl vrátit nejpozději dvě hodiny před svítáním, protože v tu dobu se hlídač obvykle probouzel, a aby udělal dojem, začal horlivě plnit své povinnosti. Abolimu trvalo necelou hodinu, než doběhl tmou na hranici kolonie vyznačenou živým plotem z hořkomandlových keřů, které nechal vysázet minulý guvernér. I když bariéra byla řídká a měla víc mezer než souvislého porostu, obyvatelé kolonie ji nesměli překročit bez povolení guvernéra. Z druhé strany nebylo stejně tak dovoleno příslušníkům hotentotských kmenů z vnitrozemí vstupovat do kolonie. Podle směrnic Společnosti mělo být porušení zákazu trestáno zastřelením nebo pověšením. VOC nemínila tolerovat zlodějské sklony divochů a opilství, kdykoliv se jim podařilo přiblížit k alkoholu. Bezuzdné kurvení domorodých žen, které neváhaly pozvednout krátké kožené sukénky za hrstku korálků nebo jinou bezcennou tretku, navíc představovalo morální hrozbu pro bohabojné obyvatele kolonie. Vybraným domorodcům, kteří byli použitelní jako vojáci nebo sluhové, bylo dovoleno zůstat, ale zbytek nemilosrdně vyhnali zpátky do divočiny.
Každou noc Aboli překročil tu víceméně symbolickou hranici a tiše jako černý duch se plížil plání oddělující Tabulovou

horu a pevnost pod ní od pahorků afrického vnitrozemí. Protože jen málo bílých lovců překračovalo hranici kolonie, byla pláň stejně jako kopce za ní doménou divoké zvěře. Zde Aboli znovu zaslechl divoký řev lovících Ivů, jak si ho pamatoval z dětství. V křovinách vrčeli a prskali leopardi a několikrát vyrušil neviditelné stádo antilop. Jen dusot kopyt svědčil o jejich splašeném útěku. Aboli hledal černého buvolího býka.
Předcházející noc už se dostal tak blízko, že cítil pach buvolího stáda. Připomněl mu pach stád dobytka, o která se v dětství před obřízkou musel starat. Zaslechl frkání starých zvířat a hučení telat. V bledém měsíčním světle sledoval hluboké stopy kopyt a cákance řídkého trusu, ze kterých se ještě kouřilo, ale sotva se přiblížil víc, vždy ho zradit vítr. Zvířata ho ucítila a vyrazila k divokému úprku napříč křovinatým porostem a zvuky jejich kopyt po chvíli utichly v dálce. Aboli za nimi nemohl, protože bylo dávno po půlnoci a od hranice kolonie ho dělily hodiny cesty. Třetí noci se mu podařilo opustit rezidenci o hodinu dřív„než považovala Sukeena za rozumné. Vyběhl za ním sice jeden z hlídacích psů, ale Aboli ho uklidnil tichým hvizdem dřív, než stačil způsobit poplach. Pes ho poznal, očichal mu ruku a Aboli ho hlazením a domluvou v jazyce lesa ukonejšil. Když pak přeskakoval zed, hafan jen vrtěl ohonem a tiše kňučel. Během předcházející výpravy Aboli objevil, že buvoli stádo každou noc opouští les a přichází se napít k napajedlu vzdálenému asi kilometr od hranice kolonie. Věděl, že když se dostane ven před půlnocí, může ho zastihnout u vody. Tam měl nejlepší příležitost vybrat si správného býka a počíhat si na něho. Z dutého stromu na okraji lesa vytáhl luk vyrobený z větve divoké olivy. Sukeena mu opatřila železnou hlavici k šípu, kterou vzala ze sbírky zbraní guvernéra Kleinhanse. Shromáždil je v Indii a pověsil na stěny své rezidence. Nebylo pravděpodobné, že by malou hlavicí někdo v té záplavě vystavených mečů, štítů a nožů postrádal
"Vrátím ti ji," sliboval Sukeeně. "Nechci, abys trpěla, kdyby si toho někdo všiml."
"Tvá potřeba má větší váhu než moje riziko," uklidňovala Aboliho, když mu dávala pod sedadlo kočáru hrot zabalený v hadříku. "Mému otci také odepřeli slušný pohřeb." Aboli hlavici nasadil na dřík z rákosu a upevnil ji provázkem a smůlou. Konec šípu opatřil peřím z letky vypadlé z křídla sokola. Ptáky vycvičené k lovu drželi ve voliéře za stájemi. Bohužel mu nezbylo dost času, aby našel larvy jistého brouka, z nichž by připravil jed, a tak se musel spolehnout na jistý výstřel. Nyní, když se plížil stíny, cítil, jak se k němu vrací lovecké umění, a v duchu si vybavil instrukce, které mu v dětství předali starší kmene. Čerstvý noční vítr ho vedl kolem napajedla do míst, kde mu foukal přímo do tváře a chladil hrud. Přinesl k němu sytý dobytčí pach kořisti, za kterou se vypravil. Vítr ohýbal rákosí a maskoval zvuk jeho chodidel na poslední stovce kroků. V šelestu rákosí čeřeného severním větrem zaslechl kašlavé vrčení. Napadlo ho, jestli ho u napajedla nepředešel lev. Strnul a nasadil do luku svůj jediný šíp, ale pak se orvaly čvachtavé zvuky kopyt v bahně a nad zvlněné stonky rákosu vyplul stín. V měsíční světle připadal Abolimu obrovský jako hora. .„Býk," vydechl. "Velký býk!" Vůdce stáda, mohutný starý buvol s hřbetem lesklým nánosem bahna, ve kterém se právě vyválel, přestal pít a pomalu se blížil k Abolimu. Aboli dřepl a zvíře mu zmizelo z dohledu, i když jeho pohyb prozrazoval těžký dech a praskání porostu. Náhle se nad ním objevily rohy ověnčené zlámanými stonky rákosu a uši pleskající po lících tlamy. Kdybych vstal, mohl bych mu snad sáhnout na nozdry, pomyslel si, a jak napínal tětivu luku, cítil každičký nerv v těle. Hustý porost rákosin se před ním otevřel. Býk zastavil, zvedl černou hlavu a měsíční světlo se odrazilo na křivce jeho rohů. Začal větřit. Instinkt mu napovídal, že něco není v pořádku. Vytušil nebezpečí. Jak zvedl nozdry a testoval vzduch, voda mu crčela z tlamy. Aboli ucítil na tváři a nahé hrudi teplo jeho dechu.
Otáčel hlavu a větřil pach skrytého nebezpečí. Aboli s lukem naplno nataženým zůstal nehybný a odpor olivové větve, ze které luk zhotovil, byl tak silný, že i jeho ocelové svaly se začaly chvět námahou. Když zahlédl jamku za uchem zvířete v místě, kde se páteř připojuje k lebeční kosti a masivnímu oblouku rohů, naposledy se nadechl a pustil tětivu. Šíp mu vyklouzl z prstů a zajel polovinou délky do býčího krku. Zvíře se vzepjalo a uskočilo zpátky. Kdyby ho šíp zasáhl mezi obratle, jak Aboli doufal, padl by na místě, ale hrot zřejmě narazil na kost a ta ho vychýlila. Sklouzl stranou a poranil velkou tepnu za býčí čelistí. Jak se zvíře vzpínalo, narušená tepna praskla a proud krve černý jako pštrosí peří vyrazit vzhůru. Býk sklonil hlavu a zaútočil. Aboli stačil akorát odhodit luk a uskočit stranou. Ostrý hrot buvolího rohu minul jeho břicho na šířku dlaně. Zvíře se dostalo na pevnou zem a zmizelo. Aboli poslouchal, kterým směrem běží, ale hluk lámaných větví náhle ustal. V dlouhé pauze bylo slyšet jen namáhavý dech a pravidelné spršky krve dopadající na listí okolních keřů. Býk se ještě pokusil běžet dál, ale zvuky posledního zápasu po krátké chvíli ukončilo chrčivé zahučení a pád mohutného těla na zem. Nastalo tísnivé ticho. Zmlkli i noční ptáci a ustalo kvákání žab v močálu. Celý les jako by zadržel dech při odchodu mocného tvora. Pak noc zase pomalu ožívala. Zprvu se nesměle ozvaly žáby a někde v dálce smutně zahoukala sova. K sílícímu orchestru nočních zvuků přidal své volání lelek. Nožem od Sukeeny Aboli zvíře stáhl, mokrou kůži sroloval a svázal pruhem kůry. Její váha byla s to prověřit i sílu zdatného muže, jakým byl Aboli. S námahou vyrovnal balík na hlavě a zamířil k temnému masivu Stolové hory, zvedající se do jasné noční oblohy. Zbytek nechal hyenám. Co nezvládnou ony, objeví s prvním rozbřeskem supi, masožraví čápi, luňáci a vrány. I s těžkým nákladem dokázal udržet svižný klus. Tak se kdysi pohybovali válečníci mého kmene, napadlo ho. Po dvou desítkách let strávených na moři v omezeném prostoru lodi byl zase ve svém přirozeném prostředí a cítil, jak se mu se vzpomínkami na dávno zapomenuté tradice a kmenovou moudrost vrací síla a zkušenost pravého syna Afriky. Na úpatí hory ukryl kůži ve skalní puklině. Před hyenami, které se zde pravidelně zatoulaly lákané odpadky kolonistů, ji zajistil kameny.
S posledním kamenem v rukou pohlédl na oblohu. Souhvězdí Štíra, visící nízko nad tmavým horizontem, mu připomnělo, že noc už končí. Bez otálení se rozběhl svahem dolů, a když dobíhal k hranici kolonie, ze tmy zaznělo první kohoutí kokrhání. Později ráno procházela Sukeena kolem lavice před kuchyní, kde čekal Aboli s ostatními otroky na ranní příděl kaše a hustého kyselého mléka. "Slyšela jsem tě v noci přijít," zašeptala, aniž by pohnula hlavou na štíhlém stonku krku. "Vrátil ses pozdě. Jestli tě přistihnou, způsobíš nám všem velké těžkostí a naše plány přijdou vniveč."
"Jsem už téměř u konce," zamumlal tiše. "Dnes v noci musím odejít naposled."
"Bud opatrný, podstupuješ velké riziko," dodala a odplula.

"Ta malá má srdce lvice," zašeptal obdivně Aboli. Navzdory varování mu totiž obstarala všechno, oč požádal. Jakmile příští večer dům utichl, protáhl se Aboli mříží znovu. Kouskem sušeného masa uklidnil psy a přeskočil zed. Obloha byla plná hvězd a slabé světlo nad východním obzorem ohlašovalo brzký východ měsíce. Plížil se kolem ohrady směrem k osadě, kde ještě tu a tam blikala v oknech mdlá světla. V zátoce na stěžních čtyř zakotvených lodí hořely lampy a mohutná temná silueta pevnosti se chmurně vzpínala proti nočnímu nebi. Na okraji přehlídkové plochy zastavil a naslouchal do noci. Právě se chystal vyběhnout na otevřenou pláň, když zaslechl opilý smích a hlasy. V brlozích kolem břehu nalévali drsnou kořalku, které Hotentoti říkali Dop, a parta vojáků se zřejmě vracela z pitky. Jeden z flamendrů s hořící smolnou pochodní v ruce se před šibenicí zastavil, a kolébaje se na nejistých nohách, vykřikl cosi hanlivého k ostatkům na ní. Jeho společníci ocenili poznámku bujarým smíchem, a podpírajíce se navzájem, klopýtali dál směrem k pevnosti. Konečně zmizeli v bráně a noc znovu ovládlo ticho a tma. Aboli pospíchal přes pláň vedený pachem rozkládajícího se těla; pouze mrtvý lev prý smrdí víc než lidská mrtvola. Pomalý John zbavil tělo sira Francise hlavy a rozčtvrtil ho řeznickou sekerou. Aboli nejdříve sundal hlavu z hřebu, zabalil ji do bílého plátna a uložil do sedlové brašny. Podobně naložil i s ostatními částmi těla. Drobnější kosti už sice roznesli toulaví psi, ale i tak ještě zbylo dost toho, co musel ve tmě posbírat. S plnou brašnou přes rameno zamířil k hoře. Sukeena, která znala horu důvěrně a věděla o každé roklině či skalním zářezu, mu vysvětlila, kde leží vstup do jeskyně, a vycházející měsíc mu ho pomohl najít bez bloudění. V puklině nedaleko před vstupem se zastavil, zbavil buvoli kůži kamenů a pokračoval hlouběji do nitra skály.
Zručně vykřesal oheň a zapálil svíčku, kterou tam již dříve přinesla Sukeena. Se svíčkou v ruce se plazil po kolenou nízkým tunelem a brašnu táhl za sebou. Po několika metrech, přesně jak Sukeena předpověděla, chodba vyústila do skalní komory dostatečně vysoké, aby v ní mohl stát. Zvedl svíčku nad hlavou a rozhlédl se po jeskyni. "Vhodná pohřební komora pro velkého náčelníka," usoudil a položil brašnu s ostatky na skalní lavici u zadní stěny. Když se vracel pro buvoli kůži, podle vycházejícího měsíce určil světové strany.
"Otočím ho tak, aby mohl pozdravit každý východ slunce po všechny věky!" šeptal tiše. Protáhl těžkou kůži vstupním tunelem a rozprostřel ji na podlahu skalní komory. Při světle svíčky začal vybalovat brašnu. Nejdříve odložil stranou drobné obětiny a obřadní předměty, které tam dal ještě před odchodem z rezidence. Potom zbožně vybalil z látky hlavu sira Francise a položil ji doprostřed buvoli kůže. Nedbal na odporný zápach, který pomalu zaplňoval prostor jeskyně, a vytáhl z tašky i ostatní části těla. Položil je k sobě a v přirozené poloze je zajistil lýkem. Když skončil. sir Francis ležel na boku a rukama objímal kolena přitažená k bradě - v poloze plodu v lůně matky a věčného spánku. Nakonec cípy kůže sešil dohromady. Z černého obalu, který se po vyschnutí změní v sarkofág tvrdý jako kámen, vyčnívala jen znetvořená hlava.
Během dlouhé náročné práce svíčka dohořela. Když její plamen začal skomírat v kaluži roztopeného vosku, zapálil další oharek voskovice a pokračoval v díle. Na závěr vzal hřeben z želvoviny, rovněž dárek od Sukeeny, a přičesal zbytek slepených vlasů, které zůstaly na lebce sira Francise. Po finálních kosmetických úpravách zvedl celý balík na skalní polici tak, aby tvář sira Francise směřovala k vycházejícímu slunci, prvnímu světlu všech pozemských dní.
Ještě dlouho dřepěl pod skalním katafalkem, hleděl na to, co zbylo z obličeje sira Francise, a představoval si jeho někdejší podobu. Viděl tvář mladého námořníka plného života, který ho před dvaceti lety zbavil údělu otroka. Konečně vstal a postupně rozmístil na římsu pohřební předměty. Byl mezi nimi i drobný model lodi. Vyřezal ho vlastníma rukama, ale na detaily mu nezbyl čas, a tak provedením připomínal spíš výtvor děcka. Tři stěžně se však pyšnily plachtami a zád vyřezaným nápisem Lady Edwina.
"Nechť vás tato lod převeze oceánem tmy k břehům pevniny, kde na vás čeká žena stejného jména," šeptat Aboli. Pak vedle lodi položil nůž a luk z olivového dřeva. "Nemám žádný meč, kterým bych vás vyzbrojil, ale at vás aspoň tyto zbraně ochrání v labyrintu temných stínů."
"Ať nikdy netrpíte hladem ani žízní." S těmi slovy postavil na římsu misku jídla a láhev s vodou. Jako poslední vzal dřevěný kříž ozdobený zelenou mořskou lasturou, vyřezávanou kostí a drobnými kamínky z říčního dna.
"Nechť vás kříž vašeho Boha, který vás vedl celým životem, povede i ve smrti," řekl a položil ho před prázdné oční důlky sira Francise. Kleče na kamenné podlaze jeskyně, postavil drobnou hranici a zapálil ji. "Tento oheň vás bude hřát v temnotách dlouhé noci." Na závěr ještě v rodném jazyce zazpíval pohřební píseň. Při zpěvu o poutníkovi na dlouhé cestě tiše tleskal do rytmu. Jakmile plameny ohně dohořely, zvedl se a zamířil k východu z jeskyně.
"Sbohem, příteli," dodal před odchodem. "Sbohem, otče."

Guvernér van de Velde byl opatrný člověk a zpočátku nechtěl dovolit, aby ho v kočáře vozil Aboli. "Je to tvůj rozmar, který ti nechci odpírat," řekl své ženě, "ale uvědom si, že je to divoch. Co ten může vědět o koních?"
"Ale on je opravdu dobrý. Mnohem lepší, než byl Fredricus," namítala s úsměvem Katinka. "A v novém livreji, do kterého jsem ho oblékla, vypadá nádherně."
"Až mi zláme vaz, bude mi jeho směšná uniforma malou útěchou," trval na svém van de Velde, ale navzdory svému pesimizmu pečlivě sledoval, jak Aboli spřežení zvládá. Toho rána, kdy vezl guvernéra z rezidence do úřadu v zámku poprvé, to mezi odsouzenci na valech jen zašumělo údivem, když v novém kočím s dlouhým bičem a bílými rukavicemi poznali Aboliho. Hal už ho chtěl pozdravit, ale včas se zarazil. Nebyla to sama myšlenka na Barnardův karabáč, která ho zastavila. Uvědomil si, jak nemoudré by bylo připomínat věznitelům, že Aboli je jeho druh z lodi. At v něm Holandané raději vidí černého otroka než společníka pirátů.
"Nikdo nebude Aboliho zdravit," zašeptal naléhavě Danielovi.
"Nevšímáme si ho. Pošli to dál." Příkaz se rychle rozšířil po lešení a pak i k těm, kteří pracovali dole na dvoře. Když kočár projel branou kolem stráží stojících v pozoru a salutujících otlcírů, nikdo z odsouzenců ani nezvedl hlavu. Věnovali se práci. Aboli seděl na kozlíku jako vyřezávaná figura. Hleděl přímo před sebe a k hradbám nemrknul ani

koutkem oka. Dovedl spřežení ke správní budově, před schodištěm zastavil, seskočil dolů, spustil skládací schůdky a pomohl guvernérovi z kočáru. Jakmile se van de Velde vykolébal po schodech nahoru a zmizel v budově, Aboli se vrátil na kozlík a dál bez hnutí zíral před sebe. Galejníci i dozorci po chvíli zapomněli na jeho tichou přítomnost a den se vrátil do zaběhlých kolejí. Po hodině jeden ze zapřažených koní zneklidněl a začal pohazovat hlavou. Hal si všiml, jak Aboli drobnými pohyby opratí zvíře záměrně znervózňuje. Pak beze spěchu slezl dolů, došel k nepokojnému koni, pohladil ho po hlavě a domluvil mu. Šedák se okamžitě uklidnil, ale Aboli přesto poklekl na jedno koleno a postupně mu zkontroloval přední kopyta. Ještě vkleče, chráněn tělem koně před pohledy stráží i dozorců, vzhlédl k Halovi. Jejich zraky se na okamžik střetly a Aboli téměř neznatelně zvedl ruku. Hal v jeho otevřené pravici zahlédl útržek bílého papíru. Potom zase ruku sevřel v pěst, vstal, obešel spřežení a tu a tam poopravil postroje. Nakonec odstoupil stranou, opřel se o zed a otíral si prach z bot. Hal viděl, jak přitom nenápadně zastrčil ruličku papíru do spáry mezi kameny. Pak se posadil zpátky na kozlík a dál čekal na guvernéra. Van de Velde nikdy nebral ohled na sluhy nebo zvířata a šestice koní trpělivě stála v postrojích. Aboli je jen čas od času uklidnil. Před polednem se guvernér vynořil ze dveří úřadu a nechal se odvézt do rezidence na oběd. Za šera, když unavení odsouzenci slézali z lešení, se Hal na zemi zapotácel a rukou hledal oporu na zdi. Šikovně přitom vytáhl ze spáry útržek papíru, který tam Aboli zanechal. Do podzemní kobky dopadalo světlo pochodně v držáku nad schodištěm, ale neklidný plamen osvětloval místnost jen spoře. Přesto se Halovi podařilo zprávu přečíst. Byla napsaná drobným úhledným písmem. Navzdory snaze sira Francise i úsilí samotného Hala Aboli dokázal napsat pouze velká kostrbatá písmena, a toto sdělení bylo očividně dílem jiného písaře. V papírku byla zabalena tyčinka dřevěného uhlí.
"Kapitán pohřben se ctí," četl Hal a srdce mu poskočilo radostí. "To Aboli sundal zmrzačené otcovo tělo ze šibenice. Mohlo mě to napadnout," vyčítal si. Vzkaz obsahoval jen jediné další slovo. "Althuda" Hal chvíli nechápavě hleděl na papír, než mu došlo, že se Aboli, nebo sám písař, ptá, jak se daří spoluvězni.
"Althudo!" zavolal tiše. "Nespíš?"
"Zdravím tě, Hale. Co se děje?"
"Někdo z venku se po tobě ptá." V následující tichu Althuda uvažoval. "Kdo je to?".
"Nevím." Hal nechtěl vysvětlovat dál, protože nevěděl, jestli dozorci jejich rozhovory neodposlouchávají. Po delším tichu se ozval Althuda znovu. "Myslím, že už vím. A ty taky. Mluvili jsme o ní. Jestli můžeš poslat odpověď, řekni, že jsem naživu." Hal zabrousil oharek uhlíku o stěnu a na rub papírku napsal: "Althuda je v pořádku." I když se snažil psát drobným písmem, mnoho místa na další slova nezbylo. Příštího rána, když je odváděli do práce, Daniel se na okamžik postavil tak, aby Hal mohl nepozorovaně vložit vzkaz do stejné škvíry, odkud ho vytáhl. Po několika hodinách přijel od rezidence kočár.
Aboli zůstal na kozlíku ještě dlouho poté, co guvernér zmizel ve své svatyni. Konečně znuděně pohlédl na hejno rudokřídlých špačků, kteří z útesu slétli na východní baštu, a jeho oci pomalu sklouzly k Halovi. Hal přikývl. Po chvilce Aboli slezl ke koním, upravil jim postroje a cestou zpátky se zastavit u zdi. Jak si upravoval přezku boty, eskamotérským pohybem vylovil papírek ze zdi. Hal si oddechl; mrtvá schránka fungovala dobře. Z obavy před prozrazením si zprávy nevyměňovali každý den. Někdy uplynul dokonce týden i víc, než Aboli kývnutím hlavy upozornil, že má pro Hala vzkaz. Hal stejným způsobem signalizoval, když potřeboval papír a uhel.
Druhá zpráva, kterou Hal dostal, byla napsána stejným úhledným rukopisem. "A. Je v bezpečí. Orchidea posílá své srdce."
"Je Orchidea ta, o které jsme mluvili?" zeptal se tu noc Althudy. "Posílá ti své srdce a vzkazuje, že jsi v bezpečí."
"Nevím, jak se jí to podařilo, ale musím jí věřit a být vděčný." Z tónu Althudova hlasu bylo cítit ulehčení. Hal přidržel papírek u nosu a zachytil náznak jemné vůně. Stulil se pak na trávu v koutě cely a myslel na Sukeenu, dokud ho nepřemohl spánek. Vzpomínka na její krásu hřála v chladu a temnotě podzemí jako plamen svíčky.
Guvernér van de Velde se opil. Pomíchal rýnské s polévkou, Madeirou zapíjel rybu a ústřice, červeným burgundským zaléval skopové a sousta navíc občas proložil doušky dobrého holandského džinu. V jednu chvíli se začal nebezpečně kymácet a Katinka ho musela podržet, aby nespadl z křesla. Obvykle nebývala tak pozorná, ale dnes večer se rozplývala laskavostí a dobrou náladou.
Smála se jeho rádoby vtipným poznámkám, kterých by si při jiné příležitosti ani nevšimla, a graciézní ručkou mu dolévala sklenku ještě dřív, než ji zpola vyprázdnil. Když na to pomyslel, nemohl se ani upamatovat, kdy naposled takto večeřeli sami jako párek milenců. Pro jednou se nemusel otravovat ve společnosti venkovských balíků z osady ani snášet servilní lichotky ambiciózních sluhů Společnosti. Největším požehnáním však byla nepřítomnost toho nabubřelého, vychloubačného a zamilovaného ješity Schreudera.
Když mu Sukeena přinesla krabici prvotřídních holandských doutníků, zvrátil se poživačně v koženém křesle, a jak mu jeden připalovala svíčkou, zašilhal chtivým okem po její hrudi. Pohled na jemnou vlnu dívčích ňader s jantarovou sponou uprostřed ho rozrušil do té míry, že cítil v rozkroku příjemné, dlouho nepoznané napětí. Katinka klečela před otevřeným krbem a nenápadně ho pozorovala. Na chvíli měl dojem, že si všimla jeho zájmu o dívčino poprsí, ale když na ni zkoumavě pohlédl, jen se mile usmála. Po chvíli vytáhla z ohně pohrabáč a ponořila jeho žhavý hrot do kamenné nádoby s voňavým kořeněným vínem. Nápoj zasyčel, Katinka odlila část do misky a podala ji manželovi.
"Ty moje krásko!" vypravil ze sebe ztěžklým jazykem. "Miláčku můj malý," pokračoval v citovém výlevu a na přípitek pozvedl misku kouřícího nápoje. Nebyl ještě natolik opilý, aby si myslel, že ta nezvyklá péče bude zadarmo. Podobné chování ženy ho vždy něco stálo. Katinka, klečíc před manželem, pohlédla na dívku, která čekala další příkazy. "Pro dnešek stačí, Sukeeno.
Můžeš jít," řekla a vyprovodila ji konspirativním mrknutím.
"Přeji vám, pane a paní, sladký spánek a sny o ráji," rozloučila se Sukeena a s graciézní poklonou vycouvala z místnosti. Jakmile za sebou zavřela vyřezávané orientální dveře, poklekla za nimi a opatrně přiložila ucho k výplni.

Katinka přešla za manželovo křeslo. "Měls tak náročný týden," zašeptala tiše. "Z popraviště ukradli pirátovo tělo a k tomu to nové nařízení Sedmnáctky o daních a sčítání lidu. Nechceš namasírovat záda, můj miláčku ubohý?" Sundala mu paruku, políbila temeno jeho hlavy a strniště vlasů jí popíchalo rty.
Odstoupila a zabodla palce do jeho kyprých ramen. Van de Velde blaženě vzdychl, ale důvodem nebyl jen příjemný pocit uvolněného napětí ve svalech. Vytušil v dotycích ženy předehru k vzácnému přídělu sexuální přízně.
"Jak moc mě miluješ?" zeptala se a kousla ho jemně do ucha.
"Zbožňuji tě," polkl naprázdno, "a ctím."
"Jsi ke mně vždycky tak milý," pokračovala zastřeným hlasem.
Zachvěl se vzrušením. "Chtěla bych ti to oplatit. Napsala jsem otci dopis. Vysvětluji v něm okolnosti pirátova konce a zdůrazňuji, že se tak nestalo tvou vinou. Dám ho kapitánovi galeony, která nyní kotví v zátoce a má v příštích dnech odplout domů. Kapitán ho otci předá osobně." Van de Velde okamžitě vystřízlivěl. "Mohl bych dopis vidět, než ho odešleš`?" zeptal se opatrně. "Rád bych k němu přiložil e svoji vlastní zprávu pro Sedmnáctku, kterou míním poslat stejnou lodí."
"Samozřejmě. Přinesu ti ho ráno, než odjedeš do úřadu." Znovu mu přejela rty po temeni hlavy a ruce jí sjely přes hrudník do manželova klína. Vzala do dlaní po jedné z jeho plandavých koblih a hnětla je, jako by to byly kousky měkkého chlebového těsta.
"Jsi tak hodná a milá ženuška," slintal blahem. "Rád bych ti podal důkaz své lásky. Co postrádáš? Nějaký šperk? Nového otroka? Pověz svému starému Petrusovi."
"Mám jedno drobné ňání, ři ustila laše. "Jde o muže v podzemní kobce."
"Někdo z pirátů?" polekal se.
"Ne, otrok jménem Althuda."
"Ach, ano. Slyšel jsem o něm. Rebel a zběh! Vyřídím to s ním hned příští týden. Rozsudek smrti už čeká na mém stole na podpis. Mám ho předat Pomalému Johnovi? Chceš se pobavit, je to tak'? Jak bych ti tu podívanou mohl odmítnout."
Začala mu rozvazovat šňůrku u kalhot. Zvrátil se pohodlně v křesle a natáhl nohy, aby jí dílo ulehčil.
"Chtěla bych pro něj milost," zašeptala mu do ucha. Napřímil se, jako by ho kousl had. "Zbláznila ses?" vyjekl.
"Jsi tak krutý. Jak mě můžeš považovat za blázna?" Našpulila uraženě rty.
"Ale - ale vždyt je to zběh! On a ta jeho banda zabili dvacet vojáků, kteří je pronásledovali. Nemůžu ho osvobodit."
"Vím, že ho nemůžeš propustit. Chci jen, abys mu nebral život. Můžeš ho poslat stavět opevnění jako piráty."
"To nepůjde." Zavrtěl vyholenou hlavou. "Ani pro tebe ne."
Katinka obešla křeslo, klekla si před něj a znovu si začala hrát se šňůrkou jeho kalhot. Pokusil se ji zastavit, ale položila ho zpátky. Všichni svatí dosvědčí, jak mi to ten starý sodomita ztěžuje, pomyslela si, když na světlo vylovila úd měkký a bílý jako nevykynuté těsto. "Ani pro svou milující ženu ne?" zašeptala a zvedla plovoucí fialkové oči. Už se to malinko lepší, utěšovala se v duchu, když cítila, jak se zvadlá lilie zachvěla.
"Mínil jsem jen, že to bude obtížné," ustupoval rozpačitě.
"To chápu," přikývla. "Pro mě také nebylo snadné napsat dopis otci. Nerada bych ho spálila." Postavila se a pozvedla sukně, jako by se chystala vystoupit na schody. Od pasu dolů byla nahá a van de Veldemu narostly oči. Vypoulené připomínaly oči tresky rychle vytažené z hlubin. Snažil se posadit a stáhnout ji pod sebe. Nenechám přece po sobě lozit tu horu sádla, pomyslela si. Posledně mě málem zadusil. Mile se usmála, oběma rukama ho přidržela na zádech a nasedla na něj obkročmo, jako na koňský hřbet. "Ježíši, tebe je ale kus chlapa!" vykřikla obdivně, když do ní vklouzl. Jedinou radost jí však přinášelo vědomí, že Sukeena poslouchá za dveřmi. Zavřela oči a představila si štíhlá dívčí stehna s pokladem mezi nimi.
Myšlenka na milování se Sukeenou ji rozpalovala. Věděla dobře, že manžel bude přivítat vášnivou reakci svým schopnostem milovníka.
"Katinko," zachroptěl, jako by se topil, "miluji té."
"Milost?" zeptala se.
"To nemůžu..."
"Pak ani já ne," řekla a zvedla se na kolena. Musela se přemáhat, aby nevyprskla smíchy, když viděla jeho otylou tvář a vypoulené oči. Kroutil se pod ní a zvedal v marném pokusu překonat mezeru, která ho dělila od zdroje rozkoše.
"Prosím!" žebrat. "Prosím!"
"Milost?" opakovala otázku mučivě rozkročená.
"Ano," zakňučel. "Cokoliv. Dám ti, co chceš."
"Miluji tě, zlato," zašeptala mu do ucha a snesla se dolů lehce a elegantně, jako když pták usedá do hnízda. Posledně jsem stačila napočítat do sta, vzpomněla si. Tentokrát se ho pokusím udolat za poloviční dobu. Kolébavými pohyby hýždí začala vylepšovat vlastní rekord.

Manseer otevřel dveře Althudovy cely. "Vylez, ty pse vrahounský. Guvernér nařídil, že budeš pracovat na hradbách."
Althuda vykročil ze dveří a Manseer se zamračil. "Jak se zdá, čtverylku s Pomalým Johnem si nezatancuješ. Velká škoda. Ale moc nevyskakuj, na hradbách si také užiješ. Barnard se svými psy se o to postará.
Nedočkáš se konce zimy, na to vsadím sto guilderů." Hal, který vedl partu vězňů nahoru schodištěm, se zastavil stupeň pod Althudou. Hodnou chvíli na sebe upřeně hleděli a zdálo, že jsou oba spokojeni s tím, co vidí. Hal se usmál.
"Kdybych měl vybírat, myslím, že dám přednost tvé sestře." Althuda byl menší postavy, než si Hal podle hlasu představoval, a dlouhodobý pobyt v cele se na jeho vzhledu také podepsal. Pleť měl pošedlou a vlasy matné a zcuchané. Ale pružné tělo v hadrech s nesčetnými dírami bylo silné a pohled upřímný a otevřený. Navzdory silně zešikmeným očím ostatní rysy jeho obličeje, především pyšný, rozhodný tvar brady a čelistí, zřetelně svědcily o podílu

anglické krve. I "Z jaké kolébky jsi to vypadl?" zeptal se Hala s úsměvem. Očividně byl rád, že unikl stínu šibenice. "Já celou dobu hovořím s mužem, a objeví se kluk."
"Polez, ty zabijácký odpadlíku," zařval Barnard a žalářník předal vězně dozorci. "Pro tuto chvíli jsi možná unikl oprátce, ale mám pro tebe připraveno jiné potěšení. V horách jsi podřízl hrdlo několika mým kamarádům a já se ti za to odvděčím." Bylo zřejmé, jak těžce v kasárnách nesou Althudovo omilostnění. Pak se Barnard obrátil k Halovi. "A pokud jde o tebe, ty smradlavý piráte, dávej si pozor na jazyk. Jestli od tebe dneska uslyším jediné slovo, skopu tě z lešení dolů a nakrmím tvým masem své psy." Barnard oba vězně oddělil.
Althudu přidělil k partě pracující dole na dvoře při vykládání vozů, které přivážely kámen z lomu, a Hala poslal zpátky na lešení. Toho večera zavřeli Althudu do společné cely. Všichni se shlukli kolem, aby si poslechli jeho příběh dopodrobna a vyptali se ho na všechno, co se neodvážili vykřičet přes chodbu. V jednotvárném běhu dní a zničující dřiny představoval Althuda tolik potřebnou změnu. Teprve až jim přinesli jídlo, naskytla i se Halovi příležitost promluvit s ním o samotě.
"Jestli se ti podařilo uprchnout jednou, musí být možnost útěk zopakovat."
"Tehdy byly lepší podmínky," zdůvodňoval Althuda své pochyby. "Měl jsem vlastní rybářský člun. Můj pán mi důvěřoval a já utíkal z kolonie. Ale tady? Jak se nám podaří překonat hradby? Obávám se, že je to nemožné."
"Používáš slova jako obavy a nemožné. Takovému jazyku nerozumím. Měl jsem dojem, že potkávám muže, ne slabocha."
"Šetři silná slova pro nepřítele." Althuda mu vrátil tvrdý pohled. "Nemluv, jaký jsi hrdina, a pověz mi raději, jak dostáváš vzkazy zvencí." Halův přísný výraz roztál v úsměvu.
Líbilo se mu chlapské střetnutí a styl jednání oko za oko.
Nahnul se k němu blíž a tlumeným hlasem vysvětlil postup předávání zpráv. Na závěr mu podal poslední moták. Althuda si ho odnesl k mřížím a ve světle louče studoval písmo.
"Ano," řekl, "psala to moje sestra. Neznám nikoho, kdo by měl tak vypsanou ruku." Ještě ten večer napsali Sukeeně zprávu, že Althuda byl propuštěn ze Skellumovy nory. Ale jak se druhý den ukázalo, pro Sukeenu už to nebyla žádná novina. Ten den doprovázela svou paní při návštěvě zámku. Seděla na kozlíku vedle Aboliho a pod schodištěm pomáhala své paní vystoupit z kočáru. Halovi připadalo divné vidět ty dvě ženy pospolu, ale už si natolik zvykl na Katinčiny návštěvy zámku, že při pohledu na její andělskou tvář nepocitoval zlost ani hořkost.
Sotva si jí vůbec všiml, protože jehó zájem plně upoutávala dívka vedle ní. Sukeena se na schodišti zastavila a rychlým ptačím pohledem mapovala okolí. Hledala mezi odsouzenci svého bratra. Althuda na dvoře přisekával hrubé pískovcové bloky.
Tvář i vlasy měl bílé od kamenného prachu a ruce do krve rozedřené od nástroje a drsného povrchu materiálu. Konečně ho objevila a jejich pohledy se střetly na Dlouhý vzrušující okamžik. Sukeena zářila a její šťastný výraz připadal Halovi nebesky krásný, ale všechno ve vteřince skončilo a Sukeena hned zase spěchala nahoru po schodišti za svou paní. O chvíli později se obě objevily na schodech znovu, ale tentokrát je doprovázel sám guvernér. Katinka šla zavěšená do manžela a Sukeena je v odstupu následovala. Zdálo se, že tentokrát hledá očima někoho jiného než bratra. Když pak vylezla na kozlík, pošeptala něco Abolimu do ucha. Odpověděl zvednutím očí a Sukecna pozorně sledovala směr jeho pohledu nahoru na lešení, kde stál Hal s koncem provazu v rukou. Jakmile Halovi došlo, že se dívá na něj, srdce mu vystartovalo sprintem. Hleděli na sebe téměř posvátně a Haloví se zdálo, že stojí blízko u ní.
Nakonec se krátce usmála a sklopila oči. Tu noc nemohl usnout.
Převaloval se na vlhké trávě a donekonečna si v mysli přehrával ten vzácný moment. Dokázal si vybavit každičký detail tváře nad elegantní křivkou krku. Možná že zítra přijede zas, utěšoval se, než ho únava spláchla do vln neklidného spánku. Ale Sukeena se neobjevila několik týdnů. Pro Althudu uvolnili místo na trávě vedle Hala, aby si mohli povídat.
"Kolik vašich mužů žije v horách?" vyptával se Hal.
"Zpočátku nás bylo devatenáct, ale tři zabili holandští vojáci a pět dalších časem zemřelo. Život v horách plných divoké zvěře je krutý."
"Jaké mají zbraně?" pokracovai Hal ve výslechu.
"Pár mušket a nějaké meče ukořistěné Holandanům. Ale chybí jim střelný prach. Asi už ho všechen spotřebovali při lovu."
"Určitě si vyrobili i jiné zbraně," soudil Hal.
"Ano, luky a oštěpy. Ale chybí železo na hlavice."
"Jak bezpečné jsou vaše úkryty v horách?"
"Hory nemají konce. Údolí vytvářejí spletitý labyrint a ve skalách nevedou žádné stezky kromě těch, které vyšlapali paviáni."
"Odvážili se do těch míst holandští vojáci?"
"Nikdy nevlezli ani do první rokle." Podobně diskutovali večer za večerem, zatímco větrné bouře přicházející z hor skučely na valech pevnosti jako smečka šakalů. Muži roztřesení zimou se v podzemí choulili na trávě a jen naděj posilovaná hovorem je hřála a chránila před smrtí podchlazením. Ale i tak někteří ze starších vězňů onemocněli. Těla jim stravovala horečka a dusil je úporný kašel. Postupně umírali. Ti, kteří žili dál, ztráceli na váze. Hubené příděly jídla nestačily na pokrytí ztrát energie, ale těžká dřina a zima zocelily jejich těla. Hal v těch hrůzných měsících plně dospěl. Narostly mu husté černé vousy a ohon svázaných vlasů mu spadal hluboko pod lopatky. Záda a boky měl poznamenané karabáčem, ale kdykoliv vzhlédl k horám v modré dálce, pohled mu ztvrdl a v ocích znovu vzplál oheň vzdoru.
"Jak daleko je k těm horám," zeptal se Althudy jednou v noci.
"Padesát kilometrů."

"Tak daleko?" divil se Hal. "Jak se vám vůbec podařilo překonat takovou vzdálenost s Holandany v patách?"
"Už jsem ti řekl, že jsem býval rybářem a lovcem," odpověděl Althuda. "Vyplouvali jsme každý den na Robben Island lovit lachtany, jejichž masem se živili ostatní otroci. V mém malém člunu nás bylo mnoho. S velkými potížemi jsme se dostali přes Falešnou zátoku k úpatí hor. Sukeena neumí plavat, proto jsem ji nemohl vzít s sebou."
"A kde zůstal tvůj člun?"
"Holandané, kteří nás pronásledovali, objevili úkryt a spálili ho." Večer co večer se Halův výslech zkracoval, protože zásoby sil se tenčily, ale Hal postupně shromáždil veškeré informace, které mohly být při útěku užitečné.
"Jaká je nálada mezi tvými druhy v horách?"
"Jsou to stateční muži - a ženy také. Jsou s nimi i tři dívky. Kdyby se jim nedostávalo odvahy, nikdy by nedokázali opustit bezpečí kolonie, ale až na jednoho to nejsou žádní válečníci."
"Kdo je ten jeden?"
"Jmenuje se Sabah. Než ho Holandané zajali, býval vojákem."
"Mohli bychom se s ním spojit?" Althuda se smutně usmál.
"Jistě. Můžeme na něj zakřičet z hradeb pevnosti, nebo mu dát signál řinčením řetězů. Možná nás z vrcholu hory uslyší."
"Poslyš, Althudo, kdybych potřeboval nějakého šaška, zavolal bych Daniela. Ten by mě určitě pobavil líp. Ale teď vážně.
Neexistuje žádný způsob, jak mu poslat vzkaz?" Přestože Hal ta slova pronesl klidným tónem, Althudovi neušel jejich studený, odměřený tón. Chvíli uvažoval, než odpověděl. "Před útěkem jsem si se Sukeenou domluvil tajnou skrýš za živým plotem na hranici kolonie, kde bychom si mohli nechávat zprávy. Sabah o ní ví také. Ukázal jsem mu ji tu noc, kdy jsem se vracel pro sestru. Je to sice málo pravděpodobné, ale možná že se u ní Sabah občas zastaví, aby zjistil, jestli jsem mu tam nějaký vzkaz nenechal."
"Budu uvažovat nad tím, cos mi řekl," ukončil hovor Hal a Daniel, který slyšel rozhodnost jeho slov jen kroutil hlavou.
"To je přece hlas i způsoby kapitána Frankyho," divil se.
"To, co mu Holandané tady provádějí, by slabšího muže dostalo na kolena, ale oni mu tím jen plní plachty silnějším větrem."
Hal převzal roli sira Francise a přežívajícímu zbytku posádky to neušlo. Stále víc na něj spoléhali jako na vůdce a zdroj odvahy snášet všechno příkoří a vydržet. Zažíhal jiskru naděje a vléval kuráž do jejich srdcí. Vážili si jeho rad a uznávali verdikty, kterými řešil drobné hádky a spory. V těžkých podmínkách byly na denním pořádku. Příští večer Hal pokračoval ve válečné poradě, kterou minulé noci přerušila únava. "Takže Sukeena ví, kde nechat zprávu pro Sabaha?"
"Přirozeně. Dobře zná dutý strom na břehu Eerste, první řeky za hraničním plotem," odpověděl Althuda.
"Aboli se musí pokusit navázat se Sabahem spojení. Dohodli jste spolu nějakou šifru, která mu řekne, že jde o tvou zprávu, a ne léčku nastraženou Holandany?" Althuda chvíli uvažoval. "Stačí říct: To je od otce malého Bobbyha." Hal počkal, až mu to Althuda vysvětlí podrobněji.
"Robert je můj syn. Narodil se v divočině po našem útěku. V srpnu mu bude rok. Jeho matka je jednou z dívek, o kterých jsem se zmínil, a kromě jména je ve všem mou ženou. Nikdo z kolonie nemůže vědět, jak se můj syn jmenuje."
"Takže máš stejně dobrý důvod dostat se na svobodu jako kdokoliv z nás," poznamenal zamyšleně Hal. Obsah zpráv silně omezovala velikost papírku, který mohli bezpečně poslat Abolimu bez toho, aby vzbudili podezření žalářníka nebo hladově slídícího Barnarda. Hal s Althudou si hodiny lámali hlavy, než v šeru kobky napsali dostatečně obsažné a přitom ještě citelné sdělení. Odpovědi, které pak dostávali, se podobaly Sukeenině mluvě a drobné šperky stručnosti oživené příležitostným vtipem je vždy nesmírně potěšily. Hal se přistihl, že myslí na Sukeenu stále víc, a když pak jednou zase doprovázela do zámku svou paní, s překvapením zjistil, že její oči nejdříve zabloudily na lešení, kde pracoval, a teprve pak hledaly bratra. Občas když v dopise zbylo trochu místa, dovolila si drobnou osobní poznámku o jeho bujném plnovousu nebo nedávných narozeninách. Ty maličkostí Hala překvapily a hluboce dojaly. Ze začátku mu vrtalo hlavou, jak se to všechno dozvěděla, ale pak mu došlo, že je má od Aboliho. V noci pak nutil Althudu, aby mu o Sukeeně vyprávěl. Zjistil tak pár detailů z jejího dětství a dozvěděl se, co ji těší a co nesnáší. Když ležel a poslouchal Althudu, propadal své lásce víc a víc. Hal hleděl k horám přikrytým jiskřivě bílým pláštěm sněhu a ledový vítr, který z nich přicházel, ho mrazil. Jako hrot kopí pronikal do hloubi jeho duše. "Sabah se neukázal."
Po čtyřech měsících čekání Hal přijal porážku. "Budeme se muset obejít bez něj."
"Už mě asi odepsat," posteskl si Althuda. "Je mi líto ženy.
Zřejmě teď oplakává mou smrt."
"Musíme dál. To co je nám odepřeno, nepřidá našim přáním křídla," prohlásil Hal rozhodně. "Snadněji by se nám utíkalo z lomu než z pevnosti. Tvé omilostnění určitě zařídila Sukeena.
Možná by nás mohla dostat i do lomu." Za týden po odeslání vzkazu přišla odpověď. Sukeena neměla možnost ovlivnit výběr místa, kde mají pracovat. Každý pokus o to by vzbudil okamžité podezření. "Trpělivost, Gundwane," nabádala ho v nejdelším dopise, jaký doposud poslala.
"Ti, kteří tě milují, pracují na tvé záchraně." Hal ta slova četl možná stokrát. Dojalo ho, že použila jeho přezdívky. Samozřejmě. zase Aboli.
"Ti, kteří tě milují?" Míní tím Aboliho, nebo mluví v množném čísle záměrně? Je někdo další, kdo by mě miloval'? Omezuje se její láska jen na Althudu? Naději střídala beznaděj. Jak je možné, že mi tak zamotala hlavu, když jsem ještě ani neslyšel její hlas? Jak ke mně může něco cítit? Vždyf vypadám jako postřelený havran, zarostlý a v žebráckých hadrech. Ale Aboli jí možná řekl, že jsem tak nevypadal vždycky. Plán útěku zůstával plánem a dny končily ve stále větší beznaději. V srpnu a září zemřelo dalších šest Halových námořníků; dva spadli z lešení, jednoho zabil kámen vypadlý ze zdi a další dva podlehli dešti a chladu. Šestým neštastníkem byl Oliver, bývalý sluha sira Francise. Brzy po

uvěznění mu okované kolo vozu s nákladem kamenů z lomu rozdrtilo nohu. Doktor Saar mu ji sice srovnal a dal do dlah, ale kost už nesrostla. Noha mu otekla a hnisavé vředy na holeni páchly jako mršina v rozkladu. I když byl Oliver prakticky k ničemu a sotva se belhal po dvoře s pomocí hrubých provizorních berlí, Barnard ho nahnal zpět do práce. Hal s Danielem se pokusili Olivera chránit, ale když se ho viditelně zastali, Barnard ještě přitvrdil. Dělali, co mohli. Přebírali za něj jeho díl práce a drželi ho z dosahu dozorcova biče. Když pak Oliver zeslábl natolik, že nemohl chodit vůbec, Barnard ho nechal na dvoře přisekávat kameny. Pracoval tak pod bdělým okem dozorce a jen během prvního dopoledne dvakrát zakusil, jak chutná karabáč.
Poslední rána už nebyla zdaleka tak tvrdá jako ty předcházející, ale Oliver nedokázal snést víc. Bývalý krejčí měl povahu mírnou, až bojácnou, ale stejně jako venkovský oříšek zahnaný do rohu, odkud není úniku, kousl. Ohnal se po Barnardovi palicí. Barnard sice stačil uskočit, ale ne dost rychle, aby se ráně vyhnul úplně. Dřevěná hlavice mu lízla kost a sedřela kůži na noze. Nohavice kalhot mu ztmavla krví.
Olivera vlastní čin vyděsil. "Pane!" vykřikl a padl na kolena.

"To jsem nechtěl. Prosím, pane, odpusťte mi." Pustil palici, sepjal ruce a zvedl je k obličeji, jako by se chystal modlit. Hugo Barnard si nevšímal jeho zoufalých proseb, odstoupil stranou, vyhrnul nohavici a mlčky zíral na dlouhý krvavý šrám.
Pak, aniž by pohlédl na Olivera, dokulhal k zábradlí na opačné straně dvora, odvázal psy a ukázal na klečícího staříka.
"Vemte si ho!" Psiska se rozštěkala a v růžových tlamách jim zasvítily dlouhé bílé tesáky.
"Je váš!" štval dál rozzuřené bestie, které ho málem strhly na zem, jak se vzpínaly na vodítkách.
"Prosím!" ječel Oliver a pokusil se vstát. Ale nedokázal to, zvrátil se dozadu a plazil se ke zdi, kde měl opřeny berle.
Barnard psy pustil. Několika skoky byli u nebožáka, který sotva stačit rukama zakrýt obličej. Povalili ho na dlažbu a hryzali, kde se dalo. Hal na lešení byl bezmocný. Oliverovy výkřiky postupně slábly a jeho odpor ustal úplně, ale Barnardovi psi nebyli zvyklí opouštět nedokončené dílo stejně jako jejich pán. Trhali nebohého Olivera ještě dlouho poté, co z něj vyprchal život. Barnard i na závěr do zmrzačeného těla kopal. Divoce dýchal, pot z obličeje mu skapával na předek košile, ale neodpustil si výsměšný pohled směrem k hradbám. Oliverovo tělo zůstalo ležet na dlažbě až do večera.
Teprve když práce skončila, zavolal Hala a Daniela. "Hoďte tu mršinu na hnůj. Racků m a vranám bude víc k užitku, než byl mně." Se škodolibým úsměškem hleděl Halovi do očí. Jara se dožilo pouze osm vězňů, ty ale těžkostí života řádně zakalily.
Pod opálenou, větrem ošlehanou kůží Halova hrudníku a ramen se rýsovaly pevné svaly. Dlaně mu ztvrdly a v prstech měl sílu kovářských kleští. Kdyby musel bojovat, dokázal by jediným úderem zjizvené pěsti srazit protivníka k zemi.
Jarní bouře rozehnala mraky a slunce začalo hřát s novou silou.
Sklíčenost, která je držela ve svých drápech celou zimu, nahradil neklid. Vzrušivá nálada se projevila častějšími hádkami a vzájemnými potyčkami, ale oči jim co chvíli zabloudily k horám nebo modrým pláním Atlantiku. Poslední zpráva od Sukeeny je naplnila nadějí. "Sabah zdraví A. Bobby a jeho matka po něm touží." Divoká radost, která se jich zmocnila, však neměla žádný solidní podklad. Sabah se svou skupinou jim mohl pomoci teprve za hranicí kolonie. Uběhl další měsíc a z ohně naděje, který jim ještě nedávno plál v srdcích, zbyly jen doutnající uhlíky. Venku zatím na všech frontách vítězilo jaro. Hory se oděly do záplavy květů, jejichž vůni přinášely závany větru až na hradby. Bůhví odkud se objevili kolibříci a vzduch jiskřil barevnými záblesky jejich peří. Poslední vzkaz od Aboliho a Sukeeny zněl lakonicky: "Je čas jít. Kolik je vás?"
"Aboli má plán. Ale jak nás odtud dostane všechny`" vzrušeně přetřásali zprávu.
"Pro mě je Aboli jediným favoritem," prohlašoval Daniel.
"Vsadím na něj poslední penny."
"Jen jestli ti nějaký zbyl," smál se mu Ned. Od chvíle, kdy Barnardovi psi roztrhali Olivera, se Ned poprvé zasmál.
"Kolik vás do toho půjde?" zjišťoval Hal. "Chvilku o tom uvažujte, než odpovíte." V šeru se rozhlédl po tvářích kolem. "Když zůstanete zde, máte jistotu, že budete ještě nějakou chvíli žít, a nikdo si o vás nebude myslet nic špatného. Pokud však odejdeme a nepodaří se nám dostat do hor, čeká nás totéž, co mého otce nebo Olivera. A to není odpovídající smrt ani pro zvíře, natož pro člověka." Muži zvážněli. První se ozval Althuda. "Šel bych, i kdyby nebylo Bobbyho a ženy."
"Já půjdu!" řekl Daniel. "Já též!" přidal se Ned.
"Tak tři," tiše konstatoval Hal. "A co ty, Williame Ro-gersi?"
"Jdu s vámi, sire Henry."
"Nepokoušej moji trpělivost, Bile, a přestaň mě tak oslovovat. Už jsem ti to říkal několikrát," mračil se Hal.
Kdykoliv někdo z mužů použil titulu, připadal si jako podvodník. Necítil se být hoden pocty, kterou jeho pradědečkovi udělil Drake, i když otec jí okázale užíval. "Máš poslední šanci, mistře Bile. Jestli ti ujede jazyk ještě jednou, oživím ti paměť kopancem, slyšíš?"
"Jo, slyším vás čistě a jasně, sire Henry." Bil se mu křenil do obličeje. V následujícím výbuchu smíchu vzal Hal Bila za límec a vyťal mu pár facek. Všeobecné vzrušení se však nedotklo Dicka Mosseho ani Paula Haleho.
"Jsem už příliš starý na takové dobrodružství, sire Hale.
Nohy mám ztuhlé, že nepřelezu sud, i kdybyste mi k němu přistavil žebřík. Jak bych mohl přelézt hory?" Starý pederast, Dick Moss, se zašklebil. "Už jsme si to s Paulem vyříkali.
Zůstaneme. Tady máme aspoň každý večer plné žaludky a otep trávy."
"Možná máte víc rozumu než my všichni dohromady," přikývl Hal. Jejich odmítnutí ho nemrzelo. Dick byl daleko za svým vrcholem, kdy dokázal v plné bouři skasat hlavní plachtu.

Během poslední zimy mu ztuhly klouby a zbělely vlasy; sotva by dokázal zvládnout těžkostí cesty. Paul, Dickův druh, s ním strávil na moři dvacet let. I když sám byl ještě při síle a dokázal smělé kousky s mečem, rozhodl se, že svého stárnoucího milence neopustí.
"Hodně štěstí. Jste nejlepší pár, s jakým jsem se kdy plavil," ukončil záležitost Hal a pohlédl na dvojici námořníků s ptačími jmény, Wallyho Finche a Stana Sparrowa. "Co vy dva ptáci, pěnkavo a vrabče? Poletíte s námi?"
"Stejně vysoko a stejně daleko jako vy," odpověděl za oba Wally a Hal ho poplácal po zádech.
"Tak to bychom měli šest. S Althudou a Abolim celkem osm. A bude to opravdu dost vysoko a daleko, aby si každý užil do sytosti. Za to vám ručím."
Následovala poslední výměna vzkazů. Aboli a Sukeena vysvětlili svůj plán útěku a Hal ho ještě vylepšil. Napsal také seznam věcí, který by měli Aboli se Sukeenou obstarat, aby v divočině snáze přežili. Nejdůležitějšími položkami soupisu byla mapa a kompas. Abolimu a Sukeeně se podařilo dokončit závěrečné přípravy, aniž by vzbudili podezření u zbytku domácnosti.
Nemohli důvěřovat nikomu a ničemu, protože mezi osazenstvem domu se vždy našlo dost očí, kterým neušlo nic z toho, co se děje na ubikaci otroků. Sukeena trpělivě shromažďovala věci, které požadoval Hal, a ještě pár jiných, o kterých si myslela, že budou rovněž potřebné. Pár dni před plánovaným termínem útěku zavedla Sukeena Aboliho do obytných prostor rezidence, kam nikdy dřív nesměl vstoupit. "Potřebuji, abys mi pomohl přestěhovat komodu do společenské haly," řekla mu před kuchařem a dvěma pomocníky v kuchyni. Aboli ji následoval poslušně jako cvičený pes, ale jakmile osaměli, odhodil masku pokorného otroka.
"Pospěš si!`` varovala ho Sukeena. "Paní je s Pomalým Johnem dole v zahradě a může tu být každou chvíli." Přistoupila k oknu obrácenému do zahrady. Zjevně nesourodý pár živě diskutoval pod korunami dubů.
"Její zkaženost nezná mezí," šeptala Sukeena, když viděla, jak se Katinka srdečně směje nějaké poznámce Pomalého Johna.
"Ta by přidržela praseti nebo jedovatému hadu, kdyby jí to přineslo potěšení." Sukeena se zachvěla při vzpomínce na hadí jazyk zkoumající intimní dutiny jejího těla. Víckrát už se to nestane, zařekala se. Za čtyři dny bude Althuda volný, a jestli mě do té doby ještě zavolá do svého hedvábného pelechu, vymluvím se na červený květ. Ohlédla se, když za sebou zaslechla svist podobný letu velkého ptáka. Aboli vzal jednu z šavlí zavěšených uprostřed stěny a zkoušel, jak mu sedí v ruce. Vytáčel s ní nad hlavou svištivé kruhy a záblesky světla odraženého od lesklé čepele tančily po stěnách. Po chvíli ji odložil a zkusil jinou, ale také se mu nelíbila a s ustaranou tváří ji vrátil zpátky. "Pospěš!" pobízela ho Sukeena. Během několika minut vybral tři zbraně. Jeho výběr se neřídil šperky, které zdobily jejich rukojeti; volil podle pružnosti ostří. Všechny tři měly čepele zakřivené a pocházely ze zbrojířské dílny Shah Jahana v indické Agře. Byly vyrobeny pro mogulského prince a vůbec se nehodily do hrubé ruky námořníka.

"Musí stačit do doby, než najdu meč z pravé sheffieldské oceli," bručel Aboli a zkusil kratší zbraň, nůž kukri, používaný obyvateli hor v Zadní Indii. Seřízl s ním chomáč chlupů na předloktí.
"Bude dobrý na práci zblízka," dodal spokojeně.
"Zapamatuj si dobře ty, které jsem vybral," připomínal Sukeeně. "Dej je klidně zpátky," odpověděla. "Ostatní sloužící by si mohli všimnout prázdných míst. Přinesu ti je v noci před útěkem." Odpoledne vyšla s košíkem v ruce k hoře. I když nikdo z domu nemohl uhádnout její úmysly, pečlivě se rozhlédla, než ji skryl hustý porost rokle pod vrcholem. Našla starý zpráchnivělý strom, kterého si všimla při předcházejících vycházkách. Z tlející dutiny kmene vyrůstal trs drobných fialových hub. Podhoubí kloboučků ve tvaru deštníku mělo nádherně žlutou barvu. Než je utrhla, navlékla si rukavice.
Byly jedovaté, ale teprve požití většího množství mohlo být osudné, a právě pro tuto vlastnost si je vybrala. Nechtěla mít na svědomí životy nevinných lidí. Položila je na dno košíku, a než sešla dolů příkrým svahem, přikryla je kořínky a bylinami, které cestou nasbírala. Ten večer pozval guvernér van de Velde na večeři všechny význačné osobnosti z kolonie, včetně hodnostářů Společnosti. Když pozdě v noci hosté odešli a otroci s osazenstvem domu usnuli, Sukeena se dala do práce.
Zamkla se v kuchyni a vařila houby, až získala vývar hustý jako čerstvý med. Letkvar bez vůně nalila do prázdné láhve od vína. Jedna z žen pracujících v kasárenské kuchyni jí byla zavázána; Sukeenin lék před časem zachránil jejího nejstaršího syna. Ráno postavila košík s láhví přikrytou bylinami do Aboliho kočáru. Když Aboli později odvezl do úřadu guvernéra unaveného včerejším hýřením, nechal ve spáře lístek, na kterém stálo:
"Poslední noc nejezte nic z kasárenské kuchyně." Večer Hal vyklopil obsah kotlíku s jídlem do prázdného kbelíku v rohu cely dřív, než ostatní stačili ochutnat. Aroma, které naplnilo prostor kobky, vonělo hladovým vězňům jako příslib věčného života, a když viděli jídlo v latrínovém kbelíku, se skřípěním zubů proklínali Hala a celý svůj osud. V navyklou hodinu se podzemí probudilo do nového dne. Dlouho před rozbřeskem rámovaným čtyřmi malými okny se sténající a kašlající muži jeden za druhým šourali do rohu, aby si ulevili. Později, když svítání pokročilo, padlo na všechny tíživé ticho. Jakmile světla v kobce přibylo, tázavě hleděli jeden na druhého. Doposud nikdyje tak dlouho v cele nenechali. Každý jiný den o tomto čase již nejmíň hodinu pracovali na hradbách. Konečně zarachotily v zámku Manseerovy klíče. Žalářník byl bledý a sotva se držel na nohou. Dva muži jeho doprovodu na tom nebyli líp.
"Co vás trápí, Manseere?" zeptal se Hal. "Už jsme mysleli, že jste změnil působiště a že vás víc neuvidíme." Manseer byl v podstatě moula a Hal si u něj za řadu měsíců vypěstoval jakýsi povrchně přátelský vztah.
"Celou noc jsem se nehnul z hajzlu," stěžoval si Manseer.
"A nebyl jsem tam sám. Kdekdo z kasáren se na mě dobýval.
Polovině se ještě ani nepodařilo vstát..." Odmlčel se, když mu z břicha vyšel zvuk podobný vzdálenému hřmění.
"Musím tam znovu! Já toho všivého kuchaře asi zabiju." Vyběhl schodiště přes dva schody a vrátil se za půl hodiny.

Hugo Barnard zuřil, když je venku přebíral. "Ztratili jsme půlku dne, vrčel. Až mě za to bude plukovník Schreuder kárat, svedu to na tebe, Manseere," řekl a obrátil se k vězňům. "Co je tady k smíchu, parchanti! Jako že je bůh nade mnou, odvedete celodenní práci, i kdybyste měli trčet na lešení do půlnoci. A teď bleskem nahoru!" Barnard byl očividně v pohodě. Potíže, kterými trpěl zbytek kasáren, se mu vyhnuly. Hal si vzpomněl, jak Manseer kdysi vyprávěl, že Barnard žije v osadě s nějakou Hotentotkou.
Kasárenskou stravu zřejmě nekonzumoval. Slunce již svými paprsky pozlatilo západní hradby a na dvoře byla sotva polovina z běžného počtu stráží. U brány místo čtyř vojáků hlídal jen jeden, stejně jako na schodišti zámku. Před zbrojnicí nestál nikdo. Když Hal vylezl po žebříku na korunu valu, pohlédl ke guvernérovu sídlu. Mezi stromy prosvítala jen část střechy.
"Tak pojeď, Aboli! Už na tebe čekáme," pronesl šeptem.

Aboli přistavil kočár před rezidenci o pár minut dřív, než Katinka poručila. Ve stejném okamžiku se ve vchodu objevila Sukeena a volala na něj: "Paní chce odvézt nějaké věci." Hlas měla klidný; věděla, že ostatní poslouchají. "Pojď pro ně a odnes je dolů." Aboli kočár zabrzdil, tichým slovem uklidnil koně a poslušně následoval Sukeenu do domu. O chvíli později se vynořil na prahu s rolí hedvábného koberce a sedlovými brašnami. Uložil věci do zavazadlového koše a zavřel víko.
Všechno, co dělal, konal rozvážně a bez zbytečného spěchu. Dvě děvečky, které zametaly terasu, se na něj ani nepodívaly. Pak vylezl zpátky na kozlík, uchopil opratě a s otrockou trpělivostí čekal dál. Katinka se zdržela jako vždy. Konečně se objevila ve dveřích a v oblaku francouzského parfému zametla schody šustivým hedvábím. Sukeena sešla za ní a mlčky vyslechla plísnění kvůli jakési maličkostí, kterou zapomněla udělat. Katinka se usadila v kočáře s elegancí královny, která se právě chystá odjet na korunovaci, a nařídila Sukeeně:
"Posaď se ke mně!" Sukeena se v odpovědi dotkla sepjatýma rukama rtů. Čekala ten příkaz, protože ji Katinka často potřebovala mít vedle sebe; možnost intimního dotyku ji vzrušovala. Ale nedělala to pravidelně a její nálady se nedaly spolehlivě předvídat. Byly dny, kdy se chovala chladně a odměřeně. Dobré znamení, utěšovala se Sukeena a posadila se naproti své paní s milým úsměvem na rtech.
"Jeď, Aboli!" poručila Katinka a pohlédla na Sukeenu. "Co říkáš barvě mých šatů? Sluší mi na slunci? Nedělají mou pleť příliš bledou a nevýraznou?"
"Velice vám sluší, paní." Sukeena odpověděla přesně to, co Katinka chtěla slyšet. "Dokonce líp než uvnitř. Zdůrazňují fialkové světlo vašich očí."
"Nemyslíš, že jim u krku schází pár krajek?" Katinka nonšalantně zvedla hlavu a Sukeena zvažovala odpověď.
"Vaši krásu přece nemůže zvýšit ani ta nejjemnější bruselská krajka, paní," řekla tiše.
"Opravdu si to myslíš, Sukeeno? Jsi taková lichotnice. Ale musím říct, že dnes také vypadáš mimořádně dobře."
Zamyšleně pozorovala dívku, zatímco kočár se třemi páry šedáků, elegantně zvedajících nohy v lehkém klusu, sjížděl dolů cestou.
"Líce ti hoří a v očích máš světýlka, jako bys byla zamilovaná."
"Ano," odpověděla Sukeena. Podivný tón jejího hlasu způsobil, že se Katinka zachvěla. "Miluji jistou osobu," dodala.
"Ach ne, má milá," předla Katinka. Kočár zamířil k zámku a Katinka byla tak zaujatá Sukeenou, že si ani nevšimla, kam jedou. Teprve po chvíli jí přes tvář přeběhl rozmrzelý stín.
"Co to děláš, Aboli?" vykřikla. "Jedeme přece k mevrouw de Waal, ty idiote." Aboli se tvářil, že nic neslyší, a šedáci klusali dál k bráně pevnosti.
"Sukeeno, domluv tomu hlupákovi, ať otočí." Dívka však vyskočila, posadila se vedle Katinky a pevně jí sevřela paže.
"Co to děláš, dítě? Tady ne, copak jsi ztratila rozum`? Před očima celé kolonie?" protestovala a pokusila se vymanit z dívčina sevření. Ale Sukeena ji držela pevně a síla jejího stisku Katinku šokovala.
"Jedeme do pevnosti," řekla Sukeena tiše, ale rozhodně.
"A vy budete dělat přesně to, co řeknu."
"Aboli! Okamžitě zastav!" Katinka zvýšila hlas a chtěla se postavit, ale Sukeena ji stáhla zpět na sedadlo.
"Nevzpírejte se," zahrozila, "nebo vás podříznu. Ale nejdřív pořežu vaši tvář a bude po kráse. A jestli nepřestanete křičet a nebudete poslouchat, tak vám tímhle propíchnu to vaše hnusné proradné srdce." Katinka pohlédla dolů a poprvé si všimla dýky v Sukeenině ruce. Dostala ji kdysi darem od jistého milence a dobře věděla, jak je ostrá.
"Šílíš?" Katinka začala koktat strachem a pokoušela se odtáhnout dál od nože.
"Ano, jsem dost šílená, abych vás zabila. A udělám to ráda."
Sukeena trochu přitlačila na dýku a Katinka vykřikla.
Zneklidnění koně začali stříhat ušima. "Ještě jeden výkřik a poteče krev," varovala Sukeena. "Držte pěkně jazyk za zuby a poslouchejte, co máte dělat."
"Dám tě Pomalému Johnovi a budu se smát, až tě bude kuchat zaživa," vychrlila ze sebe Katinka jedním dechem, ale hlas jí přeskakoval.
"Jestli nepřestanete, zapomenete se smát navždy. Tahle dýka se o to postará." Sukeena přitlačila znovu a tentokrát hrot projel látkou až na kůži. Na hedvábí Katinčiny halenky se objevila rudá skvrnka.
"Prosím, ne!" začala fňukat. "Prosím, Sukeeno, udělám všechno, co chceš, jen mi neubližuj. Říkalas přece, že mě miluješ."
"Ano, a lhala jsem," syčela Sukeena. "Kvůli bratrovi jsem lhala. Nenávidím tě. Nemáš ani potuchy o hloubce mé nenávisti.
Hnusily se mi všechny ty ohavnosti, které jsi mě donutila dělat, a hnusí se mi každý dotyk tvých rukou. Ode mě se lásky dovoláváš marně. Zbavím se tě se stejnou lítostí, jako se zbavují vlasy vší." Katinka se vyděsila k smrti. Něco

takového ještě nezažila.
"Udělám, co řekneš," kapitulovala. Sukeena jí tlumeným hlasem vysvětlila, co po ní chce. Její klidná, strohá slova působila mnohem hrozivěji, než kdyby křičela.

Aboliho kočár pozdravil u brány jediný strážný. Postavil se do pozoru a zasalutoval. Jakmile Aboli zastavil před správní budovou, od zbrojnice vystartoval velitel stráží a v běhu si dopínal pás se šavlí. Kapitán byl v kolonii nový. Přijel z Holandska teprve nedávno a nečekaný příjezd guvernérovy ženy ho úplně vyvedl z míry.
"U všech rohatých," klel tiše pod vousy. "Co tu ta děvka chce, Zrovna když je polovina mužstva nemocná." S úzkostí pohlédl na jediného vojáka u vchodu do budovy. Šedá barva jeho obličeje dostávala nazelenalý odstín a sotva se držel na nohou. Pak si všiml, že guvernérova žena na něho kývá. Spěšně si upravil uniformu pod krkem a narovnal čepici.
"Dobré ráno, mevrouw. Mám vám pomoci z kočáru?" Kapitán okamžitě poznal, že není všechno v pořádku; Katinka měla ustrašené oči a hlas se jí chvěl.
"Děje se něco, madam?"
"Ano, děje. Zavolejte mi manžela!"
"Půjdete do jeho pracovny?"
"Ne, zůstanu v kočáře. Jděte za ním a vyřiďte mu, že musí okamžitě přijít sem. Je to velmi důležité. Otázka života a smrti! Tak už běžte a pospěšte si!" Polekaný důstojník zasalutoval a vyběhl vzhůru schodištěm. Bral dva schody najednou a ve chvilce zmizel v budově. Aboli slezl z kozlíku, otevřel víko zavazadlového koše a rozhlédl se po nádvoří. U hlavní brány a u vchodu do budovy sice stál strážný, ale jako obvykle neměl ani jeden z nich zapálený doutnák muškety. Před zbrojnicí nehlídal nikdo a za oknem zahlédl tři vojáky. Na dvoře postávalo pět dozorců s karabáči, holemi a šavlemi. Hugo Barnard se psy na vodítku buzeroval skupinu vězňů, kteří dláždili dvůr u východní zdi na opačném konci dvora. Vězni, kteří nepatřili k posádce Rozhodnosti, představovali jisté riziko. Mohli zatarasit cestu kočáru, nebo dokonce, pokud by jim došlo, oč běží, přidat se k Halovým mužům a pokusit se o útěk také.
"Nějak se jich už zbavíme," bručel si Aboli a zaměřil pozornost na stráže a dozorce, kteří představovali hlavní hrozbu. Spolu s Barnardem se na dvoře nacházelo deset ozbrojených mužů. Stačil ovšem jediný výkřik a vojáci z kasáren by ve chviličce zaplavili dvůr. Celá záležitost se mohla uprchlíkům snadno vymknout z rukou. Pohlédl ke hradbám.
Hal s velkým Danielem ho pozorovali z horního patra lešení a Ned Tyler s Bilem Rogerem stáli o pátro níž. Dva ptáci, Finch a Sparrow, pracovali s Althudou na dvoře. Všichni předstírali, že pilně pracují, ale poočku sledovali Aboliho. Aboli se sehnul nad košem a rozbalil hedvábný koberec. Uvnitř byly zbraně, které vybral v guvernérově jídelně. Věděl, že Hal i Daniel mají ze své rozhledny dobrý výhled a dohlédnou na dno koše. Nechal víko otevřené a postavil se ležérně vedle kola. Z hlavních dveří vyrazil guvernér. V košili a bez klobouku sbíhal po schodišti těžkopádným hroším klusem.
"Co se stalo, mevrouw'?" volal ustaraně z půlky schodiště.
"Řekli mi, že jde o život."
"Pospěš!" volala Katinka plačtivě. "Jsem ve velkém nebezpečí." Van de Velde dorazil ke kočáru a divoce dýchal.
"Pověz, co se ti stalo, drahá!" sípal. Aboli se postavil za něj a jednou rukou ho objal kolem krku. Van de Velde se začal vzpínat. I když byl otylý, měl nečekanou sílu a Aboli hojen stěží udržel.
"Co to kčertu děláš?" křičel uraženě. Aboli mu přitiskl hrot nože kukri na hrdlo a guvernér se přestal vzpouzet.
"Podříznu vás jako prase a Sukeena totéž udělá s vaší ženou," zašeptal mu do ucha. "Rozkažte vojákům, ať zůstanou na svých místech a odhodí zbraně." Kapitán, který zaslechl guvernérův křik, pádil ze schodů s šavlí napůl venku z pochvy.
"Zastav!" ječel na něho ustrašeně van de Velde. "Stůj, blázne, nebo mě zabije." Zmatený důstojník zůstal stát a nejistě se rozhlížel kolem. Aboli přitlačil na dýku. "Řekněte mu, ať odhodí zbraň."
"Zahoď šavli!" křičel van de Velde. "Udělej, co říkám, nevídíš, že mám na krku nůž?" Zbraň zařinčela na schodech. Hal se na kladce spustil na dvůr a Daniel na opačném konci provazu brzdil jeho sestup. Několika skoky byl u kočáru, sebral jednu ze zakřivených šavlí s rukojetí vykládanou šperky a běžel ke schodišti. Přiložil její hrot kapitánovi pod bradu.
"Nařiď svým mužům, ať odloží zbraně," rozkázal.
"Všichni odhodí zbraně!" vykřikl kapitán. "Jestli se vaší vinou něco stane guvernérovi nebo jeho ženě, zaplatíte to životem." Muži na stráži uposlechli okamžitě.
"Vy také!" ječel van de Velde na dozorce. Neochotně uposlechli kromě Barnarda, který se nepozorovaně přikrčil za hromadon kamenů i se svými psy a čekal na příležitost zasáhnout.
"Althudo, pojď sem!`` volal Hal. Althuda odhodil palici a vystartoval přes dvůr. Hal mu hodil svoji šavli, i když nečekal, že se nedávný rybář příliš vyzná v šermířském řemesle. Uvidíme, co s ní dokáže, uvažoval. Kdyby došlo k boji, budu ho muset stejně chránit. Rozhlédl se kolem sebe.
Daniel už vytahoval z koše kočáru zbylé dvě šavle. Drobné zahnuté čepele vypadaly v jeho mohutné pěsti jako dětské hračky. Jednu z nich pohodil Nedu Tylerovi a s druhou běžel k Halovi. Hal zvedl zbraň odhozenou kapitánem a podal ji Danielovi.
"Mistře Danny, tenhle kousek ti bude sedět v ruce mnohem líp." Velký Daniel odhalil v úsměvu zkažené zuby a vyzkoušel zbraň několika ráznými švihy do vzduchu.
"Sladký Ježíši! Je to krásný pocit mít zase v ruce pořádnou ocel," jásal a lehce šavli pohodil Wailymu Finchovi se slovy:
"Muži nástroj, děcku hračku."
"Aboli, ty drž pevně to tlusté prase, a kdyby se vzpíral, uřež mu uši," křičel Hal. "Ostatní za mnou!" Rozběhl se ke zbrojnici s Danielem a zbytkem námořníků v patách. Althuda se k ním přidal, ale Hal ho zastavil. "ne. Ty se postarej o

Sukeenu!"
"Kde je Bernard?" ptal se v běhu Daniela.
"Ještě před chvílí byl ten parchant na dvoře, ale teď ho nikde nevidím. Musíme tu svini najít, než nám udělá nějaké potíže." Hal vtrhl do zbrojnice. Ve strážní místnosti byli jen tři muži; dva spali na kavalcích a třetí se právě snažil vstát, překvapený nenadálou situací. Než se vzpamatoval, měl už hrot Halovy šavle na hrudi. "Zůstaň, kde jsi, nebo se podívám na barvu tvých jater." Muž klesl zpět na kavalec.
"Nede, postarej se o ta nemluvňata!" volal na Tylera. "Posaď je třeba na hrníčky," dodal výsměšně a běžel za Danielem, který se právě rozbíhal proti těžkým dveřím na konci chodby.
Nevydržely nápor a rozlétly se dokořán. Hned na první pohled bylo vidět, že ve skladišti panuje precizní pořádek. Zbraně stály vyrovnány podél zdí a soudky se střelným prachem tvořily pyramidu v rohu místnosti.

"Vezměte si každý nějakou zbraň a přiberte soudek prachu," přikázal Hal. Proběhl podél dlouhého stojanu plného nablýskaných mečů a zastavil se u mušket a pistolí. Vybral dvě a zastrčil je za kus provazu, který mu sloužil místo opasku.
"Ale kroťte svou chamtivost. Pamatujte, že všechno ponesete do hor sami." Hodil si padesátilibrový soudek s prachem na rameno a zamířil ke dveřím. "To stačí, chlapci, musíme jít! Danieli, postarej se o zbytek!" Daniel vyrazil pažbou muškety víka dvou soudků a před pyramidu odsypal větší hromádku střelného prachu. "To bude šlupka!" chechtal se, když couval s druhým soudkem pod paží. Zůstávala za ním úzká černá cestička.
"Jdeme, Nede!" volal do strážnice, kde Ned Tyler hlídal tři odzbrojené vojáky. Jejich zbraně se válely v koutě.
"Chystáme se to hnízdo tady poslat do pekel," řekl Hal holandsky. "Seberte se a mažte k bráně. A jestli vám zbylo jen trochu rozumu, ani se neohlížejte." Muži ho poslechli bez váhání a u dveří spolu chvíli soupeřili, kdo bude venku dřív.
"Pozor!" ječeli cestou k bráně. "Chystají se vyhodit prachárnu do vzduchu!" Dozorci a zbytek vězňů, kteří doposud s ústy dokořán zírali na kočár a guvernéra v zajeti Aboliho paží, otočili hlavy a v němém úžasu zírali na Hala s hořící pochodní v ruce.
"Počítám do desíti," křičel, "a pak zapálím prach." Oči mu plály. Oblečený v hadrech, zarostlý hustým černým vousem vypadal jako maniak. Dvůr zašuměl zděšením. Jeden z vězňů odhodil rýč a vyrazil za vojáky k bráně. Ostatní ho v panice následovali. Van de Velde se zmítal v Aboliho sevření. "Pust mě ven! Ten blázen nás tady všechny zabije," řval a ještě zvyšoval všeobecný zmatek. Ve chvíli bylo nádvoří prázdné s výjimkou skupiny námořníků u kočáru. Katinka začala hystericky ječet, ale Sukeena ji umlčela tvrdým políčkem. "Buď zticha, ty náno, nebo dostaneš dalších pár facek, ať máš proč řvát."
"Aboli," volal Hal, "nalož guvernéra! On i jeho žena pojedou s námi." Aboli zvedl tlouštíka a přehodil ho přes okraj dvířek kočáru. Visel tam jako přišpendlený brouk, kopal nohama a snažil se dostat dovnitř. "Althudo, přidrž mu šavli na pod krkem. Zařízneš ho, až ti řeknu."
"Už se na to těším!" křičel Althuda. Pomohl van de Veldemu na nohy a postrčil ho na sedadlo proti Katince. "Kam to chceš píchnout. Do tučného panděra'?" Van de Velde ztratil paruku a vůbec vypadal uboze. Huspenina ve tvářích se mu třásla, když žadonil: "Nezabíjejte mě, prosím. Můžu vás ochránit před vojáky." Katinka znova začala fňukat a Sukeena ji tentokrát jen pevněji sevřela a přiložila jí hrot dýky ke krku. "Tebe už nepotřebujeme, stačí nám guvernér. Ještě cekneš a zabiju tě."
Katinka polkla slzy a ztichla.
"Danieli, nalož zbraně a prach," nařídil Hal. Jakmile Daniel skončil nakládání, pera lehkého kočáru se prohýbala až na dorazy.
"Dost!" varoval ho Aboli, když posadil poslední dva soudky z prachem na podlahu. "Víc už neuvezeme!"
"Každý muž k jednomu koni!" volal Hal. "Ale nesnažte se nasednout, nejste žádní jezdci a ještě by jste si zlámali vaz. Nebyla by vás velká škoda, ale vaše váha by ta ubohá zvířata po kilometru cesty zabila. A vy přece nechcete tahat kočár sami.
Jen se chyťte postrojů a nechte se táhnout." Muži obstoupili zápřah.
"Nechte mi místo na pravoboku," dodal. Sukeena se mimoděk usmála námořnímu termínu, který použil, ale muži rozuměli dobře a nechali mu volného pravého koně v čele spřežení. Aboli vyskočil na kozlík. "Jedeme, Gundwane, je nejvyšší čas. Vojáci z kasáren tu můžou být každou chvíli," volal na Hala a pobídl šedáky. Jen to dořekl, ozval se výstřel a ze dveří kasárenského baráku vyběhl důstojník s kouřící pistolí v ruce.

"Do zbraně!" křičel. "První kumpanie ke mně!" Hal se zdržel jen chvilku, než od pochodně zapálil doutnák pistole. Když pak pochodeň hodil na prachovou stopu a syčící plamen se proplazil dveřmi zbrojnice do chodby vedoucí ke skladišti, Hal seběhl na dvůr a pádil vstříc přetíženému kočáru jedoucímu velkým obloukem k bráně. Už vztahoval ruku, že se přichytí postraňků, když na něj Aboli zavolal: "Gundwane, pozor! Za tebou!"
Barnard, který se schoval hned při prvních potížích, vypustil své psy a s výkřikem "Vat hom! Chyťte ho!" je poštval na Hala.
Obě zvířata vyrazila a tichými skoky se bok po boku rychle blížila k Halovi. Aboliho varování přišlo právě včas, aby se Hal stačil otočit. Psi vycvičení na lidi pracovali jako sehraný tým; jeden zaútočil na Halovo hrdlo a druhý na nohy. První zvíře Hal zasáhl již ve vzduchu, když mu nastavil hrot šavle. Zbraň se zapíchla do hrdla černého psiska a projela jeho srdcem do plic. Setrvačnost těžkého těla však zbavila Hala rovnováhy. Ještě než se vzpamatoval, zakousl se mu druhý pes do holeně těsně pod kolenem. Hal spadl zády na dlažbu a pokoušel se vstát, ale pes držel pevně. Strhl ho znovu k zemi a Hal cítil, jak se mu tesáky bestie zahryzávají do holenní kosti.
"Moji psi!" ječel Barnard. "Ty se opovažuješ ubližovat mým miláčkům?" S tasenou šavlí běžel přes dvůr. Hal se

opakovaně pokoušel dostat na nohy, ale pes ho pokaždé stáhl zpátky.
Barnard je dostihl a napřáhl zbraň s úmyslem zasáhnout Halovu hlavu. Hal se v posledním okamžiku odvalil stranou a z dláždění vedle jeho ucha vylétla sprška jisker.
"Ty parchante!" řval Barnard vztekem bez sebe a zvedl zbraň znovu. Aboli, který viděl Halovu zoufalou situaci, okamžitě strhnul koně a zamířil k bojujícímu klubku. Dozorce otočený zády si nevšiml blížícího se spřežení, a dřív než udeřil, zadní kolo kočáru ho odhodilo. Hal se z velkou námahou posadil a zapíchl meč mezi lopatky psiska podobně, jako když toreador při koridě zasadí býku poslední ránu. Pes žalostně zavyl, pustil Halovu nohu a chvíli se motal dokola, než klesl na dlažbu. Nohy se mu v posledním tažení chabě chvěly. Hal se zvedl právě v okamžiku, kdy Barnard znovu zaútočil.
"Tys je zabil!" Šílený zlostí bez rozmyslu sekl po Haloví, ale Hal úder lehce odrazil. Dozorce se vzpamatoval z nezdařeného výpadu a znovu vyrazil. "Zabiju tě, ty hnusný piráte!" řval. Hal však i další úder odrazil s očividnou lehkostí a zavrčel: "Pamatuješ, co tvoje bestie udělaly s Oliverem?" Napřáhl ruku k předstíranému útoku zleva, donutil Barnarda otevřít kryt a s rychlostí blesku bodl. Čepel zasáhla hruď pod prsní kostí a polovinou délky vyjela z dozorcových zad. Barnard pustil šavli a klesl na kolena.
"To je dluh za Olivera!" řekl Hal, položil bosé chodidlo na dozorcovu hruď a vytáhl čepel z rány. Barnard se zvrátil a zůstal nehybně ležet vedle svého dohasínajícího psa.
"Pojď už, Gundwane!" Aboli s velkým úsilím držel koně, které plašil křik boje a pach čerstvé krve. "Prach!" Od chvíle, kdy Hal zažehl prachovou stopu, uběhlo již několik vteřin a ze dveří zbrojnice se valil modravý dým.
"Rychle!" prosila Sukeena. "Pospěš!" Naléhavost a obavy v jejím hlase Hala vyburcovaly. Přes vypjatost chvíle si uvědomil, že ho poprvé oslovila přezdívkou, a vyrazil kupředu.
Psí tesáky se mu sice zakously hluboko do nohy, ale šlachy i nervy zůstaly neporušeny, a když si odmyslel bolest, mohl běžet docela dobře. Několika skoky byl u kočáru a popadl uzdu vedoucího šedáka. Zvířeti se to moc nelíbilo, pohazovalo hlavou a koulelo očima, ale Hal nepustil. Aboli práskl otěžemi a šestice koní s kočárem proběhla pod klenbou brány. V následujícím okamžiku zahřměla ohlušující detonace a tlaková vlna, která je vzápětí dostihla, se přes ně převalila jako tropická bouře. Koně se vzepjali a vystřelili do divokého cvalu. Hal ztratil půdu pod nohama a bezmocně visel na ohlávce. Otočil ještě hlavu a pohlédl zpátky. Nad dvorem pevnosti se zvedal vysoký sloup šedivého kouře. Vířil a nadouval se černými plameny a uprostřed trosek a ničivého živlu letělo k nebi lidské tělo.
"Za sira Hala a krále Charlese!" vykřikl Velký Daniel vzrušený vydařeným útěkem a strhl k jásotu i ostatní. Hal stačil zaregistrovat, že výbuch neublížil vnějším hradbám.
Kasárenské baráky, postavené ze stejného kamene, zřejmě vydržely taky, napadlo ho, Mohl s jistotou čekat, že je vojáci začnou stíhat. Dobré dvě stovky mužů se už možná vzpamatovaly ze šoku a brzy se první z nich objeví u brány.
Kam se asi poděl plukovník Schreuder? blesklo Halovi hlavou. Před třemi páry cválajících koní prchali do všech směrů vězňové. Někteří přeskakovali ploty zahrad a mířili do hor, zatímco jiní hledali záchranu na pláži. Doufali, že se jim podaří najít nějaký člun a uniknout po vodě. Hlouček vyděšených kolonistů a otroků sledoval s očima navrch hlavy nezvyklou podívanou oblaka dýmu halící zámek a rychle se blížící guvernérův kočár opklopený smečkou pirátů v hadrech, kteří řvou jako šílení.
Jakmile kočár zamířil k nim, probrali se z tranzu a rozprchli se také.
"Utíkejte!" volali na poplach. "Piráti prchli z pevnosti.
Utečte!" Výkřiky se bleskovou rychlostí přenesly k okraji vesnice. Hal viděl, jak z domků a chatrčí vybíhají osadníci a bezhlavě prchají před krvežíznivými piráty. Několik statečných duší se však pohotově ozbrojilo a tu a tam třeskl z okna stavení výstřel. Mužům ani koním však střelba neublížila.
Velká vzdálenost a chabé střelecké umění způsobilo, že Hal ani nezaslechl hvízdání střel. Kočár bez úhony projel kolem prvních domů, které lemovaly jedinou cestu vinoucí se podél pláže Tabulové zátoky, a zamířil do neznáma. Hal se ohlédl po Abolim. "Zpomal, ty blázne! Vždyť uženeš koně dřív, než se dostaneme z osady." Aboli se napřímil a přitáhl opratě. "Hou, Princi! Pomalu, Mraku!" volal na čelní pár, ale spřežení letělo dál a teprve uprostřed osady se mu podařilo zpomalit do klusu. Koně sice byli zadýchaní a zpocení. ale zdaleka ne zchvácení. Jakmile Aboli dostal koně pod kontrolu, Hal se pustil uzdy a klusal vedle kočáru. "Alhudo!" volal dovnitř.
"Neseď tam jako na nedělním pikniku a nabij všechny muškety.
Tady máš." Podal mu svou pistoli s čoudícím knotem. "Zažehni od něj doutnáky. Za chvíli máme vojáky v patách." Pak pohlédl na Althudovu sestru.
"Ještě nebyla příležitost představit se," řekl vážně. "Henry Courteney, k vašim službám." Sukeena se musela zasmát jeho formální řeči.
"Dobré ráno, Gundwane. Já tě znám dobře. Aboli už mě varoval před mladým ohnivým pirátem..." Zmlkla náhle a zvážněla také.
"Jsi zraněný. Musím se ti podívat na nohu."
"Jen maličkost. To počká," ujišťoval ji Hal.
"Psi kousnutí konči bez ošetření často prudkou otravou," varovala.
"Později," odbyl ji a obrátil se k vozkovi.
"Aboli, znáš cestu k hranicím kolonie?"
"Tady je jen jedna cesta, Gundwane. Musíme projet osadou, pak objet močál a přes písčitou pláň zamířit k horám. Od močálu je k hranici vyznačené živým plotem ještě pět kilometrů cesty."
Za osadou už zahlédli plochy rákosin a otevřenou vodu za nimi.
Nad vodou se vznášela hejna vodního ptactva.
"Althudo, narazíme cestou na nějaké vojáky?" staral se Hal.

"První most obvykle střeží ozbrojená hlídka a také živý plot obchází stráže; chrání kolonii před návštěvami Hotentotů," odpověděl Althuda, aniž by zvedl zrak od muškety, kterou právě nabíjel.
"Dneska tam nebudou žádné hlídky," vmísila se do jejich hovoru Sukeena. "Od svítání jsem sledovala cestu. Jediný voják nenastoupil službu. Mají plno starostí se svými bolavými žaludky." Vesele se rozesmála, vztyčila se v kočáře a vzrušeně vykřikla: "Svoboda! Poprvé v životě jsem svobodná!" Vlasy se jí uvolnily a vlály za ní ve větru. Jiskrné oči v krásné vzrušené tváři neušly žádnému z drsných námořníků a třebaže hleděly jen na Hala, pozdravili její slova jásotem. Když míjeli stavení osady, slyšeli polekaný křik. "Piráti uprchli a jedou sem!" Počestní občané mysu Dobré naděje rychle mizeli v domech. Matky vybíhaly na cestu, tahaly děcka dovnitř a zavíraly dveře na závoru.
"Už jste v bezpečí, sire Henry. Nemohl byste mě pustit?"
Katinka se dostatečně vzpamatovala z šoku a začala škemrat.
"Nikdy jsem vám nechtěla ublížit, přísahám. To já vás zachránila před šibenicí a Althudu také. Udělám, cokoliv řeknete, sire Henry," vzlykala a sáhla na dvířka kočáru. "Pusťte mě na svobodu."
"Najednou mě oslovujete sire a zaříkáte se dobrou vůlí. Kde byla, když otce vlekli na šibenici?" Halův chladný, nelítostný výraz vzal Katince naději. Svezla se zpátky na sedadlo vedle Sukeeny a začala usedavě plakat. Námořníci běžící kolem kočáru se jí vysmívali a nadávkami pouštěli žilou své nenávisti.
"Chtěla jsi nás dát všechny pověsit, děvko. My teď s tebou nakrmíme lvy v divočině," škodolibě se pásl na jejím strachu Bil Roger. Katinka si zakryla tvář oběma rukama a zakvílela:
"Nikomu z vás jsem nikdy nechtěla ublížit. Prosím, nechte mě jít." Kočár vytrvale kodrcal po prašné cestě a poslední stavení osady už bylo v dohledu, když Althuda vstal a ukázal rukou zpátky k pevnosti. "Támhle za námi cválá jezdec!"
"Nějak brzy," divil se Velký Daniel. "Nečekal bych, že tak rychle zorganizují stíhání. Posílají za námi jízdu?"
"Žádný strach, chlapci," uklidňoval je Aboli. "V celé kolonii najdete sotva dvě desítky koní a šest z nich máme my."
"Aboli má pravdu, jede sám," vykřikl Wally Finch. Za osamělým jezdcem se táhlo mračno prachu a muž skloněný nad krkem koně ho nemilosrdně hnal do plného cvalu. Byl ještě hodně daleko, když vlající šerpa Halovi napověděla, o koho jde.
"Svatá Panno, to je Schreuder! Tušil jsem, že se k nám co nevidět přidá." Hal zaťal zuby. "Ten horkokrevný idiot nás chce porazit sám? Přišel asi o rozum, ale odvaha mu nechybí."
Aboli vyčetl Halovy úmysly z jeho přivřených očí a změněné pozice ruky na jílci.
"Gundwane, nemysli na odvetu," zrazoval ho. "Každým zpožděním riskuješ životy nás všech."
"Vím, myslíš si, že Schreuderovi nebudu stačit. Ale věci se změnily, Aboli. Nyní ho můžu porazit. Jsem si jistý, cítím to v srdci." Aboli věděl, že Hal nemluví do větru. Už nebyl chlapec a měsíce těžké dřiny na hradbách ho vycepovaly tak, že se silou vyrovnal Velkému Danielovi. "Nech mě, vyřídím to s ním sám. Muž proti muži. Pak vás dohoním."
"Ne, sire Hale!" ozval se Velký Daniel. "Byl bys možná lepší, ale ne s nohou pohryzanou od psa. Nech vyrovnání účtů na jindy, potřebujeme tě. Za chvíli se za ním přiženou dvě stovky zelenokabátníků."
"Má pravdu, kapitáne," přidali se Wally a Stan. "Zůstaň s námi."
"Spoléháme na tvé schopnosti navigátora," prohlásil Ned Tyler. "Sami nikdy nenajdeme cestu divočinou. Nemůžeš nás nyní opustit." Hal zaváhal, ale nespustil oči z blížícího se jezdce. Pak mu ale pohled zabloudil na tvář dívky v kočáře.
Sukeena ho pozorovala ustaranýma očima. "Jsi zraněný. Podívej na svou nohu." Nahnula se k němu přes dvířka tak blízko, že v dusotu kopyt a hluku kol mohl její tichou prosbu slyšet jen on sám. "Zůstaň se mnou, Gundwane." Sklopil zrak a viděl, jak z děr po psích zubech vytéká směs krve a bledé mízy. Daniel, který sledoval jeho rozpaky, pustil koňský postroj a vyskočil na stupátko kočáru.
"Postarám se o něj sám," řekl. Vzal z Althudových rukou nabitou mušketu a seskočil na cestu. Letmým pohledem zkontroloval doutnák a pánvičku s prachem a čekal, až se plukovník dostatečně přiblíží. Kočár jel dál. Přes prosby a varování ostatních se Hal rozběhl zpátky. "Danieli, nezabíjej toho blázna!" volal úpěnlivě. Rád by mu vysvětlil, že je to záležitost rytířské cti a že by se nikdo jiný mezi ně neměl plést, ale na romantické prohlášení nezbyl čas. Schreuder docválal na doslech ke kočáru a postavil se ve třmenech.
"Katinko!" zařval. "Nebojte se, přicházím vás zachránit, drahá. Nenechám vás odvézt ničemnými piráty." Vytáhl od boku pistoli s trychtýřovitě zakončenou hlavní a podržel čoudící doutnák proti větru, až vzplál. Pak přilehl ke koňskému krku se zbraní v natažené pravici. "Z cesty, lumpe!" zařval na Daniela a vystřelil. Ruka mu vyskočila nahoru zpětným rázem a kolem hlavy mu prolétl vír modrého kouře. Kulka zvedla prach z cesty půl metru před Danielem. Po neúspěšném výstřelu Schreuder zahodil pistoli a chopil se Neptunova meče. Zlaté vykládání čepele se zablýsklo, když ho vytasil a zamával s ním nad hlavou. "Rozpůlím ti lebku až k zubům," řval nepříčetně. Daniel klidně poklekl na koleno a nechal koně doběhnout posledních pár kroků. Je blízko, pomyslel si Hal. Příliš blízko. Jestli mušketa nevystřelí, je po něm. Ale Daniel rozvážně namířil a stiskl kohoutek. Hal na okamžik strnul, protože už myslel, že zbraň selhala. Ale vzápětí vyrazil z hlavně plamen a chvost stříbrného kouře.
Daniel bud zaslechl Halovo volání, nebo se mu kůň jevil jako jistější cíl než jezdec na jeho hřbetě. Těžká olověná střela našla cíl v široké zpocené hrudi Schreuderova hřebce. Kůň se v plném trysku zlomil a plukovník přeletěl zvířeti přes hlavu.
Dopadl tváří na cestu. Zvíře zůstalo ležet na hřbetě, kopalo nohama do prázdna a srdce mu posledními údery pumpovalo krev z rány na hrudi. Po chvíli s chrčivým výdechem ztichlo.
Plukovník ležel bez hnutí na rozpálené zemi a Hal se polekal, že si srazil vaz. Už se k němu rozbíhal, ale v tom Schreuder udělal pár mátožných pohybů a Hal se zarazil. "Gundwane, vrať se!" donesl se k němu slabé volání druhů od vzdalujícího se kočáru.
"Nech toho parchanta, sire Henry." Daniel vstal a vzal Hala za ruku. "Není mrtvý, ale my určitě budeme, jestli se tu

ještě chvíli zdržíme," domlouval mu a táhl ho pryč. Hal se ještě chvilku vzpouzel a snažil se setřást Danielovu ruku.
"Takhle to přece nemůže skončit, chápeš, Danny?"
"Chápu velice dobře," bručel Daniel. Schreuder se náhle posadil. Jednu stranu obličeje měl sedřenou do krve, ale ihned se snažil vstát. Po marném úsilí se svezl zpátky na zem a zkoušel to znovu.
"Bude v pořádku," řekl Hal s ulehčením a poslechl Danielovo naléhání.
"Jo!" komentoval chmurně jeho slova Daniel, když dohnali kočár. "Bude natolik v pořádku, aby ti při dalším setkání pěkně provětral faldy. Toho chlapa se jen tak snadno nezbavíš." Aboli zpomalil, aby se mohli chytit postrojů, a Hal, zavěšený na uzdě, se ohlédl. Uprášený a zkrvavený Schreuder klopýtal středem cesty jako člověk s láhví levného džinu v žaludku a mával mečem. Vzdalovali se mu svižným klusem a Schreuder po chvíli zanechal marných pokusů dohonit ujíždějící kočár a spokojil se s hlasitými kletbami. "Bůh je mi svědkem, že za tebou půjdu třeba do pekel, Henry Courteneyi," zapřísahal se.
"Až přijdeš, nezapomeň přinést meč, který jsi mi ukradl," volal Hal zpátky. "Zapíchnu tě s ním jako sele, aby si tě ďábel mohl opéct." Námořníci se rozchechtali a loučili se s plukovníkem obscénními gesty.
"Katinko, drahoušku!" změnil Schreuder tón. "Nezoufejte, zachráním vás. Miluji vás víc než svůj život." Od chvíle, kdy opustili pevnost, se van de Velde krčil na podlaze kočáru.
Nyní však vstal a hleděl za zbědovanou postavou na cestě.
"Copak zešílel? Jak se odvažuje mluvit k mé ženě takovým tónem?" S tváří rudou a roztřesenou bradou se obrátil ke Katince. "Mevrouw, doufám, že jste nezadala tomu hňupovi žádný důvod k takovému chování."
"Ujišťuji vás, mynheer, že se mě ta slova dotkla stejně jako vás. Uráží mě a já vás žádám, abyste ho při první příležitosti donutil k omluvě," odpověděla Katinka. Jednou rukou si přidržovala čepec a druhou svírala dvířka kočáru.
"Udělám něco lepšího, mevrouw. Příští lodí odpluje do Amsterodamu. Takovou impertinenci nemůžu tolerovat, a navíc je zodpovědný za naše současné potíže. Starost o vězně patří k úkolům vojenského velitele. Jejich útěk je výsledkem jeho nekompetentnosti a zanedbání služebních povinností. Ten bastard nemá právo mluvit k vám takovýmto způsobem."
"Ale ano, má," ozvala se Sukeena milým hlasem. "Plukovník má právo ucházet se o její přízeň. Vaše žena pod ním lehávala s nohama od sebe dost často, aby ji mohl nazývat drahouškem.
Nebo také běhnou či kurvou, pokud by chtěl věci pojmenovat přesněji."
"Mlč, Sukeeno!" obořila se na ni Katinka. "Přišlas o rozum?
Zapomínáš na své místo. Jsi otrokyně."
"Ne, mevrouw. Už žádná otrokyně. Jsem svobodná žena a vy zajatec," odpověděla Sukeena. "Můžu říkat, co chci, zvlášť když je to pravda." Otočila se k van de Veldemu. "Vaše žena si s plukovníkem hrála na zvíře se dvěma zadky tak bezostyšně, že si o tom štěbetají všichni vrabci v kolonii. Nasadili vám parohy příliš velké i pro vaše otylé tělo."
"Nechám tě seřezat," sípal van de Velde vztekem, "ty děvko otrocká."
"Ne, to neuděláte. Právě naopak, omluvíte se jí za urážku," vmísil se do hovoru Althuda a přitiskl hrot zahnuté šavle na guvernérovo plandavé břicho.
"Omlouvat se otrokyni? Nikdy!" protestoval van de Velde rozhořčeně, ale když Althuda mírně přitlačil, protest skončil prasečím zakviknutím.
"Neomlouváte se otrokyni, ale svobodné a urozené balijské princezně," opravil ho. "A teď rychle!"
"Prosím za prominutí, madam," procedil van de Velde přes zaťaté zuby.
"Jak jste galantní, pane." Sukeena se na něj mile usmála. Van de Velde klesl bez hlesu zpátky na sedadlo a jedovatým pohledem změřil svou ženu. Jakmile měli osadu za sebou, cesta se podstatně zhoršila. Povrch brázdily hluboké koleje vyjeté vozy Společnosti, které po ní přivážely dříví na topení. Kočár se divoce zmítal a nebezpečně nakláněl. Na okraji bažin do kolejí natekla voda a změnila je v blátivé strouhy. V nejednom místě museli námořníci přizvednout zadní kola, aby se vůbec dostali dál. Pozdě dopoledne zahlédli před sebou dřevěný most.

"Vojáci!" zvolal Aboli. Ze své vyhlídky na kozlíku zahlédl bajonety a vojenské helmice.
"Jsou jen čtyři," uklidňoval je Hal; měl stále zrak nejlepší ze všech. "A nebudou čekat potíže z této strany." Měl pravdu.
Kaprál od hlídky jim vyšel v ústrety. Byl sice zmatený, ale jinak nic netušil, protože měl meč v pochvě a doutnák pistole nezapálený. Námořníci ho i s jeho muži rychle odzbrojili. Pak je donutili vysvléct do spodního prádla a výstřelem nad hlavy je poslali klusem zpátky k osadě. Než Aboli přejel most na druhou stranu, Hal s Nedem Tylerem dolezli po dřevěné konstrukci mostu k hlavnímu pilíři a přivázali k němu soudek střelného prachu. Hal pak hlavní pistole vrazil dovnitř zátku a do otvoru vložil krátký doutnák. Spěšně vylezli zpátky na cestu a běželi za kočárem. Halovi noha otekla a ztuhla. Začala bolet víc a donutila ho kulhat, ale nepřestal se ohlížet po mostě. Jeho střední část se náhle pozvedla a v erupci bahna, prken a trámů spadla do řeky.
"Tohle sice vytrvalého plukovníka nezdrží dlouho, ale bude mít aspoň příležitost vyprat si kalhoty," komentoval efekt Hal, když konečně dostihl kočár. Althuda vyskočil a nabídl mu své místo. "Musíš šetřit nohu," domlouval mu.
"Noha je v pořádku," odmítal Hal.
"Ano, vidím, sotva tě unese," řekla Sukeena přísně a vyklonila se z kočáru. "Tak rychle nahoru, Gundwane, nebo ti zůstanou trvalé následky." Hal přestal protestovat, poslušně vylezl do kočáru a posadil se naproti dívky. Abolimu se na rty vloudil úsměv. "Už mu dává příkazy a on poslouchá. Zdá se, že mají v zádech příliv i dobrý vítr," bručel si pro sebe.
"Ukaž nohu, podívám se ti na ni," nařídila Sukeena a Hal položil nohu na sedadlo mezi ni a Katinku.
"Dávej pozor, hlupáku!" vyštěkla Katinka a znechuceně odsedla. "Ještě mi krví umažeš šaty."

"Jestli si nedáte pozor na jazyk, nezůstane jen u této krve," varoval ji Hal s jedovatým úsměškem a Katinka se odtáhla do rohu. Sukeena zkušeně posoudila následky psích tesáků. "Chtělo by to horký obklad. Rány jsou hluboké a určitě se zanítí. Ale potřebovala bych vařící vodu." Pohlédla na Hala.
"Na tu si počkáš, až dojedeme do hor," odbyl ji. Pak se jejich oči na chvíli setkaly v zamyšleném pohledu. Viděli se poprvé tak zblízka a vzájemně na sobě nacházeli věci, které je překvapovaly a zároveň těšily. Mlčení přerušila Sukeena.
"V sedlové tašce mám léky," řekla stručně a vylezla na sedadlo, aby dosáhla do zavazadlového koše. Hrabala se v brašnách přehnutá přes opěradlo právě ve chvíli, kdy kočár vjel do výmolu. Hal s úžasem civěl na drobné ovály dívčina zadku obaleného závojem spodniček. Směřoval k nebi a uchvacoval Hala téměř stejně jako její tvář. Konečně se jí podařilo dostat se zpátky na sedadlo; v ruce držela obvaz a černou láhev. "Aspoň ti rány vyčistím tinkturou a ováži," vysvětlovala v rozpacích, ale neodvážila se pohlédnout do vzrušených Halových očí.
"Přestaň!" zasykl Hal při prvním doteku tekutiny. "Pálí to jako ďáblův dech."
"Sneseš bič, střely, rány meče, a dokonce i zvířecí zuby, a teď brečíš jako děcko?" vysmívala se mu. "Zůstaň chvíli v klidu." Aboliho tetované tváře pokrčily vrásky smíchu a ramena mu cukala, ale neřekl nic. Hal vycítil, jak se baví, a vyštěkl: "Jak daleko je k živému plotu na hranici?"
"Ještě pár kilometrů."
"Bude nás tam čekat Sabah?"
"Věřím, že ano. Pokud nás zelené kabáty nedohoní."
"Myslím, že nám Schreuder jen dopřál odkladu, když tak bezhlavě zaútočil sám. Kdyby počkal a zorganizoval řádné pronásledování, měl by větší šanci. Podle mě nyní většina zelenokabátníků nahání ostatní uprchlíky. Bez Schreuderova velení se těžko dají dohromady."
"A nemá koně," dodala Sukeena. "Myslím, že se nám podaří projet, a až budeme v horách..." Zmlkla a toužebně pohlédla k horským hřebenům, které se před nimi zvedaly v modrém oparu.
Van de Velde, který pozorně sledoval jejich rozmluvu, ji přerušil. "Ta děvka otrocká má bohužel pravdu. Vaše spiknutí vám vyšlo. Ale já jsem rozumný člověk, Henry Courteneyi.
Pusťte mě i moji ženu a nechte nám kočár, abychom se dostali zpátky do kolonie, a já vám zaručím, že odvolám stíhání. Nařídím plukovníku Schreuderovi, aby poslal své vojáky zpět do kasáren." Obrátil se na Hala s tváří plnou předstírané upřímnosti. "Dávám vám své čestné slovo džentlmena." Hal však vyčetl v jeho očích úskok. "Vaše Excelence, mám jisté pochyby o vašem džentlmenství, a také bych nerad tak brzy přišel o milou společnost." V tu chvíli přední kolo vjelo do hluboké díry a kočár zprudka zastavil.
"Tyhle díry vyhrabává mravenečník," prohlásil Althuda. Hal vystoupil z nakloněného kočáru. "Co je to za zvíře?" divil se.

"Takové prase s dlouhým čenichem a tlustým ocasem. Silnými drápy vyhrabává podzemní hnízda mravenců a chytá je dlouhým lepkavým jazykem," ochotně vysvětloval Althuda.
"Tak prase s dlouhým čenichem." Hal zvrátil hlavu a rozchechtal se. "Samozřejmě že ti věřím. A také věřím, že to tvoje podzemní prase umí létat, tancuje a vykládá budoucnost z karet."
"Příteli," ohradil se Althuda, "vidím, že se máš ještě pár věcí naučit, než poznáš, co všechno je kolem." Hal se však smál dál. Pak svolal námořníky. "Pojďme, chlapci! Shodíme tu kocábku z útesu a posadíme ji zpátky na vítr." Donutil van de Veldeho i Katinku vystoupit, sám se přidal k ostatním a za pomocí koní kočár vyprostili. Od té chvíle cesta prakticky přestala být sjízdná. Z obou stran je navíc začalo omezovat stále hustší křoví.
"Je čas zbavit se kočáru. Půjde nám to rychleji po vlastních," poznamenal Hal ke kočímu. "Kolik nám ještě zbývá ke hranici?"
"Nemůže být daleko," odpověděl Aboli. "Každou chvíli narazíme na živý plot." Zahlédli ho za příštím zákrutem cesty. Slavná hraniční bariéra z hořkomandlových keřů byla řídká a bědná.
Vyrůstala sotva do výše ramen dospělého člověka, ale cesta před ní beznadějně končila. Stranou stál hrubý srub, útočiště pohraničních hlídek, a vedle něj tabule s nápisem v holandštině.
"VÝSTRAHA!" začínal text napsaný velkými rudými písmeny.
Zakazoval jakékoliv osobě přechod hranice pod trestem vězení nebo pokuty tisíce guilderů, případně obojího. Zákaz vyhlásil guvernér Holandské východoindické společnosti. Hal vykopl dveře jediné místnosti a našel ji prázdnou. Nad otevřeným ohništěm s dávno vychladlým popelem visel začernalý kotlík a na stole z hrubě přitesaných kmenů se povalovaly prázdné láhve, misky a jiné harampádí. Pár částí uniforem Společnosti viselo na dřevěných kolících zaražených ve stěně. Daniel se chystal chatrč podpálit, ale Hal ho zastavil. "Nemá to smysl.
Netřeba Schreuderovi napovídat kouřovým signálem, kde nás má hledat." Odbelhal se za ostatními námořníky, kteří začali vykládat kočár. Aboli vypřáhl koně a Ned Tyler mu pomohl z postraňků a střešní plachty kočáru vyrobit improvizovaná nákladní sedla. Katinka s manželem stála opodál. "Co bude se mnou, sire Henry?" zašeptala, když se Hal přiblížil.
"Někteří z mužů by vámi rádi nakrmili divokou zvěř," odpověděl nevzrušeně. Katinka zbledla a rukou si zakryla rozechvělé rty. "Jiní by vám zase nejraději podřízli hrdlo hned. Za všechno, co jste nám udělala s tou vaší tlustou ropuchou."
"Nikdy bych takové věci nepřipustil," hájil se van de Velde, "kdyby to nebyla moje povinnost." Hal mu chladně hleděl do očí. "Podřezání hrdla je pro vás příliš dobrá smrt. Co takhle rozčtvrtit a pověsit? Stejně jak jste nařídil u mého otce. Ale nemůžu se na vás ani podívat, jak je mi z vás obou zle. Nechám vás i vaši rozkošnou ženu zde, ať se o vás postará ten zamilovaný ďábel, plukovník Schreuder.`` Otočil se a zamířil k Abolimu. Spolu s Danielem uvazovali náklad na hřbety koní. Tři šedáci již měli zavěšeny po bocích soudky s prachem, dva nesli balíky zbraní a šestý Sukeeniny

sedlové brašny.
"Všechno připraveno, kapitáne," hlásil Ned a dotkl se kotníky prstů čela. "Dejte rozkaz a můžeme zvednout kotvu."
"Máš pravdu, už tu nemáme co pohledávat. Ale kde je princezna Sukeena? Pojede na prvním koni." Hal se rozhlížel kolem.
"Tady jsem, Gundwane." Sukeena se vynořila za rohem srubu.
"Půjdu pěšky jako ostatní. Nepotřebuju žádné rozmazlování."
Vyměnila dlouhé šaty za pytlovité kalhoty z Bali a volnou hedvábnou košili, která jí splývala až ke kolenům. Vlasy si převázala pruhem bavlněné látky a na nohy obula pohodlné kožené sandály. Muži nepokrytě obdivovali ladné obliny jejích lýtek vyčuhujících z kalhot, ale Sukeena si jich nevšímala.
Vzala za uzdu nejbližšího koně a vedla ho k mezeře v plotě.
"Sukeeno!" zavolal Hal. Málem už zastavila, ale protože zaslechla v jeho hlase rozkazovačný tón, šla dál. Hal si okamžitě uvědomil, že by byla hloupost trvat na svém, a změnil taktiku.
"Althudo, ty jediný znáš cestu; půjdeš vpředu se Sukeenou."
Althuda beze slov pospíšil za sestrou. Aboli s Halem uzavírali zástup prodírající se hustým křovím. Po stezce v poslední době zřejmě neprošla lidská noha. V měkkém povrchu nacházeli jen otisky kopyt a tlap zvěře, která ji původně vyšlapala. Aboli znal stopy všech zvířat a za pochodu je Halovi ukazoval. "Tady šel leopard a toto jsou otisky kopyt antilopy, která má kroucené rohy; říkáme jí kudu. Nebudeme trpět hladem," sliboval. "Jak sám vidíš, žije tu spousta zvěře." Po dlouhé době se jim naskytla příležitost hovořit spolu sami a Hal se tiše zeptal: "Ten Sabah, Althudův přítel, co o něm víš?"
"Jen to, co uvedl ve zprávě, kterou poslal."
"Neměl se s námi setkat u plotu?"
"Tvrdil jen, že nás zavede do hor. Myslel jsem také, že tu na nás počká." Aboli pokrčil rameny. "Když je s námi Althuda, tak ho vlastně ani nepotřebujeme." Šedá kobyla lehce klusala s oběma muži po bocích a cesta jim rychle ubíhala. Kdykoliv míjeli strom schopný unést Aboliho váhu, vyšplhal se nahoru a pátral, jestli je někdo nepronásleduje. Zpátky na zemi vždy jen zavrtěl hlavou.
"Schreuder určitě přijde," svěřoval se Hal se svými obavami.
"Slyšel jsem, jak si muži povídali, že jeho zelené kabáty stačí udržet krok i s jezdcem na koni. Určitě se zase objeví."
Vytrvale pokračovali napříč plání a zastavovali jen u bahnitých napajedel, na která cestou narazili. Hal se věšel na koně, aby odlehčil bolavé noze, a Aboli vzpomínal, co se všechno událo za poslední měsíce. Tichým hlasem vyprávěl, jak sejmul tělo sira Francise ze šibenice a jak ho pohřbil. "Měl pohřeb hodný velkého náčelníka. Zabalil jsem ho do kůže černého buvola a nechal mu na dosah loď i zbraně. A také jídlo a vodu na cestu. Před oči jsem mu postavil kříž jeho Boha."
Halovi se stáhlo hrdlo, že nedokázal příteli ani poděkovat.
Jak den ubíhal, postupně zpomalovali. Usilovný pochod měkkým písčitým terénem unavoval lidi i zvířata. U příští bahnité mokřiny odpočívali o něco déle a Hal odvedl Sukeenu stranou.
"Jsi silná a statečná, ale máš kratší nohy než my. Viděl jsem, jak začínáš klopýtat. Dál se povezeš." Jakmile začala protestovat, rozhodně ji zastavil. "Když šlo o mé zranění, také jsem tě poslechl. Kromě toho jsem kapitán a ty musíš mé příkazy respektovat. Od této chvíle pojedeš na koni." Zamrkala a předvedla drobné gesto podřízenosti - sepjala ruce a konečky prstů přiložila ke rtům. "Jak přikazujete, ó, pane," řekla s předstíranou pokorou a nechala si pomoci nahoru na sedlové tašky na hřbetě koně. Obešli bažinu a postupovali o poznání rychleji. Ještě dvakrát Aboli vylezl do koruny stromu a pátral po pronásledovatelích. Hal přes vrozený instinkt začínal věřit, že se jim nakonec podaří uniknout a dojít k horám bez dalších ztrát. V půli odpoledne přecházeli širokou otevřenou vle, louku porostlou nízkou travou, na níž se popásalo stádo antilop se šavlovitě zahnutými rohy. Kovově šedá až modrá barva jejich srsti kontrastovala s okolní zelení ozářenou sluncem. Zvířata zvedala hlavy a nehybně zírala velkýma překvapenýma očima na karavanu koní a lidí.
"Tento druh antilop jsem ještě neviděl," připustil Aboli.
Stádo se dalo na útěk a zmizelo. "Holanďané je nazývají blaauwbok, modré antilopy," ozval se za nimi Althuda. "Na pláních při úpatí hor jsem jich viděl velká stáda." Za loukou se terén zvedal řadou terénních vln a pahorků k frontě hor. Když stoupali na první vrchol, Hal se vlekl na konci zástupu.
Šel ztěžka, protože ho noha začala doopravdy bolet. Tváře měl rozpálené horečkou a obvaz, kterým mu Sukeena nohu ovázala, ztmavl prosakující krví. Na hřebenu musel zastavit. Ohlédl se a uviděl dominantní masiv Stolové hory na západě a nalevo od ní modrou křivku Falešné zátoky. Bohužel byli už všichni příliš unavení, aby se mohli těšit z krásné vyhlídky. Koně postávali se svěšenými hlavami a muži se natáhli do prvního stínu, který našli. Sukeena seskočila z koně a spěchala za Halem, který ztěžka usedl na zem a opřel se o kmen stromu.
Poklekla před ním a sejmula obvaz. Zhluboka vzdychla, když viděla, jak noha natekla. Sehnula se, přičichla k zaníceným ranám a prohlásila rozhodným tónem:
"S tímhle nemůžeš dál jít. Pojedeš na koni." Zavolala Aboliho.
"Rozdělej oheň, ať můžu uvařit vodu."
"Nemáme čas na takové šaškárny," chabě protestoval Hal, ale nikdo si jeho námitek nevšímal. Aboli zažehl od doutnáku malý ohýnek a postavil nad něj plechovku s vodou. Jakmile voda začala vřít, Sukeena připravila pastu z bylin, které přinesla v sedlové brašně, a nanesla ji na složený klůcek plátna. Ještě horký obklad přiložila Halovi na nohu. Zasténal. "Přísahám, že bych si raději nechal od Aboliho nohu pochcat, než si ji nechat pálit tvými ďábelskými lektvary." Ale Sukeena ignorovala nelichotivá slova a věnovala se dál ošetřovatelské péči. Když čerstvým obvazem zajistila obkladek, vytáhla z tašky bochník chleba a sušenou klobásu. Nakrájela chléb a kolečka klobásy položila na připravené krajíce. Přelomené je pak podávala ostatním.

"Požehnaná Princezna," blahořečil Velký Daniel a poklepal si kotníky prstů zaťaté ruky na čelo.
"Ať tě bůh má rád, Princezno," přidal se Ned. Nové jméno se ujalo; od této chvíle byla pro všechny Princezna a otrlí námořníci k ní shlíželi s rostoucím uznáním a láskou. Hal vstal. "Jíst můžete i za pochodu, mládenci. Štěstí nám přálo dost dlouho a ďábel bude brzy chtít svůj díl." Muži ho s tichými kletbami neochotně následovali. Hal právě pomáhal Sukeeně na koně, když Daniel vykřikl:
"Támhle jdou ti parchanti." Jeho ruka mířila dolů na otevřenou vlei. Hal usadil Sukeenu mezi brašny a odkulhal na konec zástupu. Z okraje křovin vybíhali na louku vojáci vedení jediným jezdcem.
"Zase Schreuder! Zřejmě našel jiného koně..." Ani na tu dálku nezapochyboval, o koho jde. Plukovník seděl v sedle s arogancí sobě vlastní. Z postavení jeho ramen a hlavy se dala vyčíst přímo smrtelná rozhodnost. Upřeně hleděl nahoru do svahu, ale bylo zřejmé, že je dosud nespatřil.
"Kolik mužů je s ním?" zeptal se Ned Tyler. Všichni pohlédli tázavě na Hala. Hal přimhouřil oči a počítal vojáky vybíhající z křoví. Při svižném klusu jim nedělalo potíže udržet krok s plukovníkovým koněm.
"Dvacet," skončil počítání Hal.
"Proč tak málo?" divil se Daniel.
"Schreuder si určitě vybral nejlepší běžce. Zbytek jde za nimi pomalejším tempem." Hal rukou přistínil oči. "Proboha, támhle jsou. Tři kilometry za předvojem, ale postupují rychle.
Vidím prach nad porostem a také jejich helmy. Ten druhý oddíl bude čítat nejmíň sto mužů."
"S dvacítkou bychom si poradili," uvažoval Velký Daniel nahlas. "Ale stovka zabijáků se zelenými hřbety je víc, než můj žaludek vydrží bez říhání. Jaké vydáte rozkazy, kapitáne?"
Hal chvíli váhal a pečlivě studoval terén pod sebou. "Aboli a já si necháme jednoho koně a zůstaneme tady. Pokusíme se je trochu zdržet. Mistře Danieli, vezmeš si na povel zbytek a Althuda vás povede dál."
"Neutečeme jim. Už nám to dokázali, kapitáne," namítal Daniel. "Nebude lepší utkat se s nimi tady?"
"Slyšels rozkaz?" Hal si ho přeměřil chladným pohledem.
Daniel si znovu poklepal na čelo. "Jo, kapitáne," přikývl a obrátil se k ostatním. "Slyšeli jste rozkaz?"
Hal dokulhal za Sukeenou. Seděla na koni a Althuda držel otěže. "Musíte jít. Ať se děje cokoliv, nevracejte se," řekl Althudovi a usmál se na dívku. "Ani kdyby ‚její královská výsost přikázala." Sukeena mu úsměv nevrátila. Sehnula se níž a zašeptala:
"Budu na tebe čekat v horách. Nenech mě čekat dlouho."
Jakmile drobná kolona přecházela horizont, z louky dole zazněly výkřiky.
"Tak už nás objevili," konstatoval Aboli. Hal sundal z koně soudek prachu a postavil ho na zem. "Vezmi koně a jdi za ostatními, ať tě Schreuder vidí odcházet. Za hřebenem ho uvaž a vrať se nepozorovaně zpátky." Doválel soudek ke skalnatému žebru. Ještě jednou si prohlédl svah a pak se soustředil na Schreudera a jeho oddíl. Nyní už byli mnohem blíž a Hal viděl, že dva Hotentoti v zelených kabátech běží před Schreuderem a hledají stopu. Aboli se k němu připlížil.
"Kůň je uvázaný za hřebenem a ostatní jsou z dohledu. Jaký máš další plán, Gundwane?"
"Je tak jednoduchý, že ti ho ani nemusím vysvětlovat," odpověděl Hal a hrotem šavle vypáčil zátku sudu. Pak odmotal kousek zápalné šňůry, kterou měl obtočenou kolem pasu.
"Tenhle prevít je ďáblův výmysl. Jednou hoří pomalu a jindy rychle. Zkusím délku na tři prsty." Odříznutý kus knotu jemně poválel v dlaních, aby hořel stejnoměrně. Pak konec doutnáku zasunul do otvoru v soudku a zajistil ho zátkou.
"Měl bys pospíšit, Gundwane," pobízel ho Aboli. "Tvůj šermířský partner má nějak napilno. Nemíní setkání odkládat."
Hal pohlédl dolů a zjistil, že vojáci již přeběhli louku a začínají stoupat nahoru úbočím. "Dobře se skryj," napomínal Aboliho. "Musíme je dostat co nejblíž." Oba lehli na zem a sledovali stráň pod sebou. Viděli jen Schreudera v sedle; stopaře kryly keře. Byli už tak blízko, že Hal viděl plukovníkovu odřenou tvář i jeho ušpiněnou uniformu. Při pádu z koně ztratil klobouk i paruku a slunce mu zlatilo vyholenou lebku. Sama skutečnost, že je nehledal, svědčila o jeho spěchu. Kůň byl celý zpěněný; jezdec se zřejmě od počátku stíhání nezdržoval jeho napájením. Schreuder s tváří kamenné sochy upřeně hleděl do míst, kde naposled spatřil uprchlíky.
Jeho bojovná povaha ho hnala dál bez ohledu na riziko. Byl očividně připravený překonat i ta největší nebezpečenství. V příkrém svahu začali jeho neúnavní stopaři zpomalovat. Tváře měli zalité potem a těžce dýchali.
"Pospěšte, nemehla," poháněl je Schreuder, "nebo nám uniknou.
Rychleji! Běžte rychleji."
"Výborně! Drží se naší stopy," mumlal Hal a naposled Abolimu připomněl: "Čekej, dokud ti nedám signál." Už byli tak blízko, že slyšeli kroky bosých chodidel a cinkání spon koňského postroje. V hustém Schreuderově kníru se třpytily korálky potu a jeho krví podlité modré oči upřeně hleděly k horizontu.
"Připraven?" zašeptal Hal a přiložil hořící doutnák k zápalné šňůře. Plamínek se rozběhl k zátce.
"Teď!" Aboli zvedl soudek a vyskočil před Schreuderova koně.
Zvíře se vzepjalo na zadní a oba hotentotští stopaři s polekanými výkřiky uskočili do stran. Aboli stál chviličku nehnutě se soudkem prachu nad hlavou. Zápalná šňůra prskala a syčela jako jedovatá zmije a kouř věnčil Aboliho hlavu modrou svatozáří. Potom se soudek ve vzduchu líně otočil, dopadl na zem, poskočil a stále větší rychlostí se kutálel dolů. Když narazil do hrudi Schreuderova koně, zvíře se znovu vzepjalo a Schreuder, který se ještě nevzpamatoval z předcházejícího šoku, se ocitl na jeho krku. Jedna noha mu přitom vypadla z třmenu a bezmocně visel na koňském boku a držel se hřívy.
Splašený kůň, pádící dolů svahem se soudkem prachu za zadkem, vpadl do zástupu nic netušících pěšáků klusajících po pěšině vzhůru. Nepotřebovali žádné varování; hořící doutnák mluvil jasnou řečí. Rozprchli se do všech stran, ale většinou zamířili dolů. Uprostřed zpanikařeného chumlu poskakovala prachová bomba. Schreuderův kůň se na příkrém srázu neudržel a začal sjíždět dolů po zadních nohou. Jezdec se křečovitě držel hrušky sedla, ale jeho zoufalá snaha

vyzněla naprázdno. V okamžiku, kdy se ocitl na zemi, prach explodoval. Pád mu zachránil život, protože ho před ničivou silou exploze skryl nízký kamenný práh, za který se skulil. Zdaleka ne všichni pěšáci měli takové štěstí. Ty, kteří byli blízko, výbuch zbavil oděvů a utržené končetiny létaly v povětří. Tlaková vlna povalila i Hala s Abolim. Když se Hal zase postavil na nohy, vyjeveně zíral na spoušť, kterou způsobili.
Svah zůstal prázdný. "Při bohu, tys je zabil všechny," jásal.
Po několika vteřinách se však z povalených keřů ozvaly zmatené výkřiky. Voják, který vstal první, se potácel po svahu jako opilý, ale postupně ho následovali další. Aboli zatahal Hala za ruku. "Musíme pryč!" Společně vyběhli na nedaleký hřeben.
Hal se nahoře ještě jednou ohlédl. Plukovník stál na roztřesených nohách nad zbytky svého koně. Ještě než zašli za horizont, podlomila se nezničitelnému plukovníkovi kolena, klesl mezi polámané keře a oběma rukama si zakryl tvář. Aboli pustil Halovu ruku a přehodil šavli do pravice. "Seběhnu dolů a dorazím ho," zavrčel. Ta slova probrala Hala z omámení.
"Ne. Nebylo by čestné zabít ho, když se nemůže bránit."
"Pak ale musíme rychle pryč. Podívej, zbytek jeho honících psů už není daleko. Brzy je máme zase za krkem." Hal si setřel hlínu z tváře. Aboli měl pravdu. Mračno prachu zvedlé druhým oddílem už se valilo nad vzdálenějším okrajem vlei.
"Když poběžíme rychle, snad se nám podaří do tmy udržet odstup a v noci bychom mohli dojít k horám," uvažoval Aboli nahlas. Po tuctu kroků však Hala zradila poraněná noha. Aboli mu beze slova nabídl rámě a podpíral ho až k místu, kde uvázal koně. Když vylézal na koňský hřbet, přijal bez protestů Aboliho pomoc.
"Kam teď?" zeptal se. Terén před nimi brázdily hustě zarostlé rokle lemované rozervanými skalními stěnami. Tím bludištěm zdánlivě nevedla žádná cesta.
"Althuda cestu zná a určitě nám nechal nějaké značky." Po chvíli našli stopy koní, ale uklidnili se teprve, až uviděli zásek v kůře stromu. Po chvíli usilovného pochodu zahlédli v dálce před sebou siluety pěti koní přecházejících kus otevřené horské louky. Stříbrná šeď zvířat se zřetelně vyjímala v tmavé zeleni okolního porostu. "Jsou to nádherná zvířata," poznamenal Hal, "bohužel přitáhnou také zraky nepřítele."
"Do zápřahu ke kočáru nenajdeš lepší," souhlasil Aboli, "ale v horách si sotva povedou dobře. Asi je výš budeme muset pustit, jinak si někde v rokli srazí své elegantní krky."
"A necháme je Holanďanům?" namítl Hal. "To už bude lepší kulka z muškety, ne?"
"Jsou tak krásní a já je mám rád, jako by to byly moje děti," řekl Aboli a poplácal zvíře po krku. Šedivá kobylka se po něm ohlédla velkýma tmavýma očima a tichým zařehtáním dala najevo svůj dík. Hal se usmál. "Je to vzájemná láska, Aboli. Kvůli tobě je budeme muset ušetřit." Sešli sráz a začali stoupat do protějšího svahu. Terén byl stále strmější a nad hlavou se jim začaly zvedat kolmé skalní věže. Nahoře zastavili, aby trochu nabrali dech.
"Althuda je zřejmě vede k támhleté tmavé rokli. Vidíš je někde?"
"Ne." Aboli zavrtěl hlavou. "Asi zašli za další hřeben. Ale ohlédni se, Gundwane." Hal překvapením vykřikl. "Jak se sem tak rychle dostali? Vždyť nás dohánějí, jako bychom celý ten čas stáli na místě." Z hřebenu za nimi začali sbíhat vojáci v zelených kabátech a hemžili se jako bojovní mravenci v rozrušeném hnízdě. Když uviděli, že jsou své kořisti blízko, dali se do křiku.
"Schreuder je s nimi!" vykřikl Hal znechuceně. "Proboha, to snad ani není člověk, ale monstrum. Copak ho nic nezastaví?"
Plukovník sice klusal při konci zástupu, ale předbíhal vojáky před sebou jednoho po druhém. "Běží rychleji než ti jeho Hotentoti. Jestli se tu ještě minutu zdržíme, začne nám dýchat za krk dřív, než se dostaneme do rokle." Ve strmém svahu kůň nedokázal jít přímo, a tak museli sledovat stezku stoupající nahoru v serpentinách. Zdola k nim vítr přinesl další křik, připomínající halali lovců při štvanici na lišku. Zástup pronásledovatelů byl roztažen možná na kilometr, ale jeho čelo se očividně přibližovalo.
"Už budeme na dostřel," upozornil Hal, a jen to dořekl, jeden z vojáků poklekl za balvanem a zamířil. Zahlédli obláček kouře a patnáct metrů pod nimi kulka odštípla kousek modré skály. O chvíli později se k nim donesl zvuk výstřelu. "Je to příliš daleko. Jen ať mrhají prachem."
Kobyla lehce přeskočila kámen na stezce a vůbec se v těžkém terénu pohybovala mnohem jistěji, než Hal čekal. Po ostré zatáčce se chodník vracel napříč svahem a vzdálenost od nepřátel se zmenšovala rychleji. Vojáci pod nimi to uvítali radostnými výkřiky. Zastavili se a čekali s připravenými mušketami, až se kůň se dvěma muži přiblíží víc.
"Při satanově dechu!" zuřil Hal. "To je, jako bychom vplouvali do nepřátelské boční salvy." Ale nebylo kam se skrýt ani kam ustoupit, a tak museli dál. Schreuder vytrvale postupoval do čela oddílu. Hal viděl, jak je schvácený. Zřejmě už běžel z posledních sil; svědčil o tom jeho těžký krok.
Potrhanou a ušpiněnou uniformu měl promáčenou potem a z početných škrábanců a odřenin mu tekla krev, ale v jeho zapadlých očích hořel vztek. Neměl už ani sílu, aby na Hala zavolal, a jen ho nepřetržitě sledoval. První z vojáků vystřelil a kulka hvízdla Halovi kousek nad hlavou. Ve chvíli kolem nich střely jen pršely. Úlomky kamene odštípené kulkami jim padaly na hlavu a samy střely se rozpleskávaly o skálu do tvaru malých lesklých placek. Aboli nutil kobylu k maximálnímu tempu, ale i tak trvalo ještě pár minut, než se dostali z účinného dostřelu na opačný konec chodníku, Jako zázrakem dosáhli příští serpentiny bez úhony. Protože vzdálenost zase narostla, Hotentoti přestali střílet a začali je znovu stíhat.
Pár z nich se pokoušelo zkrátit si cestu a šplhali přímo vzhůru. Strmost svahu však byla nad jejich síly, a tak pokus brzy vzdali, po zadku sjeli dolů a přidali se k ostatním. Dva zelenokabátníci zůstali klečet a dokončovali nabíjení mušket. Schreuder, který do té doby sledoval kanonádu opřený o skálu a uklidňoval dech i bláznivý běh srdce, přiskočil k jednomu z nich, vytrhl mu čerstvě nabitou mušketu z rukou a loktem ho odstrčil stranou.

"Už jsme přece příliš daleko," divil se Hal. "Proč to dělá?"
"Žene ho nenávist," odpověděl Aboli, "a sám ďábel mu asi dává sílu." Mezitím Schreuder rychle shodil kabátec, složil ho na balvan jako opěrku a pečlivě zamířil na Halovu pohupující se hlavu. Pak hlaveň pozvedl, aby korigoval pokles střely během letu, a zároveň předsadil náměr nad šedákovu hlavu.
"Na takovou vzdálenost se nemůže nikdy trefit," tvrdil Hal.
Před ústím hlavně vykvetl jedovatý květ dýmu a vzápětí kulka s tupým plesknutím zapadla mezi žebra koně pár centimetrů od Halova kolena. Nebohá kobylka se vzepjala a sedla na zadek.
Jak se pokoušela dostat zase na nohy, posouvala se k okraji zrádného chodníku. Aboli stáhl Hala z jejího hřbetu na poslední chvíli. Skutálela se dolů a její pád zastavil teprve zářez chodníku pod nimi. Zůstala ležet na zádech, chabě kopala kopyty do vzduchu a drobný sesuv uvolněné kamenné suti ji pomalu zasypával. Pronásledovatelé vybuchli v triumfální řev.
Otřesený Hal se pomalu zvedl ze země a zhodnotil situaci. Oba měli muškety a meče a k tomu každý pár pistolí, roh prachu a pytlík olova. Všechno ostatní bylo nenávratně ztraceno.
Nepřátelům dole úspěch vlil novou sílu do nohou. Kvapem se blížili.
"Zahoď pistole a mušketu," radil Aboli, "a nechej tady i prach, kule a meč, jinak tě váha zbraní rychle udolá." Ale Hal zavrtěl hlavou. "Brzy je budeme potřebovat jako sůl. Jdi napřed!" Aboli přestal odporovat a nasadil rychlejší tempo. Hal jen zatínal zuby a snažil se ho udržet. Zoufale bojoval se slabostí a bolestí, která už zachvátila i stehno. Aboli mu pomáhal přes nejobtížnější úseky cesty, která stoupala stále strměji. Každý krok vyžadoval úsilí, jako by šel nahoru po hrubém schodišti. Když obešli jednu z kamenných věží na okraji rokle, ztratili pronásledovatele z dohledu.
"Jdeme skutečně po správné stezce?" pochyboval Hal při kratičké zastávce.
"Althuda nám tu nechal značku," uklidňoval ho Aboli a rozkopl pyramidu tří drobných kamenů postavených uprostřed chodníku.
"A moje koně také." Ukázal na hromádku lesklých koblih o kousek dál. Pak ale zprudka zvedl hlavu. "Poslouchej!"
Nyní už i Hal zaslechl hlasy Schreuderových mužů. Byli mnohem blíž než při posledním odpočinku. Zdálo se, že už jsou za pilířem, který právě obešli. Hal zděšeně pohlédl na Aboliho a přesunul váhu na zdravou nohu. Hlasy vojáků byly tak silné, že zřetelně rozeznávali jednotlivá slova a Schreuderovy pobídky, kterými je bez ustání hnal dál.
"Teď mě dobře poslouchej, Gundwane!" řekl Aboli, nahnul se k němu a stáhl mu z ramena mušketu. "Půjdeš dál, jak nejrychleji dokážeš, a já je tu na chvíli zdržím." Hal už se chystal protestovat, ale Aboli na něj vyčítavě pohlédl. "Čím déle tu budeš otálet, tím většímu riziku mě vystavuješ." Hal přikývl.
"Uvidíme se nahoře u strže." Pevně stiskl Aboliho rameno a belhal se dál. Na vstupu do rokle se ohlédl. Aboli se krčil za balvanem v ohbí chodníku s mušketami připravenými před sebou.
Za skalní ostruhou Hal pohlédl k obloze. Nad ním se otevíral ponurý trychtýř rokle, jejíž strmé skalní stěny byly při horním okraji porostlé vysokými stromy. Vytahovaly se vzhůru za sluncem na tenkých kmenech a z jejich větví visely zdobné drapérie lišejníků. Stezka vedla mezi ohlazenými balvany korytem horského potoka, který pospíchal dolů v sérii kaskád a drobných tišin. U první z horských tůní poklekl a ponořil tvář do průzračné vody. Když pak polkl pár doušků vody a cítil její chlad v žaludku, třes nohou pominul. Výstřel, který třeskl za skalním žebrem, následoval postupně slábnoucí křik člověka padajícího ze skály. Přestal náhle umlčený balvany na dně strže. Aboli mířil přesně.
Pronásledovatelé se určitě rozprchli do úkrytů a bude jim nějaký čas trvat, než se vzpamatují. Určitě budou nyní postupovat opatrněji. Hal byl Abolimu vděčný za těch pár drahocenných minut. Zamířil korytem potoka vzhůru. Každý větší balvan testoval jeho zraněnou nohu do krajnosti. Hal sténal a klel, ale lezl dál a přitom poslouchal, co se děje za ním. Ale neslyšel nic. Když se dovlekl k další horské tůni, zůstal překvapeně stát. U suchého stromu při okraji vody bylo uvázáno všech pět šedáků. Vysoký skalní stupeň nad jezírkem vysvětloval proč. Na první pohled bylo zřejmé, že koně prostě dál nemohli. Rokle se v těch místech hrozivě úžila a Hal cítil, jak mu pohled na těžký výstup bere odvahu. Ale jiná cesta neexistovala. Bez postupu vpřed se rokle měnila v past, odkud nebylo úniku. Jeho úvahy přerušil druhý výstřel doprovázený křikem a nadávkami.
"Aboli dostal dalšího," řekl si nahlas. Jeho slova se chmurně odrazila od stěn strže. "Obě muškety má prázdné, nezbývá než utíkat." Aboli mu dopomohl k náskoku a Hal ho nemínil promarnit. Vyrazil vzhůru a vlekl zraněnou nohu přes zrádné kluzké balvany porostlé zelenými řasami. Než vyšplhal posledních pár metrů na hranu zlomu, srdce mu bláznivě tlouklo, prsty měl sedřené a nehty polámané. Vyčerpaný padl na břicho a zrakem zkaleným námahou pozoroval dno rokle pod sebou. Uviděl Aboliho. S mušketami v rukou skákal z balvanu na balvan s jistotou horské kozy; ani se nepotřeboval dívat pod nohy. Před posledním výšvihem vzhlédl k obloze. Koruny stromů nahoře zlatily poslední sluneční paprsky a cesta se pomalu ztrácela v houstnoucím šeru.
"Tady!" volal Hal.
"Běž dál, Gundwane!" odpověděl Aboli. "Nečekej! Jsou kousek za mnou." Hal přejel očima příští úsek cesty. Bystřina stékala po otevřeném srázu dlouhém dobrých šedesát metrů. Jestli bude Aboli pokračovat ve výstupu, nabídne Schreuderovi a jeho mušketýrům nekrytá záda. Na tak malou vzdálenost ho musí spolehlivě sestřelit dřív, než se mu podaří dostat do úkrytu za hranu druhého stupně.
"Budeme se bránit zde," rozhodl. "Snad se nám je podaří zastavit do příchodu tmy a pak zkusíme nepozorovaně vyklouznout." Začal sbírat kameny z koryta potoka a stavěl je na hranu stupně. Aboli mezitím došel k patě výšvihu a rychle šplhal vzhůru. Byl sotva v půli výstupu, když zezdola zazněl křik. V šeru Hal zahlédl postavy prvních vojáků a současně záblesk výstřelu následovaný hromovou ozvěnou. S úzkostí pozoroval, jak k němu Aboli stoupá. Dno rokle už bylo plné vojáků a střelba houstla. Mezi tmavými obličeji zřetelně svítila bílá Schreuderova tvář. Aboli dosáhl hrany a Hal mu podal ruku. "Proč si neodešel, Gundwane?" zeptal se vyčítavě mezi sípavými nádechy.
"Není čas na vysvětlování." Hal vytrhnul jednu z mušket Abolimu z ruky a začal ji plnit prachem. "Do tmy je musíme

zdržet tady. Nabí jej !"
"Máme málo prachu," staral se Aboli. "Vystačí sotva na pár výstřelů."
"Pak musíme bezchybně mířit. Co rána, to zásah." Hal nasypal prach na pánvičku. "A až nám dojdou i kameny, přivítáme je ocelí." Muži dole spustili úpornou palbu a nad hlavami uprchlíků nepřestávaly bzučet střely. Hal i Aboli byli donuceni zalehnout za kamennou hrázku a jen občas pozvedli hlavy, aby zkontrolovali situaci. Schreuder rozdělil oddíl na tři skupiny. Nejpočetnější tvořili střelci. Druhá, menší část, se věnovala nabíjení mušket tak, aby střelci měli po ruce stále dost nabitých zbraní a mohli na Schreuderův rozkaz kdykoliv obnovit palbu. Ze zbytku utvořil jakési lezecké družstvo. Asi tucet vojáků ozbrojených pouze šavlemi začalo šplhat vzhůru. Kdykoliv se nad okrajem stupně objevila Halova nebo Aboliho hlava, střelba zesílila. Soustředěná palba měla znemožnit uprchlíkům účinnou obranu. Hal nedbal nebezpečí, vystrčil hlaveň a zamířil na nejbližšího z lezců. Střela zasáhla bílého holandského desátníka z bezprostřední vzdálenosti do úst a roztříštila mu dolní čelist. Muž se pustil a při pádu strhl další tři vojáky pod sebou. Všichni čtyři se zřítili na balvany před očima svých druhů. Aboliho výstřel smetl další dva útočníky. Přišla řada na pistole, a když Hal s Abolim končili se střelbou, na stěně pod nimi zůstali jen dva lezci. Bezmocně se tiskli k hladké skále v polovině skalního výšvihu. Hal odhodil pistole a shodil jeden z kamenů, které měl připraveny před sebou. Muž dole jen zatáhl hlavu mezi ramena a vyděšenýma očima bezmocně sledoval, jak se kámen blíží. Zasáhl ho do hlavy a mužovy prsty křečovitě svírající skálu povolily.
"Dobrý zásah, Gundwane!" pochválil ho Aboli a jeho kámen smetl posledního z odvážlivců.
"Nabíjíme!" vyštěkl Hal a prosebně pohlédl na pruh oblohy vymezený skalami. "Dnes snad noc ani nepřijde," lamentoval.
Schreuder zformoval další útočný oddíl, a než oba uprchlíci dokončili nabíjení, čelo druhé vlny dosáhlo poloviny výšky skalního stupně. Následné dva výstřely srazily jen jediného lezce a zbytek vytrvale stoupal dál. Schreuder mezitím vyslal třetí lezecké družstvo a skála pod nimi ožila temnými postavami.
"Musíme dál do rokle, nezastavíme je," hořekoval Hal. "Nemáme šanci, je jich příliš mnoho." Když však pohlédl na temný sráz nad nimi, stáhlo se mu hrdlo. Odhodil mušketu a s Abolim po boku vyrazil nahoru zrádným svahem. První z pronásledovatelů přelezli zlom a s křikem vyběhli za nimi. V narůstající temnotě se Hal s Abolim plahočili vzhůru a obraceli se jen proto, aby meči odrazili dotírající vojáky. Ale počet pronásledovatelů rostl a bylo jen otázkou několika minut, než je zastaví a přemůžou. Hal zahlédl v boční stěně před sebou temný převis. Za tmy by sloužil za dobrý úkryt. Když se však přiblížil, rychle tu myšlenku zapudil. Jeskyně nebyla zdaleka tak hluboká, jak se zdálo. Schreuder by je odtud vyhnal lehce jako fretka pár králíků z kotce.
"Hale Courteneyi!" Oslovil ho neznámý hlas z temného ústí jeskyně. Hal se podíval pozorněji. Uvnitř úkrytu rozeznal dva tmavé stíny. Poznal Althudu, ale druhého muže, zarostlého a v obleku z kůží, neznal. Hal s Abolim bez váhání poslechli naléhavých posuňků, které je zvaly dovnitř. Vlezli pod převis k oběma mužům.
"K zemi!" zakřičel neznámý Haloví do ucha. Před jeskyní se objevil voják v zelené uniformě a s šavlí v ruce se vrhl na čtveřici pod skálou. Aboli ho střelil z pistole do hrudi.
Vousatý cizinec zvedl sekeru na krátké násadě. Hal nechápal, proč to dělá, ale pak si všiml, že přesekává chlupatý lýkový provaz silný jako mužské zápěstí, který byl uvázaný k dřevěnému klínu zaraženému v puklině skály. Volné konce pramenů provazu se bleskově rozpletly a poslední pár neporušených úpletů praskl pod náporem obrovské síly. Utržený konec primitivního lana kmitl přes hranu převisu a vystřelil kamsi vzhůru do temných stínů rokle. Dlouhou minutu se nedělo nic a Hal s Abolim jen vyjeveně zírali do tváří obou mužů. Pak se k ním shora strže doneslo podivné praskání, jako by se tam právě probouzel ze spánku nějaký obr.
"Sabah uvolnil kamennou lavinu," vysvětloval Althuda a Hal pochopil. Zpočátku tlumený praskot se změnil v hukot přerušovaný výkřiky děsu. Zelenokabátníci spatřili blížící se pohromu, které stáli v cestě bez možnosti úniku. Althuda se Sabahem proměnili strž ve smrtelnou past. Hluk rostl do ohlušujícího crescenda a zem se jim roztřásla pod nohama. Kolem vchodu do jeskyně se převalilo čelo kamenné řeky, která vmžiku utopila výkřiky vojáků. Do jeskyně vrazila vlna vzduchu naplněného prachem a zablokovala výhled. Oslepující prašná vichřice zvedlá příbojem padajících balvanů a kamenné suti znemožňovala dýchání. Hal si zakryl tvář cípem košile, aby poskytl plicím aspoň trošku dýchatelný vzduch. Ničivý kamenný proud nebral konce. Postupně však přece jen zeslábl a ticho narušoval jen občasný pád posledních úlomků. Ale i ten po čase ustal a v tísnivém tichu začal přes zvířený prach svítat obrys hrany převisu, Aboli vylezl ven a nejistě balancoval na volném nánosu kamenné suti. Hal mu šel v patách a oba vyjeveně zírali dolů do temné rokle. Od jedné stěny ke druhé ji zaplnila nehybná masa balvanů. Po pronásledovatelích nezbylo nejmenších stop. Neozval se jediný hlásek, nezahlédli jediný útržek oděvu či odhozenou zbraň. Doslova se po nich slehla zem, jako by tu nikdy ani nebyli. Zraněná noha vypověděla Halovi službu úplně.
Zapotácel se a horečka v krvi mu naplnila hlavu žhavou temnotou. Ještě než ho pohltila propast bezvědomí, cítil, že ho zachytily čísi silné paže.

Plukovník Schreuder čekal dlouhou hodinu v předpokoji kanceláře guvernéra van de Veldeho, který se konečně uráčil ho přijmout. I později, když ho i pobočník zavolal do kanceláře, guvernér dál odmítal vzít na vědomí jeho přítomnost. Aniž by vzhlédl od stolu, mechanicky podepisoval dokumenty, které mu předkládal Jacobus Hop. Schreuder byl opět v plné parádě.
Novou uniformu zdobily početné řady s hvězdami, lokny na paruce měl čerstvě nakulmované a hroty knírů ztužené včelím voskem mu výbojně trčely vzhůru. Dojem kazily jen čerstvé růžové jizvy na tváři, zčásti ještě pokryté zaschlými strupy.
Van de Velde dokončil podepisování a mávnutím ruky propustil Hopa. Jakmile se za písařem zavřely dveře, zvedl ze stolu Schreuderův písemný raport. Tvářil se přitom, jako by držel v ruce zvlášť odpuzující kus exkrementu.

"Ztratil jste téměř čtyřicet mužů, Schreudere," spustil vyčítavým hlasem. "A to už nemluvím o osmi nejlepších koních Společnosti."
"Třicet čtyři mužů," opravil ho Schreuder, stoje v přísném pozoru.
"Téměř čtyřicet," opakoval van de Velde znechuceně, "a osm koní. Vězňové a otroci, které jste stíhal, jsou pryč. Nepříliš slavné vítězství, to snad uznáte, plukovníku." Schreuder se vztekle mračil na zdobné římsy u stropu nad guvernérovou hlavou. "Zajistit bezpečí pevnosti patří k vašim povinnostem, Schreudere. Ostraha vězňů je rovněž součástí vašich povinností, stejně jako bezpečnost má a mé ženy. Souhlasíte, Schreudere?"
"Ano, Vaše Excelence.`` Dolní víčko Schreuderova levého oka začalo cukat.
"Nezabránil jste útěku vězňů a připustil plundrování majetku Společnosti. Vaší vinou došlo k poškození budovy výbuchem prachu. Vidíte má okna?" Van de Velde pokynul rukou k prázdným okenním rámům, jejichž mozaikové výplně vyrazila tlaková vlna.
"Inspektor Společnosti odhaduje výši škod na sto tisíc guilderů!" Guvernér se rozpaloval. "Celých sto tisíc holandských zlatých! Navíc jste připustil, že vězňové unesli mě a moji ženu a vážně ohrozili naše životy..." Musel udělat pauzu, aby ovládl zlost. "A k tomu všemu jste zavinil, že téměř čtyřicet sluhů společnosti, z toho pět bílých mužů, přišlo o život! Jaká bude asi reakce Rady sedmnácti v Amsterodamu, až si přečtou hlášení o všech těchto událostech?
Dovedete si to představit, co asi řeknou`? Povězte, vy nafoukaný domýšlivý paňáco. Jaká bude jejich odpověď?"
"Chápu, budou poněkud rozladění," odpověděl Schreuder stísněným hlasem.
"Rozladění? Poněkud rozladění?" vykřikoval van de Velde a klesl zpět do křesla. Lapal po dechu a otvíral ústa jako ryba na suchu. Když se vzpamatoval natolik, že mohl zase mluvit, pokračoval: "Vy sám se první dozvíte, jak budou poněkud rozladěni, Schreudere. Posílám vás do Amsterodamu s návrhem na degradaci. Odplujete za tři dny na palubě první lodi, která opustí zátoku." Ukázal prstem přes prázdné okno na skupinu lodí za čarou příboje. "Zpráva o incidentu popluje na stejné lodi spolu s mým posudkem. Budete muset čelit výtkám Sedmnáctky sám." S potměšilým úsměškem pohlédl na plukovníka.
"Nevěřím, že se dokážete ospravedlnit. Vaše vojenská kariéra skončila, Schreudere. Měl byste uvažovat o povolání, pro které máte lepší vlohy. Co takhle správce bordelu? Sbohem, plukovníku Schreudere. Doufám jen, že už se víckrát nebudu muset těšit z potěšení vaší přítomnosti." Guvernérovy urážky pálily Schreudera víc než tucet ran devítiocasou kočkou. Aby se upokojil a mohl v klidu zvážit své možnosti, zašel obhlédnout škody způsobené výbuchem na budovách dvora. Ze samotné zbrojnice zbyla jen kupa trosek a střecha severního křídla správní budovy byla poničena následným požárem. Ale vnější hradby se zdály netknuté a zbylé stavby nesly jen nepatrné stopy poškození. Stráže, které dříve skákaly do pozoru v okamžiku, kdy se objevil, si nyní dávaly s poctami na čas, a když mu konečně ledabyle zasalutovaly, jeden ze strážných přidal nestydatý úsměv. V uzavřené společnosti kolonie se zprávy šířily rychle a o jeho ponižujícím propuštění ze služeb Společnosti už zřejmě věděla celá kasárna. Jacobus Hop si pospíšil, uvažoval Schreuder. Asi mu roznášení té zvěsti působí radost. "Přestaň se šklebit!" obořil se na muže. "Bůh ví, že ti jinak od smíchu pomůžu mečem." Voják okamžitě zvážněl a hleděl strnule před sebe.
Když pak Schreuder rázoval přes dvůr, dozorci si něco šeptali a uculovali se do dlaní. Dokonce někteří z chycených vězňů zastavili práci na odklízení trosek zbrojnice a neodpustili si jízlivé úsměvy. Takové pokoření bylo pro muže Schreuderovy pýchy nesnesitelné a v mysli mu vytanula představa, oč horší bude výslech před radou Sedmnáctky. Jeho hanba bude vykřičena v tavernách každého přístavu, budou si o ní povídat v salónech a předních domech celého Amsterodamu. Van de Velde se nemýlil; čeká ho osud společenského vyvrhele. Schreuder prošel branou a po mostě přes příkop ven. Kam jde, ani sám nevěděl, dokud nestanul na pláži zátoky. Hleděl na moře a po chvíli dostal rozbouřené emoce jakž takž pod kontrolu. Začal uvažovat, jak by unikl hrozícímu výsměchu a ponížení. Proženu si hlavu kulí, rozhodl se, ale současně celé jeho já začalo vehementně protestovat proti takovému slabošskému řešení. Vzpomněl si na svého přítele, důstojníka z Batávie, který si kvůli jakési ženě vložil do úst hlaveň nabité pistole a odstřelil si temeno hlavy. "Je to zbabělé!" vykřikl nahlas. "Nic pro mě." Přesto věděl, že nikdy neuposlechne guvernérova příkazu a nevrátí se do Holandska. Ale stejně tak nemohl zůstat na mysu Dobré naděje ani odplout do žádné holandské državy na zeměkouli.
Musí najít zemi, kde jeho hanba zůstane nepoznána. Zahleděl se na lodě v zátoce. Našel galeonu, kterou ho van de Velde mínil poslat domů, a pak mu oči zabloudily na zbylé tři plachetnice, zakotvené nedaleko od ní. Na holandské lodi odplout nemohl, ale v zátoce kotvila ještě dvě cizí plavidla. Jedno z nich, portugalská loď, mířila na Zanzibar na trhy s otroky.
Představa plavby na lodi tohoto druhu byla nechutná-odpuzující zápach otrokářské lodi se nesl až na břeh. Druhá, anglická fregata, byla zřejmě spuštěná na vodu teprve nedávno. Svítila novotou a její barvu ještě nestačily poznamenat bouře Atlantiku. Vypadala na válečnou loď, ale Schreuder z doslechu věděl, že je to jen ozbrojená obchodní plachetnice v soukromém vlastnictví. Colden Bough - Zlatý déšť - to jméno si přečetl na zádi - se pyšnil na přivrácené straně trupu patnácti dělovými otvory. Schreuder bohužel neznal jeho domovský přístav, ani kam má namířeno. Naštěstí věděl, kde ty informace získat, a protože byl muž činu, narazil si klobouk pevně na paruku a zamířil po břehu k chatrčím nedaleko břehu. Ubohá stavení, bordely a nálevny džinu, nabízela chvilkovou útěchu tulákům po oceánech. Taverna, do které vešel, byla navzdory časné ranní hodině plná. Přivítala ho téměř nedýchatelná atmosféra. V místnosti bez oken se mísil štiplavý tabákový kouř s kyselým odérem levného pití a pachem nemytých lidských těl. Mezi převážně hotentotskými kurvami se pohybovalo pár bílých žen, které stáří a obličeje poznamenané neštovicemi vyřadily z práce i v takových přístavech, jakými byly Rotterdam nebo St. Pauli. Nějakým způsobem se jim podařilo nasednout na loď směřující k jihu a zde se dostaly na břeh.
Podobné krysám, protloukaly zbytek svých dní v tomto bědném prostředí, dokud je s konečnou platností nevyřídí

francouzská nemoc. Ostrými slovy, přezíravým pohledem a rukou najílci meče si Schreuder uvolnil stůl. U jedné z umouněných děvek, které obsluhovaly hosty, objednal holbu lehkého piva. "Kde sedí námořníci ze Zlatého deště?" zeptal se a na špinavou desku stolu hodil stříbrňák.
Cuchta bleskově chmátla po minci a spustila ji mezi plandavé cecky do výstřihu ušmudlaných šatů. Pak pohodila hlavou k zadnímu rohu nálevny, kde seděli tři muži.
"Dones těm džentlmenům nočník chcanek, co chlastají, a řekni jim, že to platím já." Když za půl hodiny Schreuder opouštěl putyku, znal nejen cíl plavby Zlatého deště, ale i jméno a povahu jejího kapitána. Na pláži si najal člun, který ho dopravil k fregatě. Hlídka u kotvy ho zpozorovala ihned, jakmile odrazil od břehu, a podle oblečení a celkového vzhledu usoudila, že jde o muže význačného postavení. Když pak Schreuder přirazil k boku fregaty a žádal o povolení vstupu na palubu, statný velšský poddůstojník s růžovými tvářemi ho u výlezu uctivě pozdravil a odvedl na záď.
Kapitán Christopher Llewellyn dokonce vstal od pracovního stolu a šel ho přivítat ke dveřím své kajuty. Posadil ho do křesla a nechal mu přinést konvici černého piva. Očividně se uklidnil, když zjistil, že Schreuder mluví dobře anglicky. Po několika větách ho vyhodnotil jako džentlmena sobě rovného a začal s ním mluvit bez zábran. Nejdříve prodiskutovali nedávno ukončené nepřátelství mezi oběma krajinami a vyjádřili vzájemnou radost z vyhlášení míru. Hovor se pak stočil na námořní obchod v oblasti východních moří a současné politické a mocenské změny v regionech Východní a Zadní Indie. Poměry v těchto zemích komplikovala rivalita mezi evropskými mocnostmi, jejichž lodi připlouvaly do moří Orientu ve stále větším počtu.
"Východní oblasti jsou navíc zmítany náboženskými nepokoji," poznamenal Llewellyn. "Moje plavba je reakcí na žádost Prestera Johna, křesťanského vládce Etiopie. Požádal Anglii o vojenskou pomoc ve válce proti silám islámu."
Při zmínce o válce na východě se Schreuder napřímil v křesle. Válka byla jeho řemeslem a toho času byl válečník bez bojiště.
"Neslyšel jsem o tom konfliktu. Můžete mi o něm říct něco víc?"
"Velký mogul vyslal flotilu lodí s armádou bojovníků pod vedením mladšího bratra, Sadiq Khan Jahana. Má za úkol vyrvat země Afrického rohu z rukou křesťanského panovníka." Llewellyn přerušil vyprávění a zeptal se: "Plukovníku, vy znáte islámské náboženství?" Schreuder přikývl. "Ano, samozřejmě. Mnoho mužů, kterým jsem za třicet let služby velel, byli muslimové. Umím arabsky a islám jsem kdysi dokonce sám studoval."
"Pak také víte, že jedním z příkazů této militantní víry je hadj, každoroční pouť do Mekky, rodného města Prorokova, které leží na východním pobřeží Rudého moře."
"Aha!" řekl Schreuder. "Už vím, kam míříte. Každý poutník z říše Velkého mogula v Indii musí proplout kolem Afrického rohu, pokud chce vstoupit do Rudého moře. To může v regionu vyvolat konfrontaci dvou náboženství, nemám pravdu?"
"Je to tak, plukovníku. Máte dobrý postřeh a chápete politické a náboženské souvislosti. Přesně touto záminkou ospravedlňuje Velký mogul napadení Prestera Johna. Arabové, kteří obchodovali s Afrikou už před narozením Ježíše Krista i Proroka Mohameda a postupně rozšiřovali svou nadvládu od břehů ostrovu Zanzibar do vnitrozemí, si nyní usmyslili, že ovládnou i Etiopii, samotné srdce křesťanství."
"Smím být tak smělý a zeptat se, jaká je vaše role v konfliktu?" zeptal se Schreuder zamyšleně.
"Patřím k námořní větvi Rytířů chrámu a Řádu svatého Jiří a svatého grálu. Řád si vzal za cíl ochranu křesťanství a posvátných míst křesťanské víry. Jsme následníci řádu templářů."
"Slyšel jsem o vašem řádu," řekl Schreuder, "a znám několik vašich bratrů rytířů. Jedním z nich je hrabě z Cumbrae."
"Eh!" Llewellyn ohrnul nos. "To není zrovna zářný příklad našeho člena."
"Také jsem se setkal se sirem Francisem Courteneyem," pokračoval Schreuder. Llewellyn neskrýval nadšení. "Toho dobře znám," vykřikl.
"Velice dobrý námořník a džentlmen. Nevíte náhodou, kde bych ho našel? Náboženský konflikt by ho lákal stejně jako včelu med. Kdybychom své lodi spojili, znamenalo by to hrozivou sílu."
"Obávám se, že sir Francis zahynul v nedávné válce mezi našimi národy," diplomaticky vyřešil situaci Schreuder.
Llewellyn zvážněl.
"To je smutná novina," řekl a odmlčel se. "Odpovím na vaši otázku, plukovníku Schreudere," pokračoval po chvíli. "Jsem na cestě k Velkému rohu na žádost Prestera Johna, abych mu pomohl odrazit nájezd islámu. Míním vyplout už dnes večer při odlivu."
"Prester John bezpochyby potřebuje kromě námořní posily i pěšáky," poznamenal Schreuder a snažil se zakrýt vzrušení, které se ho zmocňovalo; jeho modlitby byly vyslyšeny. "Buďte tak laskav a odvezte mě na palubě své lodi do dějiště války.
Rozhodl jsem se, že také nabídnu své služby křesťanskému vládci." Llewellyna nečekaná žádost zaskočila. "Tak rychlé rozhodnutí, pane'? Vy nemáte na břehu žádné povinnosti ani závazky? Je možné, abyste se mnou odplul na základě pouhého krátkého rozhovoru?"
"Ano, kapitáne. Vaše přítomnost zde v Tabulové zátoce se mi jeví jako osudová. Právě dnes jsem se zbavil všech závazků, o kterých mluvíte. Je to, jako by mě sama božská prozřetelnost volala do této služby, a já jsem připravený to volání akceptovat. Rád zaplatím ve zlatě cestu za sebe a dámu, která se má stát mou ženou." Llewellyn si rozpačitě hladil bradku a úkosem Schreudera pozoroval. "Mám volnou pouze malou kajutu, která sotva vyhoví vašim představám."
"Zaplatím deset anglických liber za možnost plavit se s vámi," odpověděl Schreuder. Kapitánova tvář se rozjasnila.
"Bude mi ctí sdílet společnost s vámi a zmíněnou paní, ale nemůžu se zpozdit ani o hodinu. Musím vyplout s odlivem. Pošlu člun, který vás dopraví na břeh a počká tam na vás." Jak se Schreuder blížil k pláži, srdce mu vzrušeně bušilo. Služba orientálnímu vladaři v náboženské válce byla jistá příležitost k získání vojenské slávy a bohatství daleko za

možnostmi, které nabízela služba Holandské východoindické společnosti. A co víc, nabízela únik před degradací a potupou. Po této válce se může vrátit do Holandska se vztyčenou hlavou obtěžkán zlatem a slávou. Na tento příliv štěstěny čekal celý život. Po boku s ženou, kterou nade všechno miluje, ho využije naplno.
Jakmile se příď člunu dotkla pláže, Schreuder hodil drobnou minci bocmanovi a vyskočil na břeh. "Počkejte tu na mě!" přikázal a zamířil k pevnosti. Ve svém pokoji našel osobního sluhu a nařídil mu okamžitě sbalit veškerý majetek a dopravit ho na člun ze Zlatého deště. Sluhu příkaz vůbec nepřekvapil; o vyhazovu už věděla celá kasárna. "Také dobře," bručel si Schreuder pod vousy. "Můj odjezd aspoň nebude nikomu podezřelý." Zavolal podkoního, aby mu osedlal jeho posledního koně. Zatímco čekal, než ho vyvede ze stájí, prohlížel se před zrcadlem v šatně. Po drobných úpravách uniformy si přičísl paruku a nakroutil kníry. Cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení a pocit nádherného uvolnění. V době, kdy si guvernér uvědomí, že Katinka zmizela, bude Zlatý déšť už dávno na moři. Seběhl ze schodů a vyšvihl se do sedla koně, kterého mu podkoní přivedl na dvůr. Měl napilno, a jakmile se ocitl venku na cestě do guvernérovy rezidence, okamžitě pobídl koně do cvalu. Ale ani spěch, ani vzrušení mu nedalo zapomenout na opatrnost. Nejel k sídlu zepředu, jak bývalo zvykem, ale zvolil boční cestu vedoucí z vesnice dubovým lesem. Používali ji otroci a dodavatelé dříví a proviantu. Když dojel na vzdálenost, odkud by v rezidenci mohli zaslechnout dusot kopyt, sesedl, uvázal koně a dál šel pěšky. Přešel dvůr u stájí a zamířil ke kuchyni. Překvapený podkoní, který ho viděl sesedat, spěchal odvést koně a Schreuder se nepozorovaně proplížil kolem kuchyně. Úzkou brankou v rohu vyšel na zahradu. Obezřetně se rozhlédl, protože v tuto roční dobu se obvykle na zahradě pracovalo. Spadl mu kámen ze srdce, když zjistil, že zahradníci nejsou v dohledu. Na trávníku se donutil k uvážlivému kroku a veřejemi dvojkřídlých dveří vešel do knihovny. Dlouhá místnost se stěnami obloženými svazky knih byla prázdná. Schreuder navštěvoval Katinku v nepřítomnosti manžela často a sídlo dobře znal. Zamířil proto nejdřív do čítárny, jejíž okna nabízela vyhlídku na zahradu a modrý Atlantik za ní. Ale Katinku nenašel ani v jejím oblíbeném útočišti. Před regálem s knihami klečela služka-otrokyně a leštila hadříkem kožené

366 367

hřbety knih. Schreuder na ni zhurta uhodil: "Kde je paní?"
Děvče polekaně vzhlédlo s pusou dokořán, a tak otázku zopakoval klidnějším hlasem. "Kde je mevrouw van de Velde?"
Služka vstala celá zmatená. "Paní je ve své ložnici," koktala ustrašeně. "Ale není jí dobře a nechce být rušena. Dala mi přísné instrukce..." Schreuder udělal čelem vzad a zamířil chodbou ke Katinčině ložnici. Jemně zkusil kliku; bylo zamčeno. Netrpělivě zavrčel. Čas běžel a plukovník dobře věděl, že Llewellyn nebude váhat a vypluje za odlivu i bez něho. Spěchal zpátky chodbou a prosklenými dveřmi vyšel na dlouhou verandu. Okenice Katinčiny ložnice byly zavřené a žaluzie spuštěné. Schreuder už zvedal ruku, že zaklepe, ale pak si to rozmyslel; nechtěl přivolat pozornost služebnictva.
Škvírou mezi žaluziemi nadzvedl hrotem meče západku, otevřel okenici a vlezl oknem do předpokoje. Vůně Katinčina parfému zaútočila na jeho smysly. Cítil, jak propadá závrati lásky a touhy. V příboji radosti se už viděl s Katinkou na společné cestě za bohatstvím nového života. Lehounce našlapoval na prkna podlahy, aby ji nepolekal, a pozvolna rozhrnul závěs na vstupu do ložnice. Přes zavřené žaluzie okenic vnikalo dovnitř jen málo světla a místnost tonula v šeru. Po chvíli, až oči přivykly změněným světelným podmínkám, uviděl rozestlanou postel. Pak ve změti ložního prádla začal vnímat perlový svit Katinčiny kůže. Byla nahá a záplava zlatých vlasů jí spadala ve vlnách až po brázdu dokonalého zadku. Vlna žádostivosti ho úplně zbavila schopnosti pohybu. Dokonce přestal i dýchat.
Katinka znenadání otočila hlavu a pohlédla na něj. Oči jí narostly a z tváře jí zmizela barva.
"Ty svině hnusná!" zasyčela. "Ty se mě opovažuješ špehovat?"
Její tichý hlas byl plný pohrdání a vzteku. Schreuder se zarazil. Byla jeho milenkou, a tak nechápal, jak může něco takového říct a hledět na něj s neskrývaným opovržením. Pak ale uviděl muže pod ní. Byl bílý a svalnatý jako gladiátor. Katinka, klečíc obkročmo nad ním, přerušila vášnivou jízdu, vyskočila z postele a obrátila se ke Schreuderovi.
"Co děláš v mé ložnici?" zavrčela. Hleděl na ni jako na zjevení. Třásla se vztekem a stehna se jí leskla produkty nedávného orgasmu.
"Přišel jsem, abych si tě odvedl," odpověděl stupidně a oči mu zabloudily na mužské tělo. Z mokrých slepených chlupů trčel ke stropu lesklý naběhlý úd abnormálních rozměrů. Muž se posadil a pohlédl na Schreudera netečnýma žlutýma očima.
Schreuder se zděsil. Katinka, jeho láska, se pářila s Pomalým Johnem. S katem! Katinka mluvila dál, ale Schreuder stěží chápal smysl jejích slov. "Tak ty sis pro mě přišel, abys mě odvedl? Co tě vedlo k myšlence, že s tebou půjdu, ty klaune Společnosti? Jsi terčem posměchu celé kolonie. Kliď se odtud!
Zmiz někam do hanby a zapomnění, kam patříš, blázne." Pomalý John vstal z postele. "Slyšels, nebo ne? Vypadni, než tě vyhodím." Kupodivu to nebyla slova Pomalého Johna, ale jeho stále ztopořený penis, co dohnalo Schreudera k nepříčetnosti.
Až doposud dokázal krotit svůj temperament, ale nyní kotel trpělivosti vyvřel. K ponížení a urážkám, které ho pronásledovaly celý den, se přidala temná zuřivost žárlivosti.
Pomalý John se sklonil k hromádce odloženého šatstva, a když se napřímil držel v pravici zahradnický nůž. "Naposled tě varuju," řekl klidným melodickým hlasem. "Okamžitě odejdi!"
Neptunův meč vyletěl z pochvy, jako by byl živý. Pomalý John nebyl žádný bojovník, jeho oběti mu vždy předkládali spoutané v řetězech. Nemohl se rovnat muži, jakým byl Schreuder. Když k němu vykročil, Schreuder mu jediným krátkým švihem přeťal šlachy na zápěstí ruky svírající drobnou zbraň. Mužovy prsty se nedobrovolně otevřely a nůž z nich vypadl na podlahu. Další rána mířila na srdce a Pomalý John neměl čas ani možnost se jí vyhnout. Hrot meče se

mu zabodl doprostřed hrudi a projel jí až po jílec. Muži stáli proti sobě spojeni čepelí a úd Pomalého Johna začal konečně uvadat. Jeho oči ztratily lesk a změnily se v neživé žluté kamínky. Když klesl na kolena, Katinka začala ječet. Schreuder vytáhl meč z katova hrudníku a z rány vytryskla jasná srdeční krev. Pomalý John se zhroutil obličejem na podlahu a Katinka znovu vykřikla.
"Neřvi," utrhl se na ni Schreuder a popošel k ní s mečem v ruce. "Tys věděla, jak tě miluji, a přesto jsi mi byla nevěrná s touto kreaturou. Přišel jsem si pro tebe, abych tě odtud odvedl." Couvala před ním se zaťatými pěstmi na lících a hystericky ječela.
"Nekřič!" varoval ji znovu. "Buď zticha! Nesnáším to tvé ječení." Zvuk jejího hlasu opakovaně zněl v Schreuderově hlavě jako ozvěna a působil mu nesnesitelnou bolest. Ale Katinka křičela dál a stále hlasitěji. Musel ji umlčet.
"Přestaň!" Sevřel jí zápěstí, ale ona se nečekanou silou vykroutila z jeho držení a s kočičí mrštností uskočila. Schreuderovi se zdálo, že řve stále hlasitěji. Slepá zuřivost v něm vzkypěla a strhla všechny zábrany. Utrhla se z řetězu jako nějaká černá vražedná bestie a Schreuder nad ní ztratil kontrolu. Meč začal hrát vlastní part. Přestal poslouchat jeho vůli i ruku a zabodl se do Katinčina sametového břicha těsně nad zlatavým hnízdem. Oběma rukama sevřela čepel právě v okamžiku, kdy s ní trhnul zpátky. Zděšeně pohlédla na své pořezané dlaně a její křik přešel v hrůzné kvílení. Snažil se ji umlčet dalším bodnutím do břicha a pak ještě jedním.
"Zmlkni už!" řval jí do obličeje. Obrátila se a chtěla utéct, ale bodl ji do zad. Upadla na břicho, obrátila se a zůstala ležet na zádech. Schreuder bodal dál jako šílený a neustále opakoval:
"Mlč! Mlč!", i když její křik zeslábl na tiché steny. Stál uprostřed rudé kaluže, uniformu od krve, tvář i ruce potřísněny šarlatovými kapkami. Vypadal jako oběť moru poznačená vyrážkou a nebyl schopen přestat. Konečně se mu z hlavy pomalu začal vytrácet temný vztek. Potácivě couvl ke stěně a opřel se o ni.
"Katinko!" zašeptal. "Nechtěl jsem ti ublížit. Tolik tě miluji..." Ležela na zádech ve vlastní krvi a bílou kůži jejího těla pokrývaly stopy polibků smrti. Vytékaly z nich rudé pramínky. Schreuder nechápal, kde se v tom štíhlém bílém těle bere tolik krve. I vlasy jí nasákly krví a pohled na tělo zkroucené smrtelnou křečí odpuzoval.
"Katinko, miláčku, odpusť prosím." Vykročil k ní, ale v půli vzdálenosti se zarazil. Ve vysokém zrcadle zahlédl svůj obraz.
Hledělo na něj krví zbrocené zjevení.
"Svatá matko boží, co jsem to udělal?" odtrhl oči od zrcadla a poklekl k ženě, kterou bezmezně miloval. Pokoušel se ji zvednout, ale její tělo bylo vláčné a poddajné, jako bez kostí. Vyklouzla mu z náruče a spadla zpátky na zakrvácenou podlahu. Vstal a pomalu couval z ložnice ven. "Nechtěl jsem tě zabít," drmolil šeptem. "Miloval jsem tě, ale bylas mi nevěrná. To jsi mi neměla dělat." Znovu zachytil svůj obraz v zrcadle. "Dobrý bože, krev! Tolik krve!" Lepkavýma rukama začal stírat skvrny z uniformy a z tváří. Rudé šmouhy mu změnily obličej na hrůznou masku. Poprvé pomyslel na útěk, na člun čekající na pláži a fregatu v zátoce. "Takhle přece nemůžu do kolonie ani na loď!" Dopotácel se ke dveřím guvernérovy šatny a shodil kabátec uniformy. Vedle umývadla stál džbán s vodou. Našplíchal si ji do tváře. Sebral z háčku ručník, namočil ho do zrůžovělé vody a zuřivě si dřel ruce a předek kalhot.
"Tolik krve!" opakoval a pokračoval v drhnutí skvrn na kalhotách. Vybral si ze skříně jednu z bílých guvernérových košilí a natáhl ji na mokrý hrudník. Van de Velde byl muž silné postavy a Schreuderovi košile docela padla. Když pohlédl dolů, s ulehčením zjistil, že skvrny od krve nejsou na tmavém kepru kalhot vůbec nápadné. Paruku, která také neušla krvavé sprše, odhodil ke zdi a z držáku na polici vzal jinou a nasadil si ji na hlavu. Našel dlouhý vlněný plášť, který mu sahal do půli lýtek, a další minutu strávil čištěním Neptunova meče. Když ho zastrčil do pochvy a znovu v zrcadle zkontroloval svůj vzhled, upokojil se. Už nebyl vůbec šokující. "Dokonce ani nijak nápadný," pochvaloval si. Chystal se odejít, když mu oči zabloudily na zakrvácený kabát uniformy. Zvedl ho z podlahy, strhal z něj hvězdy a řády a zabalil je do čistého nákrčníku. Balíček schoval do vnitřní kapsy pláště. Na prahu guvernérovy šatny se zastavil a naposled pohlédl na mrtvou milenku. Škvírou mezi prkny podlahy se pomalu roztékala krev. Rudá stužka podobná líné zmiji se připlazila k okraji menší kaluže krve Pomalého Johna. Ještě než Schreuder odešel, jejich krev se spojila. Je to jako svatokrádež, napadlo ho. Vznešené a posvátné se mísí s podřadným a bídným.
"Tohle jsem opravdu nechtěl," řekl sklesle. "Je mi to moc líto, drahá. Chtěl jsem si tě jen odvést." Opatrně obešel krev a vylezl oknem na verandu. Zahalil se do pláště, došel k vrátkům na dvůr stájí a zavolal na podkoního, který mu spěšně přivedl koně.

Už zdaleka viděl, že jeho loď se připravuje k odplutí, ale člun stále čekal na pláži. "Právě jsem to chtěl vzdát a odjet k lodi, plukovníku," přivítal ho bocman. "Zlatý déšť už zvedá kotvu." Na palubě vládl čilý ruch a kapitán Llewellyn měl tak napilno, že si ho sotva všiml. Poddůstojník zavedl Schreudera k malé kajutě a spěchal přiložit ruku k dílu. Dva námořníci přinesli jeho truhlice a nacpali je pod úzký kavalec.
Schreuder našel novou uniformu, oblékl ji a na prsa si připjal hvězdy a řády. Staré oblečení svázal do uzlu a hledal, čím by ho zatížil. Vyšel z kajuty a za hlavní nejbližšího děla uviděl pyramidu železných koulí. Jednu z nich nacpal do uzlu špinavých svršků a počkal, až loď vypluje ze zátoky. Když cítil, jak se houpe na vlnách širého moře, otevřel poklop střílny a hodil balík do modré hloubky. Beze spěchu vyšel na horní palubu. Pluli už pár mil od pobřeží a loď křižovala proti čerstvému jihovýchodnímu větru. Dál na moři změní kurz a obepluje mys. Schreuder hleděl za vzdalující se pevninou. V dálce u paty Tabulové hory prosvítala korunami stromů střecha guvernérova sídla. Napadlo ho, jestli už objevili Katinčino tělo. Možná ještě dál leží spojená smrtí se svým mrzkým milencem. Stál u hrazení, dokud se hora s plochým vrcholem nezměnila ve vzdálenou modravou siluetu.
"Sbohem, má drahá," zašeptal. Teprve v kajutě, když se převaloval na tvrdém kavalci a nemohl usnout, začala mu svítat prekérnost situace, do níž se dostal. Každá loď, která vypluje z Tabulové zátoky, poveze zprávu o jeho strašném činu. Brzy se roznese po všech přístavech civilizovaného světa. Ode dneška je štvanec, a co víc, skutečný zločinec.

Hal se probudil s pocitem klidu a míru, jaký už dlouho nepoznal. Ležel se zavřenýma očima, příliš slabý a líný na to, aby je otevřel. Cítil, že leží v teple a suchu na pohodlné rohoži. Očekával puch podzemní kobky, odpuzující odér plesnivé trávy, kbelíku s výkaly a rok nemytých lidských těl nacpaných do smradlavé díry v zemi. Místo zápachu nasál příjemnou vůni hořícího dřeva - voňavý kouř z cedrových polen. Konečně se mu vrátila paměť. Vybavily se mu vzpomínky na útěk. S jásavým pocitem si uvědomil, že už není otrokem. Hal vychutnával ten pocit. Nasál aroma čerstvé trávy z rohože pod sebou a kožešiny, kterou byl přikrytý. Do vůně pečeného masa se míchala ještě jiná, dráždivější vůně, jejíž zdroj nedokázal definovat. Byla to směs vůně květin a teplého kočičího pižma, která ho podivně vzrušovala a kořenilajeho pocity blaženosti.
Pomalu a opatrně otevřel oči. Hleděl do oslnivého horského slunce, jehož paprsky pronikaly dovnitř dveřním otvorem. Rozhlédl se a viděl, že chata, ve které leží, se opírá o skálu. Boční stěny spletené z proutí byly omazané červeným jílem a střechu kryly došky z trávy. U čelní stěny stálo pár hliněných nádob a hrubých nástrojů. Na kolíku vedle dveří visel luk s toulcem plným šípů a vedle něj meč a pistole.
Poznal v nich své zbraně. Ležel dál a poslouchal šumění bystřiny. Uklidňující zvuky tekoucí vody náhle přerušil zvonivý ženský smích. Pomalu se zvedl na loket a pohlédl ke dveřím. Námaha, kterou musel vynaložit na ten drobný pohyb, ho překvapila. Do ženského smíchu se připletl smích děcka. Po celou nekonečnou dobu zajetí neslyšel nic, co by se dalo srovnat s těmito zvuky. Neodolal a musel se usmát také. Smích venku utichl a ve vstupu stanula graciézní dívčí postava. Měla slunce v zádech, takže Hal viděl pouze její siluetu, ale i tak okamžitě poznal, o koho jde.
"Dobré ráno, Gundwane. Spal jsi nezvykle dlouho. Doufám, že dobře." Rozpuštěné vlasy spadaly Sukeeně k pasu jako černý závoj. Na rukou držela děcko. "To je můj synovec Bobby."
Pohoupala ho v náručí a hošík ji odměnil spokojeným zavrněním.

"Jak dlouho jsem spal?" vyzvídal Hal a snažil se vstát, ale Sukeena předala děcko komusi venku a přiskočila k němu.
"Pomalu!" Potlačila mu teplou drobnou dlaní na nahou hruď.
"Pomalu, Gundwane. Prospal jsi v horečce celé dva dny."
"Už jsem v pořádku," bránil se. Mysterická vůně mu naplnila chřípí. Nebyla cizí, znal už z dřívějška tu vůni květů ve vlasech a měkkého tepla její kůže.
"Ještě ne," popřela jeho prohlášení rozhodně a Hal se nechal poslušně položit zpátky na rohož. Mlčky si dívku prohlížel, ale ji to vůbec nepřivádělo do rozpaků. Mile se na něj usmívala.
"Nikdy jsem ještě neviděl větší krásu," řekl a sáhl si rukou na tvář. "Mé vousy?"
"Jsou pryč," zasmála se a usedla vedle, nohy úhledně složené pod sebe. "Kvůli nim jsem ukradla guvernérovi břitvu." Sklonila hlavu na stranu a studovala jeho obličej. "Bez vousů se mi líbíš víc, Gundwane." Začervenala se, když si uvědomila, co říká, a všechnu další pozornost soustředila na Halovu zraněnou nohu. Hal s potěšením sledoval, jak jí zlaté líce rudnou. Sňala obvaz a lehce se dotkla otoku. "Aha!" zamumlala tiše.
"S drobnou pomocí bylin se to krásně hojí. Měls štěstí.
Kousnutí psa je ošidné zranění a v kombinaci s námahou, které byla noha vystavena během útěku, tě mohlo zabít, nebo zchromit do konce života." Hal se usmál té kratičké přednášce a plně se odevzdal do její péče.
"Nemáš hlad?" zeptala se, jakmile dokončila převaz. Teprve její otázka Halovi připomněla, jak vyhládl. Přinesla koroptev pečenou nad žhavým uhlím, posadila se naproti a sledovala, jak hltavě jí. Obral kosti do posledního drobečku, že byly čisté, jako by je vytáhl z mraveniště.
"Brzy budeš zase silný," smála se, "jíš jako lev." Posbírala zbytky a vstala. "Aboli i ostatní už škemrají. Chtějí za tebou přijít. Zavolám je."
"Počkej!" zastavil ji. Nechtěl, aby vzácná intimní chvíle skončila tak brzy. Posadila se zpátky a pohlédla na něho zpytavým pohledem.
"Ještě jsem ti ani nepoděkoval," řekl rozpačitě. "Bez tvé péče bych asi umřel na horkost." Usmála se měkce. "Já ti také ještě nepoděkovala. Bez tebe bych byla stále otrokyní."
Dlouhou chvíli na sebe mlčky hleděli. Mlčení přerušil Hal.
"Kde to jsme, Sukeeno? Čí je ta chatrč?"
"Sabahova. Půjčil nám ji. Tobě a mně. Sám odešel níž do údolí za ostatními."
"Takže jsme konečně v horách?"
"Hluboko v horách," přikývla. "V místě, které ani nemá jméno.
Tady nás Holanďané nikdy nenajdou."
"Chtěl bych se podívat ven." Pohlédla na něj váhavě, ale pak mu pomohla vstát. Opíraje se o dívčino rameno, odhopsal ke dveřím přístřešku. Před chatrčí se svezl na zem a zůstal sedět opřený o sloupek dveří. Sukeena se posadila k němu. Pár minut nikdo nemluvil. Hal zhluboka vdechoval čerstvý horský vzduch provoněný nesčetnými květy, které zářily všude, kam jen oko pohlédlo.
"Tak nějak si představuji ráj," prolomil mlčení Hal. Seděli mezi divokými horskými štíty. Skalní stěny a strže kolem zbarvily lišejníky do všech možných barevných odstínů, jaké můžete najít na malířské paletě. Velkolepé horské hřebeny za širokým údolím naproti zlatilo pozdní slunce a dlouhý stín, který vrhal štít za jejich zády, byl sytě purpurový. Ve vodě bystřiny pod nimi, průzračné jako vzduch, který dýchali, se proti žlutému písčitému dnu rýsovaly temné stíny ryb. Drobnými pohyby ocasních ploutví udržovaly polohu v proudu.
"Je s podivem, že mi to místo připadá známé, a přitom jsem tu nikdy nebyl a ani nic podobného neviděl. Mám pocit, jako bych se po dlouhém čekání vrátil domů."
"Na tom není nic divného, Gundwane. Také jsem dlouho čekala."

Otočila hlavu a dlouze mu pohlédla do očí. "Věděla jsem, že jednou přijdeš. Hned od prvního dne, když jsem tě zahlédla před branou pevnosti. Řekly mi to hvězdy." To jednoduché prohlášení vyvolalo v Haloví celou lavinu pocitů, a tak raději zmlkl a upřeně sledoval její tvář.
"Můj otec také dokázal číst z hvězd," řekl konečně.
"Vím. Aboli mi o tom pověděl."
"Takže ty dokážeš z hvězd vyčíst budoucnost?" Nepopírala.
"Matka mě naučila spoustu věcí." Přijal její prohlášení bez dalších otázek. "Potom také víš, co bude s námi dvěma." V očích jí vyskočily šelmovské plamínky. Zasunula mu štíhlou ruku pod paži. "Nemusím být žádná velká věštkyně, abych to věděla, Gundwane. Ale před námi je ještě hodně jiných věcí, o kterých ti můžu vyprávět."
"Tak povídej," vyzval ji. Ale Sukeena se znovu usmála a zavrtěla hlavou. "Na to bude času víc než dost. Než se ti noha zhojí a zesílíš, můžeme povídat do sytosti." Vstala. "Je čas přivést ostatní. Nesmím jim odpírat radost ze setkání." První se objevil Aboli a pozdravil Hala jazykem lesů. "Vidím tě, Gundwane. Už jsem myslel, žes usnul navždy."
"Bez tvé pomoci by k tomu určitě došlo." Vzápětí přišel Ned Tyler s Velkým Danielem a za nimi i ostatní. Vítali se s Halem a mumlali rozpačité pozdravy. Usadili se v podřepu kolem jeho lůžka, a třebaže se jim příliš nedařilo vyjadřovat své pocity slovy, Hal jim viděl na očích, jak jsou rádi, že ho zase vidí, a to vědomí ho hřálo a posilovalo.
"Tady je Sabah," řekl Althuda a postrčil kupředu muže menšího vzrůstu. "Ale vy už jste se setkali."
"Šťastné setkání, Sabahe," pozdravil ho Hal a stiskl podávanou ruku. "V životě jsem ještě neviděl nikoho raději než tebe i ten večer v rokli."
"Rád bych vám přišel na pomoc už dřív," omlouval se Sabah, "ale nepřátel bylo víc než na jaře klíšťat pod břichem antilopy.`` Sabah se posadil mezi ostatní a omluvným tónem začal vysvětlovat. "Osud nám zde v horách příliš nepřál. Chyběl nám lékař, jakým je Sukeena. Z původního počtu devatenácti nás zbylo jen osm, včetně ženy a dítěte. Věděl jsem, že vám nemůžeme pomoci v otevřeném boji, protože jsme při lovu spotřebovali všechen střelný prach. Ale také jsem věděl, že vás Althuda povede Temnou roklí, a tak jsme připravili kamennou lavinu."
"To bylo moudré a odvážné," ocenil akci Hal. Mezitím Althuda přivedl ze stínů začínajícího večera svou ženu. Malá pohledná dívka měla pleť tmavší než její partner, ale nebylo pochyb, že dítě, které držela v náručí, zplodil Althuda.
"To je Zwaantie, moje žena. A můj syn Bobby." Hal zvedl ruce a Zwaantie mu děcko podala. Posadil si do klína a hošík k němu zvědavě vzhlížel velkýma černýma očima.
"Hezký klučina a silný," pochválil Hal a rodiče se pyšně usmívali. Zwaantie si přivázala děcko na záda. Se Sukeenou rozdělaly oheň a daly se do přípravy večeře. Muži pokračovali v tichém rozhovoru. Nejdříve Sabah Haloví obšírněji přiblížil podmínky života v horách, o kterých se na začátku zmínil jen stručně. Hal brzy pochopil, že letní krása hor a zdánlivý nadbytek potravy netrvá dlouho a že hory nejsou zdaleka tak pohostinné, jak se jeví v létě. "V zimě napadne spousta sněhu i v údolích a zvěř se stahuje dolů, kam za nimi nemůžeme.
Místní kmeny Hotentotů by mohly prozradit Holanďanům na mysu Dobré naděje místo našeho úkrytu. Zimy tu jsou opravdu tvrdé," shrnul líčení Sabah.
"Jestli tady budeme nuceni zůstat další zimu, bůhví kolik z nás se dočká jara." Během zajetí se Haloví námořníci naučili holandsky natolik, že rozuměli, o čem Sabah mluví, a když skončil, hleděli zamlkle do plamenů a pomalu žvýkali jídlo, které jim ženy nachystaly. Náhle, jako by se domluvili, všichni najednou pohlédli na Hala. Velký Daniel se otázal za všechny: "Co budeme dělat, sire Henry?"
"Jste námořníci, nebo horalé?" odpověděl otázkou a pár mužů se usmálo.
"Všichni jsme se narodili na mořském dně a v žilách nám koluje slaná voda," nechal se slyšet Ned Tyler.
"Pak vás budu muset stáhnout dolů k vodě a sehnat vám nějakou loď, ne?" Pohlédli překvapeně jeden na druhého a odměnili Hala dalšími úsměvy. Ale nezdály se příliš srdečné.
"Mistře Danieli, pořiď soupis všech zbraní, střelného prachu a jiných zásob, které jsme donesli," nařídil Hal briskně.
"Není toho mnoho, kapitáne. Jakmile jsme museli opustit koně, zbylo nám sil sotva na to, abychom se dovlekli nahoru do hor sami."
"Jak jsme na tom s prachem?"
"Jen co máme každý v prachovnici."
"Když jste vyšli, vezli jste na koních dva plné soudky."
"Každý z nich vážil pětadvacet kilo," hájil se rozpačitě Daniel. "Byly příliš těžké na nesení."
"Už jsem tě viděl nést dvojnásobnou váhu," vyčetl mu zklamaný Hal. "Bez prachu jsme vydáni na milost tomuto divokému terénu, zvěři a domorodým kmenům."
"Daniel vynesl nahoru Temnou roklí mé sedlové brašny," zastala se ho Sukeena. "Nikdo jiný by to nedokázal."
"Je mi to líto, kapitáne," omlouval se Daniel.
"V mých taškách nebyla jediná zbytečná věc, bez které bychom se dokázali obejít," protestovala Sukeena rozhořčeně. "Byly v nich léky. které ti zachránily život, a budou všem pomáhat při zraněních a kousnutích různé havěti, kterou tu v divočině můžeme potkat."
"Díky, Princezno," zamumlal Daniel a pohlédl na ní očima věrného psa. Kdyby měl ohon, určitě s ním začne vrtět, napadlo Hala. Ale nahlas řekl: "To cos udělal, nemá chybu, Danny. Níc ti nevyčítám." S úsměvem mu poklepal na rameno. "Není na světě člověka, který by to dokázal líp." Napětí povolilo. Po chvilce se Ned Tyler zeptal: "S tou lodí jsi to myslel vážně, kapitáne?" Sukeena vstala od ohně. "To by pro dnešek stačilo.
Vy byste ho byli schopní utahat. Musí ještě šetřit síly. Teď jděte a zítra můžete přijít zase." Potřásli Halovi rukou, prohodili nějaké rozpačité slovo a vytratili se do tmy.
Scházeli níž do údolí, kde stály další chatrče. Když zmizel poslední, Sukeena přihodila na oheň cedrové poleno a přisedla si k Halovi. Hal ji naprosto samozřejmě objal kolem ramen.

Přitiskla se k němu, opřela si hlavu o jeho rameno a blaženě vzdychla. Chvíli mlčeli.
"Chtěla bych ti zůstat po boku celý život tak jako dnes," zašeptala. "Ale hvězdy nám to nedopřejí. Čas naší lásky bude krátký jako zimní den."
"To nesmíš říkat," zlobil se Hal. "To už nechci nikdy slyšet." Oba pohlédli na oblohu. V průzračném horském vzduchu zářily brilianty hvězd a osvětlovaly noční oblohu perleťovým jasem, jakým svítí vnitřek škeble čerstvě vytažené z moře. Hal na ně hleděl s posvátnou úctou a zvažoval poslední Sukeenina slova. Cítil, jak na něj shůry padá beznaděj a smutek. Zachvěl se. Sukeena se odtáhla a řekla tiše. "Je ti zima, Gundwane.
Pojď." Pomohla mu na nohy a vedla ho k matraci v chatrči. Když ho uložila, zapálila knot malé olejové lampy vyrobené z hlíny a postavila ji na skalní polici. Pak odešla k ohni, zvedla hliněnou nádobu s horkou vodou, která stála na žhavých uhlících, a odlila část obsahu do mísy. Studenou vodou z jiného hrnce u dveří ji zchladila na vyhovující teplotu. Hal ji pozoroval opřený o loket. Pohybovala se rozvážně a beze spěchu. Postavila mísu doprostřed místnosti, z drobné skleněné fiály do ni přidala pár kapek nějaké substance a rukou směs zamíchala. Ucítil závan jemné vůně. Pak vstala, zavřela vchod závěsem z hrubě vydělané antilopí kůže. U nádoby s parfémovanou vodou vytáhla z vlasů květy a pohodila je na kožešinu k Halovým nohám. Aniž by pohlédla na Hala, rozpustila si vlasy a pročesávala je. Třpytily se jako leštěný obsidián.
Při česání začala zpívat v rodném jazyce. Hal slovům nerozuměl. Mohla to být stejně tak ukolébavka jako píseň lásky, ale medový Sukeenin hlas hladil a uklidňoval. Odložila hřeben, rozepjala blůzku a nechala ji sklouznout z ramen. V teple žlutém světle lampy zasvítila její čistá sametová kůže a pár zlatých hrotů drobných ňader. Když se k němu vzápětí otočila zády, Hal pocítil křivdu, jako by záměrně upírala pohled na ně. Její píseň se pomalu měnila - objevilo se v ní víc radosti a vzrušení.
"O čem to zpíváš?" Sukeena se na něj usmála přes nahé rameno.
"To je svatební píseň lidu mé matky," odpověděla. "Nevěsta v ní zpívá, jak je šťastná a že miluje svého manžela s bezbřehou silou oceánu a trpělivostí hvězd na nebi."
"Ještě jsem neslyšel něco tak krásného a uklidňujícího," zašeptal Hal. Pomalými smyslnými pohyby odvázala sarong a odhodila ho stranou. Svislá rýha dělila její drobný zadek na dva dokonalé ovály. Podřepla k míse, namočila do ní kousek látky a začala se omývat. Pokračovala od ramen dolů po útlé paži až ke konečkům dlouhých štíhlých prstů. V podpaždí měla hedvábné ostrůvky černých chloupků. Hal si uvědomil, že mu předvádí rituální koupel, součást jakéhosi vábivého obřadu.
Pozorně sledoval každý její pohyb a Sukeena tu a tam pozvedla oči a plaše se na něj usmála. Vlasy za ušima jí zvlhly a kapičky vody se jí třpytily na tvářích a horním rtu. Konečně vstala a obrátila se k němu. Kdysi mu její postava připadala spíše chlapecká, ale teď s úžasem hleděl na dokonalé ženské tělo a srdce se mu rozbušilo touhou. Břicho měla ploché a hladké jako máslo a černý trojúhelník v jeho závěru mu připadal hebký jako srst kotěte.
Odstoupila, přikryla dlaněmi plamínek lampy a sehnula se, jako by ho chtěla sfouknout.
"Ne!" Hal ten nesouhlas málem vykřikl. "Nechej světlo. Chci se na tebe dívat." Došla k jeho matraci lehounkým krokem, jako by se vznášela na drobných chodidlech, vklouzla pod přikrývku a přitiskla se k němu celou délkou těla. Sevřel ji v náručí.
Rty měla měkké, teplé a vláčné. Voněla po květech, které přes den nosila ve vlasech. Jejich dech se spojil.
"Čekala jsem na tebe celý život," zašeptala mu do úst.
"Bylo to dlouhé čekání, ale konečně jsme spolu," odpověděl stejným způsobem.

Ráno pyšně vyložila poklady, které donesla v jedné ze sedlových brašen. Nějakým způsobem se jí podařilo opatřit všechno, oč žádal v kratinkých vzkazech po Abolim. Dychtivě hrábl po mapách. "Odkud je máš, Sukeeno?" ptal se celý vzrušený. Potěšilo ji, když viděla, jakou cenu jim přikládá.
"Mám v kolonii spoustu přátel," vysvětlovala. "Dokonce se ke mně chodilo léčit i pár děvčat z taveren, protože doktor Saar víc svých pacientů zabíjí než vyléčí. Některé z padlých ženštin chodily za prací na paluby lodí a vracely se s různými věcmi. Nebyly to vždy jen dárky od námořníků." Rozesmála se.
"Co nepřibili k palubě, považovaly za své. Když jsem je požádala o mapy, přinesly mi tady toto. Jsou to ty, které jsi chtěl, Gundwane?"
"Tohle je mnohem víc, než jsem vůbec mohl doufat, Sukeeno."
Mapy zřejmě patřily ke klenotům nějakého kapitána. protože byly velice podrobné a doplňovaly je poznámky zapsané zkušenou rukou. Ukazovaly pobřeží Jižní Afriky v překvapivých detailech a podle vlastních znalostí mohl usoudit, jak jsou přesné. K velkému úžasu našel na jedné z nich zanesenu i Sloní lagunu.
Viděl ji vůbec poprvé na jiné mapě než otcově. Byla situována s přesností několika málo úhlových minut a náčrtek na okraji mapy ukazoval místo k přistání a uváděl výšku skal u vjezdu do laguny. I když pobřeží a příbřežní teritoria byla zaznamenána přesně, vnitrozemí zůstalo jako obvykle prázdné, nebo ho pokrývala smyšlená jezera a hory, které ještě nikdo nespatřil.
Obrys pohoří, ve kterém se právě nalézali, byl zakreslen tak, jako by je kartograf pozoroval z mysu Dobré naděje, nebo z vjezdu do Falešné zátoky. Rozlohu a výšku hor prostě odhadl.
Sukeena odněkud získala k mapám i holandský námořní almanach.
Byl vytištěn v Amsterodamu a udával pohyby nebeských těles až do konce desetiletí. Odložil stranou vzácné dokumenty a vzal přístroj pro určování polohy. Skládací model, jehož rozebrané díly byly uloženy v malé kožené kazetě vyložené modrým sametem, představoval mimořádnou ukázku řemeslné práce.
Vlastní bronzový kvadrant zdobila vyobrazení čtyř větrů a ukazatele včetně šroubků měly jemné umělecké linie a klasické tvary. Drobná bronzová destička na vnitřní straně víka nesla rytý nápis "Cellini. Venezia." Kompas, uložený v

robustním koženém pouzdře, měl tělo z mosazi. Magnetická střelka s hroty vykládanými zlatem a slonovinou byla precizně vyvážená, a kdykoliv pouzdrem pootočil, neomylně se stáčela k severu.
"Ty přístroje mají cenu nejmíň dvaceti liber!" jásal Hal.
"Jsi kouzelnice, Sukeeno. Tys je snad musela opravdu vyčarovat." Vzal ji za ruku a vyvedl ven. Jeho těžkopádná chůze z minulého dne byla ta tam; kulhal očividně míň.
Posadili se do stráně a Hal jí předváděl, jak zaměřit průchod slunce zenitem a zaznamenat polohu do mapy. Těšila ji Halova radost a on na oplátku obdivoval, jak rychle chápe ezoterické umění navigace. Pak si ale vzpomněl, že je astroložka a dobře zná oblohu. S těmito přístroji se mohl s jistotou pohybovat v neznámé divočině, a tak sen o nové lodi už nebyl zdaleka tak utopický jako včera. Přitáhl ji k sobě a políbil. Něžně se k němu přitulila.
"Ten polibek stál za víc než dvacet liber, můj kapitáne."
"Jestli má pro tebe jeden polibek cenu dvaceti liber, pak ti jich dlužím nejmíň za pět set," řekl a položil ji do trávy. Po dlouhém milování se na něj usmála a zašeptala: "Tohle stálo za všechno zlato světa." Než se vrátili zpět, Daniel shromáždil veškeré zbraně. Aboli právě leštil čepele mečů a jemnozrnným kamenem ze dna bystřiny obtahoval jejich ostří.
Hal pečlivě prohlížel sbírku. Pistole a meče vystačily pro každého, ale mušket bylo jen pět a všechny holandského původu - robustní a těžké. Bohužel prachu, doutnáků a kulek měli nedostatek. Místo kulí mohli použít drobné oblázky, ale bez střelného prachu se neobešli. V prachovnicích jim zbývala sotva dvě kila té vzácné látky, což nestačilo ani na dvacet výstřelů.
"Bez prachu neulovíme větší zvěř," staral se Sabah. "Teď jíme jen koroptve a dassie." Použil zdrobnělinu holandského názvu pro jezevce k označení chlupatých tvorů podobných králíkům, kteří se hemžili v jeskyních a skalních puklinách. Moč z kolonií těchto zvířat stékal po skalách v takovém množství, že po zaschnutí vytvořil na povrchu kamene silný povlak. Leskl se na slunci jako karamel, ale nevoněl zdaleka tak příjemně. Při dostatku trpělivosti a s určitou dávkou zkušeností dokázali skalních králíků ulovit dost na přežití menší skupiny lidí.
Jejich maso bylo stejně šťavnaté a lahodné jako ze selete.
Jídelníček výrazně obohatila Sukeenina znalost jedlých rostlin a kořenů. Hal s ní vyrážel denně na obchůzku strání. Nosil jí košík a pomáhal při sběru. Jak se mu noha hojila, jejich výpravy byly delší a den ode dne zůstávali venku déle. Hory se svou nádherou poskytovaly dokonalé lože pro zářivý šperk jejich lásky. Jakmile naplnili košík, našli na některé z početných bystřin skryté jezírko a koupávali se v něm nazí. Po koupeli se slunili na ohlazených balvanech a s mučivou pomalostí si hráli se svými těly, dokud neskončili v milostném objetí. V přestávce mezi milováním hovořili a stejně intimně zkoumali hlubiny svých duší. Jejich vzájemný milostný apetýt se zdál být nenasytný.
"Ach! Kde ses naučil takhle laskat děvče?" ptala se Sukeena bezdechým hlasem. "Kdo tě učil všechny ty věci, které se mnou děláš?" Hal nepovažoval za moudré po pravdě zodpovídat podobné otázky a zdůvodnil své počínání poněkud diplomaticky, i když podle pravdy. "To je jednoduše proto, že si spolu tak nádherně rozumíme. Mé části těla jsou prostě stvořeny tak, aby se mohly dotýkat tvých intimních míst. Hledám radost v tvé radosti a tvá radost stonásobně umocňuje moji." Navečer, když se všichni uprchlíci shromáždili kolem ohně, dotírali na Hala otázkami na jeho plány. Hal je však odbýval úsměvem nebo pokrčením ramen.
V mysli už mu sice klíčil jistý záměr, ale ještě nedozrál natolik, aby ho mohl prozradit. Zbývalo domyslet mnoho věcí, které jeho uskutečnění mohly překazit. Raději stočil hovor jinam a začal zpovídat Sabaha a pět uprchlých otroků, kteří s ním přežili zimu v horách.
"Jak daleko už jste se odvážili za východní hřeben, Sabahe?"
"Uprostřed zimy jsme tím směrem šli šest dní. Zkoušeli jsme najít nějakou potravu a místo, kde by nebyla taková zima."
"Jak vypadá země na východě?"
"Mnoho desítek kilometrů je hornatá stejně jako tady, ale pak náhle padá do zalesněných pahorků a zvlněných savan. Po pravé ruce jsme zahlédli kousky mořského břehu. Sabah zvedl dřívko a začal malovat do prachu vedle ohně. Hal si jeho nákres vryl do paměti a vytrvale se vyptával na sebemenší detaily.
"Slezli jste na pláně?"
"Sešli jsme kousek dolů, ale narazili na podivná zvířata, jaké ještě oko člověka nespatřilo - šedá a neuvěřitelně veliká. Na nosech měla mohutné rohy. Jedno nás napadlo. Když přiběhlo s děsivým frkáním a funěním, vystřelili jsme z mušket, ale běželo dál a nabodlo na roh Johannesovu ženu.
Zabilo ji." Všichni pohlédli na jednookého člena Sabahovy tlupy. Při zmínce o ženě začal Johannes plakat. Pohled na slzy tekoucí z prázdného očního důlku byl podivně dojemný.
Všeobecné ticho přerušila Zwaantie. "Malému Bobbymu byl teprve měsíc a já s ním nemohla do takového nebezpečí. Bez dostatku prachu do mušket jsme nemohli dál, a tak jsem přemluvila Sabaha k návratu."
"Proč se na to vyptáváš, kapitáne? Má to něco společného s tvými plány?" zeptal se Velký Daniel, ale Hal jen zakroutil hlavou.
"Nejsem ještě připravený vám všechno vysvětlit, ale neztrácejte víru, chlapci. Slíbil jsem vám najít loď, nebo ne?" Znělo to mnohem sebevědoměji, než sám cítil. Ráno vytáhl pod záminkou chytání ryb Aboliho s Velkým Danielem k bystřině.
Posadili se na kamenitý břeh tiché tůně mimo dohled z tábora.
"Je jasné, že pokud se nám nepodaří lip vyzbrojit, zůstaneme zajatci těchto hor a budeme pomalu a beznadějně umírat stejně jako Sabahovi lidé. Musíme si obstarat prach."
"Kde ho seženeme, kapitáne?" zeptal se Daniel. "Co navrhuješ?"
"Kde jinde než v kolonii?" Oba muži na něho nevěřícně pohlédli. Aboli se vzpamatoval dřív. "Ty se chceš vrátit na mys Dobré naděje? I kdyby se ti to podařilo, stejně se k prachu nedostaneš. Možná bys sebral kilo či dvě strážím u mostu

nebo lovcům Společnosti, ale to je příliš málo, abychom se mohli vydat na cestu."
"Mám v úmyslu dostat se do pevnosti," prohlásil Hal. Oba jeho společníci se hořce usmáli. "Podnikavost ani odvaha ti nechybí, kapitáne," řekl Velký Daniel. "Ale to, co zamýšlíš, je čiré šílenství." Aboli byl téhož názoru a rozvážně Halovi nápad vymlouval.

"Kdybych si myslel, že máme aspoň špetku naděje na úspěch, bez váhání jdu s tebou. Ale zvaž to, Gundwane. Nemám na mysli jen absurdnost představy, že se nám podaří vloupat se do skladu v pevnosti. Řekněme, že by se nám to i podařilo.
Řekněme, že už postavili novou zbrojnici a nějaká holandská loď jim přivezla nové zásoby prachu. Dejme tomu, že by se nám dokonce i podařilo s nějakým soudkem uprchnout. Ale jak chceš bez koní dopravit prach do hor se Schreuderem a jeho žoldáky v zádech?" Hal sám v duši cítil, že celý podnik je bezmezně šílený, ale doufal, že i zoufalý návrh je může inspirovat k vymýšlení nějakého jiného plánu. Konečně Aboli přerušil ticho.
"Mluvils o lodi, Gundwane. Kdybys nám prozradil tento plán, možná bychom ti ho spíš pomohli uskutečnit." Oba muži na Hala zpytavě pohlédli.
"Kde myslíte, že by mohl být v tuto chvíli Buzzard?" zeptal se Hal. Aboli ani Daniel takovou otázku nečekali. "Jestli mé modlitby došly slyšení, tak se smaží v pekle," odpověděl Daniel znechuceně. Hal pohlédl na Aboliho. "Co si myslíš ty? Kde bychom měli Buzzarda hledat?"
"Na některém ze sedmi moří. Kdekoliv, kde cítí zlato a snadnou kořist. Je jako pták mrchožrout, jehož jméno nosí."
"Ano!" Hal poklepal Abolimu na rameno. "Ale kde by mu mohlo zlato vonět nejsilněji? Proč Buzzard koupil na aukci Jiriho a ostatní naše černé druhy?" Aboli na něj zprvu hleděl nechápavě, ale pomalu se mu v široké černé tváři rodil úsměv.
"Slaní laguna!" vykřikl. V odpovědi zaburácel Danielův vzrušený smích. "Cítil poklad z holandských galeon a myslel, že by ho mohli k němu zavést naši negři."
"Jak daleko jsme od Sloní laguny?" zeptal se Aboli.
"Podle mého odhadu tři sta námořních mil." Představa té vzdálenosti je na chvíli umlčela.
"Trochu daleko," usoudil Daniel. "Bez prachu na obranu a pro boj s Buzzardem. Pokud se tam vůbec dostaneme."
Aboli jeho výrok nekomentoval a pohlédl na Hala. "Jak dlouho myslíš, že nám cesta potrvá, Gundwane?"
"Kdybychom denně urazili deset mil, což pochybuji, tak něco víc než měsíc."
"Je naděje, že tam ještě Buzzarda zastihneme? Co když už vzdal hledání a odplul?" namítl Aboli.
"Jo! Co se stane, když tam přijdeme a Buzzard bude pryč? To tam uvázneme navždy?"
"Uvázneš raději zde, mistře Danieli? Dáš přednost smrti chladem a podvýživou v těchto bohem zapomenutých horách, až přijde zase zima?" Znovu se rozhostilo ticho. "Jsem připraven vyrazit ihned. Nemáme jinou možnost," rozhodl se Aboli.
"Ale co kapitánova noha? Nemá ji ještě v pořádku."
"Dejte mi týden, přátelé, a já vás předběhnu oba."
"A co uděláme, když Buzzarda zastihneme v zátoce?" Daniel se nemínil vzdát tak lehce. "Má posádku v počtu stovky dobře vyzbrojených chlapů. Když my všichni pochod přežijeme, bude nás dvanáct a budeme mít jen meče."
"To máme dobré vyhlídky!" usmál se Hal. "Vidím, že myslíš jen na nejhorší. My půjdeme hledat Buzzarda s prachem nebo bez něj. Jdeš s námi, mistře Danieli, nebo ne?"
"Samozřejmě že jdu s vámi, kapitáne," durdil se uražený Daniel, "Copak si myslíte, že bych nešel?" Ten večer u poradního ohně Hal seznámil s plánem ostatní. Když skončil, pohlédl na vážné tváře osvětlené plameny. "Nebudu přemlouvat nikoho, aby se k nám přidal. Aboli, Daniel a já jsme se rozhodli jít, ale pokud chce někdo zůstat zde v horách, podělíme se o zásoby, zbraně i zbytek prachu a nikomu to nebudeme mít za zlé. Máte nějaké připomínky?"
"Ano," řekla Sukeena a pokračovala v přípravě večeře. "Jdu s tebou, Hale, ať půjdeš kamkoliv."
"Moje řeč, Princezno," zazubil se Ned Tyler. "Já půjdu také."

"Jo!" řekli ostatní námořníci jednohlasně. "Všichni jdeme s vámi." Hal jim poděkoval úklonou a pohlédl na Althudu.
"Ty máš ženu a syna, Althudo. Co odpovíš?" V očích malé Zwaantie s děckem u prsu se objevilo zděšení. Althuda vstal, zvedl ženu a odvedl ji stranou do tmy. Když odešli, promluvil Sabah za celý zbytek své skupiny.
"Althuda je náš vůdce. Vyvedl nás ze zajetí a my ho nemůžeme nechat se ženou a děckem samotného na pospas zimě a hladu.
Když půjde Althuda, půjdeme také. Jestli se ale Althuda rozhodne, že zůstane, zůstaneme s ním."
"Obdivuji tvou rozhodnost a věrnost, Sabahe," pochválil jeho slova Hal. Seděli mlčky kolem ohně a ze tmy se k ním nesly ženské vzlyky. Po chvíli Althuda přivedl Zwaantii zpátky.
Posadili se na původní místo.
"Zwaantie se nebojí o sebe, ale o dítě," řekl. "I když ví také, že nejlepší vyhlídky máme s tebou, sire Hale. Půjdeme s vámi."
"Bylo by mi líto, kdyby ses rozhodl jinak, Althudo." Hal se usmál s neskrývaným ulehčením. "Spolu máme oba mnohem lepší vyhlídky. Nyní už zbývá jen stanovit termín a můžeme začít s přípravami na cestu." Sukeena se posadila vedle Hala. "Noha se ti dostatečně nezotaví dřív než za pět dní," prohlásila rozhodně. "Nedovolím ti odejít dříve."
"Když promluví Princezna, jedině blázen neposlouchá," komentoval její rozhodnost hlubokým hlasem Aboli. Během posledních dnů vycházeli Hal a Sukeena často sbírat byliny a kořínky. Sukeeniny medikamenty vyhnaly poslední známky infekce z rány a Halova noha při šplhání do příkrých kamenitých svahů rychle sílila. Den před stanoveným odchodem došli k horskému potoku, který se vléval do říčky. Zastavili u něj vůbec poprvé. Po koupeli a milování Hal

odpočíval na teplém slunci a Sukeena si odskočila udělat potřebu. Hal ji sledoval, dokud nedřepla za skupinku nízkých keřů. Pak se obrátil na záda, zavřel oči a lenivě se toulal na hranici dřímoty. Vyrušil ho známý zvuk Sukeeniny dřevěné motyky klacku, jehož zaostřeným koncem vyhrabávala kořínky ze země. Za pár minut se vrátila s hrstí drobivé půdy.
"Žlutý květ! První, který jsem našla v těchto horách," radovala se ze svého objevu a vyhodila z košíku pár rostlin, aby zbylo místo pro nález. "V části těchto hor musely být kdysi sopky, protože žluté květy vyplivuje země spolu s lávou."
Hal sledoval, jak pracuje, ale víc než žlutá krystalická půda, kterou dolovala ze země, ho zajímalo její nahé tělo svítící na slunci jako roztavené zlato. Pozoroval, jak se mění tvar jejích drobných prsů při mávání primitivní motykou.
"K čemu je ta žlutá zem?" volal, aniž by se namáhal zvednout ze svého zeleného hnízda.
"Má mnoho použití. Je to vynikající prostředek proti bolení hlavy a kolice. Když ji smísím se šťávou z bobulí verbeny, utišuje bušení srdce a ulehčuje ženám měsíční potíže...," vypočítávala nemoci, které s ní může léčit, ale Halovi se žlutá hlína stále nezdála nijak zvlášť zajímavá. Vypadala jako každá jiná hrouda suché země. Košík ztěžkl nakopanou horninou tak, že ho musel nést Hal. Ten večer, když se kolem ohně sesedli uprchlíci k poslední poradě před cestou na východ, Sukeena rozdrtila krystaly v kamenném hmoždíři a prach rozmíchala v hrnci s vodou. Když hrnec postavila na oheň, přisedla k Halovi, který udílel poslední instrukce a přiděloval zbraně včetně nákladů jednotlivým mužům. Jejich váhu určoval podle věku a postavy každého nosiče. Hal náhle přerušil výklad a nosem nasál vzduch. "Nebesa a všichni svatí!" vykřikl. "Co to vaříš v tom hrnci, Sukeeno?"
"Jak jsem už řekla, Gundwane. Žluté květy." Vypadala vyděšeně, když k ní přiskočil, vzal ji do náruče, vyhodil nahoru a zase chytil dřív, než s vyhrnutými sukněmi dopadla na zem.
"Tohle není vůbec žádná květina! Znám ten zápach z pekla, kam také patří!" Líbal ji, dokud neucukla.
"Zbláznil ses?" smála se a chytala dech.

"Zbláznil? Ano. Zešílel jsem láskou k tobě!" odpověděl a otočil se k ostatním, kteří zmatení sledovali jeho vyvádění.
"Chlapci, Princezna udělala zázrak, který nás všechny zachrání!"
"Mluvíš v hádankách!" protestoval Aboli.
"Ano!" volali ostatní. "Mluv jasně, kapitáne."
"Řeknu to tak jasně, že i ten největší zabedněnec mi musí rozumět." Hal se nepřestával smát. "Naplnila hrnec sírou. Magickou žlutou sírou!" Ned Tyler, kterému to zapálilo nejdřív, protože byl mistr dělostřelec, vyskočil od ohně, klekl nad hrnec a nasával výpary, jako by to byl kouř z opiové dýmky.
"Kapitán má pravdu," vřeštěl radostí. "Je to síra, na to vemte jed."

Sukeena zavedla muže zpátky k potoku, u kterého objevila ložisko síry. Do tábora se vrátili obtěžkáni košíky a taškami z kůže pl nými žluté zeminy. Zatímco Sukeena dohlížela na vyvařování síry, jednooký Johannes a Zwaantie hlídali drobné milíře oplácané jílem, v nichž se cedrová polena měnila na dřevěné uhlí. Hal spolu se Sabahem a zbytkem jeho mužů vylezli na skály za táborem do míst, kde žily kolonie horských králíků, a ze skalních stěn seškrabávali jantarově zbarvený nános zaschlé králičí moče. V některých místech objevili vrstvu silnou víc než čtvrt metru. V táboře se pak ve směnách střídali u ohňů. V hliněných hrncích nad nimi se vyvařovala síra a ledek ze zvířecích exkrementů. Ned Tyler a Hal, oba znalí dělostřelci, se skláněli nad hrnci a s vážností středověkých alchymistů cedili tekutinu. Získanou pastu usušili na slunci. Z páchnoucí směsi po čase vytěžili tří objemné hrnce krystalického prášku. Dřevěné uhlí rozmělnili na dokonale černý prášek. Drobounké krystaly ledku měly zase bledě hnědou barvu a úplně ztratily pach původní suroviny.
Jemností a vůní připomínaly spíš krystaly mořské soli, a když Hal vložil špetku na jazyk, také slaně chutnaly. Třetí získaná surovina, prášek žlutý jako květy narcisu, páchl mírně po síře. Když Hal začal v Sukeenině hmoždíři míchat všechny tři složky, celá společnost mu hleděla zvědavě na ruce. Nejdříve smíchal úměrné množství dřevěného uhlí a síry, protože bez třetí, oživující ingredience, byla směs netečná a neškodná.
Jakmile k tmavě šedé látce přidal práškový ledek, výsledný produkt připomínal vůní i vzhledem opravdový střelný prach.
Nedočkavý Aboli mu okamžitě podal mušketu. Hal odměřil potřebnou dávku, nasypal ji do hlavně a ucpal cupaninou z lýčí. Protože nechtěl marnit kulku z chabých zásob, přidal hrstku kamínků vybraných ze dna říčky. Velký Daniel mezitím postavil na opačném břehu dřevěný špalek, který měl sloužit za terč. Jakmile Hal poklekl a zamířil, ostatní odstoupili stranou, prsty si zacpali uši a napjatě očekávali výstřel.
Zazněla ohlušující rána a improvizovaný terč se v mraku třísek skácel, Ve stejném okamžiku propuklo shromáždění v bláznivý jásot. Muži se plácali navzájem do zad a radostí křepčili jako šílení.
"Je to perfektní prach," křičel triumfálně Ned Tyler. "Takový bys možná nenašel ani ve skladech v Grenwiche. Ale je příliš jemný a měl by se nejdřív řádně spéct, než ho budeme moci přenášet." Za tím účelem postavil Hal za chatrčí velký hrnec a každý včetně žen musel přispět, kdykoli potřeboval odlehčit měchýři. Jakmile byl hrnec plný, zvlhčili močí prach a ze vzniklé pasty uplácali brikety, které nechali usušit na slunci.
"Až budeme prach potřebovat, rozdrtíme je," vysvětloval Sukeeně. "Teď už se nemusíme vláčet s velkými zásobami sušeného masa a ryb, protože si cestou opatříme potravu lovem.
Jestli je tam tolik zvěře, jak tvrdil Sabah, nebude o čerstvé maso nouze." Za deset dní po zamýšleném termínu byli konečně připraveni k cestě. Sabah, který už cestu jednou prošel, výpravu vedl a Hal mu pomáhal coby navigátor. Althuda šel se třemi muži uprostřed měli za úkol chránit ženy a malého Bobbyho. Kolonu uzavíral Abolí a Velký Daniel, kteří nesli největší náklad. Trasu pochodu volili podle terénu. Hledali nejlehčí cestu údolími, a pokud to jen šlo, vyhýbali se strmým výstupům. I tak jim však postup zkomplikovala řada horských průsmyků, které museli překonat. Každý večer Hal poznačil do mapy ušlou vzdálenost.

Směr dokázal určit docela dobře s pomocí kompasu, ale při stanovení délky pochodu se musel spoléhat jen na odhad. Spávali pod širým nebem. Počasí jim přálo a bývali příliš unavení, než aby se zdržovali stavěním nějakých přístřešků. Kožešiny, kterými se přikrývali, měli ráno zvlhlé rosou.
Přesně podle Sabahovy předpovědi došli po šesti dnech tvrdého pochodu labyrintem horských hřbetů k východnímu srázu, kterým hory přecházely do rovnější nížinné oblasti. Stanuli na okraji svahu a rozhlíželi se. Daleko napravo končila volavčí modř nebe tmavější skvrnou mořské hladiny. Krajina dole nebyla zdaleka tak rovná, jak si ji Hal představoval. Mezi četnými pahorky a tmavými plochami lesa prosvítaly světlejší rozlohy savan protkaných četnými řekami, jejichž toky meandrovitě směřovaly k moři. Na opačné straně běžel paralelně s pobřežím další hřebem rozervaných horských štítů, které jako by strážily vstup do záhadného vnitrozemí. Třebaže modrá klenba nebe byla bez jediného mráčku, po travnaté pláni pozlacené sluncem se pohybovaly tmavé skvrny podobné stínům vrženým oblaky. Podle zvedajícího se prachu Hal poznal, že to to početná stáda nějaké zvěře.
"Ta země tam dole překypuje životem," poznamenal k Sukeeně stojící vedle. "Čekají tam na nás divná zvířata, které ještě nespatřilo lidské oko. Možná potkáme draky, kteří chrlí oheň, nebo bájné jednorožce." Navzdory horkému slunci se Sukeena zachvěla.
"Na mapách, které jsem ti donesla, byly obrázky těch zvířat," souhlasila. Stezku vinoucí se dolů mezi srázy a nebezpečnými stržemi značily patníky žlutého vláknitého trusu a otisky velkých tlap. Když sešli níž, Hal poznal, že tvorové v zlatém oparu prachu s hejnem bílých klubáků nad hlavami jsou černí buvoli zvířata podobná kravám, která Aboli nazýval nyati.
Každé ze tří stád, která zahlédl, muselo čítat několik set kusů. Opodál nejbližšího stáda kráčela skupina slonů. Ty Hal znal. Několikrát je pozoroval ve Sloní laguně, ale nikdy je ještě neviděl v takovém množství. Napočítal dvacet šedých sloních samic a každá z nich měla za patami slůně. Jako bloky šedé žuly se opodál potulovali čtyři statní samci. Délka a síla klů sloních patriarchů vzbuzovala všeobecný údiv. Uviděli i další mohutná zvířata, která sice nemohla velikostí konkurovat slonům, ale jejich mohutnost i tak budila respekt.
Když se k ním dostatečně přiblížili, rozeznali na šedých vrásčitých nosech těžkopádných obrů černé rohy. Dosahovaly výšky dospělého člověka a Hal si vzpomněl na Sabahovo vyprávění o zvířeti, které zabilo Johannesovu ženu. Rhenosterové, jak je Sabah nazýval, byli zřejmě samotářské povahy, protože se každé zvíře drželo ve stínu vlastního stromu stranou ostatních. Hal zaslechl za sebou lehké kroky, které tak důvěrně znal. Sukeena opustila střed zástupu a pospíšila za Halem. Jako vždy si našla nějakou záminku, aby mohla být chvilku s ním. Vzala ho za ruku a srovnala krok.
"Nechci do nové země vstoupit sama," řekla tiše a pohlédla na nebe. "Podívej, vítr se stáčí k jihu a nad horami se krčí mraky jako číhající smečka. Přijde bouřka." Její předpověď se vyplnila dřív, než se nadáli. Sotva objevili jeskyni ve skále, začaly padat první těžké kapky. Jak se později ukázalo, sloužila jim za útočiště celé tři dlouhé dny a noci, než se bouře vyřádila. Když pak čtvrtý den zase vyrazili dál, byla země umytá a obloha blankytně modrá.

Ještě než se Zlatý déšť dostal na širé moře a nasadil nový kurz k východu, kapitán Christopher Llewellyn už litoval, že vzal na palubu nového pasažéra. Brzy poznal, že plukovník Cornelius Schreuder je člověk zvláštní letory. Arogantního frajírka, který má o sobě přehnané mínění, bylo obtížné snášet a o nějaké oblibě se vůbec nedalo mluvit. Na všechno, o čem byla řeč, měl vyhraněný názor a nikdy ho neopomněl nutit ostatním. "Ten musí mít nepřátel jako pes blech," poznamenal Llewellyn ke svému pobočníkovi. Druhý den plavby pozval Llewellyn Schreudera a pár důstojníků do své kajuty na večeři.
Jako kulturní člověk dodržoval zásady obřadního stolování i na moři. Za peníze, které získal z kořisti během nedávné války, si takový přepych mohl dovolit.
Spuštění Zlatého deště na vodu ho přišlo na necelé dva tisíce liber, a jak se zdálo, vlastnil nejlepší loď své třídy, jaká kdy brázdila oceán. Kapitánovy kajuty se honosily vybavením, jakému nebylo u námořnictva těch dob rovno, ale přepych nijak nesnižoval statut válečné lodi. Cestou dolů Atlantikem se stačil přesvědčit, že její plavební vlastnosti splňují všechny naděje. S plnými plachtami a dobrým větrem její příď řezala vodu jako čepel meče. Mohl si ji dovolit postavit proti větru tak ostře, až srdce zpívalo, když se paluba naklonila pod nohama. Mezi důstojníky, kteří se s ním plavili po čas války a dostatečně prokázali své kvality a statečnost, byl i jeden mladý důstojník, čtvrtý syn vikomta Georgeho Wintertona. Lord Winterton, mistr navigátor Řádu, jeden z nejbohatších a nejmocnějších mužů Anglie, vlastnil flotilu obchodních a pirátských lodí. Mladého Vincenta posadil na Zlatý déšť aby se od Llewellyna přiučil námořnickému řemeslu. Byla to jeho první plavba na válečné lodi. Pohlednému mladíkovi ještě nebylo dvacet, ale byl na svůj věk vzdělaný a jeho otevřená přímá povaha mu získala oblibu posádky i starších důstojníků. Toho večera patřil k hostům u kapitánovy tabule. Večer začal zvesela. Angličané, kteří cítili dobrou loď pod nohama a příslib zlata se slávou před sebou, se brzy rozjařili. Jedině Schreuder zůstal, jako ostatně vždy, povýšený a nadutý. Po druhé sklence vína zavolal kapitán přes kajutu.
"Vincente, chlapče, co takhle nějakou písničku`"
"Jestli snesete mé mňoukání, pane?" odpověděl skromně mladík, ale zbytek společnosti ho začal pobízet. "Do toho, Vinny!
Zazpívej nám, člověče!` Vincent Winterton vstal a přistoupil k malému klavichordu přišroubovanému mosaznými šrouby k jednomu z hlavních trámů lodi. Posadil se, pohozením hlavy odhodil z čela dlouhé husté lokny a vykouzlil z kláves pár jiskřivých akordů. "Co vám mám zazpívat?"
"Green Sleeves!" navrhnul kdosi, ale Vincent protáhl obličej.
"Od chvíle, kdy jsme vypluli z domova, jste ji slyšeli nejméň stokrát."
"Mother Mine!" vykřikl jiný a tentokrát Vincent přikývl.
Zaklonil hlavu a spustil silným zvučným hlasem písničku, která přinesla do společnosti trochu nostalgie. Muži

podupávali do rytmu a tu a tam se někomu zaleskla v oku slza. Schreuder okamžitě pojal vůči atraktivnímu mladíkovi nepochopitelnou zášť. Byl tak sebejistý ve svém postavení při privilegovaném původu, že se Schreuder v jeho přítomnosti cítil starý a přehlížený. Záviděl mu, protože si sám nikdy nedokázal získat podobnou popularitu a přirozený obdiv lidí kolem sebe. Seděl prkenně v rohu kajuty obklopen nedávnými nepřáteli na život a na smrt, kteří si ho nevšímali a kteří jím, jak dobře věděl, opovrhovali. Byl pro ně tupý cizinec a ještě k tomu pěšák.
Očividně mu dávali najevo, že nepatří do elitního bratrstva mořských krys. Jeho nelibost k mladíkovi s hlasem zvučným jako kostelní zvon přerostla ve chvilce v opravdovou nenávist.
Jakmile dozpíval, rozhostila se chvilka obdivného ticha následovaná spontánním potleskem. "Dobře, Vinny! Bravo, chlapče!" Schreuderovo znechucení vzrostlo na hranici snesitelnosti. Potlesk trval zřejmě příliš dlouho pro gusto mladého klavíristy, protože vstal a zdviženýma rukama prosil o klid. V nastalé pauze prohodil Schreuder tiše, ale zřetelně:
"Řekl jste mňoukání, pane? Ne, to by byla urážka kočičí rasy."
Ticho v kajutě ztěžklo. Mladík zčervenal a ruka mu bezděky sjela na jílec krátké dýky, kterou nosil za zdobným pasem.
"Vincente!" oslovil ho Llewellyn stroze a zavrtěl hlavou.
Vincentova ruka neochotně klesla. Přinutil se k úsměvu a mírně se Schreuderovi uklonil. "Máte vskutku citlivé uši, pane.
Obdivuji jejich rozlišovací schopnost." Sedl si zpátky ke stolu, otočil se ke Schreuderovi zády a dal se s přítelem do srdečného slovního souboje. Napjatá atmosféra pominula a ostatní u stolu se přidali k rozhovoru, ze kterého byl plukovník ostentativně vyloučen. Llewellyn si z domu přivedl na loď svého kuchaře a na mysu Dobré naděje opatřil dostatečné zásoby čerstvého masa a zeleniny. Jídlo bylo stejně dobré jako v kterékoliv restauraci na Fleet Street. Veselou konverzaci kořenily dvojsmysly, vtípky, narážky a slangové výrazy, z nichž většina byla nad možnosti Schreuderových znalostí angličtiny. Jeho rozmrzelost sílila a vířila v něm jako tornádo. Sám přispěl do hovoru jen jednou, a to jedovatou připomínkou vítězství Holanďanů na Temži a zajetí chlouby anglického námořnictva, vlajkové lodi Royal Charles. Konverzace podruhé zamrzla v tichu a přítomní si ho přeměřili chladnými pohledy.
Pak ale pokračovali v hovoru, jako by nic neřekl. Schreuder se utěšoval červeným vínem, a když byla láhev před ním prázdná, sáhl po karafě s brandy. Ale ani likér mu nepřinesl uvolnění, spíš naopak. Byl stále zatrpklejší a ke konci jídla hledal nějaký způsob, jak by pokazil náladu i ostatním, a ulevil tak vzrůstajícímu pocitu odmítnutí a beznaděje. Konečně Llewellyn vstal a pronesl přípitek loajality. "Na zdraví a dlouhý život Blacka Boye!" Všichni nadšeně vyskočili a s hlavami skloněnými pod nízkým stropem kajuty pozvedli sklenky. Jen Schreuder zůstal sedět. Llewellyn zaťukal na stůl.
"Buďte tak hodný, plukovníku, a vstaňte. Připíjíme na zdraví anglického krále."
"Díky, kapitáne, už mám dost," odpověděl Schreuder a založil ruce na prsa. Muži zavrčeli a kdosi řekl hlasitě: "Pusťte mě na něj, kapitáne."
"Plukovník Schreuder je na této lodi hostem," upozornil Llewellyn, "a nikdo se k němu nebude chovat hrubě, i když se sám chová jako prase a překračuje veškeré zvyklosti slušné společnosti." Pak se obrátil zpět ke Schreuderovi.
"Plukovníku, naposled vás vyzývám, abyste se připojil k přípitku. Pokud ne, mys Dobré naděje není příliš daleko. Vydám příkaz plout zpět do Tabulové zátoky. Tam vám vrátím, co jste mi za cestu zaplatil, a vyklopím vás na břeh jako kbelík kuchyňských odpadků." Schreuder okamžitě vystřízlivěl. Tuhle hrozbu nečekal. Doufal jen, že vyprovokuje k duelu některého z Angličanů a předvede své šermířské mistrovství, které by jim otevřelo ty studené rybí oči a smazalo z jejich tváří nadřazené úsměvy. Ale představa cesty zpět na místo zločinu do pomstychtivých rukou guvernéra van de Veldeho mu vzala dech a prsty se mu rozklepaly hrůzou. Pomalu vstal se sklenkou v rozechvělé pravici. Když v bouři smíchu a poznámek dopili a posadili se, Llewellyn se zase uvolnil.
"Nezahraje si se mnou někdo v kostky?" zeptal se Vincent a jeho návrh došel všeobecného souhlasu.
"Ale jen když se bude hrát o šilinkové sázky," ozval se jeden ze starších důstojníků. "Posledně jsem prohrál skoro dvacet liber. Celý podíl na kořisti ze zajetí Burmana."
"Dvoupencové sázky a šilink jako limit," dodal jiný a sahal po váčku s penězi.
"Pane Wintertone," připojil se k diskuzi Schreuder. "Jsem ochotný s vámi hrát o jakékoliv sázky, které váš žaludek snese." Byl bledý a čelo se mu potilo, ale to byl jediný efekt nadměrného pití. U stolu znovu zavládlo ticho, když Schreuder vytáhl zpod tuniky měšec z vepřové kůže. Ledabyle ho pohodil na stůl a jeho obsah zacinkal známou melodií zlata. Muži kolem stolu ztuhli.
"My zde hrajeme pro radost a dobré přátelství," zavrčel Llewellyn. Ale Vincent Winterton odpověděl klidně: "Na kolik si ceníte svůj měšec, plukovníku?" Schreuder rozvázal řemínek, vysypal na stůl lesklou hromádku mincí a triumfálně se rozhlédl po tvářích kolem. Tak teď už mě konečně berete vážně, co? pomyslel si, ale nahlas řekl: "Dvacet tisíc holandských guilderů. To je víc než tři sta vašich liber." Byly to všechny jeho peníze a srdce se mu rozbušilo lehkovážnou sebezničující radostí. Cítil, jak ho bláznivý hazard láká, jako by zlato mohlo smazat vinu ze spáchané vraždy. Pro důstojníky kolem stolu to byla závratná suma. Víc než mohla většina z nich očekávat za celoživotní nebezpečnou službu na moři. Vincenc Winterton se mile usmál. "Vidím, že jste skutečný hráč, pane."

"Taky že ano!" řekl Schreuder a přes rty mu přelétl opovržlivý úsměšek. "Sázka je příliš vysoká, co?" dodal a začal shrnovat mince ze stolu zpátky do měšce.
"Pomalu, plukovníku. Zadržte!" zastavil ho Vincent a Schreuder se napřímil. "Nepřišel jsem připravený ke hře, ale jestli mi dopřejete pár minut?" Vstal, uklonil se a odešel z kajuty. Všichni seděli mlčky, dokud se nevrátil s truhličkou z teakového dřeva a nepostavil ji před sebe na stůl.
"Byla řeč o třech stovkách, ano?" zeptal se a začal počítat mince. Vytvořily na stole pěknou hromádku. "Budete tak laskav, kapitáne, a podržíte sázky?" zeptal se Vincent. "Pokud ovšem plukovník souhlasí?"

"Nemám námitek," zavrčel Schreuder a podal měšec Llewellynovi. Pocítil první osten pochyb. Nečekal, že někdo jeho výzvu přijme. Ztráta takové sumy by ožebračila většinu lidí a jeho úplně. Llewellyn převzal oba obnosy, postavil je na stůl před sebe a Vincent vzal ze stolu kožený pohárek s kostkami. "Obvykle hrajeme s tímto," řekl klidně a podal ho Schreuderovi. "Nechcete si je prohlédnout? Pokud se vám nebudou líbit, můžeme najít nějaké jiné, které vám budou vyhovovat líp." Schreuder vysypal kostky z kelímku a rozhodil je po stole. Pak zvedl jednu krychličku ze slonoviny po druhé a prohlédl si je proti světlu lampy. "Nic jim nechybí," řekl a vhodil je zpět do kelímku. "Můžeme hrát. Bude to hazard?"
"Anglický hazard," potvrdil Vincent. "Co jiného!"
"Jaký bude limit na jednu hru?" chtěl vědět Schreuder "Libra, nebo pět?"
"Budeme hrát jen jednu hru," odpověděl Vincent. "Kdo bude házet, určí vyšší hodnota jedné kostky, a pak tři sta liber na jedinou hru." Schreuderovi při tom návrhu zatrnulo. Mínil rozdělit riziko na menší částky, aby měl možnost odstoupit, kdyby se k němu štěstí obrátilo zády. Ještě nikdy neslyšel, že by někdo vsadil takové peníze na jedinou hru. Jeden z Vincentových přátel se spokojeně zazubil. "Při pravdě boží, Vinny, tohle ukáže barvu jater té sýrové hlavy." Schreuder na něho pohlédl se zdviženým obočím, ale dobře věděl, že se ocitl v pasti. Ještě chvíli mlčky přemýšlel o možnosti uniknout, ale Vincenc ho rychle vyvedl z podobných úvah.
"Snad jsem se vás nedotkl, plukovníku? Možná jsem vaše hráčské kvality přecenil. Nechcete raději celou záležitost odvolat?"
"Ujišťuji vás," odpověděl Schreuder chladně, "že mi to naprosto vyhovuje. Souhlasím. Hod jednou kostkou určí házejícího. Vyšší hodnota hází a pak jedna hra o tři sta liber." Schreuder vzal pohárek s jednou kostkou a hodil.
"Tři," konstatoval Llewellyn, vrátil kostku do pohárku a postavil ho před Vincenta.
"Váš hod, pane Wintertone."
"Pět!" ohlásil. "Pan Winterton hází v sázce o tři sta liber."
Tentokrát vložil do pohárku obě kostky. "Prosím, pane Wintertone, máte první hod." Vincent překlopil pohárek.
"Sedm," sečetl čísla Llewellyn. Schreuder se zachvěl. Sedm bylo číslo, které šlo nejsnadněji zopakovat, protože celá řada kombinací dávala tuto hodnotu. Náhoda se postavila proti němu, a to se odrazilo v rozjasněných tvářích diváků. Pokud Vincent hodí další sedmičku nebo jedenáctku, což bylo pravděpodobné, vyhrává. Jestli hodí "kraby" kombinaci jedniček tři jedničky a dvojky - nebo dvanáctku, prohraje. Jakákoliv jiná kombinace znamená jeho šanci, protože bude házet tak dlouho, až šanci zopakuje, nebo mu vyjde kombinace, která prohrává. Schreuder se nahnul na stoličce, založil ruce, jako by čekal nějaký brutální útok, a Vincent hodil.
"Čtyři!" ohlásil Llewellyn. "Šance je čtyři." Všichni kolem stolu vyjma Vincenta vydechli jako na povel. Situace se úplně obrátila. Hodil kombinaci, kterou bylo maximálně obtížné zopakovat. Musel hodit dvě dvojky, aby vyhrál, a sedmička přinášela prohru. Jediná kombinace zaručovala výhru a celá řada ostatních prohrávala.
"Máte můj soucit, sire." Schreuder se jedovatě usmíval.
"Čtyřka se ďábelsky těžko opakuje."
"Virtuozům přejí andělé," mávl rukou Vincent a usmál se.
"Nechcete zvýšit sázku? Přidám ještě sto liber." Za tak nepříznivých podmínek to byla bláznovská nabídka, ale Schreuder už neměl navíc jediný guilder. Rozhodně zavrtěl hlavou. "Nemíním těžit z výhod nad mužem, který je na kolenou."
"Jste opravdový džentlmen, plukovníku," odpověděl Vincent a hodil. Padla desítka- neutrální číslo. Vincenc sebral kostky, zatřepal pohárkem a hodil znovu.
"Šest!" řekl Llewellyn. Další neutrální kombinace. Schreuder seděl bez hnutí jako socha. V obličeji měl barvu vosku a cítil, jak mu mezi kořínky vlasů vyrážejí krůpěje potu.
"Tenhle hod je za všechna hezká děvčata, která jsme opustili," řekl Vincent a kostky zahrkaly na ořechové desce stolu. Po strašně dlouhý okamžik se nikdo ani nepohnul. Pak z anglických hrdel vylétl řev, který musel vzbudit všechny na lodi a vylekat hlídku na vrcholu hlavního stěžně.
"Maria panno! Dva páry bradavek! Nejpěknější, jaké jsem kdy viděl!"
"Pan Winterton hodil svou šanci," zanotoval Llewellyn a přistrčil měšec i skříňku před Vincenta. "Pan Winterton vyhrává." Jeho hlas se úplně ztrácel v hurónském řevu a gratulacích. Jásot trval několik minut a Schreuder seděl celou tu dobu bez jediného pohybu. Po sivé tváři mu stékaly potůčky potu. Konečně Vincent odmítl další blahopřání a utišil povyk.
Vstal, naklonil se přes stůl ke Schreuderovi a řekl vážně:
"Musím vám zasalutovat, plukovníku, předvedl jste výkon prvotřídního hráče se železnými nervy. Nabízím vám ruku a přátelství." Natáhl otevřenou dlaň k Schreuderovi, ale ten na ni pohlédl znechuceně a ani se nepohnul. Úsměvy zmizely z tváří kolem stolu a v kabině se rozhostilo další napjaté ticho. Přerušil ho Schreuder. "Měl jsem si ty vaše kostky prohlédnout líp, dokud byla možnost." Silně zdůraznil zájmeno "vaše".
"Doufám, že mi prominete, ale ze zásady nepodávám ruku podvodníkům." Vincent se zarazil a nechápavě hleděl na Schreudera. Trvalo pěknou chvilku, než se vzpamatoval z nečekané urážky. Jeho hezká, sluncem opálená tvář zbledla, když odpovídal.
"Budu vám hluboce zavázán, když mi dáte za tuto poznámku satisfakci, plukovníku." Schreuder vstal s triumfálním úsměvem. "S největší radostí." Protože byl vyzván, měl výhodu volby zbraně. Nebudou žádné hrátky s pistolemi, bude to ocel a to anglické štěně pozná, jak chutná čepel Neptunova meče.
Schreuder se obrátil k Llewellynovi. "Dopřejete mi tu čest a dělejte mi v této záležitosti sekundanta, kapitáne."
"Vyloučeno." Llewellyn zavrtěl rozhodně hlavou. "Nedovolím na palubě své lodi žádné souboje. Budete si muset vybrat k tomu účelu jinou osobu a do nejbližšího přístavu krotit svůj temperament. Později vás vysadím na břeh a tam

si můžete svou věc vyřídit." Schreuder pohlédl na Vincenta. "Pane, sdělím vám jméno svého sekundanta při nejbližší příležitosti. Dostanete svou satisfakci, jen co zakotvíme," dodal a odmašíroval do své kajuty. Slyšel za sebou hlasité poznámky a brandy zahuštěná zlostí mu stoupla do hlavy. Krev mu bušila ve spáncích, až měl dojem, že mu hlava každou chvíli praskne.

Následující den Schreuder nevyšel ze své kajuty. Když mu sluha přinesl jídlo, ležel na kavalci jako padlý na bitevním poli.
Léčil bolestné zranění pýchy způsobené ztrátou veškerého jmění. Další den, když vylezl na palubu, Zlatý déšť křižoval proti větru na novém kurzu podél pobřeží jižní Afriky. Jakmile se plukovníkova hlava vynořila z výlezu, důstojník na hlídce začal pilně studovat kolíky na traverzovací desce, zatímco kapitán neobvykle spěšně zvedl dalekohled k oku a soustředěně pozoroval hory v dálce na severním horizontu. Schreuder rázoval sem a tam podél hrazení na závětrné straně paluby, ale oba muži vytrvale ignorovali jeho přítomnost. Sluha, který servíroval jídlo na večírku u kapitána, roznesl zprávu o hrozícím souboji po celé lodi a posádka Schreudera zvědavě očumovala, ale všichni se mu klidili z cesty. Po hodině nervózního přecházení se Schreuder náhle zastavil před důstojníkem na hlídce a bez jakéhokoliv úvodu spustil:
"Pane Fowlere, budete mi dělat sekundanta?"
"Promiňte, plukovníku, ale pan Winterton je můj přítel. Jistě chápete a omluvíte mě." V následujících dnech obešel Schreuder všechny důstojníky, ale od každého se mu dostalo chladného odmítnutí. Odstrčený a pokořený se plížil po horní palubě jako leopard. Jeho myšlenky pendlovaly mezi lítostí a bolestí nad Katinčinou smrtí a zlobou nad chováním kapitána a jeho důstojnického sboru. Plukovníkův vztek rostl k nebetyčným výškám. Ráno pátého dne zase rázoval kolem zábradlí na závětrném boku, když ho volání z hlavního stěžně vytrhlo z temnot zloby. Kapitán přešel na návětrnou stranu, zahleděl se k jihozápadu a Schreuder ho následoval. Chvíli pochyboval o svém zraku, když spatřil hrozivě černé mračno tyčící se jako obrovská hora od horizontu až do nebe. Rychlost, s jakou se k nim hnalo, mu připomněla pád kamenné laviny v Temné rokli.
"Měl byste raději sejít dolů, plukovníku," varoval ho Llewellyn. "Začne tady trochu foukat." Schreuder si jeho slov nevšímal, stál dál u zábradlí a s hrůzou sledoval valící se mrak. Všichni kolem měli náhle strašně napilno. Posádka spěchala skasat plachty a kormidelník se snažil otočit loď přídí proti ženoucí se bouři. Vichr se přihnal tak rychle, že zastihl loď ještě s rozvinutou kosatkou a nadbramovými plachtami. Bouře narazila na Zlatý déšť vzteklou silou a nahnul ho tak silně, že se zábradlí na závětrném boku namočilo a palubu zametla vysoká vlna zelené vody. Kdyby se Schreuder nestačil zachytit úponů, skončil by v moři. Kosatka i nadbramové plachty praskly, jako by byly z papíru, a Zlatý déšť se dlouhou minutu zmítal napůl pod vodou. Voda zaplavila průlezy a z podpalubí se ozvala rána a rachot. Některá z přepážek nevydržela a uvolněný náklad bušil do trupu. Zmatek dovršily bolestné výkřiky mužů zasažených děly, která se utrhla z bloků a jako pominutá rejdila po dělové palubě. Jiné námořníky smetly vlny přes bok lodi a jejich výkřiky zanikaly v rozbouřeném živlu jako kvílení duší uvržených do podsvětí.
Vzduch zbělal vodní tříští a Schreudera pohltila bílá tma. Měl dojem, že se topí, i když měl hlavu nad vodou. Konečně kýl zatížený olovem začal loď srovnávat. Potrhané plachty pleskaly ve větru a zlomené výztuhy a ráhna tloukly do stěžňů. Zlatý déšť těžce zatížený vodou se vymkl kontrole: Napůl utopený Schreuder kašlal vodu a lapal po dechu. Podařilo se mu odplížit pod ochranný kryt průchodu a odtud s hrůzou pozoroval, jak se svět kolem topí v stříbrné cloně tříště a šílené zelené vlny vyvrhují dlouhé chocholy pěny. Po dva dny vítr nepřestal útočit na loď a zběsilost moře rostla hodinu od hodiny. Zdálo se, že vlny, které se na ně valí, jsou vyšší než hlavní stěžeň. Zpola zatopený Zlatý déšť byl příliš těžký a pomalý. Už nestačil zvedat příď, aby jim vzdoroval, a palubu pokaždé zalila pěna a zelené šero. Kormidelníci zoufale viseli na páce kormidla v marné snaze udržet loď přídí proti větru.
Druhý den už byli všichni na pokraji sil. Na spánek nebylo ani pomyšlení a k jídlu sotva stačili zhltnout pár sucharů. Llewellyn se přivázal k hlavnímu stěžni a odtud řídil boj důstojníků a posádky o záchranu lodi. Na otevřené palubě se nikdo neudržel bez nějaké opory, a tak ani nemohl dát příkaz k obsluze hlavních čerpadel. Zato na dělové palubě námořníci jako šílení čerpali pomocnými pumpami vodu zaplavující útroby lodi do výše téměř dvou metrů. Ale to, co se jim podařilo pracně vypumpovat, moře briskně doplnilo rozbitými kryty dělových střílen a vytrhanými poklopy palubních výlezů. Jak vítr hnal neovladatelnou loď k pobřeží, kontury pevniny stále zřetelněji vystupovaly z vln. S holými stěžni nebylo úsilí kormidelníků nic platné a Zlatý déšť se nepřetržitě blížil k zemi. V noci slyšeli hřmění příboje podobné vzdálené kanonádě sílící hodinu od hodiny. Za rozbřesku třetího dne zahlédli v mlze a vodní tříšti hrozivý obrys země. Od rozeklaných útesů a pustých skalních stěn je dělila rozloha už jen několika mil valících se hor zdivočelé vody. Schreuder se vlekl po palubě a křečovitě se držel úponů, kdykoliv se přes palubu přelila vlna. Trvalo mu celou věčnost, než se dostal k Llewellynovi, a s chřípím i ústy plnými slané vody vykoktal: "Znám to pobřeží.
Poznal jsem mys před námi."
"Jedině s božím požehnáním se mu vyhneme. Vítr nás drží v zubech," odpověděl kapitán.
"Pak se modlete k Všemohoucímu celým srdcem, protože záchrana leží pár mil za ním," hulákal Schreuder a přivíral oči před všudypřítomnou vodou.
"Jak si můžete být tak jistý?"
"Prošel jsem zdejší pobřeží pěšky a znám tu každou vrásku země. Za mysem je malý záliv, kterému jsme dali název Buvolí zátoka. Jakmile se do ní dostaneme, bude loď chráněna před plným náporem větru. Na jejím konci je skalní soutěska, která ústí do široké klidné laguny. V ní budeme v bezpečí i při bouři, jako je tato."
"Na mých mapách není zakreslena žádná laguna." Llewellynův výraz osciloval mezi nadějí a pochybami.
"Kristeježíši, kapitáne, musíte mi věřit!" křičel mu Schreuder do tváře. Na moři nebyl ve své kůži a pro jednou dokonce zažíval opravdový strach.

"Nejdříve musíme obeplout ty skály a pak se ukáže, jak dobrou máte paměť." Schreuder zmlkl a zoufale se držel stěžně vedle Llewellyna. S hrůzou pozoroval, jak před nimi moře otevírá řvoucí tlamu plnou bílé pěny a odhaluje tesáky černých skal. Zlatý déšť Beznadějně směřoval mezi jejich čelisti. Jeden z kormidelníků zpanikařil a začal ječet: "Ach, matko boží, zachraň naše duše!
Ztroskotáme!"
"Kormidlo plně doprava!" řval na něho Llewellyn. Nedaleko před nimi se z rozevřeného moře vynořil členitý útes připomínající hřbet ohromné velryby. Skalní paňáty letěly vstříc křehkým prknům lodního trupu. Byli už tak blízko, že Schreuder rozeznával masy korýšů a mořských řas přichycených na skaliskách. Příští vlna, mohutnější než předcházející, je zvedla a nesla na útes. Ale skála v posledním okamžiku zmizela pod vřící hladinou a Zlatý déšť se nad ni vznesl jako dostihový kůň nad překážku. Lodní kýl však zachytil o skalisko a následné přibrzdění bylo tak prudké, že se Schreuder neudržel a upadl na palubu. Ale hřeben vlny ho znovu přizvedl a uvolněná loď sklouzla z útesu do hlubší vody za ním. Těsně minula špičku mysu a ocitla se před širokou zátokou. Schreuder se s námahou postavil. Cítil, jak výspa země láme úděsnou moc bouře a loď, třebaže dál divoce zmítaná, začala poslouchat kormidlo.
"Támhle!" zaječel Schreuder Llewellynovi do ucha. "Tam, přímo před námi!"
"Sladká nebesa! Měl jste pravdu." Z mlhy vodní tříště vystupovaly dva pilíře skalní brány. "Povolte jí o stupeň!" křikl na kormidelníky. Z jejich ustrašených výrazů se dalo vyčíst, jak neochotně poslechli a pustili loď po větru směrem k další bariéře černých skalisek ověnčených divokým pří-bojem.

"Držte ji pořádně ve směru!" napomínal je Llewellyn.
"Pane Wintertone!" zařval na Vincenta, který se s půl tuctem námořníků krčil u palubního průlezu. "Potřebujeme spustit horní předvětrnou plachtu, abychom loď uřídili. Můžete to udělat?" Změnil rozkaz na žádost, protože poslat muže na vrchol hlavního stěžně za takové bouře se rovnalo bezmála rozsudku smrti. Ale někdo z důstojníků musel jít příkladem a Vincent byl ze všech nejsilnější a nejodvážnější.
"Jdeme, chlapci!" Bez váhání zavolal na muže. "Libru ve zlatě každému, kdo bude na bramovém ráhně dřív než já." Vyskočil z úkrytu, doběhl k úponům hlavního stěžně a hbitě stoupal vzhůru. Muži šplhali v závěsu za ním. Zlatý déšť letěl Buvolí zátokou jako splašený kůň. Po chvíli Schreuder znovu vykřikl:
"Pohleďte, tam!" ukázal do míst, kde se mezi skalními pilíři otevíral vjezd do laguny. Llewellyn zaklonil hlavu a sledoval drobné postavy námořníků na ráhně hlavního stěžně zápasící s kasacími úvazy. Podle štíhlé atletické postavy a dlouhých černých vlasů vlajících ve větru snadno poznal Vincenta.
"Odvážné dílo," bručel pochvalně. "Ale pospěš, chlapče, a spusť mi kousek plachty, dokud není pozdě." Sotva to dořekl, vítr naplnil předvětrnou plachtu s plesknutím podobným výstřelu z muškety. Na hrůzný okamžik Llewellyna napadlo, že ji vítr roztrhl, ale plachta vydržela a na chování lodi to bylo okamžitě znát.
"Maria, matko boží! Nám se to nakonec podaří!" krákal ochraptělým hlasem. "Přehodit kormidlo!" zařval na záď. Zlatý déšť poslechl a postavil se přídí napříč větru. Podobná šípu vystřelenému z luku vyrazila k západnímu portálu, jako by se chystala vyskočit na břeh, ale příď poslušně měnila směr. Před nimi se objevil vjezd do klidných vod laguny a vrcholící příliv nesl loď kanálem dál do bezpečí. Llewellyn s úlevou zíral na zalesněné břehy kolem. Pak ale překvapeně ukázal před sebe.
"Už tu jedna loď kotví!" Schreuder si přistínil oči před nárazy vířícího větru.
"To je loď lorda Cumbraeho," vykřikl. "Znám ji dobře, je to Racek.

" land!" zašeptal Althuda. Hal znal holandský název pro losa, ale tvorové, které pozoroval, se vůbec nepodobali velkým rezavým jelenům severu, jak si je pamatoval z dětství. Zvířata byla mnohem statnější, a dokonce větší než dobytek, který pěstoval strýc Thomas doma na statku v High Weald. Hal s Althudou a Abolim leželi v dolíku zarostlém hustou travou a před nimi se v otevřeném lesíku hlohu popásalo stádo. Hal napočítal dvapadesát kusů včetně krav a telat. Býci se pohybovali pomalu jako v dřímotě. Pod krky samců při chůzi
klimbaly tučné laloky a břicha se zadky se jim natřásaly jako huspenina. Při každém kroku se ozval podivný praskavý zvuk připomínající lámaní větviček.
"To jim praská v kolenou," šeptal Aboli. "Nkulu Kulu, největší z největších, je tak potrestal za domýšlivost. Vychloubala se, že jsou nejsilnější z antilop, a proto na ně seslal takovou nemoc. Od těch dob je každý lovec slyší už na dálku." Hal se usmál kuriózní zkazce, ale jak Aboli pokračoval, úsměv se mu vytrácel ze rtů. "Znám ta zvířata dobře. Lovci mého kmene si jich velmi cenili. Býk, jako je ten v čele stáda, má srdce obalené takovým množstvím bílého tuku, že ho dva muži neunesou." Po dlouhé měsíce nikdo z nich neochutnal tuk. protože zvěř, kterou se jim dařilo ulovit, ho postrádala. Už po něm všichni toužili a Sukeena dokonce vyhrožovala, že při jeho trvalém nedostatku brzy onemocní a podlehnou chorobám. Hal pozoroval vůdce stáda, jak mohutnými spirálovými rohy stahuje níž horní větve a okusuje čerstvé listí. Na rozdíl od samic, které měly hebkou, sametově hnědou srst s bílými pruhy přes lopatky, býci s věkem měnili barvu do šedomodrých odstínů. Mezi základnami silných rohů jim rostl trs tmavších chlupů.
"Nevšímej si býka," radil Aboli. "Jeho maso je tuhé a nechutné. Vidíš tu krávu za ním? Bude jemná a křehká jako panna a její tuk se ti v ústech promění v med." Přes Aboliho rady, které se nakonec vždy ukázaly jako nejlepší, lovec-ký instinkt Hala nutil dál pozorovat velkého býka.
"Jestli se chceme dostat bezpečně za řeku, budeme potřebovat tolik masa, kolik jen budeme schopní unést. Každý si zastřelíme své zvíře," rozhodl konečně. "Vyberte si s Althudou mladší kusy a já si nechám býka," dodal a začal se po břiše plazit blíž. Druzí dva ho následovali. Jakmile sestoupili z hor, zjistili, že zvěř na pláních se téměř nebojí lidí. Zdálo se, že silueta vzpřímeného dvounohého tvora, jak se jim člověk jevil, zvířatům nenahání hrůzu. Většinou dovolila lovcům přiblížit se na jistou ránu z muškety. Tak nějak tomu bylo v ráji před vyhnáním prvních lidí, napadlo Hala, když

se plížil k býkovi. Mírná bríza mu přála a odnášela proužky modrého dýmu ze zapáleného doutnáku pryč od stáda. Už byl tak blízko, že rozeznával jednotlivé řasy lemující velké vodnaté oči zvířete a rezavě zlaté chomáče klíšťat přisátých k měkké kůži mezi předními nohama. Býk se spokojeně krmil a modrým jazykem jemně obíral z trnitých větviček mladé, svěže zelené lístky. Z obou stran okusovaly stejný hloh dvě mladé krávy. Jedné se u nohou pletlo tele a druhá byla březí. Hal pomalu otočil hlavu k mužům zalehlým vedle a pohybem očí ukázal na krávy. Aboli přikývl a pozvedl mušketu. Hal si ještě jednou prohlédl býka.
Našel pod kůží obrys lopatky a na ploše šedomodré srsti určil bod, kam zamířit. Zvedl mušketu, opřel pažbu do ramene. Ale zvíře udělalo dva kroky a Hal musel s výstřelem počkat. Teprve když zvíře v pokusu dosáhnout na horní větve s nejšťavnatějšími výhonky zvedlo vysoko hlavu, vystřelil. O zlomek vteřiny později zahřměly v těsné blízkostí další dva výstřely. Vířící clona bílého kouře zaclonila výhled. Hal odhodil mušketu, vyskočil a odběhl stranou, aby líp viděl. Jedna z krav ležela na zemi a z prostřeleného krku jí tryskala krev, zatímco druhá se po třech nohách belhala pryč. Přeražená přední noha jí bezvládně klimbala. Aboli již k ní běžel s tasenou šavlí. Zbytek stáda se v okamžení změnil v jednolitou pádící hnědou masu. Velký býk viditelně nestačil; jasná známka, že ho střela vážně poranila. Nakonec zpomalil do těžkého kroku a odbočil stranou na mírný svah travnaté terénní vlny. Když změnil směr, natočil se bokem k Halovi a nabídl mu pohled na krev vytékající z rány pod lopatkou. Byla jasná jako rudá zástava na slunci a plná vzduchových bublin z děravých plic. Hal se za ním rozběhl. Po ranách na noze zbyly už jen dobře zhojené jizvy a celodenní pochody v horách mu nohu posílily do té míry, že měl zase lehký, pružný krok. Poraněný býk se vlekl v oblaku růžové mlhy necelých dvě stě kroků před ním a krev zanechávala na trávě zřetelnou stopu. Zranění si vybíralo svou daň a vzdálenost mezi zvířetem a lovcem se brzy zredukovala na pouhý tucet kroků. Býk ucítil svého pronásledovatele a obrátil se proti němu. Hal čekal divoký výpad a rychle tasil meč, aby se mohl bránit. Ale statné zvíře na něj pohlédlo velkýma očima zkalenýma agonií blížící se smrti. Krev mu skapávala z nozder a z tlamy mu visel na stranu světle modrý jazyk. V jeho pohledu nebylo zuřivosti ani zloby a zvíře se vůbec nemělo k útoku.
"Odpusť," zašeptal Hal. Obcházel zvíře a čekal na příležitost ukončit jeho muka. Když pak vyrazil a zkušenou rukou šermíře zarazil celou délku čepele do mohutné hrudi, býk v posledním pokusu o útěk uskočil a vytrhl rukojeť zbraně z Halovy pravice. Ale to bylo všechno. Ostří našlo srdce a přední nohy se pod býkem podlomily. Klesl na kolena a s tichým zachroptěním se svalil na bok. Hal vyprostil meč a posadil se na kámen poblíž svého úlovku. Cítil smutek, ale byl to divný, povznášející smutek. Ta nesourodost emocí ho mátla. bylo mu najednou líto úžasného tvora, ze kterého udělal kupu mrtvého masa. Ucítil na rameni dotyk ruky a slyšel Aboliho tichý hlas.

"Každý opravdový lovec cítí lítost nad zabitou zvěří, Gundwane. Proto muži mého kmene zpívají a tančí, aby vzdali dík a usmířili duchy zvěře, kterou zabili."
"Nauč mě té písni," požádal Hal a Aboli začal zpívat hlubokým melodickým hlasem. Jakmile Hal chytil rytmus, přidal se k opakovanému refrénu, který opěvoval krásu a velkolepost zvířete a děkoval mu za to, že zemřelo, aby lovec a jeho kmen mohl žít. Pak se Aboli dal do tance. Šouravým krokem obcházel zabité zvíře a v rytmu písně podupával nohama. Hal ho napodobil, a když píseň skončila a posadili se spolu na kámen; hrudník se mu sevřel a oči zamlžily. Šikmé sluneční paprsky odpoledního slunce je hřály a v dálce se k nim přes pláň blížil zástup uprchlíků v čele se Sukeenou.

Ještě před setměním postavili ohradu z trnitých větví a Hal pečlivě zkontroloval, zda je dostatečně hustá a bez mezer. Rozčtvrcené kusy antilop odnesli do ohrady, aby na ně nemohly v noci hyeny, a venku nechali jen odřezky a vnitřnosti spolu s kopyty a hlavami. Jen co se vzdálili, přiletěli supi. Snášeli se na mohutných křídlech k hostině. Večeři si nenechali ujít ani hyeny a šakali a s vrčením soupeřili o lepší sousto. V ohradě mezitím dojedli svůj díl šťavnatého stejku a Hal rozdělil hlídky. Sám si vyhradil čas od půlnoci. Střední hlídka bývala nejnáročnější, protože v těchto nočních hodinách vrcholí odliv lidské aktivity, ale Hal miloval ty chvíle, kdy mohli mít se Sukeenou noc pro sebe. Zatímco ostatní spali, posadili se na kožešinu u vstupu do ohrady a chvíli pozorovali hvězdy, které vysoko na nočním nebi opisovaly své věčné kruhy.
Po tichém něžném milování začali šeptem rozmlouvat.
"Řekni mi po pravdě, co jsi vyčetla z hvězd? Co nás dva čeká?
Kolik synů mi porodíš?" Držel ji za ruku a cítil, jak celá strnula. Neodpověděla, a tak se jí musel zeptat znovu. "Proč mi nikdy nechceš říct, co nám budoucnost chystá? Vím, žes pro nás oba sestavila horoskopy. Často jsem tě pozoroval, když jsi myslela, že spím. Zapisovala sis je do své malé modré knížky."
Položila mu prsty na rty. "Buď zticha, můj pane. Je mnoho věcí v našem bytí, které je lépe nevědět. Pro tuto noc a zítřek se milujme celým srdcem a silou, jaké jsme schopni. Z každého společného dne, který nám bůh dopřeje, vytěžme co nejvíc."
"Trápíš mě, má lásko. Chceš snad říct, že nebudou žádní synové?" Padající meteor vykreslil na temné klenbě nebe jasnou stopu, která se vzápětí rozplynula. Sukeena ještě chvíli mlčela a pak vzdychla: "Dám ti syna, ale...," spolkla další slova, která se jí rodila na jazyku.
"Tvůj hlas je plný smutku," odpověděl znepokojeně. "Přesto mě myšlenka na syna těší."
"Hvězdy bývají škodolibé," zašeptala. "Občas splní svůj slib způsobem, který nečekáme a který nás nepotěší. Jednou věcí jsem si však jistá: vybraly ti osud, který před tebe postaví úkol velké důležitosti. Tak rozhodly už v den tvého narození."

"Otec mi také vyprávěl o důležitém poslání." Hal se zamyslel při vzpomínce na otcovo proroctví. "Jsem ochotný čelit svému osudu, ale potřebuji tvou pomoc a podporu jako dosud." Nechala jeho prosbu bez odpovědi. "Přisouzené poslání zahrnuje přísahu a talisman mystéria a moci."

"Zůstaneš se mnou a naším synem?" trval na přímé odpovědi Hal.
"Když tě budu schopná vést směrem, kterým musíš jít, budu to dělat celým svým srdcem."
"Zůstaneš se mnou?"
"Půjdu s tebou tak daleko, jak jen hvězdy dovolí," slibovala.
"Víc nemůžu říct a také neřeknu."
"Ale...," začal znovu. Zavřela mu ústa polibkem.
"Dost! Už se nesmíš ptát dál," varovala ho. "Nyní ještě jednou spojme naše těla a záležitosti hvězd nechme hvězdám."
Ke konci hlídky, když souhvězdí Sedmi sester kleslo za hory a Býk pyšně zářil vysoko na obloze, leželi si v náručí a tichým hovorem zaháněli dřímotu, která se neodbytně plížila ze stínů.
Dávno už přivykli běžným zvukům nocí. Nevnímali tiché trylky nočních ptáků, poštěkávání a jódlovaní smečky rezavých šakalů ani vrčivé hádky hyen bojujících o poslední zbytky z ulovených antilop, avšak zvuk, který znenadání prořízl tmu, jim zmrazil krev v žilách. Monstrózní řev a následné vrčení letělo savanou a umlčelo hlasy všech menších tvorů. Sukeena hlasitě vykřikla a přitiskla se k Halovi. "Ach, Gundwane, co to bylo?"
"To byl snad hlas samotného vládce pekel," mínil Hal.
Nezůstali se svou hrůzou sami, protože celý tábor byl v okamžení vzhůru. Zwaantie zaječela a děcko jí přizvukovalo žalostným pláčem. I muži vyskočili a prosili boha o pomoc.
Aboli se před nimi zjevil jako černý stín a položil Sukeeně ruku na roztřesené rameno. "Není to žádný ďábel, ale tvor z tohoto světa," uklidňoval ji. "Říká se, že i ten nejstatečnější lovec se lva poleká třikrát. Jednou, když spatří jeho stopu, podruhé při zaslechnutí jeho řevu a potřetí, když se mu postaví tváří v tvář." Hal vyskočil a volal na ostatní: "Přiložte na oheň a zapalte doutnáky mušket.
Ženy a dítě držte uprostřed ohrady." Krčili se v těsném kruhu za chatrnými stěnami z větví v naprostém tichu. Mocný hlas z temnot umlčel na chvíli i konzumenty odpadků. Čekali se zbraněmi připravenými a upírali oči do tmy, kam nedosáhlo světlo ohně. Hal zahlédl stín plížící se v šeru jako duch a zprvu myslel, že ho mihotavé světlo plamenů šálí. Ale Sukeeniny nehty zabořené do kůže na ruce mu připomněly, že stín zahlédla také. Nová nečekaná smršť děsivého řevu je zasáhla ze tmy. Ženy vykřikly a muži pevněji sevřeli v rukou zbraně, které jim náhle připadaly nezvykle křehké a neškodné jako hračky.
"Tam!" vyjekla Zwaantie, a tentokrát nikdo nepochyboval, že vidí dobře. Obrovská kočka s hlavou ve výši ramen dospělého člověka plula před jejich zraky na neslyšných tlapách. Plameny osvětlovaly lesklou, mosazně zlatou srst šelmy a proměnily její oči v zářící smaragdy podobné kamenům z koruny samotného satana. Za ní vyplul z temnoty na hrozivé defilé další stín a za ním ještě jeden. Pak ale všechny zase zmizely ve tmě.
"Sbírají kuráž," řekl Aboli. "Cítí maso antilop a loví nás."
"Máme utéct z ohrady?" zeptal se Hal.
"Ne!" zavrtěl hlavou Aboli. "Temnota je jejich doménou. Vidí dobře i tam, kde jsou oči lidí slepé. Tma jim dodává smělosti.
Musíme zůstat zde, abychom je viděli, až zaútočí." Na scéně se objevilo zvíře, proti kterému se předcházející šelmy jevily jako trpaslíci. Kráčelo k nim majestátním houpavým krokem a černozlatá hříva, která mu kryla hlavu a krk, připomínala velikostí kupu se na. "Mám na něj vystřelit?" zašeptal Hal k Abolimu.
"Zranění ho rozběsní," odpověděl Aboli. "Pokud si nebudeš jistý, že ho zabiješ první ranou, raději nestřílej." Lev vešel do plné záře ohně, roztáhl přední nohy a sklonil hlavu.
Naježená černá hříva zdánlivě narostla na dvojnásobek původního objemu. V otevřené tlamě zasvítily bílé tesáky. Lev znovu mocně zařval. Zvuk je zasáhl přímo fyzicky, jako by je udeřila vlna hnaná uragánem. Zalehlo jim v uších a jejich smysly zamrzly. Hal ucítil na tváři lví dech; páchl jako zahnívající mršina.
"Tiše!" šeptal Aboli. "Ani muk a nehýbejte se, jinak ho vyprovokujeme k útoku." Tentokrát poslechly i ženy a děcko. Zdánlivě nekonečně dlouhou dobu seděli zkamenělí hrůzou a lev je upřeně pozoroval. Pak ale Johannes ztratil nervy, vykřikl, zvedl mušketu a vystřelil. Okamžik předtím, než kouř znemožnil výhled, Hal zahlédl, jak kule zvedla zem mezi předními tlapami lva. Pak už jen slyšeli z oblaku dýmu temné vrčení. Ženy začaly křičet a muži do sebe naráželi v překotné snaze dostat se hlouběji do ohrady.
Aboli a Hal zůstali na místě s mušketami namířenými do mlhy před sebou a Sukeena se krčila Halovi u boku. Z kouřové clony se vyřítil lev a Hal stiskl kohoutek. Místo Halovy muškety však zahřměla Aboliho zbraň. Halova mušketa selhala. Bleskový pohyb zvířete byl však těžko postižitelný a Aboli zřejmě minul, protože bestie s ohlušujícím řevem vtrhla do ohrady.
Hal zalehl Sukeenu a lev je přeskočil. Z celého chumlu zděšených lidí si vybral Johannese. Zahryzl se do jeho drobných zad a zvedl ho stejně lehce jako kočka lapenou myš.
Jediným skokem prorazil zadní stěnu ohrady a zmizel ve tmě.
Lev ho neodnesl daleko; začal hodovat pár metrů za hranicí světla. Zřetelně slyšeli Johannesův nářek a praskáním drcených kostí a trhaných šlach. Ke kořisti se seběhly i lvice a v jejich vrčení zanikly poslední Johannesovy steny. Ze tmy doléhaly jen úděsné zvuky lví hostiny. Ženy propadly hysterii.
Bobby divoce ječel a v tranzu bušil pěstičkama do Althudovy hrudi. "Neutíkejte!" zastavil Hal muže chystající se prchnout do tmy. "Posadíme se do kruhu, ženy doprostřed, a nabijeme muškety. Ale nikdo nebude střílet, dokud nedám povel." Pak pohlédl na Daniela a Aboliho.
"Naše zásoby masa je sem přilákaly. Až sežerou Johannese, napadnou ohradu znovu."
"Asi máš pravdu, Gundwane."
"Pak jim nabídněme kus antilopy a třeba ztratí zájem o nás," řekl Hal. "Pomozte mi." Společně zvedli zadní čtvrt, vytáhli ji ven a hodili do trávy na rozhraní světla a tmy.

"Nesmíme utíkat," připomínal Aboli. "Jakmile vyběhneme, máme je na sobě. Jsou to kočky a my jsme pro ně myši."
Pomalu couvali zpět k ohradě. Téměř okamžitě přiběhla lvice, popadla krvavou kýtu a odtáhla ji do tmy. Zaslechli hluk boje, vrčení a prskání. Ostatní členové smečky vymáhali svůj podíl na kořisti. Antilopí kýta stačila zaměstnat žravou smečku téměř hodinu, ale potom se velké kočky začaly znovu plížit na okraji světla a krátkými předstíranými výpady naháněly hrůzu hrstce lidí vyplašených k smrti. "Musíme je znovu nakrmit," rozhodl Hal. Bylo zřejmé, že šelmy dávají přednost nabízené potravě před útokem na ohradu. Když totiž tři muži vytáhli ven druhou zadní kýtu, zvířata čekala, až se vrátí zpátky do ohrady.
Teprve pak se lvice vyplížila ze stínů a zmizela s ní ve tmě.
"Vždy je to lvice," řekl Hal, aby trochu rozptýlil ostatní.
"Jsou zřejmě smělejší."
"A také žravější," souhlasil Aboli.
"Není to naše chyba, že vy, samci, postrádáte smysl pro vlastní blaho," trpce komentovala jejich úvahy Sukeena.
Odměnili její slova suchým zaraženým smíchem. Ještě dvakrát během noci vynesli z ohrady kusy masa pro nenasytnou smečku.
Teprve až svítání vykreslilo proti bledé obloze siluety vrcholků hlohu, ukojili lvi dostatečně svůj apetýt. Poslední řev lva s černou hřívou dozněl někde v dáli v okamžiku, kdy slunce vystrčilo okraj svého žhavého disku nad zubatý hřeben hor ležících souběžně se směrem jejich pochodu. Hal s Althudou vyšli z ohrady podívat se, co zbylo z nebohého Johannese.
Našli jen ruce a hlavu. Kupodivu byly netknuté, ale zbytek zmizel. Hal zatlačil nebožtíkovy slepé oči a Sukeena zabalila jeho žalostné zbytky do kousku látky a uložila je do díry, kterou muži vykopali opodál. Hal položil na čerstvě nakupenou hlínu kamenné plotny, které měly uchránit hrob před zájmem hyen, a Sukeena poklekla k modlitbě.
"Už se tu nemůžeme déle zdržovat," domlouval jí Hal. "Musíme jít, jestli chceme dorazit k řece ještě dnes." Zavěsili zbytek včerejšího úlovku na tyče a vyšli. Po úmorném pochodu nerovným terénem mezi pahorky došli pozdě odpoledne k řece. Z vysokého břehu hleděli na první, skutečně vážnou překážku na cestě - široký pruh zelené vody.

Zlatý déšť zakotvil na konci kanálu ústícího do Sloní laguny a Llewellyn bez meškání nahnal část posádky k pumpám. Zbytek zaměstnal pracemi na opravě škod způsobených bouří. Nad hlavami jim sice dál řádila vichřice neztenčenou silou a hladinu laguny šlehal vítr do bílé pěny, ale nejhorší nápory větru zadržely skály na vstupu. Cornelius Schreuder se už nemohl dočkat, až vystoupí na břeh a zbaví se společnosti Angličanů, kteří jím nepokrytě opovrhovali. Lorda Cumbraeho považoval za přítele a spojence a toužil se s ním co nejdříve spojit a požádat ho, aby mu dělal sekundanta v souboji s Vincentem Wintertonem. Ve stísněné kajutě spěšně sbalil své věci, a když nenašel nikoho ochotného na pomoc, vytáhl truhlice na horní palubu sám. Stál u hrazení vedle kupy svých zavazadel a hleděl přes lagunu na Cumbraeho pobřežnízákladnu. Buzzard postavil svůj tábor na místě dřívějšího tábora sira Francise, ale většina jeho aktivit se odehrávala mezi stromy. Zdálo se, že Cumbrae kope příkopy a další opevnění, a to ho mátlo. Připadalo mu nesmyslné přemisťovat zeminu a chystat náročnou obranu proti neexistujícímu nepříteli. Llewellyn však na břeh nepospíchal, dokud se neujistil, že práce na opravách jsou v plném proudu a že i jinak je loď po všech stránkách zabezpečena. Teprve pak pověřil velením prvního důstojníka, Arnolda Fowlera, a nařídil spustit člun.
"Kapitáne Llewellyne!" oslovil ho Schreuder. "Rozhodl jsem se opustit vaše plavidlo a přestěhovat se na Racka, pokud bude lord Cumbrae souhlasit." Llewellyn přikývl. "Chápu vás, a jestli mám říct pravdu, paluba Zlatého deště bude sotva mokrá od slz, když odejdete. Chystám se na břeh, abych se poohlédl po pitné vodě. Naše zásoby určitě znehodnotila slaná voda.
Dopravím vás i s vaším majetkem do Cumbraeho tábora, a abych se vyhnul dalším nepříjemnostem a nařčením, tady vám vracím v plné výši částku, kterou jste mi zaplatil za cestu. Schreuder by si z duše rád dopřál to potěšení a odmítl, ale těch pár nabízených liber představovalo nyní jeho veškeré jmění. Váhavě přijal obnos a zamumlal: "Alespoň v této věci jednáte jako džentlmen. Jsem vám zavázán, pane." Nastoupili do člunu. Llewellyn usedl na záď, zatímco Schreuder seděl na přídi a ignoroval rozesmáté tváře posádky stejně jako ironické pozdravy důstojníků z paluby Zlatého deště. V půlce vzdálenosti, která je dělila od pláže, zahlédl na břehu známou postavu v plédu, s opentlenou čapkou na hlavě a rozevlátým ohnivým plnovousem. Buzzard stál rozkročen s rukama opřenýma v bok a sledoval člun blížící se ke břehu.
"Při ďáblově kouřícím hovně, plukovník Schreuder!" hulákal, jakmile poznal postavu na přídi. "Mé srdce je nesmírně potěšeno vaší přítomností, příteli." Jen co se příď člunu dotkla břehu, Schreuder vyskočil a vřele přijal nabízenou ruku.
"Jsem mile překvapen a velice rád vás tu vidím, můj lorde."
Buzzard pohlédl za Schreuderova záda a jeho úsměv gradoval.
"Ale, co nevidím, můj milovaný řádový bratr, Christopher Llewellyn! Buďte vítán, bratranče, a bůh ať vám žehná." Ale Llewellyn mu úsměv nevrátil a vůbec nespěchal stisknout Buzzardovu ruku. "Jak se daří, Cumbrae?" řekl chladně.
"Poslední naše jednání v Trinkomalském zálivu jsme nedokončili. V kritickém momentě jste si pospíšil a utekl bez rozloučení."
"Ale copak, bratránku? To byla jiná země a je to dávno za námi. Doufám, že si můžeme dovolit kousek velkomyslnosti. Odpusťme si, co jsme si, a zapomeňme na takové maličkosti."
"Pět set liber a životy dvaceti členů posádky nejsou pro mě žádná maličkost. A nechte si toho bratrance. Chvála bohu, nejsem žádný váš příbuzný." Llewellyn se při vzpomínce na starou urážku docela rozdurdil. Ale Cumbrae ho vzal kolem ramen a řekl tiše: "In Arcadia habito. " Llewellyn očividně bojoval se svým hněvem, ale přísahu Řádu nemohl odmítnout a po drobném váhání odpověděl: "Flumen sacrum bene cognosco. "
"Tak to bychom měli," rozesmál se bouřlivě Buzzard. "Ani to tolik nebolelo, že ne? Když ne bratranec, tak pořád ještě bratr ve víře."

"Cítil bych víc bratrské lásky, kdybych měl v kapse zpátky těch pět set liber."
"Mohl bych je brát jako odškodnění za rány, které jste způsobil mé drahé lodi a mně samotnému." S těmi slovy Buzzard stáhl pléd a ukázal jasně červenou jizvu na pravé paži. "Ale já jsem člověk, který umí odpouštět, a mám otevřené srdce stejně jako vy, Christophere. Splatím vám dluh do posledního penny včetně úroků. Máte mé slovo." Llewellyn se chladně usmál. "Počkám s díky, dokud nepotěžkám váhu dlužného zlata v ruce." Cumbrae vyčetl z jeho pohledu rozhodnost a stačil mu jediný pohled na řadu střílen ve štíhlém trupu Zlatého deště, aby poznal, že v případě boje má proti sobě víc než rovnocenného protivníka.
"Nemám vám za zlé, že nevěříte nikomu v tomto zkaženém světě, ale když se mnou dnes povečeříte tady na břehu, vložím vám do ruky plný měšec, abyste uvěřil, že svůj dluh beru vážně a chci ho vyrovnat. To přísahám." Llewellyn chmurně přikývl. "Děkuji mockrát za pozvání, pane. Ale mám příliš dobrou paměť, abych zapomněl na vaši pohostinnost z minula. Já mám na palubě svého kuchaře a ten mi připraví stravitelnější krmi. Ale za šera se vrátím na břeh pro peníze, které slibujete vrátit." Llewellyn se uklonil a nastoupil zpátky do člunu. Buzzard ho sledoval vypočítavým pohledem. Veslaři zamířili nahoru lagunou k říčce, která se do ní vlévala. "Ten bastard je ale nabroušený," bručel si do vousů a Schreuder vedle něj přikývl.
"Ani nevíte, jak jsem rád, že jsem od něj pryč a můžu se konečně těšit přítomnosti starého dobrého přítele." Cumbrae na něho pohlédl úkosem. "Nečekal jsem vás, pane. Co tu vlastně hledáte a co můžu udělat pro naše přátelství?"
"Kde si můžeme popovídat?" zeptal se Schreuder.
"Pojďte se mnou, příteli," řekl Buzzard a odvedl Schreudera do své chaty. Když mu nalil velkou odlivku whisky, zeptal se:
"Tak vy už nejste vojenským velitelem na mysu Dobré naděje?"
"Po pravdě, příteli, jsem v pěkné bryndě. Van de Velde mě obviňuje ze zločinu, který jsem nespáchal. Sám víte, jak byl posedlý žárlivostí a jak mě nemohl vystát," vysvětloval Schreuder a Cumbrae opatrně přikyvoval.
"Pokračujte, prosím."
"Před deseti dny v záchvatu vilnosti zavraždil Pomalý John, zahradník a kat Společnosti, guvernérovu ženu."
"Nebesa!" vykřikl Cumbrae. "Tak Pomalý John? Vždycky jsem tvrdil, že je to šílenec, dalo se to vyčíst z jeho očí. Zatracený maniak! Je mi té ženy líto. Taková to byla pěkná a milá paní. Stačilo jen mrknout na ty její cecky a už měl člověk v kalhotách kost."
"A vidíte, van de Velde obvinil z té vraždy mě. Musel jsem nasednout na první loď, která se namanula. Llewellyn mi nabídl cestu do Orientu. Zamýšlel jsem nabídnout své služby Presteru Johnovi ve válce proti Velkému mogulovi." Při zmínce o válce Buzzardovi zasvítily oči; hyena ucítila pach krve na bitevním poli. Už ho přestávalo bavit nekonečné hledání pokladu Frankyho Courteneye a Schreuder před něj nečekaně postavil vidinu možného zbohatnutí. Ale byl příliš prohnaný, aby dal najevo zájem, a další otázku v té věci odložil na později.
"Máte mé nejhlubší sympatie, příteli. Ujišťuji vás, že vám pomůžu, jak jen budu moci." Z vášnivé Schreuderovy obhajoby vycítil, že vraždu guvernérovy ženy má na svědomí patrně on sám, a okamžitě začal spřádat plány. Běženec Schreuder se mu plně vydával na milost. Schreuder s krví na rukou a zatížený břemenem viny mu nyní mohl ohromně posloužit. Uprchlík a vrah si sotva může dovolit nějaké morální zábrany. Jakmile holka jednou pozbude panenství, podruhé zvedne sukně ochotněji, pomyslel si Buzzard v duchu, ale na oko pevně sevřel Schreuderovu ruku a řekl:
"Máte mít moji plnou podporu, příteli. Jak myslíte, že bych vám mohl pomoci?"
"Rád bych spojil své štěstí s vámi. Jsem váš člověk, Cumbrae."
"A jste srdečně vítán." V zrzavém Buzzardově vousu zářil upřímný úsměv. Právě našel svého honícího psa. Nemohl sice od něho čekat žádnou smršť inteligence, ale buď jak buď, byl to člověk smělý a naprosto bez bázně.
"Na oplátku žádám jen jedinou laskavost," reagoval Schreuder a Buzzardovi spadla přátelská dlaň z ramene. Tušil, že ta nabídka nebude tak úplně zadarmo.
"Jakou laskavost?" zeptal se opatrně.
"Na palubě Zlatého deště se mnou zacházeli velice ponižujícím způsobem. Jeden z důstojníků mě při falešné hře v kostky obral o většinu peněz a kapitán Llewellyn se svými muži se mi později neustále vysmívali. K dovršení všeho mě ten mladík vyzval na souboj a nikdo mi nechtěl dělat sekundanta.
Llewellyn dokonce zakázal, abych obhájil svoji čest na palubě lodi. Prý až v přístavu."
"Pokračujte, drahý příteli." Buzzardovo podezření opadlo, když si uvědomil, kam plukovník míří.
"Byl bych vám nesmírně zavázán, kdybyste mi v té věci posloužil jako sekundant."
"To je všechno, oč žádáte?" Buzzard nechtěl věřit, že by věci šly tak snadno, a také ihned vycítil zisk, který celá záležitost nabízela. Slíbil Llewellynovi vrátit pět set liber a byl rozhodnutý mu je dát za jediného předpokladu: že si je od něj zase vybere i s úrokem. Pohlédl na vody laguny, kde kotvil štíhlý a mocný Zlatý déšť. Kdyby se mu ji podařilo získat, měl by sílu, se kterou těžko někdo v Orientu dokáže měřit. Kdyby se ukázal u Afrického rohu se dvěma válečnými plavidly ve válce, která tam podle Schreudera právě probíhá, jaká kořist tam asi čeká?
"Bude mi samozřejmě radostí a ctí vám posloužit, příteli," ujišťoval Schreudera. "Sdělte mi jméno toho bastarda, který se vás opovážil vyzvat, a já už se postarám, abyste dostal plnou satisfakci." Když večer Llewellyn vystoupil na břeh, doprovázeli ho dva důstojníci a tucet námořníků se šavlemi a pistolemi. Cumbrae je přivítal na pláži. "Mám připraven obnos, který jsem vám slíbil, drahý Christophere. Ale pojďte na chvilku do mé chaty, vypijeme kapku whisky na setkání a staré přátelství, které jsme kdysi sdíleli. Nepředstavíte mně své džentlmeny?"
"Toto je pan Arnold Fowler, první důstojník." Muži se pozdravili pokývnutím hlavy. "A zde je můj třetí důstojník, Vincent Winterton, syn mého patrona, vikomta Wintertona."
"Á, ano, už jsem byl informován. Muž hazardu se šikovnou rukou," odpověděl Cumbrae a zeširoka se zasmál. Mladík okamžitě stáhl ruku, kterou už napřahoval.

"Prosím za prominutí, pane. Ale co měla ta poznámka znamenat?" zeptal se Vincent vážně.
"Jen to, že mě tady plukovník Schreuder požádal, abych mu dělal sekundanta. Můžete mi, prosím, sdělit, kdo je váš sekundant?" Llewellyn odpověděl za něj. "Sám posloužím panu Wintertonovi."
"Pak máme vskutku o čem diskutovat, drahý Christophere.
Následujte mě, prosím. Ale pokud máme projednat záležitost tady pana Wintertona, bude lépe, když zůstane zde na pláži."
Llewellyn odešel za Buzzardem do srubu a přijal nabízené místo. "Co doušek živé vody?" Llewellyn zavrtěl hlavou.
"Díky.
Vyřiďme nejdřív naši věc."
"Jste stále stejně netrpělivý, příteli. Do všeho jdete po hlavě." Buzzard naplnil plecháč, dal si řádný doušek a hřbetem ruky setřel rty a vousy. "Ani nevíte, čeho se zříkáte; tohle je nejjemnější whisky z celých ostrovů. Ale tady jsou vaše peníze," posunul měšec po dně sudu, který mu sloužil za stůl.
Llewellyn ho zamyšleně potěžkával.
"Přepočítejte si je," vyzval ho Buzzard. "Nebudu to brát jako urážku." nahnul se na stoličce a se samolibým úsměvem sledoval, jak Llewellyn rovná na sudu komínky zlatých mincí.
"Je jich pět set a padesát navíc za úroky. Všechno, co jste byl dlužen, pane." Llewellynův výraz poněkud změkl.
"Maličkost s ohledem na cenu našeho přátelství, Christophere," odbyl záležitost Cumbrae. "Ale teď k druhé věci. Jak už jsem vám řekl, jednám v zastoupení plukovníka Schreudera."
"A já zase pana Wintertona," přikývl Llewellyn. "Můj svěřenec se spokojí s plukovníkovou omluvou."
"Vy víte dobře, Christophere, že od mého mandanta žádnou omluvu neuslyší. Obávám se, že si ji to vaše štěně bude muset vybojovat."
"Pak volíte zbraně vy. Přesto si dovolím nabídnout pistole na dvacet kroků."
"Nepřichází v úvahu. Můj člověk chce meče."
"Pak nezbývá než souhlasit. Jaký čas a místo vám vyhovuje?"
"To rozhodnutí nechám na vás."
"Mám spoustu práce na opravách ráhnoví a trupu a potřebuji pana Wintertona k ruce. Co takhle za tři dny za úsvitu na pláži?" Buzzard se potahoval za vousy a zvažoval nabídku.
Potřeboval také pár dní, aby stihl zařídit všechno, co měl za lubem. Tři dny odkladu mu velice přišly vhod.
"Dohodnuto!" řekl. Llewellyn okamžitě vstal a schoval měšec do vnitřní kapsy pláště.
"Ani na závěr si nedáte doušek, Christophere?"
"Jak už jsem řekl, pane. Čeká mě na palubě spousta práce," odmítl Llewellyn rozhodně. Buzzard sledoval, jak kráčí po pláži v živém rozhovoru s Wintertonem a nasedá do člunu. Na mladého Wintertona čeká překvapení, uvažoval Buzzard. Zřejmě ještě neviděl Holanďana s mečem v ruce, jinak by tak rychle nesouhlasil s výběrem zbraní. Převrátil do sebe posledních pár kapek whisky a znovu se usmál. "Uvidíme. Třeba se nám podaří přichystat drobné překvapení i samotnému Christopheru Llewellynovi." Bouchnul hrnkem o dno sudu a zařval: "Pošlete rychle pro Sama Bowlese!"
Sam přiběhl a kroutil se celým tělem jako štěně toužící po pohlazení svého pána.
"Same, chlapče," začal Cumbrae bodře a plácl ho po rameně.
Zabolelo to pořádně, ale Sam si nenechal vzít úsměv ze rtů.
"Mám pro tebe něco, z čeho bys mohl mít velkou radost. Dobře poslouchej !" Sam se posadil a naklonil hlavu, aby mu neušlo ani slovíčko. Jednou či dvakrát si nechal dokonce instrukce zopakovat a nešetřil uznáním nad kapitánovým důvtipem.
"Vždy jsi toužil velet vlastní lodi, viď Same? Nyní máš příležitost. Dobře mi služ a dostaneš svou loď, kapitáne Samueli Bowlesi. Nezní to pěkně tvým uším?"
"Ohromně krásně, Vaše lordstvo!" potřásal Sam hlavou.
"Sam Bowles vás nikdy nenechá na holičkách."
"To nenechá!" souhlasil Cumbrae halasně. "Protože kdyby to jednou zkusil, tak se krásně pohoupá na hlavním ráhně Racka."

Břehy řeky lemovaly vrby a tmavě zelené akácie, které se právě oděly do hávu žlutých květů. Široký proud zelené vody se líně valil mezi skalnatými břehy a na sluncem ozářené písčité kose zátočiny se vyhřívali krokodýli. "Jaká ohavná stvoření!" vykřikla Sukeena. "To jsou ti draci, o kterých jsme hovořili?"

"Jsou to skuteční draci," souhlasil Hal a pozoroval tucet šedých monster připomínajících naplavené kmeny. Největší z nich měl délku lodního člunu a určitě by dokázal spolknout celého člověka. O jejich nesmírné hltavosti se mohli záhy přesvědčit při prvním pokusu přebrodit řeku. Bil Roger zmizel pod hladinou a už z něj nespatřili zhola nic.
"Jen si pomyslím, že bych měla znovu vejít do vody, a celá se třesu," šeptala vylekaná Sukeena.
"Aboli je zná z rodné země na severu a ví, jak na ně," uklidňoval ji Hal. Na skalnaté výspě nad řekou, kam krokodýlové nemohli, složili antilopí maso, které již začínalo na horkém slunci zapáchat. Hal poslal muže do lesa pro suché kmeny, které by na vodě dobře plavaly. Podle instrukcí Neda Tylera je přisekali šavlemi. Hal sice nerad viděl, jak tupí ostří zbraní při takové podřadné práci, ale jiné nástroje neměli. Althuda se Sukeenou mezitím upletli ze surové antilopí kůže provazy silné jako malíček. Aboli našel potřebný druh stromu a nasekal náruč mladých ohebných kmínků. Velký Daniel mu pomohl zaostřit konce krátkých pružných výhonů zeleného dřeva a nechal je v ohni vytvrdit. Dva muži měli co dělat, aby kolem kmene vhodného průměru obtočili pruty do kruhů a Hal mohl jejich přeložené špičaté konce svázat k sobě pruhy antilopí kůže. Když je pak opatrně stáhli, byly napnuty jako pružiny v zámku mušket, připravené vystřelit,

jakmile kožený úvaz povolí. Do západu slunce připravili celý stoh smyček.
Poučeni přepadem lví smečky, vytáhli zbytek antilopího masa na horní větve nejvyššího stromu, který u řeky našli. Stěny ohrady, kterou tentokrát zbudovali v dostatečné vzdálenosti od improvizované spíže, postavili ze solidních kůlů a vchod do ní zatarasili velkou otepí trnitých větví. V noci se příliš nevyspali. S obavami poslouchali poštěkávání hyen pod stromem, kam uložili maso, ale lvi se neukázali. Za úsvitu už byli muži venku a pokračovali v přípravách na překonání vodního toku.
Ned dokončil stavbu voru. Nevzhledná konstrukce z klád svázaných koženými provazy nebudila příliš důvěry.
"Tak chatrné plavidlo?" Sukeena hleděla na prám s neskrývanými obavami. "Jediný úder ocasu některého z těch říčních draků je převrhne."
"Proto také Aboli přichystal své smyčky." Odešli za Zwaantií, která pomáhala Abolimu balit dřevěné pružiny do páchnoucího masa.
"Krokodýli svá sousta nežvýkají," vysvětloval Aboli při práci, "a tyhle kusy jsou právě tak velké, aby je mohli zhltnout naráz." Připravené návnady odnesli k vodě. Z písečné kosy, kde se ještěři vyhřívali na ranním slunci, je museli zaplašit výkřiky a střelbou z mušket. Zvedli svá neforemná těla na krátkých nohou a překvapivě rychle odběhli ke svému přirozenému prostředí - zátočině hluboké zelené vody. Jakmile byla písčina prázdná, muži seběhli dolů a k okraji vody naházeli návnady. Z bezpečí vysokého břehu pak sledovali, co se bude dít. Po chvíli se nad hladinou vynořil první pár sukovitých očí a váhavě se posouval blíž ke břehu.
"Jsou to zbabělé plíživé bestie," komentoval počínání krokodýla Aboli s opovržením a nenávistí v hlase. "Ale jakmile ucítí potravu, žravost zvítězí nad strachem." Jen to dořekl, objevily se oči dalších ještěrů. První z nich vylezl z vody a opatrně se plížil k návnadám. Silným hřebenatým ocasem ryl do písku hlubokou rýhu. Náhle zrychlil a bleskově uchopil nejbližší návnadu. S tlamou dokořán se snažil kus masa okamžitě polknout. Z vyhlídky na břehu viděli, jak mu klouže šupinatým jícnem. První z bestií už zase zmizela ve vodě, ale vzápětí se vynořila další a ulapila svůj díl. Následovala nepopsatelná mela. Kluzká těla lezla jedno přes druhé z vody a se syčením soupeřila o nabízenou snídani. Návnada zmizela do posledního kousku a s ní i část žravých strávníků. Zbytek však zůstal na písčině vyhřáté sluncem, odkud je lidé před časem vyhnali. Na pláži zavládl mír. Ledňáčci předváděli nad hladinou široké řeky své střemhlavé nálety na zvědavé rybky, které se odvážily příliš blízko k povrchu, a na vzdálenějším konci zátočiny vystrčil velkou šedou hlavu hroch. Chraptivým zívnutím pozdravil nový den a kolem něj se jako šedé balvany vynořily hřbety hroších samic.
"Tvůj plán nevyšel, Aboli," poznamenal zklamaně Sabah.
"Krokodýli jsou fit a připraveni nás spolknout, až se ukážeme u vody."
"Trpělivost, Sabahe," uklidňoval ho Aboli. "Chvíli to potrvá, než žaludeční šťávy rozleptají proužky kůže. Ale pak se kruhy narovnají a ostré konce jim rozpíchají žaludky a životně důležité orgány." Aboli ještě nedomluvil, když obrovský ještěr prohnul hřbet, až se málem ocasem dotkl hlavy, a začal čelistmi chňapat po svých bocích. Žluté hřeby zubů hravě překonaly pancíř šupin a v bolestné křeči trhaly kusy vlastního těla.
"Vidíš!" Aboli vyskočil a ukazoval na hladinu. "Ostré hroty mu propíchly břicho." Začernalé konce trčely z drsné ještěří kůže na šířku dlaně. Jak se ještěr kroutil a syčel ve smrtelných křečích, napodobil ho druhý a pak další a další, až hladina zátočiny doslova vřela. Smrtelný zápas vyplašil říční orly a supy hnízdící ve skalách kolem břehů.
"Skvělá práce, Aboli. Vyčistil jsi nám cestu." Hal vyskočil radostí.
"Ano! Teď můžeme přejít," souhlasil Aboli. "Ale rychle.
Nesmíme se dlouho zdržovat ve vodě nebo blízko břehů. Určitě ještě zbylo v řece pár ngwenya, kterým nevězí v žaludku klacky." Poslechli jeho rady a bez otálení zvedli improvizovaný vor a táhli ho břehem dolů. Na vodě na něj spěšně naložili zásoby, zbraně a střelný prach. Nakonec donutili nastoupit i obě ženy a malého Bobbyho. Muži se svlékli a jen v sukénkách plavali vedle voru napříč lenivým proudem. Ani na opačném břehu se zbytečně nezdržovali, a jakmile popadli své skrovné vybavení, pospíchali do bezpečí dál od vody. Teprve na výšině břehu si vzájemně se smíchem pogratulovali. Tu noc tábořili nedaleko řeky. Za svítání se Aboli tiše zeptal: "Jak daleko ještě máme od Sloní laguny?"
Hal rozbalil mapu a zabodl ukazováček do místa, kde odhadoval, že právě jsou. "V tomto místě nás dělí od pobřeží možná dvacet kilometrů a do laguny nebude dál než sto padesát kilometrů.
Pokud nás nezastaví překážka, jako byla tato, mohli bychom tam dorazit po pěti celodenních pochodech."
"Tak už pojďme," vyzval Aboli a zvedl ze země zbytek zbědované skupiny. Každý se chopil svého nákladu a s prvními paprsky vycházejícího slunce nastoupili do pochodové formace, kterou udržovali po celou dlouhou cestu vnitrozemím.

Námořníci ze Zlatého deště nastoupili do pěti člunů a usilovně veslovali tmou ke břehu. Na přídi každého z nich stál jeden námořník se svítilnou v ruce. Mihotavé odlesky svitu lamp se zrcadlily na černé hladině laguny.
"Llewellyn vzal na břeh půlku posádky," mračil se Buzzard, když pozoroval blížící se světla.
"Cítí zradu," potěšeně se usmál Sam Bowles, "a tak připlouvá v plné síle."
"Jaký to nevychovaný host? Jak nás může podezírat z nějaké lumpárny?" kroutil smutně hlavou Buzzard. "Zaslouží si, co mu osud chystá."
"Rozdělil své síly. V člunu s ním přijíždí nejmíň padesátka mužů," odhadoval Sam. "Ulehčil nám práci. Nebude těžké se lodi zmocnit, máme příznivý vítr."
"Doufejme, pane Bowlesi," bručel Buzzard. "Jdu přivítat hosty. Nezapomeňte na signál. Čekejte, dokud neuvidíte červenou světlici."
"Ano, kapitáne!" Sam se v pozdravu dotkl kotníky prstů čela a zmizel ve stínech. Cumbrae zamířil rázným krokem dolů pláží pozdravit člun, který právě přistával u břehu. Ve světle lampy zahlédl Llewellyna s Wintertonem. Seděli na zádi a Vincent byl prostovlasý. Dlouhé vlasy svázáné do ohonu mu spadaly do půli zad a před ranním chladem se halil do

černého vlněného pláště.

"Dobré jitro, džentlmeni," zdravil je Cumbrae. "Musím ocenit vaši přesnost." Llewellyn odpověděl pokývnutím hlavy.
"Pan Winterton je připraven," oznámil bez úvodu. Buzzard si drbal rezavou bradu. "Plukovník Schreuder čeká. Prosím, pojďte tudy." Kráčeli podél pláže a muži z člunů je následovali ve spořádaném dvojstupu. "Není běžné si za svědky souboje přivést takový dav," poznamenal Cumbrae vyčítavým tónem.
"Zde za čarou se dodržuje jen málo zvyklostí," odbyl jeho poznámku Llewellyn. "Člověk si musí dobře hlídat záda."
"Chápu váš postoj." Cumbrae se ušklíbl. "Ale chci ukázat dobrou vůli a nemíním k souboji přizvat své muže. Já sám nejsem ozbrojen." Ukázal prázdné ruce a pak ještě rozevřel cípy pláště, aby dokázal pravdivost svých slov. Vzadu měl za pasem malou pistoli s kolečkovým zámkem. Tento úžasný vynález, drobná zbraň vyrobená u Fallona v Glasgow, byla nekřesťansky drahá, což zřejmě zatím bránilo jejímu většímu rozšíření. Při zmáčknutí kohoutku se roztočilo kolečko poháněné pružinou a pyritový kamínek vyslal sprškujisker do pánvičky s prachem, který se vznítil a odpálil střelu. Buzzarda přišla na dobrých dvacet liber, ale cena se vyplatila. Zbraň totiž nepotřebovala zapálený doutnák, který by její přítomnost prozradil.
"Mohl byste, drahý Christophere, i vy předvést svoji dobrou vůli a podržel své muže laskavě na jedné straně ringu a pod vaším přímým dohledem?" Došli ke čtverci země s urovnanou plochou písku ohrazenou provazem. V každém rohu stál prázdný sud. "Strany mají délku dvacet kroků," vysvětloval Cumbrae.
"Poskytne vašemu mandantu dost prostoru k akci?" Winterton obešel hrazení a krátce přikývl. "Bude nám vyhovovat," ohlásil za něj Llewellyn.
"Musíme ještě chvíli počkat, až bude dostatek světla," řekl Cumbrae. "Můj kuchař připravil k snídani horké suchary a kořeněné víno. Nepřidáte se také?"
"Vřelé díky, lorde, pohárek vína bych přivítal," souhlasil Llewellyn. Sluha přinesl hrnky s kouřícím nápojem a Cumbrae se omluvil. "Jestli dovolíte, musím ještě navštívit svého mandanta." Uklonil se a zamířil mezi stromy. Za pár minut byl zpět v doprovodu plukovníka Schreudera. Zůstali stát na opačné straně čtverce a tiše spolu hovořili. Konečně Cumbrae vzhlédl k nebi a oslovil Schreudera. Když přikývl, vykročili směrem k čekajícímu Llewelly-novi. "Doufám, že světlo již vyhovuje.
Souhlasíte, džentlmeni?" Llewellyn stroze přikývl. "Můžeme začít."
"Můj mandant předkládá svou zbraň k prohlídce," řekl Cumbrae a podával mu Neptunův meč jílcem napřed. Llewellyn zbraň vzal a prohlédl si zlaté vyložení čepele.
"Směšná zbraň," zamumlal pohrdavě. "Ty nahé ženštiny by se dobře vyjímaly v bordelu." Přejel prstem zlaté rytiny mořských nymf. "Ale hrot zřejmě není otrávený a délkou čepele se vyrovná zbrani mého svěřence." Poměřil vzájemně délku mečů a pak podal Vincentův meč k inspekci Cumbraemu.
"Ano, jsou odpovídající," souhlasil a vrátil ho zpět.
"Pětiminutová kola a do první krve?" zeptal se Llewellyn formálně. Hned také sáhl pod plášť a z kapsy vesty vylovil zlatý chronometr.
"Bohužel nemůžeme souhlasit," zavrtěl hlavou Cumbrae.
"Můj mandant si přeje boj bez pauz, dokud jeden nezačne prosit o milost, nebo nezemře."
"Při bohu, pane!" vybuchl Llewellyn. "To jsou vražedné regule."
"Jestli váš člověk chčí jako štěně, nemůže aspirovat na vytí s vlky." Cumbrae pokrčil rameny.
"Já souhlasím," vložil se do rozhovoru Vincent. "Jestli Holanďan chce, budeme bojovat na smrt."
"Ano, pane, přesně tohle chce," ujistil ho Cumbrae. "My jsme připraveni. Pokud jste připraveni i vy, dejte, prosím, signál, kapitáne." Buzzard se vrátil k Schreuderovi a několika stručnými větami mu objasnil dohodnutá pravidla. Schreuder přikývl a podlezl provaz bojiště. Měl na sobě tenkou košili u krku rozhalenou, aby dal ve známost, že pod ní není žádný krunýř. Tradiční zářivě bílý kotouček na prsou dával oponentovi jasný cíl a při zásahu se na něm dobře vyjímala krev. Na opačné straně Vincenc odepjal sponu pláště a nechal ho spadnout do písku. Oblekl si podobnou bílou košili. S mečem v ruce lehce přeskočil bariéru a postavil se proti Schreuderovi. Oba muži začali rozcvičku předstíranými seků a výpady.
"Připraven, plukovníku Schreudere." zvolal po několika minutách Llewellyn z vnější strany čtverce. V ruce držel hedvábný šátek červené barvy.
"Připraven!"
"A vy, pane Wintertone`?"
"Připraven!" Llewellyn mávl šátkem a ze skupiny přihlížejících námořníků se ozvalo temné zavrčení. Oba šermíři kolem sebe kroužili a opatrně se k sobě blížili, hroty připravených zbraní opisovaly drobné kroužky. První vyrazil Vincent výpadem mířeným na plukovníkovo hrdlo, ale Schreuder ránu lehce zblokoval. Dlouhou chvíli se přetlačovali zaklesnutými čepelemi. Bojovali mlčky a hleděli si upřeně do očí. Vincent vyčetl v neúprosném pohledu soupeře smrt a v jeho ruce neudržitelnou sílu. Ustoupil první. Jak couval, Schreuder šel okamžitě za ním. V sérii bleskových výpadů zajiskřily první sluneční paprsky odražené od čepele Neptunova meče.
Oslnivá demonstrace šermířské zručnosti vyhnala Vincenta k rohovému sudu, kde zoufale odrážel Schreuderovy útoky. Zaskočený v rohu byl vydán Schreuderovi na milost. Znenadání Schreuder zastavil útok, ostentativně se otočil k mladému protivníkovi zády a kráčel zpět ke středu vymezeného prostoru.
Tam se postavil do střehu se zbraní připravenou odrazit Vincentův výpad. Holanďanova virtuozita překvapila snad všechny přihlížející kromě Cumbraeho. I když Vincent Winterton byl očividně šermíř vynikajících kvalit, musel vynaložit všechen svůj um, aby přežil první bleskový útok. Llewellyn vytušil, že Vincentovo přežití nebylo ani tak zásluhou jeho dovednosti jako spíš proto, že tomu tak Schreuder chtěl. I tak už mladý Angličan utrpěl tři zásahy: dva

drobné šrámy na prsou a jeden hlubší řez na levém rameni. Na pořezané košili se ve třech místech rozpíjely rudé skvrny. Vincent pohlédl na svou hruď a v jeho výrazu se zračilo zoufalství. Poprvé si uvědomil, že není Holanďanovi rovným protivníkem. Zvedl hlavu a pohlédl na arogantního Schreudera. Čekal v klasickém postavení a chladnýma očima si měřil svého soka přes špičku Neptunova meče. Vincent se napřímil, zaujal bojový postoj a s pokusem o bezstarostný úsměv vykročil vstříc jisté smrti. I drsné námořníky, zvyklé hulákat na býčích či kohoutích zápasech, zaskočila tragédie, která se jim odvíjela před očima. Zaraženě mlčeli a Llewellyn nevydržel.
"Zadržte!" vykřikl. Přeskočil provaz a se vztyčenou paží vběhl mezi soupeře. "Plukovníku Schreudere, předvedl jste nám všem jedinečnou ukázku svého šermířského umění, jaké nelze neobdivovat. Také jste první získal krev soupeře. Nepodal jste již dost pádný důvod, abychom považovali vaši čest za obhájenou?"
"Když se mi ten anglický zbabělec omluví sám a před zraky všech, budu spokojený," prohlásil Schreuder a Llewellyn se obrátil na Vincenta. "Udělejte, co si plukovník přeje. Snažně vás prosím, Vincente. Pro mě samotného a pro důvěru, kterou ve mě má váš otec." Vincent měl tvář bledou a na košili mu vykvétala kytice jasně červených růží. "Plukovník Schreuder o mně řekl, že jsem zbabělec. Promiňte, kapitáne, ale takové podmínky nemůžu přijmout." Llewellyn pohlédl smutně na svého mladého chráněnce.
"Chystá se tě zabít, Vincente. Takové hanebné mrhání mladým životem."
"A já chci zabít jeho." Vincent se zlehka usmál a konečně to byl nepředstíraný a bezstarostný úsměv. Měl těžké rozhodování za sebou. "Odstupte prosím, kapitáne." Bezmocný Llewellyn se vrátil za provaz.
"Do střehu, pane!" vykřikl Vincent a bílý písek odlétl od podrážek jeho bot, jak prudce vystartoval do boje o život. Ale Neptunův meč se před Vincentem proměnil v neproniknutelnou hradbu oceli, která přisoudila i jeho nejsmělejším útokům roli dětských pokusů. Když pak Vincenc znovu odpadl zpocený a sotva popadaje dech, krvácel z dalších dvou zásahů. Zrak mu kalil temný závoj zoufalství a beznaděje. Konečně také námořníci ze Zlatého deště našli hlasy.
"Milost! Dej mu milost, ty vrahounská hlavo sýrová!" ječeli na Schreudera. "Zachovej se slušně a nech mladíka žít!" Ale plukovník si dál držel sveřepý výraz.
"U Cornelia Schreudera se milosrdenství nedovoláte," bručel si Buzzard pod vousy a usmál se. "Jejich povyk aspoň odvede pozornost od díla Sama Bowlese." Pohlédl přes lagunu k zakotvenému Zlatému dešti. Celý zbytek posádky se do posledního muže tlačil u zábradlí. Muži nechtěli přijít o drama na pláži. Dokonce i hlídka v koši na vrcholu hlavního stěžně měla dalekohled zaměřený na ring a nikdo si nevšímal člunů, které se vynořily z houští mangrove v závěru laguny.
Vedoucí lodice se Samem Bowlesem na přídi spěchala do stínu za trup lodi. Sladká panno! Sam se jí zmocní snad bez jediného výstřelu, napadlo Buzzarda. S radostným pocitem si začal zase všímat duelu.
"Dostal jste svou příležitost, pane," řekl Schreuder sotva slyšitelně. "Teď je řada na mně. Do střehu, smím-li prosit." Třemi rychlými kroky překonal vzdálenost, která je dělila.
Mladík odrazil první výpad a pak zblokoval i druhý, ale Neptunova čepel se zdála být neudržitelná a rychlá jako rozzuřená kobra. Její ďábelský tanec ho přímo fascinoval a donutil znovu ustoupit. Pokaždé, když úder odrazil, musel o krok couvnout a ztrácel postavení i rovnováhu. Pak se náhle Schreuder pokusil o výpad, který si jen málo šermířů dovolí mimo cvičné území. Nechal čepele obou mečů v klasickém prodlouženém spojení. Zvuk skřípějící oceli drásal nervy přihlížejících. Nyní si už nikdo z bojujících nemohl dovolit přestat, protože ústup by nevyhnutelně přinesl otevření krytu.
Dva meče se otáčely v kruhu smrti v ultimativní zkoušce síly a vytrvalosti. Vincentovi začala paže umdlévat. Ztěžkla, jako by byla z olova. Z čela mu skapával pot do zoufalých očí a roztřesené zápěstí vypovídalo službu, až podlehlo náporu brutální síly. Schreuder pokračoval ve fatálním kroužení a sevřel Vincentův meč v ocelovém kruhu vlastní zbraně. Provedl to s takovou očividnou silou a jistotou, že i Cumbrae otevřel úžasem ústa. Soupeři se chvilku ani nepohnuli, ale pak začal Schreuder pomalu tlačit hroty obou zbraní vzhůru, až směřovaly k nebi. Vincent byl bezmocný. Pokusil se ještě chvíli zadržet plukovníkovu ruku, ale pak se mu svaly roztřásly marným úsilím. Dokonce si vypětím překousl špičku jazyka a v koutku úst se mu objevila krev. Llewellyn pochopil, že se Vincent ocitl na samé hranici svých sil i výdrže, a zoufale vykřikl:
"Vydrž, Vincente!" Ale všechno marné, Vincent povolil a s rukou vysoko nad hlavou nabídl soupeři nekrytý hrudník.
"Ha!" vykřikl Schreuder. Meč v jeho ruce vyrazil jako šíp vystřelený z luku a jeho hrot se zabodl pár centimetrů pod Vincentovu hrudní kost. Projel hladce mladíkovým trupem a ještě dvě desítky centimetrů ven z jeho zad. Vincent ztuhnul jako socha vysekaná z mramoru. Pak se mu podlomily nohy a klesl do písku.
"Ty vrahu!" vykřikl Llewellyn, vskočil do ringu a poklekl nad umírajícím mladíkem. Vzal ho do náruče a pohlédl na Schreudera. "Krvavý vrahu!" vykřikl ještě jednou.
"Tohle musím brát jako výzvu," zvolal Cumbrae a přiskočil za klečícího muže. "A já ji rád poslechnu, bratránku," dodal a vytáhl z opasku pistoli. Přiložil ústí hlavně k Llewellynovu zátylku a zmáčkl kohoutek. Sprška jisker následoval výstřel a pistole poskočila v Buzzardově pěsti. Olověná náplň proměnila půlku Llewellynovy tváře v krvavou kaši. Přepadl dopředu s Vincentovým tělem v náručí. Buzzard se rychle rozhlédl a nad koruny stromů vylétla rudá světlice. Na křehké modři jitřní oblohy zanechávala stříbrnou parabolu kouře. Sam Bowles dostal signál k napadení posádky Zlatého deště.
Mezitím Buzzardovi dělostřelci nad pláží ve spěchu odkrývali hlavně maskovaných děl. Buzzard sám dohlížel na usazení baterie a postavil děla nabitá kartáči tak, aby palbou pokrývala vzdálenější stranu ohrazeného čtverce, kde stáli Llewellynovi muži. Námořníci ze Zlatého deště neměli ani tušení o ukrytých dělech, ale rychle se vzpamatovali z šoku, který v nich zanechala chladnokrevná vražda jejich velitelů. S temným zlobným řevem tasili meče, ale bez důstojníka, který by zavelel váhali, a drželi se zpátky. Buzzard vzal Schreudera za ruku. "Rychle pryč. Pospěšte!" zahučel mu do ucha a táhl ho ven z prostoru ringu.

"Proboha, vždyt vy jste Llewellyna zavraždil!" protestoval Schreuder šokovaný Buzzardovým činem. "Neměl zbraň. Zabil jste bezbranného člověka!"
"Detaily probereme později," odbyl ho Cumbrae a v okamžiku, kdy muži ze Zlatého deště protrhli hrazení ringu, strhl plukovníka do mělkého okopu v písku, který tam nechal vyhrabat.
"Co to děláte?" protestoval Schreuder. "Okamžitě mě pusťte!"
"Zachraňuju vám život, vy zatracený idiote," křičel mu Cumbrae do ucha a stáhl mu hlavu pod hranu okopu. Ve stejném okamžiku dělová salva zametla pláž. Buzzard pečlivě stanovil vzdálenost, aby dosáhl maximálního účinku střelby. Námořníci se ocitli v zóně smrti. Smršť olova zvedla písek a proměnila ring v oslepující bílé peklo. Salva srazila většinu Llewellynových mužů a ti, kteří přežili, se potáceli jako opilí. Cumbrae vyhrabal svůj oboustranný meč ukrytý na dně příkopu pod vrstvu písku a vyskočil, aby zajistil zbytek mužů ze Zlatého deště. Ale to už se z dělového kouře vyřítili jeho muži, a dřív než stačil vykřiknout: "Dost! Milost těm, kdo se vzdají!", zlikvidovali téměř celý zbytek zdecimované posádky.
Muži ani pak nedbali jeho příkazu a jako šílení doráželi raněné. Cumbrae musel zjednat pořádek pěstmi a plochou čepele svého meče.
"Proklatě! Potřebuji posádku pro Zlatý déšť. Nechte mi naživu aspoň tucet." Nestačili mu vyhovět, a když masakr skončil, zůstalo naživu jen devět. Leželi v písku s nohama i rukama spoutanýma.
"Za mnou!" zařval Buzzard a vedl svou posádku ke člunům ze Zlatého deště. Naskákali do nich, chopili se vesel a hnáni Buzzardovými kletbami, veslovali k zakotvené lodi jako o život. S šavlemi a pistolemi v rukou vylézali na palubu Zlatého deště. Sam Bowles však už žádnou pomoc nepotřeboval.
Se svou přepadovou skupinou se přehnal lodí jako bouře. Paluba byla kluzká krví a všude se válela těla pobitých námořníků.
Jen u přední nástavby ještě hlouček Llewellynových mužů zoufale vzdoroval přesile. Když však spatřili Buzzarda s novými silami, odhodili zbraně. Pár těch, kteří uměli plavat, naskákalo do vody, a zbytek padl na kolena a prosil o milost.
"Ušetřete je, mistře Bowlesi!" řval Cumbrae. "Potřebuji námořníky!" Pak vytrhl mušketu z rukou nejbližšího muže, běžel k hrazení a zamířil na hlavu jednoho z prchajících plavců. Měl nečekané štěstí, protože muž s lebkou porostlou šedivými štětinami okamžitě zmizel pod vodou a jen růžová skvrna na hladině označovala místo, kde ho bylo vidět naposled. Muži kolem Cumbraeho zajásali a následovali jeho příkladu. Začali střílet prchající námořníky na vodě jako divoké kachny.
Střelci povolávali na své cíle a uzavírali sázky, který z nich bude úspěšnější.
"Kdo dá pět šilinků za támhletoho lumpa s blond culíkem?" Sam Bowles se dostavil ke Cumbraemu s pyšným úsměvem a hrdě vztyčenou hlavou. "Loď je vaše, pane."
"Dobrá práce, Bowlesi." Buzzard mu uštědřil pochvalný šťulec do zad, který málem Sama porazil. "V podpalubí se určitě ještě někdo skrývá. Vyžeňte je ven a zkuste je dostat živé. Ostatní ať nasednou do člunů a vytáhnou tamty." Ukázal na několik plavců směřujících k houští mangrove. "Jdu do kapitánovy kajuty pro lodní dokumenty. Zavolejte mě, až je všechny pochytáte." Vykopl zamčené dveře Llewellynovy kajuty a pohledem přejel přepychově zařízený interiér - vyřezávaný nábytek a závěsy z jemného sametu. V zásuvce psacího stolu našel klíč od těžké železné truhlice přišroubované k podlaze pod kavalcem. Objevil v ní měšec s penězi, které Llewellynovi vrátil. "Jsem ti nesmírně zavázaný, Christophere," neodpustil si ironickou poznámku. "Tam, kam se ubíráš, je nebudeš potřebovat." Vzal měšec a vsunul ho do kapsy. Pod ním objevil další. Na desku stolu vysypal hromádku zlatých mincí a pečlivě je přepočítal.
"Dvě stě šestnáct liber, pět šilinků a dvě pence. Zřejmě peníze na provoz lodi.
Taková šetrnost! Ale dovedu být vděčný za každý příspěvek."
Oči mu zasvítily, když zahlédl malou dřevěnou truhličku, a prohlédl si ji. Na jejím víku byl vyryt nápis: "The Hon. Vincent Winterton." Zámek truhličky nedokázal dlouho vzdorovat Buzzardově dýce. S úsměvem nechal téct proud zlaťáků mezi prsty. "Bezpochyby hazardní prohra dobrého plukovníka Schreudera. Nebudu ho vystavovat pokušení a postarám se mu o ně sám." Nalil si pohárek brandy z kapitánových zásob, posadil se ke stolu a prohlížel lodní deník. Poslední záznamy byly docela zajímavé, ale odložil ho stranou a probíral se dalšími dokumenty. Přečetl si partnerskou smlouvu podepsanou lordem Nevernem, který, jak se zdálo, loď vlastnil.
"Bývávalo, Vaše lordstvo," zazubil se. "S lítostí vám musím sdělit, že nyní je Zlatý déšť můj." Soupis nákladu přinesl zklamání. Zlatý déšť vezl povětšině jen levné zboží, nože, sekery, oblečení. korálky a měděné kroužky. Ale kromě toho ještě objevil pět set mušket a slušnou zásobu střelného prachu.
"Vida! Tak ty ses chystal pašovat zbraně? Styď se, můj drahý Christophere." Potutelně se usmál. "Najdeme něco lepšího na zpáteční cestu," sliboval sám sobě a přihnul si brandy. Třídil další doklady. Našel druhý dopis, ve kterém Nevern souhlasil s vysláním Zlatého deště do služeb Frestera Johna, a také květnaté psaní od hraběte Claredona, kancléře a strážce pečetě. Vřele v něm doporučoval Christophera Llewellyna vládci Etiopie.
"Aha! Tohle má nějakou cenu. Po drobné změně jména může dobře posloužit i mně!" Pečlivě dopis složil a vrátil ho do železné truhlice spolu s penězi a dokumenty. Klíč od truhlice si přivázal na šňůrku kolem krku. Než dopil brandy, zvážil možnosti, které se před ním otvíraly. Válka na Velkém rohu ho lákala. Vody Indického oceánu brzy zčeří jihovýchodní pasát a na jeho umírněných křídlech vyšle Velký mogul k africkým břehům své džunky naložené vojáky a zbožím. Výhod stejného větru využijí v Arabském moři také každoroční poutníci do rodného města Prorokova. Potentáti a princové, ministři a bohatí kupci ze všech koutů Orientu povezou poklady, aby je mohli obětovat v posvátných mešitách a chrámech Mekky a Mediny. O takovém bohatství si doposud mohl nechat jen zdát.
Cumbrae ještě chvíli snil o rubínech velikostí holubích vajec a ještě větších safírech. Před očima mu defilovali sloni přetížení nákladem zlatých a stříbrných prutů. S Rackem a Zlatým deštěm nenajde jediného černého pohana, který by

se s ním mohl měřit. Mizerný poklad Frankyho Courteneye bledl ve stínu těchto představ. Ale ani tak nedokázal plně potlačit zklamání, že se mu ho nepodařilo najít. "Až tuhle lagunu opustím, kostmi Jiriho a jeho černých druhů ozdobím pláž na památku své návštěvy," utěšoval se hlasitě. Z úvah ho vyrušil Sam Bowles. Vstrčil hlavu do dveří kajuty a řekl: "Prosím za prominutí, Vaše lordstvo. Nerad ruším, ale máme všechny uprchlíky. Nikomu se nepodařilo zmizet." Buzard vstal vděčný za důvod k přerušení hořkých myšlenek. "Dvaačtyřicet tvrdých prosolených mužů," hlásil Sam pyšně. "Zdravých na těle i na duši."
"Nikdo není zraněný?" divil se Buzzard.
"Vím, že zrovna netoužíte po roli ošetřovatele," odpověděl Sam šeptem. "Kdo nebyl fit, tomu jsme podrželi hlavu pod vodou, aby se dostal spíš do království Ježíšova. Pro většinu z nich to bylo stejně milosrdenství."
"Překvapuje mě tvůj soucit, Bowlesi," zavrčel Cumbrae, "ale příště mě ušetři podobných trapných detailů. Víš, že jsem člověk citlivé nátury." Začal uvažovat, co se zajatci.
Navzdory Samovu ujišťování byli mnozí pěkně zřízení. Rozbité lebky, zkrvavené rty a natržené uši nebyly žádnou výjimkou.
Muži klopili hlavy a nikdo na něho ani nepohlédl. Pomalu přecházel kolem řady dřepících námořníků, zvedal jim obličeje a studoval jejich tváře. Když se z konce řady vrátil, oslovil je žoviálně. "Poslouchejte mě, mládenci. Pro každého z vás se tu najde kavalec. Poplujte se mnou a dostanete šilink za měsíc a podíl na kořisti. A jako že se jmenuji Agnus Cumbrae, bude co dělit. Čekají vás pytle zlata a stříbra." Neodpověděl nikdo a Buzzard se zamračil. "Jste němí, nebo vám ďábel svázal jazyky? Kdo se poplaví s Cochranem z Cumbrae?" Nad palubou dál viselo těžké ticho. Cumbrae přistoupil k jednomu zajatci, jehož tvář mu připadala inteligentní. "Jak se jmenuješ, chlapče?"
"Dave Morgan."
"Popluješ se mnou, Morgane`?" Muž pomalu zvedl oči a pohlédl na Buzzarda. "Já viděl, jak byli zabiti mladý pan Winterton a kapitán. Nebudu se plavit s pirátem a vrahem."
"Pirátem!" zařval Buzzard. "Ty se opovažuješ nazvat mě pirátem, ty kuse smradlavého hovna! Narodil ses, abys nakrmil racky, a to také uděláš!" Vytasil meč a rozťal hlavu Davyho Morgana až po ramena. S mečem oď krve kráčel kolem řady vězňů.

"Je mezi vámi ještě někdo, kdo by chtěl tvrdit, že jsem pirát?" Nikdo neodpověděl. Cumbrae se obrátil na Sama Bowlese.
"Zamkněte je všechny v podpalubí. Dostanou na den suchar a pintu vody, aby mohli vážně uvažovat o mé nabídce. Za pár dní si promluvíme znovu. Uvidíme, jestli nezmění názor." Odvedl Sama stranou a oslovil ho klidnějším tónem. "Zůstalo tu ještě spousta škod po bouři," ukázal do ráhnoví. "Loď je nyní pod tvým velením, tak si jí hleď a pusť se do práce. Chtěl bych co nejdřív zmizet z tohoto bohem zapomenutého kotviště. Rozumíte, kapitáne Bowlesi`?" Tvář Sama Bowlese zazářila, když slyšel svůj nový titul.
"Můžete se na mě spolehnout, Vaše lordstvo." Cumbrae odkráčel k hrazení, sestoupil do člunu a zavrčel na veslaře: "Dopravte mě na pláž, ničemové." Dřív než se příd dotkla země, přeskočil lub a po kolena ve vodě se brodil k čekajícímu Schreuderovi.
"Musím s vámi mluvit, lorde," začal plukovník a Cumbrae se na něho mile usmál.
"Vaše názory mě vždy potěší, pane.Pojďte se mnou. Můžeme pohovořit a já mezitím vyřídím své záležitosti." Odešli přes pláž k lesíku.
"Kapitán Llewellyn byl...," spustil Schreuder, ale Buzzard ho okamžitě zastavil.
"Llewellyn byl bídný pirát. Bránil jsem se jen před jeho proradností." Zastavil se, vyhrnul rukáv pláště a ukázal na fialovou jizvu, která mu deformovala rameno. "Vidíte? Tohle je následek mé někdejší důvěry k Llewellynovi. Kdybych ho nepředešel, vrhli by se na nás jeho desperáti a na místě by nás povraždili. Doufám, že nyní chápete můj zásah a jste mi za něj vděčný. Mohl jste dopadnout stejně." Ukázal na skupinu svých mužů, kteří táhli po pláži za nohy mrtvoly Llewellyna a Vincenta. Kapitánova roztříštěná hlava nechávala v písku krvavou stopu. Schreuder sledoval nezvyklý pohřební průvod s pusou dokořán. Vycítil v Cumbraeho slovech varování a hrozbu.
Na okraji lesa kolem bývalého tábora Francise Courteneye byla vykopána řada příkopů a na místě jeho chaty zela hluboká jáma plná slané vody prosakující z laguny. Tam, kde dřív stával sklad koření, ležely haldy vykopané zeminy. Buzzardovi muži přitáhli těla k nejbližší díře a bez okolků je do ní shodili.
Sklouzla po příkré stěně a zmizela v kaluži na dně. Schreuder se tvářil ustaraně. "Těžko uvěřit, že Llewellyn byl takový, jak tvrdíte, protože..." Cumbrae ho však nenechal dokončit myšlenku.
"Proboha, Schreudere, pochybujete o mých slovech? Jaké další důkazy vám mám ještě předložit? Jestli vás mé činy popuzují, bude líp, když se rozejdeme. Dám vám k dispozici pinasu ze Zlatého deště s posádkou Llewellynových pirátů a můžete se vrátit na mys Dobré naděje. Tam své skrupule vysvětlíte van de Veldemu. To vám bude milejší?"
"Ne, pane, to ne," pospíšil si s ujištěním Schreuder. "Víte, že se na mys nemůžu vrátit."
"Dobrá tedy. Zůstáváte se mnou`?" Schreuder stále váhal, pozoruje hrůznou práci pohřební čety. Tušil, že kdyby dál odporoval, skončí pravděpodobně na dně díry spolu s Llewellynem a Vincentem. Pochopil, že se ocitl v pasti.
"Zůstávám dál s vámi," řekl konečně. Buzzard přikývl. "Tady je má ruka." Napřáhl pihovatou tlapu porostlou rezavými chlupy. Schreuder ji váhavě uchopil. Z jeho pohledu Cumbrae vyčetl, že začíná chápat. Od této chvíle mu konečně může věřit. Přijetím a schválením masakru důstojníků a posádky Zlatého deště se stal také pirátem a zločincem. Byl definitivně Buzzardovým mužem v pravém slova smyslu.
"Pojďte se mnou, pane, ukážu vám, co jsme tu všechno udělali." Buzzard lehce změnil předmět hovoru a vedl Schreudera kolem masového hrobu, aniž by mrtvolám věnoval pohled.
"Víte, já znal sira Francise dobře - byli jsme jako bratři.

Stále věřím, že někde blízko ukryl poklad, který vzal z Nádherné noci a Rozhodnosti. Při krvi všech svatých, tady se někde v písku válí dvacet tisíc liber." Došli k dlouhému hlubokému příkopu, ve kterém už zase pracovalo na čtyřicet Cumbraeho mužů. Mezi nimi byli i černí otroci koupení na mysu Dobré naděje.
"Jiri!" zařval Buzzard. "Matesi! Kimatti!" Otroci odhodili rýče, vydrápali se z rýhy a ustrašení stanuli před svým pánem.

"Pohleďte na ty krasavce, plukovníku. Zaplatil jsem za každého nejmíň pět set zlatých a byla to nejhorší koupě, jakou jsem v životě udělal. Zde před vašima očima máte živý příklad toho, co umí černý otrok. Vymlouvat se, lhát, krást a jebat.
Nemám pravdu, Jiri?"
"Ano, lordstvo," souhlasil Jiry s plachým úsměvem. "Je to pravda Boží." Cumbrae na něj hleděl s opovržením a pak se bouřlivě rozchechtal. "Co ty víš o Bohu, pohane?" zařval a jediným úderem pěsti srazil Jiriho zpět do příkopu. "Do práce.
Všichni tři!" Chopili se rýčů a začali zuřivě hloubit dno.
Cumbrae stál nad nimi na okraji zákopu s rukama v bok a k jeho nohám vylétávaly mraky písku. "Poslechněte, vy prašiví synové noci. Buď mi najdete a vykopete ten poklad, nebo se mnou z laguny neodplujete. Nechám vás shnít v díře, kterou si sami vyhrabete svými špinavými prackami. Slyšíte?"
"Slyšíme vás, lordstvo," odpověděli sborem. Buzzard vzal Schreudera přátelsky za paži a odváděl pryč.
"Musím připustit, že o Frankyho pokladu nic neví. Celý čas si jen vymýšlejí a já i moji chlapci už máme dost té hry na krtky. Ale teď pojďte a okuste pohodlí mého skrovného soukromí a sklenku whisky. Povíte mi, co víte o té drobné válce mezi Velkým mogulem a Presterem Johnem. Myslím, že někde jinde na nás oba čeká lepší práce a větší zisk než tady."

Ve světle ohně Hal pozoroval tváře svých druhů. Hltavě jedli uzené maso ze zásob. Lov se v posledních dnech nedařil a všichni už byli příliš unavení. Jeho námořníci nebyli nikdy otroky a těžká dřina v pevnosti je neoslabila ani na těle, ani na duchu, spíše naopak. Ale útrapy dlouhého pochodu si vybíraly svou daň a Hal cítil, že už po nich nemůže chtít víc. Althuda, kterého měl rád a důvěřoval mu, byl otrokem od dětství a nikdy nebojoval a Sabah přinesl jen zklamání. Vůbec nesplnil Halovo očekávání. Stal se z něj zatrpklý individualista, který odmítal plnit své povinnosti a neustále měl námitky proti Halovým příkazům. Jeho oblíbená odpověď zněla: "Už nejsem otrok a žádný člověk nemá právo mi cokoliv nařizovat." Sabah sotva obstojí v boji proti Buzzardovým námořníkům, uvažoval Hal v duchu. Sukeena, která se vedle něj posadila, jako by četlajeho myšlenky.
"Nedělej si ze Sabaha nepřítele," zašeptala tiše.
"To nemám v úmyslu," odpověděl, "ale každý z nás si musí plnit své úkoly." Pohlédl na ni něžně. "Ty vydáš za deset takových Sabahů, ale začínáš toho mít také dost. Dneska si nejednou zakopla, a když jsem tě nenápadně pozoroval, mělas v očích bolest. I ty slábneš, má milá. Nenasadil jsem příliš velké tempo?" Usmála se. "Jsi milý a pozorný, Gundwane. Však víš, že s tebou půjdu bez jediného posteskнutí třebas k branám samotného pekla."
"Právě že to vím, mi dělá starosti. Když si nepostěžuješ, jak poznám, že tě něco bolí?"
"Mě nic nebolí," ujišťovala.
"Tak mi odpřisáhni," trval na svém, "že ti nic nechybí."
"Přesvědčí tě tento polibek?" Nabídla mu ústa. "Vše je tak, jak si přeje Bůh, a já ti to dokážu." Vzala ho za ruku a odtáhla do temného kouta ohrady, kde připravila lože. Tělo jí při milování roztálo jako jindy, ale v jejích pohybech bylo něco podivně vláčného až lenivého. I když mu to nebylo nemilé, spíš naopak v něm vzbuzovala nezvyklou vášeň, neklid a pochyby zůstaly. Cítil, že se něco změnilo, ale nedokázal určit co.
Příští den si jí během pochodu všímal víc a zjistil, že v příkřejších úsecích cesty její krok postrádá dřívější svěžest. Později, když vedro zesílilo, začala se dokonce opožďovat.
Zwaantie na ni počkala, že jí pomůže, ale dostalo se jí rozhodného odmítnutí. Hal nenápadně zkrátil krok a protáhl polední přestávku, aby si mohla alespoň trochu odpočinout.
V noci Sukeena spala jako mrtvola a Hal došel k přesvědčení, že se snaží své potíže zatajit. Musel přiložit ucho k jejím rtům, aby se ujistil, že ještě dýchá. Nad ránem zasténala ze sna tak bolestně, až Halovi samou starostí zatrnulo u srdce. Po chvíli však znovu upadl do bezesného spánku, a když se probudil, Sukeena byla pryč. Zvedl se na lokty a rozhlédl se kolem. Z ohně už zbylo jen pár žhavých uhlíků, ale měsíc, který stál v úplňku nízko nad obzorem, poskytoval dost světla, aby poznal, že není uvnitř ohrady. U vchodu seděl Aboli na hlídce. Nad hlavou mu zářila Jitřenka, jejíž jasné světlo nedokázal ztlumit ani měsíční svit. Hal zaslechl jeho tiché zakašlání a pak zahlédl, jak si přitahuje přikrývku na ramena.
Vstal a přisedl si k němu. "Kde je Sukeena?" zašeptal.
"Odešla před chviličkou."
"Kam odešla?"
"Dolů k řece."
"A tys ji nezastavil?"
"Proč bych to dělal? Potřebovala být asi sama." Aboli se podíval tázavě na Hala.
"Promiň," omlouval se Hal. "Nechtěl jsem ti nic vyčítat, ale dělá mi starosti. Není jí dobře, ty sis toho nevšiml`?"
"Možná," přikývl Aboli. "Ženy jsou děti luny. Když přijde úplněk, tekou jako řeka za povodně."
"Jdu za ní." Hal vstal a odešel k tiché tůni, kde se koupali minulý večer. Už se chystal na Sukeenu zavolat, když ho zastavily alarmující zvuky - steny bolesti a strachu. Rozběhl se a viděl, že klečí v písku u vody. Byla nahá a její kůže svítila ve světle měsíce matnou patinou jako slonovina.

Křečovitě zvracela. Doběhl k tůni a klekl vedle ní. Zvedla k němu zoufalé oči.
"Takhle mě nemáš vidět," zašeptala chraptivě a znovu podlehla záchvatu dávení. Vzal ji kolem ramen. Byla studená a celá se třásla.
"Jsi nemocná," domlouval jí šeptem. "Proč mi to neřekneš rovnou, má lásko? Proč to přede mnou tajíš?" Utřela si rty hřbetem ruky. "Neměl jsi za mnou chodit. Nechci, abys to věděl."
"Měl bych vědět, když jsi nemocná. A ty bys měla mít ke mně tolik důvěry, aby ses mi dokázala svěřit."
"Nechci tě zatěžovat. Nechci, aby se pochod zpomalil kvůli mně." Přitiskl ji k sobě. "Ty pro mě nikdy nebudeš zátěží. Jsi jako vzduch pro mé plíce a krev pro žíly. Pověz mi po pravdě, co tě bolí?" Vzdychla a zachvěla se. "Ach, Hale, odpusť mi.
Nechtěla jsem, aby k tomu došlo. Použila jsem všechny medicíny, které znám, ale nepodařilo se mi tomu zabránit."
"Oč jde?" Hal se polekal. "Prosím, řekni mi to."
"Nosím tvé dítě." Zůstal jako opařený; nedokázal se pohnout ani nic říct. "Proč, jsi zmlknul? A proč se na mě tak díváš?
Nehněvej se." Přitiskl ji k sobě. "To není zlost, co mi zavírá ústa. To je radost. Radost z naší lásky a ze syna, kterého jsi mi slíbila." Příští den Hal změnil pochodovou formaci a nechal Sukeenu u sebe. Nedbal protestů, vzal jí košík a přidal ho ke své zátěži. Bez zavazadla už snadno udržela krok s ostatními.
Přes těžší úseky jí pomáhal a ona přestala odmítat, když viděla, jak ho těší se o ni starat.
"Nesmíš o tom říct ostatním," prosila. "Oni by pak kvůli mně zdržovali pochod."
"Jsi stejně silná jako Velký Daniel nebo Aboli," chlácholil ji.
"Ale neboj se, nepovím nic." A tak si ponechali své tajemství pro sebe. Pochodovali ruku v ruce a usmívali se na sebe jako dřív. Kdyby se Zwaantie nezmínila Althudoví a ten zase Abolimu, museli by si ostatní jen domýšlet důvody změněné nálady ve skupině. Aboli se pak choval, jako by byl sám otcem, a poskytoval Sukeeně tak dojemnou péči, že nakonec i Sabah pochopil. Procházeli právě silně zalesněnou krajinou. Šípy monstrózních lesních velikánů se zabodávaly vrcholky svých korun zdánlivě až do nebe. Hal žasl. "Ty už snad byly staré v čase zrození Krista!" prohlásil obdivně. Pod vlivem Aboliho moudrých rad si začali zvykat na divokou krajinu i velká zvířata, kterých zde potkávali bezpočet. Strach konečně přestal být jejich stálým společníkem a Hal i Sukeena se naučili radovat z divoké, neznámé krásy kolem. Zastavovali na vrcholcích pahorků, aby se na okamžik pokochali letem orla plachtícího vysoko v povětří na nehybných perutích nebo pohledem na zářivě zbarveného kolibříka velikého jako Sukeenin palec. Visel ve vzduchu na neviditelných křídlech a zahnutým zobáčkem delším než vlastní tělo sál nektar z květů. Na travnatých loukách se pásla stáda neznámých zvířat, která dráždila jejich představivost. Poznali modré antilopy, se kterými se poprvé setkali na úpatí hor, a viděli také divoké koně s výraznými pruhy v barvě krémové, šedočervené a černé. Často v dálce mezi stromy zahlédli šedé nosorožce se dvěma rohy. Poznali již, že tato monstra vzbuzující hrůzu jsou téměř slepá a že se mohou vyhnout jejich zuřivým výpadům, když je v nevelké vzdálenosti obejdou a nezkříží jim cestu. Na otevřených pláních mimo les se pohybovaly drobné skořicově zbarvené gazely v takovém počtu, že se očím jevily jako velký hnědý mrak plující pomalu krajinou. Po bocích se jim táhly vodorovné, čokoládově zbarvené pruhy a jejich pohledné hlavy korunovaly rohy, které tvarem připomínaly lyru. Vyrušeny lidskou přítomností prchaly vysokými skoky s překvapující lehkostí. Při každém výskoku se jim zablýskla sněhově bílá srst pod boky. Mnoho samic doprovázela mláďata a Sukeena vykřikovala nadšením a vzrušeně tleskala, když viděla, jak mladé gazely sají mléko z vemen matek nebo skotačí opodál. Hal ji pozoroval s dojetím. Věděl, že nosí pod srdcem dítě a že jí pohled na mláďata jiných živočichů přináší radost z tajemství, které skrývají před ostatními. Hal změřil výšku poledního slunce a za zvědavé asistence ostatních zanesl polohu do mapy. Růženec bodů na archu pergamenu pomalu směřoval k zprohýbané linii pobřeží, k místu označenému na holandské mapě jako Buffels Baii, Buvolí zátoka. Vzhlédl od mapy a prohlásil: "Od zátoky nás nyní dělí nanejvýš pětadvacet kilometrů." Aboli přisvědčil. "Dnes ráno při lovu jsem poznal kopce před sebou. Z pahorku jsem zahlédl i nízké mraky nad pobřežím. Byly docela blízko."
"Dál budeme muset postupovat s největší opatrností," varoval Hal. "Mohli bychom snadno narazit na loveckou výpravu z Racka.
Zde máme příhodné místo pro trvalejší tábor. Je tu dost vody i dříví na topení a z kopce je dobrý výhled. Zítra ráno vás s Abolím opustíme. Půjdeme zjistit, jestli Racek ještě kotví ve Sloní laguně."
"Hodinu před svítáním vyrazíme," poznamenal k Abolimu a pak odvedl stranou Velkého Daniela. "Mistře Danieli, postarej se o Sukeenu. Dobře ji hlídej a nepusť ji z dohledu."
"Bez obav, kapitáne. Bude se mnou v bezpečí." Ráno, jakmile bylo dost světla na cestu, Hal s Abolim vyšli z tábora. Sukeena je kousek cesty vyprovázela. Loučila se s Abolim.
"Šťastnou cestu a dohlédni mi na muže."
"Postarám se o něj. A ty dávej pozor na jeho syna."
"Ty protivo!" Sukeena přátelsky plácla Aboliho přes široká záda. "Jak to, že před tebou nic neutajíme? Byli jsme si jistí, že o té novině nikdo neví." Obrátila se s úsměvem na Hala. "Tak on už to ví!"
"Pak je všechno ztraceno." Hal zavrtěl hlavou. "Ode dne, kdy se dítě narodí, si ho tenhle pacholek přisvojí jako kdysi mě."
Ještě počkala, až z hřebenu kopce zamávají, ale pak ji úsměv na rtech uvadl. Při návratu zaskočila k potoku a smyla slzy z očí. V táboře Althuda vzhlédl od meče, jehož ostří právě obtahoval kamenem. "Vypadáš dobře," řekl a usmál se na ni. "I po měsících těžkého života v divočině jsi stejně krásná a svěží jako dřív."

Na pobytu ve Sloní laguně Hal s Abolim dobře poznali okolní terén. Asi kilometr a půl nad lagunou našli říčku, která ji napájela, a sešli do jejího hlubokého koryta. Po sloní stezce došli k brodu. "Nepůjdeme dál přímo," radil Aboli.

"Co kdyby dole námořníci z Racka nabírali čerstvou vodu?" Hal byl téhož názoru, a proto přebrodili mělkou vodou a vyšplhali na opačný břeh strže. Obešli kopce zadem krytí před pohledem z laguny. Vystoupili pod vrchol horského hřebenu nedaleko jeskyně s pomalovanými stěnami, kde se Hal kdysi miloval s Katinkou. Z hřebenu se otvírala panoramatická vyhlídka na lagunu a oceán za skalní branou.
"Přejdeme hřeben támhle mezi stromy, aby nás na horizontu nezahlédli," šeptal Aboli.
Hal se zasmál. "Neměj obavy, nezapomněl jsem na tvé zásady."
Přikrčeni se plížili dál, dokud se před nimi neobjevilo panoráma oceánu. Halovi poskočilo srdce radostí, když po měsících zase spatřil modré pláně se skvrnami bílých koní hnaných pasátem. Moře, které ještě donedávna ovládalo celý jeho život, mu už nepředstavitelně scházelo.
"Ještě tak mít loď!" zašeptal. "Dej bože, ať tam nějakou najdeme!" Jak se plížili dál, uviděli šedé bloky skalní brány a bašty na vjezdu do laguny. Před dalšími kroky Hal zaváhal.
Připravoval se na hrozné zklamání, kterému bude muset čelit, když najde kotviště prázdné. Jako hazardní hráč naposled potřžkávající pohárek s kostkami před hodem v sázce o život udělal poslední krok. Pak vzdychl a zaťal nehty do Aboliho svalnatého ramene.

"Racek!" zašeptal tiše jako slova díků. "A není sám. Je tam s ním ještě jedna loď." Dlouhou chvíli hleděli mlčky.
"Našels loď, kterou jsi nám slíbil," ozval se Aboli. "Když se ti jí podaří zmocnit, budeš konečně opravdovým kapitánem, Gundwane."
Lehli na břicha a dál beze slov pozorovali scénu dole.
"Co je to za loď vedle Racka'?" přerušil mlčení Hal. "Odtud nepřečtu její jméno."
"Je to Angličan," tvrdil Aboli s jistotou. "Jiná by sotva měla bramovou čnělku takového tvaru."
"Možná Walesan. Má převislou příď a osobitý tvar boků. Takhle staví lodě na západním pobřeží."
"Může být. Ale v každém případě je to válečná loď. Všimni si dělových střílen. Jen málo lodí této třídy se ji vyrovná," zamyšleně ji hodnotil Aboli.
"Dokonce lepší než Racek." Hal na ni hleděl toužebným pohledem. Aboli zavrtěl hlavou. "Na tuhle si nesmíš myslet, Gundwane. Určitě patří nějakému čestnému anglickému kapitánovi. Jestli na ni vztáhneš ruku, uděláš z nás všech piráty. Bude lip zkusit Racka." Ještě hodinu proleželi na hřebenu a studovali obě lodi a tábor mezi stromy na bližším břehu laguny. Tiše vymýšleli plán.
"Nebesa!" vykřikl Hal znenadání. "Támhle je sám Buzzard. Tu jeho rezavou hřívu bych poznal všude." Hlas mu zdrsněl nenávistí a zlobou. "Jde na druhou loď. Leze nahoru bez okolků, jako by byla jeho."
"A kdo ho to zdraví u zábradlí`!" dodal Aboli. "Mohl bych přísahat, že znám ten krok i holou lebku."
"Kde se na té fregatě vzal Sam Bowles?" divil se Hal. "Ale je to on. Aboli, tam dole se děje něco moc divného. Co myslíš, nepodařilo by se nám zjistit, oč běží?" Slunce pomalu klesalo k západu a Hal se snažil kontrolovat svoji zlost. Tam dole byli dva muži zodpovědní za otcovu mučednickou smrt. V představách se mu vracely všechny detaily zajetí a cítil, jak jeho zášť k Buzzardovi a Samu Bowlesovi spěje k bodu, kdy zvítězí nad rozumem. Silně ho to táhlo sejít dolů a pomstít otcova muka a jeho smrt.
"To nesmíš dopustit," napomínal sám sebe. "Mysli na Sukeenu a na syna." Aboli mu poklepal na rameno a ukázal dolů.
"Podívej!" Stíny šikmých slunečních paprsků zapadajícího slunce změnily pohled na tábor. "Buzzard tam kope opevnění?" divil se. "Ale nějak nadivoko. Poloha zákopů je náhodná, jakoby bez plánu."
"Jak se zdá, ve výkopu pracují všichni jeho muži. Musí mít nějaký plán...," namítl Hal a pak se rozesmál. "samozřejmě! Proto připlul do laguny. Ještě stále hledá otcův poklad."
"A je od něj pěkně daleko," ušklíbl se Aboli. "Možná ho Jiri a Matesi záměrně vedou špatným směrem."
"Matko boží! Jistěže! Ti pacholci z něj dělají hlupáka.
Buzzard nakoupil víc, než mínil. Předstírají pokoru, nazývají ho Jeho lordstvem, a přitom ho tahají za nos." Hal se zasmál té myšlence, ale pak znovu zvážněl. "Myslíš, že jsou ještě naživu, nebo je Buzzard už zamordoval?"
"Sotva. Bude je držet tak dlouho, dokud pro něj mají nějakou cenu."
"Každopádně musíme zjistit, jak se věci mají, dřív než přivedeme dolů zbytek našich lidí," usoudil Hal.
"To nebude tak snadné," vrtěl hlavou Aboli. "Kdyby nás chytili, co bude s ostatními?"
"Půjdu sám," rozhodl se Hal. "Pokud se do svítání nevrátím, musíš zpátky, varovat naše lidi."
"Ne, Hale, nesmíš riskovat. Sukeena tě potřebuje. Nech to na mně."
Hal chvíli váhal, ale pak souhlasil. "Počkám na tebe v malované jeskyni." S příchodem noci se Aboli připlížil k táboru. Slyšel hlasy námořníků, ale nerozuměl, co si říkají, a právě když se chystal doplazit blíž, ozvaly se nedaleko kroky. Aboli se přikrčil za strom a sledoval stíny přicházející dvojice.
"Nepopluji s tou lasičkou," prohlásil jeden z mužů. "Je schopen komukoliv podříznout hrdlo jen pro potěšení ze samotného činu."
"Stejně jako ty, Willy Macgregore."
"Jo, ale nepoužiji k tomu tupého nože jako Sam Bowles."
"Poplavíš se s tím, koho ti Buzzard určí, a bude konec tvému reptání," prohlásil společník. Macgregor se zastavil u stromu, za kterým se krčil Aboli, zvedl sukénku a začal močit na kmen.

"Asi máš pravdu. Při ďáblových zubech, poplavím se odtud třeba se samotným ďáblem jako kapitánem, jen když budu pryč.
Opustil jsem milované Skotsko jen proto, abych utekl z dolů, a už se zase hrabu v zemi." Vehementně otřepal kapky a

odešel.
Aboli počkal, až se dostatečně vzdálili, a pak se odplížil ke stěně nejbližší chatrče. Byla postavena z proutí a oplácaná jílem, který se místy vydrolil. Jak se plazil dál, stéblem trávy hledal spáru, která by procházela skrz. Když ji našel, přiložil k ní rty tiše zašeptal: "Jiri!" Slyšel polekaný pohyb za stěnou a o chvíli později ustrašený šepot. "Je to hlas Aboliho, nebo to mluví jeho duch'?"
"Jsem živý. Tady, cítíš můj teplý prst-to není ruka mrtvého muže." Po hodině šeptání se Aboli odplížil dolů na pláž a jako vydra vklouzl do vody laguny. Když se vyšplhal na kopec, kde opustil Hala, svítání již barvilo východní obzor odstíny citrónové zeleně a oranže zralých meruněk. V jeskyni však nikoho nenašel, a teprve když napodobil ptačí trylek, vystoupil Hal ze závěsů divokého vína kryjícího vchod.
"Nesu noviny," pozdravil ho Aboli. "Pro jednou k nám byl bůh zase laskavý."
"Povídej!" vyhrkl Hal dychtivě. Posadili se před jeskyni, odkud byl dobrý výhled na lagunu, a Aboli vypověděl dopodrobna všechno, co se dozvěděl od Jiriho. Hal vykřikl, když slyšel o masakru kapitána a posádky Zlatého deště a o tom, jak Sam Bowles topil zraněné námořníky v laguně jako koťata. "Tohle prý už i samotnému Buzzardovi smrdělo peklem."
"Nepobili všechny," pokračoval Aboli. "Jiri tvrdí, že ty, co přežili, drží v podpalubí Zlatého deště." Hal zamyšleně pokyvoval hlavou. "Také se zmínil, že Buzzard předal velení na Zlatém dešti Samu Bowlesovi."
"Pane na nebi, ten parchant má zase štěstí," durdil se Hal.
"Ale to všechno nám přináší výhodu. Zlatý déšť se stal pirátskou lodí a můžeme ho bez obav ukořistit. Bude to však zatraceně tvrdý a nebezpečný oříšek, ulovit Buzzarda v jeho vlastní noře." Odmlčel se na dlouhou chvíli a Aboli nerušil jeho myšlenky. Konečně Hal pohodil hlavou a z jeho výrazu bylo zřejmé, že dospěl k rozhodnutí. "Přísahal jsem otci, že nikomu neprozradím nic z toho, co se ti chystám ukázat. Ale okolnosti se změnily a já vím, že by mi odpustil. Pojď se mnou, Aboli."
Slezli z kopce, zamířili k říční soutěsce a našli paviání stezku vedoucí příkrým břehem na její dno. Hal vedl Aboliho dál proti proudu do míst, kde byl terén obtížně schůdný a srázy příkřejší a divočejší. Občas museli strmé kamenné výběhy obejít vodou. Každých pět set kroků zastavili a Hal pátral po okolí. Konečně spokojeně zabručel, když zahlédl na úpatí skalní stěny suchý strom. Přebrodil k němu a začal šplhat vzhůru.
"Kam jdeš, Gundwane?" volal za ním Aboli.
"Polez za mnou," volal Hal. Aboli pokrčil rameny a následoval ho. Po chvíli mu Hal podal ruku a pomohl mu na malou římsu.
Aboli se ušklíbl a řekl: "Tady je cítit doupě kapitána Frankyho. Buzzard by ušetřil spoustu času, kdyby začal hledat zde místo v lesíku nad pláží."
"Musíme dál," přerušil jeho úvahy Hal a začal se opatrně sunout po úzkém ochozu ve výšce třiceti metrů nade dnem rokle.
Když došel k místu, kde se římsa rozšiřovala a skálu dělila široká trhlina, zastavil a zkoumal kameny blokující vstup do ní.
"Nikdo tu nebyl. Dokonce ani opice nepřišly," prohlásil spokojeně a dal se do uvolňování vchodu. Když se protáhl otvorem do temnoty za ním, našmátral na kamenné polici nad vstupem křesadlo a svíčku.
Jakmile žluté světlo ozářilo prostor naplněný pytli a truhlicemi, Aboli se usmál. "Vidím, že jsi bohatý člověk, Gundwane. Ale k čemu nám teď bude všechno to stříbro a zlato'?
Tady si za to nekoupíš ani jediné sousto, natož loď, která by ti poklad odvezla." Hal přistoupil k první truhle a otevřel ji. Ve světle svíce se zaleskly zlaté cihly. "Otec umřel proto, aby mi toto dědictví zachoval, ale já bych byl raději žebrákem, jen kdyby žil." Zaklapl víko truhlice a pohlédl na Aboliho. "Ale já tu nepřišel pro zlato, jak si myslíš. Tohle je důležitější." Nakopl soudek před sebou.
"A tady to," ukázal na svazek mušket a mečů opřených o zadní stěnu jeskyně. "A ještě něco." Přistoupil k policím zaplněným různými nástroji a věcmi a zvedl kolo silného manilového provazu.
"Neshnil, je stále dobrý," poznamenal, když vyzkoušel jeho pevnost a hodil ho zpátky na polici. "Máme všechno, co potřebujeme. Aboli se posadil na truhlici naproti němu. "Jak vidím, Gundwane, máš už plán. Prozraď mi ho." Pozorně naslouchal a občas něco poznamenal.

Ještě toho rána vyrazili k táboru. Většinu vzdálenosti uběhli poklusem a krátce po poledni už byli zpátky. Sukeena jim vyšla vstříc, když je zahlédla scházet z kopce. Hal ji vzal do náruče a zatočil s ní vysoko ve vzduchu, ale pak se zarazil a opatrně ji postavil na zem, jako by byla z porcelánu. "Promiň, zacházím s tebou hrubě."
"Jsem tvá. Můžeš si se mnou dělat, co se ti zlíbí, a já budu slastná." Zvedla tvář a políbila ho. "Pověz, co jste objevili'? Je v laguně nějaká loď?"
"Jistě. Nádherná loď. Krásná loď, ale ani z poloviny ne tak krásná jako ty." Došli k řece a slezli do kaňonu. Hal dole nechal Velkého Daniela s několika muži. Neměli ani tušení o jeskyni s poklady, která se nacházela pouhých dvě stě metrů proti proudu. "Počkáte zde, mistře Danieli. Musím ostatní zavést na bezpečné místo," vysvětloval. "Dobře se skryjte, vrátím se po setmění." Hal odvedl skupinu na druhý břeh soutěsky a dál do kopců. Když je obešli, přiblížili se k písčinám oddělujícím vnitrozemí od malého ostrova, na kterém stavěli zápalné vory. V tu dobu už bylo pozdní odpoledne a Hal je nechal do soumraku odpočívat. S příchodem tmy přebrodili mělčiny a ukryli se v houští ostrova.
"Nemůžeme si dovolit žádné ohně," připomínal Hal. "A budeme mluvit jen šeptem. Zwaantie, ty nesmíš dopustit, aby malý Bobby začal plakat. Zůstaňte pohromadě a nikdo se nevzdálí.
Dokud se nevrátím, přebírá velení Ned, tak ho poslouchejte."
Hal s Abolim přešli ostrov na stranu přivrácenou k pláži.

Místo, kde stavěli zápalné vory, už silně zarostlo, a tak museli chvíli hledat, než v podrostu objevili zbylá plavidla s dvojitými trupy, která nestihli použít při útoku na Racka.
Přitáhli je blíž ke břehu.
"Budou ještě vůbec schopné plavby`?" pochyboval Aboli.
"Zdá se, že Ned odvedl dobrou práci," odpověděl Hal. "Drží stále pěkně pohromadě, a když odhodíme náklad dřeva, věřím, že nám dobře poslouží." Zbavili vory polen napuštěných smůlou.
"Tak je to lepší," konstatoval spokojeně Hal. "Jsou lehčí a budou lépe ovladatelné." Znovu je přikryli větvemi. "Do rána máme spoustu času." Vrátili se k ostatním. Většina už spala a jen Althuda byl vzhůru. "Nebuť Sukeenu," připomínal. "Je unavená a potřebuje si odpočinout."
"Kam jdete?" vyzvídal Althuda.
"Není čas na vysvětlování," odbyl ho Hal. "Do svítání jsme zpátky." Přebrodili mělčiny a pospíchali temným lesem do kopců. Na hranici lesa se Hal zastavil. "Málem bych zapomněl, musím ještě něco najít." Vraceli se zpátky dolů k blikajícím světlům tábora. Každou chvíli Hal zastavil a hledal starý silný strom.
"To bude on." Hrotem meče prohrabával měkkou půdu mezi kořeny. Když ocel narazila na kov, pokračoval holýma rukama.
Konečně zvedl zlatý řetěz a podržel ho na světle hvězdného nebe.
"To je pečeť tvého otce," poznal šperk okamžitě Aboli.
"Ano, a ještě jeho prsten a medailonek s portrétem mé matky."
Hal vstal a čistil předměty od hlíny. "Konečně se zase cítím jako celý člověk." S těmi slovy vložil cennosti do koženého váčku.
"Jdeme, než nás tu objeví." Zpět do kaňonu řeky se dostali až po půlnoci. Na břehu je Velký Daniel zastavil.
"Jsem to já," uklidnil ho Hal šeptem. Po jeho ujištění vylezli z úkrytu i ostatní.
"Zůstaňte ještě zde," nařídil Hal. "Za chvíli se s Abolim vrátíme." Oba vyrazili po břehu proti proudu řeky. V jeskyni při chabém světle svíčky svázali šavle po desíti. Hal bez váhání vysypal drahocenný obsah jedné z truhlic na zem do rohu jeskyně a místo zlata do ní uložil deset pistolí. Pak ke vchodu dokutáleli dva soudky s prachem. Vystrčili a zajistili trám s kladkou, Hal slezl dolů a Aboli mu na domluvený signál postupně spustil zbraně i prach. Po strastiplné cestě dolů korytem řeky se znovu ocitli před Danielem.
"Tyhle zbraně mi jsou nějak povědomé," usmál se, když si ve světle vycházejícího měsíce prohlédl svazek šavlí.
"Ještě něco ti bude povědomé." Ukázal na dva těžké soudky prachu. S přiměřenými břemeny šplhali nahoru roklí, kde je složili a vrátili se pro zbytek. Konečně s celým nákladem klopýtali dolů lesem. Hal si dovolil jen malou zacházku do jeskyně s malbami. Složili tam soudky prachu spolu se smotkem zápalné šňůry a třemi šavlemi. Těsně nad ránem se konečně připojili k Althudově skupině na ostrově a posnídali trochu uzené zvěřiny, kterou jim nachystaly ženy. Jakmile se ostatní zahrabali do svých kožešin, odvedl Hal Sukeenu stranou a ukázal ji pečeť Řádu a medailon.
"Kdes to našel, Gundwane?"
"Ukryl jsem je v lese v den svého zajetí." Sukeena si prohlížela portrét v medailonku. "Kdo je ta žena?"
"Edwina Courteneyová, moje matka."
"Ach, Hale, ta je krásná. Máš oči po ní."
"Dej mi syna se stejnýma očima."
"Pokusím se, slibuji. Budu se snažit z celého srdce."

Pozdě odpoledne Hal vzbudil ostatní a přidělil jim úkoly.
"Sabahe, ty zbavíš pistole střel i prachu a znovu je nabiješ.
Pak je zabalíš zpátky do truhlice tak, aby zůstaly suché."
Tentokrát se dal Sabah do práce ihned a bez reptání.
"Velký Daniel mi pomůže naložit vory. Nede, ty vezmi ženy a vysvětli jim, jak ti pomůžou spustit na vodu druhý vor, až přijde pravý čas. Veškerá zavazadla musí zůstat zde. Nezbude místo pro žádnou dodatečnou zátěž."
"A mé brašny?" ohradila se Sukeena. Hal chvíli váhal a pak rozhodně přikývl. "Tvé tašky také." Sukeena neprotestovala, jen na něj zamyšleně pohlédla přes dlouhé řasy. Pak spolu se Zwaantií odešly za Nedem.
"Aboli, ty půjdeš se mnou." Vzal ho za ruku a tiše odešli na horní konec ostrova. Doplížili se k okraji houštin, odkud mohli sledovat čluny vytažené na pláž pod táborem. Během pozorování Hal vysvětloval jemnější detaily a drobné změny připraveného plánu. Aboli občas přikývl a nakonec prohlásil:
"Je to jednoduchý a dobrý plán. Jestli nám budou bohové nakloněni, vyjde." Při západu slunce se zaměřili na obě kotvící lodi a ruch na pláži. Jakmile se setmělo, parta hloubící zákopy ukončila práci a část mužů sešla k vodě umýt se. Zbytek nasedl do člunů a odjel na Racka. Kouř z ohňů v táboře prosakoval korunami stromů a padal na hladinu laguny. Bledě modrý opar přinášel vůni pečených ryb a hlasy námořníků.
Byly natolik zřetelné, že se dalo částečně vyrozumět, o čem je řeč. Ale povětšině šlo stejně jen o bouřlivé hádky kořeněné kletbami a křiklavými přísahami. Dvakrát by Hal mohl odpřisáhnout, že zaslechl i Buzzardův hlas. Než na lagunu padla tma, odrazil od Zlatého deště člun a zamířil k pláži.
"Ten muž na zádi je Sam Bowles," řekl Hal hlasem plným pohrdání.
"Kapitán Bowles, pokud Jiri nelhal," opravil ho Aboli.
"Je čas jít," oznámil Hal, když obrysy obou kotvících lodí začaly splývat s tmou. "Víš, co máš dělat, a Bůh ať tě provází," dodal a pevně stiskl Aboliho paži.
"Tebe také, Gundwane." Aboli vstal a odešel k vodě. Plaval neslyšně a na temné hladině za ním zůstávala fosforeskující brázda. Hal se vrátil k ostatním. Posadili se kolem něj v těsném kruhu a vyslechli poslední instrukce. Na

závěr musel každý pokyny zopakovat a Hal je trpělivě opravoval, pokud se zmýlili.
"Nyní nezbývá než čekat, až Aboli dokončí svou práci."

Na břehu Aboli bez otálení vylezl z vody a zamířil k lesu. Než se dostal k jeskyni s malbami, teplá večerní bríza mu osušila tělo. Dřepl k soudkům prachu a dal se do práce. Ze smotku zápalné šňůry uřízl dva kusy. První, dlouhý nějaké dva metry, měl dohořet přibližně za deset minut, zatímco druhý, s trojnásobnou délkou, měl hořet úměrně delší dobu. Odhady času byly samozřejmě velmi nepřesné, protože šňůra hořela nestejnoměrně a často selhala úplně. Pracoval rychle, a když byl s přípravami hotov, přivázal si na záda tři šavle, na ramena naložil soudky s prachem a vyšel z jeskyně. Minulou noc si při návštěvě tábora všiml, že Buzzardoví muži se na břehu chovali bezstarostně; měsíce jednotvárného pobytu v táboře otupily jejich ostražitost. Dokonce i hlídky ukolébané zdánlivým klidem a bezpečím vykonávaly své povinnosti jen formálně. Ale Aboli se nespoléhal na jejich nedbalost. Opatrně se kradl blíž k okraji tábora, odkud dobře viděl na muže okolo ohňů. Mnoho z nich poznal, ale Buzzarda ani Sama Bowlese mezi nimi nenašel. První soudek s kratším doutnákem posadil do houští na okraji tábora, kam až se odvážil. Aniž by doutnák zapálil, odplížil se k zákopům, kde Buzzardovi muži hledali poklad. Druhou nálož umístil u zákopů a zamaskoval ji pískem a zbytky materiálu používaného k jejich zpevnění. Pak na dno výkopu rozmotal zápalnou šňůru a vytáhl křesadlo. Skrčil se, aby tělem zastínil světlo jisker, a zapálil její konec.
Chvilku čekal, až se spolehlivě rozhoří, a odplížil se zažehnout roznětku soudku v houští.
"První výbuch způsobí zmatek," vysvětloval Hal, "a než se vzpamatují, vybuchne jim druhá bomba rovnou pod nosem." Se svazkem šavlí na zádech pospíchal pryč. Stále hrozilo nebezpečí, že některá z roznětek dohoří mnohem dřív a odpálí nálož předčasně. Konečně našel pěšinu vedoucí dolů k pláži, ale dvakrát z ní musel odbočit, když před sebou zaslechl kroky. Jednou dokonce nestačil zmizet včas. Zachránil však situaci, když si s přicházejícím pirátem vyměnil vrčivé:
"Dobrou noc;!" Proti záři ohňů vyhledal hliněnou chatu, kde spal Jiri se svými druhy, a připlížil se k zadní stěně. Jiri reagoval na výzvu okamžitě. "Jsme připraveni, bratře." Tón jeho hlasu byl opět jasný a plný života. To tam bylo včerejší kňučení otroka. Aboli složil šavle. "Nesu vám zbraně." zašeptal. Jiriho ruka se vynořila z díry ve stěně a Aboli mu je po jedné podával.
"Čekejte, dokud neuslyšíte výbuch," varoval Aboli šeptem.
"Rozumím." Aboli se odplížil k rohu stavení a rozhlédl se.
Strážný seděl na obvyklém místě přede dveřmi. Zatím nespal.
Kouřil hliněnou dýmku s dlouhou troubelí, a kdykoliv potáhl, zasvítila ve tmě hořící náplň tabáku. Aboli, skrčený za rohem chýše, čekal. Čas se vlekl tak pomalu, že začal mít obavy, jestli první šňůra neselhala a nezhasla dřív, než dosáhla cíle. Právě když se rozhodl, že ji půjde zkontrolovat, proletěla táborem vlna exploze. Strhala větve ze stromů, rozmetala táborové ohně a odnesla doškovou střechu chatrče.
Dokonce napůl rozbořila i její čelní stěnu a srazila strážného přede dveřmi. Ležel na zádech a snažil se dostat na nohy, ale břicho mu nedovolilo postavit se dostatečně rychle. Aboli mu šlápl na prsa, přišpendlil ho šavlí k zemi a potlačil. Tělo strážného se jen křečovitě zachvělo a zůstalo ležet bez pohybu. Aboli od něj odskočil a uchopil provazový úchyt na dveřích. Pod společným náporem čtyř mužů dveře povolily.
"Jdeme, bratři." Aboli je vedl dolů k pláži. Tábor byl vzhůru nohama a temnotou zněl křik, kletby a sténání.
"Do zbraně! Byli jsme napadeni," řval Buzzard. "Na ně, hoši!"

"Peteyi! Kde jsi, můj chlapče'?" volal plačtivě jakýsi zraněný námořník na svého milence z lodi. "Zabili mě! Pojď ke mně, Peteyi." Od hořících polen odhozených výbuchem do křoví se chytil les a rychle se šířící plameny požáru dodávaly scéně pekelné osvětlení. Jako duše v předpeklí v něm pobíhaly postavy sem a tam. Někdo vystřelil z muškety a v okamžení se rozezněla pravá kanonáda. Zpanikaření námořníci začali pálit do stínů kolem a výsledkem byly další bolestné výkřiky. Střely z mušket si vybíraly cíle ve vlastních řadách.
"Ti bastardi jsou v lese za námi!" překřičel vřavu Buzzard.
"Za mnou, stateční braši!" snažil se usměrnit své námořníky.
Z pláže se hrnuli další, ale vběhli přímo do střel svých nervózních druhů v lese. V domnění, že se jedná o útočníky, palbu opětovali. Aboli doběhl na pláž a našel tři prázdné čluny vytažené na břeh. Posádky je opustily, když poslechly Buzzardovu výzvu a běžely mu na pomoc;.
"Kde je nějaké nářadí?" vyštěkl na Jiriho.
"Ve skladě." Jiri se rozběhl k přístavku, kde se o stěnu opíraly krumpáče, rýče a jiné pracovní nástroje. Aboli zastrčil šavli do pouzdra a uchopil železnou tyč. Ostatní následovali jeho příkladu a běželi za ním zpět ke břehu. Vrhli se na čluny a několika údery prorazili dna dvou z nich.
"Jedeme, času není nazbyt," poháněl je Aboli. Odhodili tyče, naskákali do třetího neporušeného člunu a chopili se vesel. Ze všech sil veslovali k temné siluetě fregaty, která se nezřetelně rýsovala ve tmě, osvětlená plameny požáru. Byli jen pár metrů od břehu, když se z lesa vyřítil houf pirátů.
"Zastavte! Vraťte se!" křičel jeden z nich.
"Ty černé opice ukradly člun."
"Nenechte je utéct!" Prásknl výstřel a nad hlavami veslařů zabzučela kulka. Sehnuli se níž a plnou silou se opřeli do vesel. Nyní už ze břehu střílel každý, kdo měl v ruce zbraň, a střely vyhazovaly v těsné blízkostí člunu spršky vody. Pár jich dokonce skončilo v trupu lodice. Několik pirátů naskákalo do zbylých dvou člunů a vydali se stíhat uprchlíky. Ale bojový ryk brzy vystřídaly kletby a rozhořčené výkřiky. Čluny s proraženými dny nabíraly vodu a začaly se potápět. Protože jen málo z námořníků umělo plavat, přešel zlobný ryk v žalostné volání o pomoc. V té chvíli otřásla táborem

druhá exploze.
Napáchala daleko větší škody, protože Buzzardovi muži vběhli přímo do jejího středu.
"To je na chvíli zaměstná," zabručel Aboli. "Pospěšme k fregatě a Buzzarda nechme na pospas jeho bratranci ďáblovi."

Hal nečekal s vypuštěním voru na první výbuch. S pomocí ostatních mužů ho stáhl na vodu a naložil na něj muškety a truhlici s pistolemi. Sabah ho držel, zatímco ostatní se vrátili pro druhé plavidlo. Zwaantie vylezla na vor, a když se usadila, Velký Daniel jí podal Bobbyho. Hal zvedl Sukeenu, dal jí letmý polibek a opatrně ji posadil na záď voru.
"Dokud nezajistíme loď, drž se v bezpečí a poslouchej Neda.
Ví, co má dělat," připomněl jí a s Danielem běžel zpátky k prvnímu prámu, aby se ujal velení. Oba ptáci, Sparrow i Finch, se k němu přidali stejně jako zbytek mužů. Potřeboval každou bojeschopnou ruku. Potlačili vor do kanálu, plavali vedle něj a řídili ho k zakotvené fregatě. Odliv skončil a nastávající příliv jim ulehčoval práci. Sto padesát metrů před Zlatým deštěm Hal zašeptal. "Pozor, chlapci, nemůžeme přijet bez pozvání." Pověsili se na vor a nechali se pomalu unášet přílivem. Noc byla tichá. Slyšeli hlasy mužů z pláže a tlumené nárazy ráhen. Loď se mírně pohupovala na kotvě a vršky jejích stěžňů opisovaly proti hvězdné obloze sotva postřehnutelné kruhy.
"Aboli má potíže," přerušil ticho Velký Daniel. "Zřejmě musíme na palubu i bez jeho diverze."
"Počkej!" uklidňoval ho Hal. "Aboli nikdy nezklamal." Viseli ve vodě s nervy napjatými do krajnosti. Za nimi se ozvalo tiché šplouchání. Hal se ohlédl a viděl, jak se od ostrova blíží stín druhého voru.
"Ned je příliš nedočkavý," poznamenal Velký Daniel.
"Plní jen mé příkazy," zastal se ho Hal, "ale nesmí se dostat před nás."
"Jak ho zastavíme?"
"Doplavu k němu," odpověděl Hal, pustil se voru a tichými tempy zamířil k druhému plavidlu. Jakmile se k němu přiblížil, začal šlapat vodu a tiše zavolal: "Nede!"
"Ano, kapitáne," stejně tiše odpověděl Ned.
"Máme drobné zpoždění. Zůstaňte zde a čekejte na první výbuch. V žádném případě nás nesmíte předjet. Až uslyšíš detonaci, vyjeď a přivaž vor ke kotevnímu lanu fregaty."
"Ano, kapitáne," opakoval Ned. Hal zvedl hlavu a zahlédl proti nebi obrys Sukeeniny tváře sklánějící se nad hladinu. Odolal pokušení připlavat blíž a promluvit s ní. Věděl, že láska by mu zchladila bojový žár v krvi, a proto se otočil a plaval zpět. Sotva se stačil přichytit svého voru, rozřízla noční ticho mohutná exploze. Její ozvěna odražená okolními kopci křižovala klidné vody laguny. K temné obloze vyšlehly plameny, které na okamžik ozářily scénu jako za svítání. Hal zřetelně viděl každou plachtu a detaily lanoví fregaty, ale po hlídce u kotvy či přítomnosti lidí na palubě nebylo ani stopy.

"Jedeme!" zavelel Hal. Směle vyrazili a vzdálenost mezi vorem a fregatou se rychle zmenšovala. V několika minutách byli u ní. Za tu chvíli se situace na břehu radikálně změnila.
Slyšeli křik a výstřely z mušket. Z lesa nad pláží vyšlehly první nesmělé plameny a Hal se obával, aby je v sílícím světle nezahlédli z fregaty. S úlevou doplavali do stínu vrženého trupem lodi, a když se ohlédl, spatřil Nedův vor plující v těsném závěsu. Sledoval ještě, jak dojíždí ke kotevnímu lanu a jak se ho Sukeena na přídi chytá. S uspokojením také zaregistroval člun houpající se u boku fregaty a provazový žebřík spuštěný z její paluby. Člun i žebřík byl prázdný a ani u výlezu nebyto nikoho vidět. Avšak z paluby k nim doléhaly tlumené hlasy posádky, která se zřejmě shromáždila na opačné straně a pozorovala drama na pláži. Dotlačili prám posledních pár metrů a lehce přirazili k boku člunu. Hal na něj bez otálení přeskočil a začal stoupat po žebříku nahoru. Část posádky, která zůstala na fregatě, pozorovala dění na pláži přesně, jak čekal. Nemile ho však překvapil počet mužů. U zábradlí fregaty se tísnilo nejmíň padesát námořníků; naštěstí byli plně zaujati divadlem na břehu. V okamžiku, kdy se chystal vystoupit na palubu, zahřměl od lesa druhý mocný výbuch.
"Při bohu. nebudeme přece jen tak přihlížet," vykřikl jeden z pirátů Sama Bowlese. "Tam se strhla velká mela."
"Kamarádi mají potíže, potřebují naši pomoc;," přidal se jiný.
"Já nikomu nic nedlužím a nikomu pomáhat nepůjdu," prohlásil třetí.
"Shamus má pravdu. Ať si Buzzard vybojuje svou bitvu sám.
Netoužím po tom, aby mi někdo ustřelil palici." Hal se vyšvihl na palubu a tuctem rychlých kroků doběhl k přístřešku u přední nástavby. Odtud se rozhlížel po palubě. Jiri mu řekl, kde má hledat průlez do podpalubí, ve kterém je zadržována původní posádka fregaty. Průlez se bohužel nalézal v dohledu mužů u zábradlí. Ohlédl se. U bočního výlezu se objevila hlava Velkého Daniela. Nemohl už déle váhat, a tak vyskočil a doběhl k poklopu průlezu a poklekl k němu. Vedle ležela palice, ale Hal se ji neodvážil použít. Okamžitě by na sebe přitáhl pozornost. Tiše zaklepal na poklop jílcem meče a zašeptal:
"Hej, vy tam dole ze Zlatého deště, slyšíte mě?" Z útrob lodi odpověděl tlumený hlas se zpěvným keltským přízvukem.
"Slyšíme. Kdo je to?"
"Čestný Angličan, který vás přišel osvobodit. Budete s námi bojovat proti Buzzardovi?"
"Bůh ti žehnej, Angličane! Prahneme po krvi toho bídáka." Hal se rozhlédl. Velký Daniel už táhl svazek šavlí a Althuda, Sparrow a Finch za ním nesli zbytek. Hal otevřel truhlici s nabitými pistolemi. Na první pohled vypadaly suché a připravené ke střelbě.

"Máme pro vás zbraně," zašeptal Hal muži pod krytem.
"Připravte se zvednout poklop ihned, jakmile vyrazím klíny.
Pak musíte rychle ven. Při boji budeme všichni volat jméno vaší lodi, ať se nepobijeme navzájem." Hal pokynul

Danielovi a zvedl těžkou palici. Velký Daniel uchopil okraj poklopu a Hal udeřil. První klín s rachotem letěl po palubě. Ráznými údery vyrazil zbývající dva klíny. Spojeným úsilím Velkého Daniela nahoře a posádky ze Zlatého deště uvězněné dole poklop s praskotem povolil a z otvoru se vyrojili vězni jako vzteklé vosy z pobořeného hnízda.
Teprve nyní si Bowlesovi muži všimli hluku a křiku za sebou, otočili se a s ústy dokořán nechápavě hleděli, co se to děje.
Trvalo jim hodnou chvíli, než pochopili, že loď byla přepadena a zajatci osvobozeni. Ale to už před nimi stál Hal a Velký Daniel s šavlemi v rukou. Za nimi Althuda zápasil s křesadlem a spěšně zapaloval doutnáky pistolí. Wally a Stan rozdávali šavle osvobozeným námořníkům vylézajícím z podpalubí. Sam Bowles konečně zavelel a smečka pirátů vyrazila s divokým řevem od zábradlí. Dvacetinásobná přesila tlačila Hala s Danielem zpátky, ale oba se bili statečně a ustupovali jen pomalu. Ta chvilka, po kterou zadrželi piráty, však stačila, aby se námořníci ze Zlatého deště zapojili do boje. V minutě byla paluba plná bojujících mužů. V nastalé skrumáži jedině válečný pokřik rozlišoval nepřítele od nově získaných spojenců. Na ječení Samuela Bowlese: "Cochran Cumbrae!" odpovídali Haloví muži výkřiky: "Sir Hal a Zlatý déšť!"
Členové původní posádky fregaty byli posedlí touhou po odplatě - nejen za své věznění, ale také za vraždu svých důstojníků a utopení druhů. Hal a jeho společníci měli k nenávisti tisíckrát pádnější důvody; na možnost vyrovnat si účty čekali neskonale delší dobu. Posádka Sama Bowlese bojovala jako zaskočená zvěř. Věděli, že nemůžou očekávat pomoc ze břehu ani milost od svých protivníků. Oba tábory byly prakticky rovnocenné co do počtu, ale muže z původní posádky fregaty oslabilo dlouhé věznění v temném podpalubí bez dostatku čerstvého vzduchu. Hal si uvědomil, že se k ním válečné štěstí začíná obracet zády. Pomalu tlačeni k přídi ztráceli metr za metrem. Hal koutkem oka zpozoroval, že Sabah utíká. Odhodil zbraň a rozběhl se k průlezu, aby se schoval v podpalubí. Do úkrytu se však nedostal. Vysoký pirát s černým vousem ho bodl do zad a hrot jeho meče vyjel Althudovi pupkem ven. Stačila by ho zachránit hodina výcviku, blesklo Haloví myslí, ale pak se musel soustředit na boj. Čtyři muži na něho dotírali a poštěkávali jako hyeny u poraněné kořisti. Hal jednomu probodl srdce a druhého vyřadil čistým švihem, který mu přeřízl šlachy na zápěstí. Šavle vypadla pirátovi z ruky. Vřeštící muž se rozběhl k zábradlí a skočil do vody. Zbývající dva útočníci dostali strach a ustupovali. Hal je tlačil zpět apřitom hledal v chumlu těl na palubě Sama Bowlese. Našel ho jako obvykle v zadních řadách, kde se pečlivě vyhýbal boji. Omezil se na příkazy a hrozby.
"Same Bowlesi!" zavolal na něj Hal. Sam na Hala pohlédl přes hlavy bojujících mužů a jeho malé, blízko posazené oči zachvátila hrůza.
"Jdu si pro tebe!" řval Hal a vyrazil kupředu. Ale tři muži mu zastoupili cestu, a než si Hal s nimi poradil, Sam zmizel v davu. Nyní už piráti okolo Hala vyli jako šakalové na lva.
Chvíli bojoval vedle Daniela a s údivem zjistil, že hromotluk krvácí nejmíň z tuctu ran. Pak cítil, jak mu rukojeť šavle vyjíždí z ruky, jako by byla od medu. Uvědomil si, že je to vlastní krev. V zápalu boje ani necítil, že je sám zraněný.
"Pozor, sire Hale!" zařval Velký Daniel. "Na zádi!" Hal se odpoutal od protivníků. Danielovo varování přišlo právě včas.
Sam Bowles stál u hrazení zadní nástavby a přehlížel palubu pod sebou se zapáleným doutnákem v ruce. Z mezery v zábradlí trčela hlaveň falkonetu zamířená na Hala a Sam už přikládal doutnák k pánvičce s prachem. Ve zlomku vteřiny, než vyšla rána, Hal uchopil v pase piráta před sebou a zvedl ho jako živý štít. Překvapené mužovo ječení umlčelo olovo. Hal cítil náraz hrubých olověných broků na tělo piráta-byl mrtvý dřív, než ho odhodil. Ale výstřel způsobil pohromu mezi námořníky ze Zlatého deště, kteří se nacházeli v Halově blízkostí. Tři z nich se křečovitě svíjeli v kalužích krve a další dva se sotva drželi na nohou. Piráti viděli, že nečekaný zákrok vychýlil ručku vah v jejich prospěch, a podobní smečce šelem vyrazili kupředu hnaní kletbami Sama Bowlese. Fronta Halových mužů se začala hroutit jako protržená hráz přehrady. Od totální porážky je dělily už jen vteřiny, když se nad zábradlím za valem rozběsněných pirátů objevila černá tetovaná tvář.
Aboliho řev přimrazil všechny na místě, kde stáli. Když se přehoupl přes hrazení, následovaly ho tři další stíny, každý s šavlí v ruce. Než se piráti zaskočení překvapivým útokem vzpamatovali, pět jich padlo. S novou nadějí se mužům kolem Hala vrátila síla i odvaha. Vzchopili se a s Velkým Danielem v čele vyrazili znovu do boje. Piráti se najednou ocitli v kleštích mezi hrozivým černým ďáblem a oživlými námořníky a kuráž z nich rychle vyprchala. Neplavci hledali úkryt v útrobách lodi, zatímco ostatní přeskakovali hrazení a vrhali se do laguny. Boj skončil a fregata byla jejich. "Kde je Sam Bowles`?" volal Hal na Daniela.
"Viděl jsem, jak běží dolů." Hal váhal. S těžkým srdcem ovládl nutkání seběhnout za ním a dokončit pomstu a soustředil se na své povinnosti.
"Později na něj bude dost času," procedil mezi zuby a zamířil ke kapitánské kajutě. Někteří z jeho mužů stáli u hrazení a stříleli na piráty plovoucí ke břehu. "Nechte těch hloupostí," okřikl je Hal, "a připravte loď k vyplutí. Buzzard nás může napadnout každým okamžikem." Autorita Halova hlasu způsobila, že i námořníci z cizí posádky spěšně uposlechli jeho rozkazu.
"Aboli a ty, Danieli, okamžitě dopravte na palubu ženy," přikázal Hal klidnějším hlasem a plně se věnoval přípravám k vyplutí. Muži už šplhali v půlce hlavního stěžně a skupina u kotevního vrátku začala zvedat kotvu.
"Na to není čas," volal na ně Hal. "Přesekněte lano." Slyšel dopady sekery a cítil, jak uvolněná loď ochotně poslechla tah odlivu. Pohlédl k výlezu u hrazení. Aboli tam právě zvedal Sukeenu na palubu. Za ním vylézal Velký Daniel s plačícím Bobbym a Zwaantií v náručí. Vysoko nad Halovou hlavou sjela hlavní plachta a s lenivým pleskáním se plnila noční brízou.
Když pak pohlédl ke kormidlu, srdce mu radostně poskočilo -
Ned Tyler už držel jeho páku v rukou.
"Těsně při větru. mistře Tylere," zavolal na něj.

"Tak jest, kapitáne. Těsně při větru."
"Směr do hlavního kanálu!"
"Ano, kapitáne." Ned nedokázal potlačit úsměv a Hal mu ho vrátil.
"Bude ti loď vyhovovat, mistře Nede?"
"Jo, docela ujde," odpověděl Ned a v očích mu zajiskřilo. Hal sebral z kolíku hlásnou troubu, zamířil ji k obloze a nařídil rozvinout horní košové plachty. Cítil, jak mu paluba pod nohama zrychluje.
"Ach, má milá," zašeptal. "Jsi jako pták a vítr je tvůj milenec." Přešel do míst, kde se Sukeena skláněla nad jedním ze zraněných námořníků.
"Neříkal jsem ti, že máš nechat tašky na ostrově?"
"Ano, můj pane." Usmála se na něj mile. "Ale já věděla, že jen žertuješ." Náhle zvážněla. "Jsi zraněný!" Rychle vstala. "Ošetřím ti ránu."
"To je pouhé škrábnutí. Tito muži potřebují tvou péči mnohem víc než já." Hal odešel k zábradlí a pohlédl k pláži. Oheň stravující stále větší plochu lesa osvětloval břeh laguny jako za dne. Rozzuření muži běhali frustrovaně kolem vody. Pochopili, že si nechali fregatu sebrat přímo pod nosem. Hal poznal statnou Cumbraeho postavu v čele houfu. Mával mečem a tvář měl tak naběhlou vztekem, až se zdálo, že musí každou chvíli puknout jako přezrálé rajče. Výsměšně mu zamával a Buzzardův vztek neznal mezí. Překřičel povyk svých mužů.
"Žádný oceán není dost velký, aby tě skryl, Courteneyi. Najdu si tě, i kdybych tě měl hledat padesát let." Halovi odumřel smích na rtech, když poznal muže, který stál na pláži o pár kroků výš. Zpočátku nevěřil svým očím, ale plameny osvětlovaly scénu tak jasně, že nemohl pochybovat. Na rozdíl od Buzzardova bláznivého extempore a neovladatelného vzteku stál Cornelius Schreuder klidně s rukama založenýma a chladným pohledem sledoval Hala. Hleděli si upřeně do očí jako při souboji a Hal se zachvěl. Zlatý déšť mírně zrychlil a voda před přídí začala bublat jako spokojené nemluvně. Jakmile plachty zachytily vír silnějšího větru z úžiny mezi portály vjezdu, paluba se jemně zachvěla. Hal musel věnovat pozornost vedení lodi v úzkém kanále a teprve po několika dlouhých minutách se ohlédl zpátky.
Na břehu zůstaly jen dvě postavy; dva muži, které nenáviděl víc než kohokoliv jiného na světě. Buzzard se brodil po pás ve vodě, jako by chtěl sám stíhat odplouvající fregatu, zatímco Schreuder stál tam, kde ho Hal zahlédl naposled. Jeho hadí nehybnost však nebyla o nic míň hrozivá než Cumbraeho šaškovské vyvádění.
"Přijde den, kdy je oba zabiješ," ozval se za ním hluboký hlas. Otočil se a pohlédl na Aboliho.
"Už dlouho sním o tom dni." Pod nohama ucítil první neklamné známky volného moře; blížili se ke skalní bráně. Plameny, do nichž doposud hleděl, ho však natolik oslnily, že před ním ležela naprostá temnota. Bude muset najít cestu zrádným ústím jen podle citu jako slepec.
"Zhasněte lampy!" nařídil. Jejich slabé světlo stejně nestačilo proniknout tmou a jen ho dál oslňovalo.
"Veď ji o stupeň nalevo!" nařídil Nedu Tylerovi tiše.
"Stupeň nalevo!" Zaslechl hukot příboje a lámání vln. Útesy před sebou víc cítil než viděl. Odhadoval směr podle zvuku moře, doteků větru na hrudi a pohybu paluby pod nohama. Po celé té vřavě a výstřelech se nyní loď zdála až hrobově tichá.
Námořníci na palubě věděli do jednoho, že je Hal vede proti odvěkému soupeři, který byl daleko silnější a nebezpečnější než Buzzard nebo kterýkoliv jiný člověk.
"Přitáhněte hlavní a dolní vratiplachtu," volal k mužům na stěžních. "Připravte se uvolnit bramové čnělky." Na Zlatý déšť padl takřka hmatatelný strach. Odliv je hnal ve tmě do skalního hrdla a posádka neměla čím zpomalit střemhlavý let na skály neviditelného útesu. Kritický moment se přiblížil. Hal cítil, jak zpětný příboj vlny vržené na skaliska narazil na příď zjedné strany, ale vítr přinesl spršku vody z opačného směru. Loď vjela mezi skaliska vstupní brány.
"Kormidlo plně napravo!" vykřikl. "Uvolněte bramové čnělky,"
Zlatý déšť se doslova otočil na patě a prázdné košové plachty pleskaly ve větru jako křídla supa, který zavětřil smrt. Loď vystřelila do tmy a muži na palubě čekali na okamžik, kdy tesáky skal začnou rvát její břicho. Hal se podržel zábradlí a vzhlédl k nebi. Jeho oči už si zvykly na tmu a vysoko nad hlavou zahlédl obrysy strmých skal zastiňujících světlo hvězd.

"Kormidlo na střed, mistře Tylere, a drž směr." Loď se ustálila na novém kurzu a Halovo srdce začalo bušit jako ozvěna příboje hřmícího na útesech v těsné blízkostí lodi.
Zaťal pěsti a čekal náraz. Místo něho ucítil, jak je zvedá hřbet vlny volného moře. Zlatý déšť do ní zapadl jako do náruče vášnivé milenky.
"Přitáhnout bramové čnělky!" křikl nahoru. Pleskání volných plachet ustalo, vystřídáno zpěvným chvěním napnuté plachtoviny. Když první dlouhá vlna zvedla příď Zlatého deště, nikomu se v tu chvíli nechtělo věřit, že bezprostřední nebezpečí pominulo.
"Zažehněte lampy," řekl Hal tiše. "A ty, mistře Tylere, otoč přímo k jihu, ať jsme co nejdřív na otevřeném moři." Na palubě ještě chvíli panovalo ticho, ale pak se shora ozval hlas: "Bůh ti žehnej, kapitáne! Propluli jsme."
"Za sira Hala a Zlatý déšť!" přidali se další a jásot nebral konce. A nebyly to jen staré známé hlasy; muži z cizí posádky, které vysvobodil ze zajetí, ho oslavovali neméně hlučně, jako vlastní. Do dlaně se mu vloudila malá teplá ruka. Půvabnou Sukeeninu tvář osvětlovalo teplé světlo lampy u kompasnice.
"Milují tě téměř stejně jako já." Zatahala ho jemně za ruku.
"Pojď, podívám se na tvé poranění." Ale Hal nemínil rychle opustit palubu. Chtěl se dál těšit triumfu a ovacím, toužil vychutnat pocit opojení ze své nové lodi a z moře pod ní.
Přitáhl Sukeenu k sobě a Zlatý déšť letěl nocí pod zářícími hvězdami. Po nějaké době přišel Velký Daniel a táhl za sebou sklíčenou postavu. V prvním okamžiku Hal nepoznal, o koho jde, a teprve kňučivý hlas ho vytrhl z euforie. Zachvěl se

odporem a chlupy v zátylku se mu naježily.
"Drahý sire Henry. Mějte slitování se starým druhem z lodi."
"Same Bowlesi!" Hal se snažil udržet klidný hlas. "Máš na svědomí tolik nevinné krve, že by unesla i tuto fregatu."
"Křivdíte mi, šlechetný sire Henry. Jsem jen ubohá troska hnaná bouřemi života. Sire Henry, věřte mi, nikdy jsem nechtěl nikomu ublížit."
"Vyřídím si to s ním ráno. Připoutej ho řetězy k hlavnímu stěžni a postav k němu dva spolehlivé muže," nařídil Velkému Danielovi. "Ručíš mi za to, že nám tentokrát nezmizí a neunikne odplatě, kterou si zaslouží vrchovatou měrou."
Sledoval, jak ho přivazují k patě stěžně. Dva námořníci s tasenými šavlemi se postavili nad ním.

"Jedním z těch, které jsi utopil, byl můj malý bráška Peter," oslovil Sama starší z obou strážců. "Neměj mi proto za zlé, kdyby ti tahle čepel náhodou skončila v břiše." Hal předal velení na palubě Velkému Danielovi a odvedl Sukeenu do kapitánské kajuty. Omyla mu rány a ovázala je. Naštěstí nebyla žádná natolik vážná, aby ji znepokojila. Když skončila, Hal ji odvedl do vedlejší kajuty. "Tady si pěkně odpočineš a nikdo tě nebude rušit." Přes námitky ji zvedl, položil na kavalec a zakryl vlněnou přikrývkou.
"Venku jsou ranění, potřebují mou pomoc," protestovala.
"Tvůj nenarozený syn a já tě potřebujeme víc," odbyl rázně její protesty a jemně ji potlačil zpátky na lůžko. Vzdychla a téměř okamžitě usnula. Hal se vrátil do hlavní kajuty a usedl za Llewellynův stůl. Uprostřed mahagonové desky ležela velká bible vázaná v černé kůži. Od počátku zajetí Hal neměl k bibli přístup. Otevřel čelní desku vazby a přečetl zápis napsaný jistou rukou: "Christopher Llewellyn esq; narozen 16. října léta Páně 1621. Pod ním byl jiný, novější záznam: "2. září
1643 vysvěcen na Námořního rytíře Řádu svatého Jiří a svatého grálu." Poznání, že kapitán, který velel lodi před ním, byl bratr rytíř, Hala potěšilo. Dodávalo mu pocit hlubokého zadostiučinění. Další hodinu obracel stránky bible a četl známé inspirující pasáže, které mu otec vštěpoval na cestu životem. Když knihu konečně zavřel a odložil, začal se shánět po lodním deníku a jiných dokumentech. Brzy objevil velkou železnou truhlu, ale marně hledal klíč, kterým by ji otevřel.
Zavolal na pomoc Aboliho, a když společně vypáčili víko, poslal ho pryč a zbytek noci proseděl za stolem. Byl tak zabrán studiem dokumentů, že překvapeně vzhlédl, jakmile do kajuty znovu vstoupil Aboli.
"Kolik je hodin, Aboli?"
"Podruhé zvonili na ranní hlídce. Muži tě chtějí vidět, kapitáne." Hal vstal od stolu, protřel si oči a zamířil ke dveřím kajuty, kde spala Sukeena.
"Bude dobré promluvit k novým členům posádky co nejdřív, Gundwane," radil Aboli.
"Ano, máš pravdu." Hal se otočil.
"Už jsme jim s Velkým Danielem řekli, kdo jsi, ale teď je řada na tobě, abys je přesvědčil, že se mají plavit pod tvým velením. Jestli tě odmítnou jako svého nového kapitána, mnoho možností nám nezbude. Je jich čtyřiatřicet a nás jen šest."
Hal došel k toaletnímu koutu s malým umývadlem a džbánem.
Jakmile v nevelkém zrcadle zavěšeném na roubení uviděl svůj obraz, zděsil se. "Nebesa, Aboli! Vypadám jako pirát. Málem se nepoznávám." Sukeena, která zřejmě poslouchala, se zjevila ve dveřích s přikrývkou přes ramena.
"Aboli, vyřiď jim, že přijdu za minutku. Jen co trochu vylepším svůj vzhled," vyprovodil Aboliho z kajuty. Když pak později se Sukeenou vyšli za ním, muži shromáždění na hlavní palubě překvapeně zírali. Změna, která se s dvojicí udála, byla přímo šokující. Hal byl čerstvě oholený a oděný do čistých šatů z Llewellynova šatníku a Sukeena si ze závěsu vyrobila provizorní dlouhou sukni, která jí přiléhavě halila nohy až ke kotníkům. S naolejovanými vlasy spletenými do copu působila velice atraktivně. Vysoký mladý Angličan a orientální kráska představovali vskutku mimořádný pár.
Nechal Sukeenu u schůdků a sám předstoupil před muže.
"Jmenuji se Henry Courteney, jsem Angličan a námořník jako vy," představil se.
"Jo, to jste, kapitáne," řekl kdosi hlasitě. "Zažili jsme, jak jste potmě převedl přes útesy loď, kterou ani neznáte. Jste dobrý námořník. Věřím, že mi naplníte korbel a vrátíte teplý pocit do žaludku."
"Plavil jsem se s vaším otcem, sirem Francisem, na staré Lady Edwině," ozval se jiný. "Byl to námořník a bojovník. Čestný až do morku kostí." Pak se přidali další. "Včera v noci jsem napočítal sedm Buzzardových lumpů, které jste složil vlastní rukou. Štěně po starém psu je dobrého rodu."
Pochvalná prohlášení nebrala konce a Hal se několik minut nedostal ke slovu. Nakonec si musel zdviženou pravicí zjednat klid. "Prohlédl jsem Llevellynovy záznamy a přečetl smlouvu, kterou uzavřel s majitelem lodi. Vím, kam měl Zlatý déšť namířeno, a znám i účel jeho plavby." Udělal pauzu a pohlédl do otevřených tváří poznamenaných mořem. "Můžeme si vybrat, vy i já. Můžeme prohlásit, že nás Buzzard porazil, a vrátit se zpátky do Anglie." Odpovědí bylo temné mručení a výkřiky nesouhlasu. Znovu je musel utišit. "Nebo můžeme převzít závazky kapitána Llewellyna a pokračovat v jeho poslání. Pokud jde o vás, tak se mi upíšete do služby za stejných podmínek a za stejný podíl na kořisti, jaký jste si dohodli dříve. Než mi odpovíte, uvědomte si, že pokud se rozhodnete jít se mnou, je víc než pravděpodobné, že znovu narazíme na Buzzarda a budeme s ním muset bojovat ještě jednou."
"Veď nás, kapitáne," vykřikl jeden z námořníků. "Jsme připravení s ním bojovat třeba ještě dnes."
"Ne, chlapci. Nejsme připravení a já se musím napřed pořádně obeznámit s lodí, než se s Buzzardem utkáme. Budeme bojovat s Rackem v den a na místě, které určím já," odpověděl Hal vážně.

"V ten den pověsíme Buzzardovu hlavu na hlavní stěžeň a rozdělíme si jeho kořist."
"Jdu s vámi, kapitáne," vykřikl vychrtlý světlovlasý dlouhán.

"Neumím se sice podepsat, ale doneste mi knihu a já vám do ní namaluju kříž tak velký a černý, že se ho sám ďábel poleká."
Paluba zahučela hromovým smíchem.
"Přineste knihu a nechte nás podepsat."
"Jdeme s vámi. Má přísaha a můj podpis jsou vaše." Hal je musel zastavit ještě jednou. "Přijdete za mnou do kajuty jeden po druhém, abych znal vaše jména a mohl vám stisknout ruku."
Obrátil se a ukázal za lodní záď. "Urazili jsme pěkný kus cesty od pobřeží." Břehy Afriky už se jevily jen jako nízká modrá linie nad horizontem. "Ale teď vzhůru do plachet.
Otočíme loď do nového kurzu k velkému africkému rohu."
Vyrojili se do lanoví a jako mravenci běhali po ráhnech podél plachet svítících na slunci jako bouřkové mraky.
"Jaký kurz, kapitáne?" volal od kormidla Ned Tyler.
"Severovýchodovýchod a ještě stupeň na východ, mistře Tylere," odpověděl Hal. Paluba zrychlila pod nohama a za lodí zůstávala v modrých vlnách brázda lemovaná bílou pěnou.

Kdykoliv někdo z posádky míjel hlavní stěžeň, neopomněl se zastavit a plivnout na Sama Bowlese, který se u něj krčil jako opice, spoutaný řetězy na rukou i nohou. V dopolední hlídce přišel za Halem Aboli. "Musíš s ním něco udělat, Gundwane.
Muži začínají být netrpěliví. Nejeden je v pokušení hodit mu smyčku na krk nebo vrazit do žeber nůž."
"Aspoň by mě ušetřil nechutné práce." Hal vzhlédl od kupy map a záznamů, které našel v Llewellynově truhle. Věděl, že muži budou požadovat pro Sama Bowlese krutý trest, a vůbec ho netěšila představa toho, co musí udělat.
"Hned přijdu. Ať se zatím posádka shromáždí na palubě."
Věděl, že se Sukeena právě zdržuje v malé kajutě vedle skladu prachu, kterou proměnila v malý nemocniční pokoj. Leželi tam dva muži, kteří ještě stále bojovali o život. Doufal, že tam zůstane, ale když se objevil na palubě, vyšla mu vstříc.
"Vrať se, Princezno," domlouval jí tiše. "To nebude vhodná podívaná pro tvé oči."
"Co se tebe dotýká, dotýká se i mne. Tvůj otec je částí tebe a jeho smrt mě bolí také. Já ztratila oba rodiče za děsivých okolností a já je pomstila. Zůstanu, abych viděla, jak umíš pomstít smrt svého otce."
"Nu dobrá," přikývl Hal a pokynul mužům na palubě. "Přiveďte vězně!" Sama Bowlese museli přivléct, protože nohy mu vypověděly službu. Slzy se mu v obličeji mísily s plivanci.
"Já nic špatného nemínil," škemral. "Vyslyšte mě, kamarádi.
To ten ďábel Cumbrae mě do všeho vehnal."
"Chechtal ses, když jsi držel hlavu mého bratra pod vodou laguny," vykřikl jeden z námořníků. Když Sama táhli kolem, Aboli na něj pohlédl a oči se mu podivně zaleskly.
"Vzpomeň si na Francise Courteneye!" zavrčel. "Vzpomeň si, cos provedl nejlepšímu muži, který kdy brázdil oceán."
Hal připravil seznam zločinů Sama Bowlese. Při každém obvinění muži pomstychtivě zavyli. Konečně došel k poslední položce děsivého výčtu. ". . . žes ty, Samuel Bowles, před očima druhů utopil zraněné námořníky ze Zlatého deště, kteří přežili tvůj zákeřný přepad." Hal složil dokument a zeptal se přísně.
"Samueli Bowlesi, slyšels žalobu. Co můžeš říct na svou obhajobu`?"
"Nebyla to má vina! Přísahám. že bych to nikdy neudělal, nebýt sám v ohrožení života." Posádka ho umlčela řevem a trvalo nějakou minutu, než se Halovi podařilo zjednat klid.
"Takže nepopíráš, že ses dopustil skutků, ze kterých tě viním?" zeptal se.
"Co by popíral?" vykřikl kdosi. "My všichni to viděli na vlastní oči." Sam Bowles už vzlykal nahlas. "Pro lásku Ježíše Krista, mějte slitování, sire Henry. Vím. že jsem chyboval, ale dejte mi ještě šanci a poznáte, že není na světě oddanější člověk, který by vás miloval víc a sloužil vám věrněji až do konce svých dnů." Pohled na Bowlese byl Halovi tak odporný, že potřeboval zbavit ústa hořkostí, která se mu v nich začínala hromadit. Před očima mu vyvstal obraz otce s tělem zkrouceným a vykloubenými údy, jak ho na nosítkách nesli na popraviště.
Začal se třást. Sukeena vycítila jeho úzkost a položila mu ruku na rameno, aby ho uklidnila. Zhluboka se nadechl a potlačil temné vlny žalu, které hrozily zalknutím. "Samueli Bowlesi, doznal jsi vinu za všechny skutky, ze kterých tě žaloba viní. Chceš ještě něco říct dřív, než vynesu rozsudek?"
Zasmušile pohlédl do Samových plovoucích očí a viděl divnou proměnu. Pochopil, že jeho slzy jsou jen nástroj, po kterém Sam sáhne, kdykoliv se mu zachce. Kdesi z hlubin jeho duše se nořil stín takové krutosti a zloby, že začal pochybovat, jestli ještě hledí do lidských očí, a ne do očí zaskočené divoké šelmy.
"Myslíš si, že mě nenávidíš, Henry Courteneyi`? Ty ani nevíš, co to opravdová nenávist je. Jásám, když si vzpomenu na křik tvého otce na skřipci. To zařídil Sam Bowles, pamatuj si to do konce života. Sam Bowles může zemřít, protože Sam Bowles to dokázal!" Hlas mu přešel do fistule a v koutcích úst se mu objevila pěnu. Zášť ho úplně ovládla a jeho další slova byla sotva srozumitelná. "Toto je má loď. Moje vlastní loď, slyšíš`? Byl by ze mě kapitán Samuel Bowles, kdybys mi ji nevzal. At ti ďábel vypije v pekle krev a zatančí si na zkroucené hnijící mršině tvého otce, Henry Courteneyi!" Hal se s odporem odvrátil. Nemohl snést pohled na lidskou zrůdu a nejraději by si zacpal i uši, aby nemusel poslouchat proud špinavých urážek.
"Mistře Tylere." Zvýšil hlas, aby ho přes výkřiky Sama Bowlese slyšela celá posádka. "Nebudeme déle mařit čas. Pověste vězně ihned. Zavěste provaz na hlavní ráhno..."
"Gundwane, pozor!" varovně vykřikl Aboli a vyrazil. Ale bylo již pozdě. Sam Bowles sáhl pod sukénku, kde měl u pasu přivázané kožené pouzdro. Jediným pohybem zápěstí vytáhl dýku.
Její lesklá čepel zajiskřila jako křišťál. Hal, varovaný Abolim, se již otáčel zpátky, ale Sam byl rychlejší. Dýka se mihla

prostorem. který je dělil, a Hal už cítil, jak se mu její hrot zabodává do těla, ale žádná bolest nepřišla. Na okamžik přestal věřit svým smyslům. Pohlédl níž a viděl, že dýka vězí do půlky čepele v předloktí Sukeeniny ruky. Stačila ránu zachytit.
"Ježíši!" vyjekl a objal ji. Oba překvapeně hleděli na rukojeť dýky trčící z jantarové kůže. Aboli poslal Sama pěstí na palubu ve stejném okamžiku, kdy se dýka zabodla, a nyní ho Ned Tyler spolu s tuctem dalších námořníků stavěli na nohy.
Sam jen mátožně třásl hlavou a z úst mu tekla krev.
"Provlečte provaz kladkou na hlavním ráhně," křičel Ned a muži okamžitě šplhali nahoru splnit jeho příkaz. O minutu později už konec provazu dopadl na palubu.
"Čepel vězí hluboko," staral se Hal, když opatrně zvedl Sukeeninu zraněnou ruku.
"Je úzká a ostrá." Statečně se usmála. "Tak ostrá, že ji skoro necítím. Vytáhni ji naráz a neměj strach, rána se brzy zahojí."
"Pomoz mi! Podržím jí ruku," požádal Aboliho. Aboli přiskočil a jediným trhnutím vyprostil dýku ze Sukeeniny ruky. Vyjela ven s překvapivou lehkostí. Sukeena jen zasykla. "Mnoho škody nenadělala." Pokusila se o úsměv, ale zbledla a na řasách se jí zatřpytily slzy. Hal ji vzal do náruče a zamířil s ní ke kajutě. Zastavil ho divoký výkřik.
Sam Bowles stál pod ráhnem a Ned Tyler mu přetahoval smyčku přes uši. Čtyři muži už drželi konec provazu v rukou, nedočkaví Sama vytáhnout.
"Tvá děvka je mrtvá, Henry Courteneyi. A sní i ten tvůj parchant. Sam Bowles je zabil oba. Vzpomínej na mě ve svých modlitbách, zasraný kapitáne Courteneyi. Na Sama Bowlese nikdy nezapomeneš."
"Je to jen drobná rána. Princezna je silná a statečná dívka.
Bude žít," zlověstně šeptal Ned Samovi do ucha. "Ale ty za chvilku chcípneš, a to je jisté." Odstoupil a muži vykročili za ním. Jejich bosá chodidla pleskala na prknech podlahy.
Okamžik předtím, než se provaz napnul, stačil Sam ještě vykřiknout: "Dobře si prohlédni čepel, která pořezala tu tvoji kurvu, kapitáne. Až zkusíš její hrot, změníš názor na Sama..."
Provaz se mu zakousl do krku a zadusil další slova, dřív než se dostala na rty. Zvolna se otáčející tělo Sama Bowlese stoupalo vzhůru a posádka zavyla radostí jako smečka vlků nad strženou zvěří. Sam se houpal v rytmu kolébání lodi a řetězy na jeho nohou tiše cinkaly jako zvonky saní. Ještě se kroutil a chrčel, když jeho krk zablokoval otáčení kladky upevněné na hlavním ráhně vysoko nad palubou.
"Nechte ho tam viset celou noc," nařídil Ned Tyler. "Ráno ho spustíme a hodíme žralokům," dodal a zvedl dýku z paluby.
Prohlížel si krví potřísněné ostří a jeho osmahlá tvář zežloutla.
"Maria Panno! Dej, ať to není pravda!" Vzhlédl na houpající se tělo Sama Bowlese.
"Měls příliš snadnou smrt. Kdyby bylo po mém, zabil bych tě stokrát a každá následující smrt by byla bolestnější té předešlé."

Hal odnesl Sukeenu do kapitánské kajuty a položil ji na kavalec. "Nejraději bych ti ránu vypálil žhavým železem, ale to by zanechalo jizvu." Poklekl vedle lůžka a pozorně prohlížel zraněné předloktí. "Je hluboká, ale krvácí jen nepatrně." Ovázaljí ruku kusem bílého sukna.
"Přineste mi moje brašny," požádala Sukeena a Aboli bez řeči vyběhl z kajuty. Jakmile zůstali sami, Hal se nad ní sklonil a políbil ji na bledé líce. "Obětovala ses pro mě," šeptal s tváří přitisknuté k její.
"Kvůli mně jsi riskovala život svůj i život dítěte v tvém lůně. To nebyl dobrý obchod, má lásko."
"Udělala bych to znovu..." Odmlčela se a vzdychla. Cítil, jak mu tuhne v rukou.
"Co tě bolí, má milá?" Odtáhl se a pohlédl jí do tváře. Z pórů kůže jí vyrazily kapky potu. Vypadaly jako krůpěje rosy na okvětních plátcích fialové růže. "Máš bolesti?"
"Pálí to," zašeptala. "Pálí to víc než žhavé železo, o kterém jsi mluvil." Spěšně sundal obvaz a zíral na změnu, která se s ránou udála. Ruka před očima nabírala na objemu jako nafukovací ryba z korálových útesů, která před predátorem dokáže několikanásobně zvětšit svou velikost. Sukeena ji zvedla a položila na prsa. Zasténala, jako by bolest podobná roztavenému olovu přetekla z rány do hrudi a pálila zevnitř.
Svíjela se na lůžku. "Nechápu, co se děje. Podívej, jak ruka mění barvu. To není normální." Hal bezmocně zíral, jak se od lokte až po rameno šíří temně rudý až karmínový pruh. Z rány začala vytékat hustá žlutá tekutina.
"Co mám dělat?" blekotal zděšeně.
"Nevím," řekla zoufale. "Je to něco, čemu nerozumím."
Zachvátila ji křeč. Když trochu ustoupila, Sukeena zaprosila:
"Potřebuji svou brašnu. Mám v ní prášek z makovic. Ta bolest se nedá vydržet." Hal vyskočil. "Aboli, kde věziš?" křičel.
"Přines Sukeeniny tašky, rychle!" Ve dveřích kajuty se objevil Ned Tyler. V ruce držel nějaký předmět a tvářil se vážně. "Kapitáne, musím ti něco ukázat."
"Teď ne, člověče. Teď ne." Znovu zvýšil hlas. "Pospěš, Aboli!" Aboli přiběhl s brašnami. "Co se děje, Gundwane?"
"Sukeena! Něco se jí stalo. Potřebuje lék...
"Kapitáne!" Ned vešel do kajuty, odstrčil Aboliho a naléhavě zatahal Hala za ruku. "Tohle nepočká. Podívej na dýku. Na její hrot!" Všichni tři hleděli na drobnou zbraň jako opaření.
"Dobrý bože!" zašeptal Hal. "To přece nemůže být pravda."
Rýhu po délce čepele vyplňovala zaschlá dehtovitá pasta.
"Tohle je vražedná zbraň," řekl Ned tiše. "Žlábek je naplněný jedem." Halovi se zakymácela paluba pod nohama, jako by na loď narazila ohromná vlna. Před očima se mu zatmělo. "To není pravda. Aboli, řekni, že to není pravda."

"Buď silný," zamumlal Aboli a chytil ho za rameno. "Musíš být silný, Gundwane. Kvůli ní." Aboliho stisk Halovi vrátil rovnováhu i vidění, ale když se chtěl nadechnout, olověná ruka strachu mu sevřela hrudník.
"Bez ní nemůžu žít," zasténal jako bezradné děcko.
"Neříkej jí nic," radil Aboli. "Nedělej rozloučení těžší, než musí být." Nepřítomně na něj hleděl. Konečně začal chápat ultimativní význam tenké drážky v oceli a fatální hrozby, kterou k němu vykřikl Sam Bowles s oprátkou na krku.
"Sukeena umře," řekl zděšeným hlasem.
"Čeká tě nejtěžší boj, jaký jsi kdy musel vybojovat, Gundwane." S nesmírným úsilím se Hal ovládl. "Neukazuj jí tu dýku," řekl Nedu Tylerovi. "Jdi a hoď tu prokletou věc přes palubu." Když se vrátil k Sukeeně, snažil se skrýt temné zoufalství v srdci. "Aboli přinesl brašny." Poklekl vedle lůžka. "Co mám udělat?"
"Připrav mi nápoj. A připrav ho rychle," prosila a nová křeč jí zkroutila tělo. "Modrá lahvička. Dvě odměrky do hrnku vody.
Ne víc, je silný." Ruka se jí hrozně chvěla, když od Hala brala hrnek. Vládla už jen jednou rukou; zraněná paže jí natekla a zfialověla. Kdysi hbité prsty opuchly tak silně, až se zdálo, že kůže na nich popraská. Nedokázala se sama napít a Hal jí musel hrnek podržet u rtů. Pila s žalostnou dychtivostí. Když dopila, zhroutila se zpět na propocené lůžko. Hal k ní přilehl, přitáhl ji k sobě a snažil se ji ukonejšit, i když věděl, jak marné je jeho úsilí. Po nějaké době se zdálo, že prášek z makovic začal účinkovat. Přivinula se k němu a tvář mu přitiskla na krk. "Umírám, Gundwane."
"To neříkej," prosil.
"Věděla jsem o tom už celé měsíce. Hvězdy mi to řekly. Proto jsem nedokázala odpovědět na tvé otázky."
"Sukeeno, lásko moje. Umřu s tebou."
"Ne," řekla o poznání silnějším hlasem. "Ty musíš dál. Já s tebou došla tak daleko, jak mi jen bylo dovoleno. Tobě však hvězdy určily zvláštní osud." Chvíli odpočívala se zavřenýma očima. Hal už myslel, že upadla do kómatu, ale po chvíli promluvila znovu. "Ty budeš žít. Budeš mít řadu silných synů a jejich potomkům se bude dařit v této zemi. Afrika jim bude patřit."
"Nechci jiného syna než od tebe. Slíbilas mi ho."
"Pst, má lásko. Syn, kterého dostaneš, ti zlomí srdce."
Zakřičela bolestí. Zachvátila ji další děsivá křeč. Nakonec, když už se zdálo, že víc bolesti nesnese, začala plakat. Tiskl ji k sobě, ale nenacházel slova útěchy. Hodiny míjely. Dvakrát zaslechl lodní zvon ohlašující střídání hlídek. Cítil, jak mu Sukeena slábne v náručí a ztrácí se. Pak její tělo znovu zkroutila série mocných křečí. Když konečně pominuly, zašeptala. "
"Tvůj syn se právě narodil." Přes zavřená víčka se jí tlačily slzy. Dlouhou minutu nechápal její slova a pak se strachem odhodil přikrývku. Mezi zakrvácenými stehny ležela nehybná drobná figurka spojená s jejím tělem pupeční šňůrou. Malá, lesklá a růžová hlavička, jen napůl zformovaná, měla oči, které nikdy neuvidí světlo, a ústa, která se nikdy nepřisají k prsu, nezapláčou ani se neusmějí. Ale chlapec to byl. Znovu ji vzal do náruče. Otevřela oči a nepatrně se usmála.
"Je mi to moc líto, lásko, musím už jít. Kdybys na všechno zapomněl, jedno si pamatuj: Milovala jsem tě tak, jak žádná jiná žena už nedokáže." Zavřela oči. Cítil, jak jí život uniká z těla. Propadala se do nicoty.
Zůstal u ženy a syna až do půlnoci. Když později Althuda přinesl balík plachtoviny, vložil mrtvě narozené dítě Sukeeně do náruče a zabalil je oba do lněného rubáše. Althuda je pak zašil do zbrusu nové plachtoviny s dělovou koulí u Sukeeniných nohou. Po půlnoci Hal vynesl těla na otevřenou palubu a pod dozorem jasného afrického měsíce je hodil do moře. Temná voda je pohltila a jen drobné vlnky v brázdě za lodí značily místo, kde zmizely.
"Sbohem, má lásko," zašeptal. "Sbohem oba." Vrátil se do kajuty, otevřel Llewellynovu bibli a mezi jejími černým koženými deskami hledal útěchu a klid. Nenašel jedno ani druhé.

Šest dní Hal proseděl sám u okna kajuty. Jídla, které mu nosil Aboli, se ani nedotkl. Občas si četl v bibli, ale většinou jen hleděl do brázdy za lodí. O poledni vycházel z kajuty pohublý a strhaný, aby změřil výšku slunce, vypočítal polohu a dal pokyn kormidelníkovi. Pak se zase vrátil do samoty strávit svůj žal. Sedmého dne za svítání přišel do kajuty Aboli.
"Smutek je přirozená věc, Gundwane, ale tohle už je posedlost.
Zanedbáváš své povinnosti a nás, kteří jsme ti dali důvěru. Už toho bylo dost."
"Nikdy toho nebude dost." Hal vzhlédl. "Budu po ní tesknit do konce svých dnů." Vstal a kajuta se s ním zatočila; hlad vykonal své. Počkal, až se mu přestane točit hlava, a kapituloval.
"Máš pravdu, Aboli. Dones mi něco k jídlu a džbán piva." Po jídle se cítil líp. Umyl se a oholil, vyměnil si košili a vlasy spletl do jednoduchého copu. Při česání našel v sobolí černi několik stříbrných vláken. Ze zrcadla na něj hleděla vychrtlá tvář, kterou sotva poznával, Z vystouplých lícních kostí potažených kůží trčel skobovitý nos připomínající orlí zobák a výrazná linie čelistí zbavených posledního kousíčku tuku dodávala jeho obličeji nesmiřitelný výraz. Zelené smaragdy zapadlých očí svítily tvrdým skelným leskem. Je mi sotva dvacet, a vypadám na dvojnásobek, napadlo ho. Ze stolu sebral meč a zasunul ho do pochvy. "Dobře, Aboli. Jsem připraven ujmout se svých povinností," řekl a vyšel z kajuty.
Muž u kormidla si poklepal kotníky prstů na čelo a hlídky do sebe šťouchly. Každý na palubě si ho dobře všiml, ale nikdo se neodvážil na něj pohlédnout. Hal zůstal stát u zábradlí a oči mu těkaly po palubě a plachtách. Všiml si, že hlavní plachta ztrácí vítr; její zadní lem se jen slabě chvěl.
"Drž loď pořádně na větru. Kam jsi dal oči, chlape?" utrhl se na kormidelníka. Neušlo mu, že si hlídky u paty hlavního stěžně vyměnily potutelné úsměvy. Kapitán už zase velel.
Zpočátku mužům nedošlo, co to obnáší, ale brzy se měli přesvědčit. Hal si v kabině promluvil s každým námořníkem zvlášť mezi čtyřma očima. Jakmile se vyptal na jméno, rodné město či vesnici, přešel k záležitostem služby. Nenápadně

přitom studoval námořníkovo chování a odhadoval jeho kvalitu.
Zjistil, že tři z nich vynikají nad ostatní. Za Llewellyna všichni zastávali funkci velitelů hlídek a bocman John Lovell dokonce sloužil pod Halovým otcem.
"Podržíš si svoji starou hodnost, bocmane," řekl mu Hal a John se zašklebil.
"Bude pro mě radost sloužit pod vaším velením, kapitáne."
"Doufám jen, že si stejné pocity udržíš i za měsíc," odpověděl Hal zasmušile. Zbylí dva, William Stanley a Robert Moone, byli kormidelníci a zároveň velitelé člunů. Halovi se líbili. Llewellyn měl zřejmě dobrý postřeh a uměl si vybrat, pomyslel si a potřásl jim rukou. Velkého Daniela nechal ve funkci druhého bocmana a z Neda Tylera, který uměl číst i psát, udělal lodního důstojníka. Althudu, jednoho z mála gramotných mužů na palubě, jmenoval písařem. Dal mu na starost lodní dokumenty a vedení záznamů. Protože představoval poslední pouto k Sukeeně, měl ho ve zvláštní oblibě a chtěl ho mít vedle sebe. Mohli tak vzájemně sdílet žal. John Lovell s Nedem Tylerem pořídili seznam služeb a pomohli Halovi sepsat rozpis hlídek, podle kterého každý muž na palubě věděl, do které směny je zařazen a kde je jeho stanoviště pro danou situaci. Jakmile byl hotov s rozdělením služeb, prohlédl si důkladně loď. Začal na hlavní palubě a v doprovodu obou bocmanů otevřel příklop každého průlezu. Prošel a občas i prolezl kdejaký kout trupu odshora dolů. Ve skladišti střelného prachu otevřel tři namátkou vybrané sudy a ověřil kvalitu prachu a doutnáků.
Překontroloval také položky nákladového listu a byl mile překvapen počtem mušket a kulí, stejně jako množstvím dalšího zboží, které loď vezla. Příští den rozkázal zastavit fregatu a spustit člun na vodu. Veslaři s ním objeli trup, aby si udělal představu o vyvážení lodi. Několik děl pak nechal přemístit ke střílnám na zádi a část nákladu překládali tak dlouho, dokud nebyl s vyvážením spokojen. Následně začal posádku cvičit v manipulaci s plachtami. Při každém větru je museli umět nastavit a vytrimovat pro plavbu v libovolném kurzu. Výcvik trval celý týden. V poledne i o půlnoci musely být hlídky schopné ubrat, nebo přidat plachty a přinutit Zlatý déšť k maximální rychlosti. Brzy znal loď stejně intimně jako milenku. Zjistil, jak ostře ji může vést při větru a jak ochotně běží s plným oplachtěním před ním. Vyhnal skupinu mužů s vědry na ráhna polévat plachty, protože mokré líp držely vítr, a pak zjišťoval rychlost plavby. Pomocí přesýpacích hodin měřil čas, za který propluje kolem lodi kousek dřeva hozený do vody na přídi. Takovým způsobem zjistil, jak z lodi vymámit poslední uzel rychlosti, a naučil ji reagovat na kormidlo stejně jako jezdeckého koně na uzdu. Posádka pracovala bez reptání. Aboli jednou zaslechl hovor mužů na přední nástavbě; vůbec si nestěžovali, spíše naopak. Zdálo se, že je tvrdší režim dokonce těší víc než Llewellynův volnější styl velení.
"Mladý je nějaký námořník! A loď ho poslouchá. Dokáže ze Zlatého deště vyždímat maximum, že přímo letí po hladině."
"A z nás taky, jen co je pravda," poznamenal druhý.
"Buďte rádi, lenoši. Já cítím na konci plavby bohatou kořist." Potom Hal začal cvičit posádku u děl. Honil je, až se z nich lil pot. Kleli jako pohani a se smíchem ho pomlouvali, jaký je tyran. Nakonec je nechal střílet na plovoucí sud a jásal s každou osádkou děla, které se podařilo cíl zasáhnout.
Nezanedbával ani trénink v šermu šavlí a píkou. Sám šel příkladem a svlečen do pasu se měřil s Abolim, Velkým Danielem nebo Johnem Lovellem, kteří byli z celé posádky nejlepší.
Zlatý déšť obeplul jižní pobřeží afrického kontinentu a Hal ho vedl na sever. S rostoucí zeměpisnou šířkou se charakter moře měnil takřka míli od míle. Voda dostávala barvu jasného indiga a v její hladině se shlíželo nebe stejného odstínu. Byla tak průzračná, že když se Hal nahnul přes zábradlí, viděl v hloubce deseti metrů plavat sviňuchy. Letěly před přídí a dováděly jako smečka rozpustilých křepeláků, až skončily v obloucích ladných skoků nad hladinou. Jakmile prořízly vodu, spatřil jejich otevřené nozdry na vrcholu hlavy připravené pro nádech a veselé oči, které ho pozorovaly. Hal se nemohl ubránit dojmu, že se na něj přátelsky usmívají. Létající ryby, jejich předvoj, plachtily před nimi na blýskavých stříbrných křídlech a věže bílých kumulů je jako majáky vedly dál k severu. Posádce nedopřál odpočinku, ani když vpluli do velkého bezvětří. Přikázal spustit čluny na vodu a jednotlivé hlídky mezi sebou závodily, až vesla čeřila vodu do bílé pěny a veslaře zaléval pot. Na závěr je nechal cvičně dobývat Zlatý déšť, jako by to byla nepřátelská loď. Daniel s Abolim ji bránili a nutili muže bojovat o vstup na palubu. Když se Zlatý déšť dál ospale houpal na olejovitých vlnách v bezvětří tropického vedra a prázdné plachty zplihle visely, uspořádal štafetové závody v lezení na vrchol hlavního stěžně a zpět.
Cenou pro vítězný tým byl mimořádný příděl rumu. V průběhu několika týdnů byli muži štíhlí a ti. Překypovali dobrou náladou a chutí k boji, zatímco Hala sžíraly starosti, o které se nemohl s nikým podělit. Dokonce ani s Abolim ne. Noc za nocí proseděl v kajutě za stolem a neodvažoval se spát. Věděl, že žal a vzpomínky na ztracenou ženu a syna by ho pronásledovaly ve snech, a proto raději prohlížel mapy a snažil se najít východisko z ožehavé situace. Měl k dispozici necelé čtyři desítky námořníků; počet, který stěží stačil k ovládání lodi, ale už zdaleka ne na její obranu. Kdyby se znovu setkali s Rackem, Buzzard bude schopen poslat na palubu Zlatého deště stovku mužů. Pokud má mít naději ubránit se, nemluvě už o ambicích nabídnout služby Presteru Johnovi, musí posádku doplnit. Po průzkumu map našel několik přístavů, kde by mohl najmout zkušené námořníky. Většinu z nich však spravovali Portugalci nebo Holanďané, a ti by sotva vítali anglickou fregatu, zvláště takovou, jejíž kapitán jim chce přetáhnout námořníky do svých služeb. Angličané zatím do těchto končin příliš nepronikli. Pár anglických obchodníků sice mělo továrny v Indii, ale ty byly vystaveny hrozbě Velkého mogula, a co víc, dostat se k nim by znamenalo plavit se pár tisíc mil stranou zamýšleného kurzu. Hal věděl, že na ostrově St. Lawrence, který se také nazýval Madagaskar, mají francouzští rytíři Řádu svatého grálu bezpečný přístav Fort Dauphin. Jako anglický rytíř řádu mohl očekávat milé přijetí, ale sotva něco víc.
Jedině kdyby snad náhodný cyklon potopil nějaké plavidlo a v přístavu uvázli námořníci bez lodi. Nakonec se přece jen rozhodl, že využije příležitosti a zastaví se ve Fort Dauphinu. Po celý čas plavby na sever zůstávala Afrika stále v dohledu. Občas pobřeží dřímalo v modré dálce a jindy zase bylo tak blízko. že cítil jeho zvláštní vůni - ostré aroma koření a sytý odér země, podobný vůni čerstvě upečeného sucharu vytaženého z pece. Jiri, Matesi a Kimatti často postávali u hrazení, ukazovali si zelené pahorky lemované čarou příboje a hovořili spolu jazykem lesů. Pokud Abolimu

zbyl čas, vyšplhal na hlavní stěžeň a sledoval pevninu. Když pak slezl dolů, míval smutný, prázdný výraz ve tváři. Celé týdny však nespatřili ani náznak lidské přítomnosti, žádnou vesnici, město nebo přístav, dokonce ani lodní plachtu vidlabaný člun.
Teprve tři sta mil na jih od mysu St. Mary, nejjižnějšího bodu ostrova Madagaskar, spatřili první plachtu. Hal okamžitě vyhlásil poplach. Nechal děla nabít kartáči a připravit doutnáky. Tak daleko za čarou nebylo radno věřit nikomu. Když se přiblížili, rozvinula druhá loďsvé barvy. Hal s potěšením sledoval vlajku unie s křížem Řádu a odpověděl stejnou vlajkou. Když se lodi přiblížily na doslech, Hal zavolal: "Co jste za loď?"
"Rose of Durham - Růže z Durhamu, kapitán Welles," přišla odpověď přes modrou vodu. Byla to obchodní loď vyzbrojená po každém boku dvanácti děly. Hal se nechal dopravit člunem k cizí lodi. U výlezu na palubu ho pozdravil čiperný mužík středních let. "ln Arcadia habito. "
"Flumen sacrum bene cognosco, " odpověděl Hal. Podali si ruce způsobem námořních rytířů. Kapitán Welles pozval Hala do své kajuty a při konvici jablečného vína si horlivě vyměňovali novinky. Welles vyplul před čtyřmi týdny s nákladem látek z anglické továrny v St. George poblíž Madrasu na východním pobřeží Zadní Indie. U břehů západní Afriky chtěl látky vyměnit za otroky a s nimi přeplout Atlantik na Karibské ostrovy. S cukrem, který tam za ně dostane, se konečně mínil vrátit domů do Anglie. Hal se vyptal na možnost získat námořníky z anglických továren na Carnaticu, části pobřeží Zadní Indie od Východního Ghátu dolů k pobřeží Coromandel.
Welles však zavrtěl hlavou.
"Bratře, tomu pobřeží se raději zdaleka vyhněte. Když jsem odplouval, řádila tam cholera. S každým mužem, kterého tam naložíte na palubu, může přijít smrt." Hala zamrazilo při myšlence, jakou pohromu by mohla nemoc způsobit beztak už skrovné posádce Zlatého deště, a vyškrtl návštěvu indických přístavů ze svých plánů. Při druhé konvici jablečného vína se Hal dověděl první spolehlivé informace o válce zuřící na velkém africkém rohu.
"Mladší bratr Velkého mogula, Sadiq Khan Jahan, přistál u pobřeží rohu s početnou flotilou. Spojil své síly s Ahmedem El Grangem, králem ománských Arabů. Levoruký, jak mu přezdívají, drží země na hranicích Presterovy říše. Ti dva vyhlásili džihád, svatou válku, a vtrhli na křesťany jako uragán.
Přepadli a vyplenili přístavy a města na pobřeží, spálili kostely, znesvětili kláštery a mnichy v nich zmasakrovali," líčil situaci Welles.
"Chci Presterovi nabídnout své služby a pomoci mu odrazit pohany," svěřil se Hal.
"Šlechetný nápad," chválil ho Welles. "To je nová křížová výprava. Svatí otcové v etiopských městech Aksumu a klášterech ukrytých v horách drží bezpočet posvátných křesťanských relikvií. Den, kdy padnou do rukou pohanů, bude smutným dnem pro celé křesťanství."
"Mám velký nedostatek námořníků," postěžoval si Hal.
"Když vy sám se nemůžete zúčastnit tažení, nemohl byste mi alespoň postoupit tucet svých mužů'?" Welles uhnul pohledem.
"Mám před sebou dalekou cestu a čekám velké ztráty. Pobřeží Gambie je zamořené horečkou a plavba napříč Atlantikem nebude jednoduchá," vymlouval se.
"Myslete na svou přísahu," naléhal Hal. Welles chvíli váhal a pak pokrčil rameny. "Nechám nastoupit posádku. Promluvte k ním a získejte dobrovolníky pro své dobrodružství." Hal mu poděkoval, ale dobře věděl, že mnoho naděje nemá. Welles představoval jistou sázku. Málo námořníků vymění vyhlídku zisku na konci dvouleté plavby a brzký návrat domů za volání do zbraně na pomoc cizímu vládci, byť by to byl křesťan. Jen dva muži poslechli Halovu výzvu, a jak se zdálo, Welles se jich docela rád zbavil. Hal vytušil, že to budou nejspíš rebelové, s nimiž měl jen potíže, ale nemohl si dovolit být vybíravý.
Než se rozloučili, předal Wellesovi dva dopisy zašité v plachtovině. Adresa napsaná velkými písmeny určovala jeden z nich do rukou vikomta Wintertona. Hal v něm dopodrobna popsal okolnosti vraždy kapitána Llewellyna i smrti Vincenta a převzetí Zlatého deště. Oznámil také svůj záměr plout s lodí podle původního plánu. Druhý dopis adresoval strýci, Thomasi Cuurteneyovi, do High Wealdu. Informoval ho v něm o smrti otce a o tom, že po něm zdědil titul. Závěrem ho požádal, aby dál spravoval statek v jeho zastoupení. Na Zlatý déšť se vrátil se dvěma najatými námořníky. Z ubytovací paluby sledoval, jak košové plachty Růe z Durhamu klesají za jižní obzor. Příští dny se z moře před nimi vyhouply kopce Madagaskaru, ale Hal, odrazený zprávami Wellese, změnil původní rozhodnutí a pokračoval dál na sever širokým kanálem mezi ostrovem a africkou pevninou. Když v noci na konci druhé hlídky vyšel na palubu zkontrolovat traverzovací desku a promluvit s kormidelníkem, u paty hlavního stěžně zahlédl temné stíny.
"Jiri a ostatní by si s tebou rádi promluvili, Gundwane," ozval se Aboli. Shlukli se kolem něj a Jiri spustil jazykem lesů.
"Když mě otrokáři odvedli z domu, byl jsem již muž," řekl tiše. "Byl jsem dost starý, abych si o své rodné zemi pamatoval víc než ostatní." Ukázal na zbývající tři černochy, kteří pokývnutím hlavy souhlasili.
"My byli ještě děti," dodal Aboli.
"V posledních dnech," pokračoval Jiri, "když jsem cítil zemi a zase uviděl zelené kopce, vrátily se staré, dávno zapomenuté vzpomínky. Jsem v hloubi srdce jistý, že bych našel cestu k velké řece, na jejíž březích žil můj kmen, když jsem byl mladý." Hal chvíli mlčel a pak se zeptal: "Proč mi to vyprávíš, Jiri? Chceš se vrátit ke svým lidem?" Jiri zaváhal.
"Už je to dávno. Otec i matka jsou mrtví; otrokáři je zabili.
Bratři a přátelé z dětství jsou také pryč." Odmlčel se.
"Ne, kapitáne, nemůžu se vrátit, protože nyní jste mým náčelníkem vy, stejně jako byl před vámi váš otec. A toto jsou moji bratři," pokynul k Abolimu a dalším dvěma.
"Kdyby nás Jiri zavedl k velké řece," ujal se slova Aboli, "a podařilo se mu najít náš ztracený kmen, mohli bychom také najít stovku bojovníků, kteří by doplnili naše řady." Hal na něj překvapeně pohlédl. "Sto mužů, říkáš? Mužů, kteří se umí bít jako vy čtyři? Pak nezbývá než dodat, že se na mě hvězdy začínají zase usmívat." Odvedl je všechny do své

kajuty, zažehl lampu a na palubu rozložil mapu. Dřepli si v kruhu nad pergamen a Hal vysvětlil význam car na mapě třem Aboliho druhům, kteří na rozdíl od Aboliho neuměli číst. Zabodávali pak do ní své černé ukazováčky a tiše se přeli zpěvnými hlasy.
Když lodní zvon ohlásil začátek ranní hlídky, vyšel Hal na palubu a zavolal Neda Tylera. "Nový kurz, mistře Tylere. Plujeme zpátky na jih. Poznač si to na traverzovací desce."
Neda příkaz očividně zaskočil, ale na nic se neptal. "Ano, kapitáne. Na jih." Zvědavost ho svědila jako osina.v kalhotách a Haloví ho bylo líto. "Přiblížíme se znovu k africkým břehům." Přepluli široký průliv oddělující Madagaskar od Afriky a v dálce se z moře vynořila modrá šmouha pevniny.
Kolem ní zamířili zpátky na jih. Přes den strávili Aboli a Jiri většinu času ve strážním koši a sledovali zem. Dvakrát Jiri Hala požádal, aby plul blíž k pobřeží prozkoumat místa, která se jevila jako ústí velké řeky.
Jednou se ukázalo, že jde jen o záliv, a po druhé, když zakotvili v ústí skutečné řeky, Jiri nepoznal okolí. "Je příliš malá. Řeka, kterou hledám, měla čtvero ústí." Zvedli kotvu, zamířili zpět na otevřené moře a Hal už začal pochybovat o Jiriho paměti. Po několika dnech se obou mužů v koši zmocnilo vzrušení. Horečně gestikulovali a ukazovali k pobřeží. Matesi a Kimatti, kteří neměli službu a lenošili na přední nástavbě, vylezli do lanoví a dychtivě sledovali pobřeží. Hal přešel k zábradlí a zvedl k oku Llewellynův mosazný dalekohled. Před ním se otevírala delta mohutné řeky.
Voda vytékající ze čtyř ramen byla kalná a kromě bahna z močálů přinášela i spoustu odpadků a zbytků vegetace. V proudu se živilo hejno žraloků a jejich trojúhelníkové ploutve křižovaly ústí. Hal zavolal Jiriho dolů. "Jak lidé tvého kmene nazývali tu řeku?"
"Má mnoho jmen, protože jedna řeka přichází k moři jako více řek. Jmenují se Musela, Inhamessingo a Chinde. Ale největší z nich je Zambere."
"Jejich jména zní vskutku vznešeně," připustil Hal, "ale kde bereš jistotu, že tohle je právě ten říční had se čtyřmi tlamami?"
"Přísahám na hlavu svého mrtvého otce." Jak se blížili ke břehu, Hal nechal dva muže na přídi sondovat hloubku. Jakmile se dno začalo prudce zvedat, vyhodili kotvu do hloubky dvaceti metrů. Nemínil riskovat plavbu v úzkém vodním toku plném nevypočitatelných kanálů, ale i tak musel čelit jinému nebezpečí. Z otcova vyprávění znal, že delty tropických řek jsou nebezpečné pro zdraví posádek. Když se totiž muži nadýchali nočního vzduchu z močálů, brzy padli za oběť smrtelné horečce nazvané příhodným jménem malárie-špatný vzduch. Sukeeniny sedlové brašny, které spolu s jantarovou sponou tvořily jediné Halovo dědictví, obsahovaly naštěstí dostatečné množství jezuitského prášku, extraktu z kůry stromu chinovníku. Hal také objevil v Llewellynových zásobách velkou sklenici této vzácné substance. Ta látka byla jediným lékem na nemoc, se kterou se námořníci setkávali ve všech možných končinách známých oceánů, od džunglí Batávie a Zadní Indie, až po kanály Bepátek nebo bažiny Viržynie či karibských oblastí Nového světa. Hal se rozhodl neriskovat zdraví celé posádky.
Rozkázal proto sestavit dvě pinasy a určil jejich posádky.
Mezi muži určenými k expedici pochopitelně nechyběli čtyři černí Afričané a Velký Daniel. Na příď každé lodice nechal umístit falkonet a na záď po páru velkorážových mušket. Každý účastník výpravy byl rovněž silně ozbrojen. Navíc čluny vezly po třech velkých truhlících různého zboží: nožů, nůžek, zrcátek, měděného drátu a korálků z benátského skla. Velení Zlatého deště předal Nedu Tylerovi a přikázal čekat na návrat lodic v dostatečné vzdálenosti od pobřeží. Červená čínská světlice měla být nouzovým signálem. Jakmile ji uvidí, musí bez otálení vyslat čluny, které se je pokusí najít.
"Zdržíme se řadu dní, možná i týdnů," upozorňoval Hal.
"Neztrácej trpělivost a zůstaň na kotvě, dokud o sobě nedáme vědět." Hal se ujal velení první lodice. Spolu s ním jel Aboli a černí Afričané. Velký Daniel velel druhé pinase. Nejdříve prozkoumali všechna čtyři ústí. Hladina vody v nich byla nízká a žebra bahna a písku dokonce bránila vstupu do dvou z nich.
Vědom si nebezpečí krokodýlů, nepokoušel se Hal přetáhnout lodice přes písečné nánosy a zvolil ústí s největším průtokem.
S pomocí vesel a větru od moře si prorazili cestu mělčinami do teplých vod tichého světa močálů. Vysoké stěny rákosí a mangrove. které lemovaly břehy kanálů, bránily výhledu a braly vítr z lugových plachet. Museli vytrvale veslovat meandry toku. Za každým zákrutem se před nimi otevíral stejně bezútěšný pohled. Hal si brzy uvědomil, jak lehce by mohli ztratit cestu v té spleti koryt, a proto začal cestu značit kousky plátna, které přivazoval na horní větve keřů mangrove.
Po dva dny postupovali na západ, vedeni kompasem a proudem. V tišinách se vyvalovala stáda šedých říčních krav, které otevíraly tlamy podobné růžovým jeskyním a zdravily je hlučným varováním, kdykoliv se víc přiblížili. Zpočátku se od nich drželi v uctivé vzdálenosti, ale po čase si zvykli na jejich protesty a předstíranou zlobu a míjeli je bez povšimnutí.
Halova statečnost se zprvu jevila oprávněná, protože zvířata mizela pod hladinou, kdykoliv zamířili přímo k ním. Když však dopluli k jednomu z bahnitých ostrůvků, na kterém stála statná hroší samice s nově narozeným mládětem, které velikostí připomínalo vepře, matka výhrůžně zařvala. Muži se jí pohrdavě vysmívali a Hal jí z přídě domlouval: "Kliď se nám z cesty, dámo. Nechceme ti ublížit, jen bychom rádi projeli kolem."
Samice však sklonila hlavu, bojovně zafuněla a vyrazila těžkopádným cvalem k nim. Od tlap jí odlétaly kusy bahna. Jakmile Hal pochopil, že to myslí vážně, vytáhl z trubky u nohou doutnák.
"Nebesa, ona se nás chystá napadnout!" zašeptal. Popadl železnou rukojeť falkonetu a zamířil. Zvíře však už dosáhlo břehu a v gejzírech vody zmizelo pod hladinou. Hal točil malým dělem ze strany na stranu a čekal na možnost vystřelit, ale zvíře se neukázalo a jen vlnky na hladině prozrazovaly jeho dráhu hluboko pod povrchem.
"Běží přímo k nám!" volal Aboli. "Počkej, Gundwane, až budeš mít jistou ránu!" Hal se zapáleným doutnákem v ruce

pozoroval, jak se k nim po dně blíží podivně zpomaleným klusem obrovská šedá hora a při každém kroku víří oblaka bahna. Hroch však byl nejmíň dva metry pod vodou a střela by se k němu určitě nedostala.
"Už bude pod námi," křičel na Aboliho.
"Připrav se, Gundwane. Ta zvířata podobným způsobem ničila kánoe našich lidí." Ještě ani nedomluvil, když se jim dno člunu začalo zvedat pod nohama. Plně naložený člun s desetičlennou posádkou se ocitl nad vodou. Veslaři spadli z lavic a Hal by určitě skončil ve vodě, kdyby se nestihl přidržet sedačky. Naštěstí zase klesli zpět na hladinu. Hal okamžitě pospíchal k falkonetu. Útok zvířete by s určitostí prorazil trup menší lodice a z dlabané kánoe by zůstaly jen třísky, ale pinasa byla pevné plavidlo, které muselo odolat i drsným bouřím na moři. Těsně vedle pinasy se nad hladinou vynořila mohutná šedá hlava. Z otevřené jeskyně tlamy trčely tesáky žluté slonoviny, dlouhé jako předloktí dospělého člověka. S řevem se monstrum vrhlo na loď a zahryzalo se do jejího trupu. Hal otočil falkonet. Ústí hlavně se téměř dotýkalo hroší hlavy, když vystřelil. Oheň a dým vlétly do zejícího chřtánu dřív, než hrozivé čelisti znovu sklaply. Zvíře zmizelo ve víru vody a o pár vteřin později se vynořilo u bahnitého břehu, na kterém stálo opuštěné, zmatené mládě.
Hroší samice vyrazila z vody jako obrovitý blok šedé žuly a v divoké gargantuovské křeči se do ní zřítila zpátky. Velká rudá skvrna se šířila z místa, kde skonala. Uklidnění veslaři se s novým elánem opřeli do vesel a pinasa sledovaná lodicí Velkého Daniela vyrazila k dalšímu meandru. Poškozená Halova loď však silně nabírala vodu a jeden muž ji musel stále vylévat, dokud se nenašla příležitost vytáhnout ji na břeh a opravit.
Vytrvale veslovali kanálem proti proudu. Z větví mangrove je sledovali vodní ptáci a další se zvedali v celých hejnech z rákosí. Poznali mezi nimi volavky, kachny a husy, ale tucet dalších druhů viděli poprvé. Několikrát na okamžik zahlédli i podivné antilopy. Měly dlouhou hnědou srst a spirálovité rohy s bledými hroty. Jak se zdálo, močály byly jejich domovem. Za soumraku jednu zastihli stát na okraji papyrusového porostu a Hal ji skolil šťastnou ranou z dálky. Překvapila je prodloužená zdeformovaná kopyta zvířete. Ve vodě se mohla uplatnit jako ploutve a zřejmě také usnadňovala chůzi měkkým bahnitým terénem. Antilopí maso bylo křehké a šťavnaté a muži, dlouho postrádající čerstvou potravu, jedli s velkou chutí.
Noci byli nuceni trávit na palubě člunů sužováni mraky bodavého hmyzu a ráno mívali tváře rudé a napuchlé. Třetího dne začaly rákosiny řídnout, až nakonec vyjeli na otevřené plochy zátopových rovin. Konečně se k nim dostala i čerstvá bríza, která odvanula komáry a umožnila znovu využít plachty.
Pokračovali rychlejším tempem a brzy se ocitli v místě, kde se všechna čtyři ramena spojovala v jediný mohutný tok, široký téměř kilometr. Na záplavových rovinách se podél břehů popásala obrovská stáda buvolů. Bezpočet zvířat vytvářelo černý pohyblivý koberec rozprostřený, kam jen oko dohlédlo.
Místy byla zvířata tak natěsnána, že úplně zakryla zeleň trávy. Tekoucí řeky černé hověziny vytvářely plochy podobné jezerům dehtu. Zvířata na okrajích stád blízko břehů zvedala hlavy s těžkými, pokleslými rohy nad uslintanými tlamami a sledovala je tupými pohledy. Hal nechal člun přiblížit ke břehu a vystřelil z falkonetu do houštiny černých těl. Jedinou ranou složil dvě mladé krávy. Tu noc se konečně utábořili na břehu a povečeřeli buvoli bifteky pečené nad ohněm.
Po řadu dní vytrvale veslovali proti proudu majestátního toku a zátopové území pozvolna ustupovalo zalesněné krajině. Řeka se zúžila a prohloubila a její zrychlený proud ztěžoval postup. Večer osmého dne zamířili ke břehu, aby se utábořili v hájku divokých fíkovníků. Okamžitě po vystoupení z lodic narazili na první stopy lidské přítomnosti. Rozpadající se ohrada postavená ze silných klád obklopovala zpola rozbořené přístřešky zjevně určené pro ustájení dobytka.
"Otrokáři!" konstatoval Aboli trpkým tónem. "Tady drželi naše lidi v řetězech jako zvěř. V podobné bomas, možná právě v této, zemřela žalem moje matka." Ohrada už byla dávno opuštěná, ale Hal se nedokázal přinutit, aby tábořil na místě obludné lidské mizérie. Nasedli zpět do lodí a veslovali ještě pár kilometrů výš, kde našli drobný ostrůvek vhodný k přenocování. Ráno pak prozkoumali les podél řeky, ale dalších stop po lidech nenašli. "Otrokáři zde systematicky pročesávali kraj," vysvětloval smutně Aboli, "a když další oběti nenašli, odtáhli jinam. Zdá se, že nikdo z našeho kmene nepřežil jejich nájezd. Musíme zanechat marného hledání a vrátit se, Gundwane."
"Ne, Aboli. Ještě ne. Půjdeme dál."
"Kolem jsou jen staré památníky zoufalství a smrti," namítal Aboli. "V těchto lesích přebývají už jen duchové našeho lidu."

"Sám určím, kdy se máme vrátit. A ten čas ještě nepřišel," odbyl jeho námitky Hal. Nová neznámá krajina plná divoké zvěře ho fascinovala. Cítil neodolatelné nutkání jet dál po řece až k jejím pramenům. Příštího dne uviděli hřeben nízkých pahorků nedaleko na sever od řeky. Hal nařídil vytáhnout čluny na břeh a opravit díry v trupu způsobené hrošími zuby. Sám s Abolim zamířil k nejbližšímu kopci, odkud byl lepší výhled do kraje.
Ale jak se ukázalo, cíl ležel poněkud dál, než čekali. V čistém vzduchu pod jasným africkým sluncem se vzdálenosti jevily podstatně kratší, než ve skutečnosti byly, a tak na hřeben vylezli teprve pozdě odpoledne. Před nimi ležela nedozírná plocha lesů a pahorků opakujících se v nekonečných replikách. Řada za řadou, hřeben za hřebenem, jako obraz nekonečna znásobený v zrcadlech sivé modře. Seděli tiše ohromení rozlóhou neznámé divoké krajiny. Nakonec Hal neochotně vstal. "Měls pravdu, Aboli. Tady člověka sotva najdeme. Musíme se vrátit." Přesto dál cítil podivný odpor otočit se zády k té úžasné zemi. Víc a víc ho přitahovalo mystérium a romantika prostoru bez hranic.
"Budeš mít mnoho silných synů," znělo mu v uších Sukeenino proroctví. "Jejich potomkům se bude dařit v této zemi. Stane se jejich domovem." Vztah k Africe nemohl nazvat láskou. V porovnání se vším, co poznal v mírnějším klimatu na severu, byla příliš barbarská, příliš cizí a nepřátelská, ale hluboko v krvi cítil její kouzlo. Na krajinu padlo ticho soumraku, chvíle, kdy všichni tvorové zadrží dech před nástupem záludné noci. Naposled přeběhl pohledem obzor, kde

kopce měnily barvu jako obří chameleoni. Sledoval defilé modrých tónů azuritu a safírů z křídel ledňáčka a náhle se zarazil. Chytil Aboliho za rameno. "Podívej!" Od paty nejbližšího hřebenu stoupal nad les do fialového večerního oparu slabý proužek dýmu.
"Lidé!" zašeptal Aboli. "Udělals dobře, když jsi odmítl vrátit se dřív, Gundwane."

Do údolí sešli za tmy a jako stíny se plížili lesem. Hal se řídil podle jasného Jižního kříže visícího nad kopcem, u kterého zahlédli kouř. Bylo již dlouho po půlnoci, když Aboli náhle zastavil tak prudce, že mu Hal málem narazil do zad.
"Poslouchej!" sykl. Pár minut stáli tiše.
"Nic neslyším."
"Čekej!" trval na svém Aboli. Konečně i Hal zaslechl ten zvuk. Byl naprosto běžný, ale naposled ho slyšel na mysu Dobré naděje. Z dálky se k nim nocí doneslo žalostné kravské bučení.

"Moji lidé jsou pastevci a dobytek je jejich nejcennější majetek." Šli dál, až ucítili vůni hořícího dřeva a teplý pach hovězího dobytka. Proti slabému světlu dohořívajícího ohně rozeznali obrysy sedící postavy zahalené do kožešiny. Hlídač vstal, protáhl se, zakašlal a plivl do zkomírajících plamínků. Pak přihodil na oheň pár suchých větví a vkleče ho začal rozfoukávat. Ve světle oživlých plamenů Hal poznal, že je to ještě chlapec.
Hoch vstal, odložil kožešinu a odešel pár kroků od ohně směrem k jejich úkrytu. Kromě bederní roušky byl úplně nahý. Nadzvedl sukénku a pohrávaje si s proudem moče kropil spadané listy a větvičky. S tichým uličnickým smíchem se snažil zasáhnout prchajícího skarabea. Když se vracel k ohni, zavolal směrem k nízké provizorní chatrči z větví. "Začíná svítal. Je čas vyhnat dobytek." Chlapec měl vysoký zvonivý hlas a Hala potěšilo, že rozumí každému slovu. Aboli ho neučil jazyku lesů zbytečně. Z chýše vylezli dva pasáčci přibližně stejného stáří a všichni tři odešli společně k ohradě. Hovořili se zvířaty, jako by to byli jejich kamarádi, škrábali je na hlavách a poplácávali po bocích. Jakmile světlo zesílilo, Hal zjistil, že se zvířata podstatně liší od dobytka, který chovali doma na farmě v High Weald. Byla vyšší, měla delší nohy a na lopatkách hrb. Váha těžkých rohů se zdála příliš i pro silné krky a jejich nezvykle velké rozpětí jim dodávalo až groteskní vzhled. Malí pastevci vybrali jednu krávu, a jakmile odstrčili od jejího vemene tele, jeden z nich přiklekl a začal ji dojit.
Druzí dva mezitím chytili mladého býčka, přehodili mu kolem krku kožený řemínek a přitáhli ho. Když zastavená krev naplnila krční tepnu k prasknutí, propíchli ji hrotem šípu.
První z hochů přiskočil s kalebasou zpola naplněnou čerstvým mlékem a podržel její ústí proti pramínku jasné krve stříkající z poraněné tepny. Po doplnění nádoby zamazali ránu na zvířecím krku hrstí prachu a povolili řemínek. Býček odběhl, jako by se nic nestalo; nucené dárcovství krve ho nijak nedeprimovalo. Když obsah kalebasy důkladně protřepali, kolovala z ruky do ruky. Pili směs krve a mléka se zjevnou chutí, protože vzdychali blahem a gurmánsky si dlaněmi utírali ústa. Časná snídaně je natolik zaujala, že si ani nevšimli mužů, kteří se k nim zezadu připlížili. Teprve až je chytili, začali vřískat a kopat nohama.
"Tiše, vy paviáni," okřikl je Aboli. Nejstarší z nich spatřil Halovu bílou tvář a zaječel:
"Otrokáři! Chytili nás otrokáři!"
"Oni nás sní," přidal se mladší.
"Nejsme otrokáři!" uklidňoval je Hal. "Neublížíme vám." Jeho ujišťování však přineslo jen nový záchvat hrůzy. "Je to ďábel.
Mluví jazykem lesů."
"Rozumí všemu, co říkáme. Je to ďábel albín, před kterým nás varovala matka. Určitě nás sní." Aboli přizvedl nejstaršího z nich a podržel ho před sebou ve výši očí. "Jak se jmenuješ, opičáku malý?"
"Tetování," zavyl hoch hrůzou. "Má tetování jako Monomatapa, vyvolený nebes."
"To je velký Mambo!"
"Sám duch dávno mrtvého Monomatapy."
"Jsem velký náčelník," souhlasil Aboli, "a ty mi povíš své jméno."
"Tweti," vykoktal hoch. "Ušetři mě, Monomatapo. Jsem ještě malý. Budu slabé sousto pro tvoje mocné čelisti."
"Zavedeš mě do vaší vesnice, Tweti, a já ušetřím tebe i tvé bratry." Po nějaké chvíli chlapci uvěřili, že je nikdo nesní ani neodvede do otroctví, a začali se nesměle usmívat. Odtud byl jen krůček k potěšenému chichotání. Potkalo je velké štěstí. Byli to oni, koho si vybral velký náčelník a podivný albín, aby je zavedli do vesnice: Hnali dobytek před sebou po cestě mezi kopci až k malé domorodé vesničce obklopené primitivně obdělanými políčky s trochu zakrslého prosa. Chýše postavené po vzoru včelích úlů a pěknými doškovými střechami byly prázdné. Před každým stavením však hořel oheň pod hliněnými hrnci a kolem porůznu ležely zbraně, pletené košíky a nástroje tak, jak je vesničané v panice odhodili. Tři malí pastevci křičeli do okolních křovin: "Vylezte! Pojďte se podívat. Velký Mambo našeho kmene vstal z mrtvých a přišel nás navštívit!" Z houštiny sloní trávy nejprve vylezla stařena s prázdným očním důlkem a posledním žlutým zubem ve vrásčitých ústech. Měla na sobě jen koženou sukni a plandavá prsa jí pleskala po břiše s rituálním tetováním. Stačil jí jediný pohled do Aboliho tváře a okamžitě před ním padla na zem.
Zvedla mu nohu a položila si ji na hlavu. " mocný Monomatapo," zaskuhrala. "Týs vyvolený nebes a před tvým majestátem jsem jen ubohý hmyz, bídný hovnivál." Nejdřív ojediněle a pak v párech vylézali vesničané ze svých úkrytů.
Po chvíli už před Abolim klečel celý dav. Na důkaz úcty si vesničané sypali na hlavy popel a prach.
"Ať se ti z toho zbožňování nezatočí hlava, ty jeden vyvolený," řekl Hal anglicky a kysele se usmál.
"Dávám ti královské úlevy," odpověděl Aboli vážně. "Nemusíš přede mnou klečet ani si sypat popel na hlavu. Tak co se ti nelíbí?" Vesničané přinesli pro Aboliho a Hala vyřezávané dřevěné stoličky a nabídli jim nádoby z dýně naplněné

směsí kyselého mléka a čerstvé dobytčí krve. Následovaly další pochoutky: prosná kaše, pečení ptáci a delikatesy jako pražení termiti a housenky ožehnuté nad ohněm.
"Musíš něco málo sníst ze všeho, co ti nabízejí," varoval Aboli, "jinak je strašně urazíš." Hal s odporem polkl pár doušků mléka s krví, zatímco Aboli do sebe v mžiku převrátil celý obsah nádoby. Ostatní speciality se už Halovi zdály přijatelnější. Housenky chutnaly jako šťáva z čerstvých travin a křupaví termiti měli lahodnou příchuť pražených ořechů. Když dojedli, dostavil se k Abolimu náčelník vesnice. Přišel po kolenou zodpovědět Aboliho dotazy.
"Kde leží město Monomatapy?"
"Dva dny cesty zapadajícího slunce."
"Potřebuji deset statných mužů jako doprovod."
"Jak přikazuješ, ó, Mambo." Během hodiny bylo deset domorodců připraveno na cestu. Malý Tweti a jeho dva společníci hořce plakali, že nebyli vybráni. Místo vysoce čestného poslání jim náčelník zase přidělil podřadný úkol pasení dobytka. Cesta na západ vedla řídkými lesíky vysokých majestátních stromů, které střídaly rozlehlé plochy travnatých savan. Potkávali další stáda krav hlídaných malými nahými pastevci. Dobytek se pásl v míru a pohodě v těsné blízkostí antilop. Několikrát mezi stromy zahlédli i slony. Většinou to byly menší skupiny slonic s mláďaty, ale jednou spatřili uprostřed savany pod akácií mohutného sloního samce. Míjeli ho ve vzdálenosti dvou set kroků a patriarcha nejevil nejmenší známky strachu. Jen rozprostřel své uši potrhané jako bojové zástavy po bitvě a s kly zdviženými do výše si je měřil vyzývavým pohledem.
"Takové kly stěží unesou dva silní muži," poznamenal Aboli.
"Na trhu v Zanzibaru by vynesly nejmíň dvacet anglických liber za kus." Procházeli kolem řady vesniček s chýšemi k nerozeznání od těch, které viděli v Twetiho rodné vsi. Zpráva o jejich příchodu letěla před nimi, protože všude už na ně čekali. Vyjevení vesničané padali na zem a posypávali se prachem, jakmile zahlédli Abolího tetování. Místní náčelníci prosil Aboliho, aby jim prokázal čest a přenocoval v nově zbudované chýši, kterou obyvatelé vesnice postavili ihned, jak se doslechli, že přichází. Kromě nejrůznějších pokrmů včetně tradiční směsi mléka s krví jim přinášeli i šumivé prosné pivo v hliněných džbánech. Domorodci se předbíhali v nabízení darů.
Nechyběly mezi nimi železné hlavice šípů a seker, malé sloní kly či kožené přehozy a tašky. Aboli se každého předmětu dotkl na důkaz, že dar přijímá, a pak ho vrátil dárci. Přiváděli mu také dívky. Zápěstí a kotníky drobných černých nymf oděných jen v sukénkách z korálků, které spoře zakrývaly jejich ohanbí, zdobily spirály měděného drátu. Chichotavé krásky si přikrývaly ústa růžovými dlaněmi a hleděly na Aboliho velkýma obdivnýma očima zvlhlýma dojetím a úctou. Jejich vyzývavá pubertální prsa přizdobená rudou hlinkou se leskla kravským lojem. Když je Aboli posílal pryč, toužebně se po něm ohlédaly přes rameno a jejich nahaté boubelaté půlky se při každém zklamaném kroku rozkošně natřásaly. Jaké cti se mohla těšit každá, kterou by si vyvolil samotný Monomatapa? Druhého dne došli k hřebenu skalnatých kopců, jejichž členitější příkré svahy tvořila čistá žula. Skalní vrcholy lemovaly kamenné hradby.
"Za nimi leží velké Monomatapovo město. Je postaveno na vrcholcích hor, aby odolalo nájezdu otrokářů, a oddíly válečníků jsou připraveny odrazit nájezdníky ve dne i v noci," informovali je průvodci. Zástupy mužů a žen v plné nádheře korálkových ozdob a šperků vyřezaných ze slonoviny scházely dolů je přivítat. Starší z kmene s hlavami ozdobenými čelenkami z pštrosího peří nosili sukně vyrobené z kravských ocasů. Muži ozbrojení oštěpy a válečnými luky sténali hrůzou při spatření Aboliho tváře a padali mu do cesty, takže musel kráčet po ležících tělech.
Unášeni davem pomalu stoupali řadou bran na vrchol nejvyššího kopce. Před každou branou část procesí zůstala stát, a když se v mírném stoupání blížili k opevněné osadě, doprovázela je už jen hrstka náčelníků, rádců a válečníků nejvyšších hodností.
Před poslední branou zůstali stát i oni. Věkovitý patriarcha s vodnatýma očima a stříbrnými vlasy vzal Aboliho za ruku a vedl ho na vnitřní dvůr. Hal setřásl ruce rádců, kteří se mu snažili zabránit ve vstupu, a přidal se k nim. Nádvoří pokrývala rovná uhlazená vrstva jílu smíchaného s krví a kravinci, která připomínala leštěný červený mramor. Chýše obklopující nádvoří se podobaly vesnickým stavením, ale byly mnohem větší a jejich střechy kryly nádherné došky ze zlaté trávy uložené zvlášť rutinovaným způsobem. Vstupy do chýší hlídaly pyramidy koulí, které na první pohled vypadaly jako vyřezané ze slonoviny. Teprve v půli cesty Hal poznal, oč jde.
V pravidelných rozestupech zdobily obvod nádvoří vysoké hromady lidských lebek. U každé pyramidy stál vysoký kůl, na jehož Špičatém konci bylo nabodnuto přes řitní otvor lidské tělo. Většina těl se už nacházela ve vysokém stupni rozkladu, ale jedna či dvě oběti hrůzného rituálu se ještě svíjely a žalostně sténaly. Stařec je zastavil uprostřed nádvoří. Stáli a poslouchali kakofonii primitivních hudebních nástrojů a disharmonických hlasů vycházejících z největší impozantní chýše naproti nim. Posléze z ní vylezlo divné procesí. Postavy s tvářemi a těly pomalovanými fantastickými vzory se plazily a kroutily po hladkém povrchu nádvoří jako obří hmyz. Muži, ověšení amulety a magickými fetiši, hadími kůžemi, kostmi lidí a zvířat a jinou pochmurnou výbavou šamanů, kouleli očima, vyli, kňučeli, drmolili nesrozumitelná slova a cvakali zuby.
Celý ten mumraj zvuků dobarvovaly údery bubnů a drnkání jednostrunných harf. Za nimi vyšly z chýše dvě ženy, obě úplně nahé. Zatímco břicho a prsa první, dospělé ženy, poznačily jizvy nedávného těhotenství, druhá byla ještě dívka. Štíhlou elegantní postavu s úzkým pasem a plnými boky kryl samet černé kůže a z plných rtů v kulaté tváři připomínající černou lunu svítily neuvěřitelně bílé zuby. V porovnání se všemi dívkami, které Hal od vstupu do země Monomatapy spatřil, byla suverénně nejkrásnější. Když pak poklekla zády k nim a opřela se o ruce, pohled na hluboký zářez jejích intimních partií vzbudil v Halovi bouři neklidu. Přes nejistotu a latentní nebezpečí, které celý obřad skrýval, ho její nahota silně vzrušovala.
"Nesmíš dát najevo žádné emoce," napomínal ho tiše Aboli, aniž by pohnul rty. "Nehýbej se, jestli ti je život milý."
Šamani ztichli a v okamžení celý prostor strnul v hrobovém tichu. Ve vstupu chýše se objevila korpulentní postava statného muže oděná do leopardí kůže. Vysoký klobouk ze stejného materiálu ještě umocňoval dojem z jeho už beztak

dominantní výšky. Zůstal stát ve dveřích a rozhlédl se. Celé čarodějnické společenství se krčilo u jeho nohou a jeho členové sténali a zakrývali si rukama oči, jako by je krása a majestát monarchy oslepovaly. Hal čelil jeho pohledu se vzrůstajícím nepokojem. Nebylo snadné hledět netečně do obličeje, jehož tetování se shodovalo s tím, které si zvykl vídat od dětství - tetováním kulaté Aboliho tváře. Ticho přerušil Aboli. "Vidím tě, velký Mambo. Vidím tě, bratře. Vidím tě, N'Potho, synu mého otce." Monomatapa mírně přivřel oči, ale rysy jeho tváře zůstaly dál jako vyřezané z černého ebenu. Pomalým vznešeným krokem došel ke klečící nahé dívce a posadil se obkročmo na její prohnutá záda. Neustále pozoroval Aboliho a ticho se protahovalo. Znenadání přivolal netrpělivým gestem ženu stojící za ním. Vzala do ruky jeden ze svých prsů a vsunula mu naběhlou bradavku mezi masité rty. Jak sál, ohryzek mu při každém doušku poskakoval nahoru a dolů.
Osvěžený teplým mateřským mlékem odstrčil ženu, dlaní si setřel rty a pohlédl na jednoho ze svých věštců. "Vyprávěj mi o těchto cizincích, Sweswe!" rozkázal.
"Vyslov proroctví, ty, jehož milují duchové temnot."
Nejstarší a nejošklivější šaman se zvedl ze země a začal vířit v divokém tanci. S chřestítkem v ruce vyskočil vysoko do vzduchu. "Proradnost!" vykřikl a pěna slin mu odstříkla ze rtů.
"Svatokrádež! Kdo se to opovažuje dovolávat se pokrevního spojení ze synem nebes?" Poskakoval před Abolim na hubených nohou jako stará vychrtlá opice. "Cítím pach zrady!" Hodil chřestítko k Aboliho nohám a uchopil konec kravského ohonu, který měl uvázaný kolem pasu. "Cítím vzpouru!" Mával ohonem a každý sval těla se mu třásl. "Jaký to ďábel se odvažuje napodobit posvátné tetování?" Oči mu zapadly do lebky, že z očních důlků svítilo jen bělmo. "Měj se na pozoru! Duch tvého otce, velkého Holomimy, žádá krvavou oběť!" zaječel, vyskočil a pokusil se udeřit Aboliho do tváře koncem magického ohonu. Aboli byl rychlejší. Šavle vyskočila z pochvy u jeho pasu jako dravá šelma a zablýskla se na slunci. Hlava, oddělená od trupu jedinou ranou, se skutálela po šamanových zádech a zůstala ležet na lesklém jílu. Doširoka otevřené šamanovy oči hleděly překvapeně k obloze a rty se chvěly posledním neslyšným nařčením. Bezhlavé torzo ještě chvíli stálo na roztřesených nohou a z přeťaté tepny stříkala do vzduchu krev. Kravský ocas mu vypadl z ruky a šamanovo tělo se pomalu zesulo k zemi.
Zůstalo ležet na vlastní hlavě.
"Duch našeho otce Holomimy žádal krvavou oběť," řekl tiše Aboli. "A hle, jeho syn Aboli mu ji dal." Po dobu, která se Halovi zdála dlouhá jako půl života, nikdo na nádvoří nepromluvil ani se nepohnul. Pak se Monomatapa začal chvět po celém těle. Břicho se mu natřásalo, tváře deformovaly a tetované čelisti křečovitě cvakaly jako v záchvatu padoucnice. Halovi sjela ruka k jílci šavle. "Jestli je skutečně tvým bratrem, zabiju ho raději já," zašeptal k Abolimu. "Kryj mi záda, zkusíme si prosekat cestu ven." Ale Monomatapova ústa vzápětí otevřel výbuch bouřlivého smíchu. "Tetovaný přinesl krvavou oběť, kterou požadoval Sweswe!" zařval, ale neovladatelné veselí mu nedovolilo mluvit dál. Třásl se smíchem, lapal po dechu, objímal se a teprve po delší chvíli byl zase schopen slova.
"Viděli jste, jak tu stál bez hlavy a jeho ústa se pokoušela mluvit?" řval a slzy se mu kutálely po lících. Zaraženými řadami kouzelníků proběhl šum a výkřiky sympatizující radosti.
"Nebeský smích," řičeli, "a všichni lidé jsou šťastní." Náhle se Monomatapa přestal smát. "Přineste mi Swesweho stupidní hlavu!" nařídil a starý rádce, který je sem přivedl, poslušně vyskočil, sebral hlavu nebohého věštce a v pokleku ji podal do rukou svého krále. Monomatapa uchopil Swesweho hlavu za chomáč slepených kudrnatých vlasů a pohlédl do vyhaslých očí. Znovu se rozesmál.
"Jaká hloupost nepoznat královskou krev. Jak je možné, žes nepoznal mého bratra podle vznešeného chování a divoké povahy?" Odhodil hlavu mezi sbor šamanů, kteří bázlivě ustoupili. "Poučte se z jeho hlouposti," křičel na ně. "Už nechci slyšet žádná falešná proroctví! Žádné lži! A teď zmizte! Všichni! Než požádám bratra o další krvavou oběť."
Panicky se rozprchli. Monomatapa vstal ze svého živého trůnu, zamířil k Abolimu a široký úsměv mu rozčísl tetovanou tvář.
"Aboli, bratře můj! Byls tak dlouho mrtev, a nyní jsi znovu ožil," řekl a objal ho.

Dostali k dispozici jednu z pohledných chýší kolem dvora a procesí dívek přinášelo dovnitř na hlavách hliněné nádoby naplněné horkou vodou, aby se oba návštěvníci mohli vykoupat.
Náhradou za staré oděvy poznamenané dlouhou cestou jim další dívky přinesly na podnosech nové oblečení: bederní roušky z vydělané kůže zdobené korálky a kožešinové přehozy s peřím.
Vykoupaní a odění do nové nádhery sledovali zástup polonahých krásek přinášejících nádoby s medovinou a mlékem zahuštěným krví a podnosy plné teplých pokrmů. Po jídle se k nim dostavil bělovlasý rádce, který je přivedl k Monomatapovi. S přehnanou zdvořilostí a zřejmým respektem dřepl před Aboliho. "Když si mě před lety viděl naposled, byl jsi ještě příliš mlád, aby sis mě zapamatoval. Mé jméno je Zama a býval jsem indunou tvého otce, velkého Monomatapy Holomimy."
"Mrzí mě to, Zamo, ale já si z těch dob nepamatuji téměř nic.
Vzpomínám jen na bratra N'Poíha, na bolest tetovacího nože a na obřízku. Obojí jsme podstupovali společně a myslím, že tehdy ječel víc než já." Zama polekaně zavrtěl hlavou, jako by chtěl Aboliho varovat před takovou lehkomyslnou řečí o králi, ale pokračoval hlasem klidným a vyrovnaným. "To všechno je pravda, až na to, že Monomatapa nikdy neječí. Já se zúčastnil celého obřadu. Byl jsem to já, kdo ti držel hlavu, když žhavé železo pálilo tvou tvář a nůž zbavoval penis předkožky."
"Nyní se mi matně vybavují tvé ruce, Zamo, a taky tvá utěšující slova."
"Ty a N'Potho jste dvojčata. Narodili jste se ve stejnou hodinu a váš otec nařídil, že oba ponesete královské tetování. Odporovalo to všem zvyklostem. Nikdy předtím nebyli dva královští synové tetováni při stejném obřadu."
"Něco málo si pamatuji i o svém otci. Vím, že byl vysoký a silný. Vzpomínám si, jak jsem se zpočátku bál jeho tetované

tváře."
"Byl to mocný a obávaný muž," souhlasil Zama.
"Také si vzpomínám na noc, kdy umřel. Na křik, výstřely a děsivé plameny šlehající do noci. Byl jsem přitom, když přišli otrokáři s řetězy žalu." Do očí starce vběhly slzy. "Byls tehdy tak mladý, Aboli. Je s podivem, že si na ty věci vůbec vzpomínáš."
"Povídej mi o té noci."
"Podle zvyku a jak kázala má povinnost spal jsem tehdy ve vstupu otcovy chýše. Stál jsem při něm, když ho srazila střela z otrokářské muškety." Zama se při vzpomínce odmlčel, ale po chvilce zase vzhlédl. "Když umíral, řekl mi: Nech mě, Zamo.
Zachraň mé syny. Zachraň Monomatapu! a já spěchal splnit jeho přání."
"Šels mě zachránit?"
"Ano. Vběhl jsem do chýše, kde jsi spal s bratrem a matkou.
Chtěl jsem tě odnést, ale matka mi tě odmítla vydat. Vezmi si N'Potha, rozkázala; byls jí vždycky bližší. Tak jsem sebral tvého bratra a všichni jsme vyběhli do noci. Ve tmě jsme se navzájem ztratili. Slyšel jsem ještě křik tvé matky, ale nesl jsem v náručí dítě a vrátit se by znamenalo otroctví pro vás oba a konec královského rodu. Odpust mi, Aboli, že jsem tě nechal u matky a utekl s N'Pothem."
"Nemáš se zač stydět. Neudělals nic hanebného." uklidňoval ho Aboli. Zama se pozorně rozhlédl po chýši a pak se mu začaly rty neslyšně pohybovat. "Volil jsem špatně. Měl jsem vzít tebe," zašeptal konečně. Nahnul se k Abolimu blíž s tajuplným výrazem. Zřejmě chtěl říct něco důležitého, ale pak se váhavě stáhl zpět, jako by ztratil odvahu před riskantním hodem při hazardní hře. Pomalu se zvedl. "Promiň, Aboli, synu Holomimy, ale musím už jít."
"Všechno ti odpouštím," odpověděl Aboli tiše. "Vím, co cítíš v hloubi srdce. Jiný lev řve na vrcholu mory, která měla patřit mně. Ale můj život je nyní spojen s jiným osudem. Zkus se na věc dívat takto, Zamo."
"Máš pravdu, Aboli, jsem starý muž. Už dávno nemám sílu ani potřebu měnit to, co se změnit nedá." Vstal. "Zítra ráno ti Monomatapa dopřeje nového slyšení. Přijdu pro tebe." Snížil hlas.
"Prosím, nepokoušej se odtud odejít bez králova svolení."
Jakmile osaměli, Aboli se usmál. "lama nás žádal, abychom neodcházeli. jako by to byla snadná záležitost. Viděls ty stráže, které stojí u každého vchodu`?"
"Ano, není lehké je přehlédnout." Hal vstal ze stoličky vyřezané z ebenového dřeva a došel k nízkému vchodu. U brány napočítal dvacet mužů. Urostlí válečníci, vyzbrojení oštěpy a válečnými sekerami, měli na hlavách čelenky zdobené volavčím peřím a drželi velké štíty z bílé volské kůže s černými skvrnami.
"Cesta odtud bude mnohem obtížnější než cesta sem," konstatoval Aboli chmurně. Při západu slunce jim zástup mladých děvčat přinesl večeři.
"Už chápu, proč tvůj bratr nosí takovou zátěž tuku," poznamenal Hal, když pohlédl na hory jídla. Jakmile prohlásili, že mají dost, dívky se vytratily s nádobím a do chýše vstoupil Zama. V každé ruce vedl po jedné dívce.
Poklekly před nimi a Hal v hezčí z obou poznal dívku, která sloužila králi jako živý trůn.
"Monomatapa vám posílá tyto ženy, aby vám sladkostí svých klínů oblažily noc," oznámil stařec stručně a odešel.
Překvapený Hal viděl, jak pohlednější děvče zvedá hlavu a stydlivě se na něj usmívá. Měla milou, klidnou tvář s plnými rty a velkýma tmavýma očima. Cůpky zvlněných vlasů se zapletenými korálky jí spadaly na ramena a drobná sukénka z korálků kryla klín kyprého lesklého těla. Jinak byla nahá.
"Vidím tě, vznešený pane," zašeptala, "a mé oči zamlžuje nádhera tvé přítomnosti." Předla jako kočka a položila mu hlavu do klína. Hal vyskočil. "Tady nemůžeš zůstat. Okamžitě odejdi!" Dívka na něj zděšeně pohlédla a tmavé oči jí zaplavily slzy.
"Nelíbím se ti, ó, veliký?" zašeptala.
"Jsi velmi krásná," koktal Hal, "ale..." Jak jí měl vysvětlit, že je zamilovaný, i když už jen do vzpomínek.
"Dovol mi zůstat u tebe, pane," prosila dívka naléhavě. "Když mě odmítneš, čeká mě smrt. Umřu na kůlu, který mi přes intimní otvor těla propíchne vnitřnosti. Prosím, nech mě žít, ó, veliký. Měj slitování s bezcennou ženou, vznešená bílá tváři."
Hal se otočil k Abolimu. "Co mám dělat?" Aboli pokrčil rameny.
"Pošli ji pryč. Je bezcenná, jak říká. Můžeš si pak zacpat uši, abys neslyšel její nářek na kůlu."
"Nevysmívej se mi, Aboli. Víš, že nemůžu zradit vzpomínku na ženu, kterou jsem tolik miloval."
"Sukeena je mrtvá, Gundwane. Já ji také miloval, jako sestru, ale je pryč. Toto dítě je živé, ale nedočká se zítřejšího západu slunce, pokud se nad ní neslituješ. Takový závazek by po tobě Sukeena nikdy nežádala." Aboli se sklonil nad svou dívkou, vzal ji za ruce a zvedl ze země.
"Nemůžu ti nijak pomoci, Gundwane. Jsi muž a Sukeena to věděla. Nyní, když odešla, by sotva považovala za správné, abys prožil zbytek života sám." Odvedl svou dívku do zadní části chýše, kde vedle páru vyřezávaných dřevěných opěrek pro hlavu ležela vrstva kožešin. Položil ji na ně a spustil kožený závěs.
"Jak se jmenuješ?" zeptal se Hal dívky u svých nohou.
"Jsem Inyosi, Včela. Prosím, neposílej mě na smrt." Objala mu nohy a přitiskla tvář do klína.
"Nesmím. Patřím jiné ženě," mumlal. Měla na sobě jen sukénku, její teplý dech ho hřál na břiše a měkké ruce mu hladily lýtka.
"Nemůžu," opakoval zoufale, když se Inyosina malá ručka vkradla podjeho bedernírouško.
"Tvá ústa mluví jinou řečí než tvůj mocný oštěp mužství, můj pane," předla. Hal tlumeně zasténal, vzal ji do náruče, přeběhl místnost a položil ji na vlastní lůžko z kožešin.
Divokost Halovy vášně zpočátku Inyosi polekala, ale pak radostně vykřikla a odpovídala polibkem na polibek a

přírazem na přiraz. Nad ránem, když se zvedala k odchodu, zašeptala:
"Zachránil jsi můj nicotný život. Na oplátku se pokusím zachránit já tvůj vzácný." Při posledním polibku šeptala se rty přitisklými k jeho rtům: "Když na mně Monomatapa seděl, zaslechla jsem, co říká Zamovi. Podezírá Aboliho, že se vrátil proto, aby ho připravil o postavení vládce nebes. Zítra během audience, ke které pozve i tebe, nařídí svým strážím, aby vás zajali a shodili z útesu. Dole se o vaše těla postarají hyeny a supi." Inyosi se přitiskla k Halově hrudi. "Nechci, abys mi umřel, můj pane. Jsi příliš krásný." Vstala z kožešin a tiše vyklouzla do tmy. Hal přihodil na ohniště pár polen. Kouř stoupal otvorem uprostřed střechy a plameny ozářily chýši blikavým žlutým světlem.
"Aboli, musím s tebou mluvit. Jsi sám?"
"Děvče ještě spí, ale můžeš mluvit anglicky."
"Tvůj bratr se nás chystá při audienci zabít."
"To ti řekla ta dívka?" zeptal se Aboli a Hal provinile přikývl. Připomínka nevěry ho trápila. Aboli se soucitně usmál. "Takže malá včelka ti zachránila život. To by Sukeenu určitě potěšilo, nemusíš cítit vinu."
"Když se pokusíme utéct, tvůj bratr za námi pošle celou armádu. Nikdy se nedostaneme zpátky k řece."
"A máš už nějaký plán, Gundwane?"

Přišel pro ně Zama, aby je předvedl ke slyšení. Vyšli z šera chýše do zářícího slunečního svitu a Hal se zastavil. Hodnotil situaci na Monomatapově dvoře. Počet královýchstrážců shromážděných na prostranství mohl jen odhadnout. Kolem postával snad celý regiment statných válečníků. Čerstvý vítr čechral volavčí pera vysokých čelenek, které zdánlivě dělaly z urostlých mužů černé obry, a na slunci se třpytily široké hlavice jejich oštěpů.
Každé volné místečko za nimi obsadili urození kmene. Tísnili se dokonce i na koruně valů z žulových kvádrů chránících citadelu. U dveří královy chýše se tlačilo na sto Monomatapových žen. Některé byly tak tlusté a nesly takové množství náramků a ozdob, že nemohly bez pomoci ani stát a ztěžka visely na svých služkách. Objemné zadky se jim vlnily a třásly jako měchy naplněné sádlem. Zama dovedl Aboliho s Halem doprostřed nádvoří a odešel. Shromáždění ztichlo a nikdo se ani nepohnul, dokud kapitán královy tělesné stráže nezatroubil na spirálovitý roh antilopy kudu. Na prahu chýše stanul sám Monomatapa a nádvořím přeběhl bolestný vzdech. Jako na povel se všichni vrhli k zemi a zakryli si oči. Jen Aboli s Halem zůstali stát. Monomatapa odkráčel ke svému živému trůnu a posadil se na Inyosina nahá záda.
"Promluv první," zasykl Hal koutkem úst. "Nenech ho vydat příkaz k popravě."
"Vidím tě, bratře!" Pozdravil Aboli a dvořané zasténali pobouřeni takovým neomaleným porušením protokolu. "Vidím tě, velký pane nebes!" Monomatapa se tvářil, jako by nic neslyšel.

"Přináším ti pozdrav ducha našeho otce, Holomimy, který byl Monomatapa před tebou." Aboliho bratr sebou škubnul, jako by ho uštkl had. "Ty mluvíš s duchy?" zeptal se mírně rozechvělým hlasem.
"V noci ke mně přišel náš otec. Byl velký a statný jako vzrostlý baobab a v očích mu hořel oheň strašlivé zloby. Hlasem podobným hřmění hromu mi sdělil varování." Sten pověrčivé hrůzy přeletěl shromážděním.
"Jaké varování`?" zakrákal Monomatapa, zíraje úzkostlivě na Aboliho.
"Otec se bojí o naše životy. Tvůj i můj. Oběma nám hrozí velké nebezpečí." Pár královýchžen vykřiklo a jedna se v náhlém záchvatu slabostí zhroutila s pěnou v koutcích úst.
"O jaké nebezpečí jde, Aboli?" Král se bázlivě rozhlížel po svých dvořanech, jako by v jejich řadách hledal vraha.
"Otec mi připomněl, že naše životy jsou od narození vzájemně svázány. Když se jednomu z nás bude dařit, bude se dařit i druhému." Monomatapa přikývl. "Co ti ještě řekl?"
"Prozradil mi, že když jsme spojeni v životě, budeme spojeni i ve smrti. Předpověděl, že zemřeme stejného dne, ale ten den si zvolíme sami." Monomatapovu pošedlou tvář zalil pot. Starší kmene vykřikli a ti nejbližší vytáhli nože a řízli se do vlastních paží nebo prsou, aby prolitou krví chránili svého panovníka před zlým kouzlem.
"Velice mě otcova slova trápí," pokračoval Aboli. "Přál bych si zůstat zde s tebou, abych tě mohl ochránit před zlým osudem, ale běda! Stín otce mi oznámil, že pokud zde zůstanu ještě další den, zemřu a Monomatapa zemře se mnou. Musím ihned odejít a nesmím se tu nikdy více vrátit. Jen tak můžeme oba přežít kletbu."
"Budiž. Ať se tak stane." Monomatapa vstal a ukázal třesoucím se prstem ven z nádvoří. "Odejdi ještě dnes."
"Běda, můj milovaný bratře. Nemůžu odejít bez laskavosti, o kterou jsem tě přišel požádat."
"Mluv, Aboli! Čeho se ti nedostává?"
"Potřebuji sto padesát tvých nejlepších bojovníků, aby mě ochránili před strašným nepřítelem, který na mě čeká. Bez nich jdu na jistou smrt a má smrt bude předzvěstí smrti Monomatapy."
"Vyber si!" zařval Monomatapa. "Vyber si mé nejlepší amadodas a odejdi s nimi. Budou tví otroci a naložíš s nimi, jak uznáš za vhodné. Ale musíš odejít do západu slunce."

Vedoucí pinasa překonala písečná žebra v ústí Musely a zamířila na volné moře, kde na mělčině v hloubce dvaceti metrů držela kotva Zlatý déšť: Lodice Velkého Daniela je následovala. Když Ned Tyler spatřil blížící se čluny, vyhlásil poplach a hnal muže k dělům. Pinasy byly tak přetížené, že jejich luby dělily od hladiny pouhé čtyři centimetry. Naložené černými muži připomínaly válečné kánoe a lesklé hlavice oštěpů a čelenky s peřím ten dojem jen posilovaly. Ned Tyler přikázal vypálit varovný výstřel. Jakmile sto metrů před první pinasou vyskočil gejzír vody a zahřměl výstřel, Hal se vztyčil na přídi a zamával vlajkou s křížem Řádu.
"Pro lásku boží!" zděsil se Ned. "Vždyť my ostřelujeme vlastního kapitána."
"Nezapomenu tak rychle na uvítání, které jsi nám připravil, mistře Tylere," pozdravil ho Hal přísně. "Čekal jsem pozdravnou salvu aspoň čtyř děl, a ne jeden ubohý výstřel."
"Bůh ti žehnej, kapitáne. Prosím za prominutí, netušil jsem.

Měl jsem vás za bandu pohanských divochů."
"Správně, mistře Tylere, to také jsme!" Hal se smál Nedovým rozpakům, když se na palubu Zlatého deště vyrojila horda domorodých válečníků. "Začni přemýšlet, jak z nich uděláš námořníky."

Jakmile se Zlatý déšť vzdálil od pobřeží, obrátil Hal příď znovu k severu, proplul průlivem mezi Afrikou a Madagaskarem a zamířil k Zanzibaru, obchodnímu středisku u východního pobřeží Afriky. Doufal, že tam získá poslední zprávy o průběhu svaté války na velkém rohu a při troše štěstí se také něco dozví o Rackovi. Pro amadodas nastal čas přivykání a poznávání. Nikdo z domorodých válečníků ještě neviděl moře, o lodi nemluvě.
Všechno na palubě Zlatého deště bylo pro ně nové. Donedávna věřili, že pinasy jsou největší kánoe, jaké kdy člověk postavil. Velikost fregaty, výška jejích stěžňů spolu s rozlohou plachet je přímo šokovaly. Okamžitě dostali mořskou nemoc a trvalo řadu dní, než se jejich nohy přizpůsobily rytmu mořských vln. Vzbouřené vnitřnosti nechtěly přivyknout změněné dietě a vytrvale odmítaly suchary a nasolené maso. Černí bojovníci bolestně toužili po svých miskách prosné kaše a dýních s mlékem a krví. Přivyklí na volnost savan, špatně snášeli omezený prostor lodi. Navíc trpěli chladem, protože i v těchto tropických šířkách vál na moři studený pasát. Dokonce i teplý Mosambický proud byl o mnoho stupňů chladnější než sluncem vypékané savany jejich domova. Hal nařídil Althudovi, který dostal na starost lodní sklad, aby vydal balíky plachtoviny, a Aboli je naučil, jak si ušít kabátce. Všechny strasti však byly zapomenuty v okamžiku, jakmile Aboli poslal skupinu amadodas nahoru na hlavní stěžeň, kde je měli tři černí námořníci, Jiri, Matesi a Kimatti, učit práci s plachtami. Otrlí válečníci, z nichž každý už zabil svého lva, se poprvé ocitli na rozkývaném stěžni v závratné výšce nad vzdutým mořem a přemohl je děs. Aboli vyšplhal za nimi do míst, kde bezmocně viseli v lanoví, a vysmíval se jim:
"Podívejme na ty cudné panny. Já myslel, že mezi vámi najdu nějakého muže, ale vidím, že byste měli při drcaní všichni dřepět." Pak se smíchem přeběhl na konec houpajícího se ráhna a zatančil tam drobný válečný tanec. Jeden z amadodas nevydržel výsměch, pustil se lanoví a váhavě se sunul za Abolim, který na něj čekal s rukama v bok.
"Jeden muž se přece jen našel," komentoval jeho výkon Aboli a objal ho. Během následujícího týdne spadli z hlavního ráhna tři domorodí adepti námořnického řemesla. Dva z nich skončili ve vodě, a než Hal stačil otočit loď a vylovit je, postarali se o ně žraloci. Třetí dopadl na palubu, což byl pro něj rychlejší a milosrdnější konec. Ale tím nehody skončily a pro amadodas, kteří už od dětství šplhali za medem divokých včel na nejvyšší stromy, se stal vršek hlavního stěžně běžným pracovním místem. Jakmile Hal nechal vynést z podpalubí svazek oštěpů, zavyli radostí a křepčili po palubě jako pominutí. S oštěpem v ruce se už narodili. Aboli přizpůsobil taktiku boje a bojovou formaci omezeným podmínkám paluby Zlatého deště.
Předvedl jim, jak vytvořit klasické římské testudo, hradbu se štíty přeloženými po vzoru šupin pásovce. V takovém útvaru by dokázali bez potíží zamést palubu nepřátelské lodi. Hal nařídil připevnit na stěnu přední nástavby cvičný terč silnou matraci z koudele. Jakmile amadodas vyzkoušeli váhu a těžiště nových oštěpů, dokázali jejich těžké hlavice poslat do podložky z hrubých vláken přes celou délku lodi. Později, při nácviku boje, se na sebe vrhali s takovou vervou, že kdyby Aboli nezakročil, polovina by padla. Musel jim opakovaně připomínat, že jde jen o předstíranou bitvu, v níž boj nekončí smrtí protivníka. Nastal čas seznámit je s velkým anglickým lukem. Hleděli nedůvěřivě na dvoumetrový oblouk odsuzující krátké luky, které doposud poznali, do role dětských hraček.
Kroutili rozpačitě hlavami a váhavě luk potěžkávali, až jim ho Hal sebral. Založil šíp a pohlédl vzhůru, kde nad lodí kroužili rackové. "Když sestřelím jednoho z těch ptáků, sníte ho syrového?" zeptal se.
Odměnili vtip bouřlivým smíchem.
"Sním i jeho peří!" vykřikl jeden výtaha jménem Ingwe. V domorodém nářečí tak nazývali leoparda. Hal natáhl tětivu a k všeobecnému úžasu skončila dráha šípu ve sněhobílé ptačí hrudi. Racek složil křídla a dopadl Halovi k nohám. Jeden z udivených amadodas ho zvedl a mrtvý opeřenec putoval z ruky do ruky.
"Nepokrčte mu peří," napomínal je Hal. "Zkazili byste Ingwemu večeři." Od té chvíle se stal dlouhý luk favorizovanou zbraní a během několika dní se z amadodas stali prvotřídní lukostřelci. Hal pak nechal za lodí táhnout prázdný sud na laně dlouhém padesát metrů a amadodas se do něj strefovali.
Nejdřív to zkoušeli jednotlivě a pak společnou salvou ve stylu anglických lučištníků. Když nakonec sud vylovili, ježil se jako dikobrazí hřbet. Vytáhli z něj sedm z každých deseti vystřelených šípů. Jen v jednom amadodas naprosto selhali: nenaučili se obsluhovat velká bronzová děla. Přes veškerý výsměch a hrozby je Aboli nedokázal přimět, aby se k nim vůbec přiblížili. Pokaždé, když zahřměla salva, zmocnila se jich pověrčivá hrůza. "To jsou čáry! Nebeský hrom!" vykřikovali zděšeně. Hal proto pořídil nový rozpis služeb. Bojová postavení změnil tak, aby bílí námořníci zůstali u děl a na amadodas zbyla obsluha plachet. Ze zbytku posádky pak vytvořil přepadový oddíl. Na severu se pod stěnou zářících mraků krčil ostrov Zanzibar. Zamířili do zátoky lemované palmami, nad kterou z bílých pláží čněly stejně bílé zdi pevnosti. Svítily na slunci jako svahy ledovce. Portugalcům, kteří ji postavili zhruba před sto lety, zajišťovala donedávna kontrolu nad obchodními cestami podél celého východního pobřeží Afriky.
Před deseti lety však připluli ve válečných plachetnicích ománští Arabi. Pod velením Ahmeda El Granga, Levorukého, Portugalce napadli a po velkém krveprolití přístav dobyli.
Začínající úpadek portugalského vlivu na pobřeží pokračoval a uprázdněné místo přední obchodní velmoci obsadili Ománci. Hal si prohlížel pevnost dalekohledem. Neušla mu islámská zástava vlající nad věží ani řada dělových hlavní na koruně valů. Ty zbraně byly schopné zničit každé plavidlo, které by se pokusilo násilím vplout do přístavu. Cítil mrazení při myšlence, že se jako spojenec Prestera stane El Grangovým nepřítelem. Jednoho dne mohou tyto hlavně ostřelovat také Zlatý déšť. Zatím však ještě mohl vstoupit do arabského hnízda jako neutrál a zjistit všechno, co se zjistit dá. V záplavě malých plavidel, většinou bárek z Indie, Arábie a Muscatu, se vyjímaly dvě větší plachetnice: jedna se španělskou a druhá s francouzskou vlajkou. Bohatství Afriky lákalo do Zanzibaru obchodníky ze všech končin

světa. Kromě zlata ze Sofaly se tu dala koupit arabská guma a slonovina a na trzích s otroky i nepřeberné množství lidské pracovní síly. Každou sezónu odtud odvezly bárky a lodi na sedm tisíc otroků, mužů, žen i dětí.

Hal zdvořile spustil vlajku a Zlatý déšť pod košovými plachtami zamířil na kotviště. Jakmile do čisté vody přístavu šplouchla kotva a černí amadodas skasali poslední plachty, loď se v okamžení ocitla v záplavě drobných loděk a člunů, z nichž místní obchodníci nabízeli jakékoliv představitelné zboží, od čerstvého ovoce a pitné vody až po malé chlapce. Posledně jmenované jejich páni přinutili přehnout se přes lodní sedačky a pro potěchu námořníků na palubě Zlatého deště jim zvedali košile a předváděli drobné snědé zadky.
"Hezky prc-prc hoch," krákal jeden majitel chlapeckého harému lámanou angličtinou. "Prdelka sladky zraly mango."
"Mistře Tylere, nech spustit člun," nařídil Hal. "Pojedu na břeh. Vezmu si Althudu s Velkým Danielem a vyber mi deset nejlepších mužů." Když přirazili u kamenného schodiště pod zdmi pevnosti, Velký Daniel vystoupil z člunu první. Prorážel cestu davem obchodníků, kteří se k nim okamžitě seběhli.
Protože Daniel při poslední návštěvě Zanzibaru doprovázel na břeh sira Francise, ujal se vedení i nyní. Zbylí námořníci obstoupili Hala a v těsném šiku vešli do úzkých uliček přístavu. Procházeli bazary a rušná zákoutí přeplněná lidmi a krámky s všemožným zbožím. Kupující se přehrabovali v hromadách sloních klů a nosorožčích rohů, potěžkávali zlatavé placky voňavé arabské gumy a vybírali nejkrásnější kytice pštrosích per. Donekonečna smlouvali cenu koberců z Muscatu a dikobrazích ostnů naplněných zrny aluviálního zlata ze Sofaly nebo řek afrického vnitrozemí. Obchodníci s lidmi předváděli potenciálním kupcům zástupy otroků. Zájemci pečlivě prohlíželi nabízeným exemplářům zuby. Mužům ohmatávali svaly a mladým ženám zvedali sukénky, aby zhodnotili přitažlivost intimních partií. Z obchodní čtvrti je Velký Daniel vedl dál do středu města. Střechy stavení lemujících šeré uličky se téměř dotýkaly a z otevřených stok vedoucích k přístavu se linul otřesný pach lidských výkalů. Daniel zastavil před klenutými dveřmi z mahagonu zdobenými rafinovanou řezbou arabských motivů a zatahal za provaz zvonku. Po minutě zavrzala odsouvaná závora a masivní dveře se skřípavě otevřely. Z chodby na ně zvědavě pokukovalo půl tuctu děcek různé barvy pleti, všechny ve věku od pěti do desíti let.
"Vítejte! Vítejte!" švitořily anglicky s pitoreskním přízvukem. "Nechť vám požehná Alláh a všichni svatí, anglický mylorde. Ať všechny vaše dny pozlatí jeho přízeň a provoní sladká vůně jasmínu." Nejmenší holčička vzala Hala za ruku a vedla ho dál. Na vnitřním dvoře zurčela fontána a vzduch voněl žlutými květy tamarindů a keřů frangi-pani. Z kupy hedvábných koberců vstal vysoký muž oděný ve splývavé bílé róbě a typickým arabským turbanem lemovaným zlatými šňůrami na hlavě.

"Musím k pozdravům svých dětí přidat ještě tisíc vlastních, kapitáne," hlaholil angličtinou s příjemným yorkshirským akcentem. "Nechť vás Alláh zaplaví bohatstvím a požehnáním!
Zahlédl jsem vaši loď v přístavu a tušil jsem, že se co nevidět ukážete." Zatleskal a z domu okamžitě vyklusal zástup otroků s podnosy. Přinášeli šerbet a kokosové mléko v barevných sklenicích a misky s výběrem sladkostí a praženými ořechy. Konzul poslal Velkého Daniela a námořníky dál do domu.

"Tam se jim dostane občerstvení," ujišťoval. Hal vyprovodil Daniela významným pohledem a bocman si jeho pohled vysvětlil dobře. V islámské domácnosti sice nehrozilo nebezpečí alkoholu, ale ženy, na které určitě narazí, by mohly být zdrojem potíží. Althudu si ponechal při ruce, kdyby potřeboval sepsat nějaký dokument nebo něco zaznamenat.
Hostitel je zavedl do uzavřeného kouta dvora. "Dovolte, abych se představil. Jmenuji se William Grey a jsem konzulem Jeho Veličenstva u zdejšího sultána."
"Henry Courteney, k vašim službám, sire," odpověděl Hal.
"Znal jsem sira Francise Courteneye. Nejste náhodou příbuzní?"
"Můj otec, sire."
"Aha! Prosím, předejte mu mé poručení, až se s ním příště setkáte. Je to ctihodný muž."
"Tragicky zahynul ve válce s Holandskem."
"Upřímnou soustrast, sire Henry, a posaďte se, prosím."
Pokynul ke stohu hedvábných koberců s nádhernými vzory. Sám usedl naproti a otrok mu přinesl vodní dýmku.
"Dýmka bhangu je jedinečný lék na metly zdejšího podnebí-nemoci jater a malárii. Nezakouříte si se mnou, sire?" Hal odmítl. Věděl, co dokáže kouř z usušených květů indického konopí, jaké sny a oblouznění kuřákovi přináší. Grey bafal ze své dýmky a opatrně vyzvídal účel Halovy návštěvy Zanzibaru. Hal odpovídal zdvořile, ale vyhýbavě. Oťukávali se jako pár soků při duelu a čekali, kdo první otevře kryt. Voda ve skleněné nádobce bublala, vzduch voněl kouřem a po několika minutách planého hovoru konzul nevydržel a začal být sdílnější. Hal zkusil využít situace a dovolil si malou lichotku.
"Obdivuji váš životní styl. Žijete tu jako velký šejk."
Návnada zabrala a Grey vděčně reagoval.
"Věřil byste, že před necelými patnácti lety jsem byl pouhým úředníčkem anglické Východoindické společnosti`? Naše loď tehdy najela u Sofaly na korálový útes a já se zde ocitl coby ztroskotanec." Pokrčil rameny a udělal gesto, které už bylo mnohem víc orientální než anglické. "Ale, jak se tady říká, Alláh se na mě usmál."
"Vy jste přijal islám?" divil se Hal, ale v nejmenším nedal znát, jak pohrdá odpadlíky.
"Já věřím v jediného Boha a jeho Proroka Mohameda," přisvědčil Grey a Hal zvažoval, do jaké míry stojí jeho převzatá víra na praktických základech. Křesťan Grey by na Zanzibaru sotva tak nádherně prosperoval jako muslim Grey.
"Většina Angličanů, kteří se zastaví v Zanzibaru, mají na mysli jen jednu věc," pokračoval Grey. "Jezdí tu pro otroky. Bohužel právě není nejvhodnější doba pro tento druh obchodu.

Pasát sem zavál spoustu lodí ze Zadní Indie a jiných koutů světa a nejlepší zboží už je pryč. Naštěstí ještě v ohradě držím stále na dvě stovky prvotřídních kousků, jaké nenajdete, i kdybyste se plavil dalších tisíc mil kolem pobřeží."
"Díky, pane, ale já se nezajímám o otroky," odmítl nabídku Hal.
"To je politováníhodné, sire. U jišťuji vás, že prosperita na tomto poli ještě neodkvetla. Stále tu čeká velké bohatství. Brazilské a karibské cukrové plantáže dychtí po pracovní síle."
"Musím vám znovu poděkovat, ale tento obchod mě opravdu nezajímá." Halovi došlo, na čem stojí základy Greyova blahobytu. Postavení konzula bylo zřejmě druhořadé; role agenta a zprostředkovatele vynášela mnohem víc.
"Nevadí. Je zde ještě jedna oblast, která přináší velké zisky a kde bych vám mohl být nápomocen." Grey se delikátně odmlčel.
"Ze střechy svého domu jsem si prohlédl vaši loď a nemůžu než konstatovat, že je skvěle vyzbrojena. člověk by si myslel, že je to čistě válečná loď." Hal neurčitě přikývl a Grey pokračoval.
"Možná víte, že Ahmed El Grang je ve válečném tažení proti etiopskému císaři."
"Něco jsem zaslechl."
"Na moři i souši zuří boj. Sultán vydává pověřující listiny všem lodím, které se připojí k jeho silám. Pověření je sice určeno výhradně muslimským kapitánům, ale já mám u sultánova dvora značný vliv. Mohl bych vám ho obstarat za pouhých dvě stě liber." Znechucený Hal se již chystal radikálně odmítnout nabídku spojenectví s pohanem ve válce proti souvěrcům, ale instinkt ho varoval, aby tak nečinil. "Myslíte, že bych z toho mohl mít nějaký zisk?" zeptal se s předstíraným zájmem.
"Zajisté. Velká území Etiopie čekají na dobytí. Presterova říše je nejstarší pevnost křesťanské víry. Po víc než tisíc let se v truhlících kostelů a klášterů hromadí zlato a obětiny poutníků a zbožných křesťanů. Sám Prester se bohatstvím vyrovná kterémukoliv evropskému vládci. Povídá se, že jen jeho pokladnice v Aksumu skrývají nejmíň dvacet tun zlata." Grey začal těžce dýchat při představě té hory žlutého kovu.
"A vy byste mi dokázal opatřit sultánovo pověření?" Hal se dychtivě nahnul k hostiteli.
"Zajisté, sire. Je tomu zhruba měsíc, co jsem ho opatřil jistému Skotovi." Náhlý nápad Greyovi rozjasnil tvář. "Když totéž udělám pro vás, mohli byste své síly spojit. Se dvěma válečnými plavidly, jako je to vaše, byste vytvořili sílu, které se nevyrovná nic z toho, co by proti vám mohl na vodu postavit Prester."
"Ta myšlenka je vskutku vzrušující." Hal se povzbudivě usmál, ale nepospíchal dát najevo přílišný zájem. Tušil, o jakého Skota jde, ale potřeboval jistotu. "Kdo je ten muž, o kterém jste se zmínil?"
"Je to opravdový džentlmen a velký námořník," odpověděl Grey nadšeně. "Odplul ze Zanzibaru před pěti týdny a mířil k africkému rohu."
"Mohl bych ho tam vyhledat a připojit se k němu se svou lodí," uvažoval Hal nahlas. "Řekněte mi jeho jméno a místo, kde bych ho našel." Grey se konspirativně rozhlédl po dvoře a pokračoval tlumeným hlasem. "Je to šlechtic vysokého postavení, Angus Cochran z Cumbrae." Grey se narovnal a plácl se do stehen, aby zdůraznil závažnost sdělené informace. "Tak je to, sire. Co si o tom myslíte?"
"To jsou mi noviny!" Hal už nemusel skrývat své vzrušení.
"Opravdu mi můžete zajistit pověřovací Listinu? A pokud ano, jak dlouho by její vyřízení trvalo?"
"V Arábii se věci nikdy nedějí rychle," uhýbal Grey. "Malý bakšiš je naštěstí dokáže vždy popohnat. Řekněme dalších dvě stě liber. To máme celkem čtyři sta, a já vám ji vložím do rukou zítra večer. Přirozeně budu vaše peníze potřebovat předem."
"To je velká suma," zamračil se Hal. Když nyní věděl, kam má Buzzard namířeno, nejraději by za ním vyrazil hned. Potlačil náhlý impulz a rozhodl se vydolovat z Greye poslední střípky informací.
"Ano, to vskutku je," souhlasil Grey. "Ale mějte na mysli, co vám přinese. Dvacet tun zlata pro muže, který bude dost smělý, aby si je vyzvedl z Presterových pokladnic. A k tomu šperky a jiné poklady hromaděné po tisíc let v bohatých koptských chrámech. Relikvie Ježíše Krista a Panny, apoštolů a svatých; výkupné za ně si nelze ani představit."
Greyovy oči se leskly chamtivostí. "Říká se," ztišil hlas, "že Prester John ukrývá samotný svatý grál."
"Svatý grál?" Hal zbledl a Grey vychutnával reakci, kterou jeho slova způsobila.
"Ano! Ano! Svatý grál! Vzácný kalich, který křesťané hledají už od Kristova ukřižování." Hal kroutil hlavou v nehraném úžasu. Silný pocit déja vu mu nedovolil ani mluvit. Blesklo mu hlavou proroctví otce a Sukeeny a s náhlou jistotou věděl, že se před ním otvírá osudová cesta, kterou mu hvězdy určily.
Grey si mylně vysvětlil Halovo mlčení jako pochyby. "Ujišťuji vás, sire, že svatý grál je hlavní důvod, proč Velký mogul s Ahmedem El Grangem napadli etiopskou říši. To mi řekl sám sultán. Je přesvědčený, že o tu relikvii pečuje Prester. Jistý vysoký ajatoláh mu na to dal Alláhovo slovo. Pokud prý dokáže vyrvat grál z rukou Presterovy dynastie, získá nepředstavitelnou moc; a rozšíří triumf islámu na všechna falešná náboženství světa." Hal hleděl na Greye s ústy dokořán. Myšlenky mu v hlavě vířily v naprostém zmatku a přestával vnímat své okolí. Musel se hodně namáhat, aby zapudil děsivé myšlenky na vymýcení křesťanské víry a dostal emoce zpět pod kontrolu.
"Kde ukrývají tu relikvii?" zeptal se chraptivě.
"Kromě Prestera a jeho mnichů to nikdo neví jistě. Jedni říkají, že v Aksumu nebo Gonderu, a jiní zase tvrdí, že je v klášteře kdesi vysoko v horách."
"Co když už padly do rukou EI Granga nebo Velkého mogula?
Možná je válka již rozhodnutá," namítl Hal.
"Ne! Ne!" vehementně odporoval Grey. "Dnes ráno přijela plachetnice z Adenského zálivu a přivezla zprávy staré osm dní. Jak se zdá, Etiopané zastavili postup sil islámu u Mitsiwy. V křesťanských řadách se údajně objevil mocný generál. Jmenuje se Kazet a je to prý ještě mladík, ale pod jeho standartu se přidaly armády Tygra i Gally." Z radosti, která vyzařovala z Greyova líčení posledních válečných neúspěchů islámu, nabyl Hal dojem, že milý Grey sedí na dvou

židlích. "Kazet odrazil armády El Granga a Velkého mogula.
Nyní stojí proti sobě u Mitsiwy a sbírají síly pro konečnou bitvu, která válku rozhodne. Pokud chcete být při dělení kořisti, můj mladý příteli, neváhejle a pospěšte k Mitsiwě s pověřovací listinou, kterou vám opatřím."
"Musím si ještě všechno důkladně promyslet." Hal se zvedl z měkkých koberců. "Jestli se rozhodnu přijmout vaši velkorysou nabídku, dostavím se ráno i se čtyřmi sty liber."
"V mém domě budete vždy vítán," ujistil ho Grey. odveď mě zpátky na loď, jak nejrychleji můžeš," vyštěkl Hal na Velkého Daniela v okamžiku, kdy za nimi zapadly dveře konzulova domu.
"Odplujeme s nočním odlivem." Ještě nedošli k prvnímu bazaru, když ho Althuda zatahal za rukáv. "Musím se vrátit, zapomněl jsem na konzulově dvoře svůj zápisník."
"Strašně spěchám, Althudo. Buzzard už má před námi víc než měsíc náskoku a nyní s jistotou vím, kde ho hledat."
"Musím zápisník najít. Jděte napřed, já vás dohoním. Vrátím se dřív, než vyplujete."
"Nezdržuj se, Althudo. Nemůžu si dovolit žádné zpoždění." Hal ho nerad propustil a spěchal za Danielem. Jakmile přirazili ke Zlatému dešti, poslal člun zpátky ke břehu s příkazem vyčkat Althudova návratu. Okamžitě zahájil přípravy k odplutí. V kajutě na stůl pod záďové okno rozložil LLeweilynovy mapy a určil směr plavby do Adenského zálivu. Od chvíle, kdy poprvé vstoupil na palubu Zlatého deště, studoval mapy téměř denně, takže mu nedělalo potíže najít místa, o kterých se Grey během rozhovoru zmínil. Vyznačil trasu kolem výběžku velkého rohu do Adenského zálivu a úžinou Bab El Mandeb dál do Rudého moře.
Pobřeží Etiopie oplývalo stovkami drobných ostrovů, které mohly sloužit pirátům za příhodná doupata. Věděl, že dokud od Prestera nezíská pověření, musí se vyhnout lodím Velkého mogula. Bez dokumentu v ruce nemohl napadnout muslimské lodě, jinak by riskoval stejný osud, který potkal otce. Obvinili by ho z pirátství na širém moři. Kolem etiopských břehů bude plno transportních lodí muslimů, které by měly být snadnou kořistí pro rychlou a směle vede nou fregatu: V jednom se Grey nemýlil zcela určitě: v příštích dnech ho čeká bohatství a sláva. Když zaslechl zvon oznamující střídání hlídek, opustil mapy a vyšel na palubu. Stačil mu jediný pohled na změněné postavení lodi, aby poznal, že odliv již začal. U přístavních schodů uviděl Althudu. Právě o něčem živě diskutoval se Stanem Sparrowem, který tam na něj čekal s člunem.
"Hrom do vás," bručel nasupeně. "Mařite čas jalovým žvaněním." Ale pak se ho plně zaměstnal shon na palubě. Sledoval, jak muži hbitě šplhají na ráhna a spouštějí plachty, a když pak znovu pohlédl ke břehu, člun právě přirážel k trupu Zlatého deště. Althuda ve spěchu vyšplhal nahoru a stanul před Halem. "Přišel jsem si pro Zwaantii a syna," řekl vážně. "A také se rozloučit."
"Nerozumím," divil se překvapený Hal.
"Konzul Grey mě přijal do svých služeb jako písaře. Chci s rodinou zůstat zde v Zanzibaru," vysvětlil stručně.
"Ale proč, Althudo? Proč?"
"Jak dobře víš, naše matka nás se Sukeenou vychovala jako stoupence Mohameda, proroka Alláhova, a ty se chystáš bojovat proti armádám islámu ve jménu svého křesťanského Boha. Už s tebou nemůžu dál." Althuda se otočil a zamířil k příďové nástavbě. Za pár minut přivedl Zwaantii s malým Bobbym v náruči. Zwaantie tiše plakala, ale na Hala ani nepohlédla.
Althuda se u žebříku zastavil.
"Je mi líto, že se musíme rozloučit. Vzpomínka na tvou lásku k sestře mi zůstane v srdci stále. Necht ti Alláh požehná," dodal a začal sestupovat do člunu za Zwaantií. Hal se díval, jak rodina vystupuje po schodech na břeh a mizí v houštině bíle oděných obchodníků a jejich otroků. Althuda se už ani neohlédl. Hala přepadl smutek a vůbec si neuvědomil, že se mezitím člun vrátil. Teprve až ho uviděl na palubě, všiml si Neda, který u kormidla čekal na rozkazy.
"Mistře Tylere, zvedni kotvu a nech nastavit plachty. Plujeme dál." Hal ještě naposled pohlédl ke břehu. Cítil se oloupený o poslední tenké pouto k Sukeeně. "Je pryč," zašeptal. "Nyní je definitivně pryč." Rezolutně se otočil zády k ostrovu a pohlédl k pohoří Usambara na africkém břehu. Leželo v modravé dálce nízko nad obzorem.
"Postav ji na vítr z levoboku, mistře Tylere, a nech spustit všechny plachty. Kurz severoseverovýchod a dílek k východu, kolem ostrova Pemba. Poznač si to na traverzovací desku."
Vytrvalý vítr je o dvanáct dní později zavál k mysu Guardafui na velkém nosorožčím rohu Afriky. Před přídí lodi se otevřely vody Adenského zálivu a Hal změnil kurz. Loď zamířila k západu. S posledním zbytkem pasátu v plachtách obepluli hrubé červené útesy zálivu, které zdáli budily dojem otevřených čelistí. Úmorné vedro bylo i při větru těžko snesitelné a v neuvěřitelně modré hladině se zrcadlila sněžná běl terejů nalétávajících nad lodní brázdu. Ještě za světla se protáhli skalnatou úžinou Bab El Mandeb do Rudého moře. Na východě ležely hornaté břehy Arábie a nedaleko na západ se táhlo pobřeží Presterovy říše. Zrádné vody plné drobných ostrovů, spojených řadami zubatých korálových útesů, Hala donutily zkrátit plachty. V hustě využívaných vodách potkávali první plavidla. Pokaždé, když hlídka v koši oznámila, že zahlédla loď, Hal vylezl nahoru, aby na vlastní oči posoudil plachty nořící se z horizontu modrých vod. Ale čekalo ho jen opakované zklamání, když zjistil, že nepatří lodi, kterou hledá. Arabské plachetnice už při spatření fregaty mířily do mělkých vod, kam za nimi Zlatý déšť nemohl. Teprve zde Hal poznal, jak nepřesné mapy má k dispozici. Některé z větších ostrovů na nich vůbec nebyly zakresleny a jiné se nalézaly celé míle od své skutečné polohy. Vyznačené hloubky dokumentovaly víc obrazotvornost kartografa než použitelné údaje. V bezměsíční noci se Hal neodvažoval do bludiště ostrůvků a korálových útesů a za soumraku raději vyhledal kotviště v závětří většího ostrova.
"Žádná světla," upozorňoval Neda Tylera, "a klid na palubě."
"Jak chcete udržet zticha Aboliho divochy, kapitáne? Vždyť křičí jako hejno hus napadené liškou." Hal se zasmál.
"Promluvím s Abolim." Když na počátku první noční hlídky znovu vyšel na palubu, loď se utápěla v tiché tmě. Hal obešel palubu a zastavil se na pár slov s Abolim, který měl právě hlídku.
Pak se postavil k hrazení na přídi a pozoroval hvězdnou oblohu. Zvuky, které se ozvaly z noci, přičítal zprvu vlastní

lodi, ale pak zaslechl slova cizí neznámé řeči. Spěchal na záď, kde byla zřetelnější. Vyhledal Aboliho a zašeptal. "Sežeň deset ozbrojených mužů a tiše spusťte člun." Abolimu trvalo splnění rozkazu jen pár minut. Jakmile se člun dotkl hladiny, naskákali do něj a odrazili od lodi. Hal se posadil ke kormidlu a zamířili do tmy směrem k ostrovu. Po několika minutách zastavil muže u vesel. Uplynulo možná dalších deset minut, než se ze tmy doneslo dupání a pak bolestný výkřik.
Konečně proti světlu oblohy rozeznal obrysy malé latinské plachty.
"Kupředu!" zasyčel a člun vystřelil po hladině. Malá plachetnice, která se před nimi vyhoupla ve tmě, nebyla o mnoho větší než člun ze Zlatého deště. Aboli z přídě hodil záchytnou kotviu s lanem a v záklonu jistil zaseknutí.
"Je naše!" zavrčel. "Do toho chlapci!" Muži pustili vesla a vtrhli na palubu neznámé lodice. Přivítaly je zděšené výkřiky.
Hal přivázal kormidlo, sebral lampu se zastíněným plamenem a pospíšil za svými muži, aby mírnil jejich bojovnost, ale zjistil, že posádka cizího plavidla je již přemožena. Tucet polonahých námořníků tmavé pleti leželo na palubě. Mezi nimi byl i starší muž v bílé róbě, kterého Hal nejprve považoval za kapitána.
"Zvedněte ho," nařídil. Přitáhli zajatce blíž. Přes hruď plnou růženců s koptskými kříži mu spadal bílý plnovous dlouhý až ke kolenům. Hranatá mitra na jeho hlavě byla protkána zlatými a stříbrnými vlákny.
"Opatrně!" napomínal své muže. "Zacházejte s tím člověkem slušně, nevidíte, že je to kněz?" Pustili ho okamžitě.
Patriarcha si urovnal roucho a špičkami prstů pročísl vousy.
Pak se narovnal a pohlédl na Hala klidným, odměřeným pohledem.

"Mluvíte anglicky, otče?" zeptal se Hal, ale stařec si ho dál měřil studenýma pronikavýma ocima. Očividně nerozuměl. Hal to zkusil latinsky. "Kdo jste, otče?"
"Jsem Fasilides, biskup z Aksumu, důvěrník a rádce Jeho křesťanské Výsosti Iyasua, císaře Etiopie," odpověděl plynule vzdělaneckou latinou.
"Pokorně prosím za prominutí, Vaše Milosti. Považoval jsem vás omylem za islámské nájezdníky. Mohl bych poprosit o vaše požehnání?" Hal poklekl na jedno koleno. Asi jsem to přehnal, napadlo ho, ale biskup přijal jeho omluvy a požehnání bral jako běžnou povinnost. Udělal kříž nad Halovou hlavou a dvěma spojenými prsty se dotkl jeho čela.
"In pomine patris, etfilio et spiritu sancto, " zanotoval a nabídl Halovi k polibku kříž. Hal měl dojem, že ho už dostatečně uchlácholil, a zkusil využít příležitosti.
"Sama prozřetelnost zařídila toto setkání, Vaše Milosti."
Vstal.
"Jsem rytíř Řádu chrámu svatého Jiří a svatého grálu a právě jsem na cestě k císaři Etiopie, Presteru Johnovi. Chci mu nabídnout služby své lodi a její posádky ve válce proti silám islámu. Jako rádce Jeho Výsosti byste mě mohl přivést k jeho dvoru."
"Snad bych vám mohl zařídit audienci," prohlásil Fasilides po chvilce váhání důležitě. Jeho odstup a povýšenost zřetelně opadly za úsvitu, jakmile spatřil Zlatý déšť. S povděkem pak přijal pozvání na palubu i Halovu nabídku, že ho zbytek cesty odveze. Hal by rád věděl, co přimělo aksumského biskupa plížit se o půlnoci v páchnoucí rybářské bárce kolem ostrovů, ale když se zeptal, Fasilides okamžitě ochladl a začal se chovat odměřeně.
"Nejsem oprávněn mluvit o státních záležitostech, ať už světských, nebo duchovních," odbyl Hala. Fasilides si přivedl na palubu Zlatého deště dva sluhy a jednoho námořníka jako průvodce. S lodivodem na palubě už Hal nemusel za soumraku stahovat plachty a mohl plout plnou rychlostí k Mitsiwě. Když později pozval milého biskupa na večeři, sluha boží projevil nečekanou přízeň Llewelynovu vínu i jeho brandy. Hal udržoval Fasilidesovu sklenku stále plnou a biskupova velebnost klesala úměrně s hladinou nápoje v karafě. Začal být sdílný a na Halovy otázky odpovídal s nebývalou ochotou. "Císař je s generálem Nazetem v klášteře svatého Lukáše v kopcích nad Mitsiwou. Vracím se tam za nimi," vysvětloval.
"Slyšel jsem o velkém vítězství císaře nad pohany u Mitsiwy," pobídl ho Hal.
"Vskutku velké a nádherné vítězství!" jásal Fasilides. "Na Velikonoce překročily obrovské síly pohanů úžinu Bab El Mandeb a vyrazily na sever. Muslimové dobyli všechny přístavy a pevnosti na severovýchodním pobřeží. Yohannis, otec našeho císaře, padl v boji a naše armáda byla z velké části zničena a zbytek rozprášen. Válečné lodi El Granga napadly naši flotilu v zálivu Adulis a zmocnily se nebo spálily na dvacet našich nejlepších lodí. Když pak nepřátelé shromáždili před Mitsiwou sto tisíc mužů, zdálo se, že Bůh odvrátil tvář od Etiopie."
Fasilidesovy oči se topily v slzách a teprve pořádný doušek brandy ho znovu uklidnil. "Ale Bůh neopustil náš lid a poslal nám válečníka, který stmelil naše roztříštěné síly a postavil se jim do čela. Generál Nazet sestoupil z hor a spojil svou armádu s našimi bojovníky zde na pobřeží. Svatý tabernákl Itfarie, Matky boží, se v jeho rukou stal bleskem, který uvrhl postupující pohany do zmatku a nejistoty."
"O čem to mluvíte, Vaše Milosti? Jde o nějaký svatý ostatek?" zeptal se Hal. Biskup ztišil hlas, uchopil Halovu ruku a pohlédl mu do očí.
"Je to nejmocnější z křesťanských relikvií. Kalich samotného Ježíše Krista." Fanatický výraz starcovy tváře Hala překvapil a sám cítil, jak se ho zmocňuje nábožné vzrušení. "Tabernákl obsahuje svatý grál, kalich života, z něhož Kristus pil při Poslední večeři. Stejný pohár, do něhož později Josef z Arimathea zachytil krev Spasitele visícího na kříži."
"Kde se tabernákl nalézá nyní?" Haloví zdrsněl hlas. Vrátil knězi stisk s takovou silou, až stařec bolestí ucukl. "Viděl jste ho? Opravdu existuje?"
"Modlil jsem se. nad schránkou se svatým kalichem, ale samotného poháru se nesmí dotknout lidská ruka."
"Kde je ta posvátná věc?" Haloví se chvěl vzrušením hlas.

"Celý život o ní slýchám. Rytířský řád, jehož jsem členem, je založen na té věhlasné relikvii. Kde bych ho mohl najít a pomodlit se před ním?" Halovo vzrušení způsobilo, že Fasilides náhle vystřízlivěl a vymanil ruku z jeho sevření.
"Některé věci nelze prozradit," řekl a upadl do nepřístupného mlčení.
Hal si uvědomil, že by nebylo moudré pokračovat v naléhání, a rychle zavedl řeč jinam.
"Povězte mi o bitvě v zálivu Adulis. Jako námořníka mě silně zajímá vše, co zavání mořem. Zúčastnily se jí také velké lodi, jako je tato?" Biskupova odměřenost poněkud roztála. "Bojovalo tam mnoho lodí na obou stranách. Ohlušující kanonáda a strašné krveprolití."
"A co loď s hranatými plachtami a červeným eroix patté na vlajce?" dychtivě vyzvídal Hal. "Neslyšel.jste o ní`?"
Vzápětí pochopil, že biskup nerozezná fregatu od veslice. Fasilides pokrčil rameny. "Admirálové v klášteře svatého Lukáše možná znají odpověď." Následující odpoledne minuli vjezd do zátoky Adulis a zamířili k ostrovu Dahlak v jeho ústí. V.jedné věci měl Fasilides pravdu: vody zálivu se hemžily plavidly. Proti stěně červených kopců lemujících zátoku se tyčil hustý les lodních stěžňů, z jejichž vrcholků vlály zástavy ománských Arabů a Velkého mogula. Hal kázal zastavit, a z hlavního stěžně hodinu pozoroval dění v zátoce. Počet kotvících lodí nedokázal ani spočítat. Mezi nimi bez ustání křižovaly čluny převážející na břeh zásoby a válečný materiál. Na palubu se Hal vrátil s jedinou jistotou - v zálivu Adulis nekotvila loď s hranatými plachtami. U Mitsiwy našli na kotvách zbytky poražené flotily císaře Yohannise. Hal zakotvil v dostatečné vzdálenosti od rozbitých spálených trupů. Fasilides vyslal v člunu na břeh jednoho ze svých sluhů. "Musíme zjistit, jestli má Nazet ještě stále hlavní stan v klášteře. A pokud ano, potřebujeme koně na cestu." Zatímco čekali na sluhův návrat, Hal zařídil věci na dobu své nepřítomnosti. Rozhodl se vzít s sebou jen Aboliho a velení lodi předal Nedu Tylerovi.
"Nezůstávej na kotvě," radil mu. "Jsme na závětrné straně ostrova, a kdyby tě tu Buzzard objevil, budeš lehce zranitelný. Křižuj dál od pobřeží a hlídej každou nepřátelskou plachtu. Pokud narazíš na Racka, v žádném případě nezačínej boj. Vrátím se, jak nejdřív to půjde. Signálem bude červená raketa. Až ji uvidíš, pošli pro mě na břeh člun."
Zbytek dne a noc strávili čekáním na návrat biskupova posla.
Teprve s prvním jitřním světlem zavolala hlídka ze stěžně: "Ze zátoky vyplula malá lodice. Míří k nám." Hal zaslechl volání ve své kajutě a spěchal na palubu. I bez dalekohledu poznal na přídi otevřené bárky postavu Fasilidesova sluhy. Poslal pro biskupa, který vyšel z kajuty bez nej-menších známek včerejšího popíjení. Po krátké slovní výměně se sluhou v jazyce geez se otočil k Halovi. "Císař i generál Kazet jsou stále v klášteře a koně čekají na pláži. Do oběda můžeme být na místě. Sluha přinesl oblečení pro vás a váš doprovod.
Nebudete v něm nápadní." V kajutě si Hal oblékl volné kalhoty z jemné bavlněné látky s nohavicemi ve tvaru sukní zabraných u kotníků. Přes baviněnou . košili pak přetáhl vyšívanou tuniku se širokými rukávci, která mu sahala do půli stehen, a na nohy natáhl boty z jemné kůže se špičkami ohnutými vzhůru. Nakonec si podle instrukcí biskupova sluhy omotal hlavu pruhem bílé látky a na vzniklý turban nasadil vyleštěnou přilbu cibulovitého tvaru zakončenou hrotem. Zdobily ji rytiny koptských křížů. Posádka ho nemohla poznat, zato Fasilides spokojeně pokyvoval hlavou. "Nyní vás nebude nikdo považovat za Evropany." Člun je vysadil na pláž mezi skaliska, kde už čekala ozbrojená eskorta. Koně s vlajícími hřívami a dlouhými ohony měli pohledné hlavy, Široké nozdry a jiskrné oči prozrazovaly plnokrevný arabský chov. Sedla zdobená mosazí a stříbrem byla vyřezaná z jednoho kusu dřeva a výstroj doplňovaly těžké sedlové pokrývky a tuhé otěže šité kovovým vláknem.
"Nesmíme se zdržovat," poháněl je Fasilides. "Do kláštera je dlouhá cesta." Stezkou ve skalách vystoupali na plochou náhorní rovinu před Mitsiwou.
"Tohle je místo našeho vítězství," pyšně krákal Fasilides.
Postavil se ve třmenech a rozmáchlým gestem objel ponurou pláň. Od bitvy uteklo již pár týdnů, ale nad krajem se jako temný mrak dál vznášela hejna ptáků mrchožroutů. Zdivočelí psi se šakaly a hyenami vrčeli nad hromadami kostí a žvýkali zbytky zčernalého masa. Vzduch se modral mračny much a jejich larvy se vrtaly a ve zbytcích mrtvol v takovém množství, až se zdálo, že ožily. Také lidské hyeny měly napilno. Ženy s dětmi v dlouhých uprášených róbách s rouškami na nosech obcházely bitevní pole a do košíků sbíraly cennosti: knoflíky, mince, šperky a dýky padlých. Z kostnatých prstů mrtvol stahovaly prsteny.
"Tisíce mrtvých nepřátel!" pyšně hlásal Fasilides, když je vedl přes pláň k hradbám města Mitsiwy. "Kazet je velký vojevůdce. Nenechal se vehnat mezi tyto zdi." Ukázal k prvním vlnám začínajících hor. "Z těchto výšin řídil bitvu." Za městem pod pustými kopci ležela vítězná vojska císaře Yohannise. Rozlehlé sídliště kožených stanů, narychlo postavených chatrčí a kamenných přístřešků krytých došky se táhlo na dvacet kilometrů od moře až po úpatí kopců. Mezi hrubými provizorními příbytky postávala stáda koní, velbloudů a volů. Prach spolu s kouřem z táborových ohňů halil ležení příkrovem šedé mlhy. Čpavý pach zvířat, latrín a hromad odpadků hrtijících na horkém slunci pouště smísený s odérem nemytých těl soupeřil s odporně nasládlým zápachem mrtvol na polích smrti. Potkávali švadrony jízdy na skvělých koních s rozevlátými hřívami a pyšně zvednutými ohony. Jezdci s podivnými krunýři odění v ještě podivnějších kostýmech duhových barev měli luky, kopí a dlouhé afgánské pušky s vyřezávanými pažbami. Tři kilometry kamenitých výšin obsadila artilerie. Kolosální obléhací kanóny tvarované do podoby delfínů a draků ležely na těžkých vozech, každý tažený stovkou volů. Za nimi, seřazeny do čtverců, stály muniční vozy naložené sudy střelného prachu. Táborem pochodovaly regimenty pěchoty. Pestrý výběr jejich uniforem doplňovaly svršky ukořistěné na bitevním poli a oči musely dlouho hledat dva stejně oděné vojáky. Štíty a krunýře nejrůznějších tvarů nezůstávaly pozadu za pestrostí oděvů. Hranaté, oválné a kruhové štíty byly zhotoveny z mosazi, dřeva i kůže. Tmavé orlí tváře mužů věnčily vousy stříbrné jako písek pláže, nebo stejně černé jako křídla vran kroužících nad táborem.
"Šest tisíc mužů," komentoval rušnou scénu Fasilides. "S tabernáklem a Nazetem v čele proti nim neobstojí žádný nepřítel." Kurvy a táborové dívky se počtem téměř vyrovnaly mužům. Ty, které zrovna neměly napilno se sběrem cenností na bitevním poli, pečovaly o táborové ohně nebo lelkovaly ve stínu nákladních vozů. Zatímco vysoké

somálské ženy se halily do tajemných závojů, dívky ze země Galla měly prsa obnažená a vy zývavě si prohlížely kolemjdoucí. Jedné z černých krasavic se zalíbila šířka Halových ramen a slovy, kterým nerozuměl, ho zvala k sobě. Účel pozvání upřesnila obscénním gestem.
"Nic pro tebe, Gundwane,"` šeptal mu Aboli do ucha. "Gallaové své ženy obřezávají. Tam, kde bys čekal vlahé vlhké přijetí, najdeš jen suchou zjizvenou díru." Zástupy mužů, žen a zvířat zhoustly natolik, že museli zpomalit krok. Jakmile věřící poznali biskupa. shlukli se kolem něj, a padajíce na kolena před jeho koně, škemrali o požehnání. Konečně měli to lidské moře za sebou a vyrazili cvalem po příkré stezce do kopců. Za šlachovitou postavou biskupa v čele vlála bílá róba a vousy mu poletovaly kolem ramen. Na hřebeni prvního pahorku zarazil hřebce a ukázal k jihu. "Támhle," křičel, je záliv Adulis. A tam, u přístavu Zulla, leží armády islámu." Hal si přistínil oči před oslňujícím sluncem. Šedohnědou clonou prachu smíšeného s kouřem probleskovaly jiskry slunečních paprsků odražených od hlavní děl druhého mocného vojska.
"Kolik mužů má El Grang pod svým velením?"
"Odpověď na tuto otázku byla účelem mé cesty. Přináším zprávy od našich zvědů."
"Tak kolik?" trval na svém Hal, ale Fasilides se jen usmál.
"To smí slyšet pouze uši generála Nazeta," odbyl Halovu zvědavost Fasilides a pobídl koně do klusu. Stoupali dál po strmé stezce. až stanuli na dalším hřebenu.
"Zde," Fasilides mávl rukou před sebe, "stojí klášter svatého Lukáše." Vysoké zdi čtvercového půdorysu zdobené ornamenty a sloupy se přimykaly k rozeklanému vrcholu hory. Když přijeli blíž, jeden z biskupových průvodců zatroubil na beraní roh a masivní brána se před nimi otevřela. Tryskem vjeli na nádvoří a před citadelou sesedli z koní. Okamžitě přiběhli sluhové a odvedli zpěněná zvířata.
"Pojďte za mnou!" zval je Fasilides a zamířil úzkým vchodem do bludiště chodeb. Ponuré síně s průchody vracely ozvěnou zvuk jejich kroků. Ocitli se uvnitř šeré kaple. Kopule stropu nad jejich hlavami se ztrácela v temnotě a stovky blikajících svící spoře osvětlovaly tapisérie svatých a mučedníků, které visely na zdech vedle potrhaných zástav klášterních řádů a zdobných ikon. Před oltářem, na kterém stál dva metry vysoký koptský kříž ze stříbra, Fasilides poklekl a Hal ho následoval. Aboli zůstal stát za nimi s rukama založenýma na prsou.
"Bože našich otců, Pane zástupů," začal biskup latinsky.
"Vzdáváme díky za tvé dary a velké vítězství nad pohany, které jsi nám ráčil seslat. Svěřujeme věrného služebníka, Henryho Courteneye, do tvé péče. Ať se mu daří v službách jedinému opravdovému Bohu. Dej, ať jeho zbraně přemohou nevěřící." Hal se ještě ani pořádně neusadil na kolenou a biskup už zase vyskočil a vedl je do svatyně chrámové lodi.
"Počkejte zde!" řekl a zamířil k barevnému závěsu, který kryl stěnu za oltářem. Rozhrnul ho a se skloněnou hlavou zmizel v úzkém průchodu. Hal se rozhlédl po svatyni a zjistil, že je zařízena mnohem bohatěji než ponurá kaple. Malý oltář potažený fólií ze žlutého kovu svítil v záři svící, jako by byl z čistého zlata, a kříž na něm zdobily velké kameny. Třebaže šlo zřejmě o mosaz a sklo, Hal v kamenech viděl svit smaragdů a rubínů. Police u stěn byly až po klenbu zaplněny dary a obětinami, Některé z nich už tu musely ležet celá staletí, protože silné nánosy prachu a pavučin vůbec nedovolily zjistit jejich povahu. Pět mnichů, kteří v chorých potrhaných hábitech klečeli před obrazem černé Panny Marie s černým Ježíškem v náručí, se ani v nejmenším nenechalo rušit ze zbožného zanícení. Na příchozí ani nepohlédli. Hal se opřel o kamenný sloup u vchodu do svatyně a čekal. Ve vzduchu ztěžklém vůní kadidla a staroby zněly tiché modlitby přímo hypnoticky a přes Hala se přelévaly vlny ospalosti. Jen velkým úsilím držel oči otevřené. Z dřímoty ho vyrušilo pleskání bosých chodidel. Za závěsem se objevil malý chlapec.
Vpadl do svatyně s nevázaností štěněte a na dláždění zastavil doslova smykem. Mohlo mu být pět let, byl oblečený v prosté dlouhé košili z bílé bavlněné látky a na hlavě mu poskakovaly lesklé černé prstýnky. Jeho tmavé oči, téměř stejně veliké jako oči svatých na stylizovaných portrétech visících na kamenné stěně za ním, těkaly zvědavě po svatyni. Zahlédl Hala a zíral na něho s dojemným obdivem. Hal okouzlený malým černým skřítkem poklekl, aby na sebe viděli jako rovný s rovným.
Chlapec něco vychrlil v jazyce, kterému Hal nerozuměl. Šlo očividně o nějakou žádost, ale Hal nedokázal odhadnout ani její podstatu. "Ty jeden!" řekl a zasmál se. Dítě zůstalo vážné a zopakovalo dotaz, ale Hal jen rozpačitě pokrčil rameny. Hoch dupnul bosou nožkou a zeptal se potřetí.
"Ano!" přikývl Hal živě a chlapec se spokojeně usmál a zatleskal. Hal se zvedl a děcko otevřelo náruč v gestu, které mohlo znamenat jen jediné. "Chceš na ruce?" Hal ho zvedl a hošík mu hleděl zblízka do očí. Pak ale ukázal na Halovu tvář tak vehementně, že mu málem vypíchl prstíkem oko.
"Nerozumím, co říkáš, maličký," domlouval mu Hal tiše.
Fasilides, který se mezitím neslyšně vynořil ze závěsů, oznámil slavnostním tónem: "Jeho křesťanské Veličenstvo, Yohannis, král králů, vládce Gally a Amhary, obránce víry Krista ukřižovaného, chce jen říct, že tvé oči mají zvláštní zelenou barvu." Hal v úžasu zíral na andělské rysy malého císaře ve své náruči.
"Tohle že je Prester Johe?"
"Ano," odpověděl biskup. "Právě jste mu slíbil, že ho vezmete na projížďku velkou lodí, o které jsem mu vyprávěl."
"Sdělte, prosím, laskavě císaři, že budu hluboce poctěn jeho návštěvou Zlatého deště." Yohannis se vykroutil z Halova držení, vzal ho za ruku a vedl k zakrytému vchodu. Prošli dlouhou chodbu ozářenou plameny pochodní zasazených v železných držácích na zdech. Na konci chodby je zastavili dva ozbrojení strážci, ale císař vypískl jakýsi povel a muži zasalutovali jeho drobnému velíčenstvu a ustoupili stranou.
Yohannis zavedl Hala do dlouhé síně. Uzkými výklenky oken vysoko na stěnách padaly dovnitř zlaté proudy slunečního světla. U stolu, který zabíral téměř celou délku síně, sedělo pět mužů. Všichni okamžitě vstali, hluboce se uklonili Yohannisovi a vyzývavě pohlédli na Hala. Byli to všichni válečníci -dalo se tak aspoň soudit podle jejich

chování a oděvů. Pod tunikami Hal zahlédl drátěné košile a kyrysy zdobené heraldickými znaky s kříži. Pár ocelových přilbic ležel na stole a zbytek trůnil na hlavách vojevůdců. U vzdálenějšího čela stolu stál mladý muž. Byl očividně nejmladší a také jeho oblečení bylo mnohem střízlivější, ale na Hala přesto udělal velký dojem. Jeho oči okamžitě upoutala mladíkova elegantní štíhlá postava. Yohannis netrpělivě táhl Hala k němu a něco brebentil. Mladý vojevůdce je upřeně pozoroval. Třebaže budil zdání vysokého vzrůstu, byl o hlavu nižší než Hal a šikmé paprsky slunečního světla věnčily jeho postavu aurou zářících částeček prachu.
"Vy jste generál Nazet?" zeptal se Hal latinsky a voják přikývl. Bílá tunika mu splývala z útlých ramen a pod jednoduchou řetízkovou košilí se dal vytušit úzký pas a pružná rovná záda.
"Ano, jsem generál Nazet." Tichý, přidušený hlas zněl Halovi neobyčejně melodicky a přímo ho šokovala jeho mladost. Generál měl průsvitně čistou pleť temně jantarového odstínu arabské gumy a pohlednou linii jeho čelisti s pyšným obloukem plných rtů neporušoval jediný náznak vousů. Rovný úzký nos končil jemně tvarovaným chřípím.
"Jsem Henry Courteney," představil se Hal. "Kapitán anglické lodi Zlatý déšť:"
"Biskup Fasilides mi o vás vyprávěl," řekl generál. "Možná budete raději mluvit rodným jazykem." Nazet přešel do angličtiny. "Musím přiznat, že moje latina není tak dobrá jako vaše, kapitáne." Hal na něj chvíli udiveně zíral a Nazet se usmál. "Můj otec byl velvyslancem na dvoře benátského dóžete a své dětství jsem většinou strávil ve vašich severních šířkách.
Naučil jsem se diplomatickým jazykům, italštině, angličtině a francouzštině."
"Překvapujete mě, generále," přiznal Hal. Ještě než se úplně vzpamatoval, stačil si všimnout Nazetových očí. Měly barvu medu a lemovaly je dlouhé prohnuté řasy, jaké mívají dívky.
Doposud nikdy nepocítil sexuální přitažlivost k muži, ale nyní, když pozoroval královské rysy a jemnou nazlátlou pleť s jasnýma očima, cítil podivný tlak na prsou, který mu bránil dýchat. Nazet pokynul na místo u stolu. "Prosím, posaďte se, kapitáne." Seděli vedle sebe tak blízko, že Hal cítil vůni jeho těla. Nazet zjevně nepoužíval parfému a přirozená teplá vůně pižma Hala hluboce vzrušovala. S pocitem viny si uvědomil nepřirozenost hříšné náklonnosti, která se ho zmocňovala, a odtáhl se tak daleko, jak to jen úzké čelo stolu dovolilo.
Císař vylezl na generálův klín, a štěbetaje cosi vysokým dětským hláskem, pohladil jeho hladkou jantarovou líc. Generál se tiše usmál a odpověděl v jazyce geez, ale nespustil oči z Hala.
"Fasilides tvrdí, že jste přijel do Etiopie nabídnout své služby křesťanskému císaři."
"Je tomu tak. Přišel jsem požádat Jeho Výsost, aby mi vydala pověřující list, který mi dovolí připojit se s lodí k jeho boji proti nepřátelům Krista."
"Přicházíte v čase vskutku příhodném," přikývl Nazet. "Už vám Fasliides vyprávěl o zdrcující porážce našeho loďstva v zálivu Adulis?"
"Také mi vyprávěl o velkolepém vítězství u Mitsiwy." Nazet neskrýval potěšení z komplimentu. "Jedno vyvažuje druhé," pokračoval. "Jestli však El Grang ovládne moře, přiveze z Arábie a země Velkého mogula nesčetné posily a doplní své armády. Už nyní nahradil ztráty, které utrpěl u Mitsiwy, a já ještě stále čekám na posily z hor. Nejsem připraven napadnout ho, dokud leží u přístavu Zulla, a on je den ode dne silnější." Hal sklonil hlavu. "Chápu vaše obavy." Něco v generálově hlase ho znepokojovalo. Když totiž začal mluvit vzrušeně, měnil se jeho tón a Hal jen s potížemi dokázal sledovat slova, a ne mluvícího.
"Na obzoru se objevila ještě další hrozba," pokračoval Nazet.

"El Grang najal do svých služeb cizí loď, mnohem větší a silnější než kterékoliv z našich plavidel." Hal cítil náhlé mrazení kolem páteře a chlupy na předloktí se mu zježily.
"O jaký druh lodi jde?" zeptal se tiše.
"Nejsem námořník, nevyznám se v lodích, ale moji admirálové tvrdili, že je to fregata s hranatými plachtami." Nazet zostra pohlédl Haloví do očí. "Musí se podobat vaší lodi a..."
"Znáte jméno jejího kapitána`"" vskočil mu do řeči Hal. Nazet zavrtěl hlavou. "Vím jen, že už stihl napáchat velké škody našim bárkám, které nás zásobují ze severu."
"Pod jakou vlajkou se plaví'?" ptal se Hal dál. Nazet krátce promluvil s jedním z důstojníků a obrátil se zpět k Haloví.
"Ta loď rozvinula ománské barvy, ale také vlajku s rudým křížem nezvyklého tvaru na bílém podkladě."
"Myslím, že znám toho nájezdníka," odvětil Hal rozhodně, "a při první příležitosti proti němu postavím svou loď- pokud mi ovšem Jeho křesťanská Výsost udělí pověření."
"Na Fasilidesovo naléhání jsem už vydal příkaz dvorním písařům, aby listinu sepsali. Zbývá jen domluvit podmínky a já ji podepíši v císařově zastoupení." Nazet vstal od stolu.
"Nyní pojďLe za mnou, ukáži vám podrobně postavení našich armád a sil El Granga." Odvedl Hala na konec síně. Ostatní důstojníci vstali také a přidali se k ním. Obstoupili kulatý stůl, na kterém se rozkládal model Rudého moře s okolním pobřežím. Byl postaven z jílu do nejmenších detailů a realisticky pomalován. Ukazoval zřetelně každé město a přístav i s titěrnými lodičkami plovoucími na modré vodě. Figurky vojáků ze slonoviny v pestrých uniformách reprezentovaly regimenty vojska na souši. Zatímco vážně studovali situaci na modelu, císař se vyšplhal na stůl, a napodobuje řehtání koní a výstřely děl, posouval figurky kolem břehů. Nazet natáhl ruku, aby ho zastavil, a Hal s údivem sledoval jeho štíhlé úzké prsty s perleťově růžovými nehty. Dřív než tomu mohl zabránit, ho náhlý záblesk poznání donutil tiše vykřiknout: "Maria panno, vy jste žena." Nazet na něj pohlédla a jantarové tváře jí potemněly hněvem.
"Radím vám, abyste mě nepodceňoval na základě mého pohlaví, kapitáne. Jako Angličan si možná pamatujete válečnou lekci, kterou vám udělila žena z Orleánsu." Hal si neodpustil repliku. "Ano, ale to se stalo před více než dvěma stoletími a taky jsme ji za to upálili." Pak se však ovládl a pokračoval smířlivějším tónem.

"Nechtěl jsem vás urazit, generále. Chci jen zdůraznit svůj obdiv k vaši síle a schopnosti velet." Ale Nazet nebyla snadno přístupná lichotkám a začala briskním a věcným způsobem hodnotit taktické a strategické výhody postavení obou armád.
Na závěr doporučila, kde by mohl nejlépe zasáhnout se Zlatým deštěm. Linka jejích plných měkkých rtů ztvrdla a víc na něj nepohlédla. "Očekávám, že se podrobíte mému přímému velení a za tím účelem jsem pověřila admirála Senecu sestavením jednoduchého souboru signálů. Vlajkových a kouřových za dne a světelných v noci. Budu jimi předávat příkazy ze břehu na moře. Máte k tomu nějaké připomínky?"
"Ne, generále, nemám."
"Pokud jde o podíl na kořisti, dvě třetiny odvedete do císařské pokladny. Zbytek bude pro vás a vaši posádku."
"Bývá zvykem, že si loď ponechá polovinu z kořisti," namítl Hal.
"Kapitáne," řekla Nazet chladně, "v těchto vodách určuje zvyky Jeho křesťanská Výsost."
"Pak musím souhlasit." Hal se ironicky usmál, ale Nazet mu nedala příležitost k dalším námitkám.
"Jakýkoliv válečný materiál a zásoby, které ukořistíte, odkoupí státní pokladna a podobně všechny nepřátelské lodě zase naše námořnictvo." Odvrátila se, když do síně vešel písař a s hlubokou úklonou jí podával dokument napsaný na tuhém zažloutlém pergamenu. Nazet zběžně přečetla text, vzala od písaře brk, doplnila prázdná místa a dole přidala podpis, "Judith Nazet``. Pak ještě za jméno nakreslila křížek. Při vysoušení inkoustu pískem prohlásila: "Je to napsáno v jazyce geez, ale připravím vám do příštího setkání anglický překlad.
Zatím vás ujišťuji, že tato listina přesně uvádí podmínky, na kterých jsme se dohodli." Srolovala dokument, převázala ho stužkou a podala Halovi. ` "Vaše ujištění mi stačí," souhlasil Hal a zasunul svitek do rukávu tuniky.
"Kapitáne, jsem si jistá, že spěcháte zpátky na svou loď.
Nebudu vás proto déle zdržovat." S těmito slovy jako by přestala vnímat jeho existencí a plně se věnovala svým důstojníkům a hliněnému modelu bojiště na stole. Navzdory jejímu nekompromisnímu jednání se Hal neměl k odchodu. Přitahovala ho jako severní pól magnetickou střelku.
"Zmínila jste se o jistých signálech."
"Admirál Seneca vám pošle jejich seznam na loď ještě před vyplutím," odpověděla, aniž by vzhlédla od modelu.
"Biskup Fasilides vás doprovodí k vašim koním. Sbohem, kapitáne." Po cestě dlouhou chodbou Hal oslovil tiše biskupa: "Mariin tabernákl je zde v klášteře, nemám pravdu?" Fasilides zůstal stát v půli kroku. "Jak to můžete vědět? Řekl vám to někdo?"
"Jako oddaný křesťan bych strašně rád pohlédl na ten svatý předmět," pokračoval Hal. "Splníte mi to přání'?"
Fasilides se nervózně zatahal za vousy. "Možná, uvidíme. Pojďte za mnou."
Odvedl Hala do svatyně, kde čekal Aboli. Procházeli dál bludiště chodeb a schodišť, až zastavili přede dveřmi. které strážili čtyři kněží v róbách a turbanech. Biskup pohlédl na Aboliho. "Je tento muž křesťan?" zeptal se a Hal zavrtěl hlavou. "Pak musí zůstat zde." Vzal Hala za ruku a vedl ho ke dveřím. Tiše promluvil k jednomu ze strážců a stařec vytáhl ze záhybů roucha velký černý klíč. Vešli do krypty. Uprostřed na podlaze stál tabernákl obklopený lesem svící v mnohoramenných mosazných svícnech. Hal propadl závratnému pocitu posvátné hrůzy. Věděl, že prožívá největší okamžiky svého života, možná dokonce samotnou podstatu své existence. Tabernákl představovala malá dřevěná skříňka na čtyřech vyřezávaných nožkách ve tvaru lvích tlap. Boky skříňky přikryté rouškou vyšitou zlatem a stříbrem byly opatřeny čtyřmi úchyty a víko zdobila miniaturní zlatá soška klečícího anděla s hlavou skloněnou a rukama sepnutýma k modlitbě. Celek neobyčejné krásy působil dojmem velkého stáří. Hal poklekl a zaujal pozici anděla na víku.
"Bože, Pane zástupů, přišel jsem na tvé zavolání nabídnout své služby," začal se hlasitě modlit. Po dlouhé chvíli se přežehnal a vstal.
"Smím vidět kalich?" zeptal se nesměle, ale Fasilides zavrtěl hlavou.
"Ani mně nebylo dovoleno ho spatřit. Je příliš svatý pro oči smrtelníka. Oslepil by vás."

Zlatý déšť plul tiše nocí k jihu. Veden etiopským lodivodem se plížil pod neúplnými plachtami k závětrné straně ostrova Dahlak v ústí zátoky Adulis. Hal s úzkostí naslouchal zpěvnému hlášení muže na přídi, který vytrvale měřil hloubku. "Dno v hloubce větší než délka šňůry," zaznělo tmou a po minutě znovu. "Dno v hloubce větší než délka šňůry." Po následovném šplouchnutí olovnice hozené do vody přešel muž do ostřejšího tónu. "Hloubka dvacet!"
"Mistře Tylere," reagoval Hal. "Uber předvětrné plachty a připrav se vyhodit kotvu!" Příští hlášení hloubky bylo ještě naléhavější. "Dno v hloubce deset!"
"Skasat všechny plachty. Vyhoďte kotvu!"
Kotva dopadla na hladinu a Zlatý déšť ještě kousek popojel, než zůstal stát na napnutém kotevním laně.
"Převezmi palubu, mistře Tylere," rozkázal Hal. "Jdu nahoru."
Bez odpočinku svižně vyšplhal lanovím na vrchol hlavního stěžně a s potěšením zjistil, že se mu dech zrychlil jen nepatrně.
"Vidím tě, Gundwane," pozdravil ho Aboli a udělal mu místo v hlídkovém koši. Hal usedl vedle něj a oči mu zabloudily k ostrovu. V temné noci se ve vzdálenosti dvou set metrů matně rýsovala temnější masa země. Pak pohlédl na západ k zálivu Adulis lemovanému ohni El Grangovy armády rozložené na pobřeží kolem malého přístavu Zulla. Voda zálivu byla poseta světly lamp kotvících lodí. Hal se je pokusil spočítat, ale přestal, když dospěl k číslu šedesát čtyři. Napadlo ho, jestli mezi nimi není i světlo patřící Rackovi, a žaludek se mu sevřel.
Obrátil se k východu, kde první příslib jitra nesměle vykreslil rozeklané skalní vrcholy pobřeží Arábie, odkud bárky naložené vojáky, koňmi a zásobami spěchaly posílit El Grangovy legie. V dálce zahlédl poziční světla lodí směřujících k zátoce Adulis. Blikala nad temnou mořskou hladinou jako roj světlušek.
"Dokážeš je spočítat, Aboli?" Aboli se zasmál. "Nemám tak dobré oči jako ty. Řekněme, že je jich mnoho, a počkejme,

až bude světlo. Pak se uvidí." Seděli dál v přátelském mlčení a myšlenky na blížící-se boj zatlačovaly do pozadí pocity ranního chladu. Čekal je těžký den. Úzké moře se hemžilo nepřátelskými plavidly. Východní obzor postupně bledl a začal se rozpalovat jako kovářská výheň. Útesy ostrova pokryté trusem ptáků svítily v ranním šeru. Z hnízd na skalách vylétali ptáci a s divokým křikem přelétávali rudou oblohu.
Jak za nimi Hal hleděl, ranní vítr mu pohladil tvář studenými prsty. Foukal od západu a vydával mu flotilu malých lodic na milost. Vycházející slunce rozlilo oheň na vrcholky hor a na tmavé vodě za nízkými skalisky ostrova zasvítila plachta. Za ní pak další a další. Jak se okruh viditelnosti zvětšoval, napočítali jich celý tucet. Hal plácl Aboliho lehce po zádech.
"Je čas dát se do práce, příteli," řekl a sklouzl lanovím dolů. Jen se nohama dotkl paluby, křikl ke kormidlu: "Zvedáme kotvu! A kdo má volné ruce, k plachtám!" Zlatý déšť se zdviženou kotvou pomalu vyplouval z úkrytu za ostrovem. Jak zrychloval, pod přídí začala šplouchat voda a brázda za lodí se prodlužovala. V sílícím světle Hal dychtivě pátral po vysokých stěžních velké lodi, ale na větrem zčeřené hladině viděl jen drobné latinské plachty arabských bárek. Zdálo se, že pyramida plachtoví velké lodi, která se z ničeho nic zjevila v ústí zátoky Adulis, nijak nevzrušila posádky arabských lodic. Dál držely svůj kurz a Hal viděl, jak posádka i pasažéři zvědavě vyhlížejí blížící se fregatu. Někteří dokonce vyšplhali na nízké stěžně a mávali na pozdrav. Hal se zastavil u kormidla. "Asi nás mají za spojence," poznamenal k Nedu Tylerovi. "Zřejmě znají jen jednu loď, jako je naše;
Buzzardova Racka." Pohlédl nahoru na muže na ráhnech připravené k manipulaci s plachtami a pak mu zrak sklouzl na palubu. Obsluhy pobíhaly kolem děl a z podpalubí muži vynášeli soudky prachu.
"Mistře Fischere!" zvolal. "Nabij po jedné baterii na každém boku koulemi a zbytek kartáči." Velký Daniel v úšklebku odhalil černé zbytky zubů a poklepal si kotníky prstů na čelo.
Hal nemínil nepřátelské lodě potopit ani spálit, potřeboval je jen ochromit. I nejmenší a nejubožejší z plavidel bude mít svou cenu pro pokladnu Jeho křesťanské Výsosti, pokud se ovšem Halovi podaří dopravit ho admirálu Senecovi do Mitsiwy.
Baterie hlavní nabitých koulemi měly sloužit jako rezerva.
První bárka už byla tak blízko, že se daly rozeznat tváře členů posádky. Asi tucet námořníků s turbany na hlavách, oblečených ve vybledlých potrhaných hábitech, se do jednoho usmívali a jedině stařec u kormidla vytušil nebezpečí. Divoce se rozhlížel kolem, jako by hledal únik před trupem velké lodi, která se na ně řítila.
"Vyvěs naše barvy, mistře Tylere," nařídil Hal a sledoval, jak vítr rozvíjí bílou zástavu s karmínovým croix patté. Pod ní se zatřepetal bílý koptský kříž na jasně modré vlajce etiopského císařství. Úsměvy na tvářích arabských námořníků vystřídalo zděšení.
"Připrav děla, mistře Danieli!" zněl další Halův rozkaz.
Kryty střílen byly v okamžení dole a paluba rezonovala rachotem těžkých bronzových hlavní vysouvaných z otvorů v trupu.
"Projedeme blízko zleva. Pal podle uvážení, mistře Danieli!"
Velký Daniel odběhl na příď a převzal velení první baterie na pravoboku. Hal viděl, jak pobíhá od jedné hlavně ke druhé, kontroluje zaměření a šroubem výškového nastavení snižuje náměr. Na bárky proplouvající nedaleko musel střílet shora.
Zlatý déšť najížděl přímo na první lodici. "Naveď ho pomalu o dílek vlevo," přikázal kormidelníkovi. Jakmile si muži na bárce uvědomili hrozbu zejících ústí děl, zoufale hledali nějaký úkryt. Část jich polehala za stěžeň a zbytek se krčil za hromadou sudů a pytlů naskládaných na palubě. První baterie vypálila naráz v jediné hřmící salvě. Pata stěžně lodice se rozpadla v oblaku bílých třísek a jeho zbytek spadl. Visel z paluby přes bok ve změti lan a plachtoviny. Po starci u kormidla zbyla jen krvavá šmouha na vytrhaných prknech paluby.
Zmizel, jako by se rozplynul ve vzduchu.
"Zastavte palbu!" Hal musel řvát, aby se po ohlušujícím útoku na ušní bubínky vůbec slyšel. Bárka už nebyla schopná plavby.
Bez kormidla a stěžně se její příď bezmocně stáčela po větru v brázdě za Zlatým deštěm.
"Drž ji ve směru, mistře Tylere." Fregata se řítila do středu skupiny malých lodic rozptýlených na modré hladině. Když jejich posádky spatřily na stěžni fregaty vlajku císařství a nezáviděníhodný konec svých druhů, otočily lodi po větru. Jako hejno hus na křídlech prchaly před katastrofou, která postihla první loď.
"Zamiř k lodi přímo před námi!" řekl Hal tiše a Ned tyler přestavil kormidlo. Bárka, kterou Hal zvolil za další cíl, se zdála být největší z celé flotily a její paluba byla přecpána lidmi.
"Musí jich tam být nejmíň stovka," odhadoval Hal. Kapitán zřejmě riskoval a na krátkou plavbu přes úzké moře nabral víc pasažérů, než bylo moudré. Jak se vzdálenost mezi nimi zmenšovala, k Halovi dolehly první zděšené výkřiky. "Alláh Akbar! Bůh je veliký" Ománští válečníci s lesklými helmicemi na hlavách mávali dlouhými zahnutými šavlemi a z boku bárky vyskočily první obláčky dýmu. Nejednotná střelba z mušket letěla vstříc Zlatému dešti a jedna z olověných kulí zasáhla stěžeň nad Halovou hlavou.
"Paluba je zřejmě plná vojáků," konstatoval Hal nahlas.
Nemusel dodávat, že pokud by vystoupili na západní břeh, bez váhání pomašírují proti Judith Nazetové. "Pošli ji ke dnu salvou kulí, mistře Danieli!" Těžké železné koule rozčísly trup nepřátelské lodi od paluby až po kýl a její útroby v okamžení zaplavila voda. Moře kolem se vzápětí hemžilo hlavami vojáků bojujících o holý život.
"A nyní k lodi se stříbrnou zástavou." Hal se neohlížel zpátky a vtrhl mezi prchající lodice jako dravá barakuda do hejna létajících ryb. Zlatý déšť hnaný horou plachet je předjížděl, jako by stály na kotvách a jeho děla nepřestávala chrlit oheň a olovo. Některé z drobných lodí se okamžitě potopily a jiné zůstávaly poškozené a bez stěžňů v brázdě za fregatou. Arabští námořníci už při spatření děl skákali přes palubu. Čelisti žraloků jim zřejmě připadaly milosrdnější než

olověná smršť. Několika lodím se podařilo dojet ke břehu nejbližšího ostrova a hledaly záchranu na mělčinách, kam za nimi Zlatý déšť nemohl. Jiné záměrně najely na mělké dno a posádky se po pás ve vodě brodily na pevnou zem. Pouze plavidla na východě blízko arabských břehů měla dostatečný náskok a dokázala fregatě uniknout. Konečně měl Hal možnost pohlédnout za záď na přehlídku zmrzačených lodic. Každou mílí, kterou urazil na východ v honbě za uprchlíky, se však vzdaloval od Mitsiwy.
"Žádná z nich nebude pospíchat zpátky," uvažoval Hal nahlas, když sledoval prchající plavidla. "Mistře Tylere, buď tak laskav a otoč loď. Polož ji ostře na vítr z pravoboku." To byla nejlepší plavební poloha fregaty. "Tak ostře proti větru jako Zlatý déšť nemůže plout žádná loď postavená v arabských loděnicích," pochvaloval si Hal a hleděl na dvě desítky plachet pokoušejících se uniknout proti větru na západ. Když pak Zlatý déšť dostihl zbytky rozprášené flotily, posádky některých bárek spustily široké trojúhelníkové plachty a prosily o milost. Hal u každé zastavil, otočil fregatu přídí proti větru a nechal spustit člun, do kterého kromě veslařů nasedla i skupina šesti Aboliho amadodas a jeden bílý námořník. Ti měli obsadit palubu vzdávající se lodi. "Pokud na nich nenajdete nic cenného, odvezte posádku a lodě zapalte," instruoval je Hal.
Pozdě odpoledne zamířil Zlatý déšť k Misiwě s pěti většími bárkami ve vleku. Dalších sedm řízených výsadkem z fregaty plulo v jeho blízkosti. Každá z ukořistěných lodí byla těžce zatížena válečným materiálem. Nebe za nimi halil kouř z hořících trupů a hladinu pokrýval koberec trosek. Judith Nazetová seděla na hřbetě černého arabského hřebce a z pobřežních útesů sledovala, jak se neuspořádaný konvoj blíží k Mitsiwě. Konečně složila dalekohled a poznamenala k admirálu Senecovi. "Už chápu, proč mu přezdívají El Tazar! Ten Angličan je skutečná barakuda." Pak se odvrátila, aby nezahlédl úsměv, který zjemnil tvrdý výraz její tváře. El Tazar. Vhodné jméno, pomyslela si a nechtěně se jí vybavila v mysli jiná, zcela nepatřičná myšlenka. Co když je stejně žhavý milenec jako válečník? Od chvíle, kdy si ji bůh vyvolil, aby vedla jeho legie, poprvé pomyslela na muže jako žena.

Plukovník Cornelius Schreuder sesedl z koně před rozložitým stanem z lesklého hedvábí žluté a rudé barvy. Sluha mu odvedl koně, ale plukovník ještě chvíli postával před vchodem a rozhlížel se po ležení. Královský stan stál na malém návrší s výhledem na záliv Adulis a mírný vítr, který zde nahoře vál, ochlazoval vzduch na teplotu snesitelnou k dýchání. Zato na pláních dole u přístavu Zulla, kde tábořily armády islámu, se horký vzduch chvěl přeludy a kameny pukaly žárem. Mezi početnými plavidly na vodách zátoky dominovaly vysoké stěžně Racka a za hedvábnou stěnou stanu zaslechl hlas lorda z Cumbrae. Schreuder zkřivil rty v neradostném úsměvu, urovnal si meč a zamířil do stanu. Vysoký strážce se mu hluboce poklonil. Všechny jednotky islámu už Schreudera dobře znaly.
Za krátkou dobu se jeho odvážné činy staly v mogulově armádě legendou. Důstojník ho vedl dál. Celou plochu podlahy přepychově zařízeného stanu kryly nádherně zbarvené hedvábné koberce a hedvábné závěsy tvořící dvojitou stěnu chránily jeho vnitřek před slunečním žárem. Na nízkých stolech v kombinaci vzácného dřeva a slonoviny stály masivní zlaté nádoby.
Uprostřed, na stohu hedvábných polštářů, seděl bratr Velkého mogula, maharádža Sadiq Khan Jahan. Tuniku s nabíraného žlutého hedvábí doplňovaly plandavé kalhoty s rudými a zlatými proužky. špičky jeho dlouhých šarlatových střevíců se zlatými přezkami se stáčely vzhůru a uprostřed jeho žlutého turbanu nad čelem se vyjímal smaragd velikostí vlašského ořechu. Princ byl hladce oholen a jen nad nedůtklivým horním rtem se mu táhla tenká linka uhlově černého knírku. Na klíně mu ležela zahnutá šavle v pochvě hustě posázené drahokamy a na ruce chráněné koženou rukavicí držel sokola, nádherného pouštního sakera. Když Schreuder vstoupil, pozvedl dravce a políbil ho na zobák něžně jako milenku - nebo spíš některého ze svých malých tanečníků, napadlo znechuceného Schreudera.
Nedaleko za ním seděl na jiné kupě polštářů Ahmed El Grang, Alláhova levá ruka. Šíře ramen mu přímo deformovala postavu a jeho býčí krk se nadouval provazci svalů. Na hlavě měl ocelovou helmici a rudý, henou obarvený vous pod ní hořel stejně jako vousy Prorokovy. Ocelový kyrys mu chránil objemný hrudník a ocelové náramky obě zápěstí. Zpod huňatého převislého obočí hleděly neúprosně chladné oči orla. Za nesourodým párem posedával houf dvořanů a důstojníků, všichni bohatě odění. Tlumočník klečící vedle prince nestačil zvládat záplavu Cumbraeho invektiv.
Buzzard stál před princem s rukama zaťatýma. Přes bílý pléd měl nasazený krátký krunýř a pod opentlenou čapkou mu hořely vousy dokonce hustší a ohnivější než obarvené kadeře na El Grangově bradě. S ulehčením pohlédl na plukovníka, který se právě hluboce uklonil princi a pak El Grangovi.
"Pro lásku Ježíšovu, konečně jste tady, plukovníku. Pokuste se dát trochu smyslu tomu, co se snažím nakukat do makovic tady tomuto rozkošnému páru mladíků. Tahle opice..." Cumbrae šťouchl špičkou boty do tlumočníka. "Tahle opice mluví z cesty a všechno, co řeknu, překroutí." Schreuder strávil léta v Orientu a mluvil plynně arabsky, "Řekněte mu, že jsem tu přišel získat kořist, a ne stavět svoji loď proti lodi stejné síly. Nemíním si ji nechat rozstřílet pod nohama. Chtějí po mně, abych bojoval se Zlatým deštěm."
"Jestli vám mám nějak pomoci, musíte mi nejdřív celou věc objasnit poněkud blíž," odpověděl Schreuder.
"Zlatý déšť připlul do místních vod pod velením mladého Courteneye, jak se ostatně dalo předpokládat." Jakmile Schreuder zaslechl to jméno, tvář mu potemněla. "Copak se ho nikdy nezbavíme'?"
"Zdá se, že ne," ušklíbl se Cumbrae. "Jedno je jisté. Plaví se pod bílým císařským křížem a mstí se na El Grangových transportech. V posledním týdnu zajal nebo potopil třiadvacet těch jeho kocábek. Dokud je na moři, žádný muslimský kapitán si netroufne vytáhnout paty z přístavu. Blokuje sám celé pobřeží Etiopie." Pokývl hlavou v nechtěném obdivu. "Z útesů nad Tenwerou jsem sledoval; jak napadl skupinu El Grangových bárek. Kroužil kolem nich a střílel je na vodě jako kachny. El Grang nedostává posily, dochází mu zásoby a loďstvo všemocného Alláha trčí v přístavech. Muslimové začali mladému Courteneyovi přezdívat El Tatar-barakuda, a nikomu se proti němu nechce." Buzzardovi zmizel úsměšek se rtů. "Zlatý déšť je nová loď, má čistý trup a můj Racek už je na moři celé tři roky. Dřevo je plné červů. Hádám, že loď toho floutka bude nejmíň o tři uzly rychlejší."

"Dobrá, co mám tedy říct těm dvěma?" zeptal se Schreuder výsměšně. "Že se bojíte mladého Courteneye?"
"Pokud jde o strach, nebojím se žádného člověka, živého nebo mrtvého. Ale z toho podniku nekouká žádný zisk. Hal nemá nic z toho, co chci já, ale když dojde k boji, je schopen mi způsobit ohromné škody. Jestli chtějí, abych s ním bojoval, tak mi musí ten hořký pohár pěkně osladit." Schreuder se obrátil k princi a pečlivě volenými slovy diplomaticky vysvětlil podstatu Cumbraeho protestů. Sadiq Khan Jahan poslouchal s nehybnou tváří a něžně hladil sokola. Pták blaženě zavíral žluté oči a pak si provětral křídla. Jakmile Schreuder skončil, princ se otočil k El Grangovi.
"Jakže to říkají tomu rezavému chvastounovi?"
"Buzzard, Vaše Výsosti," odpověděl El Grang chraptivě.
"Příhodné jméno. Zdá se, že opravdu přednostně vyklovává oči slabých a umírajících. Raději dojídá zbytky po silných, než by lovil sám. To není sokol." El Grang souhlasně přikývl a princ se obrátil zpátky na Schreudera. "Zeptejte se toho ušlechtilého dravce, co požaduje za to, že bude bojovat s El Tatarem?"
"Povězte tomu krasavečkovi, že chci lakh rupií ve zlatě, a chci je mít v rukou dřív, než opustím přístav," odpověděl Cumbrae a smělost jeho požadavku překvapila dokonce i Schreudera. Jeden lakh představoval sto tisíc rupií. Buzzard pokračoval přátelským tónem. "Jak vidíte, mám prince pěkně prdelí ve vzduchu a s kalhotami u kotníků. Zamýšlím ho potrtkat pěkně na celou délku, ale ne tak, jak by se to zrovna líbilo jemu." Schreuder vyslechl princovu odpověď a otočil se ke Cumbraemu. "Za lakh si prý můžete koupit dvacet takových lodí, jako je Racek."
"To možná ano. Ale určitě ne pár nových koulí za ty, které mi Courteney ustřelí." Princ se zasmál jeho odpovědi. "Řekněte Buzzardovi, že už je musel stejně dávno ztratit. Ale to nic, eunuch z něj bude docela pohledný. V mém harému se pro něj vždycky najde nějaké místo." Buzzarda princova invektiva viditelně rozladila. Zavrtěl hlavou a zachmuřil se.
"Povězte tomu pederastovi tohle: bez zlata mu Buzzard uletí." Princ s El Grangem chvíli diskutovali šeptem a živě přitom gestikulovali. Konečně se zdálo, že dospěli k rozhodnutí.
"Mám jiný návrh, který by mohl být smělému kapitánovi více po chuti. Podstoupené riziko nebude tak velké a dostane svůj lakh." Princ vstal a celá jeho suita padla na kolena. Dvořané se dotkli hlavami podlahy. "Sultán El Grang vám to vysvětlí sám." Odešel přes závěsy do zadní sekce stanu a s ním i celá jeho družina. V hedvábné jeskyni zůstali jen oba Evropané a sultán. El Grang pokynul, aby přistoupili blíž. "To co vám chci říct, nesmí slyšet uši jiného smrtelníka." Jak si urovnával myšlenky, hladil prsty starou vystouplou jizvu běžící od ucha dolů do vysokého límce tuniky. Stará rána mu zřejmě poškodila hlasivky, protože měl drsný, hvízdavý hlas.
"Císař Prester John byl zabit před Saukinem a korunu zdědil jeho malý syn Yohannis. Císařské armády jsme téměř rozprášili, ale objevil se prorok- žena, kterou si křesťanský Bůh zvolil za velitelku svých vojsk. Přivedla z hor padesát tisíc bojovníků a nesla před sebou křesťanský talisman, který nazývají tabernákl Panny Marie. Vojsko inspirované náboženským fanatizmem nás u Mitsiwy dokázalo odrazit."
Schreuder i Cochran shodně přikývli; neslyšeli nic nového.
"Nyní mi Alláh nabízí možnost zmocnit se obojího, jak talismanu, tak i nedospělého císaře.`` El Grang se narovnal a mlčky studoval tváře bílých mužů před sebou.
"S tabernáklem a císařem ve vašich rukou se Nazetovy armády rozplynou jako sníh na letním slunci," řekl Schreuder tiše. El Grang přikývl. "Jeden mnich, odpadlík, který zběhl k nám, slibuje, že dovede malý oddíl vedený smělým mužem na místo, kde ukrývají císaře i tabernákl. Jakmile se nám je podaří unést, budu potřebovat rychlou a silnou loď, která by je dopravila do Muscatu dřív, než se Nazet pokusí dostat je zpátky." Obrátil se na Schreudera. "Vy jste, plukovníku, smělý a odvážný muž, jakého potřebuji. Vaše odměna bude rovněž lakh rupií ve zlatě." Pak sultánův pohled spočinul na Cochranovi.
"Vy máte rychlou loď, mohla by je odvézt do Muscatu. Až bude obojí na místě, dostanete svůj lakh." Chladně se usmál. "Jak vidíte, vůbec nemusíte s El lazarem bojovat. Zaplatíme vám za to, že před ním stihnete utéct. Budou k tomu účelu vaše koule dostatečně velké a těžké, můj statečný Buzzarde?"

Zlatý déšť mířil k jihu jeho plachty zářily v posledním slunci jako ze zlata. Fasilidesovi špehové přinesli zprávu, že Racek kotví v zátoce Adulis a jeho kapitán se na břehu radí s El Grangem. Ale zprávy už byly dva dny stará. Co když už tam Buzzarda nezastihnu? staral se Hal a pohlédl nahoru. Zlatý déšť již nedokázal unést jediný kousek plachty navíc. Plul nezvykle svižně. Trup hladce klouzal vodou a paluba se mu chvěla pod nohama jako živý tvor. Jestli najdu Racka ještě na kotvě, napadnu ho i v noci, uvažoval Hal dál a šel zkontrolovat děla. Bílí námořníci ho zdravili usměvem a ťukáním na čelo, zatímco černí amadodas s hubou od ucha k uchu se na pozdrav žehnali otevřenou pravicí. Podobali se honícím psům, kteří navětří jelena, a Hal věděl, že ho nezklamou, až přirazí s lodí k Rackovi a pošle je na jeho palubu. Slunce zchladilo svůj žár v moři za obzorem a obrysy země se začaly rozplývat v houstnoucím šeru.
"Měsíc vyjde za dvě hodiny," uvažoval Hal nahlas, "a to už budeme v zátoce." Pohlédl na Neda Tylera.
"Vyměňte plachty, mistře Nede," nařídil. Ned rozkaz opakoval přes hlásnou troubu a muži ve chvilce vynesli nové plachty a rozprostřeli je na palubu. Trvalo však ještě hodinu, než bílé plachtoví nahradili jiným, obarveným smůlou. Až vplují do zátoky, bude Zlatý déšť s černým trupem a černými plachtami prakticky neviditelný.
"Bože, dej, ať je Buzzard ještě v zátoce, modlil se Hal tiše. Pomalu se před nimi otevřely vody zálivu. Temná hladina posetá světly kotvících lodi připomínala velké město. Za světly visely nad pevninou nízké mraky kouře s břichy ozářenými světlem ohňů El Grangových hlídek.
"Polož loď na vítr zprava, mistře Tylere. Vplujeme do zálivu." Loď se váhavě otočila a zamířila k zakotvené flotile.

"Zkraťte hlavní plachtu." Rychlost lodi poklesla a bublání vody pod přídí ustalo. Hal zamířil na příď a z temnoty před ním se vynořil Aboli.
"Tví lučištníci jsou připraveni?" zeptal se ho Hal. Aboliho zuby zasvítily v úsměvu. "Spolehni se, Gundwane, jsou

připraveni." Nyní už Hal sám zahlédl černé stíny přikrčené u hrazení mezi děly. Na palubě vedle ležely svazky šípů. "Nespusť je z očí, Aboli!" Pokud se dalo amadodas něco v boji vytknout, pak jen to, že se nechávali příliš unést touhou po krvi. Cestou ke stanovišti Velkého Daniela zkontroloval připravené doutnáky; hořely skryty v trubkách, aby jejich světlo nezahlédly nepřátelské hlídky. "Dobrý večer, mistře Danieli. Tví muži ještě nezažili noční bitvu, tak je drž zkrátka a nedopusť, aby se nechali strhnout k divoké palbě."
Po temné hladině se tiše sunul temný stín. Nad pobřežím Arábie vyšel měsíc a zalil scénu před nimi stříbřitou září, ve které se nezřetelně začínaly rýsovat trupy nepřátelských lodí. Hal věděl, že Zlatý déšť je pro ně zatím neviditelný. Zakotvené lodi už byly natolik blízko, že k ním doléhaly první zvuky z jejich palub. Do tichého šplouchání vesel a vrzání ráhnoví zněl zpěv, modlitby, hádky a občasné rány dřevěných palic.
Hal se pokoušel objevit stěžně Racka, ale tušil, že se snaží marně. Bez dělové salvy, která by osvětlila zátoku, mohl najít Racka jen náhodou, pokud se ještě vůbec v zátoce zdržoval.
"Přímo před námi je dlouhá bárka," řekl tiše Nedu Tylerovi.
"Dostaň ji blízko na pravobok." Pak zvýšil hlas. "Připraven, mistře Danieli? Na bárku na pravoboku pal podle uvážení."
Přiblížili se k zakotvené lodici a z boku Zlatého deště zahřměla ohlušující salva. Plameny výstřelů na okamžik osvětlily zátoku s celou nepřátelskou flotilou a Hal pocítil velké zklamání. Nenašel, co hledal.
"Racek je pryč," konstatoval nahlas. "Buzzardovi se zase podařilo vyklouznout z pasti. Nevadí, ještě není všem dnům konec." utěšoval se a pustil Buzzarda z hlavy. Jakmile první salva odezněla, Aboli nečekal na rozkaz a na palubě začaly vyskakovat bludičky ohňů, jak amadodas zapalovali hlavice šípů, jejichž rákosové dříky měly za kovovou hlavicí omotán rozpletený konopný provaz namočený ve smůle. Vystřelené šípy vykreslily ve tmě ohnivé paraboly a zabodly se do dřeva poškozené lodi. Z roztříštěné paluby zněly výkřiky strachu a bolesti, ale Zlatý déšť už plul dál. Brzy byla bárka v plamenech a v jejich světle našli dělostřelci na Zlatém dešti snadno příští cíl.
"Lodi po obou stranách," volal Hal na kormidelníka. "Vpluj mezi ně!" V krátkém odstupu zahřměly dvě salvy a na rozbité lodice se snesl déšť ohnivých šípů.
"El Tazar!" Halova arabská přezdívka letěla jako poplašná zpráva z paluby na palubu. Chmurně se zasmál a sledoval, jak posádky ostatních lodí překotně odsekávají kotvy a snaží se uniknout před hrozivým temným stínem. Na přeplněném kotvišti již hořelo pět plovoucích pochodní. Z některých lodic zněla bláznivá palba ručních zbraní a občas se ozvala i rána z děla, ale špatně mířené střely skončily ve vodě před Zlatým deštěm nebo prosvištěly kdesi vysoko nad stěžni. Plameny přeskakovaly z jedné lodi na druhou a osvětlovaly rozlehlou zátoku jako za dne. Ještě jednou se Hal rozhlédl po vysokých stěžních Racka.
Pokud Buzzard kotvil v zátoce, určitě by už rozvinul plachty ajejich siluetu by v žádném případě nemohl přehlédnout. Ale nad Rackem jako by se zavřela voda. Rozmrzelý Hal si vybil vztek na dalších lodích islámu. Náhlá exploze zvedla vysoký sloup černého dýmu, z něhož šlehaly plameny jako z brány pekla otevřené samotným ďáblem. Jeden z hořících trupů zřejmě vezl náklad střelného prachu pro El Grangovo dělostřelectvo. Valící se oblaka dýmu stoupala vysoko k obloze, až přestala být ve tmě viditelná, Výbuch smetl okolní lodice, poničil jejich výbavu a nejbližší z nich obrátil dnem vzhůru. Tlaková vlna zasáhla i fregatu. Obrátila její plachty zpátky a trvalo nějakou chvíli, než je ranní bríza znovu naplnila a Zlatý déšť mohl pokračovat dál do středu nepřátelské flotily. Kdykoliv zahřměla salva z fregaty, Hal pocítil chmurné zadostiučinění.
Děla vystřelila vždy naráz v jednotném záblesku ohně, a dokonce i Aboliho amadodas vystřelovali své šípy v jediném ohnivém mraku. Na druhé straně nepřátelské lodi předváděly ukázku divoké neřízené střelby bez viditelného efektu. Na břehu se konečně probudili El Grangovi dělostřelci a jejich těžká obléhací děla začala ostřelovat fregatu. Každý výstřel připomínal vzdálený hukot hromu a v jejich hřmění zdánlivě tichly i vlastní dělové salvy. Hal se jen usmíval. když pozoroval záblesky obrovitých hlavní umístěných v kamenných pevnůstkách na pobřeží. Střelci na břehu zřejmě nemohli fregatu s černými plachtami ve změti dýmu a ohně najít a zmatení pálili mezi vlastní lodě. Hal viděl, jak se jedna z nich po zásahu rozpadla; zbylo po ní jen pár prken plovoucích na hladině.
"Připravte se, otočíme!" vykřikl Hal v jedné vzácné chvilce ticha. Pobřeží se rychle blížilo a měl obavy, aby někde neuvázli na mělčině. Muži na stěžních přehodili plachty přesně v potřebný okamžik, příď opsala široký oblouk a Zlatý déšť zamířil zpět na otevřené moře. V jasné záři požárů Hal vystoupil kupředu a zvýšil hlas, aby ho všichni slyšeli. "Nepochybuji, že si El Grang na dlouho zapamatuje tuto noc;."
Odměnili ho jásotem. "Zlatý déšť a sir Hal!" křičeli muži od děl. Pak osamělý hlas zavolal: "El Tazar!" Ostatní na palubě se k němu přidali tak vehementně, že jejich křik určitě slyšel i princ s El Grangem, kteří před hedvábným stanem na výšině nad zátokou bezmocně přihlíželi zkáze své flotily.
"El Tazar! El Tazar!" neslo se hořící zátokou.
"Odvez nás odtud, mistře Tylere," vybídl Hal kormidelníka.
Proplétali se mezi hořícími vraky a plovoucími troskami a pomalu se blížili k ústí zátoky, když jediný dělový výstřel z driftující nepřátelské lodice zametl palubu fregaty. Jako zázrakem střela prolétla mezi obsluhou jednoho z děl a skupinou polonahých lučištníků za ním, aniž by se někoho dotkla. Stan Sparrow, který řídil baterii děl na opačné straně, neměl takové štěstí. Horká železná koule mu utrhla obě nohy těsně nad koleny. Hal k němu instinktivně vyběhl, ale pak se zarazil. Mrtví a ranění nepatřili k objektům kapitánova zájmu. Stejně se však neubránil bolesti nad ztrátou dlouholetého druha. Stan Sparrow se s ním plavil od samého začátku a kromě toho, že patřil k nejlepším námořníkům, byl i dobrý člověk. Odnášeli ho kolem Hala. Tvář měl bledou jako ze slonoviny. Rychle ztrácel krev a s ní i život, ale když Hala spatřil. stačil ještě z posledních sil zvednout ruku a dotknout se čela. "Byly to dobré časy, kapitáne," zašeptal a ruka mu bezvládně klesla.
"Dobrou plavbu, mistře Stane," odpověděl Hal a otočil se, aby nikdo neviděl jeho slzy. Ještě dlouho potom, co vypluli ze zátoky a zamířili na sever k Mitsiwě, zářilo noční nebe odlesky pekla, které způsobili. Velitelé bojových skupin

přicházeli jeden po druhém a podávali hlášení. Stan Sparrow nebyl jedinou obětí. Další tři muže zasáhly střely z mušket a čtvrtému rozdrtil nohu zpětný ráz hlavně nabité nadměrnou dávkou prachu. Cena, kterou zaplatili, byla malá, ale i tak se Hal nedokázal zbavit lítosti nad odchodem Stana Sparrowa.
Nepomáhalo ani vědomí, že by si podobnou slabost neměl dovolit. Navzdory vyčerpání Hal nedokázal usnout. V hlavě rozbolavěné hlukem dělostřelby a pachem spáleného střelného prachu mu vířila směsice myšlenek a emocí. Nechal kormidlo na starost Nedu Tylerovi, odešel na příď a nastavil tvář studenému noc`nímu vzduchu. Když se Zlatý déšť blížil k Mitsiwě, začínalo již svítat, ale pobřežní skály nad přístavem ještě tonuly ve tmě. Znenadání z nich nad zátoku vzlétly tři červené rakety. Byl to signál Judith Nazetové a znamenal naléhavou žádost. Halovi se obavami rozbušilo srdce. "Tři červené lampy na hlavní stěžeň!" houkl na Aboliho, který měl hlídku ve strážním koši. Tři červená světla potvrzovala příjem signálu. Zřejmě slyšela dělostřelbu a viděla zář požárů a už se nemůže dočkat hlášení, napadlo Hala. Ale šestým smyslem vytušil, že se jen konejší, a náhlá úzkost mu zavalila duši.
Když loď zamířila ke břehu, rozednilo se úplně. Hal z přídě spatřil člun, který odrazil od pláže a spěchal jim vstříc. Ze vzdálenosti tří set metrů poznal štíhlou postavu u jediného stěžně lodice a jeho srdce, už beztak poblázněné, ještě zrychlilo běh. Dychtivé očekávání zatlačilo do pozadí všechny starosti a smutky. Judith Nazetová měla při boku meč a ocelovou helmici držela pod paží. Černá gloriola volných vlasů jí věnčila bledý obličej. Hal se vrátil na záď a přikázal kormidelníkovi: "Otoč loď a zastav. Necháme přirazit člun."
Judith vystoupila na palubu lehkým pružným krokem. Spěchala k Halovi, jemné rysy obličeje poznamenané vráskami starostí.
"Díkybohu, že jste tak brzy zpátky," řekla rozechvělým hlasem.
"Postihla nás hrozná katastrofa. Stěží hledám slova, kterými bych vám ji popsala."

Tlumený dusot koňských kopyt obalených kůží se tiše nesl nocí.
Kněz jel v těsném závěsu za Corneliem Schreuderem, ale opatrný plukovník nenechal nic náhodě a přivázal mu kolem pasu řetízek, jehož druhým koncem si omotal zápěstí. Vyhýbavý úlisný pohled kněze nebudil přílišnou důvěru.
Projížděli sevřeným údolím ve dvojstupu. Měsíc vyšel už před dvěma hodinami, ale okolní skály se ještě zdaleka nestačily zbavit slunečního tepla nahromaděného během dne. Schreuder vybral ze svého regimentu patnáct spolehlivých mužů a posadil je na rychlé koně. Pohybovali se téměř nehlučně, protože veškerou výstroj měli pevně dotaženou a zbraně obalené látkou. Náhle kněz zvedl ruku. "Tady zastavte!" Schreuder šeptem poslal rozkaz dál.
"Musím nejdřív zjistit, jestli je cesta volná," vysvětloval důvod přestávky kněz.
"Půjdu s tebou." Schreuder seskočil z koně, přitáhl si řetěz a začal se plazit za knězem nahoru příkrým svahem.
"Támhle je klášter," ukázal kněz na temný hranatý stín, který se zvedal nad vrchol hory a zastiňoval velkou část hvězdnaté oblohy. "Posviťte dvakrát krátce a pak signál opakujte ještě jednou," dodal tiše. Schreuder namířil čelo malé lampy ke zdem kláštera, čtyřikrát na okamžik odsunul víčko kryjící plamen a čekal. Nic se nestalo.
"Jestli mě vodíš za nos, odseknu ti hlavu," vrčel Schreuder a cítil, jak se mužík vedle něj roztřásl.
"Zkuste to znovu!" prosil kněz a Schreuder signál zopakoval.
Na koruně zdi náhle vyskočilo slabé světýlko, dvakrát krátce zamrkalo a zhaslo. Starý kněz zhluboka vydechl. "Můžeme dál," zašeptal a chystal se dolů, ale Schreuder ho zadržel.
"Co jsi napovídal těm uvnitř kláštera, kteří nám mají pomáhat?"
"Věří, že se snažíme potajmu přenést císaře s tabernáklem do bezpečí před vražedným spiknutím jistého šlechtice z Gally, který si dělá nároky na korunu Prestera Johna."
"Dobrý nápad," pochválil kněze Schreuder a postrčil ho dolů k čekajícím koním. Příští úzká rokle končila masivní zdí.
"Koně nechte zde," šeptal kněz rozechvěným hlasem.
Schreuderovi muži seskočili a předali otěže dvěma svým druhům, kteří zůstávali u zvířat. Schreuder zorganizoval skupinu a vyrazili za knězem podél zdi, až došli k místu, kde visel provazový žebřík. Jeho druhý konec se ztrácel kdesi nahoře ve tmě.
"Já svůj slib splnil. Nahoře vás čekají jiní," zašeptal kněz.
"Máte pro mě slíbenou odměnu?"
"Vedl sis dobře," souhlasil pohotově Schreuder. "Je v mé sedlové brašně. Jeden z mužů tě doprovodí ke koním a vydá ti ji." Podal konec řetízku poručíkovi a oslovil ho arabsky, aby kněz nerozuměl. "Dohlédni na něj, Ezekieli, a dej mu odměnu, jakou si zaslouží." Ezekiel s knězem odešli a Schreuder čekal.
Uplynulo pár minut a ze tmy se ozval přidušený výkřik a tiché syčení vzduchu unikajícího z přeťaté dýchací trubice. Po chvíli přišel Ezekiel a utíral dýku do záhybů svého pláště.
"Čistá práce," pochválil ho Schreuder.
"Mám ostrý nůž," odpověděl skromně Ezekiel a zastrčil dýku do pouzdra. Schreuder začal vystupovat po žebříku. V patnácti metrech našel otvor široký právě tak, aby se protáhl dovnitř.
V malé kamenné cele čekal druhý kněz. Muži postupně prolézali úzkým oknem a přidávali se ke svému veliteli.
"Nejdříve nás zavedeš k děcku," nařídil Schreuder knězi a položil mu ruku na kostnaté rameno. Ostatní je ve tmě následovali, každý s rukou na rameni muže před sebou.
Kličkovali temným labyrintem chodeb. Na konci točitého schodiště o patro níž zahlédli mihotavé světlo. Jak se blížili, světlo sílilo. Konečně stanuli u dveří osvětlených plameny dvou pochodní zastrčených v železných objímkách po obou stranách veřejí. Na prahu se choulili dva strážní, zbraně odložené na zemi.
"Zab je!" přikázal Schreuder šeptem Ezekielovi.
"Jsou mrtví," uklidnil ho kněz. Schreuder strčil nohou do jednoho z nich a mužovo tělo se bezvládně skácelo na podlahu.

Miska s otráveným jídlem mu vypadla z rukou. Kněz vyťukal na dveře smluvený signál. Odsouvaná závora zavrzala a v otevřených dveřích se objevila žena s děckem v náručí.
Pohlédla na ně očima plnýma hrůzy.
"Je to on?" Schreuder zvedl přikrývku a zíral na hnědou dětskou tvář s černým kučerami slepenými potem. Chlapec spal.
"Ano, je to on," ujistil ho kněz. Schreuder sevřel chůvino rameno. "A nyní nás zavedeš k té věci," řekl tiše. Scházeli stále níž bludištěm temných schodišť, síní a úzkých chodbiček, až došli k dalším dveřím. Byly pobity železnými hřeby a před nimi ležela zkroucená těla čtyř strážců. Průvodce k jednomu poklekl a ze záhybů jeho hábitu vytáhl masivní železný klíč.
Schreuder zavolal Ezekiela a předal mu chůvu s děckem. "Dobře ji hlídej!" řekl a sevřel těžkou bronzovou kliku dveří. Jakmile je otevřel, oslepilo ho světlo nesčetných svící. I udatný Schreuder na prahu krypty zaváhal a nejistě shlížel na tabernákl přikrytý zářivou rouškou. Zlatý andílek na víku jako by tančil v odlescích plamenů svíček a plukovník zažíval neznámý pocit nábožné úcty. Bezděky se přežehnal. Chtěl vkročit dovnitř a sáhnout si na skříňku, ale měl dojem, že ho neviditelná bariéra tlačí zpátky a sevřený hrudník mu nedovolil dýchat. Nepochopitelné nutkání otočit se a utéct ho donutilo pomalu vycouvat z krypty ven.
"Ezekieli! Vezmi si na pomoc Mustafu a přineste tu skříňku. O ženu a děcko se postarám sám." Oba muslimové netrpěli náboženskými zábranami. Bez váhání vešli dovnitř a zvedli truhlici. Tabernákl byl překvapivě lehký a muži ho nesli bez nejmenší námahy.
"Koně nás budou čekat u hlavní brány," řekl Schreuder průvodci. "Doveď nás k ní." Ve spěchu se protáhli pustými tmavými chodbami. Za rohem jedné chodby narazili na kněze v bílé róbě. Jakmile stařec ve skomíravém světle zahlédl dva vojáky nesoucí tabernákl, vykřikl a padl na kolena. Schreuder ho beze slova bodl do hrudi. Všichni napjatě čekali další křik, ale žádný nepřišel.
"Jdeme dál," rozkázal Schreuder po chvíli, ale průvodce je po několika krocích znovu zastavil. "Brána je nedaleko před námi.
Je hlídána třemi strážci: jsou v cele vedle ní. Já vás tady opustím." Schreuder už sám zahlédl v záhybu chodby světlo, a tak kněze propustil. "Bůh tě provázej," vyprovodil ho ironicky a muž zmizel ve tmě.
"Položte truhlici na zem! Ezekieli, ty jdi zlikvidovat stráže." Od skupiny se odpoutaly tři stíny. Poručík vnikl do cely a okamžik napjatého ticha přerušil řinčivý pád nějakého předmětu na skálu. Schreuder se vylekal, ale Ezekíel byl ve chvilce zpátky. "Hotovo," hlásil.
"Stárneš a začínáš být hlučný," plísnil ho Schreuder. Došli k hlavním dveřím zajištěným těžkými závorami. Tři muži měli co dělat, aby je uvolnili. Jakmile Ezekiel otočil kladkou, která představovala kliku primitivního zámku, dveře se pomalu otevřely.
"Držte se pohromadě!" napomínal je Schreuder. Ze tmy za skálou se ozval tlumený dusot přiváděných koní. Ezekiel pečlivě přivázal tabernákl k nákladnímu sedlu rezervního koně a Schreuder, který se mezitím vyšvihl na hřbet svého hřebce, se sklonil a sebral spící děcko chůvě z rukou. Chlapec něco ospale zabrebentil, ale Schreuder ho ukonejšil a pevně posadil na hrušku sedla.
"Zmiz!" nařídil ženě. "Už tě víc nepotřebujeme."
"Nemůžu opustit dítě," prosila. Schreuder se sklonil podruhé a jedinou ranou Neptunova meče ji srazil k zemi.

Dva kněží z kláštera se vydali po stopách prchajících banditů," zakončila Judith Nazetová své vyprávění. Ani tváří v tvář pohromě neztratila pevný hlas a klidný rozhodný pohled.
Hal obdivoval její sílu a začínal chápat, proč dokázala dovést roztříštěné armády k vítězství. Kde jsou nyní?" zeptal se. Skličující novina s ním otřásla natolik, že nebyl schopen uvažovat klidně a logicky.
"Odjeli z kláštera přímo do Tenwery, kde na ně čekala velká loď. Dorazili tam za svítání zhruba před třemi hodinami."
"Popsali vám tu loď?" dychtivě se dožadoval Hal.
"Je to pirátská loď ve službách Velkého mogula. Ta, o níž jsme mluvili při našem posledním setkání. Stejná loď, která zpustošila naši flotilu."
"Buzzard!" vykřikl Hal.
"Ano, tak ho nazývají i jeho spojenci," přisvědčila Judith.
"Moji lidé sledovali z útesů, jak malý člum odváží císaře i tabernákl k zakotvené lodi. Jakmile byli na palubě, Buzzard okamžitě zvedl kotvu a vyplul na moře."
"Kterym směrem`?"
"Když opouštěl vody zátoky, mířil k jihu."
"Ano, samozřejmě," přikývl Hal. "Nařídili mu, aby odvezl Yohannise i s tabernáklem do Muscatu, nebo možná až do Indie, do říše Velkého mogula."
"Už jsem za nimi poslala jednu z našich nejrychlejších lodí.
Měl pouhou hodinu náskoku a vál mírný vítr, ale naše bárka je příliš malá a nemůže napadnout tak mocnou loď. Jestli k nám bude bůh milostivý, dokáže ji aspoň sledovat."
"Musíme okamžitě za nimi." Hal se obrátil k Nedu Tylerovi.
"Otoč loď na opačný kurz a rozviň všechny plachty, každý kousek plátna, který na ni dokážeš pověsit. Směr jihojihovýchod k úžině Bab El Mandeb." Vzal Judith za ruku a vedl ji ke své kajutě. Poprvé se jí odvážil dotknout. "Jste unavena, vidím vám to na očích."
"Ne, kapitáne," odvětila. "To, co vidíte, není slabost, ale smutek. Jestli nás nezachráníte vy, všechno je ztraceno, král, země i víra."

"Sedněte si, prosím," trval na svém Hal. "Ukáži vám, co musíme udělat." Rozvinul před ni na stůl mapu. "Buzzard mohl zamířit přes moře přímo do Arábie. Jestli to udělal, pak jsme prohráli. Ani tato loď ho nedostihne dřív, než dosáhne pobřeží." Záďovým oknem vnikalo do kajuty ostré ranní slunce a krutě vykreslovalo stopy úzkosti vryté v její krásné tváři.
Hal nedokázal unést pohled na bolest, kterou jí jeho slova působila, a rychle se ji snažil utěšit.
"Já však nevěřím, že to udělal. Pokud bv se plavil do Arábie, císaře i tabernákl by čekala náročná a nebezpečná cesta po souší do Muscatu, nebo do Indie." Zavrtěl hlavou. .,Určitě směřuje na jih k Bab El Mandeb." Položil prst na bránu do Rudého moře. "Bab je příliš úzký. Pokud se tam dostaneme dřív, už nám neunikne. Tam ho chytíme."
"Bože dej, ať je to pravda!" prosila Judith.
"Mám s Buzzardem dlouhý nevyřízený účet," pokračoval Hal chmurným hlasem. "Má duše a každičký kousek mého těla se chvěje touhou dostat ho před svá děla." Judith zděšeně vzhlédla. "Nesmíte na tu loď střílet."
"Co tím míníte?" zeptal se překvapený Hal.
"Veze císaře a tabernákl. Nemůžete riskovat jejich zničení."
Když Halovi došla logika Judithiných slov, cítil, jak se v něm dušička zachvěla. Musí se k Buzzardovi přiblížit pod palbou děl a sám nesmí střelbu opětovat. Dovedl si představit, jaké nebezpečí musí Zlatý déšť přestát. Dělové koule poničí trup a zabijí polovinu posádky dřív, než bude mít možnost poslat svůj výsadek na palubu Racka. Zatímco Zlatý déšť letěl s větrem k jihu, Hal nechal na konci dopolední hlídky nastoupit mužstvo na hlavní palubu a vysvětlil jim úkol, který je čeká. "Nebudu vám nic zastírat, mládenci. Buzzard nás sotva bude šetřit a my nesmíme střílet," ukončil výklad a z tváří mlčících mužů se vytratily úsměvy. "Ale pomyslete na tu radost, až budete na palubě Racka a vytáhnete na ně ocel." Krátce zajásali, ale když je pak poslal nahoru nastavit plachty, aby z lodi vyždímal maximální rychlost, rozcházeli se s obavami v očích.
"Slíbil jste jim smrt a oni vám přesto provolávali slávu," řekla Judith tiše, když osaměli. "A mne přitom nazýváte vůdcem?" Hal vycítil v tónu jejích slov víc než pouhý respekt.
V polovině trvání psí hlídky zaslechl z vrcholu stěžně volání.

"Hej, paluba! Plachta rovnou před přídí!" Halovi poskočilo srdce. Je možné, aby dostihli Buzzarda tak brzy'?" blesklo mu hlavou a okamžitě popadl hlásnou troubu.
"Vrchol stěžně! Co je to za plachtu?"
"Latinská," zněla odpověď. "Malá loď na stejném kurzu jako my."
"Mohla by to být bárka, kterou jsem za nimi vyslala," tiše poznamenala Judith. Postupně loď doháněli a za půl hodiny už z paluby rozeznávali obrysy jejího trupu. Hal podal dalekohled Judith. "Ano, je to můj zvěd," řekla po chvíli bedlivého pozorování. "Můžete vyvěsit vlajku s křížem, abychom je nevyděsili? Musím si s nimi promluvit. Dopravte mě k nim co nejblíž, prosím." Míjeli bárku tak blízko, že pohodlně dohlédli na její jedinou palubu. Judith vykřikla otázku v jazyce geez a vyslechla slabou odpověď. Když se pak obrátila k Halovi, oči jí svítily vzrušením. "Měl jste pravdu. Sledují Racka od rána a ještě před několika hodinami měli jeho stěžně v dohledu. Potom však vítr zesílil a ztratil se jim."
"Jakým směrem plul, když ho viděli naposled?"
"Po celý den držel stejný kurz jako my," odpověděla Judith.
"Rovnou kjihu, k úžině Bab." Hal jí nabízel, aby si odpočala v jeho kajutě, ale Judith vytrvale stála na palubě po jeho boku. Plní obav a napětí mluvili málo, ale po nějakém čase překonali rozpaky a vzájemná přítomnost byla oběma příjemná.
Povzbuzovali se navzájem v síle i rozhodnosti. Každých pár minut Hal pohledem zkontroloval smutečně černé plachty a zašel ke kompasnici. Nemusel však vydávat žádné rozkazy, protože Ned Tyler u kormidla vedl loď přesně, jak ostatně bylo jeho zvykem. Na palubu dolehlo tísnivé ticho.
Nezazněl jediný výkřik ani smích a muži místo obvyklého vysedáváni ve stínu hlavní plachty postávali na palubě v malých tichých hloučcích a s napětím sledovali každý Halův pohyb a každé slovo, které utrousil. Slunce ukončilo svoji majestátní pouť oblohou a kleslo za obzor kopců daleko na západě. Noc se přikradla tiše jako najatý vrah a obrysy horizontu pomalu rozleptala tma. Hal ucítil na rameně dotyk drobné ruky. Byla teplá a jemná. ale vyzařovala z ní nezvyklá síla. "Ztratili jsme je, ale není to vaše chyba." řekla Judith tiše. "Nikdo by nedokázal víc."
"Ještě jsem neprohrál," ohradil se Hal. "Věřte v Boha a dopřejte důvěry i mně."
"Co zmůžete ve tmě? Buzzard určitě nevyvěsí světlo a ráno už bude za úžinou na otevřeném moři." Rád by ji uklidnil a řekl, že tohle všechno už bylo určeno dlouho předtím, že pluje na jih vstříc svému osudu. Po chvilce váhání došel k názoru, že se jí svěří, i když věděl, jak směšné jí to může připadat.
"Judith," začal a odmlčel se, hledaje vhodná slova.
"Paluba!" přerušil mu nit myšlenek Aboliho zvučný hlas a Hal se zachvěl. Po těle mu přeběhl mráz.
"Vrchol stěžně! Co se děje?" křičel nahoru.
"Světlo přímo před námi!" Hal objal Judith kolem ramen.
Neodtáhla se, ale právě naopak se přivinula blíž.
"Tady máte odpověď na své pochyby," šeptal.
"Bůh nám přeje," odpověděla.
"Musím nahoru. Co když si s námi hraje ďábel a radujeme se předčasně?" Zaskočil k Nedovi. "Loď musí zůstat temná, mistře Tylere. Nechám protáhnout pod kýlem každého, kdo se ukáže na palubě se světlem. A tiše! Nechci slyšet jediný hlásek." Hal rychle vylezl za Abolim a zíral do tmy před lodí. Neviděl nic.
"Kde máš to světlo?"
"Zmizelo, ale zahlédl jsem ho rovnou před přídí."

"To ti asi zajiskřilo v očích, Aboli."
"Počkej, Gundwane. Bylo sice slabé a daleko, ale viděl jsem ho zřetelně." Pomalu uběhlo deset minut, než ho Hal zahlédl.
Nebylo to ani světlo v pravém slova smyslu, spíše nepatrný náznak záře, až měl dojem, že ho klame zrak. Aboli jeho pochyby ještě zvýšil, když prohlásil, že nic nevidí. Hal odvrátil tvář, aby očím dopřál odpočinku, ale když znovu pohlédl před sebe, našel světlo tam, kde ho zahlédl naposled.
Podivná zář visela příliš nízko nad hladinou, aby jejím zdrojem mohla být hvězda.
"Ano, Aboli. Je tam stále." Při těch slovech světlo náhle zesílilo a pohaslo. "Zahlédl jsem ho také," vykřikl Aboli.
"Mohla to být také nějaká jiná loď."
"Jistě. Buzzard by sotva byl tak bláhový a vyvěsil poziční světla."
"Možná světlo z kajuty na zádi, nebo odraz od kompasnice?"
"Třeba si jeden z jeho námořníků tajně. dopřává dýmku tabáku."
"Modleme se, ať je to jedna z těch možností. Každopádně se Buzzard musí nalézat někde v těch místech," ukončil diskuzi Hal.
"Poplujeme za ním, dokud nevyjde měsíc." Společně zírali do tmy. Podivné světlo občas zazářilo jako jasný bod a jindy se redukovalo na pouhou amorfní zář, ale pokaždé zase zmizelo.
Jednou se dokonce ztratilo na nekonečně dlouhou dobu trvající půl hodiny. Pak ale vyskočilo očividně silnější.
"Dohánímе ho," zašeptal Hal. "Jak může být daleko?"
"Tak tři míle." usoudil Aboli, "možná míň." Hal pohlédl k východu, kde mdlá zář vykreslovala obrysy arabského pobřeží.
"Kde je ten měsíc? Copak dnes nemíní vyjít?" Pomalu jako stydlivá nevěsta odhalila luna konečně svou tvář. Ve stříbrné stopě vržené na hladinu se před nimi zjevil drobný nejasný tvar plachet, jemný jako obláček mlhy. Hal cítil, jak se mu stahuje hrdlo. Každá šlacha v jeho těle připomínala tětivu napjatého luku.
"Támhle je!" zašeptal a musel se zhluboka nadechnout, aby uklidnil hlas. "Racek. Rovnou před námi." Sevřel Abolimu rameno. "Slez dolů, upozorni Neda Tylera a zůstaň u něj, dokud loď neuvidíte z paluby. Pak se vrať." Když Hal osaměl, pozoroval plachty Racka a zažíval strach, jaký ještě v životě nepoznal. Nebál se jen o sebe a své muže, ale hlavně o ženu na palubě dole a dítě na druhé lodi. Jak mohl
doufat, že se mu podaří přirazit ke trupu Racka za přímé boční palby? Marně hledal odpověď. Kolik lidí musí zemřít v příští hodině a kdo bude mezi nimi? Představoval si štíhlé tělo Judith Nazetové roztrhané smrští olova. "Pane Bože, dej, ať k tomu nedojde. Už sis vzal víc, než můžu snést. Kolik ještě musím dát? Kolik ještě po mně žádáš?" Znovu zahlédl světlo vycházející z velkého záďového okna. To tam hoří svíce`?
Namáhal zrak, ale zdroj světla nedokázal určit. Dotek na rameni ho vyrušil z úvah. Vůbec neslyšel, že se Aboli vrátil.
"Racek už je viditelný z paluby," oznámil tiše. Hal nemohl opustit strážní koš. Jakési nábožné vytržení mu nedovolilo odtrhnout oči od podivného světla na zádi Racka.
"Aboli, to není lampa ani lucerna, dokonce ani svíčka ne," šeptal celý zmatený. "To září sám tabernákl Panny Marie. Jako maják v temnotě mě vede k naplnění mého osudu." Aboli se zachvěl. "Máš pravdu, není to světlo z tohoto světa. Je jako bludička. Nikdy dřív jsem nic podobného nespatřil." Hlas se mu třásl. "Ale jak víš, Gundwane? Jak si můžeš být tak jistý, že tam v dálce hoří ten talisman?"
"Vím to," odpověděl Hal prostě. Jen to dořekl, světlo jim zmizelo před očima a nad temným trupem Racka svítily jen plachty ozářené měsícem.
"Bylo to znamení," mumlal Aboli.
"Ano, znamení," souhlasil Hal. Hlas měl zase pevný a rozhodný. "Bůh nám seslal znamení." Slezli na palubu a Hal zamířil ke kormidlu. "Je to on, mistře Tylere." Oba hleděli na jasné plachty Racka.
"Jo, kapitáne, je to on."
"Uhas světlo u kompasnice a dovez mě k jeho boku. Připrav do zálohy čtyři náhradní kormidelníky, aby mohli zaskočit za padlé druhy."
"Ano, sire Hale." Hal zamířil s Abolim na příď. Ze tmy před nimi se vynořila statná postava Velkého Daniela. "Co záchytné kotvíce, mistře Danieli'?"
"Jsou připraveny, kapitáne. Já s desítkou nejsilnějších mužů se o ně postaráme."
"Ne, Danieli, to přenech Johnu Lovellovi. Mám pro tebe s Abolim lepší práci. Pojď s námi." Odvedl je k hlavnímu stěžni, kde stála Judith Nazetová.
"Vy dva půjdete s generálem. Vezmete si deset nejlepších mužů a pokusíte se co nejrychleji vniknout do kajuty na zádi Racka.
Nesmíte se v žádném případě nechat zatáhnout do boje na palubě. V kajutě najdete dítě s tabernáklem a odnesete je na Zlatý déšť Nic vás nesmí odradit od splnění tohoto úkolu.
Rozuměli jste?"
"Jak víte, kde ukrývají císaře a tabernákl?" zeptala se Judith tiše.
"Prostě to vím," odpověděl Hal s takovou dávkou jistoty, že zmlkla. Nejraději by ji nechal po čas boje na bezpečném místě, ale věděl, že by odmítla, a kromě toho na dvou dobře vyzbrojených lodích při boji na život a na smrt stejně žádné bezpečné místo neexistovalo.
"Kde budeš ty, Gundwane," zeptal se Aboli.
"S Buzzardem," řekl Hal a bez dalšího vysvětlování odešel.
Cestou na příď se zastavoval u skupin mužů krčících se při hrazení, aby pohovořil s jejich bocmany. "Bůh ti žehnej, Samueli Moone. Možná schytáme salvu nebo dvě, než se dostaneme na palubu Racka, ale myslete na potěšení, které

tam na vás čeká."
"S tímhle bojem se budeš chlubit ještě svým vnukům," řekl Jirimu. Pro každého měl nějaké uklidňující slovo, až konečně stanul na přídi. Racek plul tiše pod pyramidou svítících plachet sotva dvě stě metrů před nimi.
"Bože, dej, ať nás neobjeví!" zašeptal a pohlédl na vlastní temné plachty rýsující se proti hvězdné obloze. Bolestně pomalu se přibližovali. "Každou chvíli nás musí uvidět," uvažoval nahlas, "jsme příliš blízko." Z hlavního stěžně Racka náhle zazněl vyděšený hlas: "Plachta! Těsně za zádí. Zlatý déšť!" Palubu druhé lodi zachvátil zmatek. Do všeobecného křiku bil buben svolávající Buzzardovu posádku do pohotovosti.
Pleskot bosých chodidel po prknech přerušovalo bouchání otvíraných krytů střílen a hrkání děl vysouvaných z trupu. Z dvaceti otvorů pod zábradlím zlověstně zablikaly světlušky zapálených doutnáků.
"Zapalte bojové lampy!" Hal zaslechl Buzzardův vzteklý řev nahánějící posádku do bojových stanovišť a pak příkaz kormidelníkovi: "Plně nalevo! Dostaň toho bastarda před naše děla! Necháme ho nadýchat kouře z prachu, že bude ještě v pekle prdět satanovi do ksichtu, až ho tam za ním pošleme."
Bojové lampy poskytly osádkám děl na Rackovi světlo potřebné k práci a v jejich nažloutlé záři zasvítily Buzzardovy rusé vlasy. Otáčející se Racek rychle měnil tvar. Buzzard jednal rychle, ale sotva rozumně. Hal by na jeho místě pokračoval v kurzu a rozstřílel Zlatý déšť na maděru, protože nemohl palbu opětovat. Nyní však musel Buzzard spoléhat na štěstí, že se mu podaří vypálit jednu boční salvu dřív, než ho Zlatý déšť dostihne. Stal se obětí vlastní špatnosti, pomyslel si Hal se škodolibým zadostiučiněním. Zřejmě ve svých kalkulacích nedospěl k závěru, že Hal se musí kvůli dítěti a posvátné relikvii zdržet palby. Buzzard by na jeho místě nechal bez váhání hovořit všechny své hlavně. Zatímco Racek pomalu končil obrat, Zlatý déšť se k němu rychle blížil. Hal už začínal věřit, že se mu podaří přirazit k jeho boku dřív, než stačí děla zamířit. Zbývala poslední stovka metrů a Ned nechal zkrátit plachty, když Racek dokončil oblouk a hlavně jeho děl mířily na Zlatý déšť Děsivý pohled do zejících otvorů děl ukoncil oslepující záblesk jasně rudého ohně. Náraz vzduchu zvířeného salvou dvou desítek děl v bezprostřední blízkostí Hala srazil na záda, jako by ho zasáhla sama střela. Z paluby Zlatého deště vylétly gejzíry třísek a přímý zásah na kusy roztrhal nedalekou skupinku amadodas. Celá loď se nárazem střel prudce naklonila a její rozervaný trup zahalila dusivá clona kouře.
Následující děsivé ticho rušily jen výkřiky zraněných a steny umírajících. Pak stěnu dýmu odvál vítr a z paluby Racka zazněl triumfální řev přehlušující rachot hlavní zatahovaných do trupu k opětnému nabití. Kolik mých chlapců asi padlo? blesklo Haloví hlavou. Čtvrtina? Polovina? Pohlédl na palubu, ale tma milosrdně zakryla rozbitou palubu i s těly mrtvých a zraněných. Přes vodu znělo bušení nabijáků pěchujících prach v hlavních.
"Rychleji!" šeptal Hal naléhavě. "Rychleji, má milá. Zkraťtu mezeru, at nemusíme čelit další pohromě." Ozvalo se skřípění kladek a nejrychlejší obsluha na Rackovi vysouvala dělo připravené k dalšímu výstřelu. Obě lodi už byly tak blízko, že se ústí hlavně téměř dotýkalo trupu Zlatého deště, když vystřelila. Dřív, než stačila vyjet ostatní děla, se lodi srazily za drsného skřípání trupů a Hal nečekal. Hákovací kotvice ještě letěly na palubu Racka, když vyskočil na hrazení a mocným skokem se přenesl přes zužující se pruh vody. S pružností kočky dopadl mezi osádku jednoho z děl a dva z dělostřelců padli, ještě než stačili vytasit šavle. Za ním se valila vlna útočníků vedených amadodas s oštěpy a sekerami v rukou. V několika vteřinách se horní paluba Racka změnila v bojiště. Muži bojovali hrud proti hrudi, křičeli a vyli vztekem a strachem. Na zvučné "El Tazar!" posádky Zlatého deště odpovídali protivníci voláním "Racek a Cumbrae!"
Hal bojoval se čtyřmi muži současně a byl nucen ustupovat k zábradlí, dokud mu přiběhl na pomoc; John Lovell. Jednoho z obránců bodl mezi lopatky, a když pak Hal srazil dalšího, který na okamžik zaváhal, zbylí dva se obrátili na útěk.
Buzzard na opačném konci řval vztekem a mohutným oboustranným mečem kosil protivníky před sebou. Hal koutkem oka zahlédl Aboliho s Velkým Danielem a Judithinu ocelovou přilbici.
Trojice se protáhla palubou a zmizela na schůdcích k záďové kajutě. Ten kratičký moment nepozornosti ho málem stál život.
Jeden z Buzzardových pirátů se ho právě chystal probodnout a Hal se vyhnul útoku na poslední chvíli. Ocitl se tak znovu uprostřed bojové vřavy a postupoval kupředu, nebo couval, podle toho, na čí stranu se právě přiklonila vrtkavá štěstěna.
Když propíchl břicho dalšímu z protivníků, začal se rozhlížet po Buzzardovi. Uviděl ho uprostřed paluby a zakřičel na něj:
"Cumbrae, jdu si pro tebe!" Ale Buzzard zřejmě v hluku boje neslyšel, protože se na Hala ani nepodíval. Hal si k němu prosekával cestu bojujícím davem.
V tu chvíli čísi sekera přeťala jedno z lan a lampa na něm zavěšená se roztříštila na prknech podlahy u Halových nohou.
Hal nejdřív ucouvl před plameny hořícího oleje, ale pak si dodal odvahy a proskočil ohnivou stěnu. Buzzard mezitím zmizel a místo něj ho napadli dva jeho muži. Hal jednomu přesekl zápěstí a druhého zlikvidoval vzápětí čistým zásahem do hrdla.
Požár od rozbité lampy sílil ajasně osvětloval střed paluby.
Jazýčky ohně začaly vyskakovat do lanoví a šplhaly vzhůru k plachtám. Přes tanec plamenů zahlédl Judith. Objevila se u výlezu záďových schůdků těsně sledovaná Velkým Danielem s tabernáklem na rameni. Nesl ho s takovou lehkostí, jako by to byl polštář vycpaný prachovým peřím, a zlatý anděl na víku zářil odlesky plamenů. Námořník s pikou napadl Judith a Hal vykřikl hrůzou, když viděl, jak ji hrot zasáhl z boku do hrudi pod zdviženou paži. Lehce pronikl bavlnou bílé tuniky, ale pak neškodně sklouzl stranou po ocelových řetízcích drátěné košile. Judith se bleskově otočila a jako rozzuřený panter přiskočila k útočníkovi. Odvetný úder jejího meče mířený na hlavu byl veden s takovou silou, že čepel vyjela pirátovým zátylkem ven a muž jí padl k nohám. Planoucí Judithiny oči se střetly s Halovými.
"Yohannis!" vykřikla. "Je pryč!" Hal na ni přes plameny zavolal: "Jdi s Danielem! Opusťte loď! Já ho najdu."

Neodporovala a bez váhání se rozběhla k bočnímu hrazení s Danielem po boku. Zahlédl ještě, jak skáče na palubu Zlatého deště, a začal si prosekávat cestu ke schodům na dolní palubu, kde, jak se domníval, museli dítě ukrýt. Ale cestu mu zahradil oddíl amadodas vedený Jirim. Černí válečníci utvořili ze štítů pevnou hradbu a s oštěpy vystrčenými mezerami mezi nimi nezadržitelně postupovali kupředu. Obránci proti nim neměli šanci. Každá bitva má svůj okamžik rozhodujícího zlomu a ten nastal, když piráti začali ustupovat před hordou vyjících černých bojovníků. Buzzardova posádka byla poražena. Musím najít Yohannise dřív, než plameny zachvátí sklad prachu, nutil se ke spěchu Hal a zamířil k přední nástavbě, odkud se nyní jevila lepší možnost proniknout na dolní palubu. V té chvíli ho zastavil Buzzardův hlas. Buzzard stál vysoko na palubě přední nástavby osvětlený plápolavým žlutým světlem.
"Courteneyi!" vykřikl. "Hledáš tohle?" Zcuchané pramence ryšavých vlasů mu visely přes obličej. V pravé ruce svíral meč a v levé držel vysoko nad hlavou Yohannise. Děcko oděné v noční košilce ječelo hrůzou a zuřivě kopalo do vzduchu štíhlými snědými nožkami.
"Jestli hledáš tohle, tak si pro to dojdi," řval Buzzard.
"Pojď a vezmi si toho fracka." Hal vyběhl ke schůdkům a bleskově srazil dva muže, kteří se mu postavili do cesty. Buzzard sledoval jeho spěch a šklebil se jako nějaká příšera z pohádek. Musel už vědět, že prohrál; loď byla v plamenech a jeho muži zahnaní k hrazení skákali v panice do vody, ale provokoval dál. "Předvedeme siru Henrymu jeden malý trik," zahulákal k děcku. Jediným máchnutím mocné chlupaté paže vyhodil chlapce pět metrů do vzduchu a pod padající tělo nastavil hrot meče.
"Ne!" vykřikl Hal. V posledním okamžiku, když už viděl, jak se nabodává, Buzzard pustil zbraň a chlapec skončil nezraněný v jeho náruči.
"Nabízím smír!" křičel Hal. "Dej mi nezraněné dítě a jsi volný. Můžeš si ponechat svou kořist."
"Jak šlechetná nabídka! Ale moje loď hoří a s ní shoří i moje kořist."
"Poslouchej!" prosil Hal. "Pusť toho chlapce."
"Jak bych mohl odmítnout prosbu bratra rytíře?" vysmíval se Buzzard. "Máš mít, oč žádáš." Druhým mocným rozmachem hodil děcko přes palubu. Drobné šplouchnutí označilo místo Yohannisova dopadu na hladinu a temné moře se nad ním zavřelo.
Hal odhodil meč, třemi skoky byl u hrazení a po hlavě se vrhnul do vody. Ještě zaslechl Judithin výkřik a pak už klesal do hlubiny. Když začal zase stoupat a pohlédl ke hladině, uviděl v průzračné vodě nad sebou temný trup Racka porostlý řasami a odlesky požáru tancující na vrcholech vln. Pak zář plamenů zastínil drobný stín. V pruhu zvířené vody za lodí se převracelo drobné Yohannisovo tělo. Z úst mu unikaly stříbrné korálky bublinek a jeho tenké nožky sebou mrskaly jako ryby uvázlé v síti. Hal doplaval k Yohannisovi dřív, než ho voda stačila odnést, a podržel mu hlavu nad vodou. Měl už namále, protože se dusil a ochable kašlal, ale pak náhle začal strašně ječet. "Jen to ze sebe vyřvi," povzbuzoval ho Hal a s pocitem úlevy se rozhlédl kolem. Velký Daniel zřejmě musel odvolat své muže z hořícího Racka a přeseknout záchytná lana, protože obě plavidla se od sebe vzdalovala. Hlavní plachta Buzzardovy lodi už stála v plamenech a námořníci hledali záchranu před ničivým žárem v moři. Neřízenou loď s hořícími plachtami hnal vítr pomalu zpátky do míst, kde Hal šlapal vodu. Když si uvědomil, že míří k němu, zoufale se snažil uniknout z dráhy hořícího vraku. Předlouhou minutu se mu zdálo, že se snaží marně, ale pak závan změněného větru nepatrně odchýlil příď a trup je minul na délku člunu. Buzzard stál sám u zábradlí přední nástavby a díval se dolů na Hala. Plameny na něj dotíraly, ale zdálo se, že necítí jejich žár. Žčernalé vousy mu začínaly doutnat, ale lord z Cumbrae se dusil smíchem. Právě se nadechl a chystal se něco zavolat, ale v tu chvíli prohořely úvazy předvětrné plachty a padající závoj hořící plachtoviny ho přikryl. Hal ještě zaslechl poslední výkřiky, než je pohltil oheň. Racek odnášel pohřební hranici svého pána pryč. Hal se za ním díval, dokud mu nezmizel z dohledu za zvlněnou hladinu.
Když ho i s děckem v náruči později zvedla náhodná větší vlna dostatečně vysoko, byl už pár mil daleko. Ve stejný okamžik loď vybuchla. Plameny se zřejmě prokousaly ke skladu střelného prachu, protože k nočnímu nebi vyrazil hrůzný ohňostroj hořících trosek, a Hal cítil, jak mu na hruď narazil tlakový impulz. O chvilku později se k nim donesl i hromový rachot.
Když poslední kusy hořícího dřeva uhasilo moře, zůstalo jen ticho a tma. Zlatý déšť nebyl v dohledu a Yohannis začal žalostně kvílet. Protože Hal neznal jediné slovo jeho jazyka, kterým by ho ukonejšil, spustil anglicky: "Takový silný mladý muž musí být statečný. Narodil ses jako císař a já vím jistě, že císařové nikdy nepláčou." Vodou ztěžklé šaty a boty ztěžovaly Halovi plavání a táhly ho dolů. Musel usilovně bojovat, aby se vůbec udržel nad hladinou. Vydržel to po celý zbytek nekonečně dlouhé noci, ale za svítání poznal, že je se silami u konce. Chlapec se třásl chladem a tiše plakal.
"Yohannisi, za chvíli je bílý den, už to nebude dlouho trvat," utěšoval ho, i když věděl, že se sotva dočkají východu slunce.

"Gundwane!" ozval se známý hlas. Hal se hlasitě zasmál v domnění, že blouzní. "Nežertuj, Aboli," zakrákal, "už na to nemám žaludek. Nech mě být." Pak se ale z šera vynořil stín člunu a do šplouchání vesel hlas opakoval: "Gundwane!"
"Aboli! Tady jsem!" Silné černé paže ho uchopily a vytáhly i s chlapcem do člunu. Hal se rozhlédl. Zlatý déšť se houpal s rozsvícenými lampami na vlnách pár mil od nich, ale na sedačce přímo před ním seděla Judith. Vzala mu dítě z rukou, zabalila ho do svého pláště a tiše broukala utěšující slůvka. Než dojeli ke Zlatému dešti, Yohannis jí v náručí usnul.
"Co tabernákl'?" zeptal se Hal roztřeseným chraptivým hlasem.
"Je v bezpečí?"
"Je ve tvé kajutě," ujistil ho Aboli. "Přesně jak předpověděl tvůj otec," pokračoval tlumeným hlasem. "Konečně tě hvězdy musí pustit na svobodu, když jsi splnil zadaný úkol." Hal měl pocit úžasné spokojeností a bezmocná slabost z

něj spadla jako plášť z ramen. Cítil se lehký a volný, jako by skončil dlouhé únavné pokání. Hleděl na Judith a ona mu pohled oplácela. V její snědé tváři však našel něco, co nedokázal definovat. Dřív než stavil vyčíst víc, sklopila zrak. Rád by si k ní přisedl, pohladil ji a promluvil s ní o svých nezvykle silných pocitech, ale v přeplněném člunu to nebylo možné. Jakmile se přiblížili ke Zlatému dešti, posádka vylezla do lanoví a bouřlivé pozdravy nebraly konce. Hal si nevšímal Aboliho nabízené ruky, vstal sám a vyšplhal po provazovém žebříku bez pomoci. Na palubě rozbité salvou děl z Racka uviděl řadu těl zabalených v plachtovině, ale nebyl čas se jimi zabývat. Mrtví nespěchají, napadlo ho. Později bude dost času na pohřeb i smutek, netřeba si tím kalit hodinu vítězství. "Tak, vy mizerové, tohle bychom měli," oslovil muže kolem. "Zaplatili jsme Buzzardovi a jeho hrdlořezům těžší mincí, než čekali.
Mistře Tylere, naražte velký soudek rumu a dejte dvojitou dávku každému na palubě. Připijeme Buzzardovi na cestu do pekel. Pak nasaďte kurz zpátky k Mitsiwě." Hal vzal děcko z náruče Judith, odnesl je do své kajuty a položil na kavalec. "Je to statečný chlapík, přestál všechno bez velké újmy.
Musíme ho dát spát," poznamenal.
"Ano," zašeptala a vzhlédla k němu tím zvláštním nevyzpytatelným pohledem. Pak ho vzala za ruku a zavedla k výklenku vystlanému polštáři, kde stál tabernákl Panny Marie.
"Pomodlíme se spolu, El Tazare?" zeptala se. Poklekli vedle sebe.
"Děkujeme ti, Pane, za záchranu života císaře, tvého malého sluhy Yohannise. Děkujeme ti, žes ho vysvobodil ze zločinných rukou svatokrádežníků. Prosíme tě, požehnej jeho zbraním v konfliktu, který ho čeká, a až zvítězí, snažně tě prosíme, dopřej mu dlouhou vládu v míru. Udělej z něj moudrého a shovívavého panovníka. Budiž pochváleno tvé jméno, amen!"
"Amen!" opakoval Hal jako ozvěna a chtěl vstát, ale Judith ho zastavila rukou na rameni.
"Děkujeme ti, Bože, také za seslání věrného a spolehlivého Henryho Courteneye, bez jehož chrabrostí a nesobeckých služeb by triumfovali bezbožní. Ať je odměněn vděčností lidu Etiopie spolu s obdivem a láskou, kterou k němu chová tvá služebnice Judith Nazetová." Poslední slova Hala šokovala. Cítil, jak se mu rozechvívá každičký nerv v těle a proti své vůli na ni pohlédl. Měla oči zavřené a Hal zapochyboval, jestli dobře slyšel, ale stisk na jeho rameni zesílil. Vstala a přiměla ho zvednout se také. Aniž by na něj pohlédla, odvedla ho do přilehlé kajuty, zamkla dveře a začala mu pomalými klidnými pohyby svlékat košili. Její dlouhé hnědé prsty jemně sjížděly po holé hrudi k bokům. Pak poklekla, rozepjala mu pás a stáhla kalhoty. Když obdivným pohledem zhodnotila jeho mužství, vstala, vzala ho za ruku a odvedla k tvrdé dřevěné lavici.
Pokoušel se ji přitáhnout k sobě, ale odtlačila mu ruce, a stojíc před ním, začala se také svlékat. Rozvázala drátěnou košili a nechala ji spadnout na podlahu. Jako motýl z kukly se z hrubého mužského oděvu vyklubalo paradoxně jemné ženské tělo. Křivka štíhlých boků přecházela v ladnou prohlubeň útlého pasu a lesklý samet černé soboliny kryl výrazný venušin pahrbek. Ploché břicho a drobné prsy s tmavě rudými bobulemi bradavek jen dotvrzovaly dívčí rysy její postavy. Konečně se nad něj sehnula, políbila ho na ústa a s tichým výkřikem naléhavé touhy k němu přilehla. Objal ji a přitiskl k sobě, překvapený nečekanou silou a ohebností jejího těla. Horký dřímavý den pomalu končil, když je z vedlejší kajuty probudil dětský pláč. Judith s povzdechem vstala. Při oblékání Hala upřeně pozorovala, jako by si chtěla zapamatovat každičký rys jeho těla i obličeje. Jakmile zavázala drátěnou košili, postavila se nad ním. "Ano, miluji tě, ale podobně jako tebe, vybral si Bůh i mě. I já musím splnit zvláštní úkol. Musím zajistit, aby malý císař bezpečně dosedl na etiopský trůn Prestera Johna v Aksumu." Na chvíli zmlkla a pak dodala tiše:
"Nebudu tě líbat. Jediný další polibek by mě zbavil rozhodnosti. Sbohem, Henry Courteneyi. Celým srdcem bych si přála být prostou dívkou a podle toho se chovat." Vyšla z kajuty postarat se o svého císaře.

Hal zakotvil na rejdě přístavu Mitsiwa a nechal spustit člun.
Zatímco Judith Nazetová v plné zbroji s ocelovou helmicí na hlavě čekala na přídi a držela chlapce za ruku, Daniel Fischer zbožně pokládal na dno člunu tabernákl Panny Marie. Hal se posadil ke kormidlu a deset veslařů je provezlo nízkým příbojem ke břehu. Na červeném písku pláže čekalo padesát vojevůdců a vyšších velitelů v čele s biskupem Fasilidesem a okolní útesy lemovaly tisíce bojovníků. Když v člunu poznali svého generála spolu s malým vladařem, propukli v pozdravný jásot, který ve štafetě desítek tisíc hrdel letěl po břehu dál do pustých kopců. Oddíly válečníků, které propadly malomyslnosti nad ztrátou císaře a velitele a byly již na zpáteční cestě do hor hlubokého vnitrozemí, zaslechly jásot a houfně se vracely zpět. Nad hory stoupala mračna červeného prachu vířeného kopyty jejich koní a hlasy bojovníků se slévaly v mohutný vítězný chorál. Fasilides vyšel vstříc přivítat Yohannise a padesát vojevůdců pokleklo do písku. Se zdviženými meči svolávali boží požehnání na císařovu hlavu.
Pak se ale rozběhli ke člunu a divoce soupeřili o čest nést tabernákl Panny Marie. Za zpěvu bojové hymny se zástupy vojska vinuly po strmých stezkách vzhůru k horám. Judith nasedla na svého černého hřebce se zlatým štítem na hrudi a pštrosími pery v hřívě. Kůň pobídnutý ostruhami se vzepjal na zadní a tryskem vyrazil k okraji vody, kde stál Hal.
"Jestli bitva skončí našim vítězstvím a poražení bezbožníci budou hledat únik před odplatou Všemohoucího na moři, dej svou nádhernou loď do služeb jeho hněvu," kázala. "Pokud se však válečné štěstí obrátí proti nám, čekej se Zlatým deštěm zde, abys mohl odvézt císaře do bezpečí."
"Ano, generále, budu zde a budu na tebe čekat." Halův vášnivý pohled dodával jeho slovům zvláštní význam. Sklonila se v sedle a za nosním můstkem helmice jí vášnivě plály velké vlahé oči. Hal však nedokázal odhadnout, jestli jejich lesk způsobila bojovná nálada, nebo slzy smutku při loučení.
"Po všechny dny svého žití nepřestanu toužit, aby vše skončilo jinak, El Tazare." Narovnala se ve třmenech a prudce vyrazila k horám. Císař Yohannis se v rukou biskupa Fasilidese naposled otočil, zamával a něco vykřikl. Jeho tenký hlásek se stěží donesl k okraji pláže a Hal nerozuměl jedinému slovu.
Přesto zamával zpátky a zakřičel: "Tobě také, chlapče! Tobě také!"

Zlatý déšť vyplul a ve stometrové hloubce odevzdal své mrtvé moři. Pod žhavým africkým sluncem se prostovlasí členové posádky loučili se čtyřiceti třemi muži z Walesu, Dewonu a záhadné země na březích řeky Zambere. Společný hrob modrých hlubin je spojil poutem věčné družby. Hal se pak s fregatou vrátil na chráněné vody přístavu a zapojil všechny muže na palubě do oprav škod způsobených bojem. Zároveň doplnil sklad prachem a střelivem, které mu z hor poslala Judith. Třetí noc; na kotvě Hala probudilo dunění děl. V okamžení vyběhl na palubu. "Už to začalo, Gundwane," pozdravil ho od hrazení Aboli. "Generál Nazet poslal své armády do rozhodující bitvy proti vojsku El Granga." Stáli spolu u zábradlí, pozorovali temný břeh a hory za ním ozařované pekelnými blesky z bitevního pole. Rozlehlý příkrov dýmu a prachu pomalu stoupal v bezvětří k obloze a roztahoval se v plochou kovadlinu tropického bouřkového mraku.
"Jestli bitva skončí porážkou El Granga, nezbude mu než prchnout s celým zbytkem armády do Arábie," vysvětloval Abolímu a Nedu Tylerovi. "Zvedneme kotvu a počkáme si na uprchlíky na výjezdu ze zátoky Adulis." Krátce po poledni Zlatý déšť zaujal postavení v ústí zátoky a skasala plachty.
Zatímco dělostřelba pokračovala neztenčenou měrou, Hal se vyšplhal na hlavní stěžeň a zaostřil dalekohled na bitevní pláň za přístavem Zulla, kde se do sebe zakously dvě armády v boji na život a na smrt. Přes clonu prachu a kouře rozeznával drobné postavičky jezdců vyrážejících střídavě k divokým útokům a protiútokům. Odraženi protivníkem pak ustupovali stejně rychle zpátky. V plném slunci se téměř ztrácely bledě červené záblesky dělových výstřelů. Odlesky slunečního světla od hrotů kopí pěšáků, jejichž proudy se šinuly v červeném prachu, vzbuzovaly dojem šupin na tělech zmírajících hadů.
Ohnisko boje se pomalu přesouvalo k pobřeží. V jednom okamžiku vtrhl mezi neuspořádané šiky pěchoty klín jízdy a šavle jezdců nemilosrdně kosily ustupující bojovníky, kteří se v panice začali vrhat ze skalních srázů do vody.
"Čí je to jízda?" s úzkostí se Hal ptal sám sebe, než v čele útočících jezdců objevil bílý etiopský kříž.
"Nazet je žene do moře," uklidňoval ho Aboli. "El Grangova armáda utíká!"
"Mistře Tylere, pošli někoho na příď měřit hloubku, pokusíme se dostat s lodí blíž." Zlatý déšť vplul tiše do zátoky a křižoval pouhé tři míle od břehu. Z hlavního stěžně Hal pozoroval mrak šedohnědého kouře, který se pomalu blížil k pláži spolu s rozprášenými armádami El Granga, jehož pěšáci ve zmatku prchali před švadronami etiopské jízdy. Vojáci na pláži odhazovali zbraně a brodili se vodou v bezhlavé snaze najít jakékoliv plavidlo, které by je dokázal odvézt z pekla prohrané bitvy. Pestrá směsice lodic všeho druhu přecpaných uprchlíky vyrazila od břehů hořícího přístavu Zulla k ústí zátoky.
"Nebesa!" smál se Velký Daniel. "Jsou namačkáni tak nahusto, že by člověk mohl překročit zátoku suchou nohou."
"Vyjeď s děly, mistře Danieli! Zkusíme jim nohy trochu namočit," nařídil Hal.

Zlatý déšť vpadl mezi flotilu malých plavidel a jeho děla spustila svou pekelnou melodii. Marně se čluny snažily uniknout; fregata je bez námahy dohánělа a jeden po druhém rozstřílela nebo převrátila dnem vzhůru. Těžké odění a krunýře rychle stáhly pod vodu jejích pasažéry. Masakr nabyl hrůzných rozměrů a muži u děl už dávno přestali jásat. Bojový zápal vyprchal a zbyla jen úporná morbidní dřina. Hal kráčel podél baterií a napomínal jejich obsluhy. "Vím, jak se cítíte, chlapci. Když je ale nyní ušetříte, zítra se mohou proti vám postavit znovu, a kdo zaručí, že vám dají milost, když budete v úzkých?" Ale i jemu samotnému se vraždění protivilo a čekal na západ slunce či jinou příležitost, jak děsivá jatka ukončit. Aboli opustil své stanoviště u baterie na levoboku a přiběhl k Halovi. Hal na něho pohlédl přísným okem a už se chystal na ostrou výtku, ale Aboli ukázal vpravo od přídě.
"Ta loď s rudou plachtou. Poznáváš jejího kormidelníka, Gundwane?" Halovi se zatočila hlava, když poznal statného muže sklánějícího se nad ramenem kormidla, a po zádech mu začal stékat studený pot. Muž byl hladce oholen; po jeho někdejším šviháckém kníru nezbyla ani památka. Na hlavě měl žlutý turban a přes bílé pytlovité kalhoty, končící pod koleny ve vysokých kožených botách, mu splýval bohatě vyšívaný plášť islámského šlechtice. Jeho bledý obličej svítil mezi osmahlými zarostlými tvářemi, jako by byl z porcelánu. Široká ramena a postava těžkého atleta mohla patřit leckomu, ale ne už meč v pochvě vykládané zlatem u jeho boku.
"Otoč loď, mistře Tylere, a přiraz k bárce s červenou plachtou," přikázal kormidelníkovi. Ned pohlédl směrem, kam mířila špička Halova meče. "To je přece ten zkurvysyn Schreuder! Ať ho sám ďábel odnese do pekel!" Jakmile Arabi na palubě bárky spatřili připlouvající fregatu, naskákali do vody a pokoušeli se doplavat zpět k pláži. Šavle etiopské kavalerie se jim zřejmě jevily přijatelnější než hlavně děl Zlatého deště. Schreuder zůstal na zádi sám a pozoroval fregatu s chladným, sveřepým výrazem. Když se přiblížili dostatečně blízko, Hal uviděl v jeho tváři prach a saze. I jeho oblečení neslo zřetelné stopy špíny z bitevního pole. Hal přistoupil k zábradlí a opětoval plukovníkův pohled. Už byli tak blízko, že nemusel ani příliš křičet. "Plukovníku Schreudere! Máte můj meč."
"Čekám, sire, že se budete obtěžovat dolů a vezmete si ho," opáčil Schreuder "Mistře Tylere, buď tak laskav a převezmi velení na dobu mé nepřítomnosti. A dovez mě blíž, abych mohl na palubu bárky."
"To je šílenství, Gundwane," varoval ho Aboli tiše.
"Ručíš mi za to, že nikdo z posádky nebude zasahovat," odpověděl mu Hal a odešel k výlezu. Jakmile se bárka houpala vedle trupu Zlatého deště, Hal sjel po žebříku dolů a přeskočil úzkou mezeru, která obě plavidla dělila. Schreuder vykročil od kormidla a shodil z ramen plášť. "Jste romantický blázen, Henry Courteneyi," zamumlal a Neptunův meč bezhlučně vyklouzl z pochvy.
"Na smrt?" zeptal se Hal, když tasil vlastní zbraň.
"Přirozeně," odpověděl Schreuder. "Konečně vás zabiju."
Blížili se k sobě s pomalou elegancí tanečního páru při úvodních krocích menuetu. Jejich oči spojené pohledem zůstaly nehybné na rozdíl od nohou, které se nezastavily ani na okamžik. Čepele jejich zbraní kolem sebe kroužily, dotýkaly se,

hladily a třely, jako by se seznamovaly v jemné flirtu.
Drobnými pohyby kormidla a manipulací zkrácených plachet držel Ned Tyler fregatu v odstupu padesáti metrů a muži shromáždění u bočního zábradlí tiše sledovali duel. I když jen málo z nich znalo jemnější finesy šermířského umění a techniky boje, do jednoho si uvědomovali eleganci a krásu předváděného rituálu smrti.
"Oko nespusť z jeho oka!" Halovi se zdálo, že slyší otcův hlas.
"Vyčti z něj jeho duši!" Schreuderova tvář zůstávala neměnná, ale Hal v jeho studených modrých očích zahlédl první stín obav. Nebyl to strach, spíš respekt. Z lehkých doteků čepelí Schreuder vyhodnotil kvality svého soka a po zkušenostech z prvního souboje nečekal takovou sílu a umění. Ale Hal také dobře věděl, že ještě nikdy netančil tak blízko smrti, a ve tváři necítil její dech tak zřetelně jako nyní. Hal poznal Schreuderovi na očích, že chystá útok o zlomek vteřiny dřív, než přišel. Vykročil lehce a napadl Hala sérií několika rychlých výpadů. Hal se stáhl, bezpečně odrážeje každou ránu, ale cítil, jakou nesmírnou sílu v sobě skrývají.
Sotva vnímal vzrušenou odezvu diváků na palubě Zlatého deště a vytrvale hleděl Schreuderovi do očí. Holanďan náhle zaútočil na jeho hrdlo. Když Hal zblokoval první vážný úder, Schreuder se odpoutal, pokrčil pravé koleno a švihem se pokusil zasáhnout Halův kotník. Achilovým úderem mínil svého protivníka zchromit. Hal vyskočil nad svištící ocel, ale na patách bot zřetelně cítil tah zvířeného vzduchu. S nohami nad palubou nebyl na okam-žik schopný uhýbat a Schreuder se bleskově napřímil jako útočící kobra. Změnil úhel zpětného švihu tak, že nyní směřoval na Halovo břicho. Hal stačil ještě uskočit, ale hrotu Neptunova meče se úplně vyhnout nedokázal.
Necítil bolest, jen drobné uštknutí. Odskočil dozadu na levou nohu a namířil zbraň na jedno ze Schreuderových modrých očí.
Hal v něm znenadání zřetelně zahlédl překvapení a první náznak strachu. Schreuder ucukl a hrot Halova meče mu jen lehce rozřízl líc. Oba zranění protivníci couvli a znovu začali kolem sebe kroužit. Hal cítil, jak mu předek košile smáčí teplá vlhkost, a kolem koutku sevřených Schreuderových rtů se plazil šarlatový pramínek. V drobných kapkách mu krev stékala z brady.
"Pokud vím, první krev byla vaše," provokoval Schreuder.
"Ano, pane," připustil Hal. "Ale čí bude poslední?" Slova mu ještě nesklouzla ze rtů, když dychtivý Schreuder zaútočil znovu. Za vzrušeného vytí Zlatého deště tlačil Hala krok za krokem k přídi. Hal ho zastavil těsně před hrazením. Stáli proti sobě s meči zaklesnutými před očima a těžce dýchali jeden druhému do obličeje. Jak se Schreuder namáhal přetlačit Halův odpor, na horním rtu mu vyskočily první krůpěje potu.
Když pak Hal úmyslně povolil a zahnul se, v neúprosných očích soupeře se mihl záblesk triumfu. Avšak Halovy zádové svaly vystřelily jako napjatý luk a s pomocí paží a nohou odmrštily Schreudera zpátky. Hal přešel setrvačností do protiútoku a zahnal Schreudera zpátky na záď. Plukovníkův ústup zastavilo rameno kormidla. S jeho oporou zachytil Halovu ránu a silou zápěstí donutil Hala k prodlouženému střetu. Stejným trikem zabil Vincenta Wintertona a tucet soupeřů před ním. Spojené čepele kroužily, srážely se a třely ve střípřitém víru roztaveného slunečního světla, který je zároveň poutal i odděloval. Ustoupit první z tohoto ultimativního měření sil znamenalo jistou smrt. A boj pokračoval.
Pot smáčel tváře obou aktérů a dech se jim změnil v krátké chrčivé steny. Jejich ruce se zdály být ukovány ze stejné oceli jako meče. Pak ale Hal zahlédl ve Schreuderových očích něco, o čem se neodvážil nikdy ani snít. Uviděl v nich strach. Schreuder se pokoušel ukončit riskantní akci držením, stejně jako při boji s Vincentem, ale Hal odmítl a nutil ho pokračovat dál. Poprvé vycítil ve Schreuderově oceli slabost. Strach v jeho očích gradoval v zoufalství. Konečně Schreuder odpadl a ve stejném okamžiku, kdy otevřel kryt, Hal zaútočil. Zasáhl střed jeho hrudi a rukojeť se mu zachvěla v ruce, když hrot narazil na kost. Na palubě fregaty vybuchl uragán řevu podobný zvuku vlny tříštící se o skálu. Spolu s ním přišel okamžik triumfu a Hal cítil; jak čepel proniká do hloubi soupeřovy hrudi. Schreuder se zaklonil, zvedl zlatem vykládanou čepel Neptunova meče do úrovně svých očí, v nichž pohasínal safírový lesk, a vyrazil k poslednímu výpadu. Dopředný pohyb vehnal čepel hlouběji do protivníkova těla, ale bez možnosti obrany Hal pustil zbraň a uskočil dozadu. Hrotu Neptunova meče namířeného na vlastní hruď však neunikl. Vysoko v pravé polovině prsou ucítil bodnutí, ale po dalším kroku zpátky čepel sama opustila jeho tělo. S námahou se držel na nohou. Oba těžce zranění muži stáli proti sobě. Hal beze zbraně a Schreuder s Neptunovým mečem v pravici.
"Myslím, že jsem vás zabil, pane," zachroptěl Schreuder.
"Dost možná," odpověděl Hal. "Ale já vás zabil určitě. To vím naprosto jistě."
"Pak to musím pojistit i z mé strany," pomalu a chraptivě odpověděl Schreuder a nejistě vykročil k Halovi. Poslední zbytky sil ho však opustily, zakolísal a spadl na tvář. Hal k němu s bolestí přiklekl, a jednou rukou svíraje své zranění, vykroutil druhou Neptunův meč z ochabujících Schreuderových prstů. Pak vstal a pohlédl nahoru na blížící se Zlatý déšť.

560 561

Za oslavného jásotu zvedl meč vysoko nad hlavu, ale zvuky z lodi doléhaly k jeho uším slabě jako vzdálená ozvěna. Nejistě mžoural do bílého světla afrického slunce a do očí se mu vkrádaly stíny. Nohy se pod ním podlomily, dosedl tvrdě na palubu bárky a hlava mu klesla do klína. Cítil ještě, jak fregata narazila na bok bárky, ale už ji neviděl. Aboliho paže ho zvedaly a někde z dálky zněl jeho hlas.
"Všechno skončilo, Gundwane. Všechno je uděláno."

Ned Tyler zajel s lodí hlouběji do zátoky a zakotvil ji na klidné rejdě přístavu Zulla, kde nad pobořenými zdmi vlál bílý etiopský kříž. Hal proležel čtrnáct dní na kavalci v kapitánské kajutě. Patnáctý den ho Aboli s Velkým Danielem posadili na jednu z dubových židlí a vynesli na palubu. Muži se trousili jeden po druhém, dotýkali se kotníky prstů čela a

rozpačitě ho zdravili. Před jeho očima chystali loď pro další plavbu. Tesaři vyměňovali rozstřílená prkna v palubě a plachtáři opravovali potrhané plachtoví. Velký Daniel skočil do vody, podplaval trup, aby zjistil případné poškození pod čarou ponoru. "Je těsná a hladká jako panenský klín," křičel, když se zase vynořil na druhé straně. Na loď přicházely návštěvy ze břehu. Guvernéři, šlechtici a vojáci přinášeli dary a se slovy díků na rtech hleděli na Hala s posvátným obdivem. Po čase už zesílil natolik, že je mohl uvítat na palubě vstoje. S dary přicházely i noviny. "Generál Nazet triumfálně přivedl císaře zpět do Aksumu," sdělovali pyšně. O řadu dní později dodávali: "Císař byl konečně v Aksumu korunován. Obřadu se zúčastnilo čtyřicet tisíc lidí." Když odešli, Hal toužebně pohlížel k modravým horám v dálce a v noci spal jen málo. Ráno k němu přistoupil Ned Tyler a oznámil, že loď je připravená vyplout na moře.

"Díky, mistře Tylere," řekl Hal a odvrátil se, aniž by mu dal nějaké příkazy. Ještě nedošel ke schůdkům vedoucím na záď, když z hlavního stěžně zaslechl volání: "Z přístavu vyjel člun!" Hal nedočkavě pospíchal k zábradlí. Rychle přejel pohledem pasažéry, hledaje štíhlou postavu v krunýři s černou svatozáří kučer kolem milované snědé tváře. Olovo zklamání mu zatížilo nohy, když na přídi poznal jen vychrtlou postavu a vlající bílý vous biskupa. Fasilides vystoupil na palubu Zlatého deště. "Budiž požehnána tato skvělá loď a všichni stateční muži, kteří se na ni plaví." Drsní námořníci strhli čapky a poklekli před ním. Jakmile biskup každému zvlášť požehnal, přistoupil k Halovi. "Přicházím jako císařův vyslanec."

"Bůh mu žehnej!" odpověděl Hal.

"Přináším jeho pozdravy a díky vám a vašim mužům." Otočil se k jednomu z kněží, kteří ho doprovázeli, a vzal od něj těžký zlatý řetěz. "V zastoupení císaře vám uděluji řád Zlatého lva Etiopie," prohlásil a navlékl Halovi kolem krku řetěz z medailonem vykládaným drahokamy. "Také přináším osobní odměnu císaře spolu s penězi za podíl na kořisti, kterou jste čestně získal ve válce proti pohanům." Fasilides zvedl víko dřevěné truhlice. Na slunečním světle zaplála oslnivá zář zlata.

"Chlapci moji," svolával Hal posádku. "Až zase přistaneme v Plymouthském přístavu, bude ve vašich měšcích víc než dost na džbánek piva."

"Kdy odplouváte?" chtěl vědět Fasilides.

"Všechno je připraveno," odpověděl Hal vyhýbavě. "Ale řekněte mi, co je s generálem Nazetem?" Fasilides na něj zvídavě pohlédl. "Nemám žádných zpráv. Po korunovaci zmizela a spolu s ní i tabernákl Panny Marie. Někteří tvrdí, že se vrátila do hor, odkud přišla." Halovi povadla tvář. "Zítra s ranním odlivem zvednu kotvu, otče. Děkuji vám i císaři za štědrost a požehnání." Příští den zastihl Hala na palubě už dvě hodiny před rozedněním a celá loď byla vzhůru s ním. Obvyklé vzrušení před odjezdem zachvátilo všechny, ale Hala jako by se ani netýkalo. Těžce na něj dolehly myšlenky na ztrátu a zradu.

Třebaže mu Judith nic neslíbila, v hloubi srdce věřil, že se vrátí. Nyní, při poslední inspekci lodi před vyplutím, opakovaně pohlížel ke břehu.

Přišel k němu Ned. "Příliv se obrací, kapitáne! Máme příhodný vítr, můžeme obeplout ostrov Dahlak na přímém kurzu." Hal už nemohl vyplutí déle zdržovat. "Zvedni kotvu, mistře Tylere, a spusť všechny základní plachty. Zamiř na jih k Zátoce slonů.

Máme tam ještě nějakou práci." Ned Tyler s Velkým Danielem se uculovali při představě svého podílu na pokladu, o kterém věděli, že je tam ukrytý. Trup se zachvěl pod náporem větru a Zlatý déšť vyrazil kupředu. Po otočce zamířil přídí k výjezdu ze zátoky. Hal stál s rukama za zády. upřeně hleděl před sebe a nevšímal si Aboliho, který za ním přišel. Teprve po chvíli se otočil a uviděl v jeho rukou plášť s rudým křížem.

"Croix patté. Stejný, jaký před začátkem každé cesty nosíval tvůj otec."

"Kdes ho vzal, Aboli?"

"Nechal jsem ti ho ušít v Zulle, když jsi ležel. Zasloužil sis právo ho nosit." Přehodil mu plášť přes ramena a odstoupil, aby zhodnotil výsledek. "Vypadáš stejně jako tvůj otec, když jsem ho viděl poprvé." Ta slova jako by prosvětlila Halovu chmurnou náladu.

"Paluba!" ozvalo se volání ze strážního koše. Hal zaklonil hlavu. "Stěžeň?"

"Signál ze břehu!" Hal se zprudka otočil, až mu cípy pláště zavířily jako při tanci. Na ranním nebi se nad zdmi přístavu Zulla vznášely tři rudé světlice.

"Tři čínské rakety," poznamenal Aboli. "Naléhavé volání."

"Mistře Nede, otoč loď," rychle zareagoval Hal a odešel k bočnímu hrazení.

"Od břehu odrazil člun!" volal Aboli. Hal hleděl upřeně k pobřeží, a když zahlédl drobnou bárku, která jim jela v ústrety, srdce se mu rozbušilo a dech zkrátil. Na přídi člunu stála nezvykle oděná žena. Měla na sobě modrý kaftan a čepec stejné barvy. Teprve když člun přirazil k lodi a žena zvedla pokrývku hlavy, Hal poznal velkolepou korunu černých vlasů.

Čekal na Judith u výlezu, a když vstoupila na palubu, rozpačitě ji pozdravil. "Dobré ráno, generále Nazete."

"Už žádný generál. Od nynějška jsem jen obyčejné děvče jménem Judith."

"Tak vítej na Zlatém dešti, Judith."

"Odešla jsem ihned, jak jen to bylo možné," omlouvala se nejistým hlasem. "Ale teď už je, díky bohu, Yohannis korunován a tabernákl odpočívá na svém místě v horách."

"Byl jsem bez tebe zoufalý," řekl.

"Ne, El Tazare. To nikdy nedopust," odpověděla. Hal s překvapením zjistil, že se bárka vrací do přístavu, aniž by z ní vyložili nějaká zavazadla. "Ty sis nevzala nic?" divil se.

"Jen své srdce," odpověděla tiše.

"Já ale odplouvám na jih," vysvětloval.

"Kamkoliv jde můj pán, půjdu s ním." Hal pohlédl na Neda Tylera. "Otoč loď a přehoď plachty, mistře Tylere. Kolem ostrova Dahlak na jih k úžině Bab El Mandeb. A pěkně ostře k větru."
"Ano, kapitáne, ostře k větru." Ned se zeširoka usmál a mrknul na Velkého Daniela. Zlatý déšť letěl vstříc svítání a Hal stál u zábradlí s dlaní lehce položenou na jílci Neptunova meče..Druhou rukou si přitáhl blíž Judith. Ochotně se podvolila.
- 1 -